

Phi Tử Của Ca Ca

PHI TÔU CUÔA CA CA

[Xuyên không, Lãng mạn]

Tác Giả: Tất Minh Vũ

Người dịch: Tiêu Giang_ Fijian

Nguồn: ST

Tạo ebook: <http://daotieuvu.blogspot.com/>

Chap 01

Bốn phía đều đen nhánh một màu, gió lạnh vù vù mà thổi mạnh. Mai Tuyết Tình cảm thấy chính mình đang đi trong một con đường hầm không chút bóng người. Mai Tuyết Tình có chút sợ hãi.

Ta ở đâu nhỉ?

Đây là nơi nào?

Là đang trong mộng sao?

Nàng nhớ tới hôm nay là tuần năm, ông chủ tìm được nàng nói tăng lương cho nàng. Ông chủ sợ nàng bỏ việc nên dùng mọi thủ đoạn giữ lại, nhưng Mai Tuyết Tình vẫn vui vẻ không chút bối rối đứng lên.

Nàng nhớ kỹ mình đang mang theo ba lô đi dạo phố, mua thật nhiều lễ vật cho ma mẹ, nghĩ muốn về nhà ăn mừng.

Khi đang đi trên đường, thuận tiện ghé vào công viên, trong đó có hồ trái tim, nàng ngồi xuống nghỉ chân.

Ở đây gần hai mươi bốn năm, Mai Tuyết Tình lần đầu tiên có thể tinh tế đánh giá cảnh sắc ở nơi này.

Mặt trời buổi chiều ngã về phía Tây, vài tia ánh nắng chiều nghiêng nghiêng đọng lại ở phía Tây bầu trời, gió đêm ấm áp vỗ nhẹ cành liễu bên hồ, mặt hồ gợn sóng lăn tăn.

Mai Tuyết Tình nghe cha mẹ nói, hồ nước lạnh Hàn đình đã năm chỗ này mấy ngàn năm không ai biết đến, nơi này từng cũ nát lạnh lẽo đến không chịu nổi, quản lý công viên quyết định tu sửa khiến nó sáng rực rỡ hẳn lên. Hồ nước này chính là nơi thần kỳ nhất, những tháng nắng hạn, hay mưa bão nó đều lạnh như thế.

Mai Tuyết Tình nhắm hai mắt lại, tham lam hưởng thụ cảnh đẹp tự nhiên.

Cố gắng lên!! Nàng tự cổ vũ chính mình. Chỉ là người mới mà nhanh chóng có chức vụ cao như vậy, thật không dễ dàng.

Đột nhiên, nghe thấy có người hô: **“Con à, đừng giỡn nữa, sắp có bão rồi!..”**

Mai Tuyết Tình trợn mắt nhìn, không thể như vậy, mây đen ở trên đỉnh đầu, đúng là trời tháng sáu, tựa như tiểu hài tử tính tình thay đổi thất thường.

Mai Tuyết Tình cầm lấy đồ vật, mới đi được nửa bước, sấm nổ lớn, mưa to tầm tã rơi xuống. Lui về sau Hàn đình, trên người đều ẩm ướt, dù sao cũng ướt rồi, không bằng về nhà luôn vậy. Lao ra khỏi Hàn đình, giẫm lên những miếng đá to bản ven bên bờ hồ mà chạy.

“Ai Nha”- Mai Tuyết Tình chưa kịp có phản ứng, dưới chân chơn trượt, cả người rơi xuống giữa hồ. Nàng ném đồ vật xuống, huy động hai tay, muốn trôi lên mặt nước. Nhưng dường như có cỗ lực vô hình dùng sức kéo nàng xuống đáy hồ.

Rất lạnh a!

Nàng khi ngủ rất hay đạp rơi mền, đêm nào mẹ cũng đến phòng nàng giúp nàng đắp mền lên, hai mươi bốn năm, mỗi ngày đều như thế. Đêm nay, sao mẹ không tới?

“Mẹ ——”- Nàng nhỏ giọng kêu.

Không người nào trả lời.

“Mẹ——”- Nàng nâng cao âm lượng.

Vẫn không ai trả lời.

Mai Tuyết Tình sợ hãi, sinh ra một loại cảm giác rất sợ hãi chưa từng có.

“Mẹ.....”- Nàng ngăn tiếng nói, dùng hết khí lực toàn thân hô to.

“Tĩnh rồi, tĩnh rồi, hoàng thượng, công chúa tỉnh dậy!”.

“Để ta xem”- Một thanh âm nam tính trầm ổn cùng với tiếng bước chân dồn dập tới gần.

Mai Tuyết Tình dùng sức mở mí mắt nặng tựa nàng cần, ánh mắt nhìn thấy khuôn mặt rất đẹp trai, lông mày rậm đen, hai tròng mắt sâu thẳm, sống mũi thẳng cao, đôi môi gợi cảm, trên trán lộ ra vẻ lo lắng, trong mắt tràn ngập đau lòng cùng trù ối.

Mai Tuyết Tình chớp mắt mấy cái, xác định mọi thứ không phải ảo giác, cả người cảm giác không khỏe, đánh vào tinh thần, nàng dùng thanh âm cực kỳ lễ phép hỏi: **“Ngài là ai vậy?”**.

Hạng Ngạo Thiên dù sao cũng là người tập võ, mặc dù không dám nói là mắt nhìn được bốn hướng, tai nghe bát phương, nhưng đối với thanh âm cực kỳ mẫn cảm.

Nghe được âm thanh yếu ớt của Mai Tuyết Tình, hần hần mặt một chút? Mọi người làm sao vậy? Ngay cả ca ca cũng không nhận ra ư? Chẳng lẽ rơi

vào hồ đã gây ra một trận đả kích lớn?

Hắn mỉm cười, sủng nịch nói: **“Không cần sợ, không có việc gì đâu, có hoàng huynh bên người, cái gì cũng không cần sợ!”**- Mai Tuyết Tình nhắm mắt lại, nàng có cảm giác rất mệt, mặc kệ là thật hay ảo, cũng phải chờ nàng tỉnh ngủ hơn đã.

“Khai thái y, công chúa như thế nào lại hôn mê?”- Nhìn Mai Tuyết Tình vừa mở mắt sau đó lại nhắm, thanh tâm Hạng Ngạo Thiên không chút che dấu toát ra sự lo lắng.

Khai thái y đến gần, cầm lấy cổ tay Mai Tuyết Tình, chậm một lát sau nói: **“Hoàng thượng, vi thần đã xem, ngọc thể công chúa không có gì đáng ngại, chỉ cần chú tâm điều dưỡng, chỉ cần vài ngày là có thể khỏe lại.”**

“Vậy là không sao, người lui xuống đi”

“Hoàng thượng”- Khai thái y muốn nói nhưng lại thôi.

“Lại còn có chuyện gì?”- Trong thanh âm lộ ra vẻ uy nghiêm

“Vi thần không có chuyện gì cả”- Nhìn Hoàng thượng mãi chú ý đến người công chúa, lão thái y vô thức lui ra. Vừa đi vừa lẩm bẩm lâu lâu.

“Liên nhi, xuống ngự phòng chuẩn bị chút đồ ăn cho công chúa.”

“Vâng ạ”- Nghe được lệnh của hoàng thượng, Liên Nhi không dám chậm trễ, vội vã rời đi.

Những năm gần đây, hoàng thượng đối với công chúa cực kỳ sủng ái, trong cung ai cũng biết, ngay cả hậu cung phi tử cũng ghen tức, nhưng lại chẳng có cách nào, dù sao hai người đều do cùng một mẫu thân sinh ra vốn là huynh muội, hưởng hồ công chúa lại bị bệnh nặng. Có người đã chết do cố ý tranh sủng mà làm ra việc không nên làm. Cứ như vậy, phi tử có chút oán hận, oán hận công chúa lấy đi sự thương yêu của hoàng thượng.

Ông trời có mắt thì làm công chúa khỏe hơn đi! Nếu công chúa xảy ra chuyện, hoàng thượng phải làm sao? Công chúa là người thân duy nhất của hoàng thượng.

Liên Nhi trong lòng thầm cầu khẩn cho công chúa.

Trong phòng yên tĩnh, Hạng Ngạo Thiên âm thầm nhìn muội muội, mái tóc đen nhanh rơi trên trán. Hắn trăm tư khó giải, lúc rơi vào nước, muội muội rõ ràng đầu đội châu hoa, thân mặc váy màu tím mỏng lãnh đạm, khi cứu lên sao trang phục lại thay đổi?

Chẳng lẽ nàng không phải là muội muội? Nhưng nàng và muội muội giống nhau như đúc.

Hay là thích khách dùng thuật dịch dung?

Muội muội rơi vào nước chỉ trong nháy mắt, người nào có võ công cao như vậy chỉ trong một thoáng đã thay đổi dung nhan?

Huống hồ trong cung canh phòng nghiêm ngặt, thích khách vào cung không hề dễ dàng.

Tay Hạng Ngạo Thiên nhẹ nhàng xoa khuôn mặt Mai Tuyết Tình, làn da bóng loáng nhẵn nhụi, không phải là dịch dung. Nếu như nàng không phải muội muội, vậy muội muội đã đi đâu?

Sau này đành phải cẩn thận, lấy tinh chế động chậm rãi quan sát. Hạng Ngạo Thiên trầm tư.

Trong lúc ngủ mơ Mai Tuyết Tình loáng thoáng cảm giác được độ ấm của tay xoa trên mặt mình, là mẹ nàng sao!

Mỗi lần bệnh, mẹ bao giờ cũng ở bên cạnh nàng, rất yên tâm!

Hai hàng nhiệt lệ nơi khóe mắt chậm rãi chảy xuống.

Hạng Ngạo Thiên nhẹ nhàng lau đi lệ ở bên khóe mắt của Mai Tuyết Tình, phát ra tiếng thở dài.

Chuyện gì tới sẽ tới.

Không biết bao lâu, Mai Tuyết Tình mở mắt, hít thở sâu, duỗi thắt lưng. Thật thoải mái! Nàng lâm bầm lâu bầu.

Tinh tế đánh giá căn phòng, Mai Tuyết Tình mới ý thức được đây không phải nhà mình. Cố gắng khống chế tâm tình đang rối bời, cẩn thận hồi tưởng lại mọi việc.

Nàng rơi vào trong nước, lần đầu tỉnh lại, có người nói chuyện với nàng, mặc quần áo cổ quái, không!! Không phải quần áo, là hoàng bào màu vàng!! Giống hệt quần áo người cổ đại.

Là đang diễn xiếc sao? Hay nàng thật sự ở cổ đại? Người nước ngoài đã chứng minh là có đường hầm xuyên thời gian, lẽ nào chính mình cũng đã đi qua đường hầm thời gian?

Nàng không muốn nghĩ tới chuyện xuyên qua, cha mẹ nếu không nhìn thấy nàng, chắc chắn sẽ lo lắng mà phát bệnh.

Mai Tuyết tự nhủ làm cho chính mình tỉnh táo, kế tiếp phải làm 2 việc:

Thứ nhất, làm rõ được mình đang ở đâu, sao lại đến nơi này.

Thứ hai, phải quan hệ thật tốt với mọi người ở đây nghĩ cách trở về.

Bằng kinh nghiệm làm việc của chính mình, thái độ xử sự trở nên tỉnh táo độc lập, xử lý chuyện này không phải là vấn đề lớn.

Nàng chỉ là một nữ tử, tay trói gà còn không chặt, người ở nơi này sẽ không thương tổn nàng.

“Công chúa, người tỉnh dậy rồi!”- Cửa bị đẩy nhẹ, một tiểu cung nữ tay bưng mâm tiến vào. Nàng vừa đi vừa nói chuyện, **“Người làm mọi người sợ muốn chết, nếu người không tỉnh lại, hoàng thượng chắc sẽ không thể vào triều sớm!”**

Khi đang nói chuyện, người đã đến bên cạnh giường Mai Tuyết Tình: **“Công chúa, ăn nhanh bát cháo trắng này đi, người ngủ hai ngày hai đêm rồi!”**

Mai Tuyết Tình giật mình, không nghĩ tới vừa tỉnh lại, chính mình đã biến thành công chúa. Mai Tuyết Tình muốn cười nhưng nàng cố gắng nhịn xuống.

Như vậy cũng tốt hơn so với biến thành một tên hành khất. Nếu trở lại thế kỷ 21, nàng sẽ viết lại kinh nghiệm sống trong khoảng thời gian này thành sách, chắc chắn sẽ làm cho mọi người cảm động.

“Người tên là gì?”- Xem ra nàng ta vốn là cung nữ, thân phận không cao hơn mình, Mai Tuyết Tình không cần phải khách khí.

“Công chúa, người lại lấy Liên Nhi ra làm trò đùa rồi, lát nữa, hoàng thượng đến, xem người còn giả bộ nữa không!”- Liên Nhi hờn dỗi.

“Liên Nhi, ta....”- Mai Tuyết Tình tiếp tục suy nghĩ, có nên nói thật ra, người ở đây chắc chắn không tin, biết đâu lại gây ra thêm nhiều phiền toái, cứ giả bộ tiếp cho xong!

“Liên Nhi, đầu ta rất chóng váng, cái gì cũng không thể nghĩ ra, chỉ nghĩ đến thôi đầu lại vô cùng đau đớn”- Mai Tuyết Tình không ngờ chính mình có khả năng diễn xuất thiên phú như vậy.

“Công chúa, làm sao bây giờ, ta đi tìm hoàng thượng gọi Thái y tới!”- Liên Nhi có chút nóng nảy.

“Không cần, ta vừa ăn xong muốn hỏi người số chuyện, người nhất định phải trả lời rõ ràng cho ta!”- Mai Tuyết Tình bưng bát cháo lên ăn ngẫu nhiên, **“Đây là đâu, triều đại gì vậy?”**

“Đây là Vô Tâm cung của công chúa, vốn là Thiên Long hoàng triều đời thứ 30”- Liên Nhi đành hoàng đáp trả.

Thiên Long hoàng triều? Trong lịch sử không có triều đại này? Chẳng lẽ kiến thức của nàng lại thiếu! Mai Tuyết Tình thầm nghĩ.

“Các người phát hiện ra ta ở đâu?”

“Trong hồ ở ngự hoa viên, công chúa đang trong Hàn đình nghĩ ngơi, thì trời mưa to, công chúa chạy bên hồ không cẩn thận rơi vào đó, may là hoàng thượng vừa đi ngang qua, lập tức nhảy vào trong hồ cứu người.

Tay Mai Tuyết Tình dừng lại, thầm nghĩ, vậy người rơi vào nước cùng lúc với ta cũng có kết thúc tương tự!

“Người khoan đã, người mở miệng ra là nhắc hoàng thượng, vậy hoàng thượng là ai? Có quan hệ gì với ta?”

“Công chúa, ngay cả hoàng thượng mà người cũng không nhớ rõ sao? Ngài là hoàng huynh của người, mấy năm nay người liên tục bệnh hoàng thượng rất quan tâm, người cũng dựa dẫm vào ngài, lúc thì cùng nhau ở tẩm cung và thư phòng, ngay cả đại diện cũng tùy ý ra vào, đến phi tử cũng phải ghen đó!”

“Ghen?”- Mai Tuyết Tình phun cháo ra, nơi này là nơi quái quỷ gì vậy! Xem ra sau này phải cẩn thận, đừng làm cho các phi tử trở thành địch nhân của nàng. Nếu không, muốn trở lại thế kỷ 21 sẽ càng khó khăn.

Hạng Ngạo Thiên đứng ở trước cửa, chứng kiến hình ảnh Mai Tuyết Tình phun cơm. Hắn nhăn mặt cau mày, muội muội chưa bao giờ ăn uống bất nhã như vậy.

Nàng rốt cuộc là ai?

Chap 02

Hạng Ngạo Thiên âm thầm đi vào phòng không phát ra tiếng động.

Liên Nhi hé mắt **“Hoàng thượng...”**- vội vàng quý xuống thỉnh an.

“Đứng lên đi!”- Thanh âm uy nghiêm không lộ chút cảm xúc

“Muội muội, cảm giác có đỡ hơn không?”- Chỉ có đôi mắt với muội muội mà mình sủng ái nhất mới lộ ra nụ cười.

Mai Tuyết Tình nhìn thấy nma tử khí phách bất phàm đi về phía mình, thiếu chút nữa là làm rơi bát cháo. Vừa nhắc tào tháo, tào tháo đã tới. Nơi này xảy ra rất nhiều chuyện không rõ ràng, mà nhân vật mấu chốt đã tự tới.

“Ca.... hoàng huynh...”- Cảm giác có chút không ổn, Mai Tuyết Tình vội vàng đổi giọng. Nàng nhớ tới cung cách Liên Nhi thỉnh an hẳn.

Hạng Ngạo Thiên bước vội vài bước, đỡ nàng đứng dậy **“Muội muội, hôm nay sao lại ở trước mặt hoàng huynh tỏ ra khách khí như vậy? Người trước kia đâu phải như thế! Còn nữa, sau khi người lớn lên, đã nhiều năm chưa từng gọi ta là ca ca, ta rất thích nghe, sau này cứ như vậy mà gọi!”**

Mai Tuyết Tình vỗ vỗ ngực, ông trời ơi, thiếu chút nữa là lộ tẩy.

Động tác nhỏ vô thức, Hạng Ngạo Thiên sớm đã nhìn thấy.

Tay Hạng Ngạo Thiên nhẹ nhàng vén lọn tóc dài rơi trên khuôn mặt Mai Tuyết Tình: **“Muội muội, người nhất định phải khỏe mạnh đứng dậy, nếu không, phụ hoàng cùng mẫu hậu chắc sẽ không an tâm”**

Sống hai mươi năm, đây là lần đầu tiên có nam nhân đối với nàng thân mật như vậy. Hai gò má Mai Tuyết Tình ửng đỏ. Để tránh né tên nam nhân xa lạ khiến mình bối rối, nàng vô ý hỏi: **“Phụ hoàng và mẫu hậu đều ở đây sao?”**

“Họ đã tử hơn một năm rồi, người sao lại quên?”- Hạng Ngạo Thiên đỡ lấy hai vai nàng, tinh tế đánh giá vẻ mặt của nàng.

Mai Tuyết Tình thành thật gật đầu, nhớ tới cha mẹ ruột của mình, trong nháy mắt, hai tròng mắt liền mọng nước, nhẹ nhàng nghẹn ngào đứng lên.

Hạng Ngạo Thiên ôn nhu đem nàng giam vào ngực, ôn nhu nói: **“Đừng đau khổ, có hoàng huynh ở đây người cái gì cũng không cần sợ hãi”**-

Hắn vỗ nhẹ vào lưng nàng.

Trong lòng vốn là đang ôm một nữ nhân xinh đẹp, thân thể mềm mại. Nàng so với muội muội Ngạo Sương đầy đà hơn một chút, còn có cả mùi thơm rất tự nhiên trên cơ thể. Ngạo Sương nhiều năm uống thuốc, trên người chỉ tỏa ra mùi dược thảo thơm mát, chẳng lẽ sau khi ờ vào nước, tất cả mùi thơm đã được xóa sạch.

Không ai có thể đoán ra suy nghĩ của hắn.

Mai Tuyết Tình đem đầu chôn sâu trong lòng ngực nam nhân xa lạ, chưa bao giờ cảm thấy ấm áp và an toàn như lúc này.

Không biết vị công chúa chưa từng gặp mặt kia là người thế nào, có một người anh trai làm tri kỷ như vậy thật hạnh phúc.

Xem ra, cuộc sống ở đây không quen thuộc như nàng nghĩ, chỉ có nam nhân cũng đã tin tưởng nàng hơn.

Hạng Ngạo Thiên như nhớ tới gì đó, hỏi: **“Liên nhi, người đã cho công chúa uống thuốc chưa?”**

“Hồi bẩm hoàng thượng, nô tỳ vừa mới đi xem, thuốc sẽ nhanh nấu xong ngay”- Liên Nhi cung kính đáp.

“Ca.... ta không muốn uống thuốc, người xem, ta hiện giờ rất tốt”- Mai Tuyết Tình từ nhỏ đã sợ uống thuốc, không cần phải nói nàng chẳng có cách nào đưa thuốc vào miệng. Vì để chứng minh lời mình nói, nàng vội vàng xuống giường, chạy đến bên Hạng Ngạo Thiên. Hoàn toàn quên đi thân phận công chúa của mình.

Hạng Ngạo Thiên sắc mặt không đổi lộ ra nụ cười.

Phảng phất cảm thấy điều gì đó, Mai Tuyết Tình cố ý lão đảo vài bước, giả vờ muốn té.

Hạng Ngạo Thiên tay mắt lạnh lẽo, đem nàng giam vào trong lòng.

Mai Tuyết Tình thuận thế đem đầu vùi vào lòng Hạng Ngạo Thiên, che dấu đi khuôn mặt nhỏ nhắn đang ửng hồng. Cảm giác có chút không ổn, nàng giãy dụa đẩy hắn ra. Xem ra Hạng Ngạo Thiên không có ý định buông tay, nàng nhẹ giọng nói: **“Ca...”**

Hạng Ngạo Thiên từ trạng thái thất thần liền quay lại phản ứng, đem nàng ôm lấy nhẹ nhàng phóng tới giường: **“Người tự xem lại mình đi, lại còn tỏ vẻ mạnh khỏe”**

“Liên nhi, truyền Khai thái y đến Vô Tâm cung!”

“Vâng ạ!”

Tay hần nâng nhẹ mái tóc nàng, nói: **“Khai thái y sẽ xem mạch cho người, nếu như không có vấn đề gì lớn, sau này có thể giảm lượng thuốc hoặc bỏ luôn cũng được, như thế được chứ?”** Không hiểu tại sao, hần càng lúc càng thích an ủi nữ tử không rõ ràng này.

“Uh”- Mai Tuyết Tình không hiểu sao lại lưu luyến sự ôn nhu của hần.

Có lẽ vì chính mình không có ca ca, từ sâu bên trong nội tâm hần đối với nàng đều tốt. Không biết vị công chúa kia là người thế nào lại có vị tri kỷ ca ca, thật là hạnh phúc! Nếu hoàng đế nằm trong tay quyền sinh sát to lớn, nàng vốn không phải muội muội hần, nếu hần đem nàng lên giàn hỏa thiêu thì làm sao đây!! Mai Tuyết Tình chợt dạ nghĩ đến cái chết.

“Mau xem công chúa thế nào rồi”- Chưa kịp thấy người đã nghe tiếng. **“Sao lại không cẩn thận như vậy”**- Dứt lời, một đám phụ nữ mặt mày giả bộ tươi cười hùng dũng tiến vào. Dùng đầu óc suy nghĩ nàng đoán ra bọn họ vốn là phi tử, người nào lại có can đảm lớn tiếng như vậy chứ.

Thầm mỹ của hoàng đế này cũng không tệ, cười một đám bình hoa! Mai Tuyết Tình thầm nghĩ.

Sư im lặng ảm áp bị phá vỡ, Hạng Ngạo Thiên có chút bức mình.

“Các người không biết công chúa đang nghỉ ngơi sao?”- Đối với phi tử, giọng nói của Hạng Ngạo Thiên lạnh như băng.

Phi tử không ngờ tới hoàng thượng đã ở đây, tất cả đều giả bộ đoan trang thùy mị đứng lên.

“Ca... ta chút chóng mặt”- Mai Tuyết Tình xoa trán hỏi **“Các nàng gọi ta là gì, ta có chút không nhớ gì cả!”**- Dù một người cũng chẳng nhận ra, nàng đành phải giả bộ hạ mình xuống.

Nghê công chúa nói không nhớ gì cả, phi tử từ phía sau lần lượt giới thiệu bản thân. Ai cũng biết địa vị của công chúa trong lòng hoàng thượng, nếu muốn hoàng thượng sủng ái, thì phải tỏ ra yêu quý công chúa.

“Ta là Lệ phi”.

“Ta là đông phi!

“Ta là nghi phi!”

“Ta là —— “

“Hoàng thượng, Khai thái y đến!” Ngoài cửa truyền đến giọng của Liên Nhi.

Thấy mở thái y tới, phi tử đều dạt ra hai bên

Khai thái y vừa muốn thỉnh an Hạng Ngạo Thiên: “Miễn lễ, miễn lễ, mau xem bệnh cho công chúa!”- Hạng Ngạo Thiên trong giọng nói tràn ngập bức ình.

Bản thân mình là một người tinh táo, mang trên mình thân phận hoàng đế, làm cho hẳn biết cách che dấu tâm tư của mình. Mọi thứ đều lấy lợi ích quốc gia làm trọng, vì quốc thái dân an, hẳn có thể hi sinh mọi thứ, kể cả những điều tốt đẹp cuộc sống bao gồm tình yêu.

Vì để bảo đảm chốn thâm cung bình yên, hẳn cưới một đám phụ nữ chính bản thân lại không hề thương. Đám phụ nữ đáng thương này ngoài việc để hẳn phát tiết dục vọng, thì không còn gì cần dùng đến. Ngay cả việc cùng các nàng nói chuyện.

Tiểu nữ nhân không rõ lai lịch này lại câu dẫn dục vọng hẳn, mặc dù mọi chuyện còn trong điều tra. Nhưng nghe tiếng của nàng “Ca ca”, lại làm cho nội tâm của hẳn rung động.

Đang cùng nàng vui vẻ thì bị một đám phụ nữ không biết trời cao đất rộng pách vỡ, làm cho hẳn không thoải mái. Lão thái y trở thành công cụ hứng chịu cơn thịnh nộ của hẳn.

“Hoàng thượng, mạch công chúa không sao cả, chỉ cần điều dưỡng ít hôm thì không có gì đáng ngại”- Thái y do dự một chút nói tiếp: **“Nhưng cũng rất kỳ quái, căn bệnh lúc nhỏ của công chúa cũng biến mất.”**

“Vậy là tốt rồi”- Hạng Ngạo Thiên đối với kết quả này cũng đoán được bảy tám phần. Căn bệnh của muội muội đã đi tìm danh y khắp nước, cũng chưa từng trị khỏi, không có khả năng khỏi hẳn mau như vậy. Điều đó càng chứng minh điều hẳn thầm đoán, nữ nhân này không phải muội muội hẳn.

Trái tim Mai Tuyết Tình kịch liệt tìm cách, nếu để lộ ra, mạng nhỏ của nàng sẽ không còn! Cũng may hoàng thượng không truy cứu.

“Thái y, ta bị chóng mặt, không thể nhớ rõ mọi chuyện, ngay cả tên mình cũng quên, không biết đã bị bệnh gì?”- Tiếp tục giả bộ, cầu mong thái y có lời giải thích hợp lý, làm thế này mọi việc sẽ càng hỗn độn như đành phải đương đầu ra mà tiếp tục giả bộ!

“Không có vấn đề gì lớn, chẳng qua bị chấn kinh, không lâu sau sẽ khôi phục lại”- Lão thái y không dám nói thật, nếu hẳn cho hoàng thượng, mạch tượng của công chúa vốn là đã thay đổi giống như của người khác, hoàng thượng không giết cả nhà hẳn, cũng sẽ tuyên chỉ đem hẳn đi lưu đày. Đành phải đem sự thật này đến tận quan tài vậy!.

“Mọi người lui ra đi”- Hạng Ngạo Thiên ra lệnh nói,

“Vâng ạ”- Âm thanh nghiêm chỉnh vang lên.

“Công chúa, an tâm điều dưỡng, ngày mai bọn ta sẽ trở lại thăm người!”- Phi tử đều nói.

“Thứ không thể tiến xa, mọi người đi thông thả!”- Mai Tuyết Tình giả bộ giống như công chúa nói. Việc chóng mặt vốn là giả, thấy đám phi tử đó không còn ý định thương thức, đầu liền tỉnh lại.

“Khởi bẩm hoàng thượng cùng công chúa, Ngạo Mai công chúa đến!”- ông trời a, sao lại thêm một vị khách không mời mà đến, đây vốn là tẩm cung để tịnh dưỡng lại trở thành phòng tiếp khách.! Mai Tuyết Tình âm thầm kêu khổ.

Đang suy nghĩ, thì một nữ tử tiến vào...

Chap 03

Nhìn thấy vị nữ tử, Mai Tuyết Tình mắt sáng ngời, dáng người nho nhã, ôn nhu, yếu đuối, vừa nhìn đã biết là vị tiểu thư có giáo dục, là một khuê nữ danh môn. Bất quá hình như luồng khí chất trên người nàng không khớp, xem bộ dạng của Ngạo Mai, cũng không thể đón đầu gió tuyết lớn. Có thể, nữ nhân cổ đại sinh ra đã là yếu đuối!

“Thỉnh an hoàng huynh!”- Ngạo Mai nhẹ nhàng hạ bái.

“Mau bình thân, hoàng huynh không phải đã nói với người sao, người một nhà không cần khách khí”

“Vâng ạ, Ngạo Mai nhớ kỹ”- Ngạo Mai khư khư giữ lễ.

Sao người cổ đại lại lăm nghi lễ như vậy, ngay cả huynh muội trong lúc nói cũng phải giữ lễ, làm người ta cảm giác thật xa lạ. Hay chính mình là người thế kỉ 21, từ nhỏ đã theo chân cha mẹ làm nũng, lộ ra vẻ mê mị của tiểu nữ nhi.

Người cổ đại ở chốn thâm cung này, vình viễn sẽ không bao giờ biết được sự thân tình ấm áp của người trong một gia đình.

Mai Tuyết Tình muốn lợi dụng cơ hội mất trí nhớ này, thay đổi hoàn toàn những hình ảnh ấn tượng của công chúa trước đây trong mắt mọi người, mặt khác lại có thể thoát khỏi tiểu tiết trốn cung đình, hai là có thể sống theo cách mình muốn.

Trở về thời đại này, nàng phải suy nghĩ cân nhắc thật kỹ.

“Tỷ tỷ, người khỏe hơn chưa?”- Ngạo Mai trong lúc nói chuyện trong mắt ngập đầy lệ quang.

Nước mắt kia vốn dĩ là chân thành, phát ra từ nội tâm. Không giống bọn phi tử hư tình giả ý, dụng tâm kín đáo.

Mai Tuyết Tình thầm phán đoán, Ngạo Mai này cùng vị công chúa yếu ớt kia chắc chắn thâm tình rất tốt.

“Muội muội, ta không sao, người đừng khóc”- Mai Tuyết Tình sụt sịt mũi, Ngạo Mai đứng bên giường, cùng Mai Tuyết Tình ôm nhau mà khóc. Mai Tuyết Tình nhất thời không nhận được khóc to lên.

Tiểu cung nữ Liên Nhi dùng tay áo lau đi lệ. Chủ tử mặc dù đã mất trí nhớ, nhưng tình cảm đối với công chúa Ngạo Mai không hề thay đổi, thật sự

là hiếu! Sau này, các nàng có thể cùng nhau chơi đùa, chủ tử có bạn, Ngạo Mai công chúa cũng không cô đơn. Ngạo Mai công chúa quả thật rất đáng thương, tuổi còn nhỏ, mẫu phi đã qua đời, trong cung lại không ai quan tâm tới, vốn là cùng chủ tử gần bó tương thân tương ái lớn lên. Nghĩ đến điều này, nước mắt Liên Nhi rơi xuống ngày một nhiều.

Hạng Ngạo Thiên nhìn thấy tất cả, nội tâm có chút chua xót, muội muội giả này tình cảm toát ra là chân thật. Ngạo Mai và Ngạo Sương thâm tình trước giờ vẫn tốt, mặc dù cùng cha khác mẹ, nhưng không gì có thể ngăn trở được, lại càng không dễ có ở chốn thâm cung đại viện này.

Mấy ngày nay hẳn rất lo lắng, nếu Ngạo Sương yếu mệnh mất đi, Ngạo Mai chắc bị đả kích không nhỏ. Xem ra, y bây giờ không cần lo lắng sợ Ngạo Mai cô độc.

Hậu cung ít đi một việc, hẳn có thể an tâm lo triều chính. Bao nhiêu ngày hẳn không lâm triều rồi? Hạng Ngạo Thiên ảo não lắc đầu.

Nhưng muội muội Ngạo Sương rốt cuộc đã đi đâu, vì sao lại không có tin tức gì? Hạng Ngạo Thiên ở Vô Tâm Cư nghe các nàng nói chuyện gì đó, đáy lòng nhớ tới muội muội.

Một lúc lâu sau, Vô Tâm Cung mới an tĩnh trở lại. Hạng Ngạo Thiên trở về phòng phê duyệt tấu chương, Ngạo Mai cũng quay về tẩm cung chính mình nghỉ ngơi.

Sau khi chắc chắn trong phòng chỉ còn Liên Nhi, Mai Tuyết Tình hỏi: **“Liên Nhi, người theo ta bao nhiêu năm rồi?”**

“Thưa công chúa, tính đến nay, nô tì theo công chúa 10 năm rồi!”.

“Sau này, đừng tự ý xưng là nô tỳ, ta nghe không thoải mái, còn nữa, đừng giống như bà già, liên tục nói thưa công chúa, thưa công chúa, người không mệt sao?”- Mai Tuyết Tình sử dụng uy quyền thứ bậc trong cung ra lệnh.

Liên Nhi cười, sau khi công chúa tỉnh lại, tính tình lại thay đổi nhiều như thế! **“Nô tì theo công chúa hơn 10 năm, trước giờ vẫn quen như vậy”.**

“Lại nô tỳ, người tự đánh mình đi”- Mai Tuyết Tình cố ý đùa nàng.

“Nô.... Liên Nhi không dám, công chúa tha mạng!”- Liên Nhi sắc mặt đại biến, quỳ rạp xuống đất, công chúa chưa từng đánh nàng, hôm nay sao lại làm như vậy!

Mai Tuyết Tình vội vàng nâng nàng dậy: **“Ta chỉ nói đùa thôi, xem người đi chưa gì đã bị dọa! Công chúa các người... không, ta trước kia**

có đánh người sao?”

“Công chúa chưa bao giờ đánh chúng ta, không giống phi tử, thường xuyên trút giận lên hạ nhân”.

“Khoan đã, người nói chậm một chút, người mới vừa nói, chúng ta, chẳng lẽ còn có người khác sao?”- Mai Tuyết Tình không xác định hỏi.

“Vâng ạ, công chúa còn bốn vị cung nữ, tổng cộng là năm người hầu hạ công chúa”

“Nhiều người như vậy, vậy họ đâu rồi?”

“Các nàng đang nấu nước. chuẩn bị mời công chúa thay quần áo tắm rửa”.

“Mau kêu các nàng dừng lại, ta có chuyện muốn nói”- Công chúa này thật là phiền phức, 5 người hầu hạ một người, quả là lãng phí sức lao động, chưa kể đến tài chính chi tiêu, bí mật sẽ rất khó giữ nếu để nhiều người biết, vạn nhất nàng để lộ sơ hở, thì mọi chuyện sẽ lộ ra nhanh chóng.

“Vậy ta đi thỉnh các nàng đến phòng, để công chúa nói chuyện”- Liên Nhi nói.

“Được người đi đi, ta sẽ tới sau”- Đột nhiên, Mai Tuyết Tình nhớ tới cái gì vội kêu lên: **“Liên nhi, người chờ một chút... ta mặc quần áo gì đây?”**- Cúi đầu thấy mình mặc quần áo màu trắng tinh khiết, giống như áo ngủ, làm sao đi ra ngoài gặp người.

Liên Nhi cười, chỉ tay qua mặt bên kia của phòng, bên trong vách tường có một cái hốc lớn, Liên Nhi đi qua mở ra, Mai Tuyết Tình trợn mắt há hốc mồm, quần áo nhiều như vậy đầy cả một tủ, lục lam chàm tím vàng xanh nước biển, đủ bảy sắc cầu vồng, không hổ danh là công chúa, thật là khác người.

Mai Tuyết Tình không thích hồng lục vì nó vô cùng chói mắt, nàng chọn ống quần màu lam nhạt, phía trên là tiểu sam tinh khiết màu trắng, không nói gì coi như vừa người, nàng cảm thấy thật là may mắn, sơ hở lớn nhất cũng không còn

Mai Tuyết Tình xoay người cười gian, vột ình ngẩng đầu thấy bộ quần áo sạch sẽ thế kỷ 21 của mình cũng ở trong. Thấy chủ tử nhìn quần áo đến gần người, Liên Nhi vội vàng giải thích: **“Là quần áo của công chúa khi hoàng thượng cứu lên, hoàng thượng phân phó, muốn ta giặt sạch sẽ rồi giữ lại”.**

“Oh”- Thật đúng là một nam nhân tử mỉ.

Bốn cung nữ bị gọi vào tiền thính, Mai Tuyết Tình tình tế đánh giá, nhìn dung mạo thì tuổi của mấy tiểu cô nương không lớn. **“Trình tự đi lên giới thiệu bản thân một chút”**- Lập tức nàng ý thức có gì đó không ổn, vội chỉnh lại lời nói: **“Các người có mấy người, từng người bước lên, nói tên mình, bao nhiêu tuổi rồi”**

“Ta gọi là Tiểu Thanh, mười bốn tuổi.”

“Ta gọi là Tiểu Đào, mười ba tuổi.”

“Ta gọi là Tiểu Cửu, mười hai tuổi.”

“Ta gọi là Tiểu Hồng, mười bốn tuổi.”

Tuổi nhỏ như vậy, ở thế kỷ 21 các nàng chắc chắn sẽ sống mà không phải lo gì cả, suốt ngày chỉ hưởng khoái lạc trên thế giới, hoặc cùng cha mẹ hưởng thụ thiên luân chi lạc, mà các nàng? Ở thời này, trọng nam kinh nữ thì không nói, lại cướp đi quyền lợi của các nàng, thật không công bằng, Mai Tuyết Tình vì các nàng mà bất bình.

“Liên Nhi, chúng ta có tiền không?”- Mai Tuyết Tình hỏi.

“Có, ở đây ạ!”- Liên Nhi nhanh chân lẹ tay, xoay người đi vào trong phòng, ôm ra một cái hộp vàng tươi.

“Mở ra, chia làm bốn phần, đưa cho bốn nàng, rồi hạ lệnh cho phép họ về nhà đi”- Mai Tuyết Tình ra lệnh nói.

“Công chúa, như vậy không được, đây đều là tổng quản hậu cung đưa vào, chúng ta không thể phá đi quy củ”- Liên Nhi nhắc nhở nói.

“Hậu cung tổng quản là ai?”

“Là Lưu công công hầu hạ hoàng thượng”

“Oh”- Mai Tuyết Tình trầm tư một chút nói. **“Vậy chuyện này để qua một bên, đợi vài ngày nữa, ta tự đi tìm hắc hủ, bất quá, hôm nay ta có mấy yêu cầu với các người. Thứ nhất, không ở trước mặt ta xưng nô tỳ, thứ hai, sau này khi nói, không cần câu lễ tiểu tiết, càng không chấp nhận việc quỳ. Sau này chúng ta như tỷ muội sống chung với nhau, biết không?”**

Bốn tiểu nữ nhi đều nhìn ta, ta nhìn người, không ai dám lên tiếng

Chap 04

Sau khi phân phó để cho bốn cung nữ lui đi, chân Mai Tuyết Tình rất mỏi. Dù sao thể lực nàng cũng chưa khôi phục. Vốn dĩ có ý định muốn ra ngoài tham quan, nhưng xem ra đành phải để ngày mai rồi.

“Công chúa, nước đã chuẩn bị xong!”- Liên Nhi nói. Cửa phòng mở rộng, theo sau là bốn tiểu cung nữ đang cố gắng mang chiếc thùng gỗ đi vào. Mai Tuyết Tình vội vàng bước lên đi về trước giúp đỡ. **“Liên Nhi mau tới phụ một tay”**. Sáu người đồng tâm hiệp lực đem thùng mộc đặt sau bình phong.

“Thứ này để làm gì, chẳng lẽ ta tắm trong đó sao?”- Mai Tuyết Tình chỉ tay vào mộc thùng, không xác định được nên hỏi.

Sau khi cẩn thận đánh giá, nàng cũng xem như hài lòng. Mặc dù điều kiện có đơn sơ, nhưng nước trong thùng hoàn toàn trong suốt, trên mặt nước có những cánh hoa màu hồng phấn như ẩn như hiện, thản nhiên trôi trong nước, tràn ngập mê hoặc. Mai Tuyết Tình vội vàng cởi thắt lưng áo, tiến vào trong thùng.

Liên Nhi dùng tay che miệng lại cười trộm, công chúa sao lại trở nên giống như một hài tử thế kia!

...

Ánh nắng sáng sớm chiếu vào, Mai Tuyết Tình vui sướng tỉnh dậy, tiếng chim hót lạnh lốt bên ngoài. Thật là sảng khoái, nàng muốn vận động một chút.

Liên Nhi giúp nàng rửa mặt thay quần áo, dùng bữa sáng. Sau đó, Mai Tuyết Tình mang theo Liên Nhi đi dạo quanh hoa viên. Nàng muốn quan sát một chút, trong sách giáo khoa lịch sử chưa từng ghi lại về cái hồ kì bí này.

Không khí Ngự hoa viên thật sự tươi mát, không hề có khói bụi, hay tạp chất, thật là khiến người ta sảng khoái.

Những cành la vương dài, tảng đá to lộ ra, bóng cây lắc lư, nước chảy tóc rách, mùi hoa bay trong khí rất thơm, có thể nói ngự hoa viên như cấm điệp bay phong vũ, dương liễu thanh thanh tước chuyển oanh đề. Thật là một chỗ nghỉ ngơi tốt.

Liên Nhi nhìn theo Mai Tuyết Tình đang trần trọc suy nghĩ đi tới bên hồ.

Mai Tuyết Tình giật mình. Hồ này sao lại giống như hồ trong công viên ở hiện đại? Nhất là cái lạnh thấu tim của hồ, quả thật giống nhau như đúc.

Chẳng lẽ trong cuộc sống có chuyện trùng hợp như vậy? Thật khiến người khác hoài nghi, Mai Tuyết Tình quyết tâm buổi chiều này phải ra đó quan sát cẩn thận một phen.

Liên Nhi chỉ nằng cách phân biệt nơi ở của mấy người phi tử cùng chỗ của Ngạo Mai công chúa, Liên Nhi muốn nằng vào xem, nhưng Mai Tuyết Tình không đi, chỉ đứng bên ngoài nhìn vào, từ xa mà quan sát sau đó liền rời đi.

Các phi tử kia chắc hẳn mười phần là ăn dấm chua, mặc dù tình cảm của ca ca với muội muội có thâm sâu hơn, nhưng các nàng dù sao cũng có danh phận, nhưng người này tuyệt đối đừng trêu vào, ta phải trốn thôi. Tốt nhất là đừng dây dưa với các nàng quá nhiều.

Mai Tuyết Tình vừa đi vừa nghĩ, nói đi nói lại, các nàng ta cũng rất đáng thương. Từ xưa đế vương vốn dĩ đã phong lưu đa tình, mỗi thời đại, sử sách đều có ghi lại, nhưng tất cả là lỗi của hoàng đế sao? Cũng không biết được. Chủ yếu là chế độ hậu cung, vì bảo trụ giang sơn, muốn sinh nhiều con trai, những người phụ nữ liền trở thành vật hi sinh trong cung đình phong kiến xưa kia.

Hoàng đế yêu các nàng sao? Chỉ có hoàng đế biết mà thôi. Có lẽ hoàng đế có tình cảm với vài người, nhưng còn các nàng thì sao?

Liệu có toàn tâm toàn ý yêu một mình hoàng đế? Làm sao chấp nhận chia sẻ người mình yêu với nữ nhân khác.

Vì vậy, ở phía sau cái gọi là quyền thế, vì muốn độc bá tình cảm của hoàng đế, trong ử sách đã nhiều lần ghi chép các cuộc chiến trong hậu cung.

Dù sao cũng chỉ là một phụ nữ nhỏ nòi, hiểu rất rõ đạo lý đó, nên sẽ không so đo hoàng đế có bao nhiêu người phụ nữ, phần mình mình lo, nước giếng không phạm nước sông, hòa bình mà chung sống.

Không biết sự công bằng dành cho nữ nhân nằm ở đâu, nếu không tranh giành thì sẽ tức mà chết! Thật là đáng thương! Chế độ chung chồng làm khổ biết bao người.

Hiện đại vẫn là tốt nhất, người ta tình nguyện, một vợ một chồng dặt tay vượt qua sóng gió, sống đến đầu bạc răng long, không thay lòng!.

Sau đó lại nhìn tới mấy người đứng bên hành lang, đoàn người hướng về phía tẩm cung của Hạng Ngạo Thiên. Trước cửa hộ vệ nghiêm trang canh

gác, gương mặt lạnh tựa băng, giống như một pho tượng cho dù có bị đốt cũng không hề nhúc nhích.

“Liên Nhi, chúng ta trở về thôi”- Mai Tuyết Tình ra lệnh. Đi một chút rồi dừng lại, đi vòng vòng quanh hoàng cung cả ngày, mà vẫn còn nhiều nơi chưa đi hết. Xem ra, không thể dễ dàng thích ứng với nơi này trong ngày một ngày hai được. Huống chi, buổi tối nàng còn có hành động bí mật phải làm.

“Công chúa, vậy chúng ta không đến thư phòng của hoàng thượng sao?”- Liên Nhi hỏi.

“Hôm nay ta mệt rồi, ngày mai hãy đi”

...

Lúc này, Hạng Ngạo Thiên ở trong phòng nhúu mày trầm tư. Lai lịch của tiểu nữ nhân này không rõ ràng, giả muội muội Ngạo Sương của hắn, có mục đích gì đây? Xem ra, muốn nàng nhanh hiện nguyên hình, phải dùng một ít mưu kế.

“Hàn Thanh, vào đây”- Hạng Ngạo Thiên ra lệnh nói.

Cửa mở ra, một nam nhân tướng mạo đường đường, ánh mắt lạnh lùng, hông đeo trường kiếm. “Hoàng Thượng, có gì sai bảo?”- Nam Tử hướng về Hạng Ngạo Thiên nói, gương mặt không có lấy chút biểu tình.

“Người thay ta làm một việc, đem thị vệ ở Vô Tâm Cung rút về hết”.

“Vâng ạ”- Âm thanh vẫn rất lạnh lùng. Không hề thể hiện sự nghi vấn, nam tử xoay người rời đi.

Ban đêm, ánh trăng thanh trong như nước. Mai Tuyết Tình trần trọc nằm ở trên giường. Xem ra các tiểu cung nữ đã ngủ say, nàng nhẹ nhàng đứng dậy, chân bước đi rời khỏi Vô Tâm Cung.

Hoa cỏ và vây trong Ngự hoa viên cũng thiếp ngủ. Bên trong vườn có tiếng con trùng trốn trong các bụi cỏ kêu vang, từ phía hồ nghe loáng thoáng tiếng ếch kêu.

Mai Tuyết Tình đi nhanh lại, giống như trong hồ có thứ gì đó hấp dẫn nàng.

Ánh trăng bao phủ mặt hồ, nổi lên một lớp sương, hoa sen như đã tàn không còn lưu lại mùi thơm nữa, chỉ có tiếng ếch con kêu nhí liên tiếp

Nàng chỉ màu mỗi một bộ đồ màu trắng vội vã đi đến bên hồ, gió thổi qua váy nàng khiến nó bay lên, giống như tiên tử hạ phàm xuống trần gian. Nàng nhẹ nhàng thả chân xuống chạm vào mặt hồ lạnh ngắt. Phía bên Hàn đình có một chiếc ghế dài, tay vịn vào lan can, đầu tựa cột đá, nàng từ từ

đánh giá cảnh vật xung quanh. Mặt nước không chút gợn sóng, yên lặng, xung quanh chỉ có một cây cổ thụ che trời, dây dừa trong gió.

Mai Tuyết Tình dùng sức lắc đầu, tự hỏi chính mình, đây không phải là mộng chứ?

Nói thẳng ra, chẳng lẽ trên thế gian này lại có hai nơi giống nhau như thế?

Nàng đột nhiên nhớ tới cha mẹ, không biết họ ra sao rồi?

Họ liệu có biết nàng vì ngã vào hồ mà mất tích? Có khi nào họ tìm ra được thứ gì đó trong hồ. Nếu có ai đó nhìn thấp balo của nàng trên hồ vậy là tốt rồi, bên trong có đầy đủ giấy tờ thông tin của nàng. Nhưng nghĩ kỹ lại, làm sao họ biết nàng ở đâu, đây lại không phải thế kỷ 21, cha mẹ nhìn thấy lưu vật của nàng biết đâu còn thương tâm hơn.

Mai Tuyết Tình cười khổ, nụ cười giống như một bông hoa đang nở ra nhưng cực kỳ cô đơn, hai hàng lệ chậm rãi chảy xuống, nước mắt lặng yên rơi xuống hồ, tạo nên hai vòng tròn nhỏ trên mặt nước.

Hạng Ngạo Thiên ở trong thư phòng, tay cầm tấu chương nhưng không cách nào phê duyệt nổi nữa. Trước mắt luôn hiện ra bóng dáng của nữ tử kì lạ kia cùng muội muội Ngạo Sương, chung quy có cảm giác kỳ lạ. Hắn buông tấu chương, đi về phía hoa viên, mất tri bất giác đi về phía hồ nơi muội muội mình mất tích.

Từ xa, hắn nhìn thấy bên hồ có một bạch y nữ tử đang tựa vào cây lan, mái tóc dài che nửa khuôn mặt, cô độc tĩnh mịch giống như một bông hoa bách hợp lẻ loi bất lực giữa cánh đồng bát ngát.

Mai Tuyết Tình nghe có tiếng bước chân đi tới, đứng dậy vội vàng tránh ra. Tiếng bước chân càng lúc càng gần, Mai Tuyết Tình luống cuống, nàng bắt đầu tìm cách chạy trốn.

Phía trên mặt hồ là những hòn đá không bụi lấm, ban đêm sương thấm vào, tạo nên một tầng hơi mỏng manh, vì nàng vội vàng mà hai chân nàng vấp vào nhau, không hề chuẩn bị trước tình huống này xảy ra, Mai Tuyết Tình ngã xuống hồ nước.

Bản năng sinh tồn, khiến nàng hô to: “**Cứu mạng...!**”- Hạng Ngạo Thiên nghe tiếng nàng kêu cứu, vội nhảy xuống hồ, chân đạp mạnh, vươn cánh tay đem Mai Tuyết Tình trôi lên mặt nước.

Chap 5

Mai Tuyết Tình vốn biết bơi hơn nữa khả năng bơi lội cũng không tệ, nhưng bất thành linh ngã vào hồ nước làm cho nàng hoảng loạn. Như bắt được cái phao cứu sinh, nàng hoảng hốt ôm chặt lấy cổ Hạng Ngạo Thiên không buông, Hạng Ngạo Thiên nhin không được ho khan một tiếng vội đứng lên.

“Không có việc gì rồi, muội muội, người buông ta ra, hoàng huynh ta sắp chết nghẹt, không thể thở được nữa rồi!”

Mai Tuyết Tình nghe được giọng nói của Hạng Ngạo Thiên, mới ý thức mình vừa được cứu lên. Hơn nữa, hai lần rơi xuống nước, hai lần cứu nàng cũng là cùng một người. Mai Tuyết Tình thoáng chút bối rối buông hai tay đang ôm chặt cổ Hạng Ngạo Thiên, gương mặt ửng hồng như quả táo chín đỏ.

Nhưng Hạng Ngạo Thiên không có ý buông nàng ra, như đang ôm bảo bối trong lòng vội vàng tìm hướng về Vô Tâm cung.

“Hoàng huynh ... ca ..., ta có thể tự đi !” Mai Tuyết Tình sợ hãi nói.

“Đã trễ thế này, người chạy đến bên hồ làm gì?” Hạng Ngạo Thiên trong giọng nói có chút tức giận. Bỗng trong lòng sinh tức giận tiểu nữ không rõ lai lịch này, tối rồi không lo ở trong cung ngủ mà chạy loạn ra đây, cũng tức giận với chính bản thân mình không biết đúng hay không lại triệu về tất cả các thị vệ đang bảo vệ Vô tâm Cung.

Buổi sáng khi ra quyết định rút lui tất cả các thị vệ là muốn âm thầm quan sát hành động của nàng, muốn biết nàng sẽ liên lạc với người nào, để nhanh biết rõ nàng tiến cung với mục đích gì. Thật không có ngờ tới nàng chỉ mặc mỗi bộ bạch y đơn độc một mình chạy đến Ngự hoa viên, thật không hiểu nàng đang chờ cái gì? Hạng Ngạo Thiên không thềm nhắc lại, Mai Tuyết Tình cũng không dám nói thêm cái gì, chỉ sợ càng nói nhiều càng lộ chân tướng. Hai người không ai nói gì, chỉ nghe thấy tiếng bước chân mạnh mẽ của Hạng Ngạo Thiên hòa lẫn cùng với tiếng tim đập mạnh của hai người.

Mai Tuyết Tình toàn thân y phục ướt đẫm, quần áo dính sát vào người, cơ hồ có thể nhìn thấy được những đường cong mơ hồ của cơ thể, thân thể

lạnh lẽo có thể cảm nhận được sức nóng cơ thể từ Hạng Ngạo Thiên truyền qua, làm nàng bất giác run rẩy.

Hạng Ngạo Thiên trong ngực ôm giai nhân, chợt có ý nghĩ muốn ôm lấy thân thể nàng mà vuốt ve, nữ nhân không rõ lai lịch này đã khơi dậy dự vọng trong lòng hắn. Hắn trong lúc vô ý càng siết chặt Mai Tuyết Tình vào lòng, như sợ nàng bay biến mất.

Mai Tuyết Tình hơi thở nhẹ nhàng thổi vào mặt hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn với làn da trơn mịn theo nhịp bước chân, như có như không cọ xát vào ngực hắn nhồn nhột.

Cảm nhận của hai người trong lúc này dường như vụng về và mơ hồ, Mai Tuyết Tình nhẹ giọng nói: **“Cám ơn người cứu ta ..., ca ca...”**

“Đừng gọi ta là ca ca ..., ” Hạng Ngạo thiên thanh âm nặng nề phảng phất chút thiếu nhẫn nại.

“Thả ta xuống, ca, tự ta có thể đi...” trực giác của phụ nữ nói cho nàng sắp có nguy hiểm, nàng dùng sức giãy dụa thân thể, muốn giãy ra khỏi lòng của Hạng Ngạo Thiên. Cũng không biết nàng vô tình giãy dụa làm sao mà rốt cục làm cho chút lý trí kiềm chế bản thân của Hạng Ngạo Thiên cũng biến mất.

“Đáng chết tiểu nữ nhân này....” Hạng Ngạo Thiên cúi đầu thô lỗ áp môi mình hôn lên đôi môi như cánh hoa đào của Mai Tuyết Tình.

Mai Tuyết Tình trợn tròn hai mắt kinh ngạc, **“Buông ta ra, buông ta ra”** nàng quơ hai tay đẩy vào ngực hắn.

Dùng hết sức khước từ nụ hôn của Hạng Ngạo Thiên, ngược lại như kích thích, khơi dậy bản năng chinh phục của Hạng Ngạo Thiên, hắn là Hoàng đế, không có gì hắn muốn mà không chiếm được. Hắn càng cuồng nhiệt hôn một cách vồn vã, thừa dịp nàng há mồm kháng nghị, thừa cơ đưa lưỡi vào trong miệng nàng dò xét, cuốn lấy đầu lưỡi nàng hương thơm mát.

“Buông ta ra, buông ta ra ... sắc lang...” Mai Tuyết Tình tay nắm cương đá. Hạng Ngạo Thiên si mê nhắm nháp, trong lòng còn vương vấn hương thơm, trong cung, phi tử vô số, đây là lần đầu tiên hắn sinh lòng ái mộ đối với phụ nữ. Cảm giác này không đơn giản chỉ là sự ham muốn vốn có giữa nam và nữ, rốt cuộc đây là loại tình cảm gì, chính bản thân hắn cũng nhất thời cũng không rõ.

“Đừng lộn xộn, người mà còn chống cự, so với cái này sẽ phát sinh nhiều chuyện càng nghiêm trọng hơn!” Hạng Ngạo Thiên nói như ra lệnh.

Thừa dịp khi hần rút đầu lưỡi về nói chuyện có khoảng cách, Mai Tuyết Tình hung hăng cắn vào môi hần một cái. Đồ háo sắc (*nguyên văn : Đại phiêu dân*), dám thừa cơ người khác nguy khốn, thật quá đáng! Bộ hần tính gạo nấu thành cơm, làm chuyện đã rồi hay sao. Mai Tuyết Tình ở hiện đại chưa từng bị người nào ăn đậu hủ, ở cổ đại, lại càng không mong đợi bao giờ!

“Ai da ...” Hạng Ngạo Thiên lên tiếng kêu, tiểu nữ nhân này dám cắn phá bờ môi của hần. Thừa dịp khi Hạng Ngạo Thiên đang đưa lưỡi liếm bên môi bị rướm máu, Mai Tuyết Tình nhảy xuống đất, hai tay nâng hai ống quần dài lên, như nai con đang bị truy kích hoảng hốt vội vã chạy thoát.

Nhìn bóng lưng nàng thấp thoáng biến mất giữa vườn hoa tùng, Hạng Ngạo Thiên chợt mỉm cười. Cái tiểu nữ nhân này, tính tình thật cương liệt, trong cung không người phụ nữ nào lại không hy vọng hần yêu mến, chủ động hướng đến hần, bám lấy hần như miếng cao dán, còn không kịp đẩy ra, khác với nàng, hết lần này tới lần khác, cũng chỉ có nàng là dám cự tuyệt hần, dám cắn trả lại bờ môi hần, xem ra, nếu muốn thuần phục nàng còn cần phải có thời gian.

Hạng Ngạo Thiên như tên tiểu tử vừa có mối tình đầu, tâm trạng vô cùng hoan hỉ đi xuyên qua ngự hoa viên, quay về ngự thư phòng phê duyệt tấu chương. Hôm nay là buổi tối đầu tiên cứ buông tha nàng, còn nhiều thời gian, dự tốc bắt đạt!

Thân là vua của một nước, hần am hiểu sâu sắc câu nói này, mặt trước tiến công không được, thì phải lui về, an bang trị quốc bình thiên hạ một ít chiến lược chiến thuật cũng có thể dùng tại trên người nàng thử xem.

“Hoàng thượng, miệng sao bị chảy máu rồi, thoa một chút thuốc đi!” Hậu cung tổng quản Lưu công công thấy Hoàng thượng đi vào thư phòng, đang dùng lưỡi liếm môi đang bị chảy máu, quan tâm mà nói.

“Không có gì đáng ngại, lui ra nghỉ ngơi đi!” Hạng Ngạo Thiên trong thanh âm không che dấu được sự hứng khởi.

Thấy Hoàng thượng bị thương mà lại cao hứng như thế, Lưu công công lặng yên lui ra, không cần phải nhiều lời nữa.

Mai Tuyết Tình quay về trốn ở tẩm cung, cuống quýt đóng chặt cánh cửa, chốt chặt then cài, tốt nhất là đừng mở được cửa, lo sợ có người đuổi theo đến. Nàng hai tay ôm trước ngực cố gắng trấn tĩnh, hơi thở gấp gáp, cố gắng xua đi sự lo sợ phập phồng.

Cái tên hoàng đế chó chết này, đúng là một tên biến thái mà, ngay cả em gái hắn cũng bị biến thái, đây đúng là nơi loạn luân.

Nụ hôn đầu tiên của mình thế là đã bị cái tên ác ma kia đoạt rồi, Mai Tuyết Tình có chút ảo não. Bất quá, tay sờ sờ vào đôi môi sưng đỏ của mình, chính mình cũng không chán ghét hẳn đụng chạm. Chỉ là, nàng là muội muội của hắn, huống hồ, chính mình còn muốn nhanh chóng trở lại thế kỷ 21, cũng không nghĩ muốn ở lại chỗ này lưu lại một đoạn tình cảm lưu luyến.

Phải nghĩ biện pháp rời khỏi hoàng cung mới được, rời khỏi cái tên hoàng đế nguy hiểm kia, người đã nảy sinh động lòng, nhưng nơi này nàng không nơi quen biết, chính mình có thể đi nơi nào? Chẳng phải dưới bầu trời nơi nào cũng là đất của vua sao!

Cởi bỏ bộ quần áo ướt sũng, lau khô thân thể, thay một bộ nội y tươi mát khô ráo, quần mình vào tấm chăn mềm, Mai Tuyết Tình bắt buộc chính mình không được suy nghĩ miên man.

Mai Tuyết Đình trải qua một đêm khó ngủ, mãi đến khi trời hừng sáng mới từ từ rơi vào giấc ngủ. Khi thức giấc, gương mặt cũng khá tươi tỉnh nhưng chung quanh mắt có quầng đen.

Liên nhi phát hiện nàng khác thường, bèn hỏi: **“Công chúa, người không ngủ được sao?”**

“Uh, bất quá có chút mất ngủ, nhưng cũng không có chuyện gì to tát” – Mai Tuyết Tình trong lòng cảm thấy có chút không yên.

“Hoàng thượng đã tới rồi, ngài phân phó nói, nếu công chúa cảm thấy thân thể chưa được khỏe, có thể tùy tiện truyền thái y.” Liên nhi nói.

“Hắn... hắn... hoàng huynh... đến đây lúc nào?”

“Cách đây nửa canh giờ, Hoàng thượng thấy công chúa vẫn chưa tỉnh giấc nên nhân tiện vào triều sớm rồi!”

“Cái gì, hắn ... hắn... dám đi vào phòng trong lúc ta ngủ?” Mai Tuyết Tình có chút tức giận, cái nam nhân này thật sự không lễ phép, dám tiến vào khuê phòng của phụ nữ, thật hơi quá đáng.

“Công chúa, người làm sao vậy? trước kia, Hoàng thượng cũng không thường tiến vào sao, hôm nay sao người lại tức giận?” Liên nhi cảm thấy khó hiểu hỏi.

“Không tức giận, không tức giận, chỉ là đêm qua nghỉ ngơi không được tốt, tâm tình có chút sa sút.”

Mai Tuyết Tình không thêm giải thích với Liên Nhi đêm qua đã xảy ra chuyện gì. Bất quá, có thể ban đêm nàng hay đập tung chăn mền theo thói quen, cái tên hoàng huynh đáng chết biến thái kia sẽ không chứng kiến cảnh nàng đập tung chăn mền đi!

Mai Tuyết Tình có chút mê muội rồi, làm sao bây giờ? Sau lại như thế nào, làm sao có thể cùng hắn ở chung ?

“Công chúa, người nghĩ cái gì mà như nhập thần vậy? Người phải rửa mặt rồi!” – Liên nhi đến bên nhắc nhở.

“A,” Mai Tuyết Tình ánh mắt hoảng hốt.

“Công chúa, người ngồi xuống, ta chải tóc cho người!” – Liên nhi nâng nhẹ mái tóc dài đen mượt của Mai Tuyết Tình nhẹ nhàng chải bối, không tới một khắc, Mai Tuyết Tình tựa như thay đổi thành một người khác hiện ra trước mắt Liên nhi.

“Công chúa, người xem một chút, người không hài lòng sao?” – Liên nhi cầm lại một tấm gương đồng.

Mai Tuyết Tình có chút giật mình, người trong gương đồng vốn chính là mình sao? Mái tóc dài đen nhánh được vấn cao bằng bành như mây, hai lọn tóc dài hai bên mái được gài lại bởi hai miếng ngọc xanh, phía mỗi bên mái lại được xuyên lại bởi châu thoa cài tóc, châu thoa cài trên tóc như một bông hoa hàm tiếu rũ nhẹ.

Thật sự là người đẹp nhờ lụa, bộ khôn bằng ngựa. Không trách được sao cổ đại mỹ nhân người nào cũng xinh đẹp như vậy là vì kiểu tóc cũng đóng vai trò lớn ah!

Cuộc sống từng ngày từng ngày trôi qua, nhăm tính ra, Mai Tuyết Tình đã tới cái triều đại xa lạ này cũng được một tuần thời gian rồi.

Mấy ngày nay, tên hỗn đản hoàng đế kia không thấy trở lại thăm nàng, Mai Tuyết Tình cũng đã bình tâm lại rất nhiều. Có phải hấn ý thức được chính mình đã phạm sai lầm, nên cố ý không tới?

Người làm sai biết tự sửa, vậy cũng không nên trách cứ làm gì, thôi được vậy lần sau hấn đến, nàng sẽ không truy cứu lại chuyện hấn vô lễ vừa rồi. Bọn họ nói gì cũng là huynh muội cùng chung một nhà, hấn cứ làm hoàng đế của hấn, còn nàng sẽ tìm kiếm cách quay về thế kỷ hai mươi mốt, nước sông không phạm nước giếng, bình bình an an cùng ở chung đi! Mai Tuyết Tình tận đáy lòng bắt đầu tha thứ cho Hạng Ngạo Thiên rồi.

Mai Tuyết Tình ở trong hoàng cung, đi nhiều nơi nhất cũng chỉ quanh quẩn trong cung hay là Ngự hoa viên nơi có cái hồ kia, ban đêm, nàng vốn là không dám tùy tiện đi, nàng sợ gặp lại cái tên giả hoàng huynh kia. Mỗi ngày ban ngày, khi bọn ta đi tới bên hồ vừa xem xét vừa đi quanh hồ, nhưng mấy ngày qua, cũng không phát hiện được đâu mỗi giá trị gì.

“Liên nhi, ta đến cung công chúa Ngạo Mai xem một chút đi!” Hôm nay, Mai Tuyết Tình thật sự là buồn bực đến phát hoảng, hoàng cung rộng lớn thật nhưng những chỗ làm cho chính nàng cảm thấy hứng thú cũng không nhiều, Ngự hoa viên phong cảnh tú lệ, nhưng cũng không có thể mỗi ngày cứ ở nơi này đi dạo chơi!

Mai Tuyết Tình bắt đầu hoài niệm, nhớ đến công việc và cuộc sống ở thế kỉ hai mươi mốt, mặc dù công việc lúc nào cũng căng thẳng khẩn trương, cũng có khi oán giận ông chủ tâm địa đen tối, nhưng cuộc sống lúc đó thật phong phú dễ chịu, mỗi tháng nhận được lương bổng, cũng không đến nỗi chán chường

Mà bây giờ đây, thân mặc cẩm y ngọc, cớm dâng lên tận miệng, đầy đủ vật chất, xa hoa có thừa, nhưng tâm trạng càng ngày càng mất đi sự vui vẻ. Có lẽ chính mình mạng khổ, không chịu chấp nhận an nhàn hưởng phúc.

Xa xa từ phía tẩm cung của Ngạo Mai công chúa, vắng đến tai Mai Tuyết Tình tiếng đàn du dương uyển chuyển.

“Liên nhi, người nào đàn tấu vậy? Như vậy thật dễ nghe, nghe rất êm tai?”

“Vốn là khúc đàn của Ngạo Mai công chúa, trong cung nhân tiện nói ra Ngạo Mai công chúa cầm nghệ rất cao” Liên nhi nói.

Đi tới cửa cung, có cung nữ đi vào bẩm báo.

Thấy Mai Tuyết Tình tiến vào tẩm cung, Ngạo Mai chân thành hạ bái. Mai Tuyết Tình vội vàng nâng nàng dậy, nói **“Miễn đi, sau này hãy miễn mọi lễ tiết khách khí (nguyên văn: phần văn nhục lễ) ấy đi, chúng ta là tỷ muội một nhà không nên chấp nhặt lễ tiết này giống như người xa lạ!”**

“Chúng ta là hạ nhân mà công chúa cũng không cho thi hành lễ tiết, công chúa đã từng nói qua, người nào hành đại lễ với nàng, nàng sẽ nhân tiện đánh phạt.” Liên nhi thích thú nói.

Ngạo Mai mỉm cười, đỡ Mai Tuyết Tình ngồi vào ghế, nói **“Tỷ tỷ làm thế nào đột nhiên lại sửa đổi các quy cũ trong cung rồi, không phải khi hoàng huynh trở về còn không bị người khiển trách sao!”**

“Hắn... hoàng huynh... không ở trong cung sao?” Mai Tuyết Tình hỏi, chẳng trách được sao cái tên hoàng đế thối tha chán ghét kia không đến thăm nàng, thì ra hắn không ở trong cung!

“Ngày hôm qua đã rời cung rồi, phía trên vùng biên giới nước ta cùng Nam Trần quốc xuất hiện hỗn loạn, hoàng huynh tự mình dẫn binh xuất chinh rồi. Ta cũng vậy, nhờ đi ngự thư phòng mượn sách mới biết được, lúc ấy, hoàng huynh cùng mấy vị đại thần đang thương lượng việc này.” Ngạo Mai chậm rãi nói.

“Được rồi, tỷ tỷ, người cũng đàn một khúc đi! Chúng ta cùng luận bàn, ” Ngạo Mai còn nói thêm.

“Ta ... ta ... ta trí nhớ vẫn còn chưa khôi phục, người cũng biết, đầu óc ta vẫn còn bị chút đả kích, giờ vẫn còn chưa khôi phục lại, nhưng ta cũng không cho điều này là không tốt, thật thất lễ rồi!”

Mai Tuyết Tình tâm tình như nai con loạn nhảy, nàng không hề biết đánh đàn, ngay cả cầm kì thi họa cũng chẳng hề biết gì cả! Có thể đối với cầm kỳ thi họa nàng không giỏi, nhưng nàng lại rất thích đọc những quyển sách. Bằng không, sao nàng lại có thể tốt nghiệp đại học, còn có một công việc khiến cho người khác hâm mộ đây!

Ngạo Mai cũng không ép nàng nữa, hai người đứng lên tán dóc.

“Muội muội, ngự thư phòng có rất nhiều sách sao?” Mai Tuyết Tình ở trong cung tâm tình thật cực kỳ nhàm chán, nếu có sách xem, thời gian có lẽ sẽ khoan khoái qua mau một chút.”**Đúng vậy, người muốn xem, cũng có thể đi tìm hoàng huynh mượn mà!”**

Mượn vốn là có thể đến mượn, vấn đề vốn là cái tên hoàng đế thối kia bây giờ không ở trong cung, một mình đi tìm, vừa lại có chút không lễ phép. A..., Mai Tuyết Tình như là đột nhiên nhớ tới cái gì, chợt nói :

“Muội muội, chúng ta cùng đi ra ngoài chơi đùa đi!”

Chap 7

“Đi Ngự hoa viên sao?” Ngạo Mai hỏi.

“Không phải” – Mai Tuyết Tình chỉ chỉ ra bên ngoài – **“Xuất cung dạo chơi!”**

“Xuất cung? Hoàng huynh không có ở trong cung, chúng ta đi ra ngoài không phải không tốt sao? Vạn nhất có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn, không ai trợ giúp chúng ta!”

“Không can hệ gì, chúng ta cải giả nam trang, cẩn thận một chút là được!”

Ngạo Mai có chút do dự.

“Người không đi, ta đi một mình!” Mai Tuyết Tình giả vờ đứng dậy đi ra ngoài.

“Tỷ tỷ, ta đi!” Dù sao ở trong cung một thời gian lâu lắm rồi, cuộc sống cũng đơn điệu, buồn tẻ, Ngạo Mai rốt cục quyết định gạt bỏ mọi lễ tiết, quyết tâm cùng Mai Tuyết Tình xuất cung.

Ngạo Mai, Mai Tuyết Tình, Liên nhi ba người đổi lại cải giả nam trang, Liên nhi đột nhiên đứng lên nói: **“Xem trí nhớ ta kìa, thiếu chút nữa đã quên, chúng ta không có lệnh bài Hoàng thượng đặc cách ban cho, nói cách khác, ngay cả cửa cung cũng ra không được rồi!”**

“Lệnh bài?” – Mai Tuyết Tình khó hiểu hỏi – **“Xuất cung sao lại phải nhiều phiền toái như vậy?”**

“Chính thức muốn xuất cung mọi người đều phải mang lệnh bài, bất quá chỉ vì thân phận của người đặc biệt khác so với người khác nên càng đặc thù hơn thôi!” Ngạo Mai giải thích, **“Hoàng huynh ban thưởng cho người lệnh bài có thể nắm trong tay rất nhiều quyền lực, thấy lệnh bài của người như thấy hoàng huynh!”**

“Vậy chẳng lẽ nếu ta đánh mất lệnh bài cũng có nghĩa là đánh mất hoàng huynh sao?” Mai Tuyết Tình cười nói.

Ba người không nhịn được cười rộ lên.

Sau khi được vớt lên từ trong hồ, chủ tử tính cách cũng hào sảng hẳn lên, thật tốt hả! Liên nhi thầm nghĩ, xem ra, chủ tử ngã vào trong hồ không phải

là không tốt, sau khi té ngã vào hồ đã đổi lấy một thân thể khỏe mạnh cùng với một tinh thần sáng khoái hoạt bát thật là tốt

Hai vị công tử tuần tú mang theo một gã thư đồng sai vặt, vừa thăm thì to nhỏ vừa vừa thông dong đi trên đường cái nơi phồn hoa đô thị, làm cho mọi người thường xuyên quay đầu lại ngó lại.

Liên nhi có trách nhiệm tìm hướng dẫn đường, vội tiến lên đi ở phía trước.

Mai Tuyết Tình tò mò quan sát mọi vật.

Kẻ qua người lại không ngớt như thoi đưa, tiếng la hét, rao bán không dứt bên tai. Ở chỗ này, không cần phải lo lắng khi qua đường, cũng không cần phải nhìn đèn giao thông, không khí nơi này cũng rất trong lành, không bị ô nhiễm bởi khói xe, cái triều đại này, một người hiện đại như nàng lại thích ở lại nơi này.

Tuy vậy, nàng Mai Tuyết Tình cũng không nghĩ muốn vĩnh viễn ở lại nơi đây, cha mẹ nàng còn đang ở thế kỷ hai mươi mốt đau khổ chờ nàng trở về!

Ba người giống như những chim nhỏ sổ lồng, như những đứa trẻ vui vẻ dạo chơi trên đường phố.

Người đi đường đều nhường đường cho các nàng qua, thậm chí cả những người ngồi kiệu hay cưỡi ngựa đều tránh đường cho các nàng. Nhìn thấy ba người dung nhan đẹp dễ, trang phục sang trọng, bộ dạng tuần tú cũng biết rằng những người này lai lịch không nhỏ, không phải công tử gia đình quyền quý thì cũng là công tử của thương gia đại phú hào.

Ngạo Mai còn có chút rụt rè, Mai Tuyết Tình sớm đem thân phận công chúa vút lên đến chín tầng mây, nhìn thấy cửa hàng, nhân tiện đi vào, đi tới đi lui nhìn ngó, nhìn thấy quán ven đường cũng ghé chân qua xem xét một phen, thấy món gì ngạc nhiên cũng thuận tiện mua, thấy món gì ăn ngon cũng mua lấy.

Liên nhi đi theo phía sau lẳng lặng lấy bạc ra trả. Tóm lại, ba người dạo chơi tới sức cùng lực kiệt, mới lưu luyến hồi cung, mặc dù có chút mệt, cũng xem như có thu hoạch lớn mà về.

Đã trốn ra ngoài chơi rồi, trở lại trong cung Mai Tuyết Tình cũng không còn an tâm đợi ở trong cung rồi. Ba ngày một cuộc đi dạo nhỏ, năm ngày một cuộc đi dạo lớn. Bị sự rủ rê của nàng, Ngạo Mai cũng hưởng ứng tham gia, thậm chí ngay cả hai người cung nữ bên người cũng mang theo, thường thường mà tùy theo công chúa đi ra ngoài dạo một vòng.

Trong hoàng cung nơi hậu cung tôn ti luôn rõ ràng, lễ giáo tôn nghiêm, lạnh lùng, nay vì Mai Tuyết Tình, tiếng cười nhiều hơn, không khí cũng vui

về có sức sống hơn.

Một ngày nọ, ba người lại vừa trốn ra ngoài cung dạo, thấy ở cửa một cửa hàng buôn bán vải lụa dán cáo thị rao bán với giá thấp. Mai Tuyết Tình xem xét hoàn cảnh xung quanh cửa hàng, thấy các nơi xung quanh đều là nơi buôn bán, cảm giác cũng không tệ lắm, một kế hoạch táo bạo chợt hình thành trong lòng.

Lang thang dạo chơi từ lúc mặt trời lên cao ba sào đến lúc mặt trời chiều ngã về phía tây, ba người quả thực như hát khúc khải hoàn, hết sức phấn khởi hồi cung. Các nàng không ngờ tới, trong cung đang có một nam nhân đang tức giận chờ các nàng.

Hạng Ngạo Thiên đứng ở Ngự hoa viên bên tảng đá bản trên đường, đó là con đường duy nhất dẫn các nàng về tẩm cung. Hạng Ngạo Thiên về ngoài vốn là điềm tĩnh gió êm sóng lặng, nhưng thực tế nội tâm vốn là đang nổi trận cuồng phong.

Khi hãn dẫn binh xuất chinh, cố ý phái nhiều hơn một số thị vệ ở lại chung quanh hoàng cung, đề phòng bất trắc. Đặc biệt an bài vài tên tâm phúc võ công cao cường âm thầm quan sát tiểu nữ nhân lai lịch không rõ ràng kia. Một mặt vốn là bảo vệ, mặt khác với nhiều dụng ý hơn là theo dõi hình tung, xem nàng thừa dịp khi hãn không ở trong cung, có kế hoạch hành động gì.

Thật không ngờ rằng, khi hãn khải toàn trở về, tâm phúc hãn báo cho hãn biết, trong một tháng khi hãn không có ở đây, nữ nhân không biết trời cao đất rộng kia thường xuyên xuất cung đi chơi vui đùa, đã vậy còn mang theo Ngạo Mai cùng cung nữ.

Đúng ngay vào lúc tình hình biên giới bất an, nếu như bị địch nhân biết các nàng, cái mạng nhỏ kia chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm. Ngạo Sương đã mất tích rồi, hiện giờ sống chết không rõ, hãn cũng không muốn cho Ngạo Mai không vì bất cứ lý do gì lại chợt biến mất.

Hai mươi sáu tuổi rồi, hãn chưa từng có được tình yêu đích thực, sâu thẳm trong nội tâm, trên thế gian này thứ để cho hãn quyến luyến, chỉ còn lại thân tình gia đình, hãn không muốn trời cao cướp đi thân tình ấy, bất cứ thứ gì lúc này, bất luận kẻ nào cũng không có thể cướp đi!

Vốn dĩ, trong một tháng ngoài cung, Hạng Ngạo Thiên đối với nàng có chút lo lắng thắc mắc, nhưng không thật sự là lo lắng, chỉ vốn là thắc mắc mà thôi. Trở lại trong triều, vốn tính khao thưởng các tướng sĩ ngay, giờ hãn phải dời lại ngày mai.

Trở lại hậu cung, người mà hần muốn gặp nhất vốn là nàng, người làm hần không an lòng nhất cũng chính là nàng, chỉ sợ nàng ở hậu cung gặp phải nhiều loạn, dù sao nàng lai lịch cũng không rõ. Ai ngờ được, tiểu nữ nhân ở hậu cung nhưng thật ra không an phận, lại xuất cung dạo chơi.

Ba người thân mang trang phục nam nhi cười cười nói nói đi tới. Hạng Ngạo Thiên hai tay chấp sau lưng, cau mày, đôi mắt thâm thúy không thể che dấu được sự tức giận bùng nổ.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ nói cho Mai Tuyết Tình biết có người mắt đang nhìn chăm chăm vào nàng, chăm chú quan sát nàng, có cảm giác như mắt ghen trong cổ họng, như có gai nhọn châm vào lưng. Nàng cảm thấy cực kỳ khẩn trương và bất an.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, khi qua khỏi cây đình hương chắn ngang tầm mắt, nàng đầu tiên phát hiện, Hạng Ngạo Thiên đứng cách các nàng không bao xa, như một con sư tử nổi giận sắp tấn công.

Mai Tuyết Tình thầm kêu, xong đời rồi, lúc này nhưng là đụng vào nòng súng đã lên nòng rồi.

Chap 08

“Tam vị công tử, đi chơi có vui không?” – Thanh âm bình tĩnh, không mang theo một chút cảm tình nào, một sự tĩnh lặng ngăn ngùi trước khi cuồng phong bạo vũ sắp xảy ra.

Nhưng Mai Tuyết Tình lại ngửi sơn vũ muốn đến Phong Mãn Lâu.

“Hoàng thượng ...” hoảng hốt ném các đồ vật đang cầm trong tay xuống, Liên nhi cuống quýt quỳ xuống.

“Hoàng huynh...” Ngạo Mai cũng không ngờ tới sẽ bị hoàng huynh bắt gặp.

“Ca ca...” Mai Tuyết Tình cũng vội vàng học Ngạo Mai nhẹ nhàng hành lễ, không dẫn binh đi biên cảnh nữa rồi sao, trời ề cũng không báo trước một tiếng, để cho mọi người có một sự chuẩn bị tinh thần.

“Ca ...” cảm giác được Hạng Ngạo Thiên bất mãn chủ yếu là do nàng mà ra, Mai Tuyết Tình vội vàng giải thích, **“Ca ... là ta chủ trương xuất cung, Ngạo Mai không chịu, ta ép nàng cùng xuất cung, việc này Ngạo Mai muội muội không có lỗi gì, cho dù quan hệ như thế nào cũng là do ta.”**

“ta cũng biết chắc là người dẫn đầu xuất cung ra ngoài dạo chơi rồi, Liên nhi không có quyền lực lớn như vậy, Ngạo Mai cũng không có lá gan lớn như vậy, chỉ có người, từ khi người bệnh nặng toàn bộ tốt hơn, ngôn ngữ hành vi vốn là càng ngày càng to gan”

Hạng Ngạo Thiên nói chính là lời nói thật, cái tiểu nữ nhân này ngôn ngữ hành vi không có chỗ nào giống như bọn nữ tử của Thiên Long Hoàng Triều, phảng phất như nàng không phải là người thuộc triều đại này.

Vậy nàng vốn là từ đâu tới đây?

Bởi vì nàng kêu hai tiếng “Ca ca”, Hạng Ngạo Thiên trong lòng đang tràn đầy tức giận, giờ giảm bớt hơn một nửa, hơn một tháng nay không nghe được thanh âm của nàng, bây giờ nghe gọi như vậy âm thanh vẫn rất dễ chịu lọt vào tai.

“Bây giờ tình hình biên cảnh không yên ổn, sau này không cho phép một mình xuất cung. Ngạo Sương, đưa cho ta lệnh bài mà ta đặc biệt

ban thường.” Hạng Ngạo Thiên ra lệnh.

Mai Tuyết Tình giật mình run sợ, trong vài giây mới ý thức được Ngạo Sương chính là mình, chính mình bây giờ đang mang thân phận là công chúa, vừa rồi thiếu chút nữa là lộ tẩy rồi! Vội vàng ngoan ngoãn lấy ra tấm lệnh bài dâng trả Hạng Ngạo Thiên.

Kinh nghiệm tích lũy được trong công việc ở thế kỷ hai mươi một nói cho Mai Tuyết Tình, ngàn vạn lần không nên phát sinh tranh chấp với cấp trên mình trước mặt nhiều người, quyết định của cấp trên luôn là chính xác, ngay lập tức phải chấp hành ngay, ngay cả khi cấp trên đưa ra quyết định không chính xác, cũng không thể ngay trước mặt mọi người vạch trần, nói cách khác, làm cho cấp trên mất mặt, sau này chính bản thân mình có thể bị gặp rắc rối với sếp rồi.

Không có người sếp nào thích cấp dưới nhiều năng lực hơn mình, vả lại tôi thông minh hơn mà còn chịu đựng được ông chủ già khó tính, do đó đối với hoàng đế cổ đại cũng có thể như thế. Mai Tuyết Tình quyết định trước mắt cứ đem lệnh bài giao trả, qua vài ngày sẽ tìm cách lấy lại.

Khi thấy Mai Tuyết Tình có thể vui vẻ như vậy khi đem lệnh bài bài giao ra trả, Hạng Ngạo Thiên có chút giật mình, **“Mau chóng về tẩm cung thay y phục, sau đó cùng ta dùng bữa.”** Nói xong, phất tay áo bỏ đi.

Nhìn thân ảnh cao của Hạng Ngạo Thiên ngắt rời đi, ba người đều thở phào nhẹ nhõm, có thể xem như là sống trở lại.

“Lệnh bài không có, sau này, chúng ta không bao giờ có thể xuất cung được nữa!” Liên nhi nói, có chút cảm giác mất mát.

“Đừng nóng vội, ta sẽ cố nghĩ cách lấy lại!” Mai Tuyết Tình nói một cách tự tin.

“Thật sự, làm thế nào lấy lại được lệnh bài!” Liên nhi vừa nói vừa nhảy lên.

“Tỷ tỷ, thật tỷ có thể lấy lại lệnh bài sao?” Ngạo Mai không dám chắc hỏi.

“Yên tâm, trong vòng năm ngày, chắc chắn trong tay ta có được lệnh bài!”

“Công chúa, người không phải nghĩ muốn thừa dịp Hoàng thượng không chú ý, trộm trở về chứ?” Liên nhi trêu ghẹo nói.

“Người một tiểu nha đầu, ta là cái loại người này sao? Huống chi làm vậy thật là mất mặt hử, ta muốn quang minh chính đại lấy lại tấm

lệnh bài, các người chờ coi được rồi!”

.....

Ngạo Mai cùng Mai Tuyết Tình trở về tẩm cung thay đổi lại y phục nữ nhi, cùng nhau chạy đến ngự tiệc rượu của Hoàng thượng. Khi tiến vào đại sảnh, các phi tử từng người một đều đã an vị, hai bên cạnh Hạng Ngạo Thiên mỗi bên đều còn chừa ra một chỗ trống. Hậu cung tổng quản Lưu công công kéo ghế, xin mời nhị vị công chúa vào ngồi.

Mai Tuyết Tình vào cung đã hơn một tháng, nhưng chưa lần nào nhìn thấy Lưu công công, trong ấn tượng của nàng thái giám đối với hoàng đế luôn vâng vâng dạ dạ, phục tùng, khúm núm, chỉ biết có mỗi hoàng đế, đối với những người khác vừa kiêu căng, cao ngạo, không thể đoán được họ nghĩ gì, nhưng mà tên Lưu cung công công này làm cho người ta ấn tượng đầu tiên cũng không tệ lắm, hòa ái hiền lành, tươi cười nhẹ nhàng, làm cho người ta cảm giác hân như trưởng bối, như phụ thân.

Có vẻ như, nếu bốn người tiểu cung nữ có chuyện cần xuất cung tìm hân, hân là không có gì khó khăn. Mai Tuyết Tình thấy Lưu công công lịch sự, chuyên nghiệp, nói cười, như là thói quen trong công việc thường ngày vô thức thể hiện ra.

Sau khi yên vị, Mai Tuyết Tình nhìn quanh một lần các bàn ở bốn phía nhâm tính, một vị, hai vị, ba vị, hết thấy tám vị phi tử. Thêm hai vị công chúa cùng Hạng Ngạo Thiên nữa tổng cộng mười một người, cũng xem như là buổi liên hoan gia đình.

Cái tên hoàng đế này, hứng thú của hân cũng không phải nhỏ, cung vàng ấn dấu tám người phụ nữ, đúng là kim ốc tàng kiều, hân không cảm thấy phiền toái, thì không phải cũng bận rộn mà mệt chết đi được à! bất quá, con số nghe có vẻ rất cát tường, tám tám tám, phát phát phát hả! Không phải cổ đại hoàng đế vốn là tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần, bọn họ thật có nhiều phi tử như vậy cả sao? Nếu thật có bảy mươi hai phi tần, lúc này nếu muốn mở liên hoan gia đình, phải xếp đặt bao nhiêu cái bàn hả! Mai Tuyết Tình thầm cười nhạo trong lòng.

“Muội muội, người lại cười cái gì, nói ra, tất cả mọi người cùng nghe một chút!” Khi nàng vừa bước vào, Hạng Ngạo Thiên nhìn nàng quan sát, lúc nàng mặc nam trang trông rất tuấn tú, hân thích, khi nàng đổi lại quay về nữ trang thì tao nhã cao quý, hân cũng thích, nhất là mái tóc dài được vén cao, thêm vào khí chất tao nhã của nàng càng làm tăng thêm vẻ đoan trang thực nhã.

Từ lúc nàng bước vào, ánh mắt hần dõi theo nàng như không muốn rời, nhưng lại sợ bị người khác phát hiện ra sự khác thường, vừa nhìn thấy khoe miệng nàng có chút nhếch lên, hần giả vờ như không có chuyện gì thân nhiên hỏi.

“Không có gì, được cùng ca ca dùng bữa, nên tâm trạng cũng cao hứng hơn.” Mai Tuyết Tình vội vàng khép miệng lại, nhin cười, cái tên hoàng đế này cũng tinh mắt gớm!

“Thật vậy sao? Mấy ngày nay không thấy hoàng huynh, có suy nghĩ gì không?” Hạng Ngạo Thiên làm như vô tình hỏi đến.

“Hả? ... suy nghĩ, suy nghĩ!” Mai Tuyết Tình vội ho một tiếng, nghĩ hay không, chính bản thân mình cũng nói không rõ, chỉ là trong đêm khuya, thường thầm cầu nguyện cho hần, hy vọng hần và các tướng sĩ có thể bình an trở về.

Lúc chiều khi nhìn thấy hần ở Ngự hoa viên, rõ ràng cảm giác thấy khuôn mặt hần đã gầy đi rất nhiều, màu da cũng ngăm đen nhiều hơn. Xuất chinh bên ngoài, sương gió dãi dầu, bữa ăn bữa không, nghỉ ngơi không đủ vì nguyên nhân đó. Mai Tuyết Tình trong tâm cũng cảm nhận được điều này.

Sau tất cả những gì hần làm, như vậy cũng là tốt với mình và người thân của hần lắm rồi, thân là vua của một nước, làm được như thế, cũng không phải dễ dàng gì!

Từ sự an bài của hần các vị trí trong dạ tiệc lần này, hần an bài hai vị công chúa ngồi ở vị trí hai bên mình, cũng có thể nhận ra được vị trí của những người thân yêu trong thâm tâm của hần.

“Thật sự có suy nghĩ sao? Thấy người dường như chỉ là miễn cưỡng thôi?” Hạng Ngạo Thiên nghĩ muốn trêu đùa nàng.

“Ca.. ” Mai Tuyết Tình kéo dài giọng nói, biểu thị sự bất mãn của nàng.

Nghe được âm thanh của nàng gọi “Ca”, trong tâm Hạng Ngạo Thiên như có một dòng nước ấm áp chảy qua, làm cho hần quên cả suy nghĩ.

Hạng Ngạo Thiên nói vào vấn đề chính: **“Hôm nay, hoàng cung chúng ta, mọi người cùng nhau dùng bữa, có hai mục đích, một vốn là, lần này cùng Nam Trần quốc giao chiến, nước ta đại thắng, do đó chúc mừng các tướng sĩ khai toàn trở về. Hai là..., ”** Hạng Ngạo Thiên dừng lại một chút, như vô tình nhìn thoáng qua Mai Tuyết Tình, sau đó nói tiếp: **“Chúc mừng Ngạo Sương muội muội bệnh nặng được chữa khỏi, vẫn**

không có thời gian, hôm nay mới có dịp chúc mừng sức khỏe Ngạo Sương, vốn là hơi muộn một chút, muộn muộn, người sẽ không trách hoàng huynh này không quan tâm đến người chứ?” Hạng Ngạo Thiên cở vẻ nghiêm túc nhìn Mai Tuyết Tình.

“Không..., không...” Thấy vậy Mai Tuyết Tình cảm thấy căng thẳng sợ hãi, “Ca ca đối với ta rất tốt rồi, bây giờ ta thân thể cũng khỏe mạnh rồi, sau này, ca ca cứ tập trung tinh thần sức lực vào việc triều chính đi!”

Hạng Ngạo Thiên cười nói: **“Người trí nhớ, thể lực hãy còn chưa khôi phục hoàn toàn, hoàng huynh không yên tâm, chờ sau khi người hoàn toàn khôi phục lại trí nhớ và thể lực, lúc đó hoàng huynh sẽ yên tâm mà gả người cho một công tử môn đăng hộ đối!”**

Chap 09

“**Hả? ...**” Mai Tuyết Tình thất kinh, nàng như thế nào mà đã quên, mình vốn dĩ là cái cô công chúa nhiều bệnh tật kia, một vị cô nương chưa đính ước, khuê môn bất xuất đây!

Không được, nàng ngàn vạn lần không thể ở cổ đại lập gia đình, nếu như vậy, cuộc sống của nàng không phải sẽ bị hủy hoại sao!

Hắc.. hắc.., Mai Tuyết Tình mới vừa rồi khẩn trương giờ mới trấn tĩnh trở lại, mới vừa rồi, cái tên hoàng đế thối tha kia không phải nói, sau khi chờ nàng trí nhớ khôi phục hoàn toàn mới có thể lập gia đình sao, nàng là công chúa giả, trí nhớ vốn là vĩnh viễn sẽ không bao giờ hồi phục mà.

“**Ca .. có phải huynh đã chán ghét muội muội rồi hay không? Nếu không, sao huynh lại đem muội muội mình gấp gáp gã đi như vậy?**” Mai Tuyết Tình giả bộ nói với một bộ dạng đáng thương.

“**Chẳng lẽ muốn cả đời ở lại trong cung hay sao? hay nghĩ muốn cả đời quanh quẩn bên cạnh hoàng huynh?**”

“**Chỉ cần ca ca không chê bai, muội muội xin nguyện ý!**” Mai Tuyết Tình không biết nàng đã rơi vào cái bẫy Hạng Ngạo Thiên cố tình sắp đặt, một cái bẫy vì nàng mà đã cố ý sắp đặt.

Rượu qua tam tuần, thức ăn qua năm vị, mọi người đều có chút say lạng lạng. Ngay cả Hạng Ngạo Thiên, người luôn luôn tỉnh táo và lý trí, cũng có chút men say. Hắn cảm thấy cao hứng, cao hứng là vì, hắn đã cố ý xếp đặt các câu hỏi, khiến tiểu nữ tử lai lịch không rõ kia trong lúc đối đáp lại vô tình đồng ý ở lại bên hắn cả đời. Mặc dù, hắn có chút không quang minh lỗi lạc, nhưng vốn là bất đắc dĩ, thực tế nàng vốn là em gái giả, trước khi có thể làm rõ mọi chuyện, vốn tuyệt đối không thể lộ ra

Các phi tử bắt đầu có men, cả người lạng lạng muốn tranh giành được sự chú ý của Hạng Ngạo Thiên. Đứng dậy kính rượu, liếc mắt đưa tình, đối với ai hắn cũng không cự tuyệt.

Hạng Ngạo Thiên đột nhiên nhớ tới một việc, kêu Lưu công công đến phân phó, “**Đi, đem đến đây các lễ vật đã chuẩn bị sẵn phát cho hai vị công chúa cùng các phi tử!**”

Trong chốc lát, Lưu công công bưng lên một khay được phủ bởi tấm lụa vàng óng ánh, trên đó bày đầy các vòng tay đủ màu sắc sáng lấp lánh.

Lưu công công nói **“Hoàng thượng lần này xuất chinh, đại bại quân nam Trần. Đây là các lễ vật hết sức trân quý do nam Trần quốc tẩn hiến. Lần này Hoàng thượng đặc biệt cố ý đưa đến cho hai vị công chúa cùng các nương nương chọn lựa!”**

Lưu công công kính cẩn đặt khay lễ vật lên bàn đặt ở trước mặt Hạng Ngạo Thiên.

Các vị phi tử người nào cũng ngóng cổ, chờ đợi, dường như chỉ sợ mình không có phần.

“Nào, bắt đầu từ Ngạo Mai muội muội, từng người, từng người một.” Hạng Ngạo Thiên đứng lên phân phát cho mọi người.

“Đa tạ hoàng huynh!” Ngạo Mai có chút ngoài ý muốn, như thường lệ mỗi khi phân phát lễ vật, đều là bắt đầu từ Ngạo Sương tỷ tỷ.

Hạng Ngạo Thiên lấy vòng đeo tay từng cái từng cái một phát cho từng người, các phi tử không ngừng lặp đi lặp lại : **“Đa tạ Hoàng thượng, Đa tạ Hoàng thượng!”**

Các phi tử đứng phía sau chưa nhận được quà, càng mong ngóng chờ đến lượt mình.

Chỉ có Mai Tuyết Tình không chút hăng hái thờ ơ lạnh nhạt chờ đợi. Các phi tử này, khi có rượu vào rồi các nốt xấu đều lộ ra! Bất quá, chính mình đầu óc cũng bắt đầu choáng váng, đầu đau và nặng trĩu, khuôn mặt cũng có chút nóng rần lên như bị sốt, không phải do uống quá chén sao? Có thể không à! Có rượu thơm ngon như vậy, cũng không chịu thưởng thức không phải là uống phí lắm sao!

Mai Tuyết Tình đâu biết loại rượu này vốn được làm bằng gạo ép thành nước sau khi ủ một thời gian khá lâu.

Cuối cùng chỉ còn lại Mai Tuyết Tình cùng Nghi Phi ngồi cạnh, Hạng Ngạo Thiên trong tay chỉ còn lại một vòng đeo tay, ánh mắt hẩn nhìn hai người đánh giá qua lại, **“Thật là không may, chỉ còn lại một vòng đeo tay thôi!”**

Lúc Lưu công công đặt khay vật phẩm lên bàn, chẳng phải đã nói lễ vật cống phẩm có đủ phân phát cho các phi tử sao! Trong nháy mắt không gian tĩnh lặng lại, như chờ đợi có trò hay bắt đầu.

Nghi Phi ngồi cạnh nàng lúc này hết sức khẩn trương, các phi tử khác có mặt ở đây, ai cũng đều đã nhận được lễ vật rồi, Hoàng thượng nếu không ban cho nàng vòng đeo tay duy nhất còn lại, không phải điều này đã nói rằng Hoàng thượng đối với các nàng đã bắt đầu bất mãn, Nghi Phi nàng bị thất sủng rồi.

Nghi phi khẩn trương đến nỗi gương mặt bị một màu hồng nhuộm sắc giờ có chút tím tái, trong ánh mắt tràn ngập nước mắt.

Các phi tử khác âm thầm cao hứng, Nghi Phi sắp bị thất sủng rồi! Hoàng thượng chắc chắn sẽ đem lễ vật trao cho Ngạo Sương công chúa. Không phải ai cũng rõ, người chiếm địa vị quan trọng nhất trong lòng Hoàng thượng chẳng phải là muội muội, Ngạo Sương công chúa đó sao!

Nhìn thấy tình hình căng thẳng giữa các phi tần, Mai Tuyết Tình đột nhiên nhận thức được tình thế của Nghi Phi, vội vàng đứng ra giảng hòa, **“Ca ca, vòng tay này thật xinh đẹp!”** Nàng một bước tiến đến cầm lấy vòng tay trên tay Hạng Ngạo Thiên, không ngớt miệng khen.

Nghi Phi tái mặt, không có cách gì khống chế, những giọt nước mắt lăn dài trên má. Xong hết rồi, từ nay về sau, chỉ có thể bị người khác nhạo báng, bị người khác khinh thường, nhất là các phi tử khác, các nàng sẽ thừa dịp chìm chết mình trong sự cười nhạo và rẻ khinh, bị thất sủng không chỉ vốn chính mình chịu thiệt, mà còn có phụ thân cùng các huynh đệ trong triều bị ảnh hưởng.

Mai Tuyết Tình chỉ ngấm qua vòng tay chốc lát, xoay người, nâng nhẹ bàn tay Nghi phi lên, lấy vòng tay chạm rãi mang vào cổ tay phải Nghi phi, **“Ca ca ..., người xem, Nghi phi đeo nó lên, có phải rất đẹp hay không? Không hiểu sao, muội lại có cảm giác như người cố ý, đặc biệt chuẩn bị vòng này cho nàng ấy!”**

Hạng Ngạo Thiên các dây thần kinh đang căng thẳng giờ mới thư giãn, đây là trò một tay hăn bày ra.

Hắn muốn mượn cơ hội này, thử dò xét Mai Tuyết Tình một chút, xem nàng có phải hay không cũng giống như các phi tử của mình, suốt ngày chỉ nghĩ tới việc làm thế nào tranh sủng ở hậu cung, làm như thế nào để tranh quyền đoạt lợi, coi tiền, của cải là trên hết. Nếu như, nàng đặc biệt hứng thú với tiền tài, như vậy nàng vào cung địa mục đích không nói cũng hiểu rồi. Vấn đề vốn là nàng đem vòng tay đưa cho Nghi phi, nàng làm như vậy vốn là ý muốn thực sự phát ra từ nội tâm, hay là có dụng ý gì khác?

Nếu như nàng không phải vì tiền tài mà đến, vậy mục đích của nàng là gì? Ám sát Hoàng đế? Hạng Ngạo Thiên cảm nhận được tiểu nữ nhân trước mặt càng ngày càng khó nắm bắt.

Chứng kiến Mai Tuyết Tình đem lễ vật trao cho Nghi phi, hơn nữa, Hoàng thượng cũng chính miệng thừa nhận vốn là vì Nghi phi cố ý chọn lựa, các phi tử khác sắc mặt cũng thay đổi, thu hồi lại bộ mặt đang háo hức chờ đợi được xem một vở kịch vui.

Nghi phi gạt nước mắt mỉm cười, Hoàng thượng đã ban cho nàng lễ vật rồi, lại là lễ vật mà Ngài cố ý chọn lựa, nàng cảm thấy cũng giữ được thể diện. Nguyên lai, trái tim sắp sửa nhảy ra ngoài, giờ lại vững vàng trở lại vị trí ban đầu.

Chap 10

“Muội muội, ngày khác, Hoàng huynh sẽ ban cho người phần lễ vật khác để bồi hoàn vậy!”

“Không cần để ở trong lòng, Ca ... ta trang sức còn nhiều mà!” Ai quan tâm đến những đồ vật kia chứ, những vật dù là giá trị liên thành, nhưng không phải chính mình lao động có được, có đoạt lấy cũng không nổi, huống hồ, vô công không thụ lộc, Mai Tuyết Tình vốn có nguyên tắc riêng của mình.

Hơn nữa, nàng cũng không thích trang phục của người cổ đại, ở thế kỷ hai mươi mốt, Mai Tuyết Tình dường như không trang điểm, người khác, một tháng đi mấy lần thẩm mỹ viện, nàng à, một năm có lẽ có thể đi một lần, nàng bình thường ở nhà nhiều lắm là đắp mặt nạ, càng đừng nói đến mang trang sức, trừ trường hợp phải dự tiệc, buộc phải mang đồ trang sức, nàng cũng nhiều nhất là đeo hoa tai, chứ bình thường ngay cả đeo hoa tai nàng cũng không mang, chỉ bình thường như thế mà thôi.

Hạng Ngạo Thiên không ngờ tới nàng vốn dĩ là như thế, một tiểu nữ nhân đậm bạc, đối với của nàng ngày càng có lòng hiếu kỳ, ý muốn chinh phục đối với nàng càng ngày càng mãnh liệt. Nàng rốt cuộc vốn là một dạng phụ nữ như thế nào? tại sao đối với nàng càng ngày càng không thể đoán ra, khó nắm bắt?

Trên bàn tiệc, lại bắt đầu một vòng mới, chén qua chén lại, chén thù chén tạc, dường như đã trở lại bầu không khí vui vẻ thú vị ban đầu.

Người vui nhất chính là Nghi Phi. Hoàng thượng tự mình chọn lựa lễ vật, công chúa đích thân đem vòng tay mang vào tay nàng, vốn là một việc vinh quang cỡ nào! Hoàng thượng chẳng những đối với nàng vẫn ân sủng như trước, mà ngay cả công chúa, người được Hoàng thượng yêu quý nhất, cũng xem trọng nàng rất nhiều.

Mượn rượu kính công chúa, Nghi phi cũng to gan hơn. Nàng nghiêng người khẽ cúi xuống bên tai Mai Tuyết Tình, nhẹ giọng thì thầm : **“Thỉnh nhờ công chúa ở trước mặt Hoàng thượng thay ta nói tốt vài câu.”**

“Chuyện gì?” Mai Tuyết Tình không rõ.

“Mong rằng công chúa ở trước mặt Hoàng thượng góp lời, đêm nay, để ta cùng Hoàng thượng thị tẩm!” Nghi phi nói một cách rõ ràng

“Oh, ta thử xem cái ... cái gì? Thị tẩm? Điều đó..., đó không phải là bồi Hoàng thượng ngủ sao?” Mai Tuyết Tình này giờ uống không ít rượu, vốn dĩ, đã ngà ngà say gần như hoàn toàn không còn phản ứng, nhưng những lời này, nàng nghe thật rõ ràng.

Không thể nào? Ngay cả việc Hoàng thượng thị tẩm với phi tử nào, công chúa cũng can thiệp được sao? Như vậy cũng được sao! Những chuyện riêng tư bí mật như vậy, công chúa cũng quan tâm sao?

“Khụ ... khụ ... khụ...” Mai Tuyết Tình hai má ửng hồng, tay liên tiếp vỗ ngực, không ngừng ho khan đứng lên.

Mai Tuyết Tình thật sự không nhịn được ho khan dữ dội, vội vàng đứng dậy đi ra đại sảnh. Liên nhi theo sát sau đó.

Ngoài đại sảnh, có chút gió mát thổi tới, Mai Tuyết Tình thanh tỉnh rất nhiều, tiếng ho khan cũng nhỏ đi không ít. Ngó lại phía sau một chút thấy không ai theo đi ra, Mai Tuyết Tình thấp giọng hỏi: **“Liên nhi, ta trước kia thường thường trông nom chuyện thị tẩm của hoàng huynh sao?”**

“Công chúa, không phải người nguyện ý trông nom, vốn là các phi tử người nào cũng đều muốn bồi Hoàng thượng thị tẩm, vả lại các nàng biết người trong lòng Hoàng thượng có phân lượng nặng nhất, cho nên, nhân tiện cũng cầu người rồi!”

“Như vậy các nàng tám người, ai cũng đều muốn bồi hoàng huynh thị tẩm, làm sao bây giờ? Trước kia có xảy ra tình huống này sao?” Mai Tuyết Tình vừa nghĩ đến đã thấy mọi chuyện bát nháo cả lên, đầu óc cũng muốn nổ tung.

“Trước kia, các nàng người nào cũng cầu công chúa trước, công chúa trước hết an bài người nào bồi Hoàng thượng thị tẩm!”

“Vậy hoàng huynh đáp ứng?” Mai Tuyết Tình cảm thấy bối rối, khó hiểu, tên hoàng đế thối này nghe lời muội muội hăn nói như vậy sao?

“Đúng vậy, chỉ cần Hoàng thượng có thời gian, Hoàng thượng cũng đáp ứng, bất quá, dạo này thời gian Hoàng thượng hay ở Ngự thư phòng nhiều hơn!” Liên nhi như là một trạm truyền thanh nhỏ, biết tất cả mọi thứ.

Mai Tuyết Tình nâng cao ống quần, ngồi trên bậc thanh trước cửa điện.

“Công chúa, ngồi như vậy xem rất bất nhã, mà cũng dễ nhiễm lạnh nữa!” Liên nhi nhắc nhở.

“Muội muội, đang ở đây nói xấu gì hoàng huynh đó?” Thấy Mai Tuyết Tình còn không đi vào, Hạng Ngạo Thiên không nhịn được đi ra xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thấy Mai Tuyết Tình hai tay ôm đầu gối, ngồi cô đơn ở bậc thang trước cửa điện, tận đáy lòng hẳn xẹt qua một tia tình cảm, hẳn là cần phải có người nào đó ở bên cạnh nàng, làm chỗ dựa cho nàng. Không cần nghĩ ngợi, Hạng Ngạo Thiên không chút do dự nâng hoàng bào, cùng nàng vai sánh vai ngồi trên bậc thềm. Hoàn toàn vứt bỏ thân phận là vua của một nước cùng với oai nghiêm và quyền uy.

“Ca ... “

Mai Tuyết Tình cuống quýt đứng dậy, bị Hạng Ngạo Thiên nhẹ nhàng ấn xuống, bất đắc dĩ, Mai Tuyết Tình không thể làm gì khác hơn là vừa lại ngồi xuống.

“Muội muội, Nghi phi mới vừa rồi muốn nói bí mật gì với người rồi? Bí mật gì mà khiến cho người giật mình như vậy?” Hạng Ngạo Thiên thích thú hỏi.

Mai Tuyết Tình trầm tư một chút, mặc dù có chút khó có thể mở miệng, nàng hạ quyết tâm nói: **“Ca ... về vấn đề phi tử thị tẩm này, ta cảm giác được ...”** nói đến đây nàng ngập ngừng dừng lại.

“Nói đi, hoàng huynh không thích người ấp a ấp úng như vậy!”

“Ca, hôm nào, người phân phó hậu cung tổng quản, đem tên các phi tử viết lên tấm thẻ bài được đặc chế cho mỗi người, sau đó đem những thẻ bài này đặt trên một cái khay, nếu như, sau này ngày nào đó người muốn các nàng thị tẩm, có thể từ trong các thẻ bài ở này chọn một tấm xem như đã tuyển một người. Các phi tử đều là ngang hàng như nhau, các nàng bị lựa chọn trúng thì xác suất cũng là giống nhau cả!”

Thấy Hạng Ngạo Thiên khó tin nhìn mình, Mai Tuyết Tình càng cố gắng giải thích thêm, **“Thật sự, từ các nguyên tắc của lý thuyết xác suất, các nàng đều có cơ hội ngang nhau, cứ như vậy, các nàng cũng không thường xuyên vì chuyện này mà tìm ta!”**

Hạng Ngạo Thiên nghe cũng không lọt lỗ tai, cái gì mà những người không bình đẳng như nhau, dù sao hẳn người nào cũng không yêu, người phi tử nào đối với hắn mà nói, đều là giống nhau cả. Hắn cũng đã nhiều lần

cân nhắc việc này, cái gì là xác suất, nàng sao lại nói giống như từ thiên thư?

Thực tế, Mai Tuyết Tình cũng không phải tự mình nghĩ ra được, nàng cũng là học từ những bộ phim truyền hình, vốn là một phần phản ánh của cuộc sống cung đình.

Hạng Ngạo Thiên cũng không biết này.

Nàng rút cuộc từ đâu mà đến? Nhưng dù sao, những gì nàng nói cũng rất có đạo lý, tiểu nữ nhân này thật ra rất thông minh!

Chap 11

Rượu vào lời ra, Mai Tuyết Tình mặc dù cố gắng che dấu thân phận thực sự của mình, nhưng chỉ là, những tri thức và kinh nghiệm có được ở thế kỷ hai mươi mốt, hành vi cử chỉ sớm đã như máu dịch, đã ăn sâu đến tận xương tủy. Có ý thức, cố ý gắng che đậy tóm lại có thể có được tác dụng nhất định, chỉ cần buông lỏng cảnh giác, vài thứ kia sẽ tự nhiên như vậy mà toát ra.

Bằng không, làm thế nào có thể nói rằng, rượu có thể làm loạn tính, cũng có thể làm sự tình lầm lẫn tai hại đây!

Hạng Ngạo Thiên bỏ lại Liên nhi phía sau, nâng Mai Tuyết Tình dậy, hai người đi về hướng Ngự hoa viên.

Trăng sáng nhô lên cao, dường như sao phẳng phất thẹn thùng, xa xa nhấp nháy thoát ẩn thoát hiện. Trong Ngự hoa viên, sương mù bao phủ dày đặc, khắp nơi tràn ngập hương hoa thơm ngát. Dưới ánh trăng, hoa khoe sắc e ấp tràn đầy không khí lãng mạn, đúng là cơ hội tốt cho những người yêu nhau ước hẹn.

Hạng Ngạo Thiên nhẹ nhàng vòng tay qua vòng eo thon nhỏ của Mai Tuyết Tình đỡ nàng, hai người vai sóng vai đi tới.

Mai Tuyết Tình còn chưa say đến mức không nhận thức được mọi việc, sự nhạy cảm của người phụ nữ làm cho nàng cảm giác được, bọn họ tư thế có chút vô cùng thân mật, nàng nghĩ muốn dấu điểm dấu vết vội đẩy tay Hạng Ngạo Thiên ra.

Lúc này Hạng Ngạo Thiên so với nàng càng nhạy cảm hơn, **“Muội muội, trước kia, người rất thích hoàng huynh như vậy đối với người!”** Lừa gạt nàng, Hạng Ngạo Thiên thật sự là không nghĩ buông nàng ra, hẳn chính là thích cái cảm giác nàng tựa vào đầu vào vai hẳn.

Nếu công chúa thật cùng hoàng đế cảm tình thân mật như thế, Mai Tuyết Tình cũng không dám cự tuyệt nữa. Nếu quá xa cách, không phải để lộ ra sơ hở sao.

“Ca, người yêu những phi tử sao?” Khi dùng dạ yến, các loại tình cảnh hiện lên trong tâm trí Mai Tuyết Tình như chiếu phim, nàng đột nhiên cảm giác được các nàng rất đáng được đồng tình.

“Người cảm thấy như thế nào?” Hạng Ngạo Thiên hỏi ngược lại, nghiêm túc nhìn nàng, hẳn ngã thật sự muốn hiểu rõ tiểu nữ nhân này đối với hôn nhân có cái nhìn như thế nào.

“Ca, người khác vốn là không có quyền lên tiếng. Nhân sinh vốn là một cái con đường, hôn nhân vốn là một đôi hài, hài hợp không thích hợp, chỉ có đi mới biết. Đường đi nhiều hơn, trong hài khó tránh khỏi có cát lọt vào, vốn là dừng lại, đem hài giữ sạch cát tiếp tục đi, hay là đem hài cởi ra ném đi, tất cả phụ thuộc vào thái độ đó, nếu nghĩ sai thì hỏng hết, cho nên, ca, người nhất định phải thận trọng cân nhắc, ngàn vạn lần không nên tổn thương các nàng, các nàng cũng cố gắng làm cho người ta đồng tình.” Mai Tuyết Tình có chút bất tri bất giác, đem quan điểm của chính mình đối với hôn nhân nói ra.

Hạng Ngạo Thiên quả thực nghĩ muốn ôm chặt Mai Tuyết Tình vào lòng, đặt lên môi nàng một nụ hôn sâu sắc. Lý luận của nàng từ đâu học được? Những điều này so với hẳn, một vị hoàng đế, nàng lại có thể hoàn toàn hiểu rõ hơn. Trong tương lai, nếu nàng có thể trợ giúp mình xử lý sự vụ trong triều, như vậy hẳn có thể được thoải mái hơn nhiều!

Không được rồi! Còn không có biết rõ ràng thân phận của tiểu nữ nhân này, mọi chuyện phải hết sức cẩn thận. Tình cảm đối với, cũng muốn nắm bắt, không thể đặt quá nhiều tình cảm vào nàng, Hạng Ngạo Thiên thầm cảnh cáo chính mình.

“Nếu như, nếu ta có thích một phụ nữ, ta nghĩ hiểu rõ nàng, làm sao bây giờ?” Hạng Ngạo Thiên rất thích nghe thấy hương thơm tràn đầy nữ tính từ trên cơ thể Mai Tuyết Tình phát ra, hương thơm này nữ nhân khác của hẳn trên người không có.

Hắn cúi người đôi môi hôn nhẹ lên vành tai Mai Tuyết Tình, đôi môi gợi cảm như có như không cọ xát vành tai Mai Tuyết Tình, làm cho Mai Tuyết Tình toàn thân như có dòng điện chạy qua, toàn thân cũng tê dại lâng lâng, cái loại cảm giác này vốn là Mai Tuyết Tình trước kia chưa bao giờ cảm thụ qua.

Mai Tuyết Tình đứng lại, nàng chăm chú quan sát Hạng Ngạo Thiên tỉ mỉ, một khuôn mặt góc cạnh, đôi mắt đen sâu thẳm như không thấy đáy, đôi mày kiếm rậm đen, nếu ở hiện đại, hẳn cũng được xem là mỹ nam tử.

“Ca ...” Mai Tuyết Tình chậm rãi giơ tay lên, muốn xoa mặt hẳn.

Hạng Ngạo Thiên lẳng lẳng chờ đợi. Tiểu nữ nhân này nghĩ muốn vượt ve mặt hăn, điều này nói rõ là nàng vốn không chán ghét hăn, không bài xích hăn.

Mai Tuyết Tình giơ tay lên giữ chùng trong không trung trong giây lát, sau đó từ từ buông xuống.

Hạng Ngạo Thiên rất thất vọng, nhưng hoàn lại, hăn hoàn toàn bội phục nàng, mặc dù đã uống không ít rượu, tiểu nữ nhân này định lực cũng rất mạnh. Nếu đổi lại là phi tử của hăn, lúc này, các nàng đã sớm lao vào trong lòng hăn, cùng hăn cời áo tháo thắt lưng rồi.

Hạng Ngạo Thiên đối với nàng vừa muốn thăm dò dự vọng vừa lại muốn khám phá sâu hơn một chút.

“Ca, người gầy,...” để che lấp hành động thất thố vừa rồi, Mai Tuyết Tình nói, **“Người nói, người có thích một nữ nhân, điều đó sẽ được tốt đẹp! Vậy người nhất định phải đối tốt với nàng, nhưng không cần lo quá nhiều, cho nàng một ít không gian, tình cảm vợ chồng như nắm cát rồi, không nên nắm chặt quá, nắm chặt rồi, nó sẽ theo kẻ tay mà chảy xuống!”**

Hạng Ngạo Thiên quả thực vốn là khó tin, người phụ nữ trước mặt có quá nhiều điều làm cho hăn giật mình rồi!

Hai người đi một chút rồi dừng lại, như là có vật gì kéo dặt bọn họ, không hẹn mà cùng, hai người đi vào trong Hàn đình nơi có cái hồ hình trái tim.

Đờ Mai Tuyết Tình ngồi xuống, Hạng Ngạo Thiên ngồi ở bên người nàng, phảng phất hai người như một đôi tình nhân ân ái. Hạng Ngạo Thiên đờ qua đầu Mai Tuyết Tình, làm cho nàng tựa đầu vào vai mình.

“Muội muội, nếu như, cho người lập gia đình, người lựa chọn dạng phu quân như thế nào?”

“Ca ... ta không nói qua, ta đời này cũng không lập gia đình sao!”

“Hoàng huynh vốn là nói, nếu như, nếu người không có bệnh nặng trong người, người đã sớm lập gia đình rồi, nói không chừng, hài tử đều có một vài đứa rồi!”

“Ca ...,” Mai Tuyết Tình có chút bối rối, cùng một giả ca ca không cùng huyết thống bàn về vấn đề sinh hài tử, cho dù là bất kì ai, cũng cảm giác được sự xấu hổ, bất quá, hăn còn không biết nàng vốn là muội muội giả, cho nên, nàng không được dao động, phải tự nhắc nhở vị trí của mình, nàng là muội muội hăn, là muội muội ruột của hăn.

“Hoàng huynh nếu cho chính ta lựa chọn phu quân, ta sẽ lựa chọn một người mà hãn yêu ta, ta cũng yêu hãn, hãn chỉ yêu thích một mình ta, không thể có là nam nhân tam thê tứ thiếp được. Ca ... trong Thiên long Vương triều chúng ta, có nam nhân chỉ lấy duy nhất một thê tử sao? Không có đi? Cho nên à, ta nhân tiện cả đời không cần lập gia đình rồi! Phải không, Ca ...” Mai Tuyết Tình nghịch ngợm tự nhủ, nàng ngẩng đầu nhìn về phía Hạng Ngạo Thiên.

Hạng Ngạo Thiên đang cúi đầu âu yếm nhìn nàng, thâm tình này, không phải như một huynh trưởng đối với muội muội mà có, mà như một người nam nhân đối với người phụ nữ hãn yêu, thể hiện những cảm tình đặc biệt phải có. Khi nàng ngước đầu nhìn lên, đôi môi mềm mại đã vô tình chạm vào môi hãn, nhẹ nhàng chạm vào phớt qua.

Hai người không nói gì.

Lặng im, không tiếng động, chỉ có ánh mắt lặng thầm nhìn nhau.

Bên tai chỉ có tiếng ếch ồm ồm cùng tiếng côn trùng kêu rí rả trong gió.

chap 12

Hạng Ngạo Thiên không nhẫn nại được nữa, từ từ cúi xuống, một tay đỡ lấy đầu của nàng, tay kia ôm lấy thắt lưng nàng, kéo sát nàng vào người mình, đôi môi nhẹ nhàng như cánh hoa rơi hôn lên trán, lên mắt, lên mũi, lên trên gương mặt của Mai Tuyết Tình.

Mai Tuyết Tình nhu thuận vươn cánh tay, ôm cổ Hạng Ngạo Thiên, hai mắt nhắm lại, hưởng thụ những nụ hôn dịu dàng.

Hạng Ngạo Thiên tận hưởng hương vị ngọt ngào của những nụ hôn như thưởng thức một bảo bối vô cùng trân quý, tham lam nhắm nháp những giây phút ngọt ngào trong vòng tay êm ái nhu thuận của tiểu nữ nhân. Hắn chậm rãi di chuyển đôi môi xuống, muốn nuốt lấy hương thơm dịu ngọt từ cánh môi đào của nàng.

“Công chúa ..., công chúa...” xa xa vẳng đến tiếng gọi của Liên Nhi. Đã một giờ trôi qua rồi, Hoàng thượng không thấy quay về tiệc rượu, công chúa cũng chẳng biết đi đâu. Hoàng thượng cùng công chúa vừa rồi rõ ràng cùng ngồi ở ngoài cửa, như thế nào mà chỉ chớp mắt một cái đã không thấy tăm hơi?

Liên Nhi lo lắng vội vàng trở lại tẩm cung, hỏi các cung nữ khác, công chúa vẫn không thấy quay về tẩm cung, hoàng cung lớn như vậy, công chúa lại vừa khỏi bệnh nặng chưa lâu, đừng có lạc đường! Liên Nhi vội vàng trở lại phòng tiệc, bẩm báo với Lưu công công.

Lưu công công cũng đang sốt ruột đây! Hoàng thượng không trở lại, ngự tiệc cũng không có cách gì giải tán, vì vậy, Lưu công công cùng Liên Nhi lặng lẽ rời khỏi phòng tiệc, chia nhau tìm người.

Mai Tuyết Tình chút ý chí cuối cùng còn lại thức tỉnh khiến cho nàng đột nhiên choàng tỉnh, nghe được tiếng kêu của Liên Nhi, nàng dùng hết sức toàn thân đẩy Hạng Ngạo Thiên ra, đứng lên, **“Liên Nhi, ta ở đây!”**

Nghe được thanh âm của công chúa, Liên Nhi hướng về phía hồ chạy tới.

“Ca ... ta ... ta có chút say, xin thứ lỗi, ta đi trước đây!” Mai Tuyết Tình quả thực xấu hổ vô cùng, dĩ nhiên cùng ca ca làm ra loại chuyện như vậy, thật đáng chết mà!

“Muội muội... muội muội ...” Hạng Ngạo Thiên nắm lấy cánh tay nàng, **“Hoàng huynh ta... ta cũng có chút say! Ta đưa người trở về!”** Vì không muốn làm Mai Tuyết Tình cảm thấy gánh nặng trong lòng, hắn giả bộ say nói. Kỳ thật, tửu lượng hắn rất cao đấy!

“Hoàng thượng ...”, thấy Hoàng thượng cùng công chúa cùng ở một chỗ, Liên nhi vội vàng quỳ lạy.

“Quay về nơi yến tiệc truyền khẩu dụ của trẫm, nói với Lưu công công, mọi người có thể hồi cung! Công chúa có chút không khỏe, Trẫm lo tiễn nàng về tẩm cung rồi!” Hạng Ngạo Thiên khiến Liên nhi phân phó.

“Nô tỳ tuân chỉ!” Liên nhi đáp.

Rượu thật sự bắt đầu có tác dụng rồi, chéch choáng hơi men, Mai Tuyết Tình chân bước xiêu vẹo, phảng phất như bước trên bông, bồng bềnh thả nổi. Nhìn thấy nàng dáng bộ lão đảo như muốn ngã, Hạng Ngạo Thiên vươn tay kéo nàng ôm lấy vào lòng.

Lần này, Mai Tuyết Tình không có chút gì cự tuyệt cũng như kháng cự lại, như một con mèo nhỏ mềm mại, ngoan ngoãn nằm trong lòng Hạng Ngạo Thiên.

Không lo trong cung, các cung nữ đã sớm chuẩn bị cho sẵn một thùng tắm bằng gỗ lớn, chứa đầy nước ấm cùng các cánh hoa. Hơi nóng bốc lên ngùn ngụt, lượn lờ khắp phòng, cả phòng tràn ngập hơi nước như sương mù bao phủ.

Thấy Hoàng thượng tự mình đưa công chúa hồi cung, các cung nữ đều quỳ lạy.

“Mau đưa công chúa tắm rửa thay quần áo.” Hạng Ngạo Thiên ra lệnh.

Không hiểu sao, hắn có ý nghĩ muốn tự mình tắm rửa cho tiểu nữ nhân này! Tuy nhiên trước khi danh tính, thân phận của nàng vẫn chưa rõ ràng, mọi việc đều cần phải hết sức cẩn thận. Nếu như, bây giờ, hắn lấy thân phận hoàng tử trưởng tử tắm rửa cho muội muội, về tình lý không thể nào biện minh sao, vả lại sẽ khiến cho người khác tự dưng suy đoán lung tung. Thôi, hãy cố nhẫn nại, nhẫn nại đi!

Hạng Ngạo Thiên đột nhiên cảm nhận được tiểu nữ nhân này đối với hắn có sức hấp dẫn rất lớn. Mỗi tiếng nói, cử chỉ của nàng, mỗi cái nhăn mày hay một nụ cười, lúc nào cũng ảnh hưởng đến tinh thần của hắn. Nhất là kiến thức của nàng, càng ngoài sự dự liệu của hắn, nàng là từ nơi nào tới? Tại sao lại hiểu biết nhiều như vậy?

Ít nhất, tại Thiên long Vương triều, không có nữ tử như thế. Đây là một người dám đề cập đến tam tông tứ đức, địa vị xã hội, không có nữ tử nhà ai lại dám to gan thách thức thiên hạ như vậy, nói ra những điều làm cho hãn, thân là vua của một nước, cũng cảm thấy kinh ngạc về những lý luận của nàng.

Hạng Ngạo Thiên ngồi ở phòng ngoài, chờ Mai Tuyết Tình tắm rửa xong.

“Các người đều lui ra đi! Nơi này để trẫm chăm sóc!”

“Nô tài tuân chỉ!” chúng nô tỳ nhất tề đáp lại.

Nhìn Mai Tuyết Tình nằm yên trên giường, mái tóc ướt sau khi vừa mới tắm xong xõa dài rũ rác trên cả hai mặt gối, gương mặt nhỏ ửng hồng, làn da vô cùng mịn màng. Hạng Ngạo Thiên không nhịn được giơ tay xoa nhẹ lên mặt nàng, cảm giác chạm vào làn da trắng nõn mịn màng trơn láng như tạc bằng sứ làm cho tâm thần hãn nhộn nhạo.

Hãn cởi bỏ giày, ngã người nằm xuống, cùng nàng nằm chung giường.

Hạng Ngạo Thiên từ trong ống tay áo của mình lấy ra một vòng tay xinh xắn, nhẹ nhàng mang vào cổ tay Mai Tuyết Tình. Hãn đã sớm chuẩn bị sẵn món lễ vật này, không nghĩ trước mặt các phi tử tự tay trao cho nàng, một mặt vốn là không nghĩ làm cho các phi tử tranh đoạt, bởi vì, phần lễ vật này so với các lễ vật cùng đưa cho các phi tử, quả thực không thể so sánh với nhau. Nó mặc dù vốn dĩ không thể nói là vật báu vô giá, nhưng cũng giá trị liên thành. Về phương diện khác, hãn cũng muốn quan sát thái độ của nàng đối với tiền tài, tiểu nữ nhân này đã không làm cho hãn thất vọng, chẳng những không tranh lấy làm của riêng lễ vật cuối cùng còn lại, mà còn ra mặt xử lý thích đáng tình hình hết sức căng thẳng, giải nguy cơ, thật sự làm cho hãn mở rộng tầm mắt.

Tuy nhiên, nàng càng biểu hiện sự thông tuệ của nàng, càng làm cho Hạng Ngạo Thiên không yên lòng. Thân thể của nàng hãn cần phần phải tra cho rõ, nếu không, có thể đe dọa đến sự an nguy của giang sơn xã tắc.

Trong tâm đã quyết định như vậy rồi. Có lẽ, sau này đối với nàng cần phải quan sát tỉ mỉ mọi chuyện và tàn khốc hơn một chút, nhưng vì giang sơn xã tắc, vì lê dân trăm họ, hãn nhất định bắt buộc phải làm vậy.

Trước hết hãn là vua của một nước, hãn không thể quên đi trách nhiệm của một quân vương, tiếp đó, hãn mới là một nam nhân, vốn cũng là người có máu có thịt, có tình cảm, có tất cả những gì mà một thường dân cũng có, có thất tình lục dục của nam nhân.

Sau khi nàng biết rõ, có lẽ sẽ hận hăn, có lẽ, hăn vĩnh viễn đã mất đi nàng, nếu không, có thể làm gì bây giờ?

“Nói cho ta biết, ta phải làm như thế nào mới có được người?” Hạng Ngạo Thiên nhìn muội muội giả đang ngủ say, thì thào hỏi.

Mai Tuyết Tình dường như phảng phất nghe được, nàng ưỡm ả một tiếng, đập tung chăn mềm, giãy dụa cơ thể mềm mại hướng vào lòng Hạng Ngạo Thiên, như con sơn dương lạc đường tìm được về nơi trú ẩn an toàn.

Nhìn nàng với bộ dáng không hề phòng, Hạng Ngạo Thiên rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan

Chap 13

Mặt trời vừa lên cao ba sào, bị đánh thức bởi ánh dương tươi đẹp.

Mai Tuyết Tình cảm giác đầu nặng như đeo đá, đau như búa bổ, tâm trí mờ mịt, chưa tỉnh táo. Vô ý thức sờ vào vị trí bên người, thấy âm ẩm, vết lõm hăn xuống còn in dấu người nằm. Nhìn chung quanh đánh giá, vốn là tấm cung của mình mà! Thật là khó hiểu, đêm qua có người nào khác ngủ cạnh bên nàng sao?

“Liên nhi ..., Liên nhi ...”, Mai Tuyết Tình lớn tiếng gọi, trong cung canh phòng nghiêm ngặt, muốn đột nhập cũng thật là khó khăn, chẳng lẽ còn có hái hoa đạo tặc? Tự xem xét mình từ trên xuống dưới, ah vẫn toàn vẹn như lúc ban đầu, cũng không bị thương tổn gì cả!

“Công chúa... có nô tỳ!” Liên nhi hối hả hốt chạy vào, tới bên phòng ngủ, **“Công chúa có gì phân phó?”**

“Liên nhi, tối hôm qua, có ai đã tới?”

“Dạ không có! Hoàng thượng đưa công chúa trở về, sau khi chúng ta giúp công chúa tắm rửa, cũng lui xuống nghỉ ngơi rồi. Hoàng thượng lúc nào rời đi, chúng ta cũng không biết!”

“Cái gì ...” là hăn sao! Không cần tái truy cứu rồi, tối hôm qua người ngủ bên cạnh mình nhất định là hăn rồi! Thật xấu xa! Chẳng lẽ hăn đã phát hiện ra cái gì? Không có khả năng chứ!

Mai Tuyết Tình đứng dậy, mặc cho Liên nhi giúp nàng rửa mặt.

“Ồi, công chúa, vòng tay này thật xinh đẹp!” Liên nhi tinh mắt, nhìn thấy trên cổ tay mảnh khảnh của Mai Tuyết Tình, mang một vòng tay màu tím trong suốt, sáng long lanh, lấp la lấp lánh.

Không cần hỏi, nhất định cái vòng kia là do hoàng đế ca ca ban rồi. Tối hôm qua, khi nàng không được lễ vật, hăn có nói qua sau này sẽ bồi hoàn cho nàng.

Mai Tuyết Tình tháo vòng đeo tay xuống, cất vào hộp đựng đồ trang sức. Thật là phiền phức! Người cổ đại thật sự là thú vị, thích mang mấy thứ này! Nếu đeo thứ này trong lúc làm việc, không cẩn thận, không phải sẽ làm vỡ nó đi ah!

Đúng rồi, nữ nhân cổ đại không cần phải làm công việc mà! Cổ đại nữ nhân chỉ ở nhà giúp chồng dạy con, trượng phu hài tử vốn là tất cả của các nàng. Không biết thật sự các nàng may mắn hay là bất hạnh.

Ngồi trước gương đồng, nhìn thấy khuôn mặt nhợt nhạt của mình, Mai Tuyết Tình giật mình. Như thế nào mà khó coi như thế! Như là mắc phải một căn bệnh nghiêm trọng. Nàng linh cơ vừa động, đã có ngay một ý tưởng, chỉ cần gương mặt tái xanh này có thể thực hiện được một cái gì đó.

“Liên nhi, mau đi ngự thư phòng!”

“Công chúa, người còn chưa có dùng đồ ăn sáng!”

“Không cần rồi!” Dùng hết đồ ăn sáng, nàng sẽ không còn minh mẫn, chuyện gì cũng không làm thành công.

....

Ngoài Ngự thư phòng, bọn thị vệ thấy công chúa tới, đều thỉnh an. Bọn họ cũng cảm thấy kỳ quái, lúc này đáng lẽ công chúa không nên ở đây.

“Hoàng thượng đâu?” Mai Tuyết Tình lấy thân phận công chúa hỏi.

“Mời công chúa hồi cung, Hoàng thượng đang lâm triều!” Một người tựa hồ là đầu lĩnh thị vệ đáp lời.

Mai Tuyết Tình đẩy cửa bước vào.

Một bầu không khí ngập đầy mùi hương cổ thư lập tức xông vào mũi. Sách, bàn, y, nghiên mực bàn, bút lông, trà cụ, ngoại trừ những thứ này, không có thứ gì dư thừa. Mai Tuyết Tình rất thích loại không khí này. Đã lâu không đụng đến sách vở rồi, đến nơi đây, cảm thấy rất thân thiết.

Nàng không thể ngồi không chờ đợi được, tùy ý lật xem các tấu chương để trên bàn.

Hạng Ngạo Thiên sau khi bãi triều, vội chạy tới Ngự thư phòng. Ngự tiền thị vệ Hàn Thanh theo sát sau đó. Bởi vì, được lệnh âm thầm theo dõi Mai Tuyết Tình, thị vệ bẩm báo với hắn, nói công chúa đã đến Ngự thư phòng rồi. Ngự thư phòng vốn là nơi cơ mật trọng địa, nàng tới làm cái gì? Vốn là dò xét nghe ngóng tin tình báo? Hay là tìm đến hắn?

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, khuôn mặt nhợt nhạt của Mai Tuyết Tình xuất hiện trước mắt hắn. Nàng còn đang cười, cười cái gì, tấu chương có cái gì buồn cười sao?

Mai Tuyết Tình lật xem tấu chương, vô thức mỉm cười, các vị đại thần này thật sự rất thú vị, chuyện gì cũng thượng tấu, chuyện đáng tấu thì tấu, không nên tấu cũng muốn tấu, hoàng đế vốn là người trông nom đại cục, phải xem xét sự tình, chuyện lớn hay chuyện nhỏ, chuyện phiền não, nhất nhất tất cả đều tấu lên Hoàng thượng, chẳng trách sao ít có vị cố đại hoàng đế nào trường thọ, thật đúng là mệt chết đi được!

Mai Tuyết Tình thiếu chút nữa thì cười thành tiếng.

Thật tâm mà nói, Hạng Ngạo Thiên rất thích nàng cười, khi cười, lộ ra hàm răng trắng đều như bắp, điểm hai bên má hai lúm đồng tiền nhỏ xinh, càng tăng thêm nét quyến rũ. Nếu nàng chỉ cười với một mình hắn, thì tốt nhất rồi!

Đứng phía sau Mai Tuyết Tình, Liên nhi khẽ kéo nhẹ vào góc áo của nàng, Mai Tuyết Tình ngẩng lên, phát hiện Hạng Ngạo Thiên đang đứng ở cửa, theo sát phía sau là một vị dễ nhìn.

“Ca...” Mai Tuyết Tình cố ý hạ thấp giọng nói.

Gương mặt tái nhợt với giọng nói yếu ớt, không chút khí lực, làm cho Hạng Ngạo Thiên có chút đau lòng.

“Muội muội ...” hắn tiến lên vài bước, đỡ lấy Mai Tuyết Tình.

“Hắn là Hàn Thanh sao!” Mai Tuyết Tình đã sớm nghe Liên nhi nhắc qua.

“Ty chức tham kiến công chúa điện hạ!” Hành vi hữu lễ, nhưng thanh âm lại lạnh tựa băng sương.

“Miễn lễ, thật hân hạnh được biết người!” Mai Tuyết Tình hữu lễ, tay phải đưa ra như muốn bắt tay Hàn Thanh. Theo thói quen, Mai Tuyết Tình vô thức thể hiện thái độ lịch sự, khách khí ở thế kỷ 21 đối với khách nơi làm việc.

Hàn thanh không có đáp lại nàng, Mai Tuyết Tình mới ý thức được chính mình đường đột, vội vàng rút tay về, ngượng ngùng mỉm cười.

Hạng Ngạo Thiên có chút bức mình, tiểu nữ nhân này còn muốn nắm tay nam nhân khác, nàng còn không có chủ động nắm qua tay hắn!

Đỡ nàng ngồi xuống lần nữa, Hạng Ngạo Thiên cho Hàn Thanh cùng Liên nhi thối lui.

“Muội muội, tìm hoàng huynh có việc sao?” Kỳ thật, nàng không đến tìm hắn, hắn cũng đến hậu cung tìm nàng đây!

“Cũng không có chuyện gì, chỉ là nhàm chán, đến thăm ca ca!” Vẫn với thanh âm yếu ớt, không chút khí lực.

“Nhìn người sắc mặt nhợt nhạt, có phải bệnh hay không?” Hạng Ngạo Thiên đặt bàn tay lên trán Mai Tuyết Tình.

“Không có, chỉ là nhàm chán!”, Mai Tuyết Tình đẩy bàn tay hẳn ra, có vẻ như thiếu chút kiên nhẫn, **“Người ta còn chưa có dùng đồ ăn sáng đây! Hoàng huynh người còn sợ ta có bệnh, có bệnh cũng là do bị nhốt ở trong cung, không được ra ngoài chơi mà ra cả!”**

“Trước hãy dùng bữa, sau đó, hoàng huynh sẽ đi cùng người! Người nói đi, chỗ nào cũng có thể!”

“Muội có thể dùng bữa, nhưng muội muội có một chuyện muốn thỉnh cầu. Việc này ca ca người nhất định có thể làm được, đây chỉ là một chuyện nhỏ nhặt, ca ca chỉ cần nhấc ngón tay là có thể làm được.” Mai Tuyết Tình giả vờ lên tiếng với điệu bộ rất đáng thương.

Hạng Ngạo Thiên lên tiếng cam đoan, **“Chỉ cần muội muội dùng bữa, chỉ cần muội muội thân thể khỏe mạnh, hoàng huynh ta dù có lên trời lấy ông trăng, hay phải xuống biển Đông bắt rùa biển, cũng có thể.”**

“Ca ... không cần làm khó người như vậy”, Mai Tuyết Tình bị sự chân thành của hắn có chút cảm động, nếu mình thật sự có một vị ca ca tốt như vậy, nàng thật hạnh phúc đến chết.

“Ta ..., ta chỉ muốn xin lại lệnh bài!”

Hạng Ngạo Thiên biết mình đã trúng kế của nàng, không trách được, lúc ấy, nàng vui vẻ như vậy, tự nguyện đem lệnh bài giao trả cho hắn, nguyên lai nàng vốn là đã sớm có dự mưu.

Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy (*một lời nói ra, bốn ngựa khó đuổi*), ai bảo mình là hoàng đế vốn kim khẩu ngọc ngôn (*miệng vàng lời ngọc*)!

Thuận lợi lấy lại được lệnh bài, Mai Tuyết Tình cũng có cảm giác thèm ăn hơn.

Chỉ chốc lát sau, ngự thiện phòng đã chuẩn bị các món ngon chuyển đến.

Mai Tuyết Tình đột nhiên nhớ tới một việc khác, **“Ca ..., ta còn có một thỉnh cầu”**

“Có thỉnh cầu gì, đợi ngự thiện xong hãy nói!” Hạng Ngạo Thiên giáng đoạn nàng, tiểu nữ nhân hoàn lại không dứt rồi!

Mai Tuyết Tình biết thấy hảo hỷ thu địa đạo lý, xem ra, chuyện về cung nữ đành phải gác lại

Chap 14

Từ sau khi biết bên trong Ngự thư phòng yên tĩnh có đủ các loại sách, Mai Tuyết Tình thường xuyên đến.

Hạng Ngạo Thiên cũng đặc biệt cho phép nàng có thể tùy tiện ra vào Ngự thư phòng. Mai Tuyết Tình tất nhiên là trong lòng rất sung sướng, ở nơi này, một triều đại xa lạ, chỉ có sách mới có thể an ủi sự cô đơn tịch mịch, khiến cho tâm trạng nàng thoải mái không tưởng nhớ đến cha mẹ.

Hôm đó, Hạng Ngạo Thiên đang ở trong Ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, Mai Tuyết Tình nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

Từ ngày biết Hạng Ngạo Thiên tới nay, đây là lần đầu tiên Mai Tuyết Tình nhìn thấy trạng thái toàn tâm toàn ý tập trung vào việc chính sự của hắn.

Mắt chăm chú ngó xuống, tay cầm bút lông, phê duyệt từng cái từng cái một các tấu chương trên án thư, rà soát từng chút một, viết viết dừng dừng, thể hiện nét uy nghiêm của một vị hoàng đế. Nếu như nói, trước kia Mai Tuyết Tình chỉ mới biết đến một mặt tốt của hắn là đối với người thân ôn nhu chăm sóc, thì hôm nay, nàng biết thêm một mặt khác, hắn với thân phận là đế vương thận trọng nghiêm túc chăm lo chính sự.

Gã nam nhân này, rốt cuộc tóm lại còn có bao nhiêu diện mạo chưa bày ra đây? Mai Tuyết Tình bị hấp dẫn bởi dáng vẻ nhập tâm làm việc của Hạng Ngạo Thiên, đứng ở nơi đó suy nghĩ miên man.

“Đứng ở cửa lâu như vậy, không cảm thấy mệt sao?” Hạng Ngạo Thiên cũng không ngẩng đầu lên, chỉ bằng vào thính giác, cũng biết tiểu nữ nhân đứng ở nơi đó cũng được một lúc rồi.

“Ca ..., người như thế nào biết là ta?” Mai Tuyết Tình giật mình hỏi.

“Lắng nghe, ” Hạng Ngạo Thiên ngẩng đầu, chỉ chỉ vào cái lỗ tai, **“Lại đến tìm sách hả?”**

“Uh...” trong nhiều ngày ở cùng nhau, Mai Tuyết Tình đã xem Hạng Ngạo Thiên như người đáng tin cậy nhất và ỷ lại vào hắn. Mặc dù trước kia có xảy ra một số chuyện mập mờ chưa rõ ràng, nhưng thời gian trôi qua, cả hai đã kịp thời giải thích, theo thời gian cũng đã mờ nhạt, dần dần lãng quên rồi.

Hạng Ngạo Thiên đối với nàng như trước chăm sóc quan tâm, chiều cố cần thận. Mai Tuyết Tình có khi thầm nghĩ, có phải mình được chiều cố quá mức rồi hay không?

“Ca, người nào tập võ thính lực cũng tốt như vậy sao? Sau này có thời gian, người cũng dạy ta một ít công phu nha!” Mai Tuyết Tình tuy

là nữ tử, nhưng từ nhỏ đã thích chơi đánh nhau, tự nhiên hy vọng chính mình cũng có một thân hảo công phu. Sau khi xuyên qua đến cổ đại, thấy Hạng Ngạo Thiên cùng Hàn Thanh, hai người thân thủ cũng rất cao, tự nhiên khí anh hùng cũng nổi lên.

“**Được**” Hạng Ngạo Thiên nghe Mai Tuyết Tình đề nghị, hần như nghĩ tới cái gì vội đáp trả.

Mai Tuyết Tình vẫn chưa phát hiện Hạng Ngạo Thiên tâm tình có chút biến hóa, nàng tới trước giá sách bắt đầu tìm kiếm sách, nàng không biết, sắp tới, sẽ có một hồi không lớn không nhỏ nổi khổ thể xác đang chờ nàng.

Mai Tuyết Tình duyệt qua các hàng sách, đột nhiên, nàng như phát hiện ra thế giới mới, vui mừng, phấn khởi. Nàng rốt cục cũng tìm thấy một quyển sách mà mình đã từng nghe nói qua, cuốn “Luận ngữ”, trước kia mặc dù chưa từng đọc qua, nhưng thời còn sinh viên trong tiết học văn học hiện đại cũng đã tiếp xúc qua một ít.

Mai Tuyết Tình thầm nghĩ, “Luận ngữ” vốn là tác phẩm của Khổng Tử, một nho gia học vào thời Xuân Thu trong lịch sử Trung Quốc, là người sáng lập ra khổng giáo hay còn gọi là nho giáo, điều này cho thấy nơi mình đang ở, Thiên Long Vương triều, vốn hần là triều đại sau Xuân thu chiến quốc, thật không nghĩ tới mình rơi xuống trong hồ, thoáng một cái xuyên qua hơn hai ngàn năm.

Mai Tuyết Tình rướn người vươn tay cố lấy quyển sách xuống, thật bức lực cao quá, nàng nhón chân, nâng cao váy, vén tay áo, nhảy lên, lấy quyển sách xuống.

Mai Tuyết Tình từ sau khi vào thư phòng, Hạng Ngạo Thiên ánh mắt vẫn dõi theo nàng. Nhìn nàng tìm đủ mọi cách, cố gắng lấy cho được sách, Hạng Ngạo Thiên miệng khẽ mỉm cười, một nụ cười nhẹ thoáng qua. Tiểu nữ tử này có điểm nào giống như Ngạo Sương hả?! Ngạo Sương chưa bao giờ không coi ai ra gì, tùy tiện nâng váy, lộ cánh tay. Một chút phong cách hoàng thất nữ tử cũng không có.

Hạng Ngạo Thiên lặng lẽ tiến tới phía sau Mai Tuyết Tình, vươn tay, dễ dàng lấy được quyển sách, ” **Đây có phải là thứ muội cần không?**”

Mai Tuyết Tình có chút xấu hổ, xoay người nói: “**Đa tạ.**”

Lúc đó mới phát hiện mình đang bị mắc kẹt giữa Hạng Ngạo Thiên và giá sách, Mai Tuyết Tình trong nháy mắt đỏ mặt.

Tuy nói bọn họ cùng ở một chỗ, thường xuyên thân thể đụng chạm, thí dụ như hần dùng tay khẽ chạm lên trán nàng, thay nàng vuốt lại những sợi

tóc lộn xộn, khi sóng vai bước bên nhau, nhẹ nhàng ôm lấy vai nàng, đó là trạng thái tự nhiên, nàng cũng hình thành thói quen tự nhiên, cho rằng đó là tình cảm huynh muội trong lúc đó tự nhiên mà phát sinh, dù sao chính mình không có huynh trưởng, chưa từng hiểu được tình huynh muội trong những lúc ở chung là như thế nào, huống hồ chỉ chính mình cũng không chán ghét những hành động đó của hắn, cho nên tới nay, cuộc sống của bọn họ cũng gió êm sóng lặng mà trôi qua.

Ngay lúc này, cảm giác được hơi thở ấm áp của Hạng Ngạo, mãnh liệt bao phủ khắp cơ thể mình, Mai Tuyết Tình cảm thấy thật sự không thoải mái. Mặc dù đã sống hơn hai mươi năm, chưa từng nói qua luyến ái, càng chưa cùng nam nhân nào giống như hiện giờ tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy, giờ đây, chính mình cũng không cảm thấy chướng tai gai mắt, tên ca ca giả đứng ở trước mặt, trong tư thế như vậy làm cho nàng có chút bối rối, tâm viên ý mã.

Tâm: lương tâm, chơn linh, linh hồn. **Viên:** con khi, con vượn. **Mã:** ngựa.

Tâm viên ý mã là cái tâm như con khi, cái ý như con ngựa.

Tâm viên là cái Tâm như con khi, ý nói cái Tâm lúc nào cũng nhảy nhót như con khi, hết tưởng việc này lại tưởng việc khác, không lúc nào lặng yên.

Ý mã là cái ý nghĩ như con ngựa, lúc nào cũng muốn chạy đi, chạy theo ngoại cảnh, không chịu đứng yên. cái ý phóng túng.

Đẩy mạnh Hạng Ngạo Thiên ra, giật lấy quyển “Luận ngữ” trong tay hắn, nở nụ cười duyên dáng nói **“Vóc dáng huynh to cao thật tốt quá hả, mẫu hậu làm như thế nào mà ca ca cao lớn như vậy ? Thật không công bằng chút nào!”**

Ý nghĩ phản ứng nhanh thật! Hạng Ngạo Thiên thật sự bội phục, tiểu nữ nhân mới vừa rồi còn đang kẹt trong không gian nhỏ hẹp mà hắn cố ý tạo ra, then thùng thất thần, chỉ thoáng qua, đã tự mình điều chỉnh thoát ra, giờ còn bày ra điệu bộ tươi cười làm như không có việc gì xảy ra

Cũng được, dù sao mùi hương đặc biệt nữ tính trên cơ thể nàng vẫn còn vương trên khứu giác, đã bao lâu không nghe thấy được hương thơm của nàng rồi? Nhớ không rõ rồi! tóm lại mấy ngày nay tinh thần có chút bất an, hôm nay, cùng nàng thân mật tiếp xúc dù chỉ trong nháy mắt, nhưng trong lòng cũng cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái.

Thoải mái? Nghĩ đến từ này, Hạng Ngạo Thiên có chút giật mình ngạc nhiên, hẳn từ lúc nào, bắt đầu như thế để ý một nữ nhân, hơn nữa vốn là một nữ nhân lai lịch không rõ ràng? Nàng có thể làm cho hắn thoải mái sao? Nếu như nàng vốn là một nữ nhân dụng tâm kín đáo, nếu như nàng tiến vào hoàng cung là vì nguy hại đến giang sơn xã tắc, nếu vậy hẳn còn có thể thoải mái sao?

Lưu công công tay bưng khay trà đi vào đến, “Hoàng **thượng, xin mời uống trà!**”

“**Hãy để đó đi! Người trước tiên lui xuống!**” Hạng Ngạo Thiên phân phó.

“**Nô tài tuân chỉ!**” Lưu công công hơi chút ngạc nhiên, có phải hay không công chúa cùng Hoàng thượng có chút không thoải mái rồi, bằng không, như thế nào nghe thấy khẩu khí của Hoàng thượng có chút không hài lòng đây!

chương 15

Trong Ngự thư phòng không gian tĩnh lặng.

Mai Tuyết Tình ngồi ở một cái ghế khác, trên tay đang cầm cuốn sách mới vừa lấy được, giờ xem. Hạng Ngạo Thiên đặc biệt cố ý chuẩn bị cho nàng cái ghế đó, để nàng có điều kiện thuận tiện đọc sách, đỡ nhàm chán, cũng là vì phòng ngừa nàng thường ra cung, rước lấy những phiền toái không cần thiết, Hạng Ngạo Thiên đã lệnh cho thêm ghế của nàng vào thư phòng.

Chưa từng có người nào được đặc cách đãi ngộ ưu ái như thế, Mai Tuyết Tình vốn là người duy nhất.

Nhìn nàng ngồi lệt thỏm trong cái ghế của mình, hai chân đong đưa, dáng vẻ ngây thơ, Hạng Ngạo Thiên có chút do dự. Rốt cục, hắn tàn nhẫn hạ quyết tâm, dù sao, giang sơn xã tắc, lê dân trăm họ mới là trọng yếu nhất. Ai bảo hắn là hoàng đế đây!

“**Muội muội, đến uống nước!**” Hạng Ngạo Thiên nâng chung trà lên, đưa tới trước ngực Mai Tuyết Tình.

Mai Tuyết Tình ngược nhìn, mỉm cười ngọt ngào, giống như nụ cười làm nũng của muội muội cười đối với ca ca, sự xấu hổ không lâu trước đó một chút cũng không biểu lộ ra ngoài, “**Đa tạ ca...**”, nàng vươn hai tay tiếp nhận chén trà.

Che dấu tốt lắm, Hạng Ngạo Thiên bội phục định lực của nàng, hắn rốt cục đưa ra khảo nghiệm của mình quyết tâm thử dò xét nàng rồi.

Ngay lúc hai tay của Mai Tuyết Tình sắp sửa đón nhận chén trà, trong nháy mắt, Hạng Ngạo Thiên buông hai tay ra.

Một chén trà nóng hồi chịu tác dụng của trọng lực, thẳng đứng rơi xuống.

.”**Ai da ..**” Mai Tuyết Tình kêu to lên, chén trà từ không trung rơi xuống, rơi vào ngay trên đùi nàng. Nàng dang vôi đứng lên, dùng hai tay rầy rầy nước trên váy, cái chén rơi xuống đất phát ra một tiếng tiếng vang lớn, lập tức vỡ tan hóa thành từng mảnh nhỏ.

Trong nháy mắt, trái tim Hạng Ngạo Thiên phảng phất bị mảnh vỡ của cái chén cửa qua, không hiểu sao hẳn cảm thấy đau lòng.

”**Ca..., bông chết ta rồi...**” Mai Tuyết Tình thanh âm đầy nước mắt kêu lên, nàng lập tức gần như muốn khóc.

”**Hoàng thượng, có chuyện gì rồi?**” Ngoài cửa Hàn Thanh nghe được phòng trong có tiếng vang, tay cầm bảo kiếm phá cánh cửa mà vào.

”**Nhanh đi truyền thái y!**”

”**Tuân chỉ!**” Chứng kiến trên mặt đất đầy những mảnh vỡ nhỏ, lại thấy công chúa hai tay phẩy phẩy váy, Hàn Thanh rõ ràng mọi việc, vôi vàng xoay người rời đi.

Hạng Ngạo Thiên không để ý đến thân phận hoàng đế cùng sự uy nghiêm, vôi vàng ngồi xổm xuống, ”**Đừng nhúc nhích!**”

Hắn dùng sức xé rách một góc váy của Mai Tuyết Tình, ”**Réeeett...**” một tiếng, chiếc váy xinh đẹp đã bị xé rách, trong tay Hạng Ngạo Thiên phá thành từng mảnh nhỏ.

”**Áaaa... người ... người muốn làm gì?**”, Mai Tuyết Tình phản ứng theo bản năng tự, vôi hất tay Hạng Ngạo Thiên ra, trong tiềm thức lui về phía sau vài bước hét lớn, ”**Người tránh ra, đừng chạm vào ta, đau chết đi được!**”

Trong lúc hốt hoảng, ”**Ca ca**” tiếng xưng hô cũng bị nàng vút đi lên tới chín tầng mây rồi.

”**Đừng nhúc nhích ...**”, Hạng Ngạo Thiên ngã người về phía trước, tay kéo lấy váy nàng xé mạnh, ”**Réeeett...**” một tiếng, vùng bắp đùi bị phỏng sưng đỏ lộ ra.

Mai Tuyết Tình đã hiểu được ý định của Hạng Ngạo Thiên, không giãy dụa nữa, ngó nơi góc váy bị xé rách, nhìn vào vùng thịt bị phỏng đau đớn

không chịu nổi, quả thật rất nghiêm trọng, vừa nhìn, Mai Tuyết Tình rất cực không nhịn được **“Oa...”** một tiếng khóc lớn lên.

Vùng thịt bị phỏng sưng đỏ, từ từ phồng rộp lên thành bong bóng nước, trong suốt lấp lánh nước, chỉ có một lớp da hơi mỏng bao quanh, nọ vậy có vẻ như chỉ cần vừa chạm nhẹ vào bóng nước sẽ vỡ tan. Mai Tuyết Tình nhìn thấy tình trạng thế thảm như vậy không khóc mới là lạ đây!

Không nói gì nhiều, Hạng Ngạo Thiên bế lấy Mai Tuyết Tình xoay người đi vào long ý phía sau bình phong, sau bình phong có một bức tường, trên tường có một chỗ lõm vào kín đáo, Hạng Ngạo Thiên lấy ngón tay ấn nhẹ vào, không một tiếng động một cánh cửa mở ra lặng lẽ.

Đây là một mật thất, rất ít người biết, nơi này cũng là không gian riêng tư của Hạng Ngạo Thiên. Mỗi đêm, hắn vì tránh né các phi tử dây dưa phiền toái, sẽ đến chỗ này ở lại ngủ.

Bên trong không khác gì động thiên, ánh vào mắt chính là một cái hồ lớn, bên cạnh hồ tượng rồng điêu khắc uy nghiêm đứng sừng sững, không ngừng có nước từ trong miệng rồng chảy xuống, ào ào chảy vào trong hồ, xung quanh hồ hơi nước như sương mù lượn lờ, phảng phất như tiên cảnh.

Hạng Ngạo Thiên vòng qua cái hồ, đi vào một phòng ngủ. Hắn khẽ khàng đặt Mai Tuyết Tình nằm lên một cái giường êm ái, trong lòng tràn đầy hối hận.

“Muội muội, xin lỗi, xin lỗi ...” hắn vội vàng thay Mai Tuyết Tình liên tục lau những dòng lệ không ngừng tuôn ra.

“Ca, không can hệ, người cũng không phải cố ý, đều do chính ta không cẩn thận” sau khi bình tâm lại, Mai Tuyết Tình cố gắng che dấu từng cơn đau đớn, an ủi Hạng Ngạo Thiên, **“Người xem, ta cũng đã hết khóc.”** Nàng nhìn Hạng Ngạo Thiên nở một nụ cười rạng rỡ.

Hạng Ngạo Thiên nhìn thấy nàng rõ ràng trong mắt còn đang ngân ngấn lệ như vậy mà còn miễn cưỡng mỉm cười, đột nhiên xúc động nghĩ muốn nói hết sự thật.

Chính mình đã làm những gì rồi?

Chính mình chẳng lẽ đã phán đoán sai lầm rồi?

Chính mình sau này làm thế nào có thể đối mặt với nàng?

Hắn nhẹ nhàng nhẹ nhàng gạt qua một bên váy cùng ống quần bị xé rách, xem xét thương thế. Phần da trắng và mịn ban đầu, giờ thành vết thương trầm trọng. Một số bong bóng bị vỡ, chất dịch lỏng thành dòng chảy xuống.

Hạng Ngạo Thiên tận đáy lòng vốn là lo lắng, đau buồn lẫn lộn. Hắn chột nghĩ muốn tát một cái thật mạnh vào mặt mình.

Chính mình có phải hành động hơi quá đáng rồi hay không?

“Hoàng thượng, Khai thái y tới rồi!” Hàn Thanh ở ngoài cửa bấm báo.

“Dẫn hắn tiến vào!”

“Tuân lệnh!”

16

Khai thái y xem xét thương thế, không ngừng lắc đầu, thở dài nói **“Sao lại thành như vậy!”**

“Thái y, không có vấn đề gì nghiêm trọng chứ!” Thấy lão thái y không ngừng lắc đầu, Mai Tuyết Tình tinh thần hơi bất an, **“Sau này, không ảnh hưởng đến việc đi lại?”**

Khai thái y vừa rửa sạch vết thương vừa nói với nàng, **“Công chúa, sẽ không ảnh hưởng việc đi lại, chỉ là, sau này sẽ để lại một vết sẹo lớn vốn là không còn cách nào tránh được rồi!”**

“Cái gì, ta sau này sẽ không có thể...” Mai Tuyết Tình thiếu chút nữa buột miệng thốt ra, **“Ta đây sau này sẽ không mặc được váy ngắn rồi!”** Sau đó nghĩ lại, ở nơi cổ đại này, cũng không cần phải mặc trang phục quá lộ liễu, nàng đem nửa câu nói sau nê xuống.

Khai thái y một vừa bằng bó vết thương vừa dặn dò: **“Công chúa, trong vòng ba ngày hết sức cẩn thận không nên xuống đất đi lại, để tránh vết thương bong ra, lão thần sẽ mỗi ngày tới chăm sóc vết thương cho người.”**

Mai Tuyết Tình có chút buồn bực, ở trong cung này vốn đã không có sự sống, không khí trầm lắng buồn tẻ đến chết, giờ lại như thế này, ngay cả quyền lợi được đi lại cũng bị tước đoạt, tâm trạng buồn bực không thể tả.

Thái y sau khi lui ra, Hạng Ngạo Thiên đỡ Mai Tuyết Tình nằm xuống.

“Muội muội, hoàng huynh xin lỗi người, làm cho người chịu khổ rồi!” Hạng Ngạo Thiên tràn đầy áy náy.

“Ca..., người hôm nay như thế nào vậy, cứ do dự, ta đã nói rồi, chuyện này không liên quan đến người, vốn là do ta không cẩn thận!” Mai Tuyết Tình tâm tình sa sút, không thể giải thích xuyên qua lạc đến cổ

đại, bối rối bởi những đau đớn về thể chất, làm cho nàng càng thêm nhớ cha mẹ, nhớ nhiều hơn đến sinh hoạt ở thế kỷ hai mươi mốt.

Cha mẹ bây giờ thế nào rồi?

Nàng mệt mỏi nhắm mắt, cố nén dòng nước mắt chỉ trực trào, đè nén những cảm xúc, đem chúng nuốt vào trong bụng.

Hạng Ngạo Thiên lẳng lẳng đau lòng nhìn Mai Tuyết Tình khuôn mặt như méo đi vì đau đớn, nhất thời không biết nên làm như thế nào cho phải. Phảng phất như mất mát thứ gì đó rất quan trọng đối với hắn.

Khi chén nước trong tích tắc từ không trung rơi xuống, nàng cũng không có phản ứng nhanh nhẹn như người tập võ. Dựa theo lẽ thường mà nói, nếu cơ bản trong người có chút võ công, khi phát hiện chén nước rơi xuống, theo bản năng sẽ có phản ứng, nàng sẽ nhanh nhẹn đưa tay bắt được, hoặc là bất động thanh sắc địa né tránh được.

Nhưng nàng đây...? Mặc dù ý nghĩ có phản ứng nhanh nhẹn cùng với kiến thức phong phú và tài hùng biện, nhưng lại không có chút nền tảng võ công nào.

Vốn là nàng cố ý che giấu? Mà tình nguyện làm cho chính mình chịu nỗi khổ thể xác?

Hạng Ngạo Thiên có chút không biết làm như thế nào nữa rồi.

Hy vọng nàng biết võ công, sau khi tiết lộ manh mối, có thể có biện pháp, tiến hành các bước tiếp theo khảo nghiệm nàng, tóm lại, vì giang sơn xã tắc lê dân bá tánh, đem nàng diệt trừ tiêu trừ hết lo âu. Vừa lại hy vọng nàng vốn là vô tội, hy vọng nàng vĩnh viễn ở lại bên mình.

Trong lòng Hạng Ngạo Thiên đầy rẫy sự mâu thuẫn, không ngừng dao động.

Hạng Ngạo Thiên không nén được buông tiếng thở dài.

Nếu nàng biết chính mình đối với nàng làm ra những chuyện tàn nhẫn như vậy, không biết nàng có cảm tưởng ra sao đây?

Nghe tiếng Hạng Ngạo Thiên thở dài, Mai Tuyết Tình mở mắt, nàng tưởng thái độ mới vừa rồi của mình làm cho Hạng Ngạo Thiên tâm tình không hài lòng rồi, nàng nhẹ nhàng lay cánh tay Hạng Ngạo Thiên, nhẹ giọng nói: **“Ca, xin thứ lỗi, ta..., ta mới vừa rồi thái độ không tốt, người đừng trách móc, ta không nên dùng giọng điệu như vậy nói chuyện!”** Thấy Hạng Ngạo Thiên hơi kinh ngạc nhìn kỹ chính mình, nàng vội vàng làm nũng nói: **“Đừng nóng giận mà, người đại nhân rộng lượng không chấp nhặt tiểu nhân mà! Uh, có được hay không!”**

Cùng hắn ở chung trong khoảng thời gian này tới nay, Mai Tuyết Tình phát hiện hắn đối với Ngạo Sương vốn là sủng ái như thế, cho nên, nàng thích giả mạo công chúa thật để tận hưởng phần ưu ái này, cũng học xong làm nũng, hồi báo Hạng Ngạo Thiên, làm cho hắn tưởng rằng mình chính là công chúa thật.

Hạng Ngạo Thiên thấy Mai Tuyết Tình tay để lên má mình, hắn có chút cảm động suýt nữa buộc miệng nói ra chân tướng rồi, quả là một nữ nhân thông minh ah!

Hắn giả bộ nhận hết ủy khuất cười nói: **“Biết sai rồi sao, vậy là tốt rồi, người đúng là tiểu a đầu, thật sự là không có biện pháp với người!”** Hắn sủng nịnh dùng tay vuốt nhẹ lên mặt nàng.

Mai Tuyết Tình khuôn mặt thoáng ửng đỏ như ráng chiều. Hắn như thế nào lại hay thích động tay động chân?

Hạng Ngạo Thiên dường như đã nhận ra điều này, hắn cũng mất tự nhiên cười.

Mai Tuyết Tình từ trong nụ cười của hắn thấy được nét then thừng, đường đường là vua của một nước cũng biết then thừng, chưa từng nghe thấy ở đâu!

Mai Tuyết Tình cũng cười.

Không khí xấu hổ mập mờ cũng tan thành mây khói.

Như nhớ tới cái gì, Mai Tuyết Tình nói: **“Ca, ta cũng nên trở về tẩm cung của mình rồi!”**

“Hey, không nên vội, người cứ ở chỗ này dưỡng thương đi, khi nào vết thương tốt hơn một chút ta đưa người trở về.”

“Không, ta cũng nên trở về, quá muộn rồi, không tốt!” Mai Tuyết Tình kiên trì.

“Phải biết vâng lời, nơi này an tĩnh, không ai quấy rầy đâu!”

“Không, các tần phi thấy được, thì thật là phiền toái rồi!” Mai Tuyết Tình không muốn khuấy động sự ghen tuông bay đầy trời đất của các tần phi. Dù sao mình không phải là người của triều đại này, cho nên có một số việc có thể chịu được thì cố mà nhẫn nại, có thể trốn được thì trốn, không muốn trước khi ra khỏi đây, cùng với người khác kết hạ oán hận. Nói cách khác, nàng cũng không biết còn có nơi nào cho mình có chỗ an thân.

“Các phi tần không biết có cái mật thất này đây!”

“Cái gì, ca...”, Mai Tuyết Tình kéo dài giọng, có chút khó tin nói, **“Ca, người không lại ở chỗ này kim ốc tàng kiều chứ!”**

Chuẩn bị căn phòng rộng rãi và tráng lệ như vậy, không phải dùng để kim ốc tàng kiều, chẳng lẽ là dùng để trốn tránh chiến loạn sao?

Hạng Ngạo Thiên có chút phấn khởi nhìn nàng, trong lòng thầm trả lời nàng, tàng kiều vốn cũng không phải là ai khác, đúng là nữ nhân ngốc ngếch!

Cái ánh mắt này, ánh mắt chăm chú nhìn nàng, cái kiểu nhìn này Mai Tuyết Tình là lần đầu tiên nhìn thấy.

Vốn là ái mộ? Vốn là ham muốn? Hay là khám phá? Hay là...

Mặc kệ là cái gì, dù sao ánh mắt đó cũng làm cho Mai Tuyết Tình thực sự không được tự nhiên, phảng phất như ánh mắt đó nhìn xuyên thấu y phục của nàng, khám phá thế giới nội tâm của nàng.

Mai Tuyết Tình cảm thấy chột dạ đứng lên, chẳng lẽ hãn phát hiện được thân phận thật sự của mình rồi! Như vậy có thể xong đời rồi!

17

Mấy hôm trước, nàng đến Ngự thư phòng đọc sách, có dụng Hạng Ngạo Thiên cùng mấy vị đại thần đang thương nghị chính sự, bàn về chuyện một vị đại thần tham ô khoản cứu tế dân chạy nạn, sau khi mọi chuyện tra minh, Hạng Ngạo Thiên lúc ấy tức giận vỗ án đứng lên, lập tức hạ lệnh, tịch biên gia sản, đem toàn bộ người nhà vị đại thần tham ô kia trảm, riêng đối với vị kia đại thần thì dụng hình càn tàn nhẫn, đúng là xa liệt mà chết.

Mai Tuyết Tình khi còn ở thế giới hiện đại từng nghe nói qua ở cổ đại hình phạt có rất nhiều loại, “xa liệt” tương đương với “ngũ mã phân thân”, đem tứ chi phạm nhân và đầu từng phần riêng biệt cột vào xe, sau đó, dùng năm con ngựa phân biệt năm hướng, năm người dùng sức phi về năm hướng khác nhau, xé rời tứ chi và đầu của phạm nhân thành từng mảnh.

Mai Tuyết Tình mặc dù không tận mắt chứng kiến cảnh hành hình đầm máu, chỉ cần suy nghĩ tới đã cảm thấy buồn nôn và sợ hãi

Nếu như thân phận thật sự của mình bị hãn phát hiện rồi, như vậy có thể hay không cũng sẽ bị xa liệt mà chết?

Thời cổ đại có đủ mọi hình phạt tàn khốc, hoàng đế cũng rất bạo tàn, không hề biết tới cứu người, tâm địa độc ác không có lấy một chút nhân tính

Mai Tuyết Tình chưa bao giờ nghĩ tới Hạng Ngạo Thiên cũng còn có mặt hung tàn, chẳng lẽ ai thân là hoàng đế cũng hung tàn như vậy sao? Chẳng lẽ ngoài việc dùng cực hình ra, sẽ không có thể lấy cách khác cai trị đất nước sao?

Dù sao thế kỷ hai mươi mốt thế kỷ cũng tốt hả! Tối thiểu mỗi người đều có nhân quyền, có tử vong cũng là do không cẩn thận, nếu có bị phán quyết hình phạt, cũng sẽ có pháp luật bảo vệ, không giống ở cổ đại hội chu di cả chín tộc.

Có lẽ bản thân mình không nên đem hết thảy mọi việc ở hiện đại so sánh với cổ đại, dù sao thì người ở hai triều đại khác nhau không có cùng một xuất phát điểm, không thể so sánh, quên đi, đừng nghĩ đến những chuyện phiền não nữa, hay là thuận theo tự nhiên đi!

Nếu số phận không để nàng chết thì sẽ không chết được. Mọi thứ cứ để số phận an bài

Hạng Ngạo Thiên cẩn trọng quan sát vẻ mặt biến hóa tinh tế của Mai Tuyết Tình, tiểu nữ nhân này đang suy nghĩ cái gì? Đôi mày liễu khi thì nhíu lại khi thì giãn ra, vẻ mặt khi thì căng thẳng khi thì buông lỏng. Thần thái thú vị như vậy, khiến cho Hạng Ngạo Thiên nhất thời có ý nghĩ muốn vươn tay, vuốt lên đôi mày thanh tú hòng xoa dịu sự xúc động của nàng.

Bất quá, Hạng Ngạo Thiên tâm lý vẫn là có một chút không hài lòng, chưa bao giờ có người nào có thể đối với hắn làm như không thấy, nhất là nữ nhân, các phi tần của hắn, người nào cũng ao ước được hắn để mắt tới, ai đối với hắn cũng yêu thương nhung nhớ, nhưng tiểu nữ nhân này, dĩ nhiên trong mắt không có hắn tồn tại, luôn luôn vẫn vậy, tự mình trong tư tưởng ngao du thế giới, nói như thế nào hắn cũng là vua của một nước mà!

Hạng Ngạo Thiên có cảm giác như bị bỏ rơi, lên ngôi vị hoàng đế đã nhiều năm như vậy, hắn đã quen cái cảm giác bị mọi người vây quanh, người khác ai cũng lấy hắn làm trung tâm, phảng phất như thế hắn là mặt trời. Mặc dù thỉnh thoảng đứng ở trên cao cũng không tránh khỏi cái cảm giác rất cô đơn, nhưng hắn cũng gắng hết sức đem cảm giác này dấu sâu trong đầu, cố gắng hết sức mình khống chế bản thân không được nghĩ đến cảm giác này. Hắn là hoàng đế, hô phong hoán vũ, làm thế nào có thể có loại cảm giác như vậy được!

Nói đi cũng phải nói lại, có loại cảm giác như vậy có thể làm gì bây giờ, hắn tìm ai để nói ra? Trong triều đình, dùng mọi mảnh khóc tranh quyền đoạt lợi đâu đâu cũng có, hắn ngay cả một người tri kỷ cũng không có, hắn sợ bản thân mình vô tình biểu lộ cảm xúc cá nhân quá nhiều trở thành nhược điểm, bị người dụng tâm kín đáo kiểm chế.

Nữ nhân trước mắt mặc dù lai lịch không rõ, nhưng hắn bằng trực giác, có lòng ham muốn cùng nàng giao tiếp chan hòa, còn muốn thâm nhập vào thế giới của nàng, nghĩ muốn hiểu rõ về nàng hơn, cũng muốn đem những

suy tư trăm trở của mình thổ lộ hết với nàng, hắn không thể từ bỏ cái ý niệm ham muốn này trong đầu.

Đáng tiếc hoa rơi cổ ý, nước chảy vô tình hải! Tiểu nữ nhân này lại đối với hắn không chút động lòng!

Hắn cũng từng ảo tưởng tiểu nữ nhân này ngày nào đó có thể tìm đến hắn, nói cho hắn hết thấy chân tướng sự việc, làm cho hắn không còn vì chuyện này mà phiền não, nhưng tiểu nữ nhân này dĩ nhiên như không có chuyện gì, thản nhiên từ đầu đến giờ giả mạo Ngạo Sương.

Tựa như bây giờ, tiểu nữ nhân đáng ghét này ngay cả hắn cũng xem như vô hình, đối với hắn cũng bỏ mặc.

“Khụ... Khụ...” Hạng Ngạo Thiên cố ý tạo ra tiếng động, khiến cho Mai Tuyết Tình chú ý.

Mai Tuyết Tình lập tức ý thức được chính mình thất thố,thôi suy nghĩ. Tâm lý âm thầm ảo não, không biết tại sao, cùng Hạng Ngạo Thiên ở một chỗ trong thời gian dài, dường như chính mình cũng quên mất, sự cảnh giác càng ngày càng ít đi, như thế thì thập phần nguy hiểm, cứ tiếp tục như vậy, chính mình chết như thế nào cũng không biết.

Tại sao lại thả lỏng sự cảnh giác?

Có phải càng ngày càng tín nhiệm hắn?

Đối với hắn càng ngày càng có hảo cảm?

Hảo cảm? Như thế nào sẽ có hảo cảm? Nhưng hắn thực sự là người quyết định vận mệnh chính mình, không thể có cảm xúc lẫn lộn vào bên trong, nói cách khác, tình thế phát triển lệch khỏi quỹ đạo ban đầu.

Xem ra, hoàng cung này không phải là nơi có thể ở lâu dài. Ở lâu mãi bên cạnh hoàng đế tinh thần cũng dao động, vạn nhất lúc nào đó lộ ra sơ hở thì thật là phiền toái rồi. Phải nghĩ cách rời khỏi nơi này mới được.

Nhưng là, trước khi rời khỏi nơi này, vẫn còn có một chút chuyện chưa giải quyết xong, trước khi rời khỏi cũng cần phải chu toàn vận mệnh cho bốn cung nữ hầu hạ mình, được đưa các nàng giải cứu ra ngoài. Dù sao cũng đều là những hài tử mới có mười mấy tuổi, đem những năm tháng thanh xuân sáng lạn nhất của thời thiếu niên lãng phí ở nơi thâm cung đại viện này, đối với các nàng ấy mà nói rất không công bình rồi.

“Ca...” Mai Tuyết Tình ôn nhu nói, **“Ta có thể ở tại chỗ này, chỉ là có một yêu cầu nho nhỏ.”**

“Ca...” Mai Tuyết Tình ôn nhu nói, **“Ta ở tại chỗ này có thể, chỉ là có một yêu cầu nho nhỏ.”**

Lại nữa rồi, mỗi lần, trước khi muốn cho nàng đồng ý một việc gì đó, nàng lại đưa ra một vài điều kiện trao đổi. Trong triều trên dưới, chỉ có nàng có dũng khí khiêu chiến với quyền uy của hãn.

“Nói đi!”,hãn đã có thói quen nàng mỗi lần cũng theo hãn bàn điều kiện, nếu sau này nàng không đề cập tới điều kiện phụ, hãn còn có cảm giác kinh ngạc đây!

“Ca, ta nghĩ chỉ để Liên nhi lưu lại, hãy cho bốn cung nữ khác xuất cung đi!”

“Xuất cung? Xuất cung làm gì? Làm cho các nàng giống như người xuất cung ra ngoài chơi? Người là công chúa, người có cái quyền lợi này, các nàng vốn là hạ nhân, không thể tùy tiện xuất cung được.” Hạng Ngạo Thiên lập tức bác bỏ ý tưởng của nàng.

Phỏng đoán Hạng Ngạo Thiên không hiểu rõ ràng ý tứ của nàng, nàng giải thích thêm, **“Ca, người hiểu lầm ý tứ của ta, ý tứ của ta vốn là cho các nàng ra khỏi cung trở về sống bên phụ mẫu, các nàng ấy còn quá nhỏ rồi, không nên ra ngoài kiếm tiền, các nàng ấy nên chuyên tâm đọc sách.”**

“Cái gì, cho các nàng trở về sống bên phụ mẫu, đi đọc sách?” Hạng Ngạo Thiên quả thực khó tin, tiểu nữ nhân này như thế nào có thể có ý nghĩ ngây thơ như thế!.

“Không thể sao? Ca, các nàng ấy quá nhỏ rồi, thật đáng thương hả!” Mai Tuyết Tình làm ra một bộ đáng thương.

“Quá nhỏ rồi? Người biết các nàng ấy bao tuổi rồi không?” Hạng Ngạo Thiên tra hỏi.

“Biết, biết,” chỉ sợ không trả lời được, dường như mấy người tiểu cô nương sẽ mất mạng, Mai Tuyết Tình vội vàng đáp, **“Tiểu Thanh mười bốn tuổi, tiểu Đào mười ba tuổi, tiểu Chín mười hai tuổi, Tiểu Hồng cũng là mười bốn tuổi!”** Nói xong, nàng hít một hơi dài, may mắn nàng trời sinh miễn cảm đối với các con số, hơn nữa sau này trong công việc hình thành thói quen nghề nghiệp, làm cho nàng luyện được bản lãnh đối với con số đã gặp qua là không quên được.

“Biết rồi, người thay các nàng đi thỉnh cầu sao?” Hạng Ngạo Thiên có chút kinh ngạc, nàng như thế nào đối với thủ hạ là cung nữ lại hiểu rõ như vậy, cũng nhớ rất rõ ràng từng độ tuổi, không phải đã sớm có mưu tính trước, tốt lắm, muốn cho các nàng xuất cung đi?

“Mười bốn tuổi, nếu ở ngoài cung, đã sớm xuất giá làm vợ người khác rồi! Nói không chừng hài tử cũng sinh mấy người rồi!”

“Về người mà nói, nếu thân thể không có bệnh, cũng đã sớm gã ra ngoài!” Hạng Ngạo Thiên không hiểu, trong đầu tiểu nữ nhân này như thế nào nữa, đúng là có một số ý nghĩ cổ quái đáng ngạc nhiên.

“Ca, được rồi, đừng nói nữa, giấu cọt ta làm gì chứ?” Mai Tuyết Tình giận dữ nói.

“Yêu cầu cho các nàng ấy xuất cung cũng là do người tự chủ trương hả?” Hạng Ngạo Thiên không rõ, Mai Tuyết Tình tại sao muốn làm như vậy.

“Ta một mình quyết định, các nàng ấy quá nhỏ rồi, thật đáng thương hả!” Kỳ thật, Mai Tuyết Tình hoàn lại có một ý nghĩ ích kỷ, đó chính là sợ bên người người càng nhiều, tương lai cơ hội làm lộ thân phận nàng là công chúa giả càng lớn, nhưng lý do này chính là đánh chết nàng cũng không thể nói ra, nếu không nói khác, lập tức sẽ bị chặt đầu mà chết.

“Như vậy đi, đưa các nàng ấy đến, ta tự mình hỏi qua các nàng ấy một chút, như thế nào?” Hạng Ngạo Thiên không đành lòng cự tuyệt nàng, mặc dù nói, đề nghị của Mai Tuyết Tình không có khả năng thực hiện, nhưng là, để không làm tổn thương lòng tự tôn của nàng, Hạng Ngạo Thiên quyết định vì nàng mà xem thử, làm cho nàng tâm phục khẩu phục.

“Thật sự, ca, người thật tốt quá!” Nếu trên đùi không bị thương, Mai Tuyết Tình đã đứng lên hoa tay múa chân. Nàng nào biết đâu rằng, mấy người cung nữ này đều là tự nguyện vào cung, các nàng mỗi người trong số họ, sau lưng đều có những câu chuyện bất hạnh, không muốn người khác biết, cùng với những giọt lệ của khổ đau cay đắng, chuyện xưa chưa xốt.

“Hoàng huynh đem cái này chuyển ra ngoài đi, đặt ở sau bình phong, chờ một chút, người sẽ được nghe ý kiến bản thân của các nàng ấy là cái gì! Người đó nha, thật sự là quá cố chấp ” Hạng Ngạo Thiên ngay khi bức tường vừa hé mở, đem cái tràng kỷ dọn ra ngoài

Chỉ trong chốc lát, hân trở lại bế Mai Tuyết Tình đi ra ngoài, đặt nàng lên cái tràng kỷ đã được dọn dẹp ngăn nắp.

“Người đâu?” Mai Tuyết Tình có chút thiếu kiên nhẫn hỏi.

“Ta phái Lưu công công đi gọi rồi, trong chốc lát, các nàng ấy đến, ta ở phía trước hỏi, người ở ngay phía sau bình phong lắng nghe, đừng có lên tiếng!” Hạng Ngạo Thiên bảo Mai Tuyết Tình.

“Biết rồi!” Mai Tuyết Tình bộ dạng phấn khởi như thể nhất định mình sẽ thắng.

“Aaa...” nhìn thấy Mai Tuyết Tình bộ dáng hưng phấn, Hạng Ngạo Thiên bất đắc dĩ lắc đầu, “Người nha, lát nữa thôi, người không còn có tâm trạng để cười rồi! Các nàng ấy sẽ không chịu xuất cung đâu!”

“Tại sao?”, Mai Tuyết Tình khó hiểu.

“Lát nữa thôi người sẽ biết! Dù sao, nguyện vọng của người vốn là không thể đạt được!”

“Ta không tin!”, Mai Tuyết Tình tràn đầy tin tưởng.

“Người không tin, từ lúc này chúng ta đánh cuộc đi!” Hạng Ngạo Thiên quyết định cho tiểu nữ nhân này một chút giáo huấn.

“Đánh cuộc thì đánh cuộc!” Mai Tuyết Tình không cần nghĩ ngợi, hừ, ai sợ ai chứ! Đừng tưởng rằng người là hoàng đế, ta sợ người, liếc xéo Hạng Ngạo Thiên một cái, Mai Tuyết Tình thầm nghĩ.

“Người đánh cuộc gì?”, Mai Tuyết Tình ngẩng đầu hỏi Hạng Ngạo Thiên.

“Người là muội muội, cho người chọn trước!”

“Nếu như ta thắng, sau này, ta có thể tùy tiện xuất cung!”

“Cái này... ,” Hạng Ngạo Thiên có chút do dự, “Như vậy đi, nếu như xuất cung, phải nói cho hoàng huynh biết trước!”

“Như vậy là có ý gì!”, Mai Tuyết Tình thầm nghĩ, nghĩ lại lời đề nghị vừa rồi, thân là cửu ngũ chi tôn, như vậy vốn đã là nhượng bộ rất nhiều rồi, nếu được voi đòi tiên, sợ làm cho mặt rồng nổi giận, đến cuối cùng, không cho ra cung không nói, sau này, có sự tình cầu hãn trợ giúp, sợ hãn không nể mặt rồi, tốt nhất hãy chấp nhận đi!

Đây đều là các bài học kinh nghiệm đối phó với ông chủ tại nơi làm việc, qua nhiều năm đúc kết được, dùng đối phó với cổ đại hoàng đế, phỏng chừng cũng sẽ có hiệu quả!

“Được, ta tiếp nhận!” Mai Tuyết Tình sáng khoái đáp ứng.

“**Người đây? Đánh cuộc gì?**” Mai Tuyết Tình thấy Hạng Ngạo Thiên ngồi ở chỗ đó, một mình trầm ngâm ngồi suy nghĩ, sau đó xấu xa cười!

Nụ cười xấu xa đó, làm cho Mai Tuyết Tình bất giác nhất thời thần thờ, nhất thời ảo giác, còn có một chút động tâm, mỉm cười như vậy mang theo vẻ nghịch ngợm, vừa mang theo vẻ nam tính, phảng phất như tia nắng mùa đông, để lại sự ấm áp trong lòng người, vừa lại phảng phất như ánh nắng chói chang ngày hè xen lẫn cơn gió mát, có thể làm cho người ta khô nóng trái tim, lại bỗng chốc trở nên mát mẻ dễ chịu

Nụ cười như vậy không phải là của một vị hoàng đế, hẳn vốn là của một nam nhân, nói đúng ra, hẳn vốn là của một đại nam hài, của một nam hài có nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời.

Trong ấn tượng, vua của một nước hình tượng hẳn là đều có khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc, thần sắc lạnh lùng, uy phong lẫm lẫm, bất cầu ngôn tiểu, dĩ nhiên không nghĩ tới hẳn có thể toát ra vẻ mặt kiêu này, làm cho người ta thật bất ngờ, thậm chí có chút không biết làm sao, không biết phải làm cái gì.

Không biết, hẳn đối với hậu cung tần phi có hay không cũng toát ra vẻ tươi cười tràn ngập sự quyến rũ, làm mê động lòng người?

Mai Tuyết Tình đột nhiên cảm giác được mình có chút như một nữ sắc lang, thật sự có những ý nghĩ kì quái đối với một nam nhân, hẳn yêu thích người nào mà cười tươi như vậy, đó là chuyện của hẳn, chính mình ở chỗ này vì hẳn ưu phiền để làm chi?

Thấy nàng nhìn mình với ánh mắt mê mẩn, Hạng Ngạo Thiên cũng nhất thời có chút giật mình, nhưng lập tức hẳn lệnh cho mình vừa chột lóe qua ý loạn tình mê tập trung tỉnh táo lại, hẳn thay đổi ý nghĩ ban đầu, nói: **“Nếu như hoàng huynh ta thắng, vậy người phải đáp ứng hoàng huynh một việc.”**

“Chuyện gì? Chỉ cần không quá đáng, ta đều đáp ứng người!”

“Người nhất định phải đáp ứng hoàng huynh, nếu như... Nếu như sau này, người phát hiện hoàng huynh làm ra chuyện gì có lỗi chuyện với người, người nhất định phải tha thứ cho hoàng huynh, người biết, một khi thân là thiên tử, có đôi khi, gặp phải rất nhiều những điều mà

bản thân không muốn làm, nhưng là, vì lợi ích quốc gia, vừa lại bất đắc dĩ, phải làm, khi mỗi lần làm như vậy, có thể sẽ gây thương tổn cho một ít người, kể cả những người yêu quý nhất bên cạnh hoàng huynh.”

“sao lại tỏ vẻ nghiêm túc trầm trọng như vậy? Ca, người đối với các tỳ phi cũng dạn dò qua sao?” Nói không rõ tại sao, Mai Tuyết Tình cố ý hay vô ý, thường nói về những phi tỳ, dường như có thói quen chuyện gì cũng đem ra so sánh với các phi tỳ.

“Cái này... Cái này, khi nào hoàng huynh có cơ hội sẽ nói cho các nàng ấy.”

“Vậy người hân phải kịp thời nói cho các nàng, đừng làm cho các nàng hiểu lầm người, dù sao các nàng cũng cùng người cả đời ở đây!”

“Hoàng huynh biết!” Hạng Ngạo Thiên vỗ vỗ lên đầu Mai Tuyết Tình, **“Đừng nghĩ tới người khác, hãy nghĩ cho bản thân người, chú ý dưỡng thương cho tốt là được!”**

Hạng Ngạo Thiên thở phào nhẹ nhõm, cảm giác áy náy đè nặng trong lòng như đá tảng dường như đã giảm bớt không ít, mặc dù, nàng còn không biết bị thương nặng như vậy là do hân, là do cái vị hoàng đế ca ca này cố ý làm ra, ít nhất bây giờ, tâm lý nàng cũng đã có sự chuẩn bị, chỉ mong nàng trong tương lai, có một ngày sau khi biết chân tướng sự việc, sẽ không phản nộ.

Cho đến tận bây giờ, muội muội, người thân ruột thịt duy nhất của hân, hiện nay ở nơi nào cũng còn chưa rõ, nhưng hân đã có thói quen trong cuộc sống có người muội muội giả này bên người rồi, thật sự không hy vọng mất đi nàng, nếu như có thể đem nàng giữ ở bên người cả đời, thì còn gì tốt hơn nữa.

Con người khi còn sống khó được gặp mấy người bằng hữu tâm đầu ý hợp, lại càng không muốn nói vốn là hồng nhan tri kỷ rồi, có nữ tử này làm bạn, cuộc đời này là đủ.

“Hoàng thượng, cung nữ đang ở ngoài cửa chờ phụng mệnh!” Lưu công công bấm báo nói.

“Cho các nàng ấy tiến vào!”, Mới vừa rồi khi cùng Mai Tuyết Tình tán dóc, vẻ mặt ôn hoà vừa cười vừa nói, ngay lúc có công sự cần giải quyết, lập tức trạng thái tập trung, vô luận vẻ mặt hay là thanh âm đều toát lên vẻ uy nghiêm.

Ý bảo Mai Tuyết Tình đừng lên tiếng, Hạng Ngạo Thiên di chuyển qua phía bên kia bình phong, sau đó ngồi xuống long ỷ sau thư án.

Bốn người tiểu cô nương nơm nớp lo sợ đi vào Ngự thư phòng, đầu cúi xuống thấp, chỉ sợ mạo phạm long nhan.

“**Nô tỳ xin thỉnh an Hoàng thượng!**” Tất cả đồng thanh nói, trong thanh âm run run trộn lẫn vẻ sợ hãi, mang theo giọng mũi, phỏng chừng là đã bị hù dọa mà thiếu chút nữa khóc thành tiếng.

Tiến cung mấy năm rồi, các nàng chưa bao giờ bị Hoàng thượng điểm qua tên, được diện kiến long nhan cũng là nhờ hồng phúc của công chúa, Hoàng thượng mỗi ngày thường xuyên đến thăm cung thăm Ngạo Sương công chúa, các cung nữ vốn là cận thủy lâu dài tiên đắc nguyệt (*Ý của câu thành ngữ này là chỉ ai ở lâu dài gần bờ nước sẽ được ánh trăng chiếu sáng trước tiên, thường dùng để ví với việc ở gần thì được ưu tiên*).

Bằng không, đừng nói đến việc điểm danh, ở thâm cung đại viện này, cuộc sống cả đời, cũng không thấy qua mặt rồng, ở đây cung nữ chỗ nào cũng có. Ngay chính các phi tần muốn gặp Hoàng thượng, cũng còn phải tìm một số lý do, dùng chút thủ đoạn bày trò vui đùa, cũng chỉ là vì khiến cho hoàng đế chú ý tới, còn đôi khi giả bộ có bệnh, bằng không, trong cung tranh giành ghen tuông, những chuyện như vậy nhiều vô số kể!

Ai biết hôm nay đột nhiên được biết được diện thánh, không ai biết là chuyện gì, trong lòng cũng âm thầm đoán, có phải hay không đã làm sai cái gì, bị Hoàng thượng biết rồi, muốn chịu hình phạt hả? Nhưng Hoàng thượng nhiều việc bề bộn như vậy, nếu thực sự là chịu hình phạt, cũng không cần hoàng đế tự mình ra mặt hả!

Các cung nữ vốn là càng nghĩ càng sợ hãi, nhát gan đã bắt đầu lạnh run rồi.

Hạng Ngạo Thiên không lên tiếng, đánh giá bốn tiểu cô nương, hẳn chưa bao giờ cần thận nhìn qua các cung nữ này như thế, không biết các nàng có bản lĩnh gì, có thể khiến cho nữ nhân phía sau bình phong chú ý, hẳn cũng chưa từng khiến cho nàng nửa điểm hứng thú, vài tên cung nữ này vốn là đã nhanh chân giành trước.

Hạng Ngạo Thiên trong lòng có chút không thoải mái.

20

Trong phòng im ắng tĩnh lặng, có chút kỳ quái cùng quỷ dị, đừng nói rằng ngay cả hơi thở nhẹ cũng có thể nghe thấy, phảng phất cũng có thể cảm thụ được thanh âm không khí lưu động

Hạng Ngạo Thiên cố tình tạo ra áp lực lên các cung nữ này.

Mai Tuyết Tình nghiêng thân dựa vào phía sau bình phong lắng nghe, nàng có chút sốt ruột.

Cái tên hoàng đế thối này, như thế nào không cho nói chuyện, lại lặng yên không nói lời nào, mấy tiểu cô nương này bị hù dọa đến phát khóc rồi.

Phương thức này nàng cũng từng dùng qua. Đó là khi công ty chiêu mộ người mới, ông chủ bảo nàng đảm đương phỏng vấn chủ khảo quan, vì để kiểm tra khả năng của sự chịu đựng tinh thần và tâm lý, nàng đã cố ý không ra tiếng, dùng ánh mắt quan sát trong thời gian dài và đánh giá, có thể quan sát ra những thay đổi tâm lý. Thời gian mỗi phút, mỗi giây trôi qua, dần dần, có người sẽ không chịu nổi, bắt đầu đỏ mặt, bắt đầu lau mồ hôi, tư thái cái gì cũng có thể biểu hiện ra ngoài.

Không nghĩ tới, chiêu này không phải phát minh của người hiện đại sao, nguyên lai, xưa nay đã có rồi hả!

Không thể chịu đựng được bầu không khí nặng nề này, rốt cục có người ghen ngào đứng lên!

“Người tên là gì?”, Thấy có một gã cung nữ khóc đứng lên, Hạng Ngạo Thiên rốt cục mở ra long khẩu.

Mai Tuyết Tình thở dài một hơi, không mở miệng nói chuyện, không chừng có người đã bị hù dọa mà tiểu ra quần.

“Nô... Nô tỳ gọi tiểu Cữu!” cô gái vừa khóc vừa dùng cổ tay áo chùi nước mắt không ngừng tuôn chảy, vừa dứt quãng trả lời.

“Tiểu Cữu... Tiểu Cữu... Sắp lại đặt tên như vậy?” Hạng Ngạo Thiên trên cao ngó xuống, lặp đi lặp lại hỏi.

“Hồi bẩm... Hồi bẩm Hoàng thượng, nô tỳ ở nhà đứng hàng thứ chín, cho nên... cho nên... cho nên gọi tiểu Cữu!” Tiểu Cữu bị hù dọa lắp bắp trả lời.

Trời ơi! Sao lại sinh nhiều hài tử như vậy! Mai Tuyết Tình không thể tin được, nhiều hài tử như vậy, tiền nuôi dưỡng cũng là c3 một vấn đề.

“Nhà người chín hài tử?” Hạng Ngạo Thiên vô tình hỏi.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, nhà nô tỳ nguyên lai có mười hai hài tử!”.

“Ra là thế Vậy bây giờ còn có mấy người?” Hạng Ngạo Thiên tựa hồ cảm thấy rất hứng thú, tiếp tục truy vấn.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, nhà nô tỳ bây giờ còn có năm người!” Nghe Hoàng thượng không có phản ứng gì, tiểu chín tiếp tục nói: **“So với nô tỳ bọn tiểu đệ đệ muội muội, vừa ra sinh ra đã bị cha nô tỳ dìm xuống nước mà chết!”**

Mai Tuyết Tình thiếu chút nữa kinh hô lên tiếng, nàng vội vàng che miệng lại, kìm nén xuống.

Trong lòng thầm nghĩ, điều này quá tàn nhẫn,

Một sinh mạng vừa mở mắt chào đời, chưa kịp hít thở làn không khí trong lành, hoàn lại còn chưa kịp uống bầu sữa của mẫu thân, cũng không kịp hưởng thụ cảm giác ngọt ngào được ru ngủ trong vòng tay mẫu thân.

Hoàn lại chưa kịp mở mắt ngắm mẫu thân cùng huynh đệ tỷ muội,

Hoàn lại chưa kịp cảm thụ thế giới tốt đẹp,

Đã được chính thân nhân mình dìu sống xuống nước mà chết!

Không biết bọn họ tử vong là may mắn hay là bi ai, ở nơi này kinh tế cũng không phát đạt xã hội, có lẽ thật sự rất khó khăn để sinh tồn.

Mai Tuyết Tình hai mắt có chút ươn ướt, ở cổ đại, không có biện pháp hoàn hảo để tránh sinh quá nhiều trẻ em, nói vậy, chỉ có những gia đình giàu có hoặc Vương công đại thần, hoặc những người có năng lực kinh tế mới có đủ khả năng mua sắm một ít thảo dược để tránh thai, những người có sinh hoạt ở trung hạ tầng, nhất là các bậc cha mẹ thật là không dễ dàng, sinh nhiều hơn, muốn nịch tử, lưu lại còn muốn đem bọn họ nuôi dưỡng thành người, đích thủ giết chết chính con ruột cốt nhục của mình, đến tột cùng là cái gì tư vị cuộc sống, bọn họ vốn là cảm thụ sâu sắc nhất, cũng là rõ ràng nhất.

Chính mình như thế lại may mắn, sinh sống ở thế kỷ hai mươi mốt, có được tình yêu thương yêu của cha mẹ, mặc dù không phải đặc biệt giàu có nhưng là cũng có được cuộc sống rất thoải mái.

Cha mẹ dành hết cho mình toàn bộ sự yêu thương, cha mẹ mỗi ngày cũng trông coi việc kinh doanh cái siêu thị nhỏ của họ, nhưng mỗi buổi chiều, khi nàng đi làm về đến nhà, cha mẹ lúc nào cũng đóng cửa siêu thị nghỉ bán, gia đình cùng nhau quây quần một chỗ, tính ra thu nhập trong ngày, không khí vô cùng ấm áp thú vị.

Đối với những người khác, nhà bọn họ có lẽ cuộc sống vô cùng bình lặng, phảng phất vô vị như nước, không hương không vị. Nhưng là, như thế nào là hạnh phúc vốn là lý giải riêng của mỗi người, nhân thấy nhân, trí giả thấy trí, ngoại nhân vốn là vĩnh viễn cũng không nhận thức được trong đó tốt đẹp như thế nào.

Cha mẹ bây giờ thế nào rồi? Mai Tuyết Tình lúc nào cũng khắc khoải nhớ thương cha mẹ mình.

Hạng Ngạo Thiên lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của Mai Tuyết Tình.

“**Vậy mấy người đây?**”, Từ trong thanh âm Hạng Ngạo Thiên nghe không ra một chút khác thường, phảng phất như hắn đang nghe một câu chuyện hoàn toàn không liên quan’.

Thân là hoàng đế cũng lãnh khốc vô tình như thế? Hay là hắn thấy nhiều hơn, nghe nhiều hơn, sớm thành thói quen thành tự nhiên rồi?

Không ai biết, trên thực tế, Hạng Ngạo Thiên tâm linh cũng đã bị xúc động rất lớn. Nhưng , thân là cửu ngũ chi tôn, nhiều năm qua dưỡng thành thói quen bình tĩnh táo xử thế, hắn sớm đã học cách che dấu tình cảm chân thật của mình, người khác vốn là không cách nào từ trong thanh âm cùng vẻ mặt hắn, đọc hiểu được thế giới nội tâm của.

Muốn nhìn đến hắn bộc lộ chân tình, rất khó!

Hắn thâm trầm cùng hướng nội, cũng là thứ vũ khí tốt nhất hắn tự bảo vệ mình, địch nhân vĩnh viễn cũng sẽ không biết hắn đang mưu suy nghĩ gì.

Nghe ngữ khí của Hoàng thượng, không có ý trách tội, tiểu Cửu cũng không khóc, tiếp tục nói, “**Mấy người ca ca cùng tỷ tỷ nọ, bởi vì nhiễm bệnh không có tiền điều trị, cũng... cũng... cũng đã chết!**”

21

Nói đến chỗ thương tâm, Tiểu Cửu không nhịn được, vừa lại khóc lên. Đáng thương thay hài tử, nước mắt nước mũi chảy ròng, cánh tay áo cũng ướt đầm!

Rốt cục không nhịn được rồi, sau bình phong Mai Tuyết Tình cũng lệ rơi đầy mặt.

Bày ra kế hoạch trục xuất cung đi! Lắng nghe những lời của Tiểu Cửu, không cần phải nói, cũng biết chỉ cần được tiến cung làm cung nữ, điều kiện gia đình khẳng định cũng là không tốt rồi, nếu thật sự đem các nàng đuổi ra cung, thật sự không cách nào tưởng tượng cuộc sống của các nàng như thế nào nữa, có lẽ đã bị bán vào kỹ viện, cũng có lẽ thất lạc ở đầu đường xó chợ.

Thiếu chút nữa vì sự kém hiểu biết của mình mà đã ảnh hưởng đến người khác, họ là vô tội, chỉ là những tiểu cô nương làm vật hy sinh trong việc kiếm miếng ăn cho gia đình của họ.

Thật là ích kỷ

Trong môi trường làm việc cạnh tranh khốc liệt, nàng chưa từng hại qua ai, lại càng không muốn nói đến việc tranh giành với những tiểu hài tử này. Các nàng dù sao cũng là những kẻ yếu hơn

Tốt xấu gì, thân phận hiện giờ của nàng là một công chúa, sống một cuộc sống xa hoa, có người phục dịch, cơm dâng nước múc, mặc dù mỗi ngày giả mạo làm công chúa, vốn là sống trong nơm nớp lo sợ, nhưng còn hơn các nàng, coi như là cũng hạnh phúc lắm rồi!

Mai Tuyết Tình rất cực hạ quyết tâm, nếu thân phận công chúa giả lộ ra ngoài, khiến cho mình bị ngũ mã ngựa phân thân, bản thân mình vốn là một mạng, nếu như nàng đem bốn người tiểu cô nương đuổi ra cung đi, vạn nhất các nàng nếu có tốt xấu gì, thì đó cũng là bốn nhân mạng hả!

Nghĩ thông, nhìn thấu rồi, cái gút trong lòng như được mở, trong lòng cũng nhẹ nhõm thoải mái hơn.

“Công chúa của các người...”, Hạng Ngạo Thiên dừng lại một chút, cố ý chậm rãi nói, “Nàng muốn cho các người trở về bên cha mẹ, vĩnh viễn cũng không trở lại trong cung!”

“Ta thay đổi chủ ý rồi!”

Không đợi Hạng Ngạo Thiên tiếp tục nói nữa, cũng không chờ bốn người cung nữ có bất cứ phản ứng gì, Mai Tuyết Tình lớn tiếng nói.

Hạng Ngạo Thiên có chút ngạc nhiên, các cung nữ càng lại giật mình!

Phía sau bình phong còn có người! Hơn nữa đó lại chính là công chúa!

Mấy tiểu cô nương rất cực cũng rõ ràng rồi, nguyên lai là công chúa nghĩ không muốn các nàng rồi!

Công chúa không muốn các nàng nữa rồi, vậy các nàng làm sao bây giờ?

Các tiểu cô nương các rất cực khóc thành tiếng rồi!

“Công chúa, chúng ta làm sai cái gì, nhân tiện trừng phạt chúng ta đi, chúng ta không nghĩ rời khỏi ngài!”

“Đúng vậy, công chúa, ngài đánh chúng ta, chúng ta lần sau cũng không dám tái phạm nữa !”

“Công chúa, ta nếu bị trục xuất khỏi cung, sẽ bị cha ta bán cho túy xuân lâu! Ta không đi cái nơi dơ bẩn kia đâu! Ngài nhất định phải cứu ta!”

“Công chúa, ta hầu hạ ngài, ngài đánh ta mắng ta cũng được, ta không nghĩ rời khỏi ngài đâu!”

Mai Tuyết Tình lau khô dòng nước mắt chảy tới khóe miệng, hoà hoãn một chút tâm tình nói: **“Các người cũng không cần phải xuất cung rồi, sau này, có ta ăn, cũng sẽ không cho các người bị đói!”**

Được, vừa nhìn thấy tình hình này, Hạng Ngạo Thiên cũng không hề hỏi nữa. Lần này đánh cuộc, hẳn đã nắm chắc phần thắng rồi!

“Đứng dậy đi, ra phía sau bình phong xem công chúa các người!” Hạng Ngạo Thiên nâng chung trà lên, nhấp một miếng, không có gì vội, thông thả nói.

Các tiểu cung nữ lũ lượt đứng lên, đổ xô vào phía sau bình phong, nhìn thấy Mai Tuyết Tình liền quỳ xuống.

“Đa tạ công chúa... Đa tạ công chúa...” dập đầu khấu lại lia lịa.

“Đứng lên, ta trước kia bảo các người quy cũ như thế nào? Không phải nói, chúng ta cùng ở một chỗ, giống như tỷ muội ở chung, không được phép quỳ xuống thỉnh an như vậy sao!” Mai Tuyết Tình thoáng cúi người xuống, để cùng các nàng nói chuyện với nhau.

“Đứng lên... , nếu không đứng dậy, ta sẽ ném các người ra khỏi cung đó”

“Đạ vâng!” Bốn người tiểu cô nương đứng lên, trong nháy mắt đã nín khóc mà cười rồi!

Hay là hài tử hả!

“Ta cho các người ra cung, không phải là tại các người làm sai cái gì, các người biểu hiện cũng tốt lắm, ta tưởng rằng, các người trở về bên cạnh cha mẹ có thể cuộc sống càng nhiều hạnh phúc, cho nên...”

Không đợi Mai Tuyết Tình nói xong, các tiểu cô nương liền đồng loạt cùng kêu lên, **“Chúng ta theo công chúa cuộc sống vốn là hạnh phúc nhất!”** Các nàng biết cái gì gọi hạnh phúc sao? Chỉ biết rằng, công chúa trực xuất các nàng ra cung, vốn là vì muốn tốt cho các nàng, sau đó, các nàng lại cảm thấy được ở cùng công chúa cũng là rất tốt rồi!

“Các người ở học đâu mà miệng lưỡi ngọt như vậy!” Thấy các tiểu cô nương vui vẻ đứng lên, Mai Tuyết Tình tâm trạng cũng sáng khoái không ít.

“Các người nói một chút, công chúa khi có bệnh tốt, hay là công chúa bây giờ tốt?” Hạng Ngạo Thiên vô thanh vô tức đến phía sau bình phong, đột nhiên lên tiếng hỏi một câu. **“Nói thật, nói cách khác, công chúa các người nghĩ muốn lưu các người lại, nhưng ta không cho!”** Rốt cục biết được nhược điểm các nàng rồi, Hạng Ngạo Thiên cũng đã muốn lợi dụng một hồi.

Thấy Hoàng thượng cũng tham gia vào, các tiểu cung nữ vừa lại khẩn trương đứng lên.

Khẩn trương lại khẩn trương, Hoàng thượng nói còn phải quay về

“Hồi bẩm Hoàng thượng, công chúa bây giờ tốt!”

“Tại sao?” Hạng Ngạo Thiên có chút tò mò.

“Sau khi công chúa khỏi bệnh, tâm tình cũng tốt rồi, cũng thích nói đùa!”

“Công chúa lại còn mang chúng ta ra cung đi chơi!”

“Công chúa còn không cho chúng ta quý xuống thỉnh an nàng!”

“Công chúa còn nói, không cho chúng ta tự xưng nô tỳ, muốn nói cách khác, nàng sẽ đánh phạt chúng ta!”

“Lần trước, mẹ ta có bệnh, nhu cầu cấp bách cần dùng tiền, là công chúa cho ta, đã cứu mẹ con ta một mạng!”

... ..

Các tiểu cô nương khẩn trương tất cả cùng một lúc nói hết, phảng phất như không nói ra công chúa thật tốt, Hoàng thượng thật sự trục xuất các nàng ra khỏi cung.

Hạng Ngạo Thiên hứng thú nghe các nàng nói ra, nhưng ánh mắt sáng lấp lánh lại dừng lại trên mặt Mai Tuyết Tình.

Các cung nữ cũng đã cảm giác được công chúa bây giờ bất đồng với công chúa của các nàng theo trước kia rồi.

Tiểu nữ nhân này không phải muội muội, cũng không phải công chúa của các nàng, chuyện này thực còn có thể giấu diếm được bao lâu?

Mai Tuyết Tình phát hiện Hạng Ngạo Thiên mục quang sáng quắc nhìn mình, nàng không ngừng nháy mắt với các tiểu cô nương, ý bảo các nàng nói rằng không biết, càng nói nhiều càng sai, càng chi tiết, càng nói, sơ hở sẽ lộ ra càng nhiều.

Các tiểu cô nương rất giỏi xem sắc mặt mà đoán ý, thấy công chúa ám chỉ, âm thanh líu ra líu ríu của các nàng đột nhiên dừng hẳn.

Hạng Ngạo Thiên không thể không bội phục, tiểu nữ nhân đối với việc thu phục lòng người rất có giỏi, nếu không, những hạ nhân này như thế nào như thế thông minh thuận hiểu chuyện đây!

Trên đài truyền đến một trận co giật đau đớn, làm Mai Tuyết Tình không khỏi kinh hô lên tiếng: **“Ai nha...”**

“Công chúa, người làm sao vậy?” các tiểu cô nương rất khẩn trương, có phải hay không chính mình nói hơi nhiều, làm cho công chúa mất hứng rồi? Thật đúng là rất cao hứng rồi, không nhịn được mà!

Mai Tuyết Tình phát hiện nàng các như hiểu như không, vội an ủi nói: **“Không cần hệ đến các người, chân ta ...”** Nàng chỉ chỉ tay vào tấm mềm bông dưới chân.

Tiểu Đào bước về phía trước, nhẹ nhàng vén tấm chăn lên, thấy hai chân công chúa bị vải trắng quấn quanh, không khỏi hai mắt đầm lệ lưng tròng đứng lên, **“Công chúa, đây là làm sao vậy?”**

“Không cần thận rồi, dù sao, không có gì đáng ngại!”

Mai Tuyết Tình phát hiện hài tử này đặc biệt miễn cảm cùng tự ti, phát sinh chuyện gì sai cũng trước tiên tự mình nhận lãnh trách nhiệm, sau này, phải bồi dưỡng làm cho các nàng tự tin lên. Đây là trách nhiệm của riêng mình, muốn dùng cảm gánh chịu, bất luận hậu quả có bao nhiêu nghiêm trọng. Không phải trách nhiệm của mình, không thể tự mình đứng ra nhận lãnh, hãy để những người phạm sai lầm nhận lãnh, không trốn tránh trách nhiệm. Tin tưởng, vô luận vốn là cổ đại hay là hiện đại, đều là động lực sự tồn tại của con người.

Mai Tuyết Tình quyết định phải trợ giúp các tiểu cô nương tạo sự tự tin.

“Tốt lắm, công chúa quyết định lưu các người lại, các người có thể an tâm hầu hạ nàng rồi, an tâm mà quay về tấm cung, bảo Liên nhi tới

đây! Lui ra đi!” Hạng Ngạo Thiên khẩu khí uy nghiêm, không được phép người khác thường nghị.

“Tâu vâng!” các tiểu cô nương lưu luyến nhìn công chúa.

Mai Tuyết Tình mỉm cười với các nàng biểu hiện sự hiểu ý, các nàng cũng an tâm từ từ lùi lại, chậm rãi rời khỏi Ngự thư phòng.

Hạng Ngạo Thiên ngồi xuống tràng kỷ, thâm ý hỏi: **“Hạ nhân đều nói, thích bộ dáng người bây giờ! Có thật là là người không?”**

Mai Tuyết Tình chợt dạ đứng lên, gần đây, Hạng Ngạo Thiên trong lời nói với nàng dường như luôn mang chút gì dò xét, có chút gì tâm sự, nội tâm liền không yên, cảm thấy bất an.

Sống hơn hai mươi năm, chưa từng làm qua việc gì trái lương tâm, lần này không thể giải thích tại sao lại xuyên qua đến nơi này, làm cho nàng không thể không giả mạo làm muội muội của hoàng đế, hưởng thụ vinh hoa phú quý, thật sự là tình thế nào cũng không tránh khỏi, chỉ mong lão Thiên có thể nhìn thấy, hiểu được tình thế khó xử của nàng, nàng không phải cố ý. Nàng thật sự không thích bước vào cánh cửa thâm cung thâm sâu như biển, chỉ muốn sống như một kẻ qua đường không ai biết đến

“Trí nhớ ta vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, nên không nhớ rõ trước đây mình ra sao, nhưng mà, ta vẫn thích mình của ngày trước hơn !” cái nàng công chúa thật mất tích kia nhanh lên một chút trở về đi! Công chúa thật trở về, công chúa giả mới có thể thoát thân ở đây!

“Nếu như, ta nói, ta cũng thích bộ dáng bây giờ của người?” Hạng Ngạo Thiên nâng khuôn mặt Mai Tuyết Tình lên, làm cho nàng nhìn thẳng chính mình. Hắn ngay cả hoàng huynh cũng không nói, trực tiếp gọi chính mình là ta.

Mai Tuyết Tình bị ép ngẩng đầu lên nhìn kỹ, Hạng Ngạo Thiên đôi mắt đen sâu thẳm không lường được, trong con ngươi lấp lánh nước, lóe lên tia sáng sâu kín, làm cho người ta có một loại nghĩ muốn đắm chìm trong ánh mắt hắn chìm vào giấc ngủ khát vọng.

Cũng nhân tiện nhìn thẳng vào mắt hắn, Mai Tuyết Tình cũng nhân tiện lớn mật đánh giá hắn, **“Người vốn là hoàng đế, đương nhiên muốn thế nào được thế đó, ý muốn của người chính là hạ nhân cùng thần tử đều phải tuân theo các quy tắc của người, ta không giống vậy, ta là muội muội của người, là người cùng chung huyết thống với người, muội muội ruột thịt!”** Mai Tuyết Tình trả lời lại một cách mỉa mai. Cũng chính

là đồ giả mạo rồi, cứ yên tâm thoải mái giả mạo đi, nói cách khác, cứ tiếp tục che dấu sự nhầm lẫn này.

Ngạo Sương vốn là vĩnh viễn không biết dùng loại khẩu khí này nói chuyện cùng hân, vốn dĩ là ca ca của nàng.

Hai người ánh mắt nhìn xuyên qua không khí, giao nhau giữa không trung.

Một người đang chờ đợi, chờ đợi lời thú nhận của nàng, hân cam đoan, chỉ cần nàng không phải đến phá vỡ triều đình, sau khi nói ra lời nói thật, hân ngay cả một sợi tóc của nàng cũng sẽ không làm tổn hại.

Một người quật cường chăm chú nhìn lại hân, một bộ dáng oai phong lẫm liệt không chỗ nào có chút sợ hãi, trong đôi mắt trong suốt của nàng nhìn không ra có một tia giả hoạt cùng tâm kế, ngược lại, vốn là đôi mắt trong sáng, trong tận đáy mắt phảng phất có ánh sáng trong suốt long lanh sinh động.

Chờ đợi, chờ đợi, lặng im, lặng im, chỉ nghe mỗi hơi thở đều đều của hai người.

“Công chúa?” Ngoài cửa truyền đến thanh âm của Liên nhi.

Thế giằng co trong im lặng của hai người bị phá vỡ rồi.

“Vào đi!” Hạng Ngạo Thiên trong giọng nói pha lẫn một loại tâm tình không cách nào nói ra được.

Hạng Ngạo Thiên cẩn thận đắp lại ngay ngắn tấm chăn trên đùi Mai Tuyết Tình, nhìn nàng một cái thật sâu, đứng dậy cũng không quay đầu lại tiêu sái đi ra ngoài.

“Công chúa cuộc sống hàng ngày do người chăm sóc, buổi tối, công chúa nhân tiện ở chỗ này nghỉ ngơi, người quay về Vô t âm cung không cần lo!”

“Tâu vâng!” Hoàng thượng như thế nào có vẻ rất tức giận? Liên nhi khó hiểu.

“Rầm...” một tiếng, cửa bị đóng lại, Hạng Ngạo Thiên rời khỏi Ngự thư phòng.

“Liên nhi, ta ở đây này!” Mai Tuyết Tình phía sau bình phong lên tiếng.

“Công chúa, Hoàng thượng dường như không vui rồi!” Liên nhi đi ra phía sau bình phong, lật tấm chắn lên xem qua thương thế.

“Không cần sợ, hấn giận ta thôi!” Mai Tuyết Tình nói.

“Như thế nào mà thành như vậy? Tiểu Đào các nàng cũng không nói rõ, làm ta lo lắng muốn chết, ba chân bốn cẳng chạy một mạch, đã chạy tới đây!”

Vì vậy, Mai Tuyết Tình đem mọi chuyện tiền nguyên nhân hậu quả nói qua một lần.

“Hoàng thượng thật là không cẩn thận! Ngài vừa khỏi bệnh nặng không bao lâu, trí nhớ giờ đây còn chưa có khôi phục, giờ lại chịu khổ vì thương thế như vậy!” Liên nhi vành mắt có chút đỏ.

“Người xem người, như thế nào dường như theo bọn Tiểu Đào, so với các nàng ấy người đã bao nhiêu tuổi rồi!” Mai Tuyết Tình nói đùa.

“Công chúa, ta đây đau lòng mà ngài còn đùa!”

“Những lời nói như vậy, không thể cho Hoàng thượng nghe thấy! Biết không?” Mai Tuyết Tình dặn dò nói.

“Dạ rõ! Nơi này chỉ có hai chúng ta, ta mới nói!” Liên nhi nghịch ngợm đáp lời.

“Người thật thông minh!”

Hạng Ngạo Thiên đã bị Mai Tuyết Tình làm tức giận rồi, chỉ là còn không phát tác mà thôi, Mai Tuyết Tình biết rõ điểm này, cho nên, bớt gây chuyện là tốt nhất. Đêm đã khuya, trăng đã lên cao giữa không trung, ánh trăng lạnh chiếu vào nhà. Phía sau bình phong, Mai Tuyết Tình bị bóng tối của bình phong bao phủ.

Phía sau bình phong một mảng tối lơ mờ.

Liên nhi đã bị Mai Tuyết Tình đuổi trở về nghỉ ngơi rồi. Nhưng Mai Tuyết Tình không cảm thấy buồn ngủ một chút nào.

Khách tâm tranh nhật nguyệt,

Lai vãng dự kỳ trình,

Thu phong bất tương đãi,

Tiêu chí Lạc Dương thành (*)

Mai Tuyết Tình cười khỏ, nhưng chính mình đến lúc nào có thể rời khỏi nơi này, vốn không phải là chỗ của mình, trở lại chính mình ở thế giới hiện đại hả!

Cổ ngữ nói rất đúng, gần vua như gần cọp.

Câu nói này một tí cũng chẳng sai, hôm nay, nàng cùng Hạng Ngạo Thiên lần đầu tiên đối đầu, nàng nhân tiện lĩnh giáo được hầu hạ bên cạnh quân vương không phải dễ. Nói không chừng, cũng không biết lúc nào sẽ rơi đầu, huống chi nàng là một nàng công chúa giả, càng có cơ gặp nguy hiểm, dễ rơi đầu hơn nữa rồi!

Thật sự không thích cuộc sống trong thâm cung, ảnh hưởng bởi gia đình và lời dạy của cha mẹ, làm cho Mai Tuyết Tình từ nhỏ đã ý thức được việc tự lực cánh sinh, sống một cuộc sống bình dị.

Rõ ràng là:

Thanh giang nhất khúc bão thôn lưu,

Trường hạ giang thôn sự sự u,

Tự khứ tự lai đường thượng yển,

Tương thân tương cận thủy trung âu,

Lão thê họa chỉ vi kỳ cục,

Trĩ tử khao châm tác điệu câu (**)

Mai Tuyết Tình mong mỗi khao khát chính là loại này, có sông, có núi, một cuộc sống thanh đạm an tường.

Vốn tưởng rằng đi tới này triều đại, có một huynh trưởng làm hoàng đế có thể chiếu cố nàng, làm cho nàng ở nơi xa lạ này tứ cố vô thân, ít nhất cũng có một người có thể cùng nhau trao đổi.

Yêu cầu của nàng cũng không phải là quá tham lam, chỉ cần nàng trở lại nơi thuộc về chính mình, thế kỷ 21, mọi chuyện nhân tiện đều trở lại quỹ đạo ban đầu, nàng quyết không mang bất cứ đồ vật gì khỏi nơi này, nhưng lúc này mọi chuyện cũng tan biến rồi, ngay lúc ban ngày cùng Hạng Ngạo Thiên trong lúc giằng co, tất cả mọi thứ đã tiêu tan hết rồi.

Cái tên hoàng đế lãnh tuấn uy nghiêm, đối với nàng như là có sự thương yêu, có sự ôn nhu chăm sóc của một nam tử, nhưng chắc chắn có điều gì đó đang gạt nàng, nếu không trong lời nói của hắn lại lên chút dò xét nàng như vậy

Rõ ràng đúng như vậy, hắn không coi trọng Mai Tuyết Tình, sự không coi trọng này, thật sự đã làm tổn thương lòng tự trọng của Mai Tuyết Tình rồi.

Mai Tuyết Tình bất tri bất giác lau nước mắt chảy xuống má, cuộn mình nằm xuống.

Di động thân thể làm ảnh hưởng đến dây thần kinh chân, sự đau đớn trên đùi truyền sâu đến tâm linh Mai Tuyết Tình, rốt cục, Mai Tuyết Tình kéo chân đắp kín đầu, bật khóc lớn.

Hạng Ngạo Thiên sau lúc từ Ngự thư phòng đóng sầm cửa bỏ đi, tâm tình xúc động cực độ. Hắn gọi Hàn Thanh, sau đó, hai người ở Ngự hoa viên bắt đầu thao luyện võ thuật.

Hàn Thanh từng bước từng bước bị ép sát trong kiếm khí, cảm nhận được hoàng đế tâm tình rất kích động.

“Hoàng thượng, dừng lại đi, khí lực không tập trung, sẽ làm bị thương đến người!”

“Người sợ chết sao?” Hạng Ngạo Thiên bực mình. Vừa lại có thêm một người khác muốn nổi loạn chống lại lệnh của hắn.

“Vi thần không sợ chết, vi thần chỉ sợ đả thương đến long thể Hoàng thượng!”

“leng keng...”, Hạng Ngạo Thiên ném thanh trường kiếm xuống đất, phất tay áo bỏ đi.

Hàn Thanh sững sờ, ngăn người ra tại chỗ, mất một lúc sau mới có phản ứng trở lại.

Đợi khi hiểu được, Hạng Ngạo Thiên đã biến mất sau bóng cây.

Người nào làm cho long nhan nổi giận rồi?

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ là nàng?

Hạng Ngạo Thiên trở lại tẩm cung, ngồi trên long sàng hờn dỗi.

“Hoàng thượng, đêm nay muốn vị phi tử nào thị tẩm?” Lưu cung cung bưng tới một cái mâm nhỏ, bên trong có các bài tử trên có viết các tên các vị phi tử.

Hạng Ngạo Thiên lơ đãng nhặt một tấm bài tử, sau đó, lại cầm lấy một tấm bài tử, thấy cái mâm kia, vừa lúc làm cho hắn nhớ tới nữ nhân đó, vốn là nàng đề nghị, dùng phương pháp bài tử để lựa chọn vị phi tử muốn thị tẩm. Hoàn lại nói cái gì xác suất, nói về lí luận xác suất ...! Hừ !

Lưu công công có chút ngu dốt rồi, buổi tối hôm nay, Hoàng thượng sao ali5 vui vẻ như vậy, cùng lúc tuyển bốn vị phi tử!

Thấy Hoàng thượng vừa lại cầm lấy một tiểu bài nhi, Lưu công công có chút lo lắng rồi! Hoàng thượng không quá thích gần nữ sắc, đêm nay thoáng

cái tuyến nhiều vị phi tử thị thị tẩm như vậy, không được... Không được, khụ...khụ..., long thể trọng yếu ah!

“**Hoàng thượng...**” Lưu công công nhẹ nhàng lên tiếng nhắc nhở.

“**Uh, ...**” Phục hồi lại tinh thần, Hạng Ngạo Thiên thấy mình trong tay đang cầm một xấp bài tử, “xoảng .” bang một tiếng, phất tay một cái, đứng dậy nói “**Đêm nay, không cần thị tẩm!**”

Chú thích 1 chút chỗ này:

(*) Đây là bài thơ đường “Thục Đạo hậu kỳ” của Trương Thuyết miêu tả tâm trạng nóng lòng của ông từ đất Thục (Tứ Xuyên-TQ ngày nay) về quê nhà ở Lạc Dương. Trương Thuyết (667-730), tự là Đạo Tế, còn gọi là Thuyết Chi, người quê Lạc Dương. Làm quan chức Trung Thư Lệnh đời Đường Huyền Tông, được phong là Yến Quốc Công, sau còn có chức Thượng Thư Tả Thừa Thường”. Thơ rất thật, không phù phiếm và coi trọng khí phách, nhưng thơ trữ tình thì thiên về sâu thẳm.

Dịch nghĩa bài thơ: “Đợi chờ nơi đất Thục”

Lòng khách chờ đợi từng ngày từng tháng

Đi mong đúng hẹn ngày về

Gió thu không chờ đợi

Đã thổi về thành Lạc Dương trước

Dịch thơ: “Đợi chờ nơi đất Thục”

Tháng ngày mong ngóng đợi

Ngày trở lại quê mình

Gió thu không chờ mãi

Về trước tới Lạc thành

Tranh nhật nguyệt có nghĩa là nôn nóng đợi chờ

Ý là: gió ới nôn nóng việc gì mà về quê trước không đợi chờ ta

(**) Trích bài “Giang Thôn” – Thơ Đường của Đỗ Phủ

Giang Thôn

Thanh giang nhất khúc bão thôn lưu

Trường hạ giang thôn sự sự u

Tự khứ tự lai đường thượng yến

Tương thân tương cận thủy trung âu

Lão thê họa chỉ vi kỳ cục

Trĩ tử khao châm tác điệu câu

Đa bệnh sở tu duy được vật

Vì khu thử ngoại cánh hà cầu

Đỗ Phủ

Dịch ý:

(xóm bên sông)

(một đoạn sông nước trong chảy quanh xóm)

(mùa hè dài, mọi sự trong xóm đều lặng lẽ)

(chim én vẫn bay tới bay lui trên nóc nhà)

(chim âu trên sông vẫn gần gũi với người)

(vợ già vẽ bàn cờ trên giấy)

(con trẻ uốn kim làm lưỡi câu cá)

(bệnh nhiều cần có thuốc)

(ngoài thuốc ra, thân còm này chẳng cần gì khác)

Dịch thơ:

Xóm Bên Sông

Dòng sông uốn khúc lượn quanh

Ngày dài thôn xóm vắng tanh mùa Hè

Mái nhà én đã tụ về

Quen người âu vẫn cận kề bến sông

Bàn cờ vợ đã vẽ xong

Dùng kim con uốn thành vòng lưỡi câu

Chỉ mong chút thuốc trợ đau

Ốm o, già bệnh nào cầu thêm chi

Đỗ Phủ (712 – 770) là một [nhà thơ Trung Quốc](#) nổi bật thời [nhà Đường](#).

Cùng với [Lý Bạch](#), ông được coi là một trong hai [nhà thơ](#) vĩ đại nhất Trung Quốc. Tham vọng lớn nhất của ông là có được một chức quan để giúp đất nước, nhưng ông đã không thể thực hiện được điều này. Cuộc đời ông, giống như cả đất nước, bị điêu đứng vì [Loạn An Lộc Sơn](#) năm 755, và 15 năm cuối đời ông là khoảng thời gian hầu như không ngừng biến động.

Mặc dù không nổi tiếng từ đầu, những tác phẩm của ông gây ảnh hưởng nhiều đến cả [văn hóa Trung Quốc](#) và [Nhật Bản](#). Ông từng được các nhà phê bình Trung Quốc gọi là Thi sử và Thi thánh. Đối với độc giả phương Tây,

tầm vóc các tác phẩm của ông sánh ngang với “[Virgil](#), [Horace](#), [Ovid](#), [Shakespeare](#), [Milton](#), [Burns](#), [Wordsworth](#), [Béranger](#), [Hugo](#) hay [Baudelaire](#)”

24

“**Hoàng thượng...**” Lưu công công nhẹ nhàng lên tiếng nhắc nhở.

“**Uh, ...**” Phục hồi lại tinh thần, Hạng Ngạo Thiên thấy mình trong tay đang cầm một xấp bài tử, “**Wow...**” bang một tiếng, phất tay một cái, đứng dậy nói “**Đêm nay, không cần thị tẩm!**”

Thanh âm còn chưa dứt, người cũng đã biến mất ở ngoài cửa trong ánh trăng.

Chán chết đi được! Hạng Ngạo Thiên thuận bước trên con đường lát đá xanh dọc theo ngự hoa viên, tùy ý bước thong thả. Trong lúc bất tri bất giác, vừa lại đi tới bên hồ, nơi phẳng phất tràn ngập không khí thần bí huyền ảo.

Trên mặt hồ sương mù tràn ngập, trong gió thoảng thoảng hương hoa nhẹ thổi đến, thấm đậm lòng người. Ánh trăng mờ ảo朦胧 lung chiếu xuống mặt hồ phẳng lặng lấp lánh nước như một tấm gương, phản chiếu bóng hình Hạng Ngạo Thiên.

Hít thở làn không khí trong lành tươi mát, say mê trước cảnh vật tràn đầy hương hoa, đứng ở bên hồ, nơi đã từng cùng nàng trải qua những giây phút hòa nhã, nội tâm vui buồn thất thường của Hạng Ngạo Thiên có chút yên tĩnh.

Trăng sáng nhô lên cao, bóng cây loang lổ, hương hoa phảng phất, côn trùng rả rả kêu vang, chỉ thiếu đi giai nhân bầu bạn.

Hoàng cung thị vệ đi tuần tra trong đêm, từng tốp từng tốp tám người một đi qua, thời gian không còn sớm rồi, cần phải trở về.

Một người sợ nói ra chân tướng sự thật, một sự thật mà không ai có thể tin được, khi đó không thể trở lại thế giới ban đầu, lại còn phải rơi đầu.

Một người sợ hỏi tới sự thật chân tướng, sau khi chân tướng rõ ràng, giai nhân sẽ rời bỏ đi.

Trong lúc lẫn tránh nhau, giữa hai người vô tình dựng lên một rào cản vô hình.

Tất cả mọi chuyện sẽ không thể trở lại như ban đầu, khoảng cách hai người càng lúc càng xa, như số phận đã được trù tính trước.

Hạng Ngạo Thiên nhẹ nhàng đẩy cánh cửa Ngự thư phòng ra, trong phòng bóng tối mờ mờ.

Hắn tận đáy lòng trách cứ Liên nhi, như thế nào lại không thắp đèn lên.

Sau khi tự mình thắp sáng đèn, phát hiện thấy không gian rất tĩnh lặng. Hần di chuyển tới phía sau bình phong, thấy Mai Tuyết Tình nằm cuộn mình trong chăn, chăn cũng kéo lên phủ kín đầu.

Hạng Ngạo Thiên bất lực lắc đầu, thật là, cũng không sợ hô hấp không được sao. Hần nhón chân đi tới chiếc giường nơi Mai Tuyết Tình đang ngủ, thay nàng đắp lại chăn.

Mai Tuyết Tình ngủ thiếp đi.

Trên má còn đọng lại giọt nước mắt trong suốt như pha lê, trên gối cũng đã ươn ướt một mảng lớn.

Trong lúc ngủ mơ, dáng vẻ nàng ít mang vẻ bướng bỉnh và quật cường lúc ban ngày, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh nhã lộ vẻ ôn nhu cùng bất lực.

Hạng Ngạo Thiên nhẹ nhàng vén qua mái tóc mềm mại của nàng đang xoa trên gối, đặt môi hôn nhẹ lên trán nàng biểu hiện sự quan tâm chăm sóc.

Hạng Ngạo Thiên cảm giác được chính mình phảng phất không khác gì kẻ trộm, không có một nữ tử nào có thể làm cho hắn để ý như thế, cũng không có người nữ tử nào làm cho hắn chủ động kỳ vọng, nàng vốn là người duy nhất.

Khi nàng tỉnh giấc, nếu phát giác hắn có cử chỉ thân mật với nàng như vậy, khẳng định nàng sẽ rất cáu giận.

Rõ ràng nàng không chán ghét hắn, nhưng tại sao lại trốn tránh như vậy khi hắn đối tốt với nàng đây?

Khó khăn phải chăng là do nàng đã định hôn phối với người nào chẳng?

Vô luận nàng đã định hôn phối cho người phương nào, hắn đều sẽ đoạt lại!

Nàng là của hắn! Cho dù nàng sống hay chết, đều là của hắn!

Đứng dậy, ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, bế nàng trở lại ám thất.

Trong mộng Mai Tuyết Tình bất an, vẻ mặt căng thẳng, mày cau lại, miệng khẽ kêu lên.

“Mẹ mẹ ... Mẹ mẹ... Mẹ ơi cứu con!”

Nước mắt nóng bỏng ràn rụa chảy xuống má, nhiễm ướt mái tóc đen cùng ướt thấm cả gối.

Hạng Ngạo Thiên để nguyên cả y phục, nghiêng người nằm ở trên giường.

Ở tư thế như vậy, trong khoảng cách mà tay có thể vươn tới, Hạng Ngạo Thiên dùng tay, bàn tay từng nắm qua cán bút, nắm qua binh khí, vỗ nhẹ vào phía sau lưng Mai Tuyết Tình, như thời thơ ấu, mẫu hậu thường vỗ ru ngủ.

Mai Tuyết Tình, như có phép thần kỳ, an tĩnh lại.

Chuyện xảy ra lúc ban ngày, đối với nàng mà nói có lẽ là hơi quá đáng, có lẽ ngày mai hẳn là phải theo nàng xin lỗi mới được.

Dù sao, ở trong thâm cung này, nàng không có một người có thể tin nhiệm! Không thể nào làm cho nàng cảm thấy bớt cô đơn và buồn tủi!

25

Ngày hôm sau, Mai Tuyết Tình tỉnh lại, phát hiện mình lại nằm ở trên giường phía sau bình phong.

Tiếng đẩy cửa nhẹ nhẹ, làm cho nàng cảnh giác hỏi: **“Là ai?”**

“Công chúa, ta là Liên nhi!”

Như một cái bóng, Liên Nhi nhẹ nhàng, khéo léo, di chuyển tới phía sau bình phong, trong tay cầm cái mâm trên có cái đĩa đồ ăn sáng.

“Công chúa, người nên ăn vài thứ đi!”

“Ta ngủ ở đây từ tối qua sao?” Mai Tuyết Tình trong lòng còn có nghi hoặc.

“Khi ta lại đây, người đã nằm ở chỗ này rồi!” Liên nhi không biết công chúa vì sao mà hỏi.

Hạng Ngạo Thiên nói qua, cái ám thất kia không có mấy người biết, vậy Liên nhi là một hạ nhân, nhất định là không biết rồi.

Không hề hỏi tới, Mai Tuyết Tình lặng lẽ dùng đồ ăn sáng do Liên Nhi mang đến.

“Hoàng thượng.. uh... khi người tới, có nhìn thấy Hoàng thượng không?” Mai Tuyết Tình không nhịn được nghĩ muốn xác định một chút.

“Lúc ta tới, Hoàng thượng vừa muốn tảo triều, nhưng người dừng lại một chút dặn dò ta không nên đánh thức người dậy!”

Mai Tuyết Tình đầu óc thông minh, vừa nghe, vốn biết là chuyện gì xảy ra rồi.

Khẳng định là buổi chiều ngày hôm qua, Hạng Ngạo Thiên bế nàng ôm đến trong ám thất, lúc sáng sớm, khi nàng còn đang say giấc nồng, vừa lại mang nàng bế đi ra.

Nói như thế nào, cái ám thất kia vốn là một chỗ bí mật, Hạng Ngạo Thiên vốn là không muốn cho nhiều người biết đến.

Hay cho một tên nam nhân tâm tư kín đáo! Mai Tuyết Tình khẽ hừ một tiếng.

Sau khi rửa mặt xong, Mai Tuyết Tình ngắm nhìn mình trong gương đồng, một gương mặt sưng húp, như thế nào mà như thế này, như thế nào

mà trông thật ảo não, đều là do cái tên hoàng đế thối kia làm hại. Nếu không phải vì hắn, đã không nín nhịn mà khóc, cũng không bị biến thành như vậy.

“Liên nhi, đi Ngự thiện phòng lấy hai quả dưa chuột đến đây, nhân tiện tìm mang đến một cây đao nữa!” Mai Tuyết Tình sai bảo.

“Công chúa, ngài muốn làm gì?” Liên nhi bối rối đứng lên.

“Đi thôi, ta sẽ không làm thương tổn người !”

“Công chúa, ta không đi, dưa chuột ta có thể lấy cho ngài, nhưng đao ta không thể tìm cho ngài, ngài vốn là kim chi ngọc điệp, nếu làm bị thương rồi, Hoàng thượng còn không lấy đầu ta sao!” Liên nhi hốt hoảng lắc đầu lia lịa.

“Ai là chủ tử của ngươi? Đã quên rồi sao?” Mai Tuyết Tình có chút tức giận, hạ nhân đối với chủ tử dốc lòng phụng sự, trung thành cần cần vốn là chuyện tốt, chẳng những chỉ như thế mà còn phải biết linh hoạt vận dụng.

Xem ra, sau này khi có chút thời gian, chẳng những phải dạy các nàng học tập văn hóa, mà còn phải dạy các nàng làm như thế nào, mới là đối với chủ tử dốc lòng phụng sự, trung thành cần cần.

Liên nhi không hề đáp trả lại, ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Mai Tuyết Tình âm thầm tức giận, bắt đầu từ ngày hôm qua, đã không có gì suôn sẻ, đầu tiên là cái tên Hoàng thượng đối với mình đã không tín nhiệm, sáng sớm hôm nay, Liên nhi lại làm cho nàng không thoải mái, có phải hay không vận rủi của nàng đến rồi!

Mai Tuyết Tình vốn là một người theo thuyết vô thần, nàng không có thói quen tin thiên mệnh, sau này cũng không tin, nàng chỉ tin tưởng vào năng lực cùng thực lực của chính mình, tin tưởng vận mệnh là do chính mình nắm giữ, cũng tin tưởng rằng vì lòng tốt mà làm việc gì ắt sẽ được báo đáp, đằng hoàng làm người, kiên định làm việc đạo lý, hôm nay, lòng tự tôn của nàng đã bị tổn thương nghiêm trọng, không phải bởi vì Liên nhi, mà là vì cái tên hoàng đế kia.

“Tỷ tỷ... Tỷ tỷ...” Có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

Không cần phải nói, vốn là Ngạo Mai công chúa tới.

“Ngạo Mai, ta đây, vào đi!”, nhiều ngày ở chung, Mai Tuyết Tình cùng Ngạo Mai kết giao cảm tình thâm hậu. Tần phi các đối với nàng, cô công chúa lắm nhiều bệnh tật, vốn là ghen ghét, ghen ghét vì hoàng đế dành trọn tình yêu thương và sự quan tâm chăm sóc của mình cho nàng, chỉ có Ngạo Mai đối với nàng là chân tình, một sự chân thành cảm thông xuất phát từ

nội tâm. Bằng vào kinh nghiệm nhiều năm trong công việc, đã cho nàng khả năng dùng mắt đánh giá người khác, nàng hiểu rất rõ ràng.

Tục ngữ có câu “*gần sơn thì đỏ, gần mực thì đen, theo người nào cùng một chỗ lâu ngày nhân tiện học người ấy*”, lời này một chút cũng không sai. Ảnh hưởng từ tính cách của Mai Tuyết Tình, tính cách của Ngạo Mai cũng có sự thay đổi rất lớn, tính tình trở nên khoáng đạt hơn rất nhiều.

“Tỷ tỷ, bọn hạ nhân sáng sớm mới cho ta biết, nói chân của người bị thương rồi, rất đau phải không?” Trong thanh âm êm ái tràn đầy sự quan tâm thân thiết.

“Không có gì đáng lo! Thật làm phiền muội muội lo lắng rồi!” Đối mặt với nữ tử dịu dàng như vậy, đừng nói nam nhân, mà chính là nàng, Mai Tuyết Tình một nữ lưu mới vừa rồi trong lòng đang tràn đầy tức giận, cũng bay đến chín tầng mây tiêu diêu vân ngoại.

Hạng Ngạo Mai đối với Mai Tuyết Tình cũng là hảo cảm rất nhiều. Nhất là khi Hạng Ngạo Thiên ban phát lễ vật cho mọi người lần trước, làm cho Ngạo Mai đối với vị tỷ tỷ bị bệnh nặng mới khỏi này lại càng có ấn tượng sâu sắc, sau khi mất trí nhớ tỷ tỷ càng sáng sủa và thông tình đạt lý hơn, có thể hóa giải tình huống phức tạp như vậy một cách hoàn hảo, kín kẽ đến nỗi một giọt nước cũng không lọt qua, thật sự là làm cho người ta tâm phục khẩu phục.

Ngạo Mai đối với vị tỷ tỷ này thật sự yêu thích từ tận đáy lòng.

Liên nhi một tay cầm hai quả dưa chuột, một tay kia cầm loan đao hàn quang lờ lờ đi vào trong phòng.

Ngạo Mai bị hù dọa cực kỳ hoảng sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, nhìn Mai Tuyết Tình, đường đường là công chúa nhưng chưa bao giờ gặp qua loại tình huống thế này, cũng không có nghe nói cầm trong tay dưa chuột cùng loan đao đãi khách địa bao giờ, **“Tỷ tỷ, này... Này... Đây là...”**

Mai Tuyết Tình lập tức hiểu rõ ý tứ nàng, nhin không được đứng lên cười ha ha. Đây chính là lần đầu tiên, sau khi nàng đến triều đại xa lạ này, thoải mái cười to.

Nàng không coi ai ra gì cười to, khiến cho Liên nhi cùng Ngạo Mai càng thêm bối rối, không hiểu rõ được ý tứ, hai người nhìn nhau ngơ ngác.

Công chúa không phải mất trí nhớ còn chưa có khôi phục, nhân tiện vừa lại thêm bệnh gì rồi đây? !

“Công chúa, công chúa, ngài làm sao vậy, có gì không thoải mái sao?” Liên nhi cũng có chút luống cuống.

Mai Tuyết Tình cố kìm chế lại tiếng cười, mới nói đến, “Ta đang cười các người hai người, có phải hay không đã cho rằng ta muốn hành hung hả? Người xem vẻ mặt Ngạo Mai kìa, mặt mũi trắng bệch!”

Ngạo Mai mặt đỏ dừ nói, **“Tỷ tỷ, lại giấu cợt ta, ai biết người muốn đao làm gì chứ, huống chi, người từ nhỏ đến lớn, chưa từng cầm qua mấy lần đao, không khiến cho người khác sợ hãi mới là lạ đây!”**

“Thật sự, ta đã cầm rất nhiều lần!” Mai Tuyết Tình tiếp nhận loan đao cùng dưa chuột, giơ lên cắt, **“Cho các người thấy được kiến thức đao pháp của ta!”**

Trong tay Mai Tuyết Tình, quả dưa chuột tươi xanh chỉ trong chốc lát biến thành từng lát, từng lát mỏng rơi lả tả.

“Công chúa, ngài muốn làm cái chi!” Giờ phút này, Liên nhi tràn ngập tò mò rồi, cứ như vừa nãy không phải nàng là người không muốn đi tìm đao, khi thấy bộ dáng công chúa tay cầm đao cắt lia lịa quả dưa chuột thành từng lát từng lát mỏng.

“Để làm chi? Lại đây sẽ biết!”

Liên nhi tiến đến bên giường.

“Nhắm mắt lại!”

Liên nhi nghe lời nhắm hai mắt lại.

“Không cho người mở mắt ra, người không được mở mắt ra đó nha!” Mai Tuyết Tình cầm lấy một mảnh dưa chuột hơi mỏng, nhẹ nhàng dán lên trên khuôn mặt Liên nhi.

“Công chúa, trên mặt ta cảm giác hơi lành lạnh!” Liên nhi rất là hưng phấn.

“Tỷ tỷ, làm vậy có gì tác dụng gì hả?” Ngạo Sương cũng không hiểu, rõ ràng đó vốn là thức ăn, giờ không hiểu như thế nào, lại tùy tiện cắt cắt từng miếng mỏng, sau đó lại đắp lên mặt rồi?

“Cái này hả, nó có tác dụng vốn là làm đẹp dung nhan! Có thể làm cho khuôn mặt trắng nõn bóng loáng, còn có thể tiêu trừ đi chứng sưng phù! Đây là phương pháp làm đẹp tự nhiên nhất, ta trước kia thường hay làm!” Mai Tuyết Tình vốn là thao thao bất tuyệt miệng lưỡi lưu loát, lên tiếng diễn thuyết về phương pháp chăm sóc sắc đẹp, nàng vốn có phương pháp riêng của mình, nàng mặc dù không thường đi thẩm mỹ viện, nhưng là, một ít phương pháp thiên nhiên chăm sóc sắc đẹp nàng vốn là có nhiều.

“Công chúa lại đùa người, ngài đã làm lúc nào, sao ta như thế nào không biết!” Liên nhi đưa ra dị nghị.

Vừa lại ý thức được chính mình đã lỡ lời, Mai Tuyết Tình vội vàng lấp liếm nói, **“Ngày hôm qua chứ đâu, ngày hôm qua buổi chiều, ta nằm mơ, mơ thấy ta đã làm, ban ngày nghĩ tới một người nào, ban đêm có điều mộng ma, ta tưởng rằng, trước kia cũng làm qua đây!”**

Ba người nói nói cười cười, trên mặt ai cũng dán đầy những lát mỏng dưa chuột.

“Thật thoải mái à, công chúa, sau này chúng ta mỗi ngày làm như vậy có được hay không?” Liên nhi bộ dáng hưởng thụ, phảng phất so với hai vị công chúa hoàn lại thích ý.

“Không thành vấn đề, bất quá, chờ ta sau dkhi trở về Vô tâm cung hãy nói đi! Nơi này dù sao cũng là Ngự thư phòng của Hoàng thượng, chúng ta quá kiêu ngạo rồi, không tốt lắm!”

Nhắc tới đến Hoàng thượng, Liên nhi lập tức khẩn trương đứng lên, **“Công chúa, ta phải đem bảo đao giấu đi, nói không, khi Hoàng thượng trở về bắt gặp, thế nào ta cũng bị trừng phạt!”** Liên nhi lau khô thanh đao, **“Ta trở lại Vô tâm cung đây!”**

Liên nhi đẩy cửa ra, đi ra ngoài!

“Má ơi, quý à, mau tới, có quý à!” Ngoài cửa, thanh âm chói tai của một người cung nữ hét lên thất thanh truyền đến.

“Không hay rồi!” Mai Tuyết Tình ý thức được, mới vừa rồi ba người thầm nghĩ trêu ghẹo đùa cười, khi Liên nhi ra cửa, đã quên không gỡ mấy miếng dưa chuột xuống.

Còn không chờ Mai Tuyết Tình kịp có phản ứng tiếp theo, ngoài cửa lại truyền đến một thanh âm giễu cợt còn lớn hơn nữa **“Người một tiểu a hoàn, dám làm kinh sợ Nghi phi, người đâu, đánh!”**, ngay sau đó, liền truyền đến hai tiếng bạt tai rõ to.

Tiếp theo, là tiếng loan đao rơi loảng xoảng xuống đất cùng với tiếng giải thích của Liên nhi, **“Xin lỗi, Nghi phi, nô tỳ không phải cố ý ! Xin lỗi... Xin lỗi...”**

Liên nhi đã bị các cung nữ, thủ hạ của Nghi phi thủ hạ, hợp lại đánh, xô ngã xuống đất, **“Cái gì, người tưởng dùng đao, nghĩ muốn hành thích**

Nghi phi sao?” Một cung nữ khác giơ cước lên, muốn đạp lên bụng Liên nhi.

“Dừng tay!” Mai Tuyết Tình đã đứng ở cửa, trên mặt còn đầy những miếng dưa chuột chưa kịp gỡ xuống, vốn là nàng muốn đem gỡ những miếng dưa chuột xuống trước khi trở ra gặp người khác, dù sao, thân phận công chúa cũng cao quý, nhưng nghe ác nô này khẩu khí rất ngông cuồng xấc láo, không xem công chúa nàng ra gì?

Mai Tuyết Tình ngữ khí như khối băng trong trời đông giá rét, không có một tia ấm áp nào.

Ở đây, mọi người lần đầu tiên nghe được vị công chúa từng ốm đau bệnh tật, hôm nay, dùng loại khẩu khí này nói chuyện, cảm thấy giật mình kinh sợ, cảnh tượng hỗn loạn lập tức lạnh ngắt như tờ.

Mai Tuyết Tình chậm rãi đi xuống bậc thang.

“Công chúa... Công chúa, người không thể ra đây, ngự y dặn dò qua người không thể xuống đất đi lại được!” Liên nhi bò tới, vội vàng đứng dậy trợ giúp Mai Tuyết Tình.

Mai Tuyết Tình thay nàng gỡ những mảng dừa chuột đã khô đi trên mặt, Liên nhi sớm đã lệ rơi đầy mặt.

“Công chúa, chân ngài... Chúng ta quay về phòng đi!” Liên nhi nghĩ muốn đỡ Mai Tuyết Tình trở lại trong thư phòng.

Mai Tuyết Tình nhẹ nhàng đẩy cánh tay Liên nhi ra, kéo nàng ra phía sau lưng, tiến lên phía trước, thanh âm không mang theo một chút cảm tình nào, tra hỏi: **“Mới vừa rồi ai đánh Liên nhi?”**

Các nô tỳ, thủ hạ của Nghi phi, người nào cũng cúi đầu, không ai dám đáp lời.

“Ai đánh Liên nhi?” Thanh âm càng lạnh như băng, phảng phất làm cho người nghe lạnh thấu xương.

“Công chúa muội muội, này... Người xem, đều là hiểu lầm, mọi chuyện kết thúc ở đây đi!” Thấy công chúa thật sự tức giận rồi, Nghi phi cũng e ngại ba phần, nàng nghĩ muốn giải quyết mọi chuyện êm ấm để tránh chuốc lấy phiền phức Nàng công chúa này không đắc tội được, đó là hạt minh châu Hoàng thượng nâng niu trên lòng bàn tay, là muội muội ruột thịt thương yêu nhất trong lòng của Hoàng thượng!

Mai Tuyết Tình không để ý đến Nghi phi, **“Ta hỏi lần cuối, ai đã đánh Liên nhi?”** Thanh âm càng lạnh hơn không giống như hỏi, làm cho người nghe dựng tóc gáy.

Một cung nữ trên người mặc y phục màu xanh biếc từ từ đứng dậy, sau đó đi tới vài bước, **“Phác...”** một tiếng quỳ trước mặt Mai Tuyết Tình.

“Công chúa, là nô tỳ đánh trước, nhưng là các nàng khác cũng đánh!” Sắp chết rồi, còn không quên kéo hai người phía sau theo cùng.

Mai Tuyết Tình từ trong thâm tâm rất xem thường những người như thế. Hạ nhân cũng cùng cá mè một lứa như vậy, phỏng chừng, các nàng chủ tử cũng không phải là thứ tốt đẹp gì!

Thượng bất chính hạ tắc loạn, trung lương bất chính đảo hạ lai. Trên làm dưới theo, hạ nhân thế nào, hơn phân nửa là theo học từ chủ tử.

“Đứng lên, ta cho người quỳ xuống rồi sao?” Mai Tuyết Tình ngay cả đầu cũng không có thấp xuống một chút nào, hướng hồ chỉ là liếc mắt nhìn nàng ta một cái.

Cung nữ nơm nớp lo sợ đứng dậy.

“Nhặt đao đem đến đây cho ta!” Mai Tuyết Tình lạnh lùng ra lệnh.

Cung nữ vừa lại cúi người nhặt đao lên, đưa tới tay Mai Tuyết Tình.

Mai Tuyết Tình nhìn qua vài giây, loan đao nọ hàn quang lờ lờ, sắc bén vô cùng. Nàng cầm đao đuổi ra chĩa xuống phía dưới hàm của cung nữ nọ, sau đó rê đao lên bên mặt, giơ lên đến đầu cung nữ nọ.

“Xin công chúa tha mạng, công chúa tha mạng... Nô tỳ lần sau cũng không dám rồi... Công chúa...” Cung nữ nọ toàn thân run rẩy như cây sậy.

“Người còn có lần sau sao?” Mai Tuyết Tình nheo mắt hỏi.

Cung nữ nọ bị hù dọa ngay cả nước mắt cũng không rơi nổi một giọt, chỉ biết nức nở van xin: **“Công chúa tha mạng, công chúa tha mạng ... Nô tỳ không thể chết được, nô tỳ trong nhà còn có cha già bệnh nặng trên giường, nô tỳ không thể chết được...”**

“Người xem bốn công chúa như quý sao?” Mai Tuyết Tình tra hỏi.

“Không giống, không giống...” Cung nữ nọ hoảng hốt lắc đầu lia lịa, cuốn cổ gần như đứt lìa mà cũng không nhận biết.

“Cháaattt...” một tiếng vang lớn, Mai Tuyết Tình lấy hết sức lực, tát cung nữ nọ một bạt tai thật mạnh.

“Biết tại sao đánh người cái bạt tai này không?” cánh tay Mai Tuyết Tình chịu dư âm của cái bạt tai có chút tê dại.

“Biết... Biết...” Cung nữ vội vàng đáp lại.

“Người không biết, để bốn công chúa nói cho người biết, cái bạt tai này vốn là giáo huấn người không thành thật! Liên nhi trên mặt dán đầy dứa chuột cũng giống như bốn công chúa, nàng như thế nào trông giống quý?”

” Cháaattt...” thêm một tiếng, vừa lại cung nữ nọ lại chịu thêm một bạt tai, **“Biết cái bạt tai này vốn là có ý tứ gì không?”**

Cung nữ nọ không lên tiếng nữa, không ngừng lắc đầu.

“Cái bạt tai này, giáo huấn người trong mắt không có bốn công chúa, không xem bốn công chúa ra gì, chó cậy hơi chủ!”

” **Cháaattt...**” lại thêm một tiếng, vừa lại vang dội thêm một tiếng bạt tai, **“Biết cái này vốn là có ý tứ gì không?”**

Cung nữ kia không ra tiếng, cũng không ngừng lắc đầu.

“Cái bạt tai này vốn là giáo huấn người, đối đãi với các cung nữ tỷ muội bất trung, người không nên lời các nàng dính dáng vào!”

” **Cháaattt...**” Vừa lại thêm một tiếng bạt tai, **“Biết cái bạt tai này vốn là có ý tứ gì sao?”**

Cung nữ dờ dẩn lắc đầu.

“Đây là giáo huấn người, phải có sự đồng cảm, Liên nhi với các người đều là hạ nhân thân phận ngang nhau, đã không cho nhau đoàn kết thì thôi, có thể nào lại thương tổn lẫn nhau!”

Mai Tuyết Tình cũng không nhớ rõ cuối cùng đã đánh cung nữ nọ mấy bạt tai, nhưng qua khoe mắt, nàng phát hiện ở đây, tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm ra nhìn nàng.

Nghi phi đứng ở một bên, trơ mắt nhìn hạ nhân của mình Mai Tuyết Tình đánh. Giận mà không dám nói gì, trong lòng tràn đầy ý hận, hai hàm răng nghiến chặt, thầm nghĩ, sẽ có một ngày, đợi đến lúc nàng ngồi ổn trên ngôi hoàng hậu, người thứ nhất thu thập chính là công chúa, nhất định làm cho nàng xuất giá đến nơi xa biên ngoại, cả đời đừng hòng trở về trong cung.

“Hoàng thượng giá lâm!” thanh âm Lưu công công truyền đến.

Sau khi nấp bí mật tại rừng cây, Hạng Ngạo Thiên cước bộ trầm ổn đi tới.

Cái tiểu nữ nhân này, nếu hăn, vị hoàng đế này không ra mặt, có thể nàng còn phải đánh tiếp! Xem nàng ra tay đều là cố ý dùng hết sức rồi.

Mọi người đều phục hồi tinh thần lại, quỳ trên mặt đất thỉnh an Hạng Ngạo Thiên.

Nhân cơ hội này, Mai Tuyết Tình nháy mắt với Liên nhi, nháy nháy miệng, Liên nhi lập tức rõ ràng ý tứ công chúa.

Sau khi tất cả mọi người đứng dậy, Liên nhi tiến tới vài bước, vừa lại quỳ gối trước mặt Hạng Ngạo Thiên tấu, **“Thỉnh xin Hoàng thượng cùng Nghi phi nương nương trách phạt nô tỳ, nô tỳ đã kinh hách đến Nghi phi nương nương!”**

Hạng Ngạo Thiên nhìn Liên nhi một cái, vừa lại ngó qua Mai Tuyết Tình một chút, nói: **“Nếu kinh sách đến chính là Nghi phi nương nương, vậy cứ giao cho Nghi phi nương nương xử lý đi!”**

Nghi phi nương nương đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội biểu hiện sự thông tình đạt lý, khoan dung độ lượng trước mặt Hoàng đế, nên vội vàng nói: **“Hãy bình thân, bốn cung không hề truy cứu là được!”**

Liên nhi hướng về phía Nghi phi nương nương liên hồi khấu đầu tạ ơn, làm cho nàng ở trước mặt hoàng đế không mất thể diện.

“Nghi phi, người lại đây có chuyện gì?” Hạng Ngạo Thiên hỏi đến.

“Thần thiếp vốn là qua tới thăm công chúa muội muội!” Nghi phi trên mặt đầy vẻ ân cần.

“Người vốn có ý tốt, lúc này nhốn nháo như vậy chắc công chúa ngã bị thương rất nghiêm trọng sao!”

Mai Tuyết Tình trong lòng hừ nhẹ một tiếng, may mà hân còn biết giữ lại mặt mũi cho nàng

Lão ngự y cùng Hàn Thanh vừa này đứng cách chỗ này vài thước, Hàn Thanh không thể tin được nhìn thấy trò khôi hài này.

“Công chúa, đã đến lúc cần thay thuốc rồi!” Lão ngự y nhắc nhở Mai Tuyết Tình, cũng là nhắc nhở Hoàng thượng, ba người phụ nữ một bàn làm trò, nếu không bằng khi xong việc, còn không biết dây dưa tới khi nào!

“Chờ một chút...” Mai Tuyết Tình nói với cung nữ bị đánh kia: **“Ta cũng không có ý lấy đi tính mạng của người, nguyên bốn ý ta định đem người đuổi ra khỏi cung, nhưng trong nhà người có cha già đau bệnh trên giường, và mới vừa rồi người cũng là chủ động đứng ra nhận lỗi, chỉ bằng hai điểm này, tạm thời đem người lưu lại, nếu như sau này còn tái phạm lỗi, chuyện mới chuyện cũ lúc đó đem tính hết một lượt, biết không?”**

Lục y cung nữ quỳ trên mặt đất, dập đầu lia lịa như gà mổ thóc tạ ơn.

Nghi phi theo thái y cùng Hạng Ngạo Thiên vào trong, Hàn Thanh cùng các cung nữ ở lại bên ngoài.

“Trước tiên kiểm tra thương thế Tình nhi đi!” Thần kinh căng thẳng vừa thả lỏng xuống, Mai Tuyết Tình mới ý thức được chính mình trên người cũng không khỏe, nàng cũng không rõ chính mình vốn là đi như thế nào vào nhà.

Nàng không còn sức lực dựa người vào thành giường, hai mắt nhắm lại, không hề lên tiếng.

Thái y nhẹ nhàng cẩn thận mở vải băng trắng, làm sạch vết thương, khẽ thở dài một tiếng.

Ngạo Mai trong lòng rất đau nhưng vẫn không thém liếc mắt nhìn lấy một cái, nhưng rút cuộc không đành lòng lại nhìn xuống, thì nhìn thấy một mảnh máu.

Vừa lúc Nghi phi hiếu kỳ cũng nhưn người rướn đầu qua vai Thái ngự y quan khán. Không xem không biết, sau khi vừa liếc mắt một cái, nàng không nhịn được kêu lên một tiếng sợ hãi.

“Aaa..., sao lại nát vụn ra thế kia?”

Hạng Ngạo Thiên mặt trắng bệch không còn chút máu, liếc mắt nhìn nàng một cái, nàng vội vàng che miệng lại, không dám lên tiếng nữa.

“Muội muội, không có gì đáng ngại! So với ngày hôm qua đã tốt hơn nhiều!” Hạng Ngạo Thiên nhẹ nhàng an ủi.

Mai Tuyết Tình như tiếng muỗi kêu khê khàng lên tiếng.

Không cần an ủi, nàng biết, trên đùi vết thương khẳng định vốn là nứt ra rồi, từ phía dưới vết thương truyền lên một cảm giác đau đớn, nàng vốn là có thể cảm giác được.

Vừa mới bên ngoài, khi vì Liên nhi lên tiếng bất bình, đã quá chú tâm không để ý vô tình làm động đến vết thương, giờ sau khi mọi chuyện đã qua đi mới cảm nhận được nỗi đau đớn tột cùng từ vết thương truyền đến, so với ngày hôm qua càng đau đớn hơn nhiều, dù sao cũng tại mình đã dùng khí lực toàn thân, giáo huấn cung nữ không biết tốt xấu kia. Khi dùng hết sức bạt tay nàng, khẳng định cần phải dùng lực, làm động vết thương khiến cho trở nên trầm trọng, chính mình trong lòng biết rất rõ ràng. Cho nên, không cần bất luận kẻ nào an ủi, nàng có thể đoán ra được thương thế nàng như thế nào, sự đau đớn của nàng đến mức nào cũng chỉ có chính mình nàng biết.

Bất quá, cũng tốt, thông qua chuyện này, trong cung sau này một vài người có thái độ xấu nào đó, kể cả cung nữ cùng tần phi hẳn là biết đúng mực rồi.

Nàng cũng xem như thay cái tên hoàng đế thối kia chinh đồn hậu cung. Trong thâm tâm công bằng mà nói, hẳn đối với nàng cũng không tệ, nàng, Mai Tuyết Tình coi như là hồi báo hăn đã đối xử với nàng tốt lắm. Sau này, xem như không ai nợ ai nữa.

Trong cuộc sống, giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền, thiên kinh địa nghĩa, chỉ có giống nhau đồ vật, không có tiêu chuẩn để phán xét, đó chính là nhân tình. Cho nên, Mai Tuyết Tình không muốn nợ bất luận kẻ nào nhân tình, nhất là ở nơi này, một nơi xa lạ

Nàng cũng không nghĩ muốn trở lại thế kỷ 21, chắc vì trước đây nàng nợ ai đó ân tình nên mới phải chịu đến nơi này. Bọn họ nhất định đều liên quan đến sinh mạng của nàng, hai người thuộc hai niên đại, giống như hai quỹ đạo, vĩnh viễn không có cùng xuất hiện, hai người niên đại khác nhau, nhân tiện như quỹ đạo giống như những bánh xe chỉ đi thẳng một đường, vĩnh viễn sẽ không gặp. Nếu như, đã chạm mặt, vậy đó là đụng xe rồi, xe hủy thì người vong, thế giới rất lớn, Mai Tuyết Tình thừa nhận mình căn bản không dậy nổi.

Hạng Ngạo Thiên ra hiệu thái y nhanh chóng thay thuốc vết thương, lão thái y nhanh nhẹn đổi lại hạo dược, rồi lui ra.

Ngạo Mai cùng Liên nhi cũng biết ý vội lui ra.

Mới vừa ở trước mặt hoàng đế, Nghi phi còn giả bộ ra dáng hiền lương thực đức, còn tưởng được cùng Hạng Ngạo Thiên ở lại trong chốc lát, bị ánh mắt sắc bén của Hạng Ngạo Thiên hù dọa lui ra.

Trong phòng không khí an tĩnh trở lại.

Hạng Ngạo Thiên nhẹ nhàng ngồi xuống giường.

Hắn vươn một tay cầm lấy bàn tay mềm mại của Mai Tuyết Tình, tay kia xoa lên gương mặt nàng, một mảnh dưa chuột sớm đã bị gió làm khô đi rồi, hắn nghĩ muốn thay nàng gỡ xuống.

Mai Tuyết Tình cảm giác được sự đụng chạm của Hạng Ngạo Thiên, nàng quay mặt vào phía trong tránh né. Nàng cố gắng rút bàn tay bé nhỏ đang nằm trong tay Hạng Ngạo Thiên, Hạng Ngạo Thiên không có ý buông ra, hơn nữa còn tăng thêm sức nắm chặt tay nàng lại.

Hạng Ngạo Thiên dùng hai tay nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ của Mai Tuyết Tình, muốn mượn lực của đôi tay cùng nhiệt độ cơ thể truyền đạt tâm ý của chính mình.

Mai Tuyết Tình không có chút động tĩnh gì đáp ứng tâm ý hắn.

“Muội muội, ca ca ngày hôm qua làm cho người chịu ủy khuất rồi, nếu không, giữa chúng ta cũng không có quá nhiều rắc rối và hiểu lầm thế này!” Hạng Ngạo Thiên thành tâm thành ý xin lỗi, là vua của một nước giờ phải nhún nhường xin lỗi những gì mình đã phán quyết, từ lúc hắn chấp chính tới nay là lần đầu tiên.

Trên bái trời, dưới bái đất, ở giữa lạy phụ mẫu, cùng người xin lỗi việc làm sai, chỉ là đối với cha mẹ của chính mình thân đại nhân đã làm, hay là chấp chính trước kia chuyện rồi

Tiểu nữ nhân trước mắt làm cho hấn đau đớn yêu thương, hấn không thể không bỏ đi dáng vẻ tôn nghiêm của một hoàng đế

“Muội muội... Muội muội...” Hạng Ngạo Thiên thấy nàng trên người không có động thái gì hồi đáp hấn, vội nghiêng người gần về phía trước mặt nàng khẩn thiết gọi.

Mai Tuyết Tình mặc dù hai mắt nhắm lại, nhưng là nàng có thể nghe được những lời thì thầm hoảng hốt của Hạng Ngạo Thiên. Mơ hồ cảm giác được hơi thở nóng bỏng của Hạng Ngạo Thiên cách mặt mình càng ngày càng gần hơn, nàng vội mở to hai mắt, thối hoàng đế, không phải lại muốn chiếm tiện nghi của nàng chứ!

Một khuôn mặt đẹp trai với nụ cười mờ nhạt chỉ còn cách trước mặt nàng trong gang tấc.

Mai Tuyết Tình dùng sức rút bàn tay đang bị nắm chặt trong tay Hạng Ngạo Thiên, theo bản năng, cảnh giác để tay trước ngực hấn làm vật cản trung gian.

Hạng Ngạo Thiên trong lòng cười trộm, rốt cục cũng biết được nhược điểm của nàng rồi. Nhưng trên mặt lại không có chút gì biểu hiện ra ngoài.

Chứng kiến Mai Tuyết Tình trong mắt chột lóe qua ánh kinh hoảng thất thố cùng e lệ bất an, Hạng Ngạo Thiên có một loại cảm giác chiến thắng

“Muội muội, ca ca có thể ở gần như vậy chứ?” Hấn đã thói quen không gọi chính mình vốn là hoàng huynh của nàng, mà xưng là ca ca rồi.

Khoảng cách mập mờ này làm cho Mai Tuyết Tình không thể không vội vàng lắc đầu, **“Ca...đừng giận, muội muội vẫn chưa từng ở gần ai đó như vậy!”** Sau đó, ra bộ dáng một người làm nũng lấy lòng mỉm cười, một người đơn thuần dường như là muội muội mỉm cười. Nhưng tay lại cảnh giác như cũ để ở trước ngực Hạng Ngạo Thiên.

Hạng Ngạo Thiên đứng dậy đẩy bàn tay bé nhỏ của nàng ra, vừa lại nắm giữ trong bàn tay to lớn của mình, tiểu nữ nhân, tính cảnh giác cao thật!!

Sau buổi tảo triều, nôn nóng truyền thái y đến chăm sóc vết thương cho nàng, chính mình tận sâu trong nội tâm, cũng càng ngày không thể chịu được cái khát vọng muốn nhìn thấy nàng. Hoàn lại thường xuyên có một loại ý nghĩ muốn đem nàng cất giữ trong lòng, không hề có ý nghĩ buông tha.

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, nếu đúng như vậy, nhưng đối với hần là quân vương của một nước vốn là một điều tối kiêng kị! Nhất là đối với một người lai lịch không rõ lai lịch như tiểu nữ tử này.

Vừa mới chấm dứt trận hỗn loạn như vậy, hần từ đầu chứng kiến, vốn không có ý hiện thân, vốn là không nghĩ can thiệp nhiều lắm chuyện hậu cung, chỉ cần các nữ nhân không gây ra một cuộc huyên náo liên quan đến nhân mạng, hần sẽ không nhúng tay vào, bởi vì trong triều so với những chuyện so đo tranh giành giữa các nữ nhân, càng có nhiều chuyện trọng yếu hơn đang chờ đợi hần xử lý.

Ngay lúc khi cung nữ nọ một cước tính đạp lên bụng của Liên nhi, Hàn Thanh trong tay đã cầm hòn đá nhỏ, chuẩn bị ra tay cứu giúp rồi, nói cách khác, Liên nhi không bị mất mạng, cũng sẽ không bị nửa người tàn phế.

Không ngờ tới, tiểu nữ nhân này lại xuất hiện, không để ý chính mình đang bị thương thế, đi bảo vệ một hạ nhân. Mặc dù, nói lý không buông tha người, hung hăng giáo huấn rồi một lần không biết sâu cạn nô tài, cũng may cuối cùng, cũng chưa cho nô tài kia cái gì quá phận trừng phạt, một trường phong ba cuối cùng dẹp loạn rồi.

Xem ra, tiểu nữ nhân xử lý chuyện rất gọn gàng hay, quả thật có khả năng đối phó với mọi thứ.

Có lẽ, tương lai, đem chuyện hậu cung giao cho nàng xử lý, thật sẽ tốt hơn.

28

Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu ngàn dặm truyền xa. Không cần phô trương, ngày mai, các nữ nhân trong hậu cung sẽ lan rộng, công chúa mất trí nhớ, đối với nô tài không nghe lời đánh một trận lớn.

Tuy nhiên, trong khoảng thời gian ngắn, hậu cung cũng sẽ yên tĩnh một chút.

Hạng Ngạo Thiên trầm tư suy nghĩ.

Tái ông mất ngựa, chẳng phải được phúc sao! Có lẽ, Mai Tuyết Tình hôm nay hành động như vậy, sẽ trợ giúp trong cuộc sống của nàng sau này rất nhiều, đạt được một chỗ đứng vững chắc trong thâm cung.

Việc này, làm cho mọi người cũng có ấn tượng sâu đậm hơn đối với Mai Tuyết Tình, công chúa khi khỏi bệnh, khỏe mạnh lên tính tình cũng thay đổi nhiều, chẳng những tâm địa càng thiện lương, mà đối với hạ nhân càng thêm trân trọng, tính cách cũng độc lập mạnh mẽ hơn lên.

Trong hậu cung, một số người sớm có thói quen thói ỷ quyền ỷ thế bạo ngược ức hiếp kẻ khác bắt đầu cẩn thận đề phòng, nếu giờ công chúa can thiệp vào chuyện hậu cung, không ai dám kiểm chuyện sinh sự nữa.

Một là công chúa vốn là muội muội yêu thương nhất của hoàng đế, đừng nói công chúa có lý, hay là vô lý, người khác cũng phải ba phần nhượng. Hai là công chúa không phải một người vô lý gây chuyện ôn ào, hễ người nào làm cho nàng bắt được nhược điểm, khẳng định là người đó có sai trước.

Cho nên, hoàn lại tốt nhất đều phải rất cẩn thận!

Vừa lại an tĩnh qua mấy ngày.

Cuộc sống sau bình phong làm cho Mai Tuyết Tình không thể nào chịu đựng được nữa, cuối cùng nàng ra thông điệp với Hạng Ngạo Thiên, hoặc đề nàng quay về Vô Tâm cung, hoặc, nhân tiện đem nhuyễn tháp mang đến thư phòng dựa vào cửa sổ, tốt hay xấu gì thì dầu sao ở vị trí dựa vào cửa sổ, có thể tắm nắng, hưởng thụ ánh nắng mặt trời ấm áp!

Hạng Ngạo Thiên đương nhiên hy vọng mỹ nhân cùng hân như hình với bóng, tất nhiên chấp thuận mang nhuyễn tháp đến phía trước cửa sổ.

Mỗi ngày ban đêm, sau khi Liên nhi lui ra, Hạng Ngạo Thiên cũng bế Mai Tuyết Tình ôm đến trên giường đặt trong ấm thất. Hân nói là hân sẽ ngủ trên nhuyễn tháp ở thư phòng, nhưng mỗi đêm sau lúc Mai Tuyết Tình ngủ say, hân đều trở lại ấm thất, cùng nàng ngủ chung giường

Mai Tuyết Tình lưu tâm quan sát mấy lần, thấy Hạng Ngạo Thiên trừ ra mỗi đêm đều ôm nàng vào trong lòng, nhiều lắm là hôn nhẹ lên trán nàng một chút, hoặc là hôn nhẹ lên môi nàng một chút, không làm ra việc gì vượt qua khuôn phép, thấy vậy Mai Tuyết Tình cũng liền nhân tiện mắt nhắm mắt mở, giả vờ như không biết.

Đối với nam nhân mà nói, trong lòng ôm gọn thân thể mềm mại thơm mát của mỹ nhân, vốn là một loại hưởng thụ vô cùng hạnh phúc, đối với Mai Tuyết Tình mà nói, được ôm trong vòng tay rắn chắc dựa trên một bộ ngực rộng rãi ấm áp, làm cho nàng có cảm giác vô cùng an toàn và thoải mái, một cảm giác như chưa bao giờ có.

Không khí thật trong lành và tươi mát!

Mai Tuyết Tình nhắm lại hai mắt, tứ chi giang rộng, hưởng thụ không khí ôn hòa trong lành tươi mát, phảng phất trong gió hương hoa thơm ngát ngoài cửa sổ.

Hạng Ngạo Thiên ở một bên mới vừa sắp xếp xong cây cổ cầm. Hắn không đặt những đồ vật như vậy trong thư phòng, nhưng vì để Mai Tuyết Tình bớt tịch mịch cùng nhàm chán, hắn phá lệ ra lệnh Lưu công công đem cái cổ cầm này sắp xếp ở đây.

Đã bao lâu không có đụng đến cổ cầm rồi, ngay cả chính hắn cũng không nhớ rõ nữa, dường như vốn là sau khi chấp chính, đã không có cảm giác nhàn hạ cũng như tâm tư hưởng thụ giai điệu này, giờ đây vì tiểu nữ nhân này, cũng vì làm cho chính mình thư giãn, hắn ở nơi này trong ánh nắng tươi sáng buổi sáng, loay hoay mang cổ cầm đến.

Trong lúc vô ý ngẩng đầu lên, Mai Tuyết Tình hai mắt vẫn nhắm chặt, tư thái vô cùng duyên dáng quyến rũ, phản chiếu vào đáy mắt Hạng Ngạo Thiên.

Hạng Ngạo Thiên cảm giác có như có một dòng nhiệt chảy qua cơ thể, đốt cháy từng tế bào của hắn, toàn thân nhanh chóng nóng dần lên, cảm giác trong lòng tràn đầy phấn chấn, hạnh phúc, phía dưới bụng co thắt lại đau nhói, phảng phất như nắng hạn muốn gặp mưa rào, mới có thể dễ chịu chút.

Hắn xoay người bước nhanh ra khỏi ngự thư phòng.

Nếu không nhanh chóng rời khỏi, hắn có thể bị cảnh tượng trước mắt làm cho không kìm chế được dục hỏa trong lòng, sẽ cùng nàng làm chuyện vượt rào, trái khuôn phép.

Nàng bây giờ là thân phận Ngạo Sương công chúa, là muội muội của hắn, là muội muội ruột thịt cùng chung huyết thống với hắn!

Không thể làm ra những chuyện khiến cho người ta tưởng đến chuyện tình loạn luân!

Hắn bước nhanh đi trở về tẩm cung của mình.

Lưu công công trung thành đi theo phía sau Hoàng thượng.

“Đi, lập tức tìm hai gã phi tử, lập tức đưa tới ngay tẩm cung trẫm!”

“Vâng ạ!” Lưu công công thoáng chần chờ một chút, **“Hoàng thượng, ngài muốn hai vị phi tử nào?”**

“Người nào cũng được!” Dục hỏa trong lòng không phải bởi vì các tần phi mà phát tán, đương nhiên muốn phát tiết, là ai cũng không màng quan tâm rồi.

Mai Tuyết Tình mơ mơ màng màng tỉnh lại, chính mình dĩ nhiên đã ngủ thiếp đi.

Thật quá nhàm chán rồi! Người nếu cuộc sống tinh thần không có mục tiêu, sẽ vô tình, sẽ trở thành kẻ biếng nhác, vô công rồi nghề, trước kia, người khác nói, nàng còn chưa tin, bởi vì trước kia chính mình vẫn đều là bề bộn nhiều việc. Hôm nay bất đồng rồi, chỉ chớp mắt tự thành một nàng công chúa vạn người hâm mộ rồi, cao cao tại thượng.

Mai Tuyết Tình giờ lại cảm thấy nhàm chán rồi, ở sâu bên trong thế giới nội tâm của nàng, dâng lên một cảm giác trống rỗng, lúc nào cũng bao phủ quanh tâm trí nàng.

Cẩn thận nhẹ nhẹ cử động chân, nàng mạo hiểm thử thăm dò bước xuống khỏi nhuyển tháp. Vừa lại thử thăm dò chậm chậm đi hai bước về phía trước, cảm giác không sai, không còn cảm giác đau đớn. Nàng cao hứng gọi lớn lên: **“Ca... Ca, chân ta khỏi rồi!”**

Không người nào đáp lại.

Mai Tuyết Tình sau khi chuyển tới phía sau bình phong, xác định được Hạng Ngạo Thiên không có ở trong phòng, bất giác buông tiếng thở dài. Vốn là nghĩ muốn cùng hân hân chia xẻ vui sướng!

Tâm tình như mất mát, Hạng Ngạo Thiên ngồi vào trong long ỷ, tay cầm bút tùy ý viết lên vài chữ.

Bút này có thể sánh bằng bút lông thượng hãn bán ở hiện đại, chẳng lẽ thật sự là được làm từ lông cáo hay là từ lông của động vật khác sao? Hèn chi chả trách, người cổ đại viết chữ dường như rất dễ nhìn, uh, chính mình cũng phải thử xem mới được.

“Môn ngoại vô nhân vấn lạc hoa, lục âm nhiệm nhiệm biến thiên nhai. Lâm oanh đề đào vô thanh xứ, thanh thảo trì đường độc thính oa.”

(Chú thích: bài thơ Xuân mộ của Tào Ân)

Dịch ý: Chiều xuân

Ngoài cửa không có ai tới thăm hỏi, hoa rụng đầy. Màu xanh tối dần dần bao trùm bầu trời.

Chim oanh hót nơi rừng vắng lặng, trong đám cỏ xanh ở bờ ao chỉ nghe ếch kêu.

Dịch thơ: Chiều Xuân

Ngoài cổng chẳng khách xót hoa rơi. Ánh xanh mờ nhạt khắp khung trời

Chim oanh đua hót khu rừng vắng. Lùm cỏ, bờ ao tiếng ếch thoi)

Viết xong, dùng miệng thổi khô, cảm giác viết rất đẹp, thử viết lại lần nữa, lúc này dường như cố gắng bắt chước theo người cổ đại, dựng thẳng bút viết.

“Song song ngõa tước hành thư án, điểm điểm dương hoa nhập nghiêng trì. Nhàn tọa tiểu song độc chu dịch, bất tri xuân khứ kỉ đa thời”

Không sai, dùng cái chặn giấy chặn giữ rất tốt, hong khô trong gió, thu giữ lại, không thể làm cho cái tên hoàng đế thối kia thấy được, nếu không, vừa lại trong lòng lại nảy sinh ngờ vực đối với nàng rồi.

Qua có nửa canh giờ rồi, không phải nói thử cỡ cầm sao? Người đâu mà đến giờ cả bóng cũng không thấy rồi? Mai Tuyết Tình thầm hỏi trong lòng.

Một lần nữa quay trở lại ngồi trên nhuyễn tháp, bám vào cửa sổ, ngó vu vơ.

Hàn thanh ngay lúc đó đứng bên ngoài, như nghĩ tới cái gì nhìn thấy Mai Tuyết Tình lộ đầu ra ngoài cửa sổ, nhất thời ngẩn người.

Mai Tuyết Tình khi ánh mắt chạm phải ánh mắt Hàn Thanh, lập tức Hàn Thanh thu hồi ánh mắt lại, làm như không có việc ấy, ngó lơ đi hướng khác.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ nói cho Mai Tuyết Tình biết, trên người cái tên Hàn Thanh này có chuyện xửa, hẳn không phải đã phát sinh tình cảm với mình!

Đằng hẵng giọng, Mai Tuyết Tình quyết định đùa hăn, chính mình đang nhàm chán, trước mặt lại có một đại soái ca, vừa lúc có thể đùa cợt giết thời gian.

“**Hàn thanh...**” Mai Tuyết Tình gọi to.

Thấy Hàn Thanh quay đầu, nàng giơ cánh tay mảnh khảnh về phía hăn khoát khoát, ý bảo hăn lại gần: “**Hàn Thanh, này!**”

Hàn Thanh như khúc cây đứng trơ tại chỗ, không biết nên trả lời như thế nào, trên khuôn mặt tuần tú lộ vẻ căng thẳng, thoáng chút sắc đỏ.

Mai Tuyết Tình cảm giác được hăn có chút kỳ lạ, vội nói: “**Hàn thanh, mặt của người như thế nào lại hồng lên như trái táo chín vậy?**”

Các thị vệ khác nghe được Mai Tuyết Tình nói, cũng không hện mà ánh mắt cùng liếc nhìn lên mặt Hàn Thanh quan sát một chút. Bọn họ không tin, đầu lĩnh của bọn họ võ công cao cường lãnh diện vô tư, dĩ nhiên cũng sẽ không đỏ mặt bao giờ, nếu có thì quả thật là một tin động trời!

Có mấy người thị vệ cúi đầu, len lén nở nụ cười.

“Hàn Thanh, người tiến lại vào đây, bốn công chúa có chuyện muốn nói!” Mai Tuyết Tình tính đùa cợt vẫn không giảm.

Hàn Thanh do dự không quyết, nhưng cuối cùng cũng tiến đến bước vào trong phòng.

“Công chúa, xin người đừng đùa cợt ty chức nữa, bên ngoài còn có những người khác.”

“Oh, ý của người nói, nếu khi không có người nào khác, bốn cung có thể tùy tiện đùa người rồi!” Mai Tuyết Tình nhìn Hàn Thanh nháy mắt mấy cái.

“Khi không có người nào khác, công chúa cũng có thể giết ty chức!”

“Woa, quả là rất trung thành!” Mai Tuyết Tình ngồi ở trên nhuyễn tháp, nghĩ muốn gõ gõ vào ngực Hàn Thanh, bị Hàn Thanh bất động thanh sắc tránh đi.

Mai Tuyết Tình nhích lên phía trước từng bước từng bước, Hàn Thanh nhân tiện lui ra phía sau từng bước.

“Hàn Thanh, vì sao người tránh né bốn cung?” Mai Tuyết Tình giả bộ nổi giận hỏi đến.

“Công chúa, nam nữ thụ thụ bất tương thân, xin công chúa bảo trọng ngọc thể!”

Mai Tuyết Tình dừng lại. Sau này khi có thời gian..., không nên nóng lòng nhất thời đùa hấn.

“Người biết Hoàng thượng ở đâu không?” Mai Tuyết Tình trở về vấn đề chính hỏi.

“Bẩm báo công chúa, Hoàng thượng quay về tẩm cung rồi!”

“Người lui ra đi, nhớ kỹ những lời người vừa nói! Lúc nào không có người khác hả!” Mai Tuyết Tình cố ý kéo dài ngữ điệu.

Hàn Thanh lau mồ hôi toát ra trên trán, nghĩ thầm, tính tình này không phải nguyên lai công chúa hả! Ngôn ngữ hành vi rất thái quá rồi!

Hắn tự hỏi công chúa Ngạo Sương thật sự đã đi nơi nào?

Mưa to không ngừng rơi ào ào. Ánh chớp sáng lòa cùng tiếng sấm như xé gió làm Mai mầu đứng ngồi không yên. Nhìn gió thổi mạnh làm rơi rụng lá cây đầy sân, Mai mầu rốt cục không nhịn được mặc áo mưa vào, đi xuống lầu.

“Bà đừng sốt ruột, Tình nhi nhà chúng ta không có việc gì đâu!” Mai phụ an ủi bạn già. Mặc dù khuyên Mai mầu đừng nóng vội, trên thực tế, ông so với Mai mầu càng lo lắng khẩn trương hơn.

“Không được, mai gọi cho Tình nhi đi” Mai phụ trong tay cầm tờ báo mở ra xem, nhưng lại một chữ cũng không ngó nhìn.

“Ta gọi rồi, đồng nghiệp trong công ty nói Tình nhi đã sớm rời đi, gọi di động cho nó, nhưng lại chỉ nhận được trả lời tạm thời không cách nào liên lạc được!” Mai mầu trong thanh âm ngữ điệu như muốn khóc.

Một nữ nhi bảo bối như vậy, nếu có xảy ra mệnh hệ gì, hai người lão nhân cũng mất đi dũng khí, không còn muốn sống nữa.

“Reng...reng...reng...” Tiếng điện thoại vang lên dồn dập, Mai mầu ba chân bốn cẳng chạy vội đến nhắc tay nghe điện thoại trả lời, **“Alô...”**

“Đây là nhà của Mai Tuyết Tình nhà? Sao..., Mai Tuyết Tình rơi vào trong nước, mới vừa được cứu lên, bây giờ đang ở Hàn đình trong công viên...”

Mai mầu bàng hoàng ngồi xuống bên cạnh bàn điện thoại.

Hai vị lão nhân gia dùng hai dây đai treo đỡ, mang con gái về nhà. Nữ nhi một câu nói cũng không nói, ánh mắt trống rỗng.

Mai mầu tỉ mỉ phát hiện, y phục của nữ nhi đang mặc cũng thay đổi kiểu dáng. Nữ nhi sáng sớm trước khi rời khỏi nhà đi làm mặc một bộ đồng phục của nữ doanh nhân, không hiểu sao, giờ đây khi trở về y phục lại đổi khác, thân lại mặc váy gấm, đầu lại đội châu hoa? Chẳng lẽ lại có khó khăn gì mà buộc phải diễn trò?

Sau khi mưa gió dừng, Mai mầu gọi một cuộc điện thoại đến công ty của nữ nhi, kiểm người có trách nhiệm hỏi rõ, bọn họ bảo là không có quản lý hoạt động cái gì., trong lòng Mai mầu nghi hoặc càng lớn.

“Hoàng huynh... Ta muốn gặp hoàng huynh...”

Cái gì Hoàng huynh? Mai mầu sờ sờ trán nữ nhi.

“Ta muốn gặp hoàng huynh...” Nữ nhi nắm lấy ống tay áo Mai mẫu, **“Đại thẩm, giúp ta đi tìm hoàng huynh, Hàn Thanh cũng được, Liên nhi cũng được...”**

Cái gì? Gọi chính mẹ mình là “Đại thẩm” ? Mai mẫu có chút hoang mang rồi, nữ nhi chắc gặp cái gì không thuận lợi trong chuyện tình cảm, dĩ nhiên đã bị như thế nên đã gặp phải đả kích rất lớn?

Mai mẫu tinh tế đánh giá nữ nhi, dường như gãy hơn, sắc mặt cũng không tốt lắm. Sắc mặt không tốt vốn là do hoảng sợ khi ngã vào hồ mà gây ra, đó cũng là bình thường. Nhưng là, không thể mới có một ngày không gặp, mà đã gãy đi nhiều như vậy?

“Được... được...” Mai mẫu an ủi nữ nhi, **“Ăn trước vài thứ một chút đi, tỉnh ngủ rồi, sẽ đi tìm người!”**

Đêm khuya an tĩnh, Mai mẫu đi vào phòng nữ nhi, Mai mẫu tinh tế đánh giá nữ nhi.

Ban ngày, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Nữ nhi vốn là một hài tử kiên cường, nàng sẽ không dễ dàng bị hù dọa mà thành ra như vậy được!

Nữ nhi cánh tay, đầu và vai lộ ra bên ngoài chăn. Mai mẫu nghĩ muốn trợ giúp nữ nhi đắp lại chăn mền, trong lúc vô ý phát hiện, thiếu chút nữa làm cho Mai mẫu lên tiếng kêu to.

Vội vã rời khỏi phòng ngủ của nữ nhi, Mai mẫu tìm đến bạn già nhi, kéo đến phòng ngủ của nữ nhi, **“Ông xem..”**, Mai mẫu chỉ vào một vết bớt đỏ hồng trên đầu vai nữ nhi, nói, **“Nữ nhi của chúng ta không có cái vết bớt này!”**

Mai phụ cũng tinh tế đánh giá, **“Đúng vậy, chuyện này là sao, chuyện gì đã xảy ra? Khó khăn lắm mới tìm được con gái, chẳng lẽ nàng không phải con gái của chúng ta?”**

“Nếu không phải con gái của chúng ta, sao lại có vóc dáng khuôn mặt giống nhau như thế?”

Hai vị lão nhân rời khỏi phòng ngủ, thương lượng đối sách.

“Bà này, đừng có gấp...” Mai phụ an ủi Mai mẫu, **“Ngày mai, chờ cô gái tỉnh dậy, chúng ta hỏi moi chuyện rõ ràng!”**

“Nếu thật sự không phải con gái của chúng ta...vậy Con gái chúng ta ở đâu?” Mai mẫu đứng lên, **“Ta muốn đi tìm con gái!”**

“Trời tối đen như vậy, chúng ta đi nơi nào tìm?” Mai phụ hỏi bạn già nhi.

“Đi đến bên hồ tìm...” Mai mầu thay quần áo chuẩn bị đi ra ngoài.

“Bà đừng có hồ đồ như thế, con gái chúng ta biết bơi lội, nếu té xuống, tự mình cũng có thể lên bờ. Thời gian cũng lâu như vậy rồi, nếu như con gái chúng ta vẫn còn ngâm mình trong hồ lạnh, người nói con gái chúng ta còn có thể giữ mạng sống hay sao?” Mai phụ thở dài một tiếng, **“Chúng ta nghe theo thiên mạng đi! Ngày mai, hỏi cô gái trong phòng một chút sẽ biết!”**

Mai mầu khóc đứng lên. Tuyết Tình là đứa con gái bảo bối, bà không hy vọng nàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn!

Sáng sớm hôm sau, mới trải qua một đêm mà phu phụ Mai lão như già thêm mấy tuổi, Mai mầu đã chuẩn bị bữa sáng thịnh soạn, bưng tiến vào phòng nữ nhi. Nhìn con gái ngủ không được an ổn, vừa lại nhin không được hai mắt nhắm lệ rơi xuống là chả.

“Hoàng huynh... Hoàng huynh...” Con gái vừa lại nói mớ kêu lên.

“Hoàng huynh “, cái gì Hoàng huynh? Mai mầu trăm tư khó giải.

Đột nhiên, con gái mở mắt. Thấy Mai mầu ngồi ở bên giường, nàng tung lên chăn mền, vội trốn sâu vào trong giường, trong mắt lóe lên sự hoảng sợ ngấn đầy nước mắt trong suốt.

“cô gái , nói cho ta biết, người tên là gì?” Mai mầu cố nén tâm tư đau xót trong lòng, hòa ái hỏi.

Lúc này, Mai phụ cũng đi vào phòng ngủ.

Con gái thấy hai vị lão nhân cũng không có gì ác ý, trầm mặc khoảng thời gian dài, nhỏ giọng lên tiếng, **“Ta tên là Hạng Ngạo Sương...”**

“Vậy nhà của người ở nơi nào?” Mai phụ sợ làm con gái hoảng sợ, cố ý xuống thấp giọng hỏi.

“Hoàng cung?” Cúi đầu nhẹ giọng trả lời.

“Hoàng cung?” Mai mầu nghi hoặc ngó qua nhìn Mai phụ một chút, mới vừa rồi nói “Hoàng huynh “, như vậy trong chốc lát là hoàng cung...

“cô gái, người nói chậm thôi...” Mai phụ an ủi nói, **“Nhà người ở tỉnh nào, thành nào hả?”**

Cô gái có chút hồ đồ rồi, cả nước nhân tiện chỉ có một “Hoàng cung “, vừa nói đến mọi người ai cũng đều biết đến cả? Như thế nào mà người trước mắt, dĩ nhiên không biết “Hoàng cung” ?

“Nhà của ta ở tại hoàng cung, Thiên Long Hoàng triều hoàng cung, đương kim hoàng đế Hạng Ngạo Thiên là hoàng huynh của ta, ta là

muội muội của hần, Hạng Ngạo Sương, ta là công chúa?” Nữ nhi thấy bọn họ dường như là thật không biết, một hơi nói hết. Lúc còn ở trong cung cũng chưa từng nói qua nhiều như vậy!

Tục ngữ có câu cây ngay không sợ chết đứng, nghe xong, hai người không hiểu ra sao, hai vị lão nhân gia nhìn nhau, đứa nhỏ này đầu óc có vấn đề rồi?

“Ông này, chúng ta mang đứa nhỏ này đi bệnh viện tâm thần kiểm tra qua một chút đi!” Mai mẫu đề nghị.

“Nhìn cái gì vậy, ta xem đứa nhỏ này thần trí chưa thanh tỉnh, nếu làm bệnh nhân tâm thần ở bệnh viện, vậy cuộc sống của đứa nhỏ này sẽ không phải bị hủy rồi sao?” Mai phụ không đồng ý.

“Vậy phải làm sao bây giờ hả?” Mai mẫu vừa lại nước mắt lưng tròng, **“Cô ta đúng là không phải nữ nhi của chúng ta, đứa nhỏ này tự mình đã nói rồi, chúng ta báo án ở đâu được! Chúng ta làm sao tìm được nữ nhi của chính mình trở về đây hả!”**

“Báo án cái gì ở đâu?” Mai phụ hỏi, **“Báo án rồi, đứa nhỏ này làm sao bây giờ? Nàng cùng nữ nhi chúng ta giống nhau như đúc, việc này, bà sẽ giải thích như thế nào hả?”** Mai phụ cũng có chút nóng nảy.

“Hay chúng ta trước hết đem mọi việc giải quyết từ từ, rồi mới quyết định tiếp theo làm sao!” Mai phụ có điều không hiểu, cảm thấy mọi chuyện thật lộn xộn, **“Ta đi đến bên hồ tìm người chứng kiến mọi chuyện, ngày hôm đó đã xảy ra chuyện gì, trong công viên chẳng lẽ không có khả năng không ai nhìn thấy, hỏi một vài người chứng kiến, thì có thể biết vốn là chuyện gì xảy ra rồi, ông ở đây, gọi điện thoại đến công ty nữ nhi, báo là nữ nhi đã rơi xuống trong hồ, đã bị chấn động tinh thần còn hoảng loạn, muốn tạm thời nghỉ ngơi một vài ngày, công ty nếu chấp thuận, chúng ta đây nghỉ ngơi, nếu không chấp thuận, chúng ta từ chức!”** Mai phụ phảng phất hạ quyết tâm rất lớn, **“Đừng nóng vội, mọi chuyện nên chuẩn bị rõ ràng đã.”**

Chia nhau hành động, Mai mẫu bên này, rất nhanh đối phó, đều biết nói Mai Tuyết Tình vốn là trụ cột của công ty, cho nên, nếu không được sẽ từ chức, công ty trực tiếp đồng ý, nghĩ muốn nghỉ ngơi vài ngày cũng có thể, nhưng là tiền lương phải giảm phân nửa, khi nào thân thể khỏe hơn, có thể tùy thời tùy chỗ trở về làm việc.

Mai phụ bên này, không có chút thuận lợi.

Mãi năm ngày sau, mới tìm được vài người chứng kiến. Mai phụ tìm được một đôi mẫu tử chơi đùa trong công viên hôm trời xảy ra cơn mưa hôm đó, bọn họ quả thật có thấy có người ở Hàn đình nghỉ ngơi, sau khi nhìn qua ảnh chụp, xác định người nọ chính là Mai Tuyết Tình.

Trải qua từng bước tìm kiếm, vừa lại tìm được người tốt sau khi cứu nữ nhi lên bờ đã lẳng lặng rời đi. Người nọ nói, hẳn chứng kiến có người rơi xuống nước, sau đó lập tức nhảy xuống hồ cứu lên, một chút cũng chưa từng chậm trễ. Hơn nữa, trong ba lô da của nàng giấy tờ cùng điện thoại di động chưa từng ướt qua, có thể thấy được, rơi vào trong nước chỉ là chuyện xảy ra trong nháy mắt.

Hai vị lão nhân nhà họ Mai muốn trọng kim cảm tạ ân nhân cứu mạng, mặc dù, người được cứu lên không phải chính là nữ nhi của mình, nhưng đúng là loại người vì nghĩa dũng mà ra tay tương trợ, không xem trọng tiền tài, người nọ lịch sự nhất quyết từ chối.

Sau đó, hai vị lão nhân có đăng lời cảm tạ trên các phương tiện truyền thông khác nhau, coi như đó cũng là cách báo đáp ân nhân cứu mạng.

Cuối cùng mọi chuyện cũng rõ ràng rồi, nữ nhi quả thật vốn là có rơi vào trong hồ. Nhưng là, tại sao khi được cứu lên, vốn dĩ không phải là nữ nhi của họ rồi đây?

Hai vị lão nhân bắt đầu cân nhắc nữ nhi Hạng Ngạo Sương theo lời nói.

Mặc dù nói, trong xã hội này, không phải ai cũng đều là người tốt. Nhưng là, nữ nhi tên gọi Hạng Ngạo Sương này cũng không cần phải gặt người. Gia đình họ Mai chỉ có thể xem là gia đình trung lưu, cũng không có bao nhiêu tiền tiết kiệm, nhưng cũng không nghèo, nhưng cũng không thể là xem là gia đình giàu có. Hạng Ngạo Sương nếu muốn đổi gặt người, nàng hẳn sẽ lựa chọn những gia đình có xe, có tiền, có biệt thự để lừa gặt chứ hả!

Nói đi cũng phải nói lại, cô nương này cùng với Tình nhi quả thật giống nhau như đúc, nhìn ngang nhìn dọc, thấy thế nào cũng không giống như là người xấu đây!

Đặc biệt, lúc Mai mẫu đem ảnh chụp của Mai Tuyết Tình cho Hạng Ngạo Sương xem, Hạng Ngạo Sương dĩ nhiên sợ đến nỗi đem ảnh chụp ném xuống đất, bộ dáng như là rất sợ hãi, **“Cái này là cái gì vậy? Ta như thế nào lại nằm trong này chứ?”**

Nghe được câu hỏi ngây thơ vô tội như thế, Mai gia phụ mẫu khẳng định đứa nhỏ này vốn thật không biết ảnh chụp là vật gì .

Sau này trong cuộc sống, Mai gia phụ mẫu tỉ mỉ quan sát nhất cử nhất động của Hạng Ngạo Sương, phát hiện nàng đối với rất nhiều đồ vật, rất nhiều sự vật cũng không rõ ràng. Mai gia phụ mẫu nhất nhất tận tình chỉ giáo nàng thích ứng dần các thói quen. Hạng Ngạo Sương cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, năng lực học tập tiếp thu rất nhanh.

Mai gia phụ mẫu từ từ tin những gì Hạng Ngạo Sương nói. Nhưng là, Mai phụ tìm lần trong các sách lịch sử, cũng không phát hiện có người triều đại nào có tên là Thiên Long Hoàng Triều.

Có lẽ, sử thư không có ghi lại, loại khả năng này không phải không có.

Mai gia phụ mẫu xem Hạng Ngạo Sương như chính nữ nhi ruột thịt của mình, thật lòng quan tâm chiều chuộng. Mai phụ cũng lên mạng tra tìm các tư liệu cùng các sự kiện có liên quan, cố gắng tìm kiếm ra một ít dấu vết, nhưng là, rất thất vọng, sử dụng các khoa học điểm cùng kỹ thuật hiện đại vào thời điểm đó cũng không cách nào giải thích loại hiện tượng phát sinh này.

Khoa học vốn là phát triển, có một số việc kiện cùng hiện tượng quả thật không cách nào dùng khoa học quan điểm bây giờ để giải thích, tương lai sẽ có một ngày như vậy, có thể đem hết thảy mọi việc chưa rõ ràng làm sáng tỏ, bởi vì con người vốn là chúa tể thế giới.

Mai gia phụ mẫu không hề hoài nghi Hạng Ngạo Sương, một nhà ba người người cuộc sống dần dần trở lại như ban đầu.

Mai Tuyết Tình từ chức công việc, mặc dù công ty đã cố gắng giữ lại. Nhưng là, Mai gia phụ mẫu biết, nữ nhi của bọn họ, bây giờ là Hạng Ngạo Sương vốn là vĩnh viễn không có khả năng quay lại làm công việc trước đây rồi. Mai gia phụ mẫu không cho nàng đi làm.

Bất luận kẻ nào vốn là người nhà họ Mai đều có nguyên tắc đối nhân xử thế riêng biệt.

Hạng Ngạo Sương an tâm sống cuộc sống bình lặng.

Mai mẫu bị bệnh, bởi vì nữ nhi mất tích.

Ngạo Sương cũng bị bệnh, bởi vì không cách nào trở lại triều đại của chính mình.

Mai phụ kiên cường một mình chống đỡ cái nhà này, phảng phất trong một đêm mà xảy ra biết bao chuyện, người cũng già đi rất nhiều.

Cũng may, người nhà họ Mai thái độ đối với cuộc sống luôn tích cực lạc quan đã cứu lại gia đình này.

Ba người cũng đối mặt với sự thật, người mất tích không nhất định còn có thể trở về, nhưng là, người còn sống còn phải tiếp tục cuộc sống.

Nữ nhi mất tích rồi, trong nhà cũng ít đi một phần thu nhập, Mai gia phụ mẫu càng thêm ra sức kinh doanh tiểu siêu thị của bọn họ.

Ngạo Sương cũng là một nữ nhi hiểu rõ sự tình, nàng rất nhanh học cách sử dụng các vật dụng trong cuộc sống gia đình hiện đại, mặc dù không thể ra đi làm, nhưng, nàng có thể ở nhà trong khả năng của mình trợ giúp Mai gia phụ mẫu một ít công việc nội trợ, trên người cũng không còn nhìn thấy bóng dáng công chúa.

Gia đình họ Mai trải qua hai tháng cuộc sống an bình.

Vào tháng thứ ba của ba tháng đầu tiên của năm, Ngạo Sương bị bệnh. Biểu hiện bệnh trạng của nàng không rõ rệt, các triệu chứng ho khan mãn tính, đôi khi ho ra nhiều đờm, lúc nghiêm trọng nhất, cũng ho ra máu. Trải qua nhiều lần khéo léo gặn hỏi Mai mẫu mới biết được, Ngạo Sương nguyên lai đã có căn bệnh này. Mai gia phụ mẫu vội đem nàng đưa đến bệnh viện,

Sau khi chụp X-quang kiểm tra và nội soi phế quản, loại trừ khả năng bệnh ung thư phổi và bệnh lao. Bác sĩ cuối cùng cho biết kết quả chẩn đoán là bệnh giãn phế quản.

Bác sĩ vừa viết kết quả chẩn đoán vào bệnh án vừa từ tốn nói: “Ta đề nghị giải phẫu trị liệu, cô ấy cần được điều trị ngay bây giờ, hiện tại chỉ mới có một lá phổi bị tổn thương, nếu để thời gian lâu hơn, khi đó cả hai thùy phổi đều tổ hại, khi đó có muốn làm gì cũng khó rồi!”

Mai mẫu vừa nghe, hai mắt đã đầm lệ.

Đêm khuya lúc nữ nhi đã ngủ, Mai gia phụ mẫu ngồi lại với nhau cùng thương lượng biện pháp.

“Ông này, có nên giải phẫu không!” Mai phụ không hút thuốc lá, nhưng từ sau khi nữ nhi mất tích, cũng nhiễm thói quen hút thuốc, **“Mặc dù nói, Ngạo Sương không phải là con gái của chúng ta, nhưng là, cũng đã cùng chúng ta sống một thời gian, cũng bắt đầu có cảm tình rồi. Huống hồ, nàng ở chỗ này cũng không có ai là thân nhân, chúng ta không giúp nàng, ai còn có thể giúp nàng hả!”** Mai phụ đem tàn thuốc kiên quyết ném đi, tiếp tục nói, **“Bình tâm lại mà nói, bệnh tật của đứa nhỏ này ở độ tuổi này lạc đến niên đại này còn có cơ hội trị hết bệnh, bà không nghe Ngạo Sương từng nói qua, nàng cũng đã mắc bệnh này bao nhiêu năm rồi, ngay cả trong hoàng cung, đại phu cũng không thể trị liệu khỏi, có**

thể thấy được, bệnh của nàng ở triều đại của nàng, không thể làm giải phẫu, chỉ có thể uống thuốc duy trì. Chúng ta nếu trợ giúp nàng trị liệu khỏe hẳn, tương lai nàng nếu có thể trở về, cũng có thể như người bình thường, như vậy cuộc sống cũng tốt hơn hả!”

Nhắc tới đến Ngạo Sương phải về lại triều đại của mình, Mai mầu nước mắt vừa lại chảy xuống, **“Ta biết, chúng ta xem như cứu tánh mạng người này, là đang làm việc thiện, nhưng là, trị liệu khỏi bệnh, Ngạo Sương đi, nữ nhi của chúng ta lúc nào có thể trở về đây hả!”** Mai mầu xoa khoe mắt còn đang ngấn nước mắt, không dám lớn tiếng khóc, sợ Ngạo Sương nghe thấy, **“Chúng ta... Chúng ta cũng không có nhiều tiền lắm!”** Mai mầu đưa ra rất sự thật vấn đề, **“Cũng không biết cần phải có bao nhiêu tiền, ngày mai, phải đến bệnh viện hỏi rõ một chút đi!”**

“Được, ngày mai, ta đi hỏi, ” Mai phụ khẽ nắm tay bạn già nhi, vỗ vỗ tay vào lưng Mai mầu an ủi, **“Mọi chuyện đều đã có biện pháp giải quyết, tiền nếu không đủ, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp!”**

Lão nhân gia hai người một phen nói chuyện, Ngạo Sương chú ý nghe được sự thật mọi chuyện. Nàng đem sự cảm kích của mình đối với hai vị lão nhân chôn chặt thật sâu địa dưới đáy lòng.

Đại ân này không lời nào cảm tạ hết được.

Phần tình ý này, Ngạo Sương biết mình kiếp này vốn là không thể hồi báo rồi.

Nếu hoàng huynh có bên người, thật là tốt biết bao nhiêu! Chính mình không thể báo đáp hai vị lão nhân, nhưng, ca ca vốn là hoàng đế, có thể phong bọn họ làm quan, hoặc là tặng phẩm một ít tiền tài và vân vân, coi như là báo đáp!

Giải phẫu theo kế hoạch đã định, thuận lợi tiến hành, sau khi phẫu thuật, khôi phục cũng tốt lắm.

Ngạo Sương đã không còn bệnh dây dưa, tính cách cũng sáng sủa hơn rất nhiều, nhân tiện ngay cả bước đi cũng nhanh nhẹn hơn.

Một ngày, Ngạo Sương cuối cùng cũng lên tiếng xưng hô Mai gia phụ mẫu là “cha, mẹ”, tiếng kêu mà nàng đã chôn dấu trong lòng trong thời gian dài. Sau đó, ba người ôm nhau khóc rống.

Mỗi tối, ba người đều đến Hàn đình bên hồ trong công viên một lần, vốn là trợ giúp Ngạo Sương tìm kiếm đường về nhà, về phương diện khác, vốn là tìm kiếm tung tích nữ nhi của mình.

Lúc đi thời tiết khá tốt, khí trời nhẹ mưa lất phất, Mai mầu càng lại không muốn công việc tìm kiếm bị gián đoạn. Bà thủy chung vẫn không tin, con gái ngoan của bà nói mất tích là mất tích rồi.

Con gái nhất định còn sống, có lẽ, đang ở một chỗ nào đó không ai biết đến, đang chờ ba mẹ đến cứu

30

Hạng Ngạo Thiên ở tẩm cung, đúng là xuân quang vô hạn hảo.

Lưu công công cố chọn một vị phi tử đưa đến. Gần đây, Hoàng thượng cũng không biết là làm sao nữa, tính tình càng ngày càng bất định. Lần trước, khi tuyển chọn người thị tẩm, ngài trong tay nắm lấy một xấp bài, cuối cùng, cũng không giải quyết được gì

Lần này, không biết vừa là vì cố gì, đang là ban ngày, lại kêu chọn người thị tẩm, thật làm cho người khác khó tin nổi.

Lưu công công đã chăm sóc Hạng Ngạo Thiên từ nhỏ cho đến lớn, vốn dĩ hiểu rõ tính tình của hã. Tuy nhiên, về chuyện hai lần chọn người thị tẩm này làm cho lòng trung thành tận tụy của lão có chút hoang mang, không thể đoán ra được tâm ý nữa rồi.

Giữa ban ngày, Hoàng thượng lại kêu lão chọn một phi tử lại thị tẩm, sợ Hoàng thượng vừa lại thay đổi chủ ý, cũng sợ Hoàng thượng quá sức mệt mỏi, dù sao, quốc sự vốn là trọng yếu nhất.

Dục vọng thứ này, dù sao phát tiết xong cũng hết liền được.

Hạng Ngạo Thiên ngồi ở bên long sàng, khí tức phập phồng bất định.

Nghi phi ỏng ẹo, uốn éo vòng eo xinh đẹp mê hoặc tiến gần lại Hạng Ngạo Thiên.

“Hoàng thượng, thần thiếp hầu hạ ngài!” Trong thanh âm lộ ra sức hấp dẫn, trên người tản ra hương thơm quyến rũ đầy nữ tính.

Hạng Ngạo Thiên bất giác mặt nhả mảy máu, mới vừa rồi ngọn lửa dục vọng tràn đầy thiêu đốt tâm can hã, bị mùi hương trên người phi tử này làm gay mũi, đã tiêu diệt hết một nửa.

“Lại đây, thay Trẫm cởi áo!” Nhìn nữ nhân trước mắt, tâm lý tưởng thật sự muốn ở ngự thư phòng cùng nữ nhân này làm chuyện đó.

Nghi phi tiến lên, nhẹ nhàng thay Hạng Ngạo Thiên cởi long bào, bàn tay bé nhỏ không quên vuốt ve mơn trớn trên người Hoàng thượng.

“Hoàng thượng, thần thiếp muốn mang long thai cho ngài!” Thanh âm nhu mì đầy tà mị, làm cho nghe xong thân thể đều đã mềm nhũn.

“Nơi nào muốn, nơi này sao ? Hay là nơi này?” Hạng Ngạo Thiên sớm đã cởi bỏ quần áo trên người nữ nhân, bàn tay to vuốt ve sờ soạng khắp người nàng, vừa nhéo nhẹ vào bộ ngực căng tròn của nàng, vừa hỏi. Đôi môi gợi cảm cũng không nhàn rỗi, mơn trớn bên tai nàng, gặm nhấm.

“Hoàng thượng, ngài thật xấu!” Nghi phi thở dốc cuống quýt, **“À, Hoàng thượng, ngài không nên làm vậy!”** Nhưng hai tay lại không quên mơn trớn trên người Hạng Ngạo Thiên tạo ra tiếp một đợt sóng khoái cảm.

Hạng Ngạo Thiên ôm Phi nghi ngã đè lên giường, đặt ở dưới long thể.

“Vốn là không nên kêu Trẫm dừng lại đi! Người phụ nữ này thật khấu thị tâm phi! Xem Trẫm như thế nào trừng phạt người!” Không hề có mạng dáo đầu, Hạng Ngạo Thiên không nhân nhượng khởi thắt lưng, vừa đem phần dưới mình cố gắng tiếp cận sâu vào phần trong cơ thể của Phi nghi.

“Hả... Hoàng thượng... Hoàng thượng...” Phi nghi cầm lòng không được khẽ rên lên.

Hạng Ngạo Thiên trong đầu toàn nghĩ đến một người phụ nữ khác. Nằm ở dưới mình chính là thân thể nàng thì thật là tốt, hân cở nào cũng muốn nghe tiếng rên của nàng dưới thân thể mình, hân cở nào cũng muốn nhìn thấy thân thể đầy quyền rũ của nàng.

Càng nghĩ càng buồn bực, hân như phát tiết tức giận, tăng tốc độ nhanh hơn, chạy nước rút lực đạo cùng chạy nước rút tần suất.

Hai người, hai thân thể lỏa lồ áp sát quần chặt vào nhau cùng một chỗ, trên người toàn thân cũng đổ mồ hôi hột.

Hạng Ngạo Thiên không có ý dừng lại, vẫn đang ra sức tiến tiến xuất xuất .

Dưới thân, Phi nghi như chưa bao giờ hưởng thụ qua cảm tình nồng nàn mãnh liệt như thế, triền miên cuộn nhiệt, nàng rốt cục không nhịn được kêu to lên: **“Hoàng thượng, tha cho thần thiếp đi, thần thiếp không chịu được nữa rồi!”**

“Hả... Người nói không được, sao có thể chứ, ai quan tâm đến chứ? Trẫm nói tiếp tục!” Hạng Ngạo Thiên tiếp tục đẩy nhanh tốc độ hơn.

“Hoàng thượng... Hả... Hoàng thượng... Hả... Cứu cứu ta... Hoàng thượng cứu cứu ta...” Phi nghi lớn tiếng gào thét.

Mai Tuyết Tình vừa đi tới bên ngoài tẩm cung, đang khách khí im lặng quan sát, bọn thị vệ cũng không ngăn cản, tự tin bước vào trong phòng.

Trong tấm cung truyền ra tiếng kêu cầu cứu như xé gió của một phụ nữ làm tê tâm liệt phế.

“Cứu ta... Hoàng thượng... Hả... Hoàng thượng cứu ta...”

Hoàng thượng ở nơi nào?

Mai Tuyết Tình di chuyển qua phía sau bình phong, trực tiếp vọt tới nội thất.

“Hả... ..” vừa lúc đó Mai Tuyết Tình tim như ngừng đập một nhịp.

Trên long sà, hai khối thân thể lỏa lồ đang quấn lấy nhau, lập tức đình chỉ vận động, đồng thời mở to hai mắt không thể tin được nhìn Mai Tuyết Tình.

Ý thức được chính mình đã liều lĩnh và đường đột, Mai Tuyết Tình vội vàng lùi lại, khuôn mặt chuyển từ đỏ rần sang tím tái, bối rối cuống quýt xin lỗi: **“Xin thứ lỗi... Xin thứ lỗi...”**. Sau đó, cấp tốc xoay người, lấy thế như bị sét đánh không kịp bưng tai, hướng ra ngoài phòng chạy nước rút.

Có một người so với tốc độ của nàng còn nhanh hơn, xoay người nhảy xuống giường, sải chân bước tới, ôm Mai Tuyết Tình mang vào trong lòng.

“Nghỉ phi, người đi đi!” Hạng Ngạo Thiên thanh âm vội vàng.

Nghỉ phi vội vàng mặc quần áo, vẻ mặt hoài nghi, như thế nào Hoàng thượng thân thể còn lỏa lồ lại ôm chặt muội muội của mình trong lòng, cũng hơi quá đáng đi?

Mai Tuyết Tình cảm giác chính mình đang bị cánh tay trần của Hạng Ngạo Thiên ôm chặt, thêm vào đó hạ thân còn có chút mất thăng bằng, có chút gì đó làm nàng cảm thấy nhộn nhạo trong bụng, hai mươi bốn tuổi là người trưởng thành rồi, đúng là đồ ngu, tự mình cũng không biết đánh giá sự vật, thật quá xấu hổ đến nỗi ngay cả mắt cũng không dám ngước lên.

“Ca... Người mặc xong quần áo đã...” Mai Tuyết Tình dùng sức cố thoát khỏi cái ôm của Hạng Ngạo Thiên.

“Ta cũng muốn mặc lại quần áo, nhưng là, người không thể rời khỏi tấm cung của ta.”

“Có thể, người trước mặc xong quần áo đã!” Mai Tuyết Tình vẫn còn nhắm chặt hai mắt lại, bĩu môi hờn dỗi.

Hạng Ngạo Thiên rốt cục không nhịn được, thừa dịp nàng nhắm mắt, cực kỳ nhanh chóng hôn nhẹ lên môi Mai Tuyết Tình một cái.

Hai mắt đang nhắm chặt, Mai Tuyết Tình tưởng Hạng Ngạo Thiên trong lúc vô ý đã chạm môi, nên không có chút kháng nghị nào.

Hạng Ngạo Thiên buông Mai Tuyết Tình ra, **“Giữ lời nói, không cho chạy trốn thoát, nếu không, tự gánh lấy hậu quả!”**

Mai Tuyết Tình xoay người, Hạng Ngạo Thiên trong chốc lát, nhanh chóng mặc long bào vào.

“Ca... Chúng ta ra phòng ngoài nói chuyện đi, được không?” Đây vốn là mùi vị trong nội thất hả? , sau khi hoan ái cũng có mùi như vậy sao? Nghe thấy cũng làm cho người ta cảm thấy buồn nôn. Mai Tuyết Tình có một loại ý nghĩ muốn nôn, cảm giác này dâng lên thượng yết hầu hầu.

“Uh...” Rốt cục không nhịn được, Mai Tuyết Tình chạy đến bên ngoài nôn ra.

Hạng Ngạo Thiên tưởng rằng nàng lại muốn chạy trốn, vội đưa tay ra kéo nàng lại.

Thấy Mai Tuyết Tình dùng bàn tay nhỏ bé che miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, Hạng Ngạo Thiên vội buông tay ra, theo sát sau đó.

Mai Tuyết Tình ngồi chồm hổm trên mặt đất, Hạng Ngạo Thiên nhẹ nhàng chụm bàn tay vỗ vỗ vào lưng nàng.

Lưu công công vì sợ Hoàng thượng sau khi hoan ái hao tổn thể lực, nên cố ý đi ngự thiện phòng lấy chút điểm tâm trở về.

Thấy Mai Tuyết Tình ngồi chồm hổm ở nơi này, đau lòng quan tâm đến: **“Công chúa ở đây làm sao vậy? Có muốn truyền ngự y hay không?”**

Mai Tuyết Tình vội vàng khoát tay, ý bảo không nên.

“Không sao đâu! Trong dạ dày giờ cũng dễ chịu nhiều hơn rồi!” Nàng rốt cục nói ra một câu đầy đủ: **“Cám ơn ngài, lão nhân gia!”**

Lưu công công ngăn người ra, công chúa như thế nào lại nói năng hữu lễ như vậy?

“Đi thôi, quay về ngự thư phòng đi!” Hạng Ngạo Thiên đã đoán ra được tám chín phần nguyên do Mai Tuyết Tình nôn mửa. Chẳng những Mai Tuyết Tình không thích, Hạng Ngạo Thiên cũng không thích cái loại mùi này, có lẽ đối phương không phải là người mà mình thật sự luyện ái! Cho nên, mỗi lần hoan ái trôi qua, hắn cũng lập tức tắm rửa thay quần áo, giường chiếu cũng muốn hạ nhân thu thập sạch sẽ, chuyện này đã thành thói quen của hắn.

“Đi, ca ca bế người!” Không đợi Mai Tuyết Tình có điều gì phản ứng, Hạng Ngạo Thiên nhân tiện mang nàng đang ngồi xổm ôm vào lòng bế đi.

“Ca... Ca, buông ta ra!” Mai Tuyết Tình đấm đánh trước ngực Hạng Ngạo Thiên, Lưu công công hoàn lại bên người, nhân tiện tùy tiện như vậy,

cũng không quá để ý cảm giác của người khác rồi!

“Ca... chân ta khỏi rồi! Ta có thể đi lại rồi!” Mai Tuyết Tình gấp đến độ hai tròng mắt cũng đã ươn ướt.

Thấy bộ dáng nàng sắp khóc, Hạng Ngạo Thiên vội đặt nàng xuống.

“Thật sự có thể đi?” Hạng Ngạo Thiên nghiêm túc hỏi.

“Người xem...” Mai Tuyết Tình vững vàng tiêu sái vài bước.

Hạng Ngạo Thiên cười, thương tổ của nàng đều là do hấn tạo thành, nàng khôi phục tốt lắm, Hạng Ngạo Thiên vốn là người cao hứng nhất.

Hai người vai sóng vai cùng bước chậm rãi, hô hấp thấm đậm lòng người làn không khí trong lành tươi mát.

“Muội muội...” Hạng Ngạo Thiên muốn nói lại thôi.

“Uh... ?” Mai Tuyết Tình ngược khuôn mặt rạng ngời như ánh mặt trời nhìn Hạng Ngạo Thiên, cố gắng quên sạch sự xấu hổ cùng bối rối vừa mới xảy ra.

“Muội muội, ta là nam nhân... Nam nhân..., đều có những ham muốn dục vọng như vậy, cho nên...” Hạng Ngạo Thiên sốt ruột muốn giải thích rõ ràng với tiểu nữ nhân trước mắt, nói không rõ tại sao, hấn đã nghĩ cần phải giải thích rõ ràng với nàng, mong nàng tha thứ hấn, giống như là trượng phu đã phạm vào sai lầm, nóng lòng cầu được thê tử lượng giải cùng tha thứ.

Hấn không để cho nàng chạy mất, cũng là nguyên nhân này, lúc ấy nếu không giải thích rõ ràng, loại chuyện như vậy, cứ để trôi qua càng lại không nói rõ ràng càng có cảm giác khổ sở.

Mai Tuyết Tình một lần nữa mặt lại đỏ ửng lên.

“Ta... Xin lỗi... Ta không phải cố ý ... Ta nghe được có người hô cứu mạng... Ta... Ta...” Mai Tuyết Tình cũng không biết nên nói như thế nào cho rõ ràng.

Vừa nghĩ đến cảnh nọ đã cảm thấy xấu hổ đến chết đi được, Mai Tuyết Tình bất giác lại đỏ mặt.

Hạng Ngạo Thiên cũng đã cảm thấy nóng bừng cả khuôn mặt. Nói như thế nào cũng là hấn thân thể đang lỏa lồ mà!

“Mọi chuyện cũng quá khứ rồi, thôi được, sau này chúng ta đừng ai nhắc tới chuyện này nữa! Mặc kệ thế nào, người vẫn là ca ca ta!” Mai Tuyết Tình vươn tay, vỗ vỗ lên vai Hạng Ngạo Thiên.

Đẩy ra mây mù thấy trăng sáng tỏ!

Tuy khó một vài lời có thể giải thích rõ, nhưng, cũng xem như là chính thức tiếp nhận những chuyện tương tự sau này.

Mai Tuyết Tình âm thầm cân nhắc, theo nàng giải thích cái gì? Hẳn theo người phụ nữ cùng quan hệ thân mật, đối với mình có can hệ gì đâu? Nàng vừa lại mặc kệ hẳn làm bất cứ sự tình gì!

chap 31

Hai người trở lại ngự thư phòng, Hàn Thanh thấy công chúa xa xa thư thái đến, vội vàng cúi đầu, hẳn cũng không nghĩ muốn gây sự chú ý cho Mai Tuyết Tình, vừa lại làm cho nàng mang ra làm trò cười.

“Muội muội, để ca ca khai một khúc nhạc cho muội nghe nhé!” Hạng Ngạo Thiên rất chủ động, các phi tử của hắn cũng chưa từng được thưởng thức qua khúc nhạc do chính hoàng đế tự mình hiến khúc đãi ngộ.

“**Hay quá!**” Mai Tuyết Tình trở lại ngồi trên ghế, nhắm mắt dường như chăm chú lắng nghe.

Không ngờ tới nam nhân cũng sẽ đánh đàn, xét cho cùng đó lại là một vị hoàng đế ngôi cao chín bậc. Chuyện này nếu trở lại thế kỷ 21, có thể khoe khoang cùng đám bạn thân của nàng khiến cho đám bạn phát cáu vì ghen tị.

Từ cổ cầm vang lên những âm thanh du dương, lúc uyển chuyển, lúc trầm thấp, lúc khoan thai, lúc thì cao vút, trước mắt Mai Tuyết Tình, khi thì hiện lên lam thiên bạch vân, khi thì hiện lên non xanh nước biếc, hàng loạt các cảnh sắc không ngừng biến hóa trước mắt. Thật là giai điệu du dương thánh thót, liên miên bất tận!

Đột nhiên, tiếng đàn dồn dập hẳn lên.

Mai Tuyết Tình cảm thấy có một chút bất an.

Tiếng đàn càng lúc càng dồn dập.

Mai Tuyết Tình mặc dù không đánh đàn, nhưng, khả năng cảm nhận âm nhạc của nàng rất tốt.

“**Ca...**” Mai Tuyết Tình bất an gọi Hạng Ngạo Thiên một tiếng.

“**Uh? Làm sao vậy?**” Hạng Ngạo Thiên dừng lại.

“**Ca... , có phải người không hài lòng việc ta chưa được phép, đã tự ý xông vào tẩm cung của người chứng kiến sự tình hay không, mà giờ lại nảy sinh tức giận?**”

“**Như thế nào lại nói như vậy? Người sao lại có ý nghĩ như vậy?**” Hạng Ngạo Thiên không hiểu, tiểu nữ nhân lại nghĩ tới chuyện không vui vừa nãy rồi, trên mặt có vẻ sợ hãi.

“Ta... Ta từ trong tiếng đàn của người nghe được sự phần nộ, còn giống như có... Còn có một loại sát khí...” Mai Tuyết Tình trong lòng có chút nổi giận, mặc kệ hấn là cái gì, mặc kệ hấn có phải là hoàng đế hay không, phải nói cho ra lẽ, có chết cũng muốn chết một cách rõ ràng, cũng cho hấn biết, chính mình đã cảm nhận được dụng ý của hấn rồi.

Hạng Ngạo Thiên mỉm cười, để lộ hai hàm răng trắng.

“Muội muội sau khi mất trí nhớ, mặc dù không đánh đàn rồi, nhưng đối với âm nhạc, khả năng lĩnh ngộ vẫn còn rất cao “

“Người xem...” Hạng Ngạo Thiên giơ tay lên, chỉ ra ngoài hướng cửa sổ.

Theo hướng tay của Hạng Ngạo Thiên, Mai Tuyết Tình nhìn ra ngoài cửa sổ ngó lên cây đại thụ.

Trên một nhánh xòe ra của cây đại thụ có một tổ chim nhỏ, bên dưới có một con rắn lục xanh biếc đang bò uốn lượn tiến dần về phía tổ chim.

Trong tổ chim nhỏ, vài con chim non đáng thương đang chờ chim mẹ mang thức ăn về, như cảm giác được nguy hiểm sắp đến, lú lú kêu lên.

“Ca... Nhanh đi cứu những chú chim non đó đi...” Trách không được vừa rồi nàng cảm nhận được sát khí, nguyên lai, Hạng Ngạo Thiên thấy được con độc xà kia.

“Cứu lần này, nhưng lần sau chúng nó nhất định không thoát được!”

“Mặc kệ, ca... nhanh lên...” Mai Tuyết Tình nóng nảy.

Hạng Ngạo Thiên không chút hoang mang, từ trong cái đĩa trên bàn cầm lấy một mảnh dưa chuột, dùng hai ngón tay kẹp lấy, thoáng dùng một chút lực, miếng dưa chuột nhân tiện theo hướng cửa sổ bay ra ngoài, không chệch đi một chút nào, vừa khéo ghim ngay chính giữa mình độc xà bảy tấc. Độc xà co giật lên vài cái, sau đó liền rơi xuống.

Mai Tuyết Tình trong lòng khẩn trương giờ mới bình tĩnh lại.

Hạng Ngạo Thiên đối với Mai Tuyết Tình từng bước càng hiểu rõ. Tiểu nữ nhân này sẽ không đánh đàn, nhưng lại đối với âm nhạc có khả năng lĩnh ngộ độc đáo. Sau này, có thể dạy nàng học đàn, lại có cơ hội danh chính ngôn thuận tiếp xúc với nàng rồi.

Tiểu nữ nhân trước mắt rốt cuộc vốn là từ nơi nào tới?

Nàng có thể chỉ vì cung nữ rơi nước mắt, lại vì các nàng ấy tất cả đều lưu giữ lại. Nàng có thể vì tánh mạng an toàn của hạ nhân, không tiếc đắc tội với Nghi phi. Nàng có thể vì cứu những chú chim non chưa biết bay, đã mở miệng cầu hấn trợ giúp.

Nàng mạnh mẽ, nàng thông minh, nàng thiện lương, nàng còn có bao nhiêu là những đức tính tốt đẹp khác khiến cho người khác thích thú và say đắm?

“Ca... Ta có thể đi... Ta nghĩ ta nên quay về Vô tâm cung!” Đã ở Ngự thư phòng cũng bảy ngày rồi, nói như thế nào, cũng không phải là tâm cung của chính mình, nên cũng không thấy thuận tiện và thoải mái.

“Được rồi, bây giờ mới buổi sáng, ở lại dùng hết bữa tối rồi trở về!” Hạng Ngạo Thiên không hề giữ lại, hai người trong lòng cũng có một chút xấu hổ, mọi việc cần bàn bạc kỹ hơn.

Sau khi dùng bữa trưa xong, hai người bắt đầu tùy tiện trò chuyện.

Mai Tuyết Tình cảm giác được, cái tên hoàng đế này cũng không như vẻ mặt của hần, lạnh như băng vậy, hai người trò chuyện rất hợp ý.

Một nam nhân rất chăm chú lắng nghe.

Hầu hết thời gian, hần cũng không nói lời nào, chỉ là lắng nghe Mai Tuyết Tình miệng lưỡi lưu loát nói.

Hần lắng lắng quan sát từng cử chỉ của tiểu nữ nhân bên cạnh, mỗi một vẻ mặt, mỗi một cử động.

Xem nàng cũng không giống như một người có tâm kế, mưu mô xảo quyệt, người có tâm kế vốn sẽ không thao thao bất tuyệt nói không ngừng. Nếu là một người có tâm cơ thâm trầm, thì phải hiểu được đạo lý càng nói nhiều thì càng sai nhiều.

Tiểu nữ nhân trước mắt, trên người nhất định có rất nhiều bí mật không muốn người khác biết, vô luận như thế nào, đều phải làm rõ ràng chân tướng.

Vậy thì, phải nghĩ ra một số phương pháp khác, bằng cách nào đó lấy được sự tín nhiệm của tiểu nữ nhân này, có như vậy thì mọi chuyện đều dễ dàng làm đáng tỏ

Hạng Ngạo Thiên trong lòng hình thành ý định.

Trong lúc nói chuyện với nhau, Mai Tuyết Tình vẫn không quên mục đích cuối cùng của mình, nàng giả bộ vô tình nói đến: **“Ca, gia cảnh của tiểu Cữu thật sự rất đáng thương hại! Có nhiều con như vậy, có đứa chết vì bệnh tật, có đứa bị chết đuối, làm cho người ta cảm thấy rất đau lòng !”**

Hạng Ngạo Thiên gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với quan điểm của nàng.

“Nếu, có một loại được, có thể phòng ngừa thụ thai được, phát cho các nữ nhân đã lập gia đình thì tốt rồi! Các nàng nếu như không muốn

sinh nhiều, có thể uống thuốc để phòng ngừa trước đã, như vậy mà nói, người lớn cũng không bị ảnh hưởng gì, cũng sẽ giảm bớt rất nhiều những hài tử vô tội bị nịch tử mà chết, như thế thật tốt hả!” Mai Tuyết Tình dùng ánh mắt len lén liếc nhìn Hạng Ngạo Thiên, phát hiện hắn đang trầm tư suy nghĩ, liền thừa dịp sốt sắng nói tiếp: “Nếu quốc gia miễn phí cung cấp thuốc cho các nàng, như vậy rất tốt rồi!”

Mai Tuyết Tình cũng hiểu được đạo lý, công cao chấn chủ không phải chuyện tốt, cho nên, nàng không trực tiếp đưa ra ý kiến, đề nghị Hạng Ngạo Thiên phải làm như thế nào như thế nào, như vậy mà nói, sẽ làm cho hoàng đế thân ở trên cao quyền năng tốt bụng, sẽ cảm giác như chính mình không có năng lực, mất hết mặt mũi.

Cho nên, nàng như là tán dóc, đem ý nghĩ của mình đơn giản nói ra, thân là hoàng đế, chỉ cần biết lắng nghe lời người khác nói, chỉ cần những gì tốt cho quốc gia, tốt cho bá tánh đưa ra những biện pháp đúng đắn, không có một đế vương nào không chấp nhận.

Đây đều là những kinh nghiệm Mai Tuyết Tình có được khi còn tại chức ở nơi làm việc.

Nghĩ lúc đầu, khi nàng mới vừa đi làm, không hề biết trời cao đất rộng, không hề sợ hãi, rất năng động, năng nổ trong mọi công việc, việc làm không ít, nhưng lại không được cấp trên coi trọng, sau này mới hiểu được, chính mình đã bộc lộ tài năng, khiến cho cấp trên sợ nàng cướp đi vinh quang của hắn, kẻ dưới tay nếu một khi đạt tới tình trạng công cao hơn chủ, thì không có một cấp trên nào cảm thấy thoải mái.

Đặc biệt đối với hoàng đế, càng nhạy cảm hơn với vấn đề này.

Hạng Ngạo Thiên không có trả lời, tiếp tục trầm tư suy nghĩ, ngón tay hơi cong cong, nhịp nhịp lên án thư.

Quá tốt rồi! Mai Tuyết Tình vừa nhìn, đoán ngay được Hạng Ngạo Thiên dường như cảm thấy rất hứng thú với lời của nàng. Điềm lành báo trước! Mai Tuyết Tình cũng không lên tiếng nữa, lẳng lặng ngồi kế bên Hạng Ngạo Thiên.

Bên ngoài Ngự thư phòng, truyền đến tiếng bước chân.

Bên ngoài Ngự thư phòng, truyền đến tiếng bước chân.

Là Hàn Thanh!

“Vào đi!” Hạng Ngạo Thiên ngừng suy nghĩ, ra lệnh cho Hàn Thanh.

Hàn Thanh đẩy cửa bước vào, thấy có Mai Tuyết Tình ở đó, bất tri bất giác chột đỏ cả mặt mày.

Mai Tuyết Tình nhìn Hàn Thanh nháy mắt mấy cái, còn muốn trêu đùa hân, Hàn Thanh vội vàng xoay qua né tránh.

“Hoàng thượng, là việc liên hôn với nam Trần quốc, làm thế nào bây giờ, bọn họ đã phái sứ giả đến chờ? Có vẻ như họ chờ đợi rất sốt ruột rồi, một mực cứ thúc giục hồi đáp!”

Hạng Ngạo Thiên sâu sắc liếc mắt nhìn Mai Tuyết Tình một cái.

Mai Tuyết Tình đang ở phía sau lưng, thấy vậy cũng cảm thấy hoảng sợ.

Liên hôn?

Chính là hòa thân ở cổ đại rồi? Vì duy trì sự hòa bình giữa hai quốc gia phải đưa ra một chút thủ đoạn.

Mai Tuyết Tình từ nhỏ cũng thường được nghe kể nhiều về một số điển tích xưa, cái gì như Chiêu Quân cống Hồ, Văn Thành công chúa cống Phiên (*).

Thấy Hạng Ngạo Thiên nhìn chính mình, nàng thốt ra: **“Ca, ta cũng không gả đi đâu! Ta không muốn liên hôn! Ta đã nói qua, ta cả đời cũng không lập gia đình, ta vĩnh viễn ở cùng ca ca!”**

Nếu gả cho người khác, như vậy cơ hội nàng quay về thế kỷ 21 hy vọng càng xa vời rồi!

Nàng là từ trong hồ xuyên qua đến cổ đại, sau này, cũng sẽ từ trong hồ xuyên qua trở về. Rồi đi Thiên Long Vương triều, biết đi đâu tìm ra cái hồ giống nhau y đúc như vậy được?

Cái hồ kia giống như nửa sinh mạng của nàng!

Hạng Ngạo Thiên cười.

Hàn Thanh cũng cúi đầu cười rộ lên.

Mai Tuyết Tình tâm lý càng khẩn trương, **“Ca...”** Nàng kéo dài ngữ điệu, cố ý khiến cho Hạng Ngạo Thiên chú ý.

“Hàn Thanh, công chúa đã nói không liên hôn rồi, như vậy bảo bọn họ quay về đi!” Hạng Ngạo Thiên dường như rất cao hứng, tiểu nữ nhân này vừa lại nhấn mạnh lần nữa ý muốn nàng nguyện ý ở lại bên người hắn.

“Hoàng thượng, chuyện này..., chuyện này được không?” Hàn Thanh có chút do dự.

“Có cái gì không được? Hoàng thượng bảo người làm sao, người nhân tiện cứ làm như vậy đi!” Mai Tuyết Tình vội vàng nói chen vào một câu, nàng muốn đuổi Hàn Thanh đi ngay, bằng không, Hạng Ngạo Thiên không chừng suy nghĩ lại rồi lại thay đổi chủ ý nữa!

“Cứ vậy quay về đi! Bảo với bọn họ, Trẫm cam đoan, ngay cả hai nước không liên hôn, Trẫm cũng không khơi mào chiến tranh. Người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, ta nhất định phạm người. Lui xuống đi!”

Hạng Ngạo Thiên vẻ mặt nghiêm túc tuyên bố, nhưng trong mắt lại ẩn giấu ý cười.

“Mau lui ra đi... Mau...” Mai Tuyết Tình tiến lên, đẩy Hàn Thanh ra phía ngoài cửa.

Vì tình cảnh của chính mình, nàng lập tức đuổi Hàn Thanh ra ngoài. Mọi chuyện không thể đoán trước được, ở hiện đại, nàng đã thấy nhiều rồi. Ở cổ đại cũng không khác mấy, vạn nhất hoàng đế một khi thay đổi quyết định, vận mệnh của nàng sẽ bị thay đổi.

Mai Tuyết Tình như nhắc được tảng đá lớn trong lòng.

Ráng chiều bàn bạc, đã không còn ánh dương rực rỡ của buổi sáng, gió nhẹ thổi mang theo chút khí nóng ẩm áp của mặt trời, thoang thoang bay vào trong phòng.

Mai Tuyết Tình trong chốc lát cảm thấy thư thái, cảm giác được tinh thần sảng khoái vô cùng.

Hạng Ngạo Thiên ngồi ở long ỷ, mày cau lại, chăm chú phê duyệt tấu chương.

Đích thực hình dáng nam nhân này khi tập trung trong công việc thật đúng là rất quyến rũ, đầy mị lực.

Nhưng mà, mày cau lại hình như cũng không thật đẹp. Mai Tuyết Tình có chút gì đó cảm thấy đau lòng. Thật muốn tiến lên, dùng bàn tay nhỏ bé của mình nhẹ vuốt làm dịu đi đôi mày đang cau lại của Hạng Ngạo Thiên.

Lặng lẽ tới bên phía sau Hạng Ngạo Thiên, nhìn vào tấu chương hắn đang cầm trong tay. Trong đó cũng là chuyện đấu đá lẫn nhau giữa các thần

tử. Ở hiện đại, loại chuyện này cũng còn nhiều mà. Khi phát sinh vấn đề, không có người nào nguyện ý gánh chịu trách nhiệm, đều né tránh muốn tự bảo vệ mình, khi có công lao, ai cũng hùng dũng tiến lên phía trước, như chỉ sợ không có phần mình.

“Xem hiểu chưa?” Hạng Ngạo Thiên xuất kỳ bất ý hỏi một câu, làm cho Mai Tuyết Tình giật nảy mình. **“Ca..., người thiếu chút nữa hù chết ta!”** Võ vồ vào ngực mình như tự trấn an, **“Người như thế nào không báo trước lại bất chợt lên tiếng, làm hết cả hồn?”**

“Là ai nên lên tiếng báo trước hả? Là người đi đến phía sau ta trước?” Hạng Ngạo Thiên quay đầu lại hỏi nàng, **“Đứng ở phía sau trong thời gian lâu như vậy cũng không lên tiếng!”**

Mai Tuyết Tình có chút bối rối thè lưỡi một chút, như thế nào đã quên, hẳn là người tập võ, tính cảnh giác vốn là rất cao ah!

Không tự chủ được, Mai Tuyết Tình vươn tay, đặt ở đầu vai Hạng Ngạo Thiên, thay hẳn nhẹ nhàng xoa bóp.

“Có thoải mái hơn một chút không? Ca...” Mai Tuyết Tình thầm nhủ với chính mình, muội muội trợ giúp ca ca xoa vai vốn là chuyện rất bình thường mà, không nên quá để ý.

Thân là hạng nữ lưu, không thể nào thiếp giáp kỵ binh rong ruổi nơi sa trường trợ giúp huynh trưởng kiến công lập nghiệp, cũng không có cách thay hẳn chia sẻ gánh nặng gian sơn đặt ở trên người hẳn. Như vậy, thay hẳn giảm bớt phần nào áp lực, chỉ có thể làm những việc nhỏ cần tốn ít sức lực như thế này, nàng cũng chỉ có thể làm được đến vậy.

Khi còn ở nhà, nàng cũng đôi khi giúp cha mẹ xoa bóp như vậy!

Hạng Ngạo Thiên hai mắt nhắm chặt, hưởng thụ cảm giác thoải mái được hầu hạ.

“Rất thoải mái, mạnh thêm một chút nữa đi, như thế, như thế thoải mái hơn rất nhiều rồi!”

“Muội muội... Người đã xem rõ ràng tấu chương rồi phải không?” Hạng Ngạo Thiên không xác định.

“Uh? ... Có phải ta không nên xem ?” Mai Tuyết Tình tưởng rằng chính mình đã phạm sai lầm gì.

“Không phải...” Hạng Ngạo Thiên cầm tay Mai Tuyết Tình, làm cho nàng dừng lại.

“Quan lại không thanh liêm, đều là dân chúng bất hạnh. Giúp ca ca nghĩ một ít biện pháp đi...” Hạng Ngạo chân thành nhìn chăm chú vào nàng, tiểu nữ nhân này ý nghĩ rất thông minh, lúc đề cập đến vấn đề, cũng không trực tiếp nói rõ ra, chỉ khéo léo đưa ra, làm cho hần, thân là vua của một nước, cũng cảm thấy dễ chịu chấp nhận dùng đến.

“Ca, con chó gác đêm, con gà gáy sáng, mọi người đều có trách nhiệm của mình, ta là công chúa, cũng không phải đại thần trong triều, ta sẽ có biện pháp nào hả?”

Mai Tuyết Tình rút lại bàn tay bé nhỏ đang nằm trong tay hần, tiếp tục xoa bóp vai cho Hạng Ngạo Thiên.

Hạng Ngạo Thiên có một chút bực mình.

Nàng đưa ra đề nghị miễn phí phân phát dược vật, tốt lắm. Hần chuẩn bị hôm nào khi thượng triều, sẽ đưa ra vấn đề này cho các đại thần thương nghị. Tin tưởng vào năng lực của nàng, thành tâm muốn nghe đề nghị khi ấy của nàng, nàng vừa lại không chịu nói rồi.

Phảng phất cảm thấy được Hạng Ngạo Thiên có chút khác thường, Mai Tuyết Tình nói đến: **“Ca, chúng ta có thể làm trò chơi!”**

“Cái gì trò chơi?” Hạng Ngạo Thiên mở mắt.

Mai Tuyết Tình ánh mắt chuyển qua đĩa dưa chuột đang để ở trên thư án.

“Có ý tứ gì?” Hạng Ngạo Thiên khó hiểu.

“Ca... những hạt dưa chuột này có thể nảy mầm không?” Mai Tuyết Tình hỏi.

Hạng Ngạo Thiên như thể được khai sáng, đột nhiên cười ha hả.

Hần thân đứng lên, nhéo nhẹ vào đầu mũi Mai Tuyết Tình, vừa lại vuốt nhẹ vào má nàng, **“Muội muội, muội thật thông minh, chiêu này ít nhất có thể trải nghiệm xem bọn họ có hay không thành thật.”**

Hạng Ngạo Thiên một lần nữa ngồi xuống, cầm bút lông. Mai Tuyết Tình thay hần mài mực. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, đã thảo xong hai phần thánh chỉ.

“Hàn Thanh...” Hạng Ngạo Thiên rất hưng phấn. Đôi mày cau lại giờ giãn ra.

Hàn Thanh đi vào thư phòng, đầu cúi đầu xuống.

Hần e sợ Mai Tuyết Tình rồi.

“Hàn Thanh, đem chiếu chỉ này phân phát đi. Nhấn mạnh với họ rằng, sau hai tuần, Trẫm muốn đích thân nghiệm thu.” Hạng Ngạo

Thiên đem vài hạt dưa chuột cùng thánh chỉ giao cho Hàn Thanh.

Hạng Ngạo Thiên vẽ mặt hài lòng .

Đã lâu rồi không được vui vẻ như thế, tiểu nữ nhân này luôn có những việc làm cho hấn ngạc nhiên. Nếu nàng là nam nhân, khẳng định sẽ làm nên chuyện lớn.

Hấn nghĩ muốn ôm nàng vào trong lòng, tận tình hôn nàng, tận tình bày tỏ sự thương yêu nàng, muốn cho nàng lúc nào cũng không rời xa mình, giữ nàng bên người, loại ý nghĩ này càng ngày càng mãnh liệt.

Sau khi dùng hết bữa tối, đêm đã khuya.

Một vầng trăng tròn vằng vặc từ từ dâng lên, ánh trăng sáng tỏ chiếu xuống rực rỡ cả một khoảng vườn.

Hai thân ảnh ở trong ngự hoa viên vai sóng vai đi tới.

Mai Tuyết Tình rất thích tản bộ dưới ánh trăng.

Nhàn nhã, thoải mái, có thể làm cho thần kinh căng thẳng trầm tĩnh lại.

“Ca... Người quay về đi, ta muốn đi dạo một chút!” Mai Tuyết Tình không muốn Hạng Ngạo Thiên theo bên người.

“Được rồi! Nhưng mà người không nên nghỉ ngơi quá muộn!” Hạng Ngạo Thiên sáng khoái đáp ứng.

“Tuy nhiên, ca ca còn có một việc còn chưa nói rõ với người, ta nghĩ, sau khi người biết, sẽ không có tâm trạng đó tản bộ rồi!”

“Chuyện gì?” - Mai Tuyết Tình đề cao cảnh giác hỏi.

“Ban ngày, còn nhớ rõ chuyện liên hôn cùng nam Trần quốc?”

Hạng Ngạo Thiên vừa lại trong lòng có chút ý muốn trêu đùa Mai Tuyết Tình, hấn đặc biệt thích nhìn thấy Mai Tuyết Tình nhăn mày nhíu mặt, nhất cử nhất động biểu cảm của nàng, kể cả tâm tình phập phồng, hi nộ ái luyến của nàng.

“Trên thực tế, nam Trần quốc chủ động đưa ra vấn đề liên hôn, vốn là sợ ta lần nữa xuất binh, cho nên, bọn họ đã chủ động đưa ra vấn đề này!”

“Ta biết!” Mai Tuyết Tình tâm lý sợ hãi đứng lên, nam nhân trước mắt không phải lại muốn thay đổi chủ ý, lại muốn nàng đi liên hôn?

Đánh chết nàng, nàng cũng không thể đi, thà rằng tự mình nhảy xuống hồ cho chết đuối, cũng không đi.

Đều nói, người là có linh hồn, còn sống không thể trở lại bên phụ mẫu, chính là khi chết đi, cũng muốn linh hồn trở lại hiện đại về bên phụ mẫu.

Mai Tuyết Tình trong lòng chua xót, hai mắt đã có chút ươn ướt, chẳng lẽ thật sự cuộc sống của nàng đã bị hủy hoại ở nơi này rồi?

Nàng cố gắng che đậy cảm xúc, làm cho Hạng Ngạo Thiên nhìn không ra sơ hở, cười hỏi: **“Vậy thì sao?”**

Đã có ý định quyết tâm chết cũng không liên hôn, Mai Tuyết Tình trong lòng cũng cảm thấy an tĩnh trở lại, cũng không còn sợ hãi nữa.

“Trên thực tế, vốn là nam Trần quốc nghĩ muốn đem công chúa của bọn họ hứa gả cho ta! Người nói, không cho liên hôn, cho nên, đã bị ta từ chối rồi!” Hạng Ngạo Thiên nói rất nhẹ nhàng.

“Cái gì? ...”

Mai Tuyết Tình cảm giác mình như giống một tên hề, bị người khác đem ra làm trò cười rồi.

Trách không được, lúc ấy, Hạng Ngạo Thiên cùng Hàn Thanh cũng len lén cười, hơn nữa loại nụ cười này vốn là không có ý tốt.

Nguyên lai, bọn họ đều biết chân tướng sự việc, chính mình lại bị lừa gạt dính vào, để cho bọn họ giễu cợt.

Bản thân mình còn không biết trời cao đất rộng làm ầm ĩ cả lên, không cho liên hôn, cả đời cũng không giá, cả đời cũng nguyện ý ở bên ca ca người, vân...vân... Chính mình cũng có chút không biết lượng sức rồi. Còn tưởng rằng, nam Trần quốc vốn là vì mình mà tới đây!

Mai Tuyết Tình xấu hổ hận không thể tìm một cái lỗ mà chui vào trốn.

“Thế nào... Muội muội, giết mình sao?” Hạng Ngạo Thiên khoe môi hơi nhếch lên phảng phất như có như không cười.

“Ca...” Mai Tuyết Tình lấy lại tinh thần nói, **“Ai nha... , người như thế nào có thể giễu cợt ta như vậy? Người làm người ta sợ chết đi được! Ai nha...”** Mai Tuyết Tình có cảm giác như không thể nào tiếp tục sống ở hoàng cung nữa rồi. Không có ai giống như mình, tự mình đa tình tưởng tượng ra những chuyện như vậy khiến cho thiên hạ chê cười!

Cái tên Hàn Thanh kia, hình ảnh cúi đầu cười trộm của tên nọ vừa lại hiện lên trước mắt Mai Tuyết Tình, sau này, ở trước mặt Hàn Thanh cũng không thể ngốc đầu lên được nữa rồi, cũng làm cho hắn bắt được nhược điểm của mình mà giễu cợt.

Mai Tuyết Tình vừa tức vừa giận, nàng nắm chặt bàn tay nhỏ bé lại, dùng hết sức bình sinh đâm trước ngực Hạng Ngạo Thiên, **“Ca... Ta muốn**

báo thù... Các người rất khi dễ người...”

Mai Tuyết Tình nghĩ muốn đem một bụng tức tối ảo não toàn bộ phát tiết lên trên người Hạng Ngạo Thiên .

Hạng Ngạo Thiên thoải mái cười ha hả.

Hắn là lần đầu tiên thấy Mai Tuyết Tình phản ứng kích động giống như thế này, quả thực then quá thành giận rồi.

“Ta không phải vừa mới nói qua sao, sau khi nghe xong, người khẳng định không ngủ được, thế nào? Có suy nghĩ gì nói ta nghe!”

Hạng Ngạo Thiên tiếp tục trêu đùa nàng, **“Nhưng chớ quên, người đáp ứng ca ca rồi, cả đời cũng không lấy chồng, sau này, gặp phải công tử nhà ai trong lòng ngưỡng mộ, đừng có đem ca ca ta ra vứt bỏ nha!”** Hạng Ngạo Thiên trong lúc trêu đùa, cũng nói ra ý nghĩ chân thật của mình.

Mai Tuyết Tình vẫn tiếp tục đâm thùm thụp vào ngực Hạng Ngạo Thiên, trong lòng tràn ngập ủy khuất.

“Thôi được rồi... được rồi... Nghỉ ngơi một chút đi, này giờ đâm chắc tay cũng đau rồi?” Hạng Ngạo Thiên nắm lấy hai tay Mai Tuyết Tình, Nếu trong lòng còn tức giận,” **ngủ một lát đánh tiếp... Được không?”**

Mai Tuyết Tình không nhịn được, **“Oa...”** một tiếng, khóc lớn lên. Tâm trạng buồn bực, ủy khuất, cùng với sự ngượng ngùng bối rối do tự mình mình đa tình, không thể chịu đựng nổi nữa cùng nhau tuôn ra hết.

Hạng Ngạo Thiên cũng không ngờ tới, nàng lại òa khóc lớn lên, bốn ý chính là nghĩ muốn nói cho nàng chân tướng mọi chuyện thuận tiện đùa trêu nàng. Miễn cho sau này, sau khi nàng biết, cũng không oán giận chính mình.

Hắn không nghĩ lừa gạt nàng, trừ phi ở tình huống bất đắc dĩ, hắn cũng không nghĩ muốn lừa gạt nàng.

Mai Tuyết Tình khóc lớn một hơi, trong lòng cũng cảm thấy thoải mái hơn. Còn tưởng rằng, không còn sống ở thế gian này! Còn tưởng rằng rồi đây không còn có hy vọng gặp lại cha mẹ! Vốn là có ý nghĩ quyết tâm phải chết khi cùng hắn đối thoại.

Thật không giống như những gì mình nghĩ, nhưng sự tình là như vậy. Kết quả mọi người đều hoan hỉ, sự nguy trang của nàng cũng không cần nữa rồi.

“Ồn rồi...” Hạng Ngạo Thiên nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, **“Là ca ca không đúng, trêu đùa có chút mà đã giận...”** Hắn vươn ngón

cái, thay Mai Tuyết Tình lau đi nước mắt còn vương nơi khóe mắt cùng lông mi.

Thấy bộ dạng yếu đuối bất lực của Mai Tuyết Tình, Hạng Ngạo Thiên tự trách đứng lên.

“Chuyện hôn nhân đại sự của người, ca ca vĩnh viễn đều nghe theo ý kiến của người, cả Ngạo Mai cũng thế. Ca ca chỉ có hai người muội muội như vậy, cũng là những người thân duy nhất của ta, ta sẽ cố gắng lớn nhất bằng mọi cách làm cho các người thật hạnh phúc. Yên tâm đi, ca ca vĩnh viễn cũng không bắt buộc các người gả cho người mà mình không thích!”

“Thôi được rồi, đừng khóc nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đầy nước mắt rồi!” Hạng Ngạo Thiên nhẹ nhàng thay nàng lau đi những giọt nước mắt không ngừng tuôn rơi, **“Đi thôi, quay về tẩm cung đi!”**

Mai Tuyết Tình đã bình tĩnh trở lại, lần đầu tiên ở trước mặt Hạng Ngạo Thiên rơi nước mắt nhiều như vậy, ý thức được mình có chút sơ hở, cũng cảm thấy có chút xấu hổ, liền cũng thôi không khóc nữa.

Lúc nhàn rồi thì ngắm hoa nở hoa rơi, mặc cho ngày tháng trôi qua như nước chảy mây trôi, từng ngày từng ngày hưởng thụ cuộc sống khoái lạc. (nguyên văn: *Nhàn khán đình tiền hoa khai hoa lạc, mạn tùy thiên ngoại vân quyển vân thư, nhật tử nhất thiên nhất thiên đích hoạt lạc*)

Trong Vô Tâm cung, lúc nào cũng vang tiếng cười.

Mai Tuyết Tình khéo léo cắt dưa chuột thành từng lát từng lát mỏng. Ngạo Mai cùng mấy tiểu cung nữ đắp lên trên mặt.

Thật là một khung cảnh thi vị tràn ngập sự yên bình cùng ấm áp chan hòa.

Các tiểu cô nương ngày càng cởi mở và lạc quan hơn rất nhiều. Theo sự chỉ dạy của Mai Tuyết Tình, các nàng cũng ngày càng biết biểu lộ sự tức giận.

“**Liên nhi đâu?**” Từ sáng sớm đến bây giờ vẫn chưa thấy bóng dáng Liên, thậm chí ngay cả lúc rửa mặt đều là tiểu Đào các nàng chăm lo. Mai Tuyết Tình nhin không được hỏi.

“**Mặt của Liên nhi bị muỗi đốt, giờ nổi mẩn đỏ, nàng đang ở trong phòng rửa mặt đấy!**” Tiểu Đào vừa đắp dưa chuột lên mặt, vừa trả lời.

Đây là niên đại phân biệt đẳng cấp xã hội, trật tự tôn ti phân minh, nam tôn nữ ti không nói, ngay cả nữ nhân cùng với nữ nhân địa vị cũng có khác biệt như trên trời dưới đất.

Mai Tuyết Tình cùng Ngạo Mai thân phận công chúa cao quý, cư trú trong điều kiện tốt là điều hiển nhiên. Ngay cả giường cũng được máng vải mỏng như cánh ve nhẹ như sương khói, mùa đông có thể giữ ấm, mùa hè có thể đuổi muỗi.

Các cung nữ sẽ không có đãi ngộ tốt như vậy.

Mai Tuyết Tình từng có ý nghĩ muốn trợ giúp các nàng, sau khi trải qua thận trọng lo lắng, nàng đã từ bỏ ý nghĩ này. Các cung nữ khác đều không có được loại đãi ngộ này, hết lần này tới lần khác, các cung nữ của nàng được cải thiện điều kiện sống, các phi tử khác sẽ có ý kiến.

Mỗi người đều muốn hạ nhân trung thành với chính mình, nếu như chỉ cần nàng làm như vậy rồi, sẽ đắc tội với người ở hậu cung. Nàng thật sự

không muốn gây thù địch nhiều lắm. Đáng thương các cung nữ chỉ có thể chịu làm mồi cho muỗi chích rồi.

“Ngạo Mai, chờ lúc ánh mặt trời không quá gay gắt, chúng ta ra ngự hoa viên dạo chơi một chút, thế nào?” Mai Tuyết Tình trưng cầu ý kiến Ngạo Mai.

“Được đó!” Từ sau khi sự kiện Mai Tuyết Tình đánh người, Ngạo Mai đối với nàng quả thực nói gì nghe nấy.

Tỷ tỷ tính tình đại biến, làm cho nàng ở trong cung cũng hân diện, ít bị các phi tần xa lánh cùng khi dễ nữa. Vốn dĩ, trong thời gian Ngạo Sương ốm đau bệnh tật, các phi tần trong lòng cũng ngầm khi dễ nàng.

Nói như thế nào, nàng cũng không phải là muội muội thương yêu nhất trong lòng hoàng huynh, cho nên, nàng cũng cố chịu đựng, đem ủy khuất nuốt vào trong lòng. Mặt khác, nàng cũng không nghĩ muốn gây thêm phiền toái cho hoàng huynh, lo lắng quốc gia đại sự, cũng đủ làm cho hân phiền não, hao tâm tổn trí rồi, Ngạo Mai vốn là một nữ hài tử thông tình đạt lý.

Bây giờ bất đồng rồi, Ngạo Sương khỏi bệnh rồi, nàng chẳng những là một tỷ tỷ khỏe mạnh, mà hơn thế nữa còn là chỗ dựa vững chắc.

“Gọi Liên nhi lại đây đi, đừng chạm vào nữa, như vậy phiền toái lắm! Kêu nàng lại đây cũng đắp chút dưa chuột, hơi lành lạnh, so với nàng dùng nước rửa thoải mái hơn nhiều!” Người cổ đại cũng thật ngu ngốc, chưa từng nghe nói qua, bị muỗi cắn, lại dùng nước rửa! Hay có lẽ chính mình tài sơ học thiên kiến thức nông cạn rồi!

Mai Tuyết Tình cúi đầu, một tay day day giữa trán trầm nghĩ.

“Đúng rồi, ta như thế nào đã quên, chúng ta vừa mới ăn xong quả cam, còn lại vỏ cam đâu?” Mai Tuyết Tình chợt nhớ tới một việc, vội hỏi.

” Đã ném...” Tiểu Thanh nhanh nhẩu trả lời, **“Ta mới vừa ném đi.”** Tưởng rằng công chúa muốn trách tội nàng, thanh âm có chút mất tự nhiên.

“Đi tìm trở về đây, rửa sạch sẽ, phơi khô.” Mai Tuyết Tình phân phó.

Mấy người cung nữ vội vàng đi ra ngoài tìm vỏ cam.

“Tỷ tỷ, người là có dụng ý gì?” Ngạo Mai khó hiểu.

“Phơi khô, buổi tối đưa cho Liên nhi các nàng dùng để hun muỗi” Mai Tuyết Tình giải thích, **“Khi người hồi cung, cũng mang về một ít, dùng để cho các nàng bị muỗi cắn mà trúng độc!”**

“Dùng được sao?”

“Thử một lần đi!” Mai Tuyết Tình từng nghe mẹ nói qua, nhưng mà chưa bao giờ làm thử, nàng cũng không biết có hiệu quả không, nhưng mà, đó cũng là một cách, còn hơn so với bị muỗi đốt còn tốt hơn nhiều.

Khi trời chiều nghiêng về phía tây, Mai Tuyết Tình cùng Ngạo Mai rời khỏi Vô Tâm cung.

Ngoài cửa, Liên nhi mấy người đã đem vỏ cam rửa, để một bên phơi khô.

Phía tây bầu trời dấy lên vài đám mây đỏ rực, một loài chim nhỏ gọi không biết tên gọi kêu to, tiếng kêu gọi lạnh lạnh như hồi thúc đến lúc phải về tổ.

Không khí tươi mát, phong cảnh tươi đẹp, nhưng thật ra lại không có chỗ nào tốt để thích hợp tản bộ.

“Ngạo Mai, trong ngự hoa viên này, nơi nào cây cỏ nhiều?” Mai Tuyết Tình cùng Ngạo Mai thông thả tản bộ đã đi vào Ngự hoa viên.

“Khu vườn phía bắc cây cỏ nhiều một chút, chỗ đó hiếm có người lui tới, cho nên, hạ nhân cũng tiện thể cũng không chăm sóc tốt.”

“Đi, chúng ta đến đó đi dạo!” Mai Tuyết Tình nắm tay Ngạo Mai đi ở phía trước.

Liên nhi đi theo phía sau, **“Công chúa, đi vào trong đó để làm chi, nơi đó có muỗi nhiều lắm!”** Liên nhi sợ bị muỗi cắn.

“Tới rồi sẽ biết, chính là vì làm cho các người sau này ít bị muỗi đốt, mới đi đến đó!”

Không rõ có ý tứ gì, Liên nhi gấp gấp đi theo sát phía sau hai vị công chúa.

Đi qua cây cầu nhỏ có nước chảy, xuyên qua rừng cây cổ thụ che kín trời, lướt qua lầu các đình quán, nhiều lần quanh co, mới nhìn thấy một mảnh đất rộng bằng phẳng. Trên mặt đất cỏ dại mọc thành bụi um tùm, xem ra, thật sự là ít có người đến, nếu không, không thể thành quạnh quẽ hoang vu như thế.

Cảm nhận được mặt đất rung động cùng âm thanh ào ào trong gió, trong lùm cây rậm rạp phía trước những chú chim sâu bé nhỏ đồng nhất hoảng loạn bay lên.

“Công chúa... Không hay rồi, ta vừa bị muỗi cắn...” Liên nhi kêu to.

Tiếp đó, ba người nhin không được bật cười lên ha ha.

Tiếng cười vui vẻ vui sướng từ người cũng lây sang các chú chim, chúng nó cũng cất tiếng kêu huyên náo cả một khúc vườn.

Mai Tuyết Tình vạch một bụi cỏ dại, tìm kiếm .

“Công chúa, tìm cái gì vậy? Người nói qua một tiếng, ta cũng giúp ngài tìm kiếm!” Liên nhi bối rối.

“Tìm nó!” Mai Tuyết Tình nhổ lên một gốc cây cỏ, làm mẫu đưa cho Ngạo Mai cùng Liên nhi xem qua, **“Chính là cây cỏ như vậy, hễ nhìn thấy cũng đều nhổ hết lên!”**

“Tỷ tỷ, nó có thể dùng làm cái gì?” Ngạo Mai hỏi.

“Loại cây cỏ này gọi là cây ngải, có thể an thai cầm máu còn có thể hun đuổi muỗi!” Mai Tuyết Tình giải thích, **“Nhổ lên nhiều một chút, phơi khô dự trữ.”**

Mai Tuyết Tình làm mẫu dẫn đầu ba người cùng nhổ cỏ, ba người nói nói cười cười, cũng không cảm giác được mệt nhọc, khoảng thời gian không dài, đã nhổ lên được rất nhiều.

Sắc trời dần dần sụp tối, ba người đều ôm một đồng cây ngải đi trở về.

“Ô... Ô...” Có tiếng nữ nhi nức nở trong gió.

“Đừng khóc nữa, ai bảo chúng ta vốn là hạ nhân chi... Mau trở về đi thôi...” Âm thanh của một nữ nhân khác khuyên bảo.

Mai Tuyết Tình dừng bước, theo thanh âm hướng đến bên cạnh lùm cây thấp rậm rạp.

Ngạo Mai cùng Liên nhi cũng phát hiện sự khác thường, vừa theo sát ở phía sau, hướng tới gần lùm cây thấp rậm rạp.

“Là ai, ở nơi nào... Mau ra...” Mai Tuyết Tình lên tiếng quát.

Tiếng khóc nức nở im bật.

“Mau ra... Nếu không ra, bốn cung kêu bọn thị vệ đến bây giờ!” Mai Tuyết Tình cao giọng.

Người ở phía sau lùm cây thấp rậm rạp vừa nghe, có người tự xưng “bốn cung”, vậy khẳng định người kia vốn là một vị chủ tử. Muốn tránh cũng tránh không khỏi.

Sau lùm cây, chậm chạp lộ ra hai nàng hầu.

“Các người là người thuộc cung nào?” Mai Tuyết Tình hỏi.

“Khải bẩm công chúa, nô tỳ vốn là người trong cung Nghi phi!”

“Cung Nghi phi?” Mai Tuyết Tình đứng đó tỉnh tể đánh giá.Ồ, đây không phải cung nữ ngày đó bị nàng bạt tai sao! Ngày đó, ngang ngược ngông cuồng, hôm nay, như thế nào cũng khóc ngời đây?

“Người tên là gì?” Mai Tuyết Tình nghiêm mặt hỏi.

“Khải bẩm công chúa, nô tỳ tên gọi Tiểu Phượng!” Tiểu Phượng cũng biết công chúa lợi hại như thế nào rồi, cho nên, lúc lên tiếng nói, trong lòng không khỏi run sợ.

“Còn người...?” Mai Tuyết Tình ánh mắt vừa lại chuyển hướng lên người kia.

“Nô tỳ tên gọi tiểu Thúy, vốn là người trong cung Đông phi!”

“Trời cũng đã trễ thế này, giờ các người không có ở trong cung hầu hạ chủ tử mình, chạy trốn đến nơi này làm cái gì?”

Còn ở sau lưng chủ tử nói lời châm chọc, đều là cái gì hạ nhân?

Không biết Liên nhi các nàng có hay không cũng ở sau lưng bàn luận nàng, sau này, tìm thời điểm thích hợp, hù dọa bọn Liên nhi hỏi mới được, nhàn rồi cũng là không có việc gì làm, đùa bỡn các nàng mới được! Biết đâu ở sau lưng bàn luận nàng!!

Mấy người hạ nhân của nàng, được nàng nuông chiều đích thực vui vẻ không còn bộ dạng hạ nhân rồi! Có điều là đối với nàng càng ngày càng trung thành và tận tâm.

“Nô tỳ...” Hai người nhìn thoáng qua nhau, muốn nói nhưng dừng lại.

“Nói... Muốn nói thì nói đi!” Mai Tuyết Tình ra lệnh.

“Công chúa...” Hai người phác một tiếng quỳ xuống.

“Đông phi không tìm thấy châu hoa, tiểu Thúy phụ trách giúp Đông phi rửa mặt, cho nên... Cho nên tiện thể... Đã nói tiểu Thúy trộm mất châu hoa, vì vậy đâm tiểu Thúy!”

“Người rốt cuộc có trộm châu hoa của Đông phi hay không?” Mai Tuyết Tình cao giọng nói, nghĩ muốn làm cho các nàng một chút sợ hãi.

“Công chúa, nô tỳ thật sự không có!” Tiểu Thúy nước mắt ràn rụa chảy xuống, nàng vội vàng đề cập bản thân mình biện bạch, **“Nô tỳ nếu cầm sẽ chết không được tử tể!”**

“Được rồi, các người đừng dậy nói chuyện!” Mai Tuyết Tình như là nhớ tới cái gì, hỏi đến Tiểu Phượng, **“Chuyện của Tiểu Thúy, người làm sao mà biết được rõ ràng như thế?”**

“Khải bẩm công chúa, tiểu Thúy vốn là hài tử của thúc thúc nô tỳ, nàng từ nhỏ vốn rất nhát gan, nàng sẽ không dám trộm đồ vật đâu!” Tiểu Phượng thay tiểu Thủy nói lời bất bình.

“Ta xem xem, đâm ở đâu?”

Tiểu thúy vén lên ống tay áo, phía trong sườn cánh tay, có một vết châm nhỏ bằng đầu ngón tay út, đang cuồn cuộn chảy máu ra bên ngoài.

“Đây là dùng cái gì đâm?” Mai Tuyết Tình lần đầu tận mắt nhìn thấy loại hình phạt này, trước kia đều là nghe nói hoặc là thấy từ trong phim trên TV.

“Trâm cài tóc...” Tiểu thúy trả lời, thấy công chúa không giống người xấu, nàng nói chuyện cũng lưu loát hơn nhiều.

“Công chúa, chúng ta đi thôi...” Liên nhi giật nhẹ ống tay áo Mai Tuyết Tình, ám chỉ nàng nhanh đi, đừng xen vào chuyện của người khác, tuyệt trước cửa nhà mình tự quét, sương mái nhà người chớ bận tâm.

Hơn nữa a hoàn Tiểu Phượng kia, lúc trước lại còn đưa tay đánh nàng, Liên nhi vừa thấy đến nàng, thất khiếu đã bốc khói, hận không thể cắn vào cái miệng giảo hoạt của nàng ta giải mối hận trong lòng. Đánh nàng, làm nàng ở trên giường hết hai ngày, trên mặt ứ máu sưng bầm đen, phải mất bao nhiêu ngày sau mới nhạt đi, làm cho nàng không cách nào gặp người khác.

“Công chúa...” Thấy công chúa không có ý đi, Liên nhi vừa lại một lần nữa nhắc nhở, **“Công chúa, Tiểu Phượng chính là ngày đó...”**

“Ta biết...” Mai Tuyết Tình không để ý đến Liên nhi, **“Ta biết người về điểm này trẻ con lòng dạ hẹp hòi! Nhanh lên giúp ta vò nát một ít lá cây ngải!”**

“Tỷ tỷ, có thể dùng được sao?” Ngạo Mai cũng trợ giúp vò nát một ít lá cây.

Mai Tuyết Tình cũng không biết có thể hữu hiệu hay không, chỉ biết lá ngải vốn là một loại trung dược, có thể điều hòa khí huyết, an thai cầm máu, đều là trên lý luận, trong thực tế, nàng cũng chưa bao giờ dùng thử qua.

Dùng được thì tốt, không dùng được cũng không sao, trước đem đắp lên vết thương cầm máu hơn nữa có còn hơn không.

Cái lỗ nhỏ sâu như vậy, thật làm cho người ta đau lòng rồi, đều vẫn còn là hài tử, như thế nào lại nhẫn tâm hạ thủ được!

“Liên nhi, người nhanh đi tìm Khai ngự y, nói tay của ta đã bị quệt sứt da chảy máu rồi, muốn một ít dược cao cầm máu tiêu trừ chỗ sưng!” Mai Tuyết Tình nhắm vào nàng yêu cầu dược một cách tự tin, e rằng nếu nói tiểu Thúy bị thương sẽ chậm trễ mất.

“Công chúa...” Liên nhi hết sức không tình nguyện, **“Ta không đi... Các nàng đều tâm địa độc xà, ngài đối với các nàng ấy tốt, cũng vô dụng!”**

Tiểu Phượng biết Liên nhi không đi là có nguyên nhân, nàng ta có chút đui lý, ai kêu chính mình lúc đầu đối với Liên nhi như vậy làm chi! Phong thủy luân lưu chuyển, cái này kêu là báo ứng.

“Tỷ tỷ, ta đi cho...” Ngạo Mai tiếp nhận nói.

“Muội muội, không cần người đi. Liên nhi, người đi! Bây giờ phải đi, đi nhanh về nhanh!”

Mai Tuyết Tình ánh mắt sắc bén vô cùng, trừng mắt ngó Liên nhi.

chap 35

“Muội muội, không cần người đi. Liên nhi, người đi! Bây giờ phải đi, đi nhanh về nhanh!”

Mai Tuyết Tình ánh mắt sắc bén vô cùng, trừng mắt ngó Liên nhi.

Con cộp không phát uy, thật sự thành mèo bệnh rồi!

Mai Tuyết Tình trong mắt long lanh nước như dãy lên mưa rền gió dữ .

Công chúa đối với hạ nhân luôn luôn đều tốt, như thế nào vì một người chẳng may may liên can gì, lại tức giận với hạ nhân của mình?

Xem ra công chúa thật sự tức giận rồi, Liên nhi chạy đi nhanh như chớp.

Thời gian chưa đến nửa nén hương, Liên nhi thở hổn hển chạy trở về.

Mai Tuyết Tình nhìn thấy Liên nhi nhanh chóng trở về, mỉm cười tán thưởng.

Liên nhi cũng ngại ngùng nở nụ cười.

Lúc bấy giờ hết thảy, tiểu Phượng cùng tiểu Thúy cũng đôi mắt nhìn thấy, xem ra công chúa thật tốt!

Có thể hầu hạ một chủ tử như vậy, đều là phúc khí đã tu luyện từ kiếp trước.

Dược cao mát lạnh, bôi lên chỗ bị đau, hiệu quả nhanh chóng, máu lập tức ngừng chảy, chỗ bị sưng tấy cũng dần dần giảm xuống.

Hai người quỳ rạp xuống đất, “bang, bang” dập đầu, ngẩng đầu lên, **“Đa tạ công chúa, đa tạ công chúa...”** Hai người rơi lệ đầy mặt.

Vào cung nhiều năm như vậy, lần đầu có người đối với các nàng tốt như vậy, quan tâm các nàng như vậy, chiếu cố các nàng như vậy.

Công chúa giống như tỷ tỷ của các nàng vậy.

Ở trong cung, bị chủ tử các đánh thành thói quen rồi, bị các cung nữ khác khi dễ quen rồi, đột nhiên, có một người đối tốt với các nàng, các nàng đều quả thực ở trong tình cảnh vừa mừng vừa lo. Người này đối với mình rất tốt, cũng không phải người nào khác, chính là công chúa mà Hoàng thượng thương yêu nhất.

Hai người vốn là quý gối mãi không đứng lên, muôn vạn lần cảm tạ thiên ân.

“Mau đứng lên... Mau đứng lên...” Mai Tuyết Tình nâng hai người dậy, **“Mau trở về đi thôi... Chủ tử các người tìm không được các người, rất sốt ruột đấy!”**

Nàng muốn nói, chủ tử các người tìm không được các người, trở về, các người sẽ còn bị đánh nữa. Lời nói vừa đến đầu lưỡi, lại nuốt xuống trong lòng, hai người vừa mới bị kinh hãi, đừng làm cho các nàng trong lòng tạo thêm áp lực nữa.

“Tạ ơn công chúa...”

“Đừng cảm ơn, đây là chút tâm ý, nhớ trong lòng là được rồi! Nhớ kỹ, ngàn vạn lần không thể nói ra, ta trợ giúp các người thoa thuốc, đối với bất luận kẻ nào cũng không thể nói, nhớ kỹ chưa?”

“Dạ vâng, công chúa... Cảm tạ công chúa...” Hai người cuối cùng hướng về phía Mai Tuyết Tình dập mạnh đầu xuống đất cảm tạ, sau đó đứng lên xoay người vội vã đi dần dần biến mất dưới ánh trăng.

Vẫn trông theo các nàng cho đến khi thân ảnh hoàn toàn chìm ngập trong bóng đêm, Mai Tuyết Tình mới quay đầu lại hỏi : **“Liên nhi, thấy các nàng vừa dập đầu vừa nói lời cảm tạ, người có suy nghĩ gì?”**

“rất vui..” Liên nhi sẽ không biểu đạt ra giống như thế, nhưng mà, nàng trong lòng vốn rất vui vẻ. Có thể trợ giúp người khác, lại làm cho người khác giác ngộ, cảm giác này thật tốt.

“Được rồi, cái này kêu là tặng người hoa hồng, tay còn lưu lại hương thơm mát!” Cảm giác chính mình nói chuyện có chút bề trên rồi, Mai Tuyết Tình đổi giọng nói: **“Người chẳng phải thánh hiền, ai chẳng có lỗi biết sai thì tốt rồi! Chúng ta đối với người khác tốt, người khác sẽ đối với chúng ta tốt, chúng ta cần phải thông hiểu thì trong lòng bình thân, chân thành khoan dung rộng lượng cư xử với người ngoài.”**

Ba người vừa đi, Mai Tuyết Tình vừa mượn đề tài để nói chuyện của mình, giáo dục Liên nhi, **“Không nên theo người khác học như thế nào hại**

người, làm thế nào chê cười người khác, người khác có khó khăn, chúng ta có thể giúp đỡ một ít. Nhớ kỹ, làm người ác nhất định diệt vong!”

Liên nhi mặc dù nghe được cái hiểu cái không, nhưng là, những lời công chúa nói đại khái ý tứ vốn là rõ ràng rồi, chính là muốn làm tốt mọi việc, phải trợ giúp người khác.

“Các nàng cùng chủ tử bọn họ đều xấu xa như vậy, ta không muốn trợ giúp bọn họ!” Liên nhi vẫn còn có chút luẩn quẩn trong lòng.

“Chúng ta đừng học cùng các nàng ấy, người mãi bơi trong lòng tốt quá mức sẽ bị chết đuối, người chơi đùa với lửa nhất định tự thiêu!” Mai Tuyết Tình dạy Liên nhi.

“Công chúa, chúng ta làm chuyện tốt, tại sao không cho nói ra ?” Liên nhi càng ngày càng không hiểu được tâm tư của công chúa.

“Nha đầu ngốc...” Mai Tuyết Tình rút ra một tay, học bộ dáng Hạng Ngạo Thiên gõ chính đầu mình, gõ gõ lên đầu của nàng, giải thích: **“Nếu như, mẫu thân của người đánh người, mẫu thân người nguyện ý cho người đi ra ngoài nói sao? Cái này gọi là chuyện xấu trong nhà không thể nói ra ngoài. Người còn nhỏ, lớn lên chút nữa lúc đó tự sẽ minh bạch thôi!”**

Người giật mình nhất chính là Ngạo Mai, nàng quả thực vốn là khiếp sợ, tỷ tỷ lúc nào hiểu được nhiều đạo lý như vậy? Làm cho người ta nghi hoặc.

Ba người nói nói cười cười một chút khi trở lại Vô Tâm cung, đã là lúc thấp đèn.

Đem đồng cây ngãi để ở ngoài cửa, ba người tiếp tục cười nói hướng vào bên trong.

Đứng ở bên trong sau cánh cửa là tiểu Đào, thấy công chúa đã trở về, vội vàng dùng tay ra hiệu. Nàng khoát khoát tay, ý bảo công chúa nói chuyện nhỏ một chút, vừa chia chia ngón tay chỉ vào phòng trong, gắng sức dẫu môi, ý bảo bên trong có người.

Mai Tuyết Tình lập tức hiểu rõ, khẳng định vốn là hoàng thượng tới.

Ba người vội thấp âm lượng, vội vội vàng vàng phủi tay dánh đầy bùn đất, sau đó, vừa lại hấp tấp phủi phủi bụi đất trên người.

“Hoàng thượng đến đây lúc nào vậy?” Mai Tuyết Tình khẽ khàng hỏi tiểu Đào.

“Hỏi nàng ta làm cái gì, trực tiếp hỏi ta không phải được sao?” Hạng Ngạo Thiên đã ra tới đứng ở phía sau ba người.

Kỳ lạ, hẳn như thế nào luôn xuất quỷ nhập thần?

“Nô tỳ thỉnh an Hoàng thượng...” Liên nhi vội vàng quỳ xuống.

“Hoàng huynh...” Ngạo Mai chỉ có hạ bái.

“Ca... ..” Mai Tuyết Tình cười khan hai tiếng, không nói gì mà chống đỡ.

“Tất cả hãy bình thân...” Hạng Ngạo Thiên xách qua một cái ghế ngồi xuống.

“Làm cái gì mà Tối như thế này mới vừa về?” Nghe không ra sắc thái tình cảm trong giọng nói Hạng Ngạo Thiên.

“Chúng ta ra ngự hoa viên dạo chơi một chút... Đi ngự hoa viên chơi một chút...” Mai Tuyết Tình trả lời.

“Sao lại về trễ như vậy?” Vẫn là giọng nói bất động thanh sắc

“Cảnh sắc đẹp, nhân tiện muốn chơi đùa nên đã quên...” Hỏi cái này để làm gì, hôm nay cũng không làm chuyện gì sai, hẳn như thế nào khuôn mặt cứng nhắc, đủ để dọa người.

“Liên nhi... Thật vậy sao?” Hạng Ngạo Thiên chuyển hướng hỏi Liên nhi.

Liên nhi nhìn về phía Mai Tuyết Tình.

Mai Tuyết Tình gật đầu.

“Đúng vậy... Khỏi bẩm đúng vậy thưa Hoàng thượng!” Liên nhi có chút chột dạ, công chúa tại sao muốn nói xạo hả, rõ ràng là vừa rồi làm chuyện tốt, còn không dám nói, khiến cho giống như kẻ trộm.

“Ta đây như thế nào nghe nói, Liên nhi đi tìm Khai ngự y? Liên nhi... Mau nói thật...” Hạng Ngạo Thiên đập một cái lên bàn.

Hắn chạm mặt Khải ngự y, lão ngự y nói với hắn, công chúa bị thương, liền vội vàng cấp bách chạy tới.

Không nghĩ tới, người dường như không có việc gì, mới từ bên ngoài trở về, vẫn còn cười cười nói nói, làm hại hắn lo lắng sưng.

Liên nhi bị hù dọa lạnh run, không ngừng nhìn Mai Tuyết Tình, trong lòng thầm hy vọng, chính công chúa nếu không ra mặt, nàng phải bị Hoàng thượng phạt đánh.

Bản năng kéo Liên nhi đứng lên ra phía sau lưng mình che chở, Mai Tuyết Tình vội nói **“Ca... Ta kêu nàng đi ... Ta bị quệt làm sứt da tí xíu...”** .

Hung dữ đúng là hung dữ, thấy Hạng Ngạo Thiên tức giận đứng lên, Mai Tuyết Tình cũng e ngại ba phần, lại càng không nói đến Liên nhi. Bất quá, Mai Tuyết Tình rốt cục cũng hiểu rõ nguyên nhân Hạng Ngạo Thiên nổi giận rồi.

Là do quan tâm đến thương thế của nàng! Trong lúc nhất thời, Mai Tuyết Tình trong tâm như có một dòng nước ấm áp chảy qua.

Hắn là quan tâm nàng, lưu tâm đến nàng, có chút tiếc nuối người mà hắn thật sự quan tâm chính là muội muội Hạng Ngạo Sương của hắn, không phải nàng Mai Tuyết Tình!

Mai Tuyết Tình trong tâm có chút mất mát.

“Bị thương ở chỗ nào rồi? ...” Hạng Ngạo Thiên trong lời nói bộc lộ đích thực bộc lộ sự lo lắng.

“Lại đây, ta xem xem...” Hắn ý bảo nàng đi đến trước mặt hắn.

Ngạo Mai cùng Liên nhi đều vì Mai Tuyết Tình bị đặt mà vã mồ hôi.

Làm chuyện tốt, còn muốn nói xạo, nhìn người như thế nào tự bào chữa!

“Ca...” Mai Tuyết Tình chậm chậm di động cước bộ đi về phía trước, đồng thời, động não suy nghĩ, nghĩ tới đối sách tiếp theo.

“Ca...” Vừa nhìn mạnh bạo không được, liền tranh thủ thời gian dùng chính sách nhu hòa mềm mỏng lung lạc.

Mai Tuyết Tình chuyển tới phía sau Hạng Ngạo Thiên, thay hắn nhẹ nhàng đâm vào lưng.

“Ca... , ta chỉ là bị thương chút xíu, không có gì đáng ngại, nhưng thật ra chính người, phải cần chú ý nhiều đến thân thể hơn, không cần phải..., việc gì cũng phải tự làm lấy, hãy để cho các thần tử đảm nhiệm, đã có thuộc hạ bọn họ đi làm!”

Mai Tuyết Tình nghĩ muốn hết mọi biện pháp, nghĩ muốn làm cho Hạng Ngạo Thiên thay đổi sự chú ý, **“Long thể là quan trọng, quốc sự thiên hạ sự tình cũng đủ làm cho người phiền lòng rồi...”**

Hừ, tiểu nữ nhân này, ngang nhiên đối với hắn bắt đầu thuyết giáo, bất quá, nhưng thật ra nghe rất xuôi tai, nàng nếu thật sự quan tâm hắn thì tốt rồi, mà không phải như bây giờ trình bày qua loa hắn.

“Rốt cuộc bị thương ở chỗ nào rồi... Đừng ở chỗ này giả bộ săn sóc mà nói chuyện khác!”

Hạng Ngạo Thiên một lòng vẫn không chịu bỏ qua nàng, hắn thật sự lo lắng đến chính là thương thế của nàng.

Thật là, có như vậy mà kinh hãi sao?

Lúc còn bé, không ít lần bị răn dạy đánh đòn, đều là chuyện thường như cơm bữa, giờ thân phận biến thành công chúa, bắt đầu được chầu chực, Mai Tuyết Tình âm thầm oán giận Hạng Ngạo Thiên chuyện bé xé ra to.

“Cái kia... Ca... Bị thương ở chỗ không tiện xem, là... là ở mông...”
(*Tỷ ấy thật viện cớ hay quá..*)

Mai Tuyết Tình nhìn Ngạo Mai cùng Liên nhi nháy nháy mắt, ý bảo các nàng phụ họa.

Ngạo Mai cùng Liên nhi cũng đứng ngây người ngó, thấy Mai Tuyết Tình nhìn các nàng nháy mắt, vội vàng nói: **“Đúng vậy... Đúng vậy...!”**

Công chúa này, nói xạo vậy mà ngay cả hai tròng mắt cũng không chớp, trơ hai mắt nhìn mà nói dối.

“Cái gì? Ở mông?” Hạng Ngạo Thiên cao giọng nói.

36

“Sao lại bị thương chỗ đó ...” Ý thức được chính mình có chút kinh ngạc, Hạng Ngạo Thiên vừa lại hạ giọng.

“Cái đó... cái đó...ah cái đó la do trèo cây, do trèo cây... Lần trước ở ngự thư phòng ngoài cửa sổ nhìn thấy trên cây có mấy chú chim non, muội là do hiếu kỳ, cho nên, hôm nay chúng ta phải đi xem lũ chim non...”

Mai Tuyết Tình tự bản thân mình cũng cảm giác lý do này có chút miễn cưỡng, thử nghĩ lại một chút, có cô nương nhà nào hơn hai mươi tuổi, lại trèo cây cơ chứ? Hơn nữa thân phận mình lại vốn là công chúa kim chi ngọc diệp! Để cho người ta nghe thấy, không cười đến rụng răng mới là lạ đấy!

Đã lỡ phóng lao đành phải theo lao, Mai Tuyết Tình không thể làm gì khác hơn là kiên trì đến cùng, **“Không nghĩ tới, không những không bắt được chú chim nhỏ, mà còn bị nhánh cây quệt trúng nữa!”**

“Ca... lần sau muội cũng không dám làm thế nữa đâu...” Thấy tình hình, có xu hướng Hạng Ngạo Thiên càng truy hỏi kỹ càng sự việc, Mai Tuyết Tình vội vàng thừa nhận sai lầm, cũng tiếp tục nháy mắt ra hiệu với Ngạo Mai cùng Liên nhi.

“Lần sau cũng không dám nữa...” Hai người ở bên cạnh cùng lên tiếng phụ họa.

Đánh chết Hạng Ngạo Thiên, hẳn cũng không chút tin tưởng, Mai Tuyết Tình lại bị thương là do trèo cây bắt chim bị nhánh cây quệt trúng.

Lần trước, lúc ở ngự thư phòng đánh đàn, nhìn thấy mấy chú chim non có nguy hiểm, không phải nàng đã mở miệng cầu hăn ra tay cứu giúp sao, nàng Sao có khả năng đi treo cây bắt chim! Không phải tốt khoe, xấu che sao, ai cũng muốn che giấu khuyết điểm của mình

Khăng định là đang nói dối, rốt cuộc tại sao lại nói dối, hăn còn cần phải từ từ điều tra cho rõ.

Kim sang được, được liệu này dùng trị liệu vết thương do đao kiếm đã thương là có hiệu quả nhất, không phải nàng dùng, vậy thì là ai dùng?

Hạng Ngạo Thiên biết dù có hỏi Sao, nàng nhất định cũng không chịu nói thật rồi, liền đứng lên, đi một vòng quanh Mai Tuyết Tình.

Còn nói là bị nhánh cây quét trúng móng, phía sau quần áo trừ dính một chút bụi đất cùng cây cỏ ra, không có một chút gì tổn hại, Hạng Ngạo Thiên càng chứng thật được những dự đoán vừa rồi của mình.

Nàng chính là đang nói dối.

Mai Tuyết Tình càng che dấu, Hạng Ngạo Thiên càng hoài nghi mãnh liệt.

Sự thật là chuyện gì, tại sao nàng lại cố hết sức giấu diếm?

Hạng Ngạo Thiên phát tay áo bỏ đi, Ngạo Mai cũng cáo từ rồi đi theo sau.

oOo

Vừa đúng đêm trăng tròn, mặc dù ban đêm trăng sáng trong rất đẹp, nhưng Ngạo Mai tâm tình lại thật buồn chán.

Nàng chậm rãi tiêu sái trên con đường đá, trong đầu lướt qua hình ảnh những chuyện xưa, bất tri bất giác trở về chỗ cũ nơi phát sinh chuyện lúc ban chiều.

Ngạo Sương tỷ tỷ đã thay đổi rất nhiều, quả thực giống như trở thành một người khác.

Chẳng những tính cách biến hóa, mà ngay cả học thức của nàng cũng tiến bộ hơn trông thấy.

Trong đầu của nàng từ lúc nào đã bắt đầu có nhiều những tri thức đáng ngạc nhiên và cổ quái như vậy.

Còn nữa, tại sao vừa rồi trợ giúp cung nữ, cũng không chịu cho các nàng nói ra, chẳng lẽ là sợ các phi tử biết, rồi trả thù nàng sao?

Nàng vốn dĩ là công chúa thân phận cao cao tại thượng, lại có hoàng huynh làm chỗ dựa, thì nàng còn sợ gì?

Nàng người nào cũng có thể đắc tội, thử hỏi còn có người nào lại có dũng khí dám đắc tội với nàng?!

Ngạo Mai không nghĩ ra, Ngạo Sương tỷ tỷ biến hóa lớn như vậy, chẳng lẽ, hoàng huynh không phát giác?

Thật sự là kỳ quái, rất kỳ quái rồi!

Ngạo Mai cúi đầu, vừa đi vừa suy nghĩ.

“Ngạo Mai...” Một tiếng gọi ôn hòa ái cất lên.

Người nào?

Ngạo Mai ngẩng đầu, phát hiện Hạng Ngạo Thiên đứng cách chỗ nàng vài bước.

Lúc ở Vô Tân cung, Hạng Ngạo Thiên đã phát giác, Mai Tuyết Tình cùng Ngạo Mai và Liên nhi nháy mắt làm động tác ra hiệu.

Hắn cố ý rời đi trước, đứng trong ngự hoa viên chờ Ngạo Mai, chắc chắn Ngạo Mai nhất định biết rõ ngọn nguồn trong đó.

“Hoàng huynh...”, Ngạo Mai giật mình, đã trẻ thế này, hoàng huynh còn ở đây chờ nàng, nhất định là có chuyện gì rất quan trọng.

Huynh muội hai người bước đi thông thả trong hoa viên.

Ngạo Mai rốt cục không nhịn được nữa lên tiếng hỏi: **“Hoàng huynh, người phát hiện Ngạo Sương tỷ tỷ khác thường rồi sao?”**

“Ác... Cái gì khác thường? Người phát hiện cái gì rồi?” Hạng Ngạo Thiên giả bộ thờ ơ không để ý tới hỏi.

“Ngạo Sương tỷ tỷ tính cách thay đổi, biến địa hoạt bát vui tươi hơn, học thức của nàng cũng tiến bộ hơn hẳn, nàng lúc nào học có được những tri thức ấy, muội cũng không biết!”

“Thật sao? Cho hoàng huynh vài ví dụ, nói nghe qua một chút!”

“Hôm nay, nghe nói mặt Liên nhi bị muỗi đốt, Ngạo Sương tỷ tỷ sai bọn hạ nhân, đem vỏ cam rửa sạch phơi khô, nói là phát cho bọn hạ nhân dùng để hun muỗi. Trời vừa sập tối, còn dẫn theo muội cùng Liên nhi đi ngắt cây ngải, nói là hong cho khô, cũng có thể hun đuổi muỗi, còn có thể cầm máu, còn nói lá ngải vốn là trung dược, những thứ này, trước kia chưa bao giờ nghe tỷ tỷ nói qua, không biết nàng từ nơi nào học được!”

“Vậy sao? ...” Hạng Ngạo Thiên cũng đã quen với những cách cư xử này của Mai Tuyết Tình rồi.

Nàng quan tâm hạ nhân, cho thấy nàng vốn thiện lương, những kiến thức đáng ngạc nhiên và có chút cổ quái của nàng, hẳn cũng đã lĩnh giáo qua. Hắn bây giờ quan tâm nhất chính là, Mai Tuyết Tình muốn dùng kim sang dược cao làm gì?

Đó là loại dược người tập võ thường dùng, cái lão thái y này cũng lạ, vừa nghe nói công chúa bị thương, lập tức đem loại dược cao tốt nhất đưa ra.

Nếu dược này trợ giúp cho người tốt, đó là cứu một mạng người còn hơn xây bảy cấp phù đồ, nếu rơi vào tay người xấu, như vậy chẳng phải hóa ra tiếp tay kẻ ác rồi!

“Các người không đi trèo cây, đúng không?” Hạng Ngạo Thiên hỏi đến.

Thấy chuyện cũng dấu diếm không được nữa rồi, Ngạo Mai nói hết sự thật: “Bọn muội nói dối rồi! Bọn muội đi hái cây ngải, khi trở về, tình cờ bắt gặp cung nữ tiểu thúy bị chủ tử là Đông phi đâm bị thương, tỷ tỷ thuận tiện phái Liên nhi tìm Khai thái y lấy dược! Tỷ còn năm lần bảy lượt dằn dò, nói là chính tỷ dùng!”

Ngạo Mai cũng đem tất cả sự tình mọi chuyện tình nói ra, cảm giác áp lực trong lòng cũng thoải mái nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Nhớ tới những gì mình còn nghi hoặc, Ngạo Mai nói tiếp: **“Thật kỳ quái, tỷ tỷ cứu người, còn không cho nói là tỷ ấy cứu, nhất là đối với các phi tần, càng không thể nói ra!”**

Trong đó nguyên do, chỉ có bản thân Mai Tuyết Tình rõ ràng nhất, nàng không muốn cho các phi tử biết, vốn là không muốn làm cho các phi tử nghĩ rằng nàng, Mai Tuyết Tình, muốn khoe khoang mình được sủng ái đến mức nào, chẳng phải tục ngữ có câu: “cây to đón gió lớn, càng cao danh vọng càng dày gian truân^(*)”, nàng cũng không nghĩ muốn trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích ở trong thâm cung đại viện

Tuy rằng nói có hoàng đế làm chỗ dựa cho nàng, đó là do hãn còn chưa biết thân phận thật sự của nàng, nếu như, một ngày nào đó, hoàng đế biết mọi sự thật chân tướng, nàng Mai Tuyết Tình lúc đó hương tiêu ngọc vãn rồi.

Hạng Ngạo Thiên nghe xong tiền căn hậu quả, trong lòng đang nặng trĩu cũng nhẹ nhõm đi rất nhiều. Ra là làm việc tốt

Hạng Ngạo Thiên trong thâm tâm đồng ý với cách làm của Mai Tuyết Tình, hãn không nghĩ muốn nàng ở trong cung khiến cho nhiều người chú ý đến, càng nhiều người chú ý đến nàng, thân phận nàng lại càng sớm bị vạch trần.

Trước khi sự thật chân tướng được rõ ràng, hãn thật nghĩ không muốn đưa nàng ra trước mặt mọi người.

“Ngạo Mai, tự biết đạo lý là được rồi, cũng không nên khoa trương ra bên ngoài...” Hạng Ngạo Thiên chu đáo dặn dò, **“Vậy theo người quan sát, cách đối nhân xử thế của muội ấy Sao?”**

“Thật tốt lắm! Tâm địa không ngờ tốt như vậy, hơn nữa so với trước đây càng quan tâm đến hạ nhân hơn, cũng thay đổi sự quan tâm chăm sóc , gặp chuyện bất bình là rút đao tương trợ ngay, như một đại hiệp!” Ngạo Mai bộ dáng rất hâm mộ.

“Tốt lắm, đi thôi, hồi cung! Nhớ kỹ, hoàng huynh đã nói những gì với muội”

“Hoàng huynh, muội ghi nhớ kỹ, sẽ không tùy tiện nói ra!” Ngạo Mai vừa nhắc lại một lần nữa.

Nàng đột nhiên cảm thấy trong lòng khoan khoái dễ chịu hơn rất nhiều, ánh trăng càng thêm lung linh nhu hòa, ánh trăng cũng đẹp hơn rồi, nhân tiện ngay cả trong bụi cỏ tiếng kêu rí rả của côn trùng nhi nghe cũng êm tai hẳn lên.

Bên trong ngự thư phòng.

Hạng Ngạo Thiên ngồi dựa vào long ỷ, nhắm mắt trầm tư.

Những gì Ngạo Mai nói, từng lời từng lời một lần nữa ở bên tai nhớ tới.

Ngạo Mai cũng bắt đầu hoài nghi tiểu nữ nhân này rồi, chuyện này trong cung, nàng còn có thể lưu lại bao lâu?

Cầm lấy bài thơ nàng đã viết để trong ngự thư phòng, Hạng Ngạo Thiên thầm đọc:

*“Môn ngoại vô nhân vấn lạc hoa, Lục âm nhiễm nhiễm biến thiên nha,
Lâm oanh đề đáo vô thanh xứ, Thanh thảo trì đường độc thính oa” (bài
Xuân mộ của Tào Ân)*

Dịch ý:

Chiều Xuân

1-

*Chẳng ai ngoài cửa hỏi hoa rơi
Sắc biếc trời xanh trải khắp nơi
Oanh hót rừng im trời quạnh vắng
Cỏ xanh ao lạnh ếch kêu trời*

2-

*Chẳng người thăm hỏi hoa rơi
Bóng xanh biêng biếc khắp trời lung linh
Oanh ca rừng vắng lặng thình
Cỏ xanh ao lạnh rừng mình ếch kêu*

(Hải Đà)

“Song song ngõ tước hành thư án, Điểm điểm dương hoa nhập nghiên trì. Nhân toạ tiểu song độc “Chu dịch”, Bất tri xuân khứ kỷ đa thì” (Bài Mộ xuân tức sự)

Dịch thơ : Cảnh chiều Xuân (Nguyễn Hà)

Sẻ liệm từng đôi bên án sách
Hoa dương lấm tấm điểm lòng nghiên
Bên song ngồi rồi đọc Chu Dịch
Chẳng kể xuân rồi đã mấy phen!

Nàng hân là vốn là một phụ nữ không thích cuộc sống gò bó tẻ nhạt, vốn là một người phụ nữ cô đơn.

Cuộc sống ở trong cung, nàng thật sự có cảm giác cô đơn vậy sao?

Từ trong ý cảnh miêu tả trong bài thơ, có thể đoán nàng không phải một người có lòng dạ sâu hiểm.

Xem ra, sau này thật đúng là phải cho nàng thường ra cung một chút.

Hạng Ngạc Thiên cầm lấy bài thơ gấp lại đứng lên, xem như kỳ trân dị bảo cất vào một chỗ.

...

Trong Vô Tâm cung, tiếng ghi chép xột xoạt.

Mai Tuyết Tình quyết định sau này chính mình sẽ dạy các cung nữ viết chữ .

Nàng hiện tại vốn có dự định trước.

“Nhân chi sơ, tính bổn thiện, tính tương cận, tập tương viễn. Cầu bất giáo, tính nãi thiên, giáo chi đạo, quý dĩ chuyên... ..” (*)

Năm người cung nữ đầu đuôi đưa nhè nhẹ, cố hết sức đọc thuộc lòng .

“Công chúa, nghỉ chút... nghỉ chút đi nha... Đầu nô tỳ đau quá...”
Có người nghĩ muốn lười biếng.

“Không được, phải học thuộc lòng, làm người đối nhân xử thế, lúc nào cũng phải ngay thẳng, phụ mẫu, sư thầy, bằng hữu, cũng phải tập đối xử có lễ nghĩa với nhau...”

Mai Tuyết Tình thanh âm nghiêm khắc, **“Hôm nay buổi sáng, nhất định phải thuộc lòng những điều này, buổi chiều, chúng ta lại đi ngắt một chút cây ngải.”**

“Chó đều mệt mỏi, chó cũng không kêu , công chúa... Nghỉ tạm trong chốc lát, chúng ta nhất định có thể thuộc lòng mà...” Có người năn nỉ.

“Cái gì con chó cũng không kêu?”

Mai Tuyết Tình nhìn ra ngoài cửa, **“Nơi nào có con chó hả...”**

Nàng sợ nhất là con chó, khi còn bé bị chó cắn qua một lần, từ đó về sau rất sợ chó, thật đúng với câu một khi bị rắn cắn, cả đời đều sợ rắn.

“Không phải người mới vừa dạy chúng ta sao, chó cũng không kêu, tính chất là không đối...” Tiểu cung nữ nói thầm, **“Công chúa cũng đã quên, đã dạy chúng ta cái gì con chó cũng không sủa, lại còn bắt chúng ta đọc thuộc từ này đến giờ...”**

“Cái gì...” Mai Tuyết Tình bưng bình hiếu ra mọi chuyện, bật cười ha hả.

Mấy hài tử này nghĩ như thế nào mà có sức tưởng tượng phong phú đến như vậy, thân nhiên đem câu “Cầu bất giáo” tưởng tượng ra thành “Cầu bất khiếu (*chó không kêu*)” rồi, nhưng mà, cứ cho lặp đi lặp lại đọc qua mấy lần, thật đúng là dễ dàng làm lẫn lộn.

“Nha đầu gốc các người, cái này là cầu bất giáo, còn cái kia là cầu bất khiếu, không giống nhau, không cùng một nghĩa!”

“Được rồi, càng nói càng hồ đồ, nghỉ tạm trong chốc lát, chúng ta sẽ học lại từ đầu...”

Không phải xuất thân giáo sư được đào tạo bài bản chuyên nghiệp quả thật không ổn, thật không biết phải chỉ dạy đám nha đầu ngốc này như thế nào để khỏi phải hồ đồ đến như vậy. Mai Tuyết Tình quyết định trước hết phải bắt tay vào việc từ từ giải thích ý tứ, sau đó, mới bắt các nàng đọc thuộc lòng, cuối cùng mới dạy đến viết chữ.

Đám nha đầu này cũng không muốn xuất cung, nếu vậy cũng không thể làm gì khác hơn là dạy cho các nàng biết thêm một chút tri thức, biết viết chữ, biết tính toán đơn giản, trong tương lai, có lẽ khi mình xuất cung làm ăn buôn bán, có thể còn có chỗ sử dụng được các nàng, chỉ mong đến lúc đó, các nàng cũng có thể trở thành cánh tay trái phải trợ thủ đắc lực cho mình.

Mai Tuyết Tình kiên trì tin tưởng, có công mài sắt có ngày nên kim.

Kỹ năng sinh tồn là vốn liếng lớn nhất.

Mai Tuyết Tình ý chí tràn trề, quyết định dựa vào chính mình, ở cổ đại, khai thiên lập địa mở ra một chân trời mới.

Suốt mấy ngày nay, khí trời liên tục u ám, phảng phất như muốn mưa. Khí trời oi bức ngột ngạt, khiến cho người rịn rịn mồ hôi gây cảm bức rứt, khó chịu và mệt mỏi.

Mai Tuyết Tình phân phó các cung nữ khiêng vào một thùng gỗ, chuẩn bị nước tắm rửa để còn lát nữa lại đi ngự hoa viên.

Vừa nghe nói không đọc thuộc lòng nữa, các tiểu cô nương vui mừng khôn xiết. Làm việc đi, còn hơn đọc thuộc lòng làm cho người ta đau đầu.

Mai Tuyết Tình biết, chính mình có một chút nóng lòng cầu thành, dục tốc bất đạt, mọi việc còn phải từ từ mới có kết quả được. Ngâm mình trong thùng nước ấm áp, hưởng thụ cảm giác được chăm sóc thật thoải mái dễ chịu, Mai Tuyết Tình cân nhắc, làm thế nào mới có thể khiến cho các nàng hứng thú học tập, từ từ tiếp thu kiến thức đạt được kết quả tốt đẹp.

Có rồi! Mai Tuyết Tình gọi lớn, **“Lại cả đây...”**

Năm người tiểu cô nương đồng loạt tiến đến đứng vây quanh thùng nước. Có người trợ giúp Mai Tuyết Tình chà lưng, có người thay nàng chải vuốt mái tóc dài.

“Thích nghe chuyện xưa không, ta kể cho các người nghe một câu chuyện xưa nhé!”

“Dạ đồng ý... đồng ý!” Chỉ cần không phải đọc thuộc lòng, làm gì cũng được.

“Có nhìn thấy thùng gỗ này chứ?” Mai Tuyết Tình vuốt hai bên thành thùng gỗ, **“Đây đều là những tấm ván gỗ giống nhau được ghép lại với nhau, người chính là tấm ván gỗ này... Còn người chính là tấm ván gỗ này... Người đây, lại chính là tấm ván gỗ này được ghép lại với nhau cùng một chỗ...”** Mai Tuyết Tình khoa tay múa chân so sánh.

“Nhìn này trong thùng giả dụ có chứa nhiều nước như vậy rồi,” Mai Tuyết Tình tiếp tục làm điệu bộ ví von, **“Nếu tấm ván gỗ này, bị ngắt đi một khúc như vậy, so với những tấm ván gỗ khác bị ngắt đi một đoạn, như vậy trong thùng gỗ này còn có thể chứa nước được sao?”**

“Như vậy không thể dùng tấm ván gỗ ngắt ấy rồi, phải loại bỏ tấm ván gỗ ngắt ấy ra rồi!” Liên nhi nói.

Đúng là trẻ con cũng dễ dạy!

“Đúng rồi, bởi vì nếu có một tấm ván gỗ bị ngắt đi không thể ghép lại cùng một chỗ, cái thùng gỗ này cũng không có thể có hình dạng như vậy và căn bản cũng không thể chứa nước được ! Này có phải tấm ván gỗ ngắt đã làm ảnh hưởng đến những tấm ván gỗ khác rồi hay sao, người có muốn làm tấm ván gỗ ngắt hay không hả?” Mai Tuyết Tình khéo léo dẫn dắt câu chuyện, **“Người nào thích làm tấm ván gỗ ngắt?”**

“Ta không muốn làm...”

“Ta cũng không muốn làm...”

Các tiểu cô nương các đều tỏ thái độ.

“Không ai muốn làm là tốt rồi, chúng ta vậy là tốt rồi, có thể đọc thuộc lòng, cũng không ai bị lạc hậu, người nào lạc hậu rồi, người đó cũng giống như tấm ván gỗ ngắt bị vứt bỏ đi rồi!”

“Biết ạ..” Đạo lý vốn rất rõ ràng rồi, thế nhưng, vừa nhắc tới đọc thuộc lòng, mọi người đều lại không có tinh thần rồi!

“Lớn tiếng một chút, rõ ràng không rõ ràng?” Mai Tuyết Tình có chút tức giận lớn tiếng, như thế nào mà vừa nói đến học đã như một đứa con nít, thật không bức mình cũng không được mà!

“Dạ biết rồi...” Bị Mai Tuyết Tình lớn tiếng, tất cả đều hơi hoảng sợ cũng lập tức lớn tiếng trả lời.

“Giúp ta thay quần áo...” Mai Tuyết Tình bước ra khỏi thùng gỗ.

“Tỷ tỷ, lớn tiếng cái gì vậy? Từ đằng xa cũng có thể nghe thấy được!” Ngạo Mai cười khanh khách tiêu sái tiến vào.

“Hỏi các nàng ấy...” Mai Tuyết Tình hất cằm về phía Liên nhi các nàng.

“Người như thế nào lại cao hứng như vậy?” Mai Tuyết Tình thấy Ngạo Mai bộ dáng tươi cười khó hiểu.

“Mới vừa rồi ở trong ngự hoa viên đụng phải hoàng huynh cùng Hàn Thanh!”

Nhắc tới Hàn Thanh, Mai Tuyết Tình giả bộ làm như không có việc gì hỏi: **“Ta mất đi trí nhớ lúc trước, có phải hay không ta với Hàn Thanh trước đây rất quen thuộc hả?”**

“Nói quen thuộc cũng có thể xem như là quen thuộc... Nói không quen biết cũng có thể xem như là không quen biết...”

Ngạo Mai chậm rãi nói đến.

Mai Tuyết Tình nhìn Ngạo Mai ánh mắt như muốn hỏi **“Tại sao”**.

“Lúc đầu, tỷ tỷ thân thể không khỏe, xuất cung khắp nơi bên ba, tìm kiếm hỏi thăm danh y, đều là hộ vệ Hàn Thanh! Lúc trở về, cơ hội tiếp xúc cũng không nhiều hơn! Cho nên mới nói, nếu nói là quen thuộc cũng có thể xem như là quen thuộc, nói không quen biết cũng có thể xem như không quen biết.”

“Tỷ tỷ, nghĩ gì mà lại hỏi đến chuyện này chứ?” Ngạo Mai khó hiểu hỏi.

“Tùy tiện hỏi thôi, ta đối với Hàn Thanh thật có ấn tượng rất tốt!”

Nhìn thấy ánh mắt Hàn Thanh nhìn mình, cũng không đơn giản như Ngạo Mai nói như vậy.

“Tỷ tỷ, không biết xấu hổ... Không biết xấu hổ...”

Ngạo Mai đùa nàng, **“Tuy rằng hắc gương mặt mỗi ngày lúc nào cũng đều nghiêm nghị, lạnh như băng, nhưng mà, Hàn Thanh nhân phẩm tốt lắm, tỷ tỷ, hay là, muội cầu hoàng huynh nhắc đến...”**

“Nói cái gì nhắc đến...”

Mai Tuyết Tình ngắt ngang lời nói của Ngạo Mai, **“Người đó nha, chỉ e thiên hạ không loạn thôi! Đi thôi, chúng ta lại đi hái thêm một ít cây ngải đi, lần này nữa thôi là đủ rồi!”**

Mai Tuyết Tình không có ngờ tới, lúc này đây đi ngự hoa viên, nàng lại gặp phải họa sát thân!

Chap 38

Đoàn người trùng trùng điệp điệp, mấy ngày hôm trước vừa lại tới nơi này.

Mai Tuyết Tình cùng Ngạo Mai đứng trông coi, mấy người tiểu cô nương hăng hái hào hứng nhổ cây khô.

Công chúa so với các chủ tử khác thật tốt, biết quan tâm lo lắng đến sự ấm lạnh của hạ nhân, các nữ hài tử cũng hết sức ra sức làm việc.

“Đinh đinh đang đang...” Tiếng kim loại va chạm truyền tới.

“Âm thanh gì vậy?” Mai Tuyết Tình tiến tới hai bước quay mặt qua hai bên, tìm kiếm nơi phát ra tiếng động.

“Cùng một chỗ phía bên kia có một chỗ đất rộng bằng phẳng, có thể là hoàng huynh cùng Hàn Thanh lại ra đây tập võ!”

Nhắc tới tập võ, Mai Tuyết Tình lại nổi khí anh hùng lên.

Trước kia, từng theo Hạng Ngạo Thiên đề cập qua, nguyện vọng của nàng là muốn được học hai chiêu.

” Đi, chúng ta qua đó xem một chút...” Mai Tuyết Tình kéo Ngạo Mai không khỏi phân trần, hướng về nơi phát ra tiếng động đi đến.

Hạng Ngạo Thiên cùng Hàn Thanh đứng là đang luyện tập, hùng hực khí thế, thấy hai vị công chúa đi tới, nhân tiện ngừng lại.

“Các người như thế nào lại tới đây? Có chuyện gì sao?” Hạng Ngạo Thiên tiếp nhận khăn lau mồ hôi Hàn Thanh đưa qua, vừa lau mồ hôi vừa hỏi.

Bao phủ dưới ánh tà dương, Hạng Ngạo Thiên trông có vẻ khỏe khoắn hơn, cao ngạo cùng mạnh mẽ kiên cường.

Trên khuôn mặt anh tuấn, ngũ quan phân minh thể hiện sự sắc sảo, lăm lăm từng giọt từng giọt mồ hôi.

Mai Tuyết Tình nhìn có chút ngẩn người, phát giác chính mình đang thất thần, trống ngực đập bình bịch như nai con nhảy dựng lên.

“Chúng ta ở bên kia đang hái cây ngải, nghe bên này có tiếng động, vội lần tới đây xem sao!”

Mai Tuyết Tình vội vàng trả lời, cố lấp liếm che dấu sự thất thố mới rồi của mình.

“Hàn Thanh, lại đây, dạy ta hai chiêu đi chứ!” Mai Tuyết Tình tiến đến bên người Hàn Thanh, nàng không dám nói với Hạng Ngạo Thiên, sợ trái tim mình tiết lộ nỗi lòng của mình.

“Lại hồ đồ nữa rồi, nữ hài tử học cái gì?”

Hạng Ngạo Thiên khê quát: **“Không có nền tảng, nhất thời sẽ không học được!”**

“Ai nói ta không có nền tảng?”

Mai Tuyết Tình không chịu thua, tính khí trẻ con lại nổi lên, nàng chặn ngang đoạt thanh trường kiếm trong tay Hàn Thanh, **“Ta luyện hai chiêu, các người xem qua một chút...”**

Mai Tuyết Tình từ nhỏ từng xem qua cha mình luyện tập Thái Cực kiếm, mục đích để thân thể khoẻ mạnh, hàng ngày vào lúc sáng sớm, cha nàng lúc nào cũng đến công viên gần nhà tập luyện một hồi.

Nàng cũng thích động tác vận động kiểu này, nhìn những động tác nhẹ nhàng chậm rãi trông giống như là đang thư giãn, được cha mình tận tình chỉ bảo, Mai Tuyết Tình quấy quá cũng có thể múa được một chiêu nữa thức.

Bên cạnh ba người đứng nhìn Mai Tuyết Tình múa may không chớp mắt, mặc dù động tác chậm chạp, thông thả ung dung, nhưng mỗi chiêu mỗi thức trong đó như lại mang theo khí phách. Chính là trong nhu có cương, trong cương có nhu.

Hạng Ngạo Thiên tay xoa nhẹ cằm, chăm chú nghiên cứu, cân nhắc.

Đây là công phu gì? Như thế nào cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua?

Nữ nhân này quả thật không đơn giản!

Mai Tuyết Tình thu kiếm lại, điều tiết hô hấp, hỏi: **“Thế nào?”**

“Tốt lắm... Tốt lắm...”

Hạng Ngạo Thiên vỗ tay tán thưởng.

Hàn Thanh thì nghi hoặc càng nhiều hơn, công chúa từ lúc nào cũng biết múa đao lộng võ rồi?

Chẳng lẽ Hoàng thượng không có phát hiện công chúa khác thường sao?

Còn có Ngạo Mai công chúa hàng ngày thường xuyên tiếp xúc, như thế nào đối với những hành vi cổ quái của Ngạo Sương, cũng không có bất cứ phản ứng gì?

Không được, hẳn phải tận dụng cơ hội may mắn này chú ý đến nhất cử nhất động của Ngạo Sương, không để nàng làm ra những chuyện quá trớn.

Mai Tuyết Tình như phát hiện ra Châu lục mới, đã lâu rồi không có được cao hứng như vậy, sau này khi nhàm chán, có thể lại làm cái động tác này.

“Còn nữa nè! Xem kiếm...”

Mai Tuyết Tình như một người tiểu hài tử hưng phấn mỉm cười.

Kiểm vun lên, mũi kiếm chĩa thẳng về hướng Hạng Ngạo Thiên!

Nhanh như chớp trong lúc đó, Hàn Thanh một thân nhanh chóng tiến lên phía trước, dùng một tay vun lên chặn lấy thanh kiếm vô cùng sắc.

Thời gian khẩn cấp, hắn cũng không có lo lắng chính mình có thể bị thương hay không!

Ngạo Mai hoảng sợ hét lớn: **“Tỷ tỷ... Đừng...”**

Hạng Ngạo Thiên đứng ở đó chỉ cách vài bước, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào nàng, làm cho nàng tâm tình lạnh lẽo giống như bị bỏ vào một khối hàn băng.

Bọn họ đều là làm sao vậy?

Như thế nào đều dùng cùng loại ánh mắt lạnh lẽo như vậy nhìn nàng khiến cho nàng trong lòng cũng cảm thấy băng giá?

Tại sao Hàn Thanh tay không cầm kiếm?

Hắn không sợ đã thương đến chính mình sao?

Hạng Ngạo Thiên, cái tên nam nhân kia đối với chính mình luôn hết sức quan tâm chăm sóc, như thế nào cũng dùng cùng loại ánh mắt căm ghét này chăm chú nhìn vào nàng?

Phảng phất trong ánh mắt kia vẫn còn tràn ngập sự chán ghét?

Như thế nào giống như nàng vốn là một người xấu xa, một người phạm tội ác tày trời không thể dung tha?

Nàng cũng không làm chuyện gì sai hử?

Mai Tuyết Tình cúi đầu, phát hiện trên mặt đất đã có một vũng máu.

Còn có tiếng máu nhỏ giọt tí tách rơi xuống mặt đất, khẽ làm vương lên rất nhỏ bụi đất.

Nhìn theo hướng máu rơi, vốn là nơi Hàn Thanh đang đứng.

Hàn Thanh tay nắm chặt thân kiếm, không buông tay.

Hắn cầm kiếm làm gì?

Chẳng lẽ là...

Chẳng lẽ là tưởng rằng, nàng muốn mưu hại Hạng Ngạo Thiên?

Mai Tuyết Tình nhìn về phía Hạng Ngạo Thiên, Hạng Ngạo Thiên lạnh lùng nhìn chăm chú vào nàng, ánh mắt không có một chút cảm tình nào, ngay cả phần nộ cùng hoảng sợ cũng không có, cứ như vậy lạnh lùng nhìn chăm chú...

Ánh mắt nàng vừa lại hướng về phía Hàn Thanh...

Ngày trước khi bắt gặp ánh mắt nàng thì Hàn Thanh lập tức đỏ mặt cúi đầu, nhưng giờ đây vẫn chính là gương mặt ấy nhưng với ánh mắt đầy phần nộ và đăng đăng sát khí đang hướng nhìn về phía nàng.

Nàng phảng phất như nghe được tiếng kêu thảng thốt đầy hoảng sợ của Ngạo Mai :

“Tỷ tỷ... Đừng...”

Đúng vậy, bọn họ đều hiểu lầm nàng !

Bọn họ đều hiểu lầm nàng !

Nàng không hề nghĩ muốn làm thương hại Hạng Ngạo Thiên!

Cho tới bây giờ cũng hoàn toàn không nghĩ tới muốn đả thương cái tên nam nhân đối với nàng hết sức quan tâm chiều cố kia...

Chưa từng có... Chưa từng có...

“Ta...”

Nàng nghĩ muốn giải thích, nàng có chút không ổn rồi.

Cúi đầu nhìn thấy từng giọt từng giọt máu vẫn còn tí tách không dứt rơi xuống làm vung lên bụi đất, phản ứng đầu tiên của nàng chính là ném kiếm xuống...

Đồng thời cũng ngay lúc đó, trong nháy mắt, Hàn Thanh một tay dùng sức hất văng thanh kiếm đang nằm trong tay Mai Tuyết Tình, tay kia vung lên...

Hướng về phía ngực Mai Tuyết Tình vung lên một chưởng...

“Ba...” Một tiếng chói tay vang lên...

Mai Tuyết Tình văng lên bay ra ngoài!

Chương 39

Trong khoảnh khắc, Mai Tuyết Tình không hề cảm nhận được sự đau đớn.

Nàng vội vàng gượng đứng lên, lớn tiếng gọi: **“Hàn Thanh... Hàn Thanh... Tay người, tay người chảy máu rồi... Nhanh đi gọi thái y...”**

Sau đó, nàng cảm giác trong cổ họng mình phun lên một chút vị mặn mặn.

Cái quái gì vậy, trong miệng bùng ra một chất dịch mặn mặn, nàng cố gắng nhổ ra...

“Oa...”

Một ngụm máu đỏ tươi phun mạnh ra...

Nước mắt nàng không ngừng chảy xuống...

Ngạo Mai chạy ào tới: **“Tỷ tỷ...”**

Hàn Thanh trong mắt chợt lóe lên một tia xót xa ân hận khó nhận biết nếu không quan sát kỹ.

Nàng vừa bị đánh nhưng trong tích tắc, lại còn vẫn quan tâm đến mình...

Hạng Ngạo Thiên di chuyển nhanh nhất, hăn như một trận gió lốc thoáng chốc lướt tới trước mặt Mai Tuyết Tình. Cố gắng ôm lấy nàng.

“Hàn Thanh... Nhanh đi gọi thái y đến Vô Tâm cung...” Trong thanh âm không hề che dấu biểu lộ vẻ quan tâm lo lắng.

Hạng ngạo có chút ngây ngô luống cuống...

“Muội muội...”

Hạng Ngạo Thiên vươn hai tay.

“Tự ta có thể đi...”

Mai Tuyết Tình đẩy tay hăn ra, quật cường hướng phía Vô Tâm cung đi trở về.

“Công chúa... Công chúa... Người bị làm sao vậy?”

Nghe được động tĩnh, các tiểu cung nữ cũng chạy tới, chứng kiến tình cảnh như thế, quỳnh quáng đến độ trong mắt nước mắt lưng tròng.

“Không có gì đáng ngại...”

Mai Tuyết Tình mỉm cười nhìn các nàng an ủi, nụ cười nọ đúng là rạng rỡ như vậy, nhu hòa như vậy, bình thản như vậy, như thế không có gì đáng kể vậy...

Thỏa thích cười đi, sau này, chính mình cũng sẽ không bao giờ có cơ hội cười nữa...

Bởi vì...

Bởi vì Hạng Ngạo Thiên ánh mắt nọ lạnh như băng!

Bởi vì hăn không chút có phản ứng thờ ơ, không chút động lòng!

Bởi vì hăn đối với của nàng không tín nhiệm!

Hóa ra, hăn đã sớm hoài nghi chính mình rồi!

Bởi vì Hạng Ngạo Thiên khoanh tay đứng nhìn, nàng từ nay về sau, sẽ không bao giờ còn có thể cởi mở tấm lòng nở nụ cười được nữa rồi!

“Công chúa...”

Các cung nữ chứng kiến công chúa kiên cường mỉm cười như vậy, rốt cục không nhịn được cũng òa lên khóc hu hu.

“Không có việc gì đâu...” Nàng giơ tay lên, theo thói quen nghĩ muốn gõ gõ lên đầu các nàng...

Cái động tác theo thói quen... là học theo Hạng Ngạo Thiên...
Cái động tác theo thói quen... là học theo Hạng Ngạo Thiên...
Là học theo hẳn... Mai Tuyết Tình rút tay lại, không có gõ xuống...
Từ nay về sau, cái động tác này cũng nên sửa lại...
Mai Tuyết Tình tự nói với chính mình.

“Đừng lo lắng... Không có việc gì đâu... Không có việc gì đâu...”

Nàng vừa đi vừa an ủi các nàng, ánh mắt cũng vẫn nhìn các nàng: **“Các người thích ta sao...”**

“Thích... Thích... Chúng ta cũng đều thích công chúa a!”

Các cung nữ ai cũng lệ rơi đầy mặt rồi.

“Vây là tốt rồi... Ta thật là vui...”

Một dòng máu tươi theo khoe miệng chậm rãi chảy xuống.

Theo vạt áo, rơi xuống mặt đường đá dưới chân, từng giọt rồi từng giọt máu bắn xuống đất như những nụ hoa bung xòe ra, phẳng phất như từng cánh từng cánh hoa tàn héo lả tả rơi rụng cuối mùa thu, kéo dài theo dưới chân Mai Tuyết Tình.

Như vậy thật gai mắt, như vậy thấy được, làm cho người ta trái tim quặn thắt lại từng cơn, thật là cảm giác vô cùng khó chịu!

“Công chúa...” Các cung nữ tiếng khóc càng lúc càng lớn.

“Các người nhất định phải đáp ứng ta... Đem những gì ta đã chỉ bảo cho các người... học thuộc... Nếu không thì nói cách khác, ta có thể lúc này không sống nổi...”

Mai Tuyết Tình lau đi nước mắt đang ràn rụa, vẫn mỉm cười như cũ.

“Công chúa, không nên nói... Chúng ta sau này nhất định sẽ cố gắng học tốt, ngoan ngoãn nghe lời người nói...”

“Đều là hảo hài tử...”

Quá mệt mỏi rồi, Mai Tuyết Tình tựa vào lan can, thở hắt hắt...

Theo khoe miệng máu chảy ra càng ngày càng nhiều, vạt áo đã thấm đẫm máu, nàng chỉ có thể dùng đầu ống tay áo không ngừng xoa xoa.

“Ta có phải rất kh1o coi không?”

Ánh mắt vẫn như cũ tập trung nhìn trên người các cung nữ.

Từ đầu đến cuối, chưa từng ngó qua Hạng Ngạo Thiên một cái.

Xem sắc mặt nàng càng ngày càng tái nhợt, không khỏi phân trần, Hạng Ngạo Thiên ôm lấy nàng, bước nhanh về hướng Vô Tâm cung.

Mai Tuyết Tình không thềm nói lời nào, cũng không thềm giẫy dụa nữa, nàng nhắm hai mắt lại.

Nàng không bao giờ muốn nhìn đến tên nam nhân này nữa!
Bằng vào võ công của hã, hã hoàn toàn có thể ngăn Hàn Thanh ra tay trong nháy mắt cứu nàng, hã không cứu!
Hã là không tin tưởng nàng!
Có lẽ, từ đầu đến cuối, hã cũng chưa từng tin tưởng qua nàng!
Đối với nàng chăm sóc, đối với nàng chiều cố, đối với nàng sủng ái cưng chiều, tất cả đều là giả!
Tất cả đều chỉ là nàng, một mình Mai Tuyết Tình nàng tự mình đa tình!
Chính mình quá ngây thơ rồi!
Tưởng rằng, bằng vào kinh nghiệm trong công việc ở cuộc sống hiện đại, ở thế giới cổ đại này, có thể có được một cuộc sống thoải mái thành đạt, thật không ngờ tới, chỉ có thể làm một người cho người cổ đại trêu chọc đùa giỡn thôi!
May mắn là, trái tim mình cũng chưa có giao cho hã, nói cách khác, chìm đắm vào loại tình cảm này, chỉ có phần chết thôi!
Máu cuồn cuộn chảy, không ngừng tiếp tục chảy...
Máu đỏ tươi rơi xuống trên mặt đất, lập tức khô cạn.
Như những cánh hoa hồng khô héo, tiếp tục rơi xuống kéo dài uốn lượn dưới chân ...
“Oa...” Vừa lại một bụng máu trào lên...

Chap 40

Mai Tuyết Tình mặc dù nhắm chặt hai mắt, nhưng, nàng không ngừng tự nhắc nhở chính mình:
Ngàn vạn lần không thể bất tỉnh, không được chết!
Nàng còn muốn sống sót!
Cổ đại này, nếu như nói, còn có cái gì lưu luyến, cũng chỉ là vài người cung nữ thôi!
Các nàng mới thật sự chân thành quan tâm đến mình!
Lúc này đây, nàng không được phép nhìn sai nữa!
Nghĩ đến nàng Mai Tuyết Tình, lúc còn tại chức không hề để cấp trên vào trong mắt, coi sếp như là một con ngựa già.
Nhưng lại hết lần này tới lần khác ở nơi này lại bị một tên Hạng Ngạo Thiên đùa bỡn, thật đúng là mã thất tiền đề! (*mã thất tiền đề: ngựa mất móng trước – ý nói vô tình phạm phải sai lầm*)

Hai mắt nhắm chặt, nhưng lại không ngăn cản được nước mắt chậm chậm rơi xuống...

Nàng tự nhủ với chính mình, nước mắt này là bởi vì vì đau đớn mới chảy ra!

Không phải bởi vì Hạng Ngạo Thiên!

Không phải!

Quyết không phải là bởi vì Hạng Ngạo Thiên mà rơi lệ!

“Muội muội, nhất định phải kiên trì... Không được ngủ... Muội muội...”

Hạng Ngạo Thiên tâm tình rối bời, cũng không có cách nào che dấu.

“Muội muội... Ngày mai, chúng ta sẽ xuất cung... Muội nghĩ xem muốn đi nơi nào... Ca ca không bao giờ ngăn cấm muội nữa!”

“Thật sao?”

Mai Tuyết Tình thanh âm yếu ớt không còn chút sức lực, nhẹ nhàng như làn gió truyền tới tai Hạng Ngạo Thiên.

“Phải... Chỉ cần muội vui vẻ là tốt rồi...” Hạng Ngạo Thiên nghe thấy thanh âm yếu ớt của Mai Tuyết Tình, trong lòng dấy lên hy vọng.

“Sau này, không bao giờ... muốn xen vào ta nữa...”

Chịu thương tổn lớn như vậy, đổi lấy thân thể tự do, cũng đáng rồi, Mai Tuyết Tình khoe miệng lướt qua một tia cười vui mừng.

“Muội muội... Đừng ngủ... Đừng bỏ lại ta một mình...”

Hạng Ngạo Thiên hai mắt đã ươn ướt, hắn không thể để cho nàng chết như vậy, hắn ngay cả tên của nàng còn không biết.

Hừ, vẫn biết nàng là muội muội của hắn! Lúc đầu, tại sao không ra tay cứu giúp?

Mai Tuyết Tình không hề mở miệng, trong lòng cũng đã hiểu rõ mọi chuyện.

Phải giữ cho tỉnh táo... Phải giữ cho tỉnh táo...

Mai Tuyết Tình tự khích lệ mình.

Nàng còn muốn trở về bên người thân yêu, bên cha mẹ của mình!

Hạng Ngạo Thiên xem nàng như cỏ dại, nhưng cha mẹ nàng lại xem nàng như bảo bối!

Không vì người nào khác, chỉ vì cha mẹ thân yêu, nàng cũng muốn sống sót!

Nàng nhất định phải còn sống, phải nhìn thấy cha mẹ!

Hạng Ngạo Thiên không ngừng nói, hắn chỉ sợ nàng ngủ thiếp mà tạ thế.

“Đừng nói nữa... Người thật ồn ào quá...”

Đây là câu nói cuối cùng của Mai Tuyết Tình trước khi thiếp đi bất tỉnh.

oOo oOo oOo

Không có ánh sáng, bóng tối mênh mông bao phủ, Mai Tuyết Tình lấy hết can đảm, tìm kiếm chung quanh lối ra.

Nàng tự an ủi mình, nhất định phải có đường ra, nhất định phải nhìn thấy ánh sáng!

Mặc dù, ngực rất khó chịu, rất đau đớn, nàng gắng hết sức chịu đựng.

Nàng nhớ tới lời của mẹ mình, mẹ từng nói qua với nàng, khi gặp phải chuyện, không nên tự loạn, phải cố gắng bình tĩnh.

Phải nghĩ tới hậu quả xấu nhất là cái gì, sau đó, thử tiếp nhận hậu quả xấu nhất đó.

Hậu quả xấu nhất đã có rồi, cũng không còn gì phải sợ nữa rồi, tiếp theo, dường như chưa từng có chuyện gì phát sinh, tích cực đi tìm biện pháp giải quyết vấn đề thôi.

Mai Tuyết Tình tự nhủ với chính mình, chết còn không sợ nữa là, còn có thể có cái gì đáng sợ đây!

Nàng lại như có dũng khí trong bóng đêm tìm kiếm ánh sáng.

Đi hã, tìm hã, không biết qua bao lâu, nàng phát hiện thấy ánh sáng!

Phía trước vừa có ánh sáng... Mai Tuyết Tình vươn hai tay vào khoảng không cố chạm đến... Nàng cười... Tự tin nở nụ cười... Rốt cục cũng tìm được lối ra rồi...

“Hoàng thượng... Hoàng thượng... Mau đến xem... Công chúa cười, công chúa cười... Công chúa tỉnh dậy... Tỉnh dậy...”

Đúng là giọng nói của Liên nhi, Liên nhi hưng phấn đến suýt muốn khóc.

Cái tiểu nha đầu này, dù sao vẫn lên tiếng huyên náo như thế!

“Khóc cái gì... Ta không chết...”

Mai Tuyết Tình mở hai mắt.

Trước hết ánh vào mắt nàng không phải mặt của Liên nhi, mà là gương mặt của một người mà Mai Tuyết Tình không bao giờ muốn nhìn thấy nữa.

“Muội muội, cảm thấy khá hơn nhiều rồi sao!” Hạng Ngạo Thiên chung quanh hai mắt, mở hồ lộ ra một vùng đen đen quanh vành mắt, vừa nhìn đã biết, đã không nghĩ ngơi tốt trong thời gian dài rồi.

“Khá hơn rồi...” Mai Tuyết Tình không nghĩ lúc này lại thấy hân.

Nàng tự điều chỉnh mình, suy nghĩ cẩn thận, sau này như thế nào cùng hắn ở chung, vừa lại không được làm lỗi với hắn, vừa lại không được thường xuyên tiếp xúc nhiều cùng hắn lắm, phải làm sao để hắn không thể làm thương tổn đến bản thân mình.

“Công chúa... Ăn cái gì... Hoàng thượng cố ý phân phó ngự thiện phòng chuẩn bị sẵn rất nhiều món!”

Liên nhi cao hứng vô cùng.

“Cám ơn hoàng huynh...” Mai Tuyết Tình rốt cục ngược mắt nhìn thẳng vào Hạng Ngạo Thiên một cái, vừa rồi nàng một tiếng “Ca ca” cũng không kêu, nàng vừa lại kéo giãn khoảng cách giữa hai người.

“Sao lại khách khí với ca ca như vậy...” Hạng Ngạo Thiên đỡ Mai Tuyết Tình tựa vào đầu vai của mình, tiếp nhận chén chầu, tự mình dứt cho nàng ăn.

Mai Tuyết Tình không có cự tuyệt.

Không thể đắc tội với hắn, còn muốn giữ nguyên khoảng cách nhất định, Mai Tuyết Tình suy tư phải làm sao bây giờ.

Những ngày tiếp theo, Mai Tuyết Tình buộc mình cố gắng hết sức ăn nhiều uống nhiều ngủ nhiều, cố gắng cái gì đều cũng không nghĩ tới.

Thỉnh thoảng dành chút thời gian đi ngự hoa viên tản bộ, hoặc là luyện tập thái cực kiếm của nàng, những lúc đó hấp thụ tinh hoa linh khí thiên địa.

Đôi khi, chính nàng cũng cảm thấy buồn cười, lúc đầu, vốn là mình luyện thái cực kiếm mà bị đả thương.

Bây giờ, lại muốn luyện nó, vì nó làm cho chính mình mau một chút khỏi hắn!

Thật sự là thành cũng Tiêu Hà, bại cũng Tiêu Hà! (Tiêu Hà (蕭何) (?-193 TCN) vốn là người huyện Bái ở vùng Giang Tô ngày nay, là Thừa tướng nhà Hán. Tiêu Hà cùng với Trương Lương, Hàn Tín là “tam kiệt nhà Hán” - Phi Tam kiệt tất vô Hán thất nghĩa là không có tam kiệt trợ giúp thì không có triều Hán. Ông có đóng góp nhiều cho thành công của Lưu Bang trong thời Hán Sở tranh hùng. Ông cũng là người có công giúp Hàn Tín đến với Lưu Bang nhưng đồng thời cũng có phần nào trách nhiệm trong cái chết của Hàn Tín, việc này đã trở thành một ngạn ngữ của Trung Quốc (成也蕭何, 敗也蕭何, “thành đã Tiêu Hà, bại đã Tiêu Hà”).

Rất nhanh, Mai Tuyết Tình hoàn toàn khỏi bệnh rồi.

Khai thái y cũng tẩm tặc lấy làm kỳ, nói nội trong một khoản thời gian ngắn như thế, khôi phục tốt như vậy, thật sự là một kỳ tích.

Mai Tuyết Tình biết, không phải kỳ tích, vốn là nàng sống sót bởi do niềm tin, do ý chí cầu sinh của mình, giúp nàng chống đỡ, khôi phục nhanh như vậy.

Nếu như nói, thế gian này có cái gì kỳ tích, cũng là con người tự sáng tạo thành.

Người vốn là chúa tể vạn vật, chúa tể thế giới!

Chap 41

Người dịch: **Hồng Ngọc.**

Edit Fijian

Ý định kế tiếp của Mai Tuyết Tình là phải dò xét tìm tòi cái hồ thần bí kia. Nếu không, mùa đông sắp tới, nàng sẽ không có cơ hội.

Mặt khác, nàng tại tích cực tính toán chuẩn bị chuyện xuất cung.

Mai Tuyết Tình tự mình ở trong tấm cung, làm công việc nữ công.

Nàng phân phó Liên nhi tìm kim chỉ và kéo, sau đó, tìm một bộ quần áo dài, đem chúng cắt ngắn đi.

Mai Tuyết Tình thật không hiểu, tại sao mùa hè nóng nực, người cổ đại ở nơi này còn muốn mặc áo quần dài, vào mùa này nếu ở hiện đại, đã sớm mặc quần áo ngắn để lộ cánh tay và chân cho thoáng mát rồi.

Nếu không phải vì khi xuống nước, muốn giảm bớt lực cản, nàng cũng không phải tốn sức nhiều như vậy để làm mấy thứ này. Thế nhưng nàng đối với việc nữ công cũng có chút hứng thú!

“Công chúa, hoàng thượng tới... Hoàng thượng đang đi về hướng chúng ta”

Liên nhi chợt xuất hiện, bóng dáng uyển chuyển tiến vào, tiếp đó, vừa lại đi ra ngoài lên tiếng hô to: **“Nô tỳ thỉnh an Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế!”**

Trời đất! Hoàng thượng đi như thế nào mà nhanh như vậy!

Liên nhi vội vàng quỳ trên mặt đất thỉnh an!

“Bình thân! Công chúa các người đâu!”

Hạng Ngạc Thiên mặt không chút thay đổi hỏi.

“Muội muội thỉnh an hoàng huynh!”

Không đợi Liên nhi trả lời, Mai Tuyết Tình đã bước ra hướng về phía Hạng Ngạc Thiên hành lễ rồi.

“Ai... Muội muội, ca ca không phải cùng người đã nói qua sao, kêu ta ca ca, ta thích nghe như vậy!”

Hạng Ngạo Thiên nhắc nhở Mai Tuyết Tình.

“Hoàng huynh... Tất cả đều là lẽ nghi...”

Mai Tuyết Tình vẻ mặt bình thản như nước.

“Đã bảo là gọi ca ca .. nghe muội gọi hoàng huynh ta thấy rất xa lạ....”

Hạng Ngạo Thiên như thế nào nghe như thế cảm thấy không thoải mái, phảng phất như trong lúc đó giữa hai người có một bức tường ngăn cách.

“Đã sớm xa lạ rồi... Từ lúc người trơ mắt đứng nhìn ta bị Hàn Thanh đã thương, vào thời khắc đó trong nháy mắt, cũng đã trở nên xa lạ rồi!”

Mai Tuyết Tình trong lòng thầm trả lời Hạng Ngạo Thiên.

“Muội muội...”

Hạng Ngạo Thiên không có để ý Mai Tuyết Tình đối với hắn thay đổi cách xưng hô, hắn một mình hy vọng thời gian có thể làm phai nhòa tất cả mọi việc.

“Còn nhớ rõ lần trước, chúng ta cùng chơi cái trò chơi kia chứ?”

Hạng Ngạo Thiên không thể không bội phục sự thông minh của Mai Tuyết Tình, **“Hai đại thần cũng đã đem những chậu hoa giao trả lại, có một chậu trong đó còn có những bông đang nở rộ nữa!”**

“Muội muội, người đã giúp đỡ ca ca rất nhiều... Ít nhất, ca ca thông qua chuyện này, có thể phán đoán ra bọn họ có thành thật hay không! Ca ca biết được kết quả như vậy, thật cảm ơn người nhé!”

“Vâng!”

Mai Tuyết Tình không nói gì cả. Chiêu thuật đơn giản như vậy, ở hiện đại rất nhiều người đều biết.

Khi còn nhỏ, nàng đã được người lớn từng dạy rằng phải biết thành thật, hơn nữa còn kể và giải thích cho nàng nghe qua điển tích này, thông qua điển tích này mà dạy bảo nàng. Nàng chỉ bất quá linh hoạt vận dụng vào cuộc sống mà thôi.

Người ở cổ đại này còn tưởng rằng nàng thần thông quảng đại

“Muội muội, còn nữa, chúng ta từng nói qua, miễn phí cấp phát được cho nữ nhân phòng chuyện tính dục, cũng có chút tiến triển rồi...”

Báo cáo những việc này cho mình, có ích lợi gì?

Hoàng đế không phải là nàng, Mai Tuyết Tình, mà vốn là Hạng Ngạo Thiên!

“Được!”

Vừa lại vẫn một câu cụt lủn ” Được”, thật nghe không ra vốn là hưng phấn hay là tán thành, có lẽ vốn là thờ ơ.

Hạng Ngạo Thiên không thể không thừa nhận, Lần này hẳn cố tình nói chuyện với nàng xem ra đã thất bại. Tiểu nữ nhân trước mặt này tận lực muốn cùng hắn giữ khoảng cách! Mỗi một câu sau khi nói xong, câu trả lời của nàng đều chỉ một chữ ” Được” qua loa cho xong, lấy lệ trả lời hắn cho có.

“Muội muội, chúng ta xuất cung một chuyến, như thế nào!”

Hạng Ngạo Thiên đề nghị.

“Được!”

Vừa lại là một câu trả lời ” Được”, Hạng Ngạo Thiên tưởng rằng, Mai Tuyết Tình khi nghe thế đề nghị này nhất định rất cao hứng mà nhảy dựng lên.

Thật ngạc nhiên đến không ngờ, Mai Tuyết Tình vẫn tiếp tục thờ ơ trả lời hắn.

oOo

Không có mang theo bất cứ một người tùy tùng nào.

Hạng Ngạo Thiên thầm nghĩ một mình mình với Mai Tuyết Tình ở cùng một chỗ.

Hạng Ngạo Thiên thay bộ thường phục, Mai Tuyết Tình cũng thay đổi một thân y phục đơn giản trang nhã, lúc này đây, nàng không có cải giả nam trang.

Hai người mặc trang phục tuy rằng mộc mạc, thế nhưng, hai người phong thái, khí chất làm say mê hấp dẫn, nhiều lần thu hút ánh mắt người qua đường. Tuấn nam mỹ nữ, trai tài gái sắc, nam nhân tiêu sái băng lãnh, nữ nhân linh động phiêu dật. Hai người vai sồng vai đi tới, vừa xuất hiện ở đầu đường đã tạo thành một phong cảnh mỹ lệ sáng cả khúc đường.

Mai Tuyết Tình xuất cung trong lòng có mục đích, quan sát bốn phía cửa hàng xung quanh. Cửa hàng kia, sao lại vẫn chưa bán? Mấy tháng rồi, cáo thị vẫn còn treo đó.

Mai Tuyết Tình cho rằng, đoạn đường nơi đây vốn là nơi buôn bán, người qua lại đông đúc vừa lại rất tốt, rất thích hợp cho việc buôn bán, Ai ngờ người cổ đại ở đây chẳng để ý? Mai Tuyết Tình quyết định ngày mai chính mình đến, hỏi thăm chi tiết, nghe ngóng tình hình.

“Muội muội, nhìn kia, bên kia có bán đồ chơi thổi bằng đường, muội ở chỗ này chờ! Ca ca đi mua cho người một hình nhân rồi trở lại ngay!”

Hạng Ngạo Thiên chỉ về phía xa xa bên kia, một ông lão đang ở đó ra sức thổi đồ chơi làm bằng đường, chung quanh rất nhiều người đang vây quanh quan khán.

“Được!”

Mai Tuyết Tình đã thành thói quen rồi, dường như, khi ở cùng Hạng Ngạo Thiên một chỗ, nàng sẽ không nói cái gì khác hơn nữa.

“VẬY MUỘI CỨ ĐỨNG ĐÂY CHỜ... ĐỪNG ĐI ĐÂU LUNG TUNG !”

Hạng Ngạo Thiên an bài xong Mai Tuyết Tình, hướng về phía chỗ đông người đang đứng đi đến.

2

Người dịch: ss hồng Ngọc

Eidt: Fijian

Mai Tuyết Tình đứng mé ngoài tường của một cửa hàng, không đếm xỉa đến đám người rộn ràng nhốn nháo qua lại.

“Tráng nhi...”

Một tiếng mệt mỏi thế nhưng thanh âm lại tràn ngập tình cảm truyền đến tai Mai Tuyết Tình: **“Đi thôi, giá mà lúc này mẫu thân có tiền... mẫu thân cũng mua một đồ chơi hình nhân bằng đường cho con!”**

Mai Tuyết Tình tìm kiếm nơi phát ra thanh âm kia.

Chỗ góc tường một thiếu phụ chừng ba mươi tuổi đang ngồi, mặc dù quần áo tả tơi, nhưng lại không che dấu được khuôn mặt thanh tú.

Chỉ bất quá, Mai Tuyết Tình phát hiện sắc mặt của nàng có chút ửng hồng.

Có phải bị bệnh hay không?

Mai Tuyết Tình bất động thanh sắc tiếp tục lắng nghe.

“Mẫu thân... Con không cần... Tráng nhi vốn là nam tử hán rồi... Nam tử hán không chơi những thứ kia...”

Tiểu nam hài tên gọi Tráng nhi quay mặt về phía mẫu thân lắc lắc cánh tay gầy yếu, nói : **“Giữ lại tiền, tìm đại phu trị bệnh cho mẫu thân...”**

Thấy trong mắt mẫu thân hiện lên vẻ áy náy, Tráng nhi vội vàng giải thích: **“Chữa hết bệnh của mẫu thân... Chúng ta có thể đi tìm cha**

rồi... Tìm được cha rồi, chúng ta sẽ bảo cha cho chúng ta tiền, mua thật nhiều thật nhiều đồ chơi hình nhân bằng đường ...”

Mai Tuyết Tình nghe ra một ít manh mối, thì ra là hai mẹ con đi tìm cha của cậu bé, lưu lạc ở đây.

Nhìn sắc mặt ửng hồng của thiếu phụ kia, hẳn là bệnh không nhẹ, nếu không, có tiền tại sao không đi tìm đại phu, phỏng chừng hay là trên người ngân lượng không đủ rồi !

Trần ngập từ ái mẫu thân, hài tử nhu thuận hiểu chuyện.

Mai Tuyết Tình động lòng trắc ẩn, nhìn bọn họ không phải là ăn xin chuyên nghiệp, trong lòng tràn ngập sự đồng tình và cảm thông.

“Đại tể... người sống ở đâu?” Mai Tuyết Tình tiến tới tiếp cận.

Bé trai muốn mở miệng trả lời, thiếu phụ ngăn cản hẳn, nói: **“Chúng ta mẫu tử vốn là sống ở trên núi phía đông, không biết, cô nương có gì chỉ giáo?”**

Tiểu nam hài thì thảo nói: **“Mẫu thân dạy Tráng nhi phải thành thật, sao mẫu thân lại nói dối!”**

Theo nét mặt tránh né của thiếu phụ, cũng từ trong giọng nói thì thảo của tiểu nam hài, Mai Tuyết Tình có thể đoán được, bọn họ khẳng định có ẩn tình gì đó khó nói, nói cách khác, không thể đối với người xa lạ, không quen biết, không thể không phòng bị.

Cũng được, mỗi người đều có những bí ẩn riêng tư thuộc về bản thân mình, chính mình cũng không có cách gì hỏi tường tận, chỉ cần có thể phán đoán bọn họ không phải là người xấu là được rồi.

Mai Tuyết Tình từ trong người móc ra toàn bộ số ngân lượng mang theo, giao vào tay thiếu phụ.

“Cầm lấy đi tìm đại phu đi... Ta xem người bệnh không phải là nhẹ đâu...”

Thiếu phụ vội vàng đẩy ra bên ngoài: **“Vốn không quen biết, chúng ta không thể nhận...”**

“Cầm lấy đi... Vì hài tử... Hẳn còn cần sự chăm sóc của người!” Mai Tuyết Tình đem ngân lượng đặt vào tay thiếu phụ.

Vừa nhắc tới hài tử, thiếu phụ hơi lưỡng lự, nàng thôi khước từ.

Đúng vậy! Vì hài tử, nàng phải thật khỏe mà sống sót!

Không thể khiến cho hài tử vừa không cha lại vừa lại không mẹ nữa!

Thiếu phụ đem ngân lượng trong tay giao cho tráng nhi, cố sức đứng lên, sau đó, vừa lại quỳ xuống: “Cám ơn cô nương cứu giúp chi ân ...”

“Mau đứng lên... Mau đứng lên... Người làm vậy khiến ta giảm thọ mất?”

Mai Tuyết Tình vội vàng đỡ nàng dậy.

Thiếu phụ trong mắt tràn đầy nước mắt, **“Đại ân của cô nương, không biết làm sao báo đáp được...”**

“Đợi tới lúc khỏi bệnh, khỏe hẳn, người nhân thiện mỗi ngày trong lòng tưởng niệm đến ta mà làm vài việc tốt, như vậy là được rồi!”

Mai Tuyết Tình không muốn nghe người khác nói cảm tạ, mang ơn.

Trợ giúp người khác, nàng chưa từng bao giờ nghĩ tới cái gì hồi báo.

Giúp được thì cứ giúp, cứ cố sức mà là đi!

Thi ân không cần báo đáp, đây là nguyên tắc xử thế bất di bất dịch của nàng từ trước đến nay.

“Đa tạ cô nương... Đa tạ cô nương... Hôm nay chi ân, ngày khác chắc chắn cũng tuyên xưng báo!”

Cũng là một thiếu phụ có chút học thức, Mai Tuyết Tình từ trong lời cử chỉ của nàng nhận ra được.

“Được rồi... Nếu có duyên phận, khi chúng ta gặp lại, lúc đó hãy báo đáp ta đi!”

Mai Tuyết Tình nhẹ nhéo vào chóp mũi của tiểu nam hài, đúng là đứa trẻ ngoan rất hiểu chuyện!

“Xin hỏi cô nương, tôn tính đại danh?” Thiếu phụ thật sự muốn biết.

Ngày khác sau khi khỏi bệnh, khỏe hơn, nên vì ân nhân mỗi ngày thắp hương niệm Phật cầu phúc.

“Mua được rồi... Thật là đông đúc, chen chúc dữ lắm...” Hạng Ngạo Thiên chạy tới, ngắt ngang câu chuyện của hai người.

Tiểu nam hài nhìn hai hình nhân bằng đường trong tay Hạng Ngạo Thiên, không tự giác liếc liếc đôi môi khô khốc.

Mai Tuyết Tình bị động tác nhỏ như vậy của tiểu nam hài đập vào mắt.

“Cho người...”

Mai Tuyết Tình từ trong tay Hạng Ngạo Thiên, lấy lại hai hình nhân bằng đường, nhét vào trong tay tiểu nam hài.

“Đừng...”

Ngoài miệng mặc dù nói không nên, ánh mắt tiểu nam hài nhưng lại một khắc cũng không rời đi hai hai hình nhân bằng đường.

“Cầm đi...” Mai Tuyết Tình liếc nhìn thiếu phụ một cái.

“Cầm đi...” Mẫu thân lên tiếng rồi, tiểu nam hài mới đưa ta lấy hai hình nhân bằng đường cầm thật chặt, dường như sợ nó bay mất.

Ngân lượng cũng đã nhận rồi, hai hình nhân bằng đường lại cứ đẩy tới đẩy lui, có vẻ rất giả dối rồi.

Thiếu phụ ngẩng đầu, nhìn Hạng Ngạo Thiên nói: **“Nương tử ngài vốn là người tốt, tương lai, các người sẽ có báo đáp tốt!”**

“Chúng ta...”

Mai Tuyết Tình nghĩ muốn giải thích, ai là nương tử của hã hã? Như thế nào lại nhầm lẫn là đôi uyên ương đây?

Còn chưa kịp mở miệng nói lại, Hạng Ngạo Thiên liền kéo nàng lôi đi rồi!

“Này... Này... Nhất định phải đi tìm đại phu nha!” Mai Tuyết Tình hướng về phía mẫu tử ở phía sau thét lên.

Thiếu phụ vừa lại quỳ rạp xuống đất, thành tâm thành ý lia lịa dập đầu xuống đất, đưa mắt nhìn ân nhân thân ảnh biến mất trong dòng người đông đúc.

“Buông ta ra...” Không biết tại sao, Hạng Ngạo Thiên vẫn nắm tay kéo nàng đi về hướng rất thưa thớt người đi đường.

Mai Tuyết Tình gỡ tay Hạng Ngạo Thiên ra, làm gì nắm chặt như vậy?

Nàng Mai Tuyết Tình cũng không phải sẽ không rời đi!

Mai Tuyết Tình còn muốn quay trở lại, nếu mẫu tử hai người họ vẫn còn đang hiểu lầm như vậy, nàng muốn cùng bọn chúng giải thích rõ ràng. Đây là việc hệ trọng quan hệ đến danh dự cá nhân nàng.

“Muội muội, đừng quay trở lại...” Hạng Ngạo Thiên tất nhiên hiểu rõ ý nghĩ của nàng.

Nữ nhân này, bây giờ, bất luận cái gì, đều cũng muốn cùng hã hã phân ranh giới rõ ràng, nàng càng như thế này, lại càng không cho nàng thực hiện được.

“Ai nha... Đừng túm ta...”

Mai Tuyết Tình có chút tức giận.

“Muội muội...”

Hạng ngạo trời cũng đã bực mình, nữ nhân này bây giờ ngay cả con mắt cũng không liếc nhìn hã hã lấy một cái, hã hã không phải cũng được xem như

là tướng mạo đường đường anh tuấn tiêu sái hay sao!

Trong cung các phi tần phi người nào thấy hãn cũng đều là một bộ dáng vui vẻ hạnh phúc, hết lần này tới lần khác chính nàng, không đem hãn, vị hoàng đế này, để ở trong mắt.

Hạng Ngạo Thiên kéo Mai Tuyết Tình vừa đến trước bức tường, hãn vươn song chưởng, đem Mai Tuyết Tình giới hạn trong phạm vi hai cánh tay mình.

“Muội muội, quay về đó làm cái gì, đi tìm mẫu tử hai người nọ giải thích sao? Muội không cảm thấy có chút chuyện bé mà xé ra cho to sao?”

Hãn ép buộc Mai Tuyết Tình nhìn chính mình, trán hãn thiếu chút nữa thì đụng vào trán của Mai Tuyết Tình rồi.

Mai Tuyết Tình bị hãn quấy rối như vậy, tâm tình khẩn trương hãn lên, sợ hãn tại đây trước nơi đông người, làm ra cái gì chuyện tình trái ngược với lễ nghi bình thường.

“Hoàng huynh... Người buông ta ra, ta không quay lại nữa!”

Hạng Ngạo Thiên trong lòng thầm vui mừng, hãn biết, Mai Tuyết Tình vốn là sợ nhất chiêu này.

Chap 43

Ban đêm trong Vô Tâm cung.

Mai Tuyết Tình xoa bàn chân sưng đỏ.

Quá mệt mỏi rồi, ban ngày bị Hạng Ngạo Thiên lôi kéo đi dạo khắp nơi, mãi đến hoàng hôn sụp xuống, mới hồi cung.

“Công chúa, chúng ta giúp người ấm lưng!”

“Đúng đó, công chúa, ta giúp người xoa bóp chân!”

Các tiểu cung nữ xung phong nhận việc, các nàng cũng cảm giác được, sau khi thương thế lành, công chúa có chút thay đổi.

Công chúa không còn hay cười, cho dù cười, cũng chỉ là thoáng cười nhẹ.

Vùng giữa lông mày, thường thường lúc không có ai, hơi chau lại mang nét sầu bi.

Cho đến bây giờ tình trạng này vẫn không có cách gì tiêu trừ được, chính xác mà nói, nỗi ưu sầu này không có kế gì tiêu trừ, nét sầu bi phía giữa vùng xung quanh lông mày, nổi âu sầu trong lòng, có thể hình dung được tâm tình Mai Tuyết Tình thật không thoải mái !

Thân là hạ nhân, các nàng thật không hiểu, Hàn Thanh tại sao muốn đánh công chúa? Cho đến tận bây giờ cũng không muốn nghĩ đến, ngày đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Các nàng chính là không nghĩ có ngày chứng kiến công chúa có bộ dáng như vậy!

Tại sao Hàn Thanh một quyền đã đem tất cả những nụ cười cùng vui sướng của công chúa đánh bay đâu mất rồi?

Nhìn công chúa trước mặt người khác bộ dáng làm bộ dường như không có việc gì, trong những lúc không có ai, biểu lộ sự cô quạnh cùng nét âu sầu, các nàng thật đau lòng!

“Không cần đâu! Các người cũng lui xuống nghỉ ngơi đi!”

Mai Tuyết Tình phân phó.

Công chúa cũng không muốn để cho các nàng hầu hạ rồi, rất nhiều chuyện, công chúa cũng học được chính mình tự làm!

Mặc dù, công chúa vẫn đối với các nàng rất tốt, thế nhưng trong lòng các nàng càng ngày càng không nở.

Các cung nữ đều lui ra.

Phòng chừng các cung nữ đều đang ngủ, Mai Tuyết Tình bắt đầu hành động kế hoạch của mình.

Mai Tuyết Tình thay quần đùi cùng áo ngắn tay do mình tự sửa, tháo gỡ những đồ trang sức bằng châu ngọc cùng trâm gài tóc trên đầu xuống, nhẹ nhàng vấn mái tóc dài lên vài vòng, sau đó dùng một trâm gài tóc giữ chặt lại.

Ẩn mình dưới ánh trăng mờ mờ, Mai Tuyết Tình hướng về phía bờ hồ nơi ngự hoa viên đi đến.

Nàng rất may mắn, Hạng Ngạo Thiên không phái thị vệ gác chung quanh Vô tâm cung của nàng.

Nếu không, giờ đây nếu nàng muốn có hành động điều gì thì cũng thật là khó khăn rồi.

Ánh trăng mờ mịt, thật là vật che chắn tốt nhất cho nàng.

Nàng nhặt lên một hòn đá nhỏ, ném vào trong hồ, thông qua tiếng nước thử kiểm tra xem độ nông sâu của hồ nước.

Sau đó, lấy tay khoát xuống nước thử xem độ ấm lạnh, cảm thấy rằng vẫn còn có thể.

Tuy rằng ánh sáng mờ mờ, Mai Tuyết Tình vẫn cảnh giác quan sát bốn phía một chút, sau khi xác định không có người nào, nàng chậm rãi trèo mình vào trong hồ nước.

Cố gắng hết sức không làm nước bắn lên tung tóe, cẩn trọng từng ly từng tí, dè dặt dùng hai tay quạt mặt nước, cố làm cho tiếng nước nhỏ nhất có thể, để tránh gây sự chú ý của các thị vệ tuần đêm.

Thật thoải mái!

Mai Tuyết Tình đã lâu rồi không có được trong nước bơi lội thoải mái như vậy.

Nếu ở hiện đại, mỗi tuần lễ nàng sẽ đi bơi một lần để duy trì vóc dáng thon thả, lại thêm nữa, chủ yếu chính là bơi lội có thể hóa giải những áp lực trong lòng cùng mệt nhọc.

Nghĩ đến hiện đại, nghĩ đến cha mẹ, Mai Tuyết Tình hít sâu một hơi, lặn sâu xuống nước, lặn sâu đến tận đáy hồ.

Tối đen như mực, không thấy được cái gì, nàng chỉ có thể dựa vào tay sờ soạng mà quan sát. Cảm giác có chút không chịu nổi rồi, nàng liền trồi lên.

Há miệng lớn hít thở làn không khí trong lành, tính toán, bước tiếp theo nên làm gì bây giờ!

Ban ngày nếu lên ra lặn xuống đáy hồ có thể thấy rõ hơn hay không, thế nhưng, nếu làm vậy, thật cũng quá gây sự chú ý của người khác rồi.

Mọi việc còn phải suy tính kỹ hơn.

Có tiếng bước chân!

Nghe được tiếng bước chân đang tới, Mai Tuyết Tình rất nhanh nép mình ẩn trốn giữa đám lá cây rậm rạp.

Một đội thị vệ đang đi tới.

Tuần đêm thị vệ cũng không có phát hiện Mai Tuyết Tình trong hồ.

Mai Tuyết Tình vỗ vỗ ngực, an ủi chính mình cho đỡ sợ.

Xem ra, đêm nay không có thu hoạch gì rồi!

Mai Tuyết Tình bơi vào bờ, vội vàng hồi cung.

Việc này nếu để cho người khác bắt gặp được, người khác không bị nàng hù chết, thì nàng cũng bị người khác hù chết!

Một người đường đường là công chúa, đêm hôm khuya khoắc không nghỉ ngơi, ăn mặc vừa lại lộ chân vừa lại lộ mông, không bị hù chết mới là lạ!

Đêm nay nếu như bị người khác gặp được, ngày mai, ở trong cung chắc truyền ra khắp nơi tin tức công chúa bị điên rồi! Không điên sao chứ? Nếu không điên, như thế nào lại ăn mặc hở hang như vậy, đã vậy còn khắp nơi chạy loạn!

Mai Tuyết Tình phui phui bọt nước trên người, lợi dụng ánh trăng mờ mờ, hồi cung.

Từ chỗ bóng cây âm u, một đôi mắt dõi theo thân ảnh của nàng dần dần tan biến trong màn đêm.

Đêm nay, Mai Tuyết Tình có được một giấc ngủ thật say nồng.

Nguyên do có lẽ là đã bơi qua trong hồ!

Tuy rằng vốn là lén lút, giống như kẻ trộm, nhưng là so với tắm trong thùng gỗ lớn thật thoải mái hơn nhiều!

Hai loại cảm giác hoàn toàn không giống nhau!

Sáng sớm, rửa mặt xong, dùng hết đồ ăn sáng, Mai Tuyết Tình không có quên rằng hôm nay còn có xuất cung, muốn làm một chuyện dự tính hết sức quan trọng.

Nàng thay trang phục nam nhân.

“Công chúa... Người còn muốn đi ra ngoài sao?” Liên nhi hỏi, **“Ta theo người xuất cung!”**

“Uh... Hôm nay không cần, tự ta đi một mình, nếu có người hỏi ta, nói ta ở bên trong phòng ngủ, hôm nay không gặp khách!”

Người đến tìm nàng, có thể đếm được trên đầu ngón tay, Ngạo Mai, các tần phi, còn có Hạng Ngạo Thiên.

“Như vậy được không?”

Liên nhi trong lòng hoài nghi, người nào khác còn có thể đuổi, chỉ sợ Hoàng thượng đến, như vậy thật phiền toái rồi.

“Người sợ người kia, không phải ngày nào cũng tới, người cũng không phải không biết!”

Mai Tuyết Tình đoán được tâm tư Liên nhi.

“Người một mình xuất cung đi ra ngoài, chúng ta thật lo lắng...”

Liên nhi còn muốn nói tiếp.

“Được rồi... Không thấy ta mặc nam trang sao? Yên tâm rồi hả!”

Mai Tuyết Tình y phục chỉnh tề, **“Ngày hôm qua, chúng ta xuất cung đi ra ngoài, hôm nay, hẳn nhất định ở trong triều xử lý quốc sự!”**

Mai Tuyết Tình vỗ vỗ bả vai Liên nhi an ủi nàng, **“Yên tâm đi, xảy ra chuyện, ta chịu trách nhiệm!”**

Mang theo lệnh bài xuất cung, Mai Tuyết Tình rời đi.

Để lại Liên nhi, thấp thỏm bất an ở trong cung quét dọn, làm vệ sinh.

Mai Tuyết Tình xuất cung, lập tức chạy ngay đến cửa hàng đăng bán kia.

Chưởng quỹ cửa hiệu là một vị trung niên tuổi hơn bốn mươi tuổi. Hai bên trải qua một lúc cò kè mặc cả, Mai Tuyết Tình lấy ra ba nghìn hai bạc

ròng đặt cọc.

Yêu cầu duy nhất của chương quỹ chính là, trong vòng 3 ngày phải giao đủ tiền, nếu không, tiền cọc cũng mất mà cũng không lấy được cửa tiệm

Trên đường hồi cung, Mai Tuyết Tình suy tư, đến nơi nào chuẩn bị nhiều bạc như vậy đây.

Nàng mặc dù là công chúa cao quý, nhưng cũng không có nhiều tiền tiêu vặt như vậy!

Đến gặp Hạng Ngạo Thiên mở miệng xin?

Khẳng định có thể xin được, thế nhưng, còn phải chịu hấn vận hỏi, hơn nữa, chính mình cũng không nghĩ muốn cùng hấn lại có nhiều qua lại.

Nhờ vả người khác, chi bằng dựa vào chính sức mình! Mai Tuyết Tình an ủi chính mình, mọi chuyện đều phải dựa vào chính mình!

Chap 44

Trong Vô Tâm cung.

Liên nhi đứng ngồi không yên, trong lòng run sợ chịu đựng từng khắc trôi qua. Trong lòng mặc niệm, công chúa, mau trở lại đi! Mau trở lại đi!

“Liên nhi tỷ tỷ, người trong miệng lầm bầm cái gì vậy?” Tiểu chín tò mò hỏi.

“Ta ở chỗ này thay mọi người khẩn cầu bình an đây!”

Công chúa nói, xảy ra chuyện gì, nàng một mình gánh chịu. Đó là gạt người! Nàng

ng đích thực là chủ nhân a! Nhiều lắm chỉ bị Hoàng thượng răn dạy vài câu, các nàng hạ nhân không được như vậy nha!

Hoàng thượng nếu biết rồi, lại còn không đánh chết các nàng sao!

“Khẩn cầu cái gì bình an? Công chúa đâu?”

Một thanh âm trầm ổn từ sau lưng vang lên.

“Hoàng thượng...” Liên nhi cùng tiểu Chín cùng lúc quỳ xuống.

Liên nhi sợ đến ngay cả nói thỉnh an như thế nào cũng đã quên.

“Công chúa... Công chúa... Một canh giờ trước, chúng ta vẫn còn thấy công chúa ở đây!”

Tiểu Cửu không biết ngọn nguồn câu chuyện, nghiêng đầu nghĩ một chút trả lời.

Liên nhi lấy lại tinh thần, khẽ kéo vạt áo Tiểu Chính một chút, ám chỉ nàng đừng có lầm miệng.

Hạng Ngạo Thiên nhìn thấy động tác mờ ám lén lút của Liên nhi.

“Nô tỳ thỉnh an Hoàng thượng... Công chúa ở bên trong phòng nghỉ ngơi!” Liên nhi cố gắng trấn tĩnh mình, bình tĩnh nói.

Hạng Ngạo Thiên đã đoán được trong đó có gì kỳ hoặc rồi.

“Trẫm vào xem...” Hắc giả bộ muốn đứng lên bước vào phòng bên.

“Hoàng thượng... Công chúa có dặn dò, khi người nghỉ ngơi, không cho bất luận kẻ nào quấy rầy...” Liên nhi chợt dạ đứng lên.

“Hoàng thượng cũng không được sao...” Hạng Ngạo Thiên thanh âm không giận nhưng vẫn toát lên vẻ uy nghiêm.

“Dạ...” Liên nhi không nói gì.

“Nói... Công chúa đâu?”

Hạng Ngạo Thiên lại hỏi một lần nữa.

“Khải bẩm Hoàng thượng, công chúa ở bên trong phòng nghỉ ngơi!”

Liên nhi một lần nữa lặp lại câu trả lời.

“Liên nhi... Biết nói dối hậu quả như thế nào không?”

Hạng Ngạo Thiên ngữ khí nhẹ nhàng bình tĩnh khác thường, không cách nào làm cho người ta tin tưởng, lời này xuất phát từ miệng một vị quân vương.

“Hoàng thượng... Nô tỳ biết...”

Liên nhi quyết tâm đem tính mạng ra đặt cược, bất cứ giá nào cũng phải bảo vệ công chúa.

Hạng Ngạo Thiên thoáng chốc đứng lên, sải bước đi vào nội thất.

“Hoàng thượng...”

Liên nhi muốn ôm chân Hạng Ngạo Thiên giữ lại, thế nhưng, đã chậm!

Lần này đúng là chết chắc rồi!

Khi quân phạm thượng là tội chết chém!

Mai Tuyết Tình nhẹ nhàng bước nhanh, quay lại trong cung.

Nàng cũng sợ hãi, rời khỏi hoàng cung cũng được khoản thời gian lâu lắm rồi, Liên nhi sẽ ứng phó không được.

Bước chân cách Vô Tâm cung càng ngày càng gần, Mai Tuyết Tình lại càng ngày càng cảm thấy bầu không khí không tầm thường.

Nàng vội bước nhanh hơn, chỉ nghe thấy trong phòng có tiếng người quát lớn: **“Người một cầu nô tài...”**

Không được rồi, Hạng Ngạo Thiên...

Mai Tuyết Tình ba bước bốn căng tiến vào nội thất. **“Liên nhi, tránh ra...”**

“Ba...”

Một tiếng bạt tai vang lên, một tấm khăn đội đầu trùm tóc rơi xuống, rớt trên mặt đất!

Một mái tóc dài đen nhánh buông xõa xuống theo thân thể Mai Tuyết Tình xoay tròn, trong không trung vẽ ra một đường vòng cung tuyệt mỹ ưu thương!

“Muội muội...”

Hạng Ngạo Thiên không nghĩ tới Mai Tuyết Tình vào lúc này lại xuất hiện, hấn chính là dùng hết sức nghĩ muốn giáo huấn cho Liên nhi một trận, không ngờ tới, Mai Tuyết Tình lại đẩy Liên nhi ra, làm cho chính mình vừa rồi hứng trọn cái bạt tai này.

Lảo đảo vài bước, Mai Tuyết Tình đứng vững gót chân, lau qua khóe miệng vương chút máu, lầm bầm lầu bầu nói một mình: **“Cũng không tồi, rằng không bị hoàng huynh đánh rụng hết!”**

Liên nhi quỳnh quáng bật khóc: **“Công chúa...”**, cũng bị đánh chảy cả máu rồi, công chúa vẫn còn hay nói giỡn?

“Muội muội... Ca ca xem một chút...”

Hạng Ngạo Thiên nghĩ muốn xoa mặt Mai Tuyết Tình, xem qua thương thế một chút.

“Không có việc gì...”

Giấu diếm vết tích đẩy tay Hạng Ngạo Thiên ra, nàng kết hợp phân phó: **“Liên nhi, đem được cao dùng lần trước dùng đến đây!”**

“Vâng...” Liên nhi đối với công chúa nói gì nghe nấy.

Công chúa vốn là người rất tốt!

Sau khi bôi được cao xong, cung nữ lui ra.

Hạng Ngạo Thiên ngồi xuống bên trái cạnh Mai Tuyết Tình.

Mai Tuyết Tình quyết định cùng hấn nói chuyện.

“Hoàng huynh...” Mai Tuyết Tình nghĩ như thế nào đối đãi đây.

“Muội muội... Ca ca không phải đánh người...”

Hạng Ngạo Thiên sợ hãi chuyện vừa rồi, sẽ làm cho hai người càng lúc càng kéo dài khoảng cách xa hơn.

“Khi quân phạm thượng là tội chết chém... Ta biết,” Mai Tuyết Tình nói, “Thế nhưng, hoàng huynh từng đáp ứng qua muội muội, không hề hạn chế ta xuất cung.”

Hạng Ngạo Thiên không nói gì.

“Chuyện hôm nay, hy vọng hoàng huynh đừng truy cứu nữa... Cho nên Liên nhi nói như vậy, hoàn toàn là chủ ý của ta. Nếu truy cứu trách nhiệm, là lỗi của ta! Hoàng huynh hay là suy tính cẩn thận lại đi!”

“Muội muội, ca ca chỉ là lo lắng cho sự an nguy của muội!”

Hạng Ngạo Thiên không biết nên như thế nào hình dung tâm tình lúc này của mình, “Ca ca đáp ứng muội, không truy cứu chuyện này nữa... Muội cũng đáp ứng ca ca, không nên một mình đi ra ngoài, ít nhất cũng phải mang theo một người, được không?”

Hạng Ngạo Thiên đưa ra thêm mong muốn, nhấn mạnh “Một người”, đề cập đến thương lượng.

Mai Tuyết Tình gật đầu không nói gì.

oOo oOo oOo

Bên trong ngự thư phòng.

Hạng Ngạo Thiên có chút xúc động.

“Hàn Thanh...” Hân lớn tiếng kêu.

Hàn Thanh ứng tiếng bước vào.

“Từ ngày mai trở đi, tăng số cao thủ, âm thầm bảo vệ Ngạo Tuyết công chúa!”

“Tuân lệnh...” Hàn Thanh đối với Mai Tuyết Tình trong lòng luôn cảm thấy hổ thẹn và áy náy.

Mặc dù, công chúa mất đi trí nhớ, hành vi có chút quái dị.

Nhưng là, ngày đó, khi mình vùng quyền đánh nàng đến suýt mất mạng, vậy mà, sau đó, nàng còn quan tâm đến thương thế của hân.

Điều này làm cho Hàn Thanh trong lòng đối với Mai Tuyết Tình luôn cảm thấy vô cùng áy náy.

Nhưng là, bảo vệ Hoàng thượng là chức trách của hân, Hoàng thượng có ân với hân, cho dù phải đem tánh mạng bản thân ra, cũng không thể để Hoàng thượng có bất cứ xảy ra sơ suất gì.

Quyết không cho phép bất luận là kẻ nào làm thương tổn đến Hoàng thượng!

Ngạo Tuyết cũng không ngoại trừ!

Thế nhưng, tại sao Ngạo Tuyết lại cầm kiếm chia thắng về hướng Hoàng thượng?

Hân là ca ca của nàng !

Thân là công chúa, cuộc sống ở trong cung nhiều năm như vậy, nàng như thế nào mà ngay cả lễ nghi tối thiểu này cũng đều không hiểu?

Sẽ không phải là mất đi trí nhớ, ngay cả điều này cũng đã quên đi?
Không phải chuyện đùa chứ?
Chuyện vui đùa này chẳng phải đã quá trớn sao?

chap 45

Trong Vô Tâm cung.

Sau khi xác định Liên nhi và cung nữ đều đã ngủ say, Mai Tuyết Tình lại lấy ra quần áo ngắn mặc vào, mặc xong rón ra rón rén hướng về phía hồ nước đi đến.

Chuyện phát sinh ban ngày, làm cho Mai Tuyết Tình ý thức được, phải nghĩ biện pháp rời khỏi hoàng cung, rời khỏi Hạng Ngạo Thiên.

Mở ra trước mặt nàng có hai con đường.

Một vốn là tìm cách trở lại thế kỷ hai mươi mốt, đây là biện pháp tốt nhất.

Như vậy, ngoài chuyện của hãn, thì có thể mọi chuyện đã chấm dứt.

Cái gì của hiệu không của hiệu, hãn thích bán thì cứ bán cho người nào muốn mua đi!

Thứ hai là trong vòng 3 ngày này, nếu như không tìm được được lối ra quay về thế kỷ hai mươi mốt, như vậy, nàng cũng chỉ có thể mua lại cửa hiệu nợ bắt đầu việc buôn bán.

Dựa vào bản lãnh của chính mình nuôi sống bản thân mình.

Dù sao cũng có thể cách này có chút khó khăn, cũng nên tránh xa các phi tần cùng Hạng Ngạo Thiên một chút.

Sau này, có cơ hội, lại sẽ nghiên cứu tìm biện pháp quay trở lại thế giới hiện đại.

Nhưng mà, ba nghìn hai lượng bạc lận! Đi nơi nào gom góp đây!

Chỉ mong ở trong vòng 3 ngày có thể trở lại thế kỷ hai mươi mốt, như vậy nàng cũng không cần vì dùng đến ba nghìn hai lượng bạc mà buồn phiền nữa!

Khí trời vẫn oi bức, sẽ có mưa to đây!

Ánh trăng sáng trong một màu bàng bạc như ngọc, bị một tầng mây dày che lấp.

Gió từ nơi xa thổi đến, mang theo hơi nước lành lạnh.

Lúc đó, cũng vào ngày mưa, rơi xuống hồ, vừa lại từ trong hồ xuyên qua, lạc tới Thiên Long Hoàng triều.

Mai Tuyết Tình cho rằng, tháng này trời tối mưa đêm, hẳn là sẽ có thu hoạch.

Nói không chừng, có thể từ ở trong cơn mưa to tầm tã, có thể dễ dàng trở lại thế giới hiện đại.

Nói như vậy, từ đó trở đi, nàng sẽ không bao giờ phải lo lắng đề phòng, nơm nớp sống trong lo sợ nữa.

Nói lời khách sáo, thật cũng không có cách nào cáo biệt cùng Liên nhi và Ngạo Mai các nàng rồi, chỉ mong các nàng sau này cũng có thể có được cuộc sống tốt.

Sau khi mình lạc tới nơi này, cũng đã làm cho các nàng tăng thêm không ít phiền toái rồi, không cách nào bày tỏ sự cảm ơn của mình

Nghĩ vậy, Mai Tuyết Tình trong lòng có chút chua xót khổ sở.

Nàng lưu luyến không rời đi, quay đầu ngó lại lần cuối, nơi nàng từng sinh sống mấy tháng qua, sau đó, nhanh chân hướng về phía hồ nước đi đến.

Một thân ảnh cao lớn, một đôi mắt có thần sáng lấp lánh từ một nơi bí mật gần đó, đuổi theo Mai Tuyết Tình.

Rốt cuộc không lưu tình chút nào mưa rơi xuống như trút nước.

“**Ba.. ba...**” Từng hạt mưa rơi xuống đánh vào trên tay, phần da thịt phơi bày, giống như kim châm nhoi nhói đau.

Nột trong khoảnh thời gian ngắn, nước đọng chảy tràn lan, trong hồ nước từng hạt mưa rơi xuống dữ dội, trên mặt nước nổi lên tầng tầng bong bóng nước.

Cây trồng bên hồ nước bị gió lớn tàn phá, lá cây lá tả rơi rụng đầy mặt đất.

Trong hồ hoa sen bị gió lay động, đều oằn xuống, nằm rạp trên mặt nước.

Mai Tuyết Tình lần cuối liếc mắt nhìn lại hướng Vô Tâm Cung cung một cái, không chút do dự nhảy vào trong hồ.

Thật là lạnh!

Còn kèm theo mùi mưa làm gay mũi.

Cũng không như lần trước thoải mái như vậy!

Trong làn nước đục ngầu, tầm nhìn so với lần trước còn kém hơn!

Mai Tuyết Tình thật sâu hít vào một hơi lớn không khí, lặn vào trong nước.

Nàng lần mò, hy vọng có thể gặp được luồng khí thần bí lần trước, đem nàng kéo vào đáy hồ.

“Xôn xao...” Trải qua mấy lần lặn xuống thăm dò, cổ chịu đựng đến lúc chịu không nổi, Mai Tuyết Tình rỏ nước ra trời lên, tham lam hít thở thật sâu.

Một tia chớp cắt ngang bầu trời đêm, nổi tiếp mang theo một tiếng sấm vang rền làm đình tai nhức óc.

Mai Tuyết Tình bị dọa sợ đến phát run.

Đột nhiên, một tia chớp từ trên không trung đánh thẳng vào trên mặt hồ nước. Tiếng sấm cũng đồng thời vang lên.

Mai Tuyết Tình vội vung hai tay, hết sức cố gắng hướng về phía bờ bơi đến. Tiểu hài tử cũng đều biết, thủy vốn là chất dẫn điện.

Ngày mưa, cần phải hết sức cẩn thận tránh bị sét đánh trúng. Ở trong nước, lại càng nguy hiểm rồi!

Mai Tuyết Tình cũng ý thức được điểm này rồi, nhưng mà, đã chậm!

Đáy hồ có cái gì đó gắt gao đem mắt cá chân của nàng cuốn lấy!

Chẳng lẽ là luồng khí thần bí nọ xuất hiện rồi?

Mai Tuyết Tình hít vào thật sâu một hơi không khí, lần nữa lặn vào trong nước.

Cái gì cũng nhìn không thấy, Mai Tuyết Tình chờ luồng khí thần bí nọ đem nàng mang đi.

Thế nhưng, khi nàng lặn vào trong nước, khí lực thần bí nọ cũng vậy mà biến mất.

Lập đi lập lại thí nghiệm mấy lần, Mai Tuyết Tình ý thức được, không phải là cái gì khí lực thần bí!

Vốn là rong rêu! Hẳn là chính xác là cây rong theo luồng nước đã quấn vào mắt cá chân của nàng cuốn lấy rồi!

Vừa lại một tia chớp lóe lên, tiếp theo là tiếng sấm vang rền!

Tia chớp âm u phóng ra ánh chớp sáng lòe chói mắt, tiếng sấm liên tiếp lại vang lên bên tai.

Nàng luống cuống!

Nàng dùng hết khí lực bơi về phía trước, muốn tránh thoát khỏi sự vướng víu của rong rêu. Trong lúc luống cuống, miệng bị sặc nước.

Nàng dùng sức vung vẩy hai tay, “Răng rắc...” Một tiếng nổ, cùng lúc tức thì, Mai Tuyết Tình nhảy ra khỏi mặt nước, vũng vàng rơi trên mặt đất. Chân giẫm lên trên mặt đất, Mai Tuyết Tình mới mở mắt, nhìn mọi thứ trước mắt.

“Người... người cứu ta?”

Tuy rằng trời tối tăm, thế nhưng, nam nhân kia tay đỡ lấy hai vai Mai Tuyết Tình, nàng có thể thấy rõ dung mạo buồn bã của nam nhân kia.

Vầng trán cao rộng, lông mày kiếm đen rậm, đôi mắt sâu thẳm không lường được, sống mũi cao thẳng thắn hơn nữa đôi môi hơi mỏng, phối hợp ngũ quan trông rất tuấn tú.

“Người là ai? Bản cung như thế nào chưa từng thấy người?” Đoán trước hần hần là một gã thị vệ bình thường trong cung, Mai Tuyết Tình trấn định tâm tình hỏi.

Nam nhân kia không nói lời nào, bình tĩnh nhìn nàng.

“Người tên là gì? Ngày mai, Bản cung khải tấu Hoàng thượng, ban thưởng xứng đáng cho người!”

“Nghĩ muốn thưởng cho ta cái gì? Tiền tài? Mỹ nữ? Hay là giang sơn?” Nam nhân kia mở miệng nói.

“Người sao ngạo mạn như thế, ngang nhiên xuất khẩu cuồng ngôn! Niệm tình người cứu bản cung một mạng, ta không truy cứu,” không đúng à, Mai Tuyết Tình thay đổi ý nghĩ vừa nghĩ, ở nơi này ban đêm mưa to như trút nước, một người thị vệ bình thường như thế nào có thể đi lại chung quanh?

“Nói! Người rốt cuộc là người phương nào, nếu không, bản cung gọi người tới!”

“Người sẽ không gọi đâu! Người muốn cho trong cung mọi người chứng kiến người cái dạng này sao? Người muốn cho mọi người đều biết đến bí mật của người sao?”

“Ta... Ta là công chúa, bất luận nhếch nhác thảm hại cỡ nào, ta cũng là công chúa. Công chúa!” Mai Tuyết Tình nhấn mạnh thân phận của chính mình, cố võ chính mình không nên chột dạ, nàng chính là công chúa, chính là hàng thật giá thật công chúa!

“Người là công chúa sao?” Nam nhân trả lời lại một cách mỉa mai,

“Rét...” một tiếng, Mai Tuyết Tình trên vai y phục bị xé rách, lộ ra bả vai trắng nõn mềm mại.

Nam nhân kia đưa bàn tay to xoa nhẹ lên bả vai Mai Tuyết Tình.

“Người không phải là công chúa thật sự!”

Liếc mắt nhìn bả vai Mai Tuyết Tình một cái, nam nhân nọ càng thêm khẳng định.

“Người... Người muốn làm gì?”

Gặp phải sắc lang rồi, Mai Tuyết Tình phản ứng đầu tiên chính là giơ lên chân, hướng về phía hạ bâng của nam nhân kia đá vào.

Nam nhân phản ứng so với nàng còn nhanh hơn, giơ tay chịu đau bắt được chân của nàng, đem nàng vắt ngang ôm lấy, trốn sau một gốc cây đại thụ.

Chap 46

Một đội thị vệ tuần đêm đi qua.

“Người không phải người trong cung?”

Mai Tuyết Tình bình tĩnh đứng dựa lưng vào cây đại thụ, hỏi nam nhân trước mắt.

Nếu là người trong cung, sẽ không né tránh thị vệ, cứu công chúa, đây đúng là cơ hội tốt yêu cầu ban thưởng, nhưng nam nhân này lại dường như rất sợ cùng người trong cung chạm mặt.

“Người rất thông minh!”

Nam nhân kia tỏ vẻ bội phục.

“Người không sợ ta hô lớn, kêu có thích khách rồi cho người bắt người sao?”

“Người biết, ta không phải là người xấu, bằng không, ta cũng không cứu người! Huống hồ chi, ta nếu có thể vào đây được, ta cũng có thể đi ra ngoài!”

Nam nhân kia rất tự tin.

“Vậy người đến cuối cùng chính xác là vì sao mà đến?”

Mai Tuyết Tình khó hiểu.

“Vì người...”

Nam nhân kia rất bá đạo.

“Ta... Ta không nhận ra người...”

“Ta nhận biết người, là đủ rồi!”

Nam nhân kia cúi đầu, bá đạo dề lên thân hình Mai Tuyết Tình bởi lẽ lạnh mà đôi môi thoáng trở nên nhợt nhạt, trắng bệch.

Nước mưa đã làm cho hai người toàn thân giống nhau ướt sũng như chuột lột, quần áo dính sát thân thể, phơi bày những đường cong tuyệt mỹ quyến rũ trên người Mai Tuyết Tình.

Nam nhân kia những đường nét rắn chắc của cơ thể cũng lồ lộ hiển hiện ra.

“Ô... Ô... Người buông ta ra...”

Mai Tuyết Tình giãy dụa giơ hai tay lên dùng hết sức đẩy trước ngực nam nhân ngang ngược kia cố thoát ra.

Nam nhân kia sít sao giữ chặt nàng trong lòng ngực, một tay đỡ ngay thắt lưng Mai Tuyết Tình, tay kia đỡ lấy sau ót của nàng, làm cho nàng đầu ngẩng lên, để hẳn cướp đoạt nụ hôn.

Nam nhân kia động tác điên cuồng mạnh mẽ buộc Mai Tuyết Tình hé mở hai hàm răng, đưa đầu lưỡi của mình tiến vào trong miệng nàng dò xét, bức bách đầu lưỡi Mai Tuyết Tình cùng đầu lưỡi của hắn địa đầu lưỡi cùng quần lấy.

“Người buông ta ra... Buông ta ra...”

Mai Tuyết Tình càng lúc càng giãy dụa, nam nhân kia sử dụng sức lại càng lớn hơn.

Nam nhân hai tay di chuyển trên bờ vai của Mai Tuyết Tình, vuốt ve vùng da thịt lộ ra lạnh lẽo.

Hạ thế không ngừng cọ xát nữa thân dưới của Mai Tuyết Tình.

Giãy dụa tránh né, Mai Tuyết Tình cảm giác có gì đó nóng bỏng ở phần thân dưới của mình, nàng cả kinh lớn tiếng kêu lên, **“Ca, cứu ta...”**, sau đó, ngừng giãy dụa.

Nước mắt hòa cùng nước mưa thi nhau chảy xuống.

Hai mươi bốn năm giữ thân trong sạch cũng mất đi rồi!

Như khúc gỗ, Mai Tuyết Tình đứng im tựa vào cây đại thụ, hai mắt mở thật to trống rỗng, không có bất cứ phản ứng gì.

Khi nãy trong hồ nước giãy dụa, trâm gài tóc sớm đã rơi vào trong hồ, mái tóc dài đen nhánh cũng bung xòa xuống phủ trên vai, nước theo suối tóc dài không ngừng chảy xuống.

Nàng biết, Hạng Ngạo Thiên giờ khắc này sẽ không thể gặp, thế nhưng, nàng trong lúc hoảng hốt tự nhiên cứ thế mà gọi lên.

Có cố giãy dụa cũng chẳng được gì, nàng biết, càng cố giãy dụa, lại càng kích khởi sắc lang dục vọng.

Nam nhân kia cũng ngừng động tác.

Trong mắt lóe lên một tia không đối cảm giác dường như là mừng rỡ, phảng phất như lá rụng nhẹ nhàng tung bay theo gió, rất nhanh chóng biến mất.

Hắn biến đổi động tác nhẹ nhàng êm ái hơn, “Ta sẽ không thương tổn người, người yên tâm!”

Nam nhân kia ôn nhu hôn lên gương mặt nhợt nhạt nhòe nước mắt hòa cùng nước mưa của Mai Tuyết Tình, **“Xin lỗi...”**

Nam nhân kia khẽ nói thầm thì bên tai: **“Xem như ta vừa lúc này cứu người một mạng, tính chúng ta huề nhau có được hay không?”**

Không cần phân trần, nam nhân kia ôm lấy Mai Tuyết Tình hướng về phía Vô Tâm cung đi đến.

Nam nhân kia đem Mai Tuyết Tình đặt nàng ngồi thoải mái trên ghế.

Hắn ngồi xổm xuống trước mặt nàng, làm cho Mai Tuyết Tình nhìn thẳng vào hắn, **“Người phải nhớ kỹ tên của ta, ta gọi là Ngô Minh Tử, ta thích người, sau này ta còn sẽ đến tìm người! Nếu như, người không thích ta, chúng ta đây có thể làm bằng hữu!”**

Sau khi ngang ngược biểu lộ, nam nhân kia lắc mình rời đi nhanh chóng.
oOo oOo oOo

“Công chúa... Người làm sao vậy?”

Sáng sớm ngày hôm sau, Liên nhi vừa đẩy cửa ra, nhìn thấy công chúa đang ngồi trên ghế ngơ ngác, mặc bộ y phục ngắn để trần cánh tay và lộ chân.

Y phục bó sát người, có chỗ đã khô, có chỗ còn ướt nước .

Chẳng lẽ công chúa buổi chiều ngày hôm qua đã từng đi ra ngoài?

Mai Tuyết Tình mở miệng câu thứ nhất chính là: **“Đừng nói với bất kỳ kẻ nào!”**

Liên nhi hiểu rõ rồi, công chúa đúng là đã có chuyện xảy ra trong đêm mưa hôm qua.

Mặc dù, không biết là chuyện gì làm cho nàng đã bị dả kích như thế.

Thế nhưng, chỉ bằng vào việc công chúa dùng bản thân, giúp nàng tiếp nhận cái bạt như trời giáng hôm nọ, Liên nhi cũng đã quyết định trong lòng, kiếp này cho dù có chết cũng nhất định một lòng vì công chúa.

Liên nhi trợ giúp Mai Tuyết Tình tắm rửa xong thay đổi lại y phục, sau khi dùng hết đồ điểm tâm, Mai Tuyết Tình quyết định đánh một giấc bồi bổ lại tinh thần.

Trải qua một đêm hồ đồ đau khổ nghĩ muốn tự an ủi mình làm cho bản thân thoải mái hơn, Mai Tuyết Tình nghĩ thông suốt hơn, không phải chỉ là bị một nam nhân hôn thôi sao? Cũng không phải thất thân, nhưng dù cho là bị thất thân rồi, cũng cần phải sống, còn phải sống sót.

Cứ xem nụ hôn tối qua như bị con chó liếm qua đi!

Chính mình phải học được kiên cường! ! !

Trong lúc ngủ mơ Mai Tuyết Tình vô cùng khó chịu, cả người toàn thân trên dưới mỗi nhử đau đớn muốn chết, nhất là phần bụng dưới đau đớn kịch liệt, đồng thời cảm giác hạ thể có chất lỏng chảy xuống.

Mai Tuyết Tình gọi lớn giật mình tỉnh lại!

Không tốt rồi! Lúc này bụng dưới vừa lại rất đau đớn rồi!

Lúc bình thường, mỗi khi nguyệt sự tới, Mai Tuyết Tình đều đặc biệt hết sức cẩn thận, lại sợ mệt lại sợ lạnh, buổi chiều ngày hôm qua, một lòng nghĩ muốn trở lại thể giới hiện đại, làm quên mất đến nguyệt sự!

“Liên nhi...” Mai Tuyết Tình gọi lớn, **“Liên nhi, mau tới...”**

“Công chúa...”

“Liên nhi, nhanh đi trợ giúp ta nấu chút gừng thang mang đến... Phải nghĩ biện pháp, chuẩn bị cho ta chút được... Ta đau bụng muốn chết...”

Mai Tuyết Tình ở trên giường trần trọc, cũng không có cách gì ngủ lại rồi.

Liên nhi vội vã bận bịu rời đi.

Tiểu Thanh đi tới bên giường, dùng tay nhỏ bé êm ái thay Mai Tuyết Tình xoa xoa trên bụng.

Hạng Ngạo Thiên sải bước vào trong phòng, như thế nào lại im ắng như vậy?

Mỗi lần trước khi đến lúc nào cũng trước hết nghe tiếng bọn hạ nhân nói chuyện, tiếng nói cười, nơi này trong cung là náo nhiệt nhất, nơi vui vẻ nhất.

Đương nhiên, nguyên do vui sướng, vốn là từ công chúa mất đi ký ức của các nàng.

“Công chúa...”

Vì phân tán sự chú ý của công chúa, làm cho nàng quên đi đau đớn, tiểu Thanh vì Mai Tuyết Tình kể một ít chuyện vui: “Công chúa, còn nhớ rõ người lần trước cứu qua tiểu Thúy kia chứ?”

“Tiểu Thúy...” Mai Tuyết Tình lắc đầu.

“Người quý nhân hay quên sự tình hả, chính là cung nữ trong cung Đông phi đó!” Tiểu thanh nhắc nhở.

“Oh...” Mai Tuyết Tình nhớ tới.

“Tiểu Thúy bảo chúng ta nhắn lại với người, nói cảm ơn người, Đông phi thất lạc cái gì đó cũng tìm được rồi, quả thật không phải Tiểu Thúy lấy trộm!”

“Thật vậy! Ta xem, hài tử nọ cũng không phải là người xấu! Đông phi hàm oan nàng ta !” Mai Tuyết Tình rất đồng tình các nàng.

“Bọn hạ nhân đều nói công chúa vốn là chủ tử tốt nhất trong cung... So với Hoàng thượng còn tốt hơn nhiều!”

Tiểu Thanh chỉ nghĩ đến như thế nào làm cho chủ tử vui vẻ, mà đã quên lời dặn của nàng, kể tội ra rất nhiều người, kể cả Hạng Ngạo Thiên.

Hạng Ngạo Thiên ho nhẹ một tiếng, tiến vào trong nội thất, giả bộ như cái gì cũng không có nghe thấy.

“Muội muội, lại làm sao vậy?”

Chap 47

Người dịch: Hong Ngoc

Beta: Fijian

Tiểu Thanh sợ đến nỗi thiếu chút nữa ngất xỉu đi, lời mới vừa nói, Hoàng thượng sẽ không nghe được chứ?

Tiểu Thanh cuống quýt lui ra.

“Hoàng huynh...” Mai Tuyết Tình vội rướn lên hơi hạ thấp người xuống, tỏ vẻ thỉnh an, nàng thật là quá đau đớn rồi! Để tránh né mỗi tháng một lần nguyệt sự, nàng thậm chí hy vọng kiếp sau có thể làm nam nhân.

Nhiều năm sống trong đám nữ nhân trong cung, Hạng Ngạo Thiên không đợi Mai Tuyết Tình trả lời, vừa liếc mắt một cái đã rõ ràng hiểu chuyện gì xảy ra rồi.

“Tiểu Thanh, đi gọi ngự y tới...”

“Nô tỳ tuân lệnh...” Tiểu thanh như một cơn gió chạy băng đi, nàng rất sợ Hạng Ngạo Thiên trách hỏi nàng, mới vừa rồi nói cái gì.

Hạng Ngạo Thiên đưa tay ra, đặt ở bụng Mai Tuyết Tình, nhẹ nhàng vân vê di chuyển.

Hai người cũng không nói gì.

Mặc dù, Mai Tuyết Tình hết sức muốn cùng Hạng Ngạo Thiên không có mối quan hệ nào nữa, thế nhưng, Hạng Ngạo Thiên lại đối với nàng càng ngày càng tốt hơn, chẳng lẽ là hẳn cảm thấy có chút hổ thẹn với nàng sao!

Mai Tuyết Tình ép buộc bản thân mình thừa nhận như vậy.

Lúc ở nhà, mỗi lần bụng đau, đều là mẹ giúp nàng xoa bóp.

Hôm nay, một nam nhân không cùng nàng có bất cứ quan hệ huyết thống gì, đang ở đây thay thế mẹ nàng, làm cái chuyện mà mẹ vẫn thường làm.

Mai Tuyết Tình xoay mình quay đầu vào mé bên trong giường, cố nén nước mắt xuống, để cho chúng chảy ngược vào trong lòng.

Thái y sau khi bắt mạch xong, giải thích: **“Âm hư hàn lạnh, khí trệ huyết ứ động mà gây nên, chỉ cần trong lòng cởi bỏ âu lo, vui vẻ thoải mái, giữ gìn tâm tình vui sướng, lại chú ý nghỉ ngơi, thì không có trở ngại!”**

Lão thái y viết ra phương thuốc, các cung nữ lại bắt đầu công việc bận bịu hẳn lên.

Mai Tuyết Tình vừa nhìn thấy chén thuốc đưa tới đã muốn nôn, như thế nào so với gừng thang lại khó uống hơn nhiều? Thấy Hạng Ngạo Thiên ở đó giám sát nàng, Mai Tuyết Tình bịt mũi đem chén thuốc một hơi uống cạn. Mai Tuyết Tình trong lòng cũng thầm cầu khẩn cho bản thân mình, mau khỏe hơn đi! Nếu không, việc lớn ngoài cung của nàng không phải bị sôi lòng bỏng rồi sao!

Bây giờ xem ra, quay về hiện đại là có chút khó khăn rồi, nếu vậy nàng nhất định phải thay đổi sách lược, phải làm tốt việc mua lại cửa hiệu kia. Trong vòng 3 ngày, Mai Tuyết Tình dự tính, ngày mai chính là ngày thứ ba, nàng ở trong phòng lưỡng lự đi tới đi lui, đến nơi nào chuẩn bị nhiều bạc như vậy đây! Trong hoàng cung rộng lớn như vậy, mà ngay cả một người thương lượng cũng không có.

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra.

Phảng phất như bị một trận gió thổi mở ra. Mai Tuyết Tình khe khẽ khép lại, kỳ quái, bên ngoài rõ ràng vốn là trắng sáng sao thừa, cây đứng lặng không gió, như thế nào lại có đón gió!

“Aaaa...” Xoay người lại Mai Tuyết Tình cất tiếng hét chói tai, cái tên nam nhân kia, cái tên nam nhân bá đạo kia đang đứng đối diện với nàng.

Đẩy cánh tay nam nhân kia ra, Mai Tuyết Tình hỏi: **“Người như thế nào lại tới nữa?”**

“Nhớ người...” Nam nhân kia tùy tiện hướng về cái ghế phía trong ngồi xuống, không chút nào che dấu ý nghĩ của chính mình.

Nam nhân kia tức giận vội đưa tay lên, che miệng nàng, **“Người muốn đánh thức toàn bộ mọi người trong cung sao?”**

“Người mau đi đi... Nếu làm cho các cung nữ ở phòng sát vách biết, người nhất định phải chết!”

“Như thế nào, quan tâm ta rồi sao?” Nam nhân kia tỏ ra cao hứng.

“Đừng tự mình đa tình nữa...”

“Người không tín nhiệm ta...” Nam nhân kia từ phía mặt ngoài giày bó rút ra một đoản đao, đặt ở trên mặt.

“Không tin ta, có thể giết ta...” Nam nhân kia bộ dáng ra vẻ không sao cả.

Mai Tuyết Tình cầm lấy đoản đao, tỉ mỉ xem xét.

Hắn vốn là một bảo bối, mặc dù trong phòng ánh sáng không rõ, thế nhưng lại không che dấu được ánh sáng xanh rạng rỡ của đoản đao.

“Vốn là một thứ tốt... Khẳng định có thể bán thật nhiều tiền...” Có thể bán có tiền? Vừa nhắc đến “Tiền” cái chữ này, Mai Tuyết Tình linh quang chợt lóe.

Mai Tuyết Tình cầm lấy đoản đao, đứng trước mặt nam nhân kia.

“Người thật sự không sợ chết?”

“Ta sợ chết...” Nam nhân kia trả lời làm cho Mai Tuyết Tình giật mình, **“Thế nhưng, nếu người không tín nhiệm ta, ta còn không bằng đã chết!”**

Mai Tuyết Tình hết sức kỳ quái, nam nhân kia như thế nào đối với nàng lại cảm thấy hứng thú như vậy?

Nàng đem đoản đao để trước ngực nam nhân kia, nhẹ nhàng cắt xuống, y phục của nam nhân kia khẽ rách ra một lỗ hổng.

Là đồ thật, không phải món đồ chơi gạt người sao!

“Ta tin người không phải là người xấu!”

Không thể lại dùng lực rồi, nếu lại dùng lực, nam nhân kia khẳng định sẽ bị thương. Mai Tuyết Tình thu hồi đoản đao, đặt lại ở trên bàn.

“Ta không rõ, người tại sao đối với ta cảm thấy hứng thú như vậy?”

Nàng rốt cục hỏi ra nghi vấn giấu tận đáy lòng rồi.

“Bởi vì... Ta thích người!”

Nam nhân kia vẫn cứ ngang ngược.

Mai Tuyết Tình đối diện trước nam nhân kia có một chút hảo cảm, không phải vì hắn biểu lộ trần trụi, mà là vì nam nhân kia tác phong bộc trực, rất hợp ý với nàng. Ở hiện đại, cũng chưa từng gặp qua, người con trai nào theo đuổi nàng mà lại biểu lộ ra vẻ bá đạo như vậy.

“Chúng ta đã từng biết nhau sao?”

Mai Tuyết Tình hỏi thử dò xét.

“Ngày đó, khi người trên đường cứu một đôi mẫu tử, ta đã thích hành vi hành hiệp trượng nghĩa của người!”

Mai Tuyết Tình nhớ ra rồi, quả thật từng có chuyện như vậy.

“Ta đối với người không biết, kể cả xuất thân của người, lai lịch của người, ta làm sao có thể tin tưởng người?”

Mai Tuyết Tình vẫn còn lo lắng.

“Người muốn hiểu rõ lai lịch và xuất thân của ta như vậy, có phải hay không muốn biết qua một chút, là ta có thể cùng người môn đăng hộ đối hay không?” Nam nhân từng bước ép sát. Mai Tuyết Tình nhất thời mắc cỡ nghĩ muốn tìm một kẻ hờ mà chui vào, cái tên nam nhân này như thế nào lại cuồng vọng như thế?

“Người hiểu sai rồi, người võ công cao cường, lai vô ảnh khứ vô tung, vào cung như vào chỗ không người, ta sợ người xúc phạm tới người trong cung, càng sợ người đối với Hoàng thượng bất lợi”.

Nếu, nam nhân này đối với nàng thẳng thắn như thế, Mai Tuyết Tình cũng sẽ không cùng hắn vòng vo nữa, nàng cũng sẽ thật lòng nói thật.

“Người sao lại quan tâm đến đương kim hoàng thượng như vậy?” Nam nhân kia nhướn đôi mày kiếm khiêu khích, **“Người không phải thích hắn chứ?”**

“Nói hươu nói vượn,” Mai Tuyết Tình có chút nóng nảy, **“Hắn là hoàng huynh của ta!”**

“Có phải là hoàng huynh của người hay không, chính người rõ ràng nhất !” Nam nhân kia thân đứng lên, mặt tiến sát đến trước mặt Mai Tuyết Tình.

Mai Tuyết Tình bị hù dọa cuống quýt lui về phía sau, hắn rốt cuộc là ai? Hắn như thế nào đối với nàng lại hiểu rõ như vậy?

“Yên tâm, ta đối với ngôi vị hoàng đế, đối với giang sơn, cũng không có chút hứng thú, là ta đối với người cảm thấy hứng thú!” Nam nhân kia đưa tay xoa bóp cằm Mai Tuyết Tình, **“Ta chỉ thích người, tiểu mỹ nhân này!”**

“Xin công tử tự trọng!”

Cái nam nhân này như thế nào lại lỗ mãng như thế!

“Ta gọi là Ngô Minh Tử...”

Nam nhân kia vừa lại nhắc lại một lần nữa, “**Nhớ kỹ ta, ta còn sẽ trở lại tìm người!**”

Nam nhân kia lại như một trận gió nhanh chóng rời đi. Nam nhân kia đến, cũng không có làm cho Mai Tuyết Tình cảm thấy bị quấy nhiễu, ngược lại, sau lúc cùng hân đấu võ mồm, nàng cảm giác được tâm tình cũng trở nên khoan khoái hơn rất nhiều.

Nam nhân này nếu là bằng hữu của nàng, có thể cân nhắc lại!

Chỉ có điều, nam nhân kia đến, không đúng, phải là Ngô Minh Tử đến, nhưng thật ra nhắc nhở Mai Tuyết Tình một việc, không có tiền? Không có tiền không có sợ, nàng có thể bán đồ vật, xoay xở kiếm ba nghìn hai lượng bạc còn thiếu.

Có thể lựa chọn đồ trang sức bán kiếm tiền.

Thừa dịp lúc còn đang hưng phấn, Mai Tuyết Tình điểm đăng (*có nghĩa là thấp đèn*), ôm ra một cái hộp trang sức, lục lọi tìm kiếm.

Chap 48

Trước hết đập vào mắt nàng chính là cái vòng tay kia Hạng Ngạo Thiên đã tặng cho nàng.

An tĩnh nằm lẫn ở trong rất nhiều đồ trang sức, nhưng Mai Tuyết Tình lại chỉ liếc mắt một cái đã phát hiện ra nó rồi. Cho dù là đang dưới ánh đèn mù mờ, nó cũng có vẻ trong suốt, sáng long lanh hấp dẫn sự chú ý.

Mai Tuyết Tình đem nó đeo vào trên cổ tay, sắc tím sáng trong suốt long lanh rực rỡ càng làm tôn lên cổ tay trắng nõn mịn màng của nàng. Mai Tuyết Tình biết, nó là thứ tốt nhất. Tuy nhiên, nếu lấy đi bán, rốt cuộc lại có chút không nỡ.

Suy tính tới, suy tính lui nghĩ muốn bán, bán đi cho rồi. Bởi vì nó thật tinh xảo và xinh đẹp, có phần dễ dàng mang ra ngoài cung, hơn nữa, giá trị xa xỉ, vật này là tốt nhất phỏng chừng có thể bán kiếm đủ bạc mua cửa hiệu kia rồi. Quyết tâm đã định, Mai Tuyết Tình cuối cùng một lần, cũng là duy nhất một lần dâng bốc Hạng Ngạo Thiên đã đưa cho tay nàng cái vòng tay này, đặc ý tiến vào mộng đẹp.

Hạng Ngạo Thiên vì an toàn của nàng mà lo nghĩ, không dưới một lần cầu nàng, muốn nàng khi xuất cung đi ra ngoài, mang theo bên mình một người, vạn nhất có chuyện gì cũng tốt có thể chiếu ứng lẫn nhau.

Vì Hạng Ngạo Thiên thật có ý tốt, Mai Tuyết Tình quyết định mang theo một người, đó chính là Liên nhi. Trải qua mấy tháng tiếp xúc cùng quan sát, Mai Tuyết Tình phát hiện, Liên nhi vốn là một hài tử không tệ, ý nghĩ cơ trí tay chân lanh lẹ, vừa lại là một người rất tận tâm, hiếu ý người khác.

Chủ yếu chính là, trải qua lần trước sau khi thay nàng ta hứng trọn một bạt tai, Liên nhi đối với nàng lại càng thêm trung thành và tận tâm rồi. Có một người như vậy bên cạnh, sẽ trợ giúp rất lớn cho mình. Cho dù nàng có mang chuyện muốn bán đi vòng tay này nói ra, Liên nhi cũng không có kinh ngạc nhiều lắm.

Trong mắt Liên nhi, công chúa làm cái gì đều cũng đúng. Công chúa muốn nàng làm cái gì, thì nàng làm cái đó, công chúa muốn nàng làm như thế nào, nàng nhân tiện làm như thế đó, Liên nhi biết, công chúa vốn là sẽ không hại nàng.

Ra cung, hai người liền chạy thẳng đến cửa hiệu cầm đồ kia.

Chưởng quỹ cửa hiệu cầm đồ kia thấy tiến vào hai vị công tử tuần tú, trong lòng thầm nghĩ, việc mua bán lớn tới rồi!

Nói không chừng là công tử thiếu gia nhà ai muốn đi uống hoa rượu hoặc là đến túy xuân lâu đi sung sướng, trong tay không có tiền, trộm đem đồ vật quý trọng trong nhà bán đi lấy tiền mặt. Đụng tới loại người như vậy, nhân tiện cứ ép giá thật thấp, bọn họ giống nhau cũng không có tính toán chi li gì. Miễn là đưa tiền cho họ, đủ cho bọn họ khoái hoạt một lần, như vậy mọi chuyện mặc cả coi như xong. Người có tiền coi tiền như cỏ rác, đây là kinh nghiệm mà chưởng quỹ tiệm cầm đồ đã đúc kết được. Thế nhưng, tự trong lòng chưởng quỹ tiệm cầm đồ thật khinh bỉ các công tử thiếu gia này, những kẻ có tiền của, ỷ vào quyền thế của cha mình, ỷ vào trong nhà có chút tiền dơ bẩn, sẽ không biết như thế nào đường hoàng cùng cuồng vọng rồi.

Thấy hai vị công tử đi vào từ trong lòng móc ra một chiếc vòng tay, chưởng quỹ hai mắt lập tức ánh lên vẻ mừng rỡ. Tuy nhiên, ánh mắt chợt lóe lên như vậy rồi lập tức biến mất, nhưng vẫn bị người thông minh như Mai Tuyết Tình bắt gặp.

Quả thật vòng tay này là thượng phẩm!

“Chưởng quỹ, vòng đeo tay này, cho một cái giá đi!”

Mai Tuyết Tình cố ý ở trước mặt chưởng quỹ đóng đưa tới đóng đưa lui vòng tay.

“Ai nha...” Chưởng quỹ kéo dài ngữ điệu, do dự một chút, **“Để ta xem...”** Tiếp nhận vòng tay đưa sát lên mắt chăm chú xem qua.

“Vị công tử này...” Chưởng quỹ lắc đầu, **“Mặt hàng này thật không thuần khiết... Công tử, ngài nghĩ muốn bán luôn, hay là chỉ cầm đây?”**

“Bán... Người muốn nói mặt hàng không thuần khiết, chúng ta đây không cần bàn nữa rồi!”

Mai Tuyết Tình đứng dậy tỏ vẻ muốn đi.

“Đội đã... Vị công tử này, chúng ta có thể thương lượng qua...”

Chưởng quỹ vội kéo Mai Tuyết Tình lại. Liên nhi tiến lên một bước, đẩy bàn tay dính đầy hơi tiền của chưởng quỹ ra.

Công chúa là người các người muốn chạm vào bừa bãi là được sao? Cái tên nam nhân thối tha này! Mặc dù, công chúa giả trang thành nam nhân, cũng không cho người khác được phép chạm vào như vậy! Liên nhi hất tay gã ra rất mạnh.

Nàng biết, bản thân mình ra ngoài cung không phải là du ngoạn, lúc nào cũng phải cảnh giác từng giây từng phút chú ý đến sự an toàn của công chúa.

Mai Tuyết Tình vừa lại ngồi trở lại vào trong ghế.

Chưởng quỹ tiem cầm đồ sai bảo điểm tiểu nhị dâng trà, **“Công tử... Ngài muốn ra giá bao nhiêu?”**

“Người nghĩ muốn ra bao nhiêu? Ta muốn thấy người có chút thành ý!”

Mai Tuyết Tình mang bát trà lên, thối thối trên mặt nước gạt lá trà qua bên, chỉ tượng trưng mấp môi một chút cho có, một chút nước cũng không uống. Nàng lúc này đề cao cảnh giác, sợ chưởng quỹ ở trong nước có bỏ loại thuốc mê gì đó... Vì tài vật, sát hại tánh mạng.

Bước chân khỏi cửa ra bên ngoài, trong lòng có thể không có ý hại người, nhưng trong lòng không thể không cảnh giác đề phòng!

“Một trăm hai...” Chưởng quỹ mở miệng ra giá.

Mai Tuyết Tình liếc mắt chăm chú nhìn hắn một cái, chậm rãi đem bát trà để xuống.

“Hai trăm hai...” Chưởng quỹ cũng còn không quên nói thêm một câu nịnh nọt, **“Ta xem hai vị công tử tuần tú lịch sự, mới ra giá cao như vậy!”**

“Oh?” Mai Tuyết Tình nhướn nhướn đôi chân mày, **“Như vậy chưởng quỹ chẳng phải làm bốn tiệm buôn bán lỗ vốn sao?”**

“Việc này... Kết giao bằng hữu, xem như là kết giao bằng hữu mà!”

Chương quỹ cười khan.

“Không bán...”

Mai Tuyết Tình rất có bộ dáng một phú gia công tử, cổ tay trắng bóc giờ lên, diễm nhiên như không việc gì, hất ống tay áo. Tiểu nha đầu Liên nhi quả thực nhìn đến ngây người, nàng không thể ngăn cản lòng mình càng thêm yêu mến công chúa.

Công chúa bộ dáng rất giống một gã công tử thật sự rồi, chính là vóc người đơn bạc một chút, da tay nhẵn nhụi một chút, nói chuyện thanh âm cũng thanh thúy một chút.

Nhưng mà, nàng thích, công chúa nói chuyện thanh âm như tiếng châu ngọc rơi, trong trẻo vang dội không dây dưa nhừa nhựa, nàng rất thích. Nếu, lúc nào mình cũng có thể như công chúa nói chuyện thoải mái tự nhiên như vậy, không kiêu ngạo không siểm nịnh, như vào chỗ không người thì thật là tốt rồi!

oOo oOo oOo

“Một ngàn hai...”

Cò kè mặc cả một lúc, cuối cùng chương quỹ ra giá đến hai ngàn hai.

“Chương quỹ hình như thành ý không đủ hả... Bốn công tử không muốn cùng người đôi co qua lại dài dòng nữa.”

“Công tử, một giá cuối cùng, năm nghìn hai...”

Chương quỹ dường như đã hạ quyết tâm rất lớn, đồng thời, xòe năm người đầu ngón tay giờ lên.

“Chương quỹ, người cho rằng bốn công tử vốn là thường dân sao? Mua bán không được, để giữ hòa khí dừng ở đây đi, chúng ta sau này có cơ hội lại sẽ hợp tác đi! Liên nhi, đi!” Mai Tuyết Tình đứng dậy, cùng Liên nhi hướng ra ngoài cửa đi.

“A... Công tử... Công tử... Tiếp tục thương lượng, tiếp tục thương lượng”

Chương quỹ ngăn cản hai người, hẳn cũng không muốn món mồi béo bở như vậy khi không bay đi mất.

“Công tử, xin mở miệng đưa ra một giá...”

Chương quỹ có chút cầu xin nói, người bán không mở miệng đưa ra giá cả, người mua không cách nào biết được tâm tư của người bán.

“Ta ra cho người một giá cuối cùng, người nghĩ nếu có thể tiếp nhận, chúng ta tức thì giao nộp!” Mai Tuyết Tình cũng không biết, cái vòng tay

này rốt cuộc giá trị có thể đáng bao nhiêu tiền.

Thế nhưng, từ trong ánh mắt tham luyến đó của chưởng quỹ đó có thể thấy được, vật ấy vô cùng trân quý.

Để kiếm ba nghìn lượng bạc, nàng bất đắc dĩ giả bộ dáng người trong nghề thành thạo tinh thông, cùng chưởng quỹ cò kè mặc cả.

“Cái này kể ra...” Mai Tuyết Tình cũng bắt chước chưởng quỹ xòe năm ngón tay giơ lên.

“Cái gì...” Chưởng quỹ giả bộ ra bộ dáng khó tin, **“Năm vạn lượng?”**

Mai Tuyết Tình vung hai tay áo lên, tiếp tục hướng ra phía ngoài bước.

“Chờ một chút... Chờ một chút... Công tử, chúng ta mặc cả xong!”

Chưởng quỹ vội đuổi theo ra kêu lại.

Chương 49 – ta là vương pháp

Trong tích tắc, Mai Tuyết Tình lập tức ý thức được, cái giá bán này vẫn còn rẻ!

Thế nhưng, vì phải mua bằng được cái cửa hiệu kia, nàng cuối cùng quyết định, vuốt ve một lần nữa cái vòng cảm nhận sự ấm áp của món quà duy nhất mà Hạng Ngạo Thiên đã đưa cho nàng, Mai Tuyết Tình dứt khoát đem cái vòng giao cho chưởng quỹ tiệm cầm đồ.

“Giao cho bốn công tử ba nghìn hai lượng bạc, số còn lại... số còn lại sẽ chi trả bằng ngân phiếu!”

Mai Tuyết Tình nhớ lại, chủ cửa tiệm kia là muốn hiện ngân, cho nên, không thể làm gì khác hơn là để cho hắn trả số còn lại bằng ngân phiếu vậy.

Số ngân phiếu này mình sẽ giữ lại sau này dùng vào việc tu chỉnh mặt tiền cửa tiệm và nhập hàng chờ dùng sau khi tu chỉnh cửa tiệm xong, tóm lại, sau này, sửa sang lại phía trước cửa tiệm một chút nơi có nhiều người qua lại! Mai Tuyết Tình cuối cùng liếc mắt một cái đánh giá qua vòng tay lần nữa, mặc dù nàng không thích đeo trang sức, thế nhưng, nghĩ đến phải đem nó bán đi trong lòng có chút không muốn. Chỉ mong Hạng Ngạo Thiên đừng biết chuyện này, nói cách khác, nếu hắn biết sẽ phiền toái.

Hai người rời khỏi tiệm cầm đồ, để lại chưởng quỹ đang len lén vui mừng. Lần này, lại một lần nữa buôn bán quá lời rồi!

Liên nhi đối với Mai Tuyết Tình tràn ngập sùng bái, lặng lẽ tiến đến Mai Tuyết Tình bên tai nói, **“Công chúa, dáng vẻ của người thật là giống như đã từng làm qua những chuyện này vậy!”**

“Hả...”

Mai Tuyết Tình giơ ngón tay lên miệng, ý bảo nàng nhỏ giọng.

“Ở ngoài cung, nhớ kỹ phải gọi thiếu gia! Không được tái phạm xưng hô công chúa như thế này!”

“Dạ vâng...”

Liên nhi quả thực đối với Mai Tuyết Tình bội phục sát đất. Nhìn công chúa chỉ một tay vừa nhắc lên như vậy, hành vi cử chỉ như vậy, quả thực thật sự là một thiếu gia công tử nhà giàu, công chúa giả bộ thật sự giống y như thật.

“Vậy... Công... Thiếu gia, chúng ta sau này cửa tiệm nếu khai trương rồi, ta gọi người là cái gì?”

Liên nhi hưng phấn không thôi.

“Gọi chương quỹ , ta là đại chương quỹ!”

“Nhớ rồi!”

Liên nhi ao ước đến ngày cửa tiệm khai trương.

000 000 000

Chưởng quỹ vuốt ve bảo bối vừa mặc cả được, vẫn còn chưa kịp cầm nóng tay, ngay lúc đó tiến vào một nam nhân khí vũ hiên ngang toàn thân đều lộ ra khí tức vương giả.

Phía sau, vẫn còn một người tùy tùng đi theo lạnh lùng.

Lại có mua bán lớn rồi!

Chưởng quỹ thật may mắn, ngày hôm nay thật sự là một ngày tốt!

“Mới vừa rồi, hai vị công tử kia bán đi thứ gì?”

Nam nhân kia không có một câu nói thừa trực tiếp đề cập thẳng vào vấn đề.

“Ta...” Chưởng quỹ bị hù dọa giật mình.

Không phải đến đánh cướp chứ? Nhưng trên đời hiểm thấy có bảo bối nào như vậy, ngàn vạn lần không thể nói.

“Hai vị công tử chỉ bán ngọc bội!”

Bị khí thế của nam nhân kia làm cho khiếp sợ, chưởng quỹ phải bịa ra một lý do lấy lệ.

Này nếu là những người khác, hẳn đã sớm hất văng ra ngoài rồi, như thế nào có thể tùy tiện ở đây hỏi thăm lộn xộn chứ!

Nam nhân tùy tùng phía sau tiến lên vài bước, xoẹt một cái một thanh kiếm sắc bén kề trên cổ chưởng quỹ, gương mặt vẫn lạnh lùng không chút thay đổi, cũng như không nói một lời.

“Giữa ban ngày ban mặt lại động võ, rốt cuộc còn có vương pháp hay không? Ta có thể báo quan đó!”

Chưởng quỹ can đảm nói.

Những người khác trong tiệm cũng đều nơm nớp lo sợ nhìn hai người vừa đến đang uy hiếp chủ nhân.

Đây là nơi nào mà dám uy hiếp chủ nhân hả?

Khí thế có thể làm người sợ đến chết khiếp!

“Vương pháp?”

Nam nhân kia cười lạnh một tiếng.

“Ta vốn là vương pháp!”

“Nói... !”

Nam nhân kia “Ba” một tiếng, đập một cái lên cái bàn gỗ, cái bàn bị vỗ một cái tức thì rơi xuống đất thành từng mảnh vụn.

Không khí trong phòng, vụn gỗ nhẹ nhàng tung bay.

“Ta.. cái bàn...”

Chưởng quỹ đau lòng kêu lên.

“Đau lòng rồi ư?”

Gã tùy tùng lạnh lùng mở miệng rồi.

Hắn kê vào bên tai chưởng quỹ, cố tình thanh âm chỉ vừa đủ hai người bọn họ có thể nghe được hỏi: **“Biết khi quân là tội gì không?”**

Thanh âm vô cùng khê khàng khinh thị, còn không mang một chút sắc thái cảm tình nào.

“Má ơi...”

Chưởng quỹ bị hù dọa thiếu chút nữa nước tiểu ra quần, rầm một tiếng quỳ rạp xuống đất.

“Chỉ trả lời vấn đề là được... miễn xưng hô đi!”

Gã tùy tùng thu hồi lại trường kiếm gác trên cổ chưởng quỹ để vào trong vỏ kiếm.

“là... là... là” chưởng quỹ cũng không dám có điều giấu diếm. **“Mới vừa rồi, hai vị công tử kia bán đi chính là cái đồ vật này!”**

Hắn từ trong lòng lấy ra cái vòng tay vẫn còn chưa có thương thức đủ.

“Bọn họ bán bao nhiêu tiền?”

Nam nhân vương giả khí thế vừa nhìn đến đồ vật nọ, cảm tình có chút phập phồng.

“Năm vạn lượng?”

Nam nhân kia trong mắt thiếu chút nữa là bốc lửa.

“Người nói, cái vật nhỏ như vậy đó, nó giá trị năm vạn lượng sao?”

“Không đáng giá...” Chưởng quỹ bị hù dọa đưa tay lên lau mồ hôi lạnh trên mặt.

“Không đáng giá?” Nam nhân kia cao giọng trêu ghẹo.

“Không đáng giá... vô cùng có giá trị... Không thể dùng tiền mà mua được”

Chưởng quỹ quả thực nói năng lộn xộn.

“Nó giá trị liên thành, vốn là vật báu vô giá!” Chưởng quỹ rốt cục biểu đạt rõ ràng ý tứ của chính mình.

“Coi như người cũng biết hàng!”

Nam nhân kia đưa mắt ra hiệu gã tùy tùng một cái, gã tùy tùng móc ra một tấm ngân phiếu, vứt cho chưởng quỹ.

Thu hồi lại cái vòng, thận trọng bao bọc lại, nam nhân kia cẩn thận từng ly từng tý cất ở trong lòng. Hai người phất tay áo rời đi, không mang theo một chút tiếng động nào, cũng như thế khi bọn họ lặng yên không một tiếng động đến.

Bọn tiểu nhị từ này giờ vẫn đứng cạnh ở bên, đều tiến lên nâng chưởng quỹ dậy, lấy làm khó hiểu hỏi, **“Bọn họ là ai vậy?”**

“Vương pháp...”

Chưởng quỹ không ngừng lau mồ hôi lạnh vẫn đang thi nhau chảy xuống.

“Vương pháp...” Bọn tiểu nhị vẫn không hiểu hỏi lại.

“Có tên này sao?”

ooo ooo ooo

Đi tới chỗ không người, nam nhân kia tò mò hỏi người tùy tùng bên cạnh: **“Người ở bên tai chưởng quỹ nói gì đó?”**

Gã tùy tùng khước miệng có chút nhếch lên, lộ ra một nếp gấp dường như giống như không có cười, nói: **“Ta hỏi hử, khi quân là cái gì tội?”**

Nam nhân kia cười ha ha.

“Cũng là người có cách!”

Tiếng cười sang sảng vui vẻ khiến cho những người đi đường tình cờ đi ngang qua cũng muốn dừng lại nghỉ chân.

hương 50

Mai Tuyết Tình bắt đầu chuẩn bị công việc buôn bán của cửa tiệm.

Liên nhi một mình công việc bề bộn không xuể, vì vậy, Mai Tuyết Tình cũng đưa bốn người tiểu cung nữ khác ra ngoài cung phụ giúp. Vì lo lắng cho an toàn của bản thân, cũng như vì tránh xảy ra những chuyện phiền toái không cần thiết, Mai Tuyết Tình cùng đám người của mình lúc xuất cung đều thay đổi nam trang.

Mặc dù nói, công việc chuẩn bị có làm mệt mỏi đôi chút, thế nhưng, các tiểu cô nương đều rất vui.

Cuối cùng, ngay cả Ngạo Mai cũng gia nhập vào.

Một đám thiếu niên trẻ tuổi tuần tú, trong phòng ngoài phòng chiếu cố không ngừng, sửa sang lại cửa hàng khang trang đến đáng kinh ngạc.

Hạng Ngạo Thiên bên kia đúng là an tĩnh lạ thường. Không hề quan tâm đến chuyện nàng xuất cung, mà ngay cả cửa hàng, hử cũng không có tới qua lấy một lần. Mai Tuyết Tình vô cùng kinh ngạc đồng thời, cũng không

có suy nghĩ nhiều, cho rằng trong mắt hắc không còn quan tâm tới mình nữa.

Vừa rồi cả ngày bận rộn, trở lại Vô Tâm cung, Mai Tuyết Tình từ chối Liên nhi hầu hạ. Cũng làm mệt mỏi cả ngày rồi, cũng nên cho các nàng nghỉ ngơi tốt một chút. Mặc dù trên danh nghĩa, các nàng vốn là hạ nhân, thế nhưng, trong lòng, Mai Tuyết Tình đã xem các nàng như là muội muội của chính mình.

Cũng là nữ nhân như nhau, cũng trạc tuổi giống nhau, nhưng bởi vì xuất thân gia đình khác nhau, thân phận dĩ nhiên cũng có cách biệt một trời một vực.

Dưới ánh sáng lung linh của ngọn đèn, ngồi trước tấm gương đồng, ánh lên vệt sáng nhỏ và dài đang đọng đưa.

Mai Tuyết Tình tự mình chải vuốt mái tóc dài đen bóng.

Một trận gió phảng phất thổi vào trong phòng, trong gương đồng phản chiếu một gương mặt bá đạo. Lại là hắc, Ngô Minh Tử, một nam nhân, một tai hoạ ngầm không tiêu tan.

Mai Tuyết Tình thờ ơ cũng chẳng di chuyển một chút nào.

“Thế nào, đã nhiều ngày như vậy không thấy ta, có nhớ tới ta hay không?”

Nam nhân vẫn như cũ bá đạo như vậy.

“Ngô công tử, hy vọng người tự trọng, nơi này là tẩm cung của công chúa, người không liên quan miễn vào!”

Mai Tuyết Tình tiếp tục chải vuốt mái tóc dài.

“Ta cảm giác được người đang cô đơn,” Ngô Minh Tử nghĩ muốn đưa tay vuốt mái tóc Mai Tuyết Tình, **“người muốn có một người bồi người nói chuyện!”**

Mai Tuyết Tình không lưu tình chút nào đánh mạnh vào bàn tay hắc, mái tóc dài của nàng là ai cũng có thể chạm vào sao?

Khi còn bé, cha mẹ từng chạm qua, sau khi biến thành công chúa, Liên nhi chạm qua, còn có... chính là còn có Hạng Ngạo Thiên, hoàng đế ca ca của nàng chạm qua!

Không biết, hắc vào lúc này đây đang làm cái gì vậy? Có lẽ đang ở cùng các phi tử ở cùng một chỗ rồi!

“Ta tốt lắm!”

Tâm sự của mình bị người khác nhìn thấu, Mai Tuyết Tình cảm thấy rất không thoải mái.

” mệt ư? Phụ nữ không nên vất vả như vậy!”

Ngô Minh Tử chậm rãi nói, **“Người có một hoàng đế cac ca quyền uy khuynh thiên hạ, người có thể có cuộc sống thoải mái hơn nhiều! Không cần động tay cũng có cơm dâng tận miệng, y phục có người thay giúp, kẻ hầu người hạ, hưởng thụ cuộc sống!”**

“Làm người phải có chí khí, ta thích tự lực cánh sinh!”

Mai Tuyết Tình chán ghét vô cùng cuộc sống thâm cung rồi, **“Ta thích rong ruổi vu sơn ngoạn thủy, cái loại cuộc sống tự do tự tại này!”**

“Theo ta đi đi, ta có thể cho người cuộc sống loại đó!”

Ngô Minh Tử chăm chú nhìn thật sâu vào trong hai mắt Mai Tuyết Tình, **“Bình thản nhưng không thiếu ý vị, mãn nguyện nhưng ẩn chứa bất an, vô câu vô thúc có thể sống bằng sức của mình, tay làm hàm nhai, người muốn cuộc sống như vậy, có lẽ ta có thể cho người!”**

“Bình thản nhưng không thiếu ý vị, mãn nguyện nhưng ẩn chứa bất an, vô câu vô thúc có thể sống bằng sức của mình” Mai Tuyết Tình lầm bầm lầu bầu nhấm lại câu Ngô Minh Tử vừa nói, hửn như thế nào lại có thể hiểu rõ tâm tư của mình như vậy? Nam nhân trước mặt phảng phất giống như có thuật đọc tâm, có thể hiểu thấu tâm tư của người khác.

“Có lẽ, có một ngày, ta sẽ đi tìm người, vì loại cuộc sống này!” Mai Tuyết Tình sợ hửn hiểu lầm, cố ý nhấn mạnh một lần nữa **“Vì loại cuộc sống này!”**

“Tốt! Cho dù không phải vì ta, chỉ vì loại cuộc sống này, ta cũng rất vui lòng!”

Ngô Minh Tử cười, **“Người bắt đầu xem ta là bằng hữu rồi!”**

oOo oOo oOo

Mai Tuyết Tình vừa lại ngủ thẳng một giấc say nồng không mộng寐.

Có một người có thể hiểu rõ tâm tư mình, hiểu rõ ý nghĩ của mình, lắng nghe những lời nói của mình, thật là khiến cho người ta vui thích.

Trong giấc ngủ Mai Tuyết Tình có thói quen suy nghĩ thức dậy sớm. Từ lúc bắt đầu chuyện thu xếp cửa tiệm, cũng chưa từng một lần lười nhác ngủ qua.

Chính mình cũng hiểu được, việc chuẩn bị cửa tiệm có chút tiêu hao rồi, thể lực cũng hao tổn, lại thâm hao tổn tinh thần.

Ban đầu, giả mạo công chúa trong lòng run sợ, cẩn thận dè dặt đề phòng mọi người.

Hôm nay lại nhọc tâm chuyện khai trương cửa tiệm, nàng có lúc hận không thể biến mình một người thành hai.

“Công chúa, hôm nay nghỉ ngơi cho khỏe một ngày đi!”

Liên nhi nhẹ nhàng bưng chậu nước rửa mặt bước vào.

“Nghỉ ngơi cái gì? Ta nghỉ ngơi rồi, các người nghĩ muốn thay ta gạt bỏ ra ngoài sao?”

Tiểu nha đầu đúng là miệng mồm nhanh nhẩu, khéo nói làm chủ tử vui vẻ.

“Không phải, công chúa, mới vừa rồi Hoàng thượng đã tới rồi, muốn chúng ta nghỉ ngơi vài ngày, Hoàng thượng còn bảo ta thay người thu xếp một ít y phục, nói ra cung mang theo.”

“Gì? Ra cung mang theo?”

Xem chừng là muốn ra xa nhà, Mai Tuyết Tình hoài nghi, tên hoàng đế thối này vừa lại muốn làm gì?

Dùng thiện quá sớm, Mai Tuyết Tình không thể chờ đợi được đi ngự thư phòng tìm Hạng Ngạo Thiên hỏi cho rõ ràng.

Cũng một thời gian dài không tới nơi này rồi, một vốn là bận rộn chuyện ngoài cung, một nguyên nhân khác còn lại là, cố gắng tránh né Hạng Ngạo Thiên.

Thỉnh thoảng cũng có đến mượn một quyển sách, cũng là thừa dịp không có Hạng Ngạo Thiên, mang về tẩm cung mình xem, sau khi xem xong, lại thừa dịp Hạng Ngạo Thiên không có ở đây đem hoàn lại chỗ cũ.

Có đôi khi, Mai Tuyết Tình cảm giác mình giống như là một con chuột tránh né con mèo vậy.

Hạng Ngạo Thiên không ở trong thư phòng, phòng chừng còn đang ở trong triều đình.

Mai Tuyết Tình đứng ở ngoài ngự thư phòng bồi hồi .

Xa xa, Hàn Thanh đang hướng về phía này đi tới.

Mai Tuyết Tình vội trốn phía sau cái cây to, chờ đợi Hàn Thanh tới gần.

“Này...”

Mai Tuyết Tình hô to một tiếng, nghĩ muốn hù dọa Hàn Thanh giật mình, nhằm báo thù hấn đã gây thương tích cho mình lần đó, trong lòng vẫn còn có chút ấm ức không hài lòng.

Trong dự đoán, tình hình Hàn Thanh sẽ vô cùng hoảng sợ hoặc mạnh mẽ xuất thủ cũng không có xuất hiện.

“Công chúa...”

Hàn Thanh cúi đầu, vẫn là một bộ dáng lạnh như băng.

Thực tế, hắn đã sớm nhìn thấy công chúa trốn phía sau đại thụ, nói cách khác, hắn vừa ra tay, công chúa vừa lại được ở trên giường nghỉ dưỡng mười ngày nửa tháng.

Mai Tuyết Tình có chút thất vọng.

“Hàn Thanh...”

Mai Tuyết Tình cố ý không nể mặt.

“Nhìn thấy bốn cung liền tức giận vậy?”

Mạnh bạo không được, thì nàng lại mềm mỏng, thế nào cũng phải làm cho Hàn Thanh có chút mất mặt, làm trò cười cho thiên hạ, điều trị cái khối băng này, thế nào cũng phải làm cho hắn, khối băng hàn lạnh lẽo này tan chảy thành nước mới thôi.

Người là băng, ta khiến cho người hóa thành nước, người chính là thiết, ta cũng phải làm cho người rơi rụng một chút mặt thiết, mới giải được khí tức trong lòng, Mai Tuyết Tình thầm nghĩ.

Đáng thương thay Hàn Thanh!

Chương 51

Trên thực tế, cá nhân Mai Tuyết Tình đối với Hàn Thanh ấn tượng cũng không tệ lắm.

Hắn trung với chủ tử, đây là điểm đáng học hỏi nhất ở nơi này.

Thử nghĩ, vì sinh mệnh an toàn của chủ tử, ngay cả muội muội của chủ tử cũng dám ra tay đả thương, như vậy cũng đủ cho thấy hắn đối với chủ tử thật sự trung thành đến cỡ nào!

Chẳng những ở cổ đại, mà ngay cả ở hiện đại, cũng cần có người tận tâm và trung thành đến như thế.

Chỉ có điều là, Mai Tuyết Tình vẫn còn thấy có chút không bình thường.

Vì sao Hàn Thanh luôn chọn lúc bản thân nàng không chú ý, lại len lén quan sát nàng?

Mặc dù, mỗi lần bị Mai Tuyết Tình phát hiện, bất chợt bắt gặp ánh mắt của hắn, hắn đều nhanh chóng né tránh.

Thế nhưng, Mai Tuyết Tình bằng trực giác của mình cảm thấy, ở đây còn có chuyện gì đó không đơn giản.

Chuyện này làm cho Mai Tuyết Tình càng thêm suy nghĩ muốn tìm hiểu đến ước vọng của Hàn Thanh.

“Hàn Thanh, người lẩn tránh cái gì?”

Mai Tuyết Tình từng bước tiến lên phía trước, Hàn Thanh thì liền đó từng bước lui ra phía sau.

Lần này cũng không như lần trước ở Ngự thư phòng, khi đó trong Ngự thư phòng không gian có hạn, Hàn Thanh không còn đường thối lui, chỉ có thể cúi đầu cầu xin tha thứ.

Nhưng lúc này, Hàn Thanh đúng là sai bước lui dần về phía sau, nhất định không cùng Mai Tuyết Tình xảy ra chính diện xung đột.

Hai bên thị vệ cũng lấy tay bịt miệng lại, cố gắng không cho bản thân phì cười ra tiếng.

Thủ lĩnh của bọn họ lạnh lùng như băng, vậy mà cũng có người làm cho e ngại!

Chẳng qua, bọn thị vệ cũng lấy làm kinh ngạc, công chúa như thế nào đột nhiên tính tình lại đại biến như vậy chứ?

Vốn dĩ công chúa lúc nào lại quá táo bạo như vậy?

“Công chúa... Công chúa...”

Hàn Thanh đã bị Mai Tuyết Tình ép lùi dần tới gần ngự hoa viên.

Trong Ngự hoa viên, có mấy vị phi tử mang theo vài cung nữ đang ở đó ngắm hoa. Các nàng chứng kiến tình cảnh như thế, cũng không dám tin đều mở to mắt đứng ngó.

Trời ạ!

Đúng là tình cảnh chưa hề thấy qua bao giờ, lần đầu mới được chứng kiến!

Công chúa bám sát thị vệ thống lĩnh, bọn họ đang làm cái gì vậy? Các Phi tử cố ý hướng về phía này đi tới. Trong cung vốn là nhàm chán, được tận mắt chứng kiến một màn thú vị như vậy mà bỏ qua thì thật là hối tiếc, do vậy, các nàng đều hiếu kỳ muốn được tận mắt thấy nhiều hơn một chút, để sau này còn có đề tài đàm luận trong những lúc trà dư tửu hậu (*trà dư tửu lậu ý nói là: những lúc nhàn rỗi*).

“Ai nha...” Thấy Hàn Thanh từng bước từng bước gấp rút thối lui, kéo dài khoảng cách giữa nàng và hắn càng ngày càng xa, Mai Tuyết Tình không sợ thiệt thòi giả bộ khiến cho bản thân mình tự té ngã thật mạnh.

Trong tích tắc, ngay lúc thân hình còn chưa kịp ngã xuống tiếp xúc với mặt đất, một cánh tay rắn chắc vươn ra đỡ lấy thân thể nàng.

“Ha ha...” Mai Tuyết Tình đạt được ý đồ liền cười rộ lên, **“Thế nào, Hàn Thanh, còn muốn trốn sao?”**

“**Công chúa... Công chúa...**” Hàn Thanh biết mình vừa bị lừa, vội nói:
“**Xin thỉnh công chúa buông tay...**”

“**Không buông... Nói, người tại sao trước giờ vẫn hay lẫn tránh ta?**”

Mai Tuyết Tình thân thiết nắm chặt lấy ngực áo Hàn Thanh.

“**Công chúa... Xin thỉnh công chúa buông tay...**”

Hàn Thanh mặt biến sắc, so với trái cà tím quả là không khác, “**Công chúa, bên kia có người đang lại gần đến đây rồi!**”

“**Người... Người có phải thích bốn công chúa hay không?**”

Mai Tuyết Tình chăm chú quan sát thật cẩn thận vẻ mặt biến hóa của Hàn Thanh.

“**Công chúa...**”

Hàn Thanh trên mặt hiện lên một tia kinh hoàng, “**Công chúa nói đùa...**”

Mai Tuyết Tình trong lòng đã rõ ràng rồi, hóa ra cái khối hàn băng này cũng là người có thất tình lục dục, chỉ bất quá, hãn dùng thái độ ôn nhu để che đậy tránh né, chỉ là khi đối diện với người mà hãn thật tâm yêu thương mới vô tình phơi bày ra. Người kia hãn vốn là cô công chúa chính tông hàng thật giá thật kia ... Hạng Ngạo Sương.

Công chúa thật mất tích khiến cho Hạng Ngạo Thiên trong lòng hết sức đau thương, hãn đau thương bởi vì hãn mất đi một muội muội cùng gần bó nường tựa vào nhau.

Hạng ngạo Mai cũng đau thương, nàng đau thương bởi vì nàng mất đi một huynh trưởng từ nhỏ đến lớn cùng chơi đùa bầu bạn.

Chưa người nào từng để ý đến, ở nơi này còn có một người cũng hết sức đau thương, đó chính là Hàn Thanh, hãn mỗi ngày đều dùng vẻ mặt lạnh lùng che đậy, không thể quang minh chính đại bày tỏ sự quan tâm lo lắng, cũng không dám thoải mái thổ lộ hết nỗi bi thương của chính mình

Mai Tuyết Tình trong lòng cũng nảy sinh sự đồng cảm sâu sắc. Nàng quyết định không đem Hàn Thanh ra làm trò cười nữa, “**Muốn bốn công chúa buông người ra cũng được, người trước tiên hãy nói cho bốn công chúa biết, hãn... Hoàng huynh ngày mai ra cung đi nơi nào?**”

“**Công chúa...**”

Hàn Thanh không muốn trả lời, loại chuyện này cần phải đi hỏi Hoàng thượng mới đúng chứ, hãn một hạ nhân như thế nào có thể loạn truyền lời đây?

“Hàn Thanh, người mau nói, bên kia người càng ngày càng gần rồi kìa!”

Thật là một người ngoan cố, ngay cả chút chuyện nhỏ như vậy mà cũng thủ khẩu như bình, trách không được Hạng Ngạo Thiên lại nể trọng hẳn như vậy.

“Công chúa... Hoàng thượng cũng sắp bãi triều rồi...”

Ý của lời này vốn là, ngài tiện thể tự mình đi hỏi Hoàng thượng đi!

“Hàn Thanh... Người...”

Mai Tuyết Tình thật có chút bế tắc, không còn có cách để bắt chẹt hẳn, **“Người...”**

Nàng cố ý dựa thân thể mình vào người Hàn Thanh.

“Hàn Thanh...” Một thanh âm uy nghiêm vang lên.

“Hoàng thượng...”

Hàn Thanh dốc sức đẩy Mai Tuyết Tình ra, Mai Tuyết Tình lão đảo, loạng choạng lui ra phía sau vài bước mới đứng vững.

“Ngạo sương, người quay về ngự thư phòng chờ Trẫm...”

Nhất thời bị làm cho tức giận, Hạng Ngạo Thiên vừa lại biểu lộ dáng vẻ của một vị hoàng đế, phất tay áo quay người đi, cũng không thềm kêu Mai Tuyết Tình là muội muội nữa, mà cũng đem hoàng huynh đổi lại xưng thành Trẫm.

Mai Tuyết Tình khi đi ngang qua Hàn Thanh, còn không quên trừng mắt, thề lười làm mặt quỷ nhát hẳn một cái.

“Chuyện của chúng ta còn chưa tính xong đâu!”

Nàng nhỏ giọng nhẹ nhàng uy hiếp.

Một câu nói, làm cho Hàn Thanh trên người lông tóc đều dựng đứng, như thế này có chỗ nào giống công chúa Ngạo Sương hả?

Thay đổi nhiều như vậy, chẳng lẽ, Hoàng thượng không có phát hiện chút nào sao? Thanh âm rất nhỏ, rất nhẹ, Mai Tuyết Tình tưởng rằng chỉ có nàng và Hàn Thanh hai người bọn họ nghe được. Thật không nghĩ tới, Hạng Ngạo Thiên một chữ cũng không rơi rớt, toàn bộ đều đã thu vào trong tai.

Còn chưa tính xong? Bọn họ còn có chuyện gì không muốn người khác biết?

Hạng Ngạo Thiên ánh mắt càng âm trầm hơn.

Đợi phía sau là Lưu công công cùng Hàn Thanh cũng vừa bước đến, Hạng Ngạo Thiên căn dặn: **“Hàn Thanh, người lập tức đi chuẩn bị một**

con ngựa tốt, truyền lời xuống, sẽ dùng con Truy Nguyệt ngay! Trẫm sẽ dùng nó, con Truy Phong nhất định cũng phải chuẩn bị thật tốt, một lúc lâu sau Trẫm sẽ xuất phát!”

“Lưu công công, có chuyện khẩn cấp, cứ chiếu theo quy củ mà làm, bỏ qua việc truyền chiếu thư đi!”

“Nô tài tuân chỉ!”

Hàn Thanh cùng Lưu công công cả hai đều rất giật mình, lúc sáng sớm, Hoàng thượng vẫn còn truyền khẩu dụ, ngày mai ra cung, sao đột nhiên mới đây điều này lại thay đổi rồi?

“Còn nữa, Trẫm không có ở đây, trong khoảng thời gian này, cần phải gia tăng thêm thị vệ canh gác phòng thủ, tăng cường việc tuần tra hậu cung, nhất là khu vực chung quanh hồ, nhất là trong những ngày trời mưa, việc tuần tra khu vực chung quanh hồ càng không thể bị gián đoạn!”

Hạng Ngạo Thiên dặn dò Hàn Thanh.

Muội muội Ngạo Sương trong ngày mưa rơi xuống trong hồ, có lẽ, một ngày nào đó, nàng sẽ từ trong hồ lại xuất hiện.

Hạng Ngạo Thiên bất luận như thế nào cũng không tin muội muội đã không còn ở trên nhân thế.

Chỉ cần hần thỉnh thoảng có thời gian, hần đều trở lại bên hồ, dốc lòng đi vòng quanh hồ tìm kiếm.

Ở bên hồ, hần cũng nhiều lần gặp phải muội muội giả mạo kia làm cho hần không biết phải xử lý ra sao, nàng cũng đến bên hồ tìm kiếm cái gì sao.

Điều này càng làm cho hần khẳng định, chắc chắn cái hồ này ẩn chứa một thế lực thần bí nào đó có thể làm cho người ta mất tích, biết đâu cũng giống như vậy, nó có lẽ cũng có thể làm cho người mất tích sẽ xuất hiện trở lại.

Hai người lui ra, các phi tử đều xuất hiện ào đến.

“Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng!”

“Miễn đi!”

Hạng Ngạo Thiên tâm tình đã bị cảnh tượng Mai Tuyết Tình ngã vào trong lòng Hàn Thanh kia phút chốc phá hủy.

Bằng không, nói cách khác, hần cũng không bị như thế mà vội vã ra cung.

“Hoàng thượng...”

Nghi phi muốn nói gì đó nhưng lại làm vẻ như vẫn còn đang xấu hổ, ra dáng rụt rè không dám nói.

Dừng lại một chút, ánh mắt nàng tỏ vẻ ngập ngừng.

Mãi lúc sau nàng mới tiếp tục nói: **“Hoàng thượng, theo thần thiếp thấy, công chúa và Hàn Thanh quan hệ tốt lắm, chi bằng...”**

“Được rồi...”

Hạng Ngạo Thiên phất tay cắt ngang lời Nghi phi, **“Trẫm còn có việc phải xử lý!”**

Cũng không thèm quay đầu ngó lại, xoay người rời đi.

Chap 52

Bên trong Ngự thư phòng.

Mai Tuyết Tình ngoan ngoãn đứng ở một bên, nghe Hạng Ngạo Thiên nói:

“Trở về chuẩn bị những thứ cần thiết đi, lát nữa chúng ta xuất cung!”

“Đi đâu á?”

Mai Tuyết Tình cũng cảm thấy có chút hồ đồ, lúc mới rời giường, Liên Nhi rõ ràng nói cho nàng biết, ngày mai sẽ xuất cung, sao bây giờ lại thay đổi bất thường vậy chứ!

Cổ ngữ nói, thay đổi xoành xoạch. Thật cũng vừa khéo, hăn vậy mà sáng nắng chiều mưa, cũng thay đổi quá nhanh.

Cho dù là Hoàng đế, một người có tính tình hỉ nộ vô thường, nhưng cũng không thể nào biến đổi đột ngột nhanh chóng như thế, thật hoài nghi hăn như thế nào có thể thống trị tốt quốc gia của mình.

“Đi ra ngoài giúp người tìm danh y, khôi phục trí nhớ của người!”

Hạng Ngạo Thiên mạnh mẽ nói.

“Cái gì... Ta...”

Mai Tuyết Tình không biết nên nói như thế nào nữa, **“Hoàng huynh... Ta... Ta như vậy rất tốt, ta thích bộ dáng bây giờ của mình!”**

“Cái gì?”

Hạng Ngạo Thiên cố ý dừng lại một hồi mới nói tiếp, **“Ta nhớ kỹ người lần trước có nói qua, người thích bộ dáng trước đây hơn!”**

Để nhấn mạnh, hăn còn bổ sung thêm một câu, **“Ngay tại chỗ này, ngay sau bức bình phong trên nhuyễn tháp kia, lúc đó chúng ta chỉ có hai**

người, muội muội sẽ không nhanh như vậy mà đã quên hết rồi chứ!”

“Ta...”

Mai Tuyết Tình đúng là hoàn toàn á khẩu không trả lời được, thật không nghĩ tới cái tên hoàng đế thối này lại có trí nhớ tốt đến như vậy.

“Trở về chuẩn bị đi!”

Hạng Ngạo Thiên cúi đầu, bắt đầu phê duyệt tấu chương, không hề cùng Mai Tuyết Tình nói chuyện với nhau.

Khiến cho Mai Tuyết Tình cảm thấy vô cùng mất mặt, đầy chán nản, tiu nghỉu trở lại Vô Tâm cung.

oOo oOo oOo oOo

Quần cao mái tóc dài, mặc vào nam trang, mang theo tấm lệnh bài xuất cung dắt ở thắt lưng.

“Công chúa, ngài muốn làm gì vậy?”

Liên nhi nghi hoặc.

“Xuất cung đến cửa hàng xem qua một chút...”

Mai Tuyết Tình đi thẳng ra ngoài cửa cung.

“Công chúa, để ta theo ngài cùng xuất cung nha!”

“Không cần, các người người nào cũng không được đi theo ta!”

oOo oOo oOo oOo

Mai Tuyết Tình buồn bực tiêu sái.

Cái tên hoàng đế này quả thật không đơn giản chút nào, xem như Mai Tuyết Tình cũng đã được lĩnh giáo qua.

Năm lần bảy lượt cùng hăn so chiêu, Mai Tuyết Tình có thể cảm thấy được chính mình những lúc chiếm thượng phong cũng không nhiều, cái tên nam nhân này thật sự rất khó suy xét.

Mai Tuyết Tình vừa nghĩ đến trong lòng đã lạnh đi một nửa, cứ tiếp tục như thế này, ngày chết của bản thân mình quả thật là càng ngày càng gần rồi.

Trong lúc bất tri bất giác hành tẩu, Mai Tuyết Tình càng ngày càng cách xa nơi phố xá sầm uất, người đi đường cũng càng ngày càng thưa thớt.

Mai Tuyết Tình chợt nhớ tới một người, cái tên nam nhân bá đạo kia... Ngô Minh Tử.

Không biết hăn ở nơi nào, nếu đúng thật hăn sống ở vùng ngoại ô như hăn nói, nàng có thể đi tìm hăn, trò chuyện, tán dóc chuyện trên trời dưới đất, có thể cảm thụ được không khí nơi thôn dã, đúng là bản thân mình đã

lâu lắm rồi cũng không có mặc sức thả lỏng thể xác cũng như tinh thần tận hưởng cuộc sống rồi.

Tiếng vó ngựa vang lên dồn dập không ngừng, lúc xa lúc gần truyền tới, mặt đất mơ hồ có chút rung động, tiếp theo là một trận bụi đất tung bay đến.

Mai Tuyết Tình trong tiềm thức vội đứng nép vào ven đường, dự định tránh qua một bên nhường đường cho người cưỡi ngựa.

Tiếng vó ngựa vừa tới bên thân thể nàng, may mắn không chút nào chậm lại, một cánh tay rắn chắc vươn ra ôm lấy ngay vòng eo nhỏ nhắn của nàng, trong nháy mắt thuận tay đã đem nàng đặt ngồi lên trên lưng ngựa.

Tuấn mã vẫn tiếp tục dũng mãnh rong ruổi, phía sau, chỉ còn lại có một trận bụi đất tung bay lên mờ mịt...

Kỹ năng thành thạo điều khiển tuấn mã, tốc độ vẫn không giảm khiến cho kẻ khác lú lẫm không nói nên lời, làm cho Mai Tuyết Tình cũng chưa kịp thấy rõ tướng mạo của người kỵ mã.

Người kỵ mã đặt nàng ngồi ở phía trước sát trong lòng hăn, đôi cánh tay rắn chắc của hăn từ phía sau lưng của nàng choàng tới, thân thiết vòng qua thắt lưng của nàng nắm chắc dây cương điều khiển tuấn mã.

“Người là ai? Thả ta ra, cho ta xuống!”

Mai Tuyết Tình dùng sức giãy dụa, **“Dưới ban ngày ban mặt, dám ngang nhiên cướp đoạt dân nữ!”**

Người kỵ mã không hề lên tiếng, vó ngựa vẫn không dừng, tiếp tục tung bay nhanh như chớp, tiến về phía trước chạy băng băng.

“Thả ta xuống, ta là công chúa...”

Mai Tuyết Tình sử xuất đòn sát thủ, **“Ca ca ta vốn là đương kim Hoàng thượng, người nếu không nghe hăn nói, hăn sẽ giết người!”**

Mai Tuyết Tình khẩn trương nói năng có chút lộn xộn, không đầu không đuôi.

Ở hiện đại, nàng cũng học rất nhiều kỹ xảo để phòng những kẻ lang sói, cái gì mà lúc ban đêm gặp phải người xấu phải làm như thế này thế kia, nơi giao thông công cộng trên xe nếu gặp phải người xấu thì lúc đó phải làm như thế nào, nhưng duy nhất không có học qua lúc ở trên ngựa phải làm như thế nào để đối phó người xấu nha!

Cuối cùng Mai Tuyết Tình cũng sử dụng ra một cách nguyên thủy nhất, cũng là một biện pháp không văn minh nhất, nàng không thể nhìn rõ tướng mạo người ở phía sau, thế nhưng, tay của người kỵ mã vừa lại ở phía trước,

Mai Tuyết Tình cố hết sức cúi đầu, dùng hết khí lực toàn thân, kiên quyết cắn một cái thật mạnh ngay trên tay người kỵ mã.

“Ai nha...”

Người kỵ mã la lên một tiếng.

Một thanh âm uy nghiêm vang lên, **“Công chúa không nghe lời Hoàng thượng, vừa lại cắn Hoàng thượng, phải bị tội gì đây?”**

Thừa dịp lúc người kỵ mã rút tay lại, Mai Tuyết Tình có thể quay đầu lại, nhìn thoáng qua.

“Hoàng huynh...”

Hạng Ngạo Thiên cau mày, nhưng lại mỉm cười.

“Kêu ca ca... Người muốn cho mọi người đều biết chúng ta vốn là từ trong cung ra sao?”

Cầm của Hạng Ngạo Thiên ngang trán của Mai Tuyết Tình, hơi thở nóng hổi phả lên mặt nàng, tuần mã vẫn tiếp tục phi nhanh về phía trước không ngừng nghỉ, khiến cho khoảng cách giữa hai người càng thêm gần gũi.

Mai Tuyết Tình quay đầu lại, nàng sợ ngựa xóc nảy, sẽ khiến mặt của hai người không cẩn thận đụng chạm cùng nhau, như vậy lại càng xấu hổ hơn.

Hạng Ngạo Thiên gỡ bỏ tấm khăn vuông trùm mái tóc dài của Mai Tuyết Tình xuống, làm cho mái tóc đen mượt mà của nàng buông xõa xuống nương theo gió tung bay.

Hắn vùi mặt mình vào trong mái tóc dài óng mượt, thỏa thích hấp thu hương thơm tỏa ra từ Mai Tuyết Tình.

“... Ca, huynh như thế nào tìm được muội?”

Mai Tuyết Tình không thể không bội phục, Hạng Ngạo Thiên đúng là tay mắt khắp nơi, nàng vì không muốn cùng hắn xuất cung, mới tự mình chạy trốn ra ngoài, không ngờ chưa chạy được bao xa đã bị hắn tìm được rồi.

“Trẫm vốn là hoàng đế, chuyện nhỏ như vậy, như thế nào lại không tìm ra được hả!”

Được ở cùng một chỗ một mình với nàng, những gì không vui, không hài lòng ở trong cung lúc này của Hạng Ngạo Thiên đã tiêu tan thành mây khói.

Nhìn thấy ở phía sau còn có một con tuần mã, Mai Tuyết Tình hiếu kỳ, **“Ca... Muội cười con ngựa kia nha!”**

“Không được...”

Hạng Ngạo Thiên nghiêm khắc từ chối.

Khó khăn lắm mới có thể cùng với nàng một mình ở cùng một chỗ, làm sao có thể để cho nàng rời khỏi mình nửa bước đây!

“Con ngựa đó còn chưa thuần hóa...”

Hạng Ngạo Thiên nghĩ xem phải làm như thế nào để loại bỏ ý niệm này trong đầu của nàng, **“Đợi lúc đến nơi nào đó, ca mới dạy muội có được hay không?”**

Mai Tuyết Tình sực nhớ tới vừa rời tay của Hạng Ngạo Thiên bị mình cắn làm bị thương, trên mu bàn tay đang vòng qua eo lưng của nàng, vẫn còn hiện rõ một loạt dấu răng rất sâu, đang không ngừng chảy máu.

“Ca. Rất đau sao?”

Mai Tuyết Tình vươn tay tới, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay bị thương của hắn, thay hắn dịu dàng lau vết máu.

“Biết ta đau là tốt rồi...”

Hạng Ngạo Thiên rầu rĩ trả lời.

Hắn bây giờ việc muốn làm nhất không phải là quan tâm đến vết thương trên bàn tay của mình, mà hắn ngay lúc này đây, việc muốn làm nhất chính là đem nàng ôm ấp trong lòng, được cùng nàng mặc sức âu yếm triền miên.

“Ca... Mang ta đi đâu vậy?”

Mai Tuyết Tình trong lòng vẫn còn thắc mắc, Hạng Ngạo Thiên tại sao lại thần bí như vậy.

Hạng Ngạo Thiên rốt cục cũng không có cách nào nhẫn nại được nữa, hắn dưới chân nhẹ nhàng động một chút, con ngựa liền giảm tốc độ, từ từ chậm lại, <hí..hí..> kêu lên, dừng lại, lóc cóc bốn vó quay lòng vòng tại chỗ.

chap 53

Hạng Ngạo Thiên tay giữ ngang eo lưng thon nhỏ của Mai Tuyết Tình, nhẹ nhàng nhấc lên một cái, tiện thể đem nàng từ trên lưng ngựa nâng lên.

Lại dùng một chút sức lực, thuận tiện mang nàng xoay người lại, đặt nàng ngồi trên lưng ngựa, mặt đối mặt cùng với hắn.

“Ca...”

Mai Tuyết Tình kêu lên, không phải đang chạy rất tốt sao, như thế nào lại làm cho nàng cùng hắn mặt đối mặt ngồi ở trên lưng ngựa rồi?

Hạng Ngạo Thiên cúi đầu, không hề báo trước mạnh mẽ hôn lên đôi môi mềm mại, đỏ thắm như cánh hoa đào của Mai Tuyết Tình, vòng tay ngang qua lưng nàng và nhẹ nhàng kéo nàng về phía hắn, đỡ nàng phía dưới mông

liệt chiếm lấy đôi môi của nàng, ngẫu nhiên như thể muốn dùng miệng nuốt lấy nàng.

“Ô... Ô...”

Mai Tuyết Tình khó tin mở to hai mắt nhìn khuôn mặt anh tuấn cùng đôi mắt đang tràn ngập tình dục của Hạng Ngạo Thiên.

Trong đôi mắt kia vẽ dục vọng đang mãnh liệt dâng tràn.

Hạng Ngạo Thiên hai tay đỡ lấy đầu của nàng, hân cuồng nhiệt hôn lên môi nàng, dùng lưỡi buộc hai hàm răng của nàng hé mở, đưa lưỡi của mình vào trong miệng của nàng, khiến cho lưỡi của Mai Tuyết Tình cùng với lưỡi của chính hắn quện lấy nhau.

Trong phút chốc khí thế tấn công bá đạo cuồng dã, làm cho Mai Tuyết Tình chột nhớ tới một người.

Một người từng đáp ứng qua, sẽ cho nàng bình thân nhưng không thiếu ý vị, mãn nguyện nhưng ẩn chứa bất an, vô câu vô thúc có thể bằng sức của chính mình.

Thật không thể tin được, như thế nào mà mới hôm trước nàng vừa nói với tên nam nhân kia ý nghĩ muốn xuất cung cho khuây khỏa, hôm nay, Hạng Ngạo Thiên liền mang nàng dẫn theo xuất cung?

Hạng Ngạo Thiên vẫn không có ý định dừng lại.

Hắn tiếp tục ôm siết nàng vào trong lòng, áp sát cơ thể săn chắc của hắn vào thân thể mềm mại của nàng, phảng phất như muốn đem thân thể nàng và thân thể hắn hòa nhập làm một.

Hắn cuồng nhiệt, ôn nhu đưa lưỡi mơn trớn đôi môi nàng, dịu dàng hôn lên đôi môi mềm mại của Mai Tuyết Tình, cắn nhẹ vào môi nàng, nhấp nháp vị ngọt đôi môi như cánh hoa đào của nàng.

Khoảnh khắc đó, Mai Tuyết Tình như bị lạc lối, nàng không tự giác vươn hai tay lên choàng qua cổ của Hạng Ngạo Thiên.

Động tác của nàng như khuyến khích Hạng Ngạo Thiên, Hạng Ngạo Thiên bắt đầu lại mơn trớn, lướt nhẹ từ môi xuống cổ rồi quay lại hôn môi nàng say đắm.

Con ngựa đứng tại chỗ kêu lên <hí..hí..> bốn vó không ngừng lốc cốc gõ xuống đường, làm người đi đường qua lại tò mò quay đầu lại ngó, đều kinh hoàng, khiếp sợ khi thấy hành động của đôi nam nữ nọ.

Hạng Ngạo Thiên cởi bỏ tấm áo choàng màu vàng tơ của mình ra cầm lấy tung lên bao phủ lấy hai người lại, không một chút kiêng dè tiếp tục đắm đuối hôn.

Mai Tuyết Tình lúc này cũng quên hết mọi chuyện, ngay cả thân phận công chúa của chính mình cũng không nhớ, hoàn toàn nhiệt tình đáp lại Hạng Ngạo Thiên.

Trong không trung những chú chim cũng ngừng bay lượn, nhẹ nhàng đáp xuống cành cây bên đường, lẳng lặng nghiêng đầu giương mắt ngó.

Những cánh hoa đại ven đường cũng dương cao đầu lên, tò mò nhìn chăm chú.

Không khí như đình chỉ, không hề lưu động, gió nhẹ cũng không chút lay động, phảng phất như mọi vật trên thế gian cũng đều ngừng lại.

Hai con ngựa cũng tiến đến bên nhau, cần cổ dài khể cọ sát vào nhau, cùng đứng nường tựa vào nhau thân thiết.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Hạng Ngạo Thiên không thể không buông Mai Tuyết Tình ra, hăn sợ bản thân mình cứ tiếp tục như vậy sẽ không kìm lòng được, mà sẽ muốn nằng ngay trên lưng ngựa.

Mai Tuyết Tình khuôn mặt nhỏ nhắn thẹn thùng đỏ ửng, nằng thủy chung không dám ngẩng đầu nhìn Hạng Ngạo Thiên dù chỉ là một cái.

Hai người không ai lên tiếng, Hạng Ngạo Thiên âu yếm đặt đầu Mai Tuyết Tình ở trước vòm ngực săn chắc của mình, Mai Tuyết Tình nhẹ vòng tay ngang qua thắt lưng Hạng Ngạo Thiên, ôm chặt lấy hăn, hai người yên lặng lại bắt đầu cuộc hành trình mới trên lưng ngựa.

Nửa đường, thay đổi một lần ngựa.

Sau đó, toàn bộ thời gian đều là rong ruổi trên lưng ngựa.

Mãi đến lúc mặt trời chiều từ từ lặn xuống sau dãy núi, bóng đêm dần dần buông xuống.

Hạng Ngạo Thiên mới dừng ngựa tìm một nhà trọ.

“Ta muốn hai người mình trọ cùng một gian phòng...”

Đây là câu nói đầu tiên kể từ sau lúc Mai Tuyết Tình cùng Hạng Ngạo Thiên thân thiết.

Hạng Ngạo Thiên không tỏ thái độ gì, tự ý trực tiếp nói với chủ quán:

“Muốn một gian phòng! Phải là phòng thượng hạng!”

Chủ quán thật vui mừng khôn xiết, nơi địa phương xa xôi hẻo lánh như vậy, đâu xuất hiện hai vị công tử khí thế phi phàm ra tay hào phóng, chính xác phải nói là một vị công tử cùng một vị tiểu thư, mặc dù, vị tiểu thư kia trong trang phục nam nhân giả trang thành công tử, nhưng với khuôn mặt xinh đẹp thanh thoát, mái tóc dài mượt mà, xõa dài tự nhiên cùng với cử chỉ nho nhã thế kia thì không thể nào là một nam nhân được.

Chưởng quỹ vốn là một người lão luyện, từng tiếp xúc không biết bao nhiêu loại người, làm thế nào mà không nhận ra được sự cải trang này chứ, chỉ cần liếc mắt một cái là đã nhìn ra.

Sau khi dùng cơm tối, rửa mặt xong xuôi, Mai Tuyết Tình lên giường nằm trước, ngại ngủ nằm quay mặt vào phía trong giường, giả bộ ngủ.

Nàng hiện giờ thật cảm thấy hết sức thẹn thùng, không có cách nào có thể đối mặt với Hạng Ngạo Thiên được, nam nhân kia vốn là ca ca của nàng trên danh nghĩa, vậy mà, nàng lại cùng hắn vừa rồi làm ra những chuyện xấu xa đáng xấu hổ như vậy.

Hạng Ngạo Thiên cũng ngã lưng nằm xuống giường ở mé ngoài bên cạnh nàng, hắn lẳng lặng không nói một câu nói nào, đưa tay xoay người của Mai Tuyết Tình lại đối diện với thân thể của hắn, đồng thời tham lam sờ man lên khắp khuôn mặt nàng, bắt đầu bằng những nụ hôn nhẹ nhàng lên lông mày, má và cằm, rồi lướt lên vành môi nàng bằng đầu lưỡi, sau đó mê đắm hôn lên môi Mai Tuyết Tình.

Mai Tuyết Tình nhắm nghiền hai mắt, bộ dáng ra vẻ giả bộ cái gì cũng không biết, tùy ý Hạng Ngạo Thiên hôn. Thế nhưng, trong chốc lát hai người hô hấp cũng đều dần dập hẳn lên.

Hạng Ngạo Thiên hơi thở gấp gáp cởi bỏ từng lớp y phục của Mai Tuyết Tình, bàn tay to nóng bỏng cũng luôn tới cởi bỏ phần nội y, nhẹ nhàng đỡ ngang lưng Mai Tuyết Tình, đôi bàn tay không ngừng vuốt ve sờ trớn, sau đó, từng chút từng chút một di chuyển qua trước ngực.

Mai Tuyết Tình bị hắn sờ soạng khiêu khích khiến cho cả người cũng nóng lên. Nàng không thể không mở mắt ra, run rẩy khẽ kêu lên: “**Ca...**”

Một tiếng “Ca” không chỉ đánh thức bản thân Mai Tuyết Tình, mà cũng đánh thức bản thân Hạng Ngạo Thiên.

Hắn nhanh chóng ngừng động tác, vội gượng đứng dậy nói: “**Ta ra bên ngoài đi dạo một chút, người cứ ngủ trước đi!**”

Một đêm trôi qua, Mai Tuyết Tình cũng không hề chớp mắt, hoàn toàn thức trắng bởi vì Hạng Ngạo Thiên một đêm không về.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hạng Ngạo Thiên toàn thân mang theo mùi rượu trở lại nhà trọ, hai người yên lặng thu thập hành lý, sau đó tiếp tục lên đường.

Suốt đoạn đường hai người không ai nói câu nào, không khí trầm mặc, Hạng Ngạo Thiên chỉ im lặng, vòng tay ngang qua người Mai Tuyết Tình giữ nàng ngồi trên lưng ngựa, ôm siết nàng vào trong lòng.

Dùng đôi cánh tay rắn chắc của chính mình vì nàng che chống gió bụi cùng ánh nắng mặt trời trên suốt cuộc hành trình.

Chap 54

Tác giả: *Tất Minh Vũ.*

Edit: *Okipanda (Hong Ngoc)*

Beta: *Fijian*

Mặt trời vừa ngã về hướng tây, trong ánh nắng chiều nhàn nhạt đàn chim vội vã vỗ cánh quay về tổ.

Người ngựa mệt mỏi dừng dưới chân một tòa núi cao hùng vĩ.

Mai Tuyết Tình từ trong lòng Hạng Ngạo Thiên lộ ra, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, hỏi câu thứ hai trên suốt đoạn đường:

“Đây là nơi nào?”

“Vân phong sơn, sư phụ của ta ở đây!”

Vấn tắt, ngắn gọn đến mức không thể ngắn gọn hơn nữa.

Từ chân ngọn núi nhìn lên, nửa phần trên dãy núi ẩn dấu trong mây mù.

Không gian thanh tĩnh, mây mù lượn lờ bao phủ làm cho người ta có một loại cảm giác như lạc vào tiên cảnh. Khiến cho Mai Tuyết Tình trong lòng có chút mộng lung, càng thêm ngỡ vực đường lên trời càng gần, mơ màng ảo tưởng như đang vân du cùng đám mây trắng bồng bênh kia.

Hạng Ngạo Thiên nhẹ nhàng ôm nàng xuống ngựa, Mai Tuyết Tình trong lòng phấn khởi quên hết mọi mệt nhọc, uể oải cũng như đoạn đường xóc nảy vừa rồi, nàng ngược nhìn ngọn núi cao như ẩn như hiện giữa đám mây, nôn nóng không chịu được, chỉ muốn nhanh chóng một mạch chạy hướng lên ngọn núi.

Hạng Ngạo Thiên nắm lấy cánh tay của nàng, kéo nàng vào trong lòng, trốn vào một chỗ khuất, dùng áo choàng bao phủ lên hai người, một tay đỡ nàng hơi ngửa về phía sau, tay kia siết nhẹ vùng eo thon của nàng, không kiêng dè gì mãnh liệt hôn lên môi Mai Tuyết Tình.

Hạng Ngạo Thiên đem toàn bộ nỗi tương tư trong những ngày qua trút cả vào trong nụ hôn cháy bỏng này.

Khi lên tới trên núi rồi, lúc đó có mặt sư phụ, hẳn cũng không còn dám làm càn như vậy nữa rồi.

Lúc lâu sau, hẳn buông Mai Tuyết Tình ra, một lần nữa bế nàng nhẹ nhàng đặt ngồi lên lưng ngựa, còn bản thân hẳn tay dắt con ngựa còn lại tự mình sai bước kế bên.

“Đường gập ghềnh không dễ đi... Để cho ngựa cũng nghỉ ngơi một chút.”

Trừ lần đó ra, hẳn không bao giờ nói thêm một câu dư thừa nào nữa.

Hạng Ngạo Thiên đi ở ngay phía trước, tay nắm dây cương dắt con ngựa Mai Tuyết Tình đang cười và con ngựa còn lại.

Hai người chậm rãi hướng lên núi xuất phát.

Cây cối xanh um tươi tốt, những cánh hoa dại chấm nhỏ li ti như những vì sao trên trời khe khẽ đung đưa trong gió, khắp nơi bướm bay dập dềnh, tiếng chim kêu ríu rích không ngừng hòa cùng tiếng lá cây xào xạt.

Phảng phất như bọn họ vừa đến quấy rầy sự yên tĩnh, thanh bình nơi này.

Cũng đã lâu lắm rồi không có cùng thiên nhiên thân mật tiếp xúc như thế, trong lòng Mai Tuyết Tình vô cùng sáng khoái, cảm thấy như chưa bao giờ có qua tâm trạng thanh thản dễ chịu đến như vậy.

Hít thở bầu không khí trong lành hòa quyện mùi hương cây cỏ, ngênh đón từng giọt sương mù rơi đọng trên mí mắt long lanh như hạt châu, khắp thân thể như được bao phủ trong làn sương mù mờ ảo, thật giống như bản thân mình chính là thần tiên.

Lúc này như chỉ có hai người bọn họ đang ở trong núi này, nhưng mây dày nên chẳng biết chốn nào mà đi.

Mai Tuyết Tình không nhịn được cất tiếng cười vang trong trẻo như chuông ngân.

Bất quá, leo núi còn ngại gì đường dốc, đạp tuyết còn ngại gì không an toàn, Mai Tuyết Tình dáng tươi cười ưỡn ngực tiến về phía trước, không bao lâu nữa sẽ lên tới đỉnh.

Đường núi này thật gập ghềnh, dốc núi lại đứng rất khó đi.

Hạng Ngạo Thiên quay đầu lại nhìn nàng một cái, nàng đã không còn giống như lúc ở trong cung, không còn bộ dáng lúc nào cũng đề phòng và bướng bỉnh không chịu khuất phục nữa, giờ đây mới thật là nàng, mới chính là con người thật của nàng!

Có lẽ, sau này phải thường xuyên dẫn nàng xuất cung nhiều một chút.

Nàng không giống như những nữ nhân khác, nàng là nữ nhân duy nhất hẳn yêu thương trong kiếp này.

Nếu không có Hạng Ngạo Thiên đi ở phía trước, Mai Tuyết Tình có thể đã cao hứng mà lớn tiếng hét lên, đem toàn bộ nỗi buồn bực bao lâu nay chôn dấu trong lòng mà phát tiết ra hết.

Nhìn thấy bóng lưng phía trước của Hạng Ngạo Thiên, Mai Tuyết Tình trong lòng vẫn còn nghi hoặc không thể giải đáp.

Hắn rốt cuộc có biết thân phận thật sự của mình hay không, nếu như biết, tại sao hắn không có bước hành động tiếp theo... giết nàng? Nếu như không biết thân phận thật của mình, hắn như thế nào lại có thể vừa rồi lại điên cuồng như vậy hôn môi chính muội muội của mình?

Như vậy là loạn luân!

Mai Tuyết Tình dưới chân vô ý thức kẹp chặt bụng con ngựa, con ngựa tưởng nàng thúc nó chạy nhanh hơn, liền không chút do dự giầy khỏi tay đang nắm dây cương của Hạng Ngạo Thiên, phóng vượt qua người hắn, lao nhanh về phía trước phóng đi.

“Muội muội...”

Hạng Ngạo Thiên muốn ngăn lại con ngựa, nhưng đã chậm, mọi thứ trong nháy mắt lập tức xảy ra.

Mai Tuyết Tình cưỡi con ngựa bốn vó vượn cao, phi như bay về phía trước.

Đột nhiên, vừa đến một bên vách núi, không hề báo trước con ngựa bất thình lình dừng cước bộ, hai vó trước nâng cao, <hí... hí...> kêu vang vọng khắp vách núi.

Ngay lúc hai vó trước của con ngựa rơi xuống đất, trong nháy mắt, ảnh hưởng bởi tác dụng của lực quán tính, khiến cho Mai Tuyết Tình như một sợi lông chim nhẹ nhàng bay ra ngoài.

“Hạng Ngạo Thiên...”

Một tiếng kêu hoảng sợ vang dội khắp sơn cốc, trong sơn cốc ngân nga, vọng lại tiếng kêu phát ra từ nội tâm của Mai Tuyết Tình, tên của một người mà nàng đã thầm gọi vô số lần trong lòng.

Đó là tên của nam nhân mà nàng rất yêu thương, ngay tại thời khắc rơi xuống sơn cốc, trong tích tắc Mai Tuyết Tình đã tuyệt vọng buộc miệng kêu lên.

“Muội muội...”

Hạng Ngạo Thiên giục ngựa chạy tới, vội phi thân xuống ngựa.

Mai Tuyết Tình hai tay bám chặt vào nhánh cây nhỏ vươn ra từ vách núi cheo leo.

Dưới sơn cốc sương mù lảng vảng, hơi nước li ti lượn lờ, lất phất như mưa bụi, không một người nào biết, dưới cốc nọ sâu bao nhiêu, chỉ thấy phía dưới cốc sương mù giăng đầy, sâu hun hút nhìn không thấy đáy.

Hạng Ngạo Thiên nhanh nhẹn cởi dây thắt lưng của mình xuống.

“Hạng Ngạo Thiên...”

Mai Tuyết Tình như nhả nhủ lời nói sau cùng.

Tục ngữ có câu, “nhân chi tương tử, kỳ ngôn dã thiện, điều chi tương vong, kỳ minh dã ai”. (có nghĩa là: con người gần kề cái chết thì nói những lời hay, chim khi sắp chết cất tiếng hót bi ai).

“**Xin lỗi... Hạng Ngạo Thiên**“, Mai Tuyết Tình dùng chút sức lực còn sót lại của chính mình nói.

“**Ta lừa người...**“

Ý thức được bản thân mình khả năng sinh tồn mong manh, Mai Tuyết Tình không muốn chính mình lúc chết, lại vẫn còn thiếu người khác một lời xin lỗi, ôm trong lòng nỗi tiếc nuối ra đi.

“**Ta lừa người...**“

“**Ta biết... Người đừng nói chuyện nữa, hãy bảo tồn thể lực!**“

Hạng Ngạo Thiên nói.

Cái gì, hửn nói hửn biết?

“**Ta không phải muội muội người...**“

“**Ta biết...**“

Thanh âm bình tĩnh, không có một chút bối rối nào, thật không hổ thân là hoàng đế, trong hoàn cảnh nào cũng không hoảng hốt, luôn tỉnh táo xử sự bình tĩnh.

Hửn biết, hửn nói cái gì đều biết...

Hóa ra, hửn... Hạng Ngạo Thiên, Thiên Long Hoàng Triều Hoàng đế yêu nàng, cũng giống như nàng yêu hửn.

Nhánh cây nhỏ nơi vách đá không chịu nổi sức nặng của Mai Tuyết Tình, “**Ca...**” kêu lên một tiếng, Mai Tuyết Tình rất nhanh rơi xuống khe núi.

Y phục trắng như tuyết theo gió phiêu lãng, phảng phất như một áng mây trắng rơi vào khe núi.

“**Ta gọi là Mai Tuyết Tình...**“

Thanh âm quang quắn, vang vọng mãi khắp trong sơn cốc không dứt

Chap 55

Tác Giả: Tất Minh Vũ

Edit: okipanda

Beta: Fijian

Hạng Ngạo Thiên vẫn không thay đổi ý định, kiên quyết ném dây thắt lưng xuống khe vực, thả người nhảy xuống, nương theo dây lưng lần xuống dưới vực. Hắn vận khí đan điền, tăng nhanh tốc độ hơn, tự mình trụ người nhanh chóng lần xuống dưới không chút chậm trễ.

Rất nhanh, hắn vươn tay ra ôm lấy ngang vòng eo thon của Mai Tuyết Tình.

Nhắm chặt hai mắt chờ đợi tan xương nát thịt, Mai Tuyết Tình cảm giác được một vòng tay rắn chắc nâng đỡ lấy thân thể mình, nàng không thể tin được vội mở mắt ra, nhìn thấy trước mắt nàng một khuôn mặt lạnh lùng bình tĩnh kia.

Nước mắt cũng không nhìn được nữa rồi, không ngừng chảy xuống như mưa.

Hắn vậy mà cũng nhảy xuống rồi, vì nàng mà nhảy xuống!

Hạng Ngạo Thiên trong tình thế nguy cấp chợt nảy ra cách đối phó hữu hiệu, hắn rút từ trong giày bó ra một đoản đao, không ngừng cắm về hướng vách đá.

“Thử... Thử...” tiếng kim loại cọ xát vào vách đá tạo ra những âm thanh xoèn xoẹt chói tai vang lên, khắp nơi bắn ra những tia lửa nhỏ li ti ánh vào trong mắt hắn.

Nhờ vậy tốc độ rơi xuống của hai người cũng giảm đi rất nhiều.

Hạng Ngạo Thiên ánh mắt sáng ngời, sắc bén nhìn ngó chung quanh quan sát, muốn tìm một lối ra.

Nơi vách đá thẳng đứng lộ ra một mỏm núi đá khiến cho hắn chú ý, hắn dùng hết sức lực đem đoản đao hướng vào trong vách đá cắm mạnh xuống, một nửa của đoản đao găm thẳng vào giữa vách núi đá.

Hít một hơi thật sâu, Hạng Ngạo Thiên ôm lấy Mai Tuyết Tình nhảy lên mỏm núi đá lộ ra từ vách núi đứng vững thân thể.

“Tốt lắm... Chúng ta an toàn rồi!”

Hạng Ngạo Thiên an ủi Mai Tuyết Tình.

Mai Tuyết Tình phảng phất như vừa trải qua một cơn ác mộng.

“Chúng ta... Chúng ta không chết?”

Nàng không dám xác định.

“Nha đầu ngốc.”

Hạng Ngạo Thiên yêu chiều vỗ về nàng nói, **“Hoàng đế có thể tùy tiện chết sao?”**

Quan sát kỹ xem hoàn cảnh chung quanh, một hang động ánh vào tầm mắt hẳn.

Hạng Ngạo Thiên nắm tay Mai Tuyết Tình tiến về phía trước đi vào trong động.

Bên trong động hiện đầy tro bụi, xem ra cũng đã lâu chưa từng có người nào ở lại đây rồi.

“Nàng dọn dẹp một chút nơi này đi, ta đi chuẩn bị chút thức ăn, thuận tiện tìm hiểu xem hoàn cảnh chung quanh.”

Mai Tuyết Tình cố gắng làm cho tâm tình mình bình tĩnh trở lại, thật không nghĩ tới vậy mà bản thân mình vẫn còn sống đây quả thật là kỳ tích.

Thật sự là đại nạn không chết, ắc có hậu phúc rồi!

Nhanh chóng dọn dẹp sạch sẽ mọi thứ trong hang động, đem chăn đệm trải ra cùng một chỗ, đem nồi niêu, chậu, bát... sắp xếp để ngăn nắp cùng một chỗ.

Mai Tuyết Tình phảng phất cảm giác như chính mình là một bà chủ của một gia đình, một thê tử đang chờ đợi trượng phu của mình trở về.

Hạng Ngạo Thiên mang theo một con gà rừng, trong tay cầm thêm mấy cái trứng chim đi vào trong động.

Trong chốc lát, bên trong động bắt đầu bay ra mùi thức ăn thơm ngon thật cảm dỗ lòng người.

Mai Tuyết Tình dứt bỏ tất cả mọi bận tâm, cái gì thân phận công chúa, cái gì muội muội của hoàng đế, mọi chuyện nàng đều vứt bỏ khỏi đầu óc của mình.

Người còn sống, thật không dễ dàng, cũng giống như chính mình, thiếu chút nữa thì tan xương nát thịt, mất mạng nơi khe núi rồi, sau này nhất định phải sống thật vui vẻ thoải mái mới được, phải quay về sống thực với chính bản thân mình, đời người ngắn ngủi, phải biết quý trọng từng giây từng phút một.

Nàng cắn một ngụm lớn thức ăn, ngẩng đầu, vô tình đụng phải ánh mắt thâm trầm đánh giá của Hạng Ngạo Thiên.

“Nàng tên là gì...”

Hạng Ngạo Thiên còn nhớ được lúc nàng rơi xuống khe núi trong nháy mắt, nàng có nói ra rồi, nhưng mà, hẳn chưa kịp lắng nghe.

“Ắc? ...”

Cảm thấy như không còn mạng sống, Mai Tuyết Tình lo lắng còn muốn tiếp tục ngụy trang để phòng nói, **“Ca... Ta không phải Hạng Ngạo**

Sương sao?”

Hạng Ngạo Thiên lườm mắt nhìn nàng một cái, tiểu nữ này, còn muốn giả bộ nữa đây! Ném thức ăn đang cầm trong tay xuống, Hạng Ngạo Thiên vươn cánh tay tới, mạnh mẽ kéo Mai Tuyết Tình ngã vào trong lòng của hắn.

“Nói cho ta biết, tên gọi là gì?”

Hạng Ngạo Thiên trong đáy mắt tràn ngập tình ý dạt dào.

“Ca.”

Mai Tuyết Tình còn muốn ngụy biện, Hạng Ngạo Thiên đã cúi đầu nong cháy hôn lên môi nàng.

Mai Tuyết Tình bị Hạng Ngạo Thiên bá đạo chinh phục, nàng nhẹ nhàng vòng tay qua cổ hắn, vươn đôi tay nhỏ bé mềm mại nhẹ đỡ gáy hắn kéo xuống, nhưn người nồng nhiệt đáp lại nụ hôn của hắn.

Một lát sau, Hạng Ngạo Thiên buông Mai Tuyết Tình ra, khẽ cọ vào má nàng, cắn nhẹ vào vào đầu mũi nhỏ nhỏ xinh xinh của nàng, lại hỏi:

“Nói cho ta biết, nàng tên là gì?”

“Mai Tuyết Tình...” Mai Tuyết Tình thẹn thùng, cúi đầu nói khe khẽ.

Thật mắc cỡ chết người đi được, mỗi lần đối mặt với Hạng Ngạo Thiên thân thiết nàng thật vô kể khả thi, chẳng những không chút cự tuyệt, trong nội tâm lại phảng phất dường như vẫn còn rất khát vọng.

“Mai Tuyết Tình... Mai Tuyết Tình...”

Hạng Ngạo Thiên lặp lại, **“Tình nhi... Sau này, ta gọi nàng là tình nhi!”**

“Không được, chỉ có cha mẹ của ta mới gọi ta là tình nhi thôi!”

Mai Tuyết Tình mạnh mẽ kháng nghị, **“Ca...”**

“Đừng gọi ta ca, ta muốn là nam nhân của nàng.”

Hạng Ngạo Thiên ngắt ngang lời nàng, **“Lúc nàng ngã xuống khe núi, hình như kêu lớn tên của ta, phải biết rằng tên hoàng đế không thể nào tùy tiện gọi ra như vậy được!”** Hạng Ngạo Thiên lại nhẹ nhàng đặt môi hôn lên trán của nàng một cái.

“Xin lỗi... là ta nhất thời nóng nảy...”

Mai Tuyết Tình nghĩ muốn giải thích một chút.

“Một tiếng xin lỗi, thì là xong hết mọi chuyện sao? Kêu to tên hoàng đế chính là muốn bị chém đầu sao!” Hạng Ngạo Thiên hù dọa nàng.

Người khác gọi tên của hắn, có thể thật sự bị mất đầu, thế nhưng, nàng là ngoại lệ, hắn thích nàng gọi hắn như vậy.

Nàng gọi như vậy, làm cho hắn có cảm giác được hắn không phải là một hoàng đế, mà chỉ là một nam nhân bình thường, một nam nhân có thân phận ngang hàng cùng với nàng.

“Như vậy thì sao nào? Nếu không thì, người sẽ giết ta sao!”

Mai Tuyết Tình khẽ chu cái miệng nhỏ nhắn lên, đôi môi hồng hồng cong lên rất đáng yêu.

“Ta thích bộ dạng này của nàng...” Hạng Ngạo Thiên vừa lại đắm đuối hôn lên môi Mai Tuyết Tình.

Đôi khi, Hạng Ngạo Thiên bản thân mình cũng cảm thấy mê muội, như thế nào bản thân mình lại có hứng thú đối với nàng nhiều như vậy, như thế nào dù thân thiết với nàng bao nhiêu cũng không cảm thấy phiền chán.

Hạng Ngạo Thiên ôm lấy Mai Tuyết Tình, bế nàng nhẹ nhàng đặt xuống chăn đệm trải ở góc hang.

“Tình nhi... Ta muốn nàng!”

Hạng Ngạo Thiên chưa bao giờ khi cùng nữ tử thân thiết, lại trưng cầu qua ý kiến đối phương, Mai Tuyết Tình chính là người duy nhất.

Chap 56

Tác Giả: Tất Minh Vũ

Edit: okipanda

Beta: Fijian

Nghiêm Cấm trẻ em dưới 16 tuổi.

Hắn không muốn làm thương tổn nàng, mặc dù, hắn luôn nghĩ muốn nàng, thật rất khổ sở nghĩ muốn nàng.

Thậm chí khi cùng các tần phi ái ân, trong đầu óc hắn đều tràn ngập hình bóng của nàng, ảo tưởng thân thể nàng ở dưới thân hắn, dáng vẻ yêu kiều, quyến rũ say động lòng người nhưng lại có chút thẹn thùng cùng hắn mây mưa hoan ái.

Mai Tuyết Tình cũng không rõ bản thân mình vốn là muốn cự tuyệt hay là muốn đáp ứng hắn.

Trong lúc do dự, nàng đuổi người, thân thể áp sát vào người Hạng Ngạo Thiên, vòng tay lên ôm cổ Hạng Ngạo Thiên, kéo mặt hắn xuống gần với mặt mình.

Mọi chuyện cứ tự nhiên như vậy mà tiếp diễn.

Trong tích tắc làm Hạng Ngạo Thiên tràn ngập hưng phấn, hạ thân chuyển động mạnh mẽ, hoàn toàn tiến sâu vào cơ thể nàng, một trận đau đớn truyền đến biến đổi toàn thân nàng.

Mai Tuyết Tình biết, nàng đã từ một xử nữ biến thành một người đàn bà rồi.

Nói không rõ vốn là cao hứng hay là bi thương, Mai Tuyết Tình mặc cho nước mắt chảy dài xuống.

“Tình nhi...”

Hạng Ngạo Thiên dừng lại động tác, hần cổ nén dục vọng bản thân, **“Ta có phải hay không làm đau nàng...”**

Mai Tuyết Tình bất lực gật đầu.

Hạng Ngạo Thiên nhẫn nại hạ thân ngừng di chuyển, một lần nữa âu yếm hôn lên môi Mai Tuyết Tình.

“Tình nhi... Lần đầu tiên đều sẽ đau như vậy... Ta sẽ nhẹ nhàng cẩn thận hơn, lần sau sẽ không đau nữa...”

Hạng Ngạo Thiên vỗ về dỗ dành nàng.

Mai Tuyết Tình thật không nghĩ tới, không ngờ một vị hoàng đế nông cuồng tự đại, cao cao tại thượng, vậy mà cũng để ý đến cảm thụ của nàng như thế. Mai Tuyết Tình duỗi đôi chân thon dài, ườn người chủ động vắt hai chân ngang qua thắt lưng của Hạng Ngạo Thiên. Trong động truyền ra những thanh âm lúc cao thất thanh, lúc hỗn hển đứt quãng, kích thích và triền miên.

Đó là tiếng rên rỉ tràn đầy đam mê của nữ nhân hòa cùng tiếng thở dốc nặng nề đầy khoái cảm của nam nhân.

“Gọi tên của ta!”

Hạng Ngạo Thiên lên tiếng ra lệnh.

Mai Tuyết Tình cắn chặt răng, cố hết sức không cho bản thân mình phát ra cái thanh âm ngượng ngùng muốn chết kia.

“Tình nhi... Gọi tên của ta... Ta muốn nghe!”

Hạng Ngạo Thiên hạ thân vẫn không dừng động tác, đồng thời lại vừa từng chút một nhắm nháp đôi môi ngọt ngào của Mai Tuyết Tình, đôi tay vẫn không quên vuốt ve thân thể mềm mại của nàng.

“Ca...”

Cũng chịu không nổi sự khiêu khích của Hạng Ngạo Thiên, Mai Tuyết Tình không thể không kêu lên

“Không đúng...”

Hạng Ngạo Thiên thúc nhanh hơn động tác dưới thân, không ngừng mạnh mẽ thâm nhập sâu vào cơ thể nàng, nàng như thể nào còn có thể gọi hắn là ca ca, hắn là nam nhân của nàng.

“Hạng Ngạo Thiên...”

Mai Tuyết Tình lập lại, động tác đi vào mạnh mẽ của hắn trong nháy mắt làm cho nàng nhượng bộ, bản thân không tự chủ được kêu lên cái tên kia.

“Thông minh...”

Hạng Ngạo Thiên đôi bàn tay vuốt ve không dứt, vừa lại di chuyển lên bộ ngực đầy đặn, căng tràn sức sống của Mai Tuyết Tình, nhẹ nhàng nâng niu, mân mê đôi nhũ hoa trắng nõn.

Bức bách Mai Tuyết Tình không thể không ưỡn người lên nghênh hợp hắn.

“Gọi tên của ta lần nữa...” Hạng Ngạo Thiên vẫn không ngừng vuốt ve mơn trớn khắp thân thể nàng, ngay cả những vùng thân thể nhạy cảm nhất.

Hắn còn muốn nghe được nàng ngây ngất gọi tên hắn lần nữa.

“Uh... Ngạo Thiên...”

Mai Tuyết Tình thuận theo ý hắn, lần nữa lên tiếng gọi.

Hắn khiêu khích được nàng toàn thân đều phát dục nóng hừng hực, thật là khó chịu.

Hạng Ngạo Thiên không chút nào dừng tay mơn trớn khẽ gọi, hắn vùi đầu mình vào bộ ngực căng tròn đang phập phồng theo hơi thở của Mai Tuyết Tình, dùng lưỡi mơn man bầu ngực của nàng, nhẹ mút lấy đầu nhũ hoa hồng hồng nhỏ gọn của nàng, phút chốc trong hang động tràn đầy một mảnh xuân sắc như vậy mê động lòng người...

“Đừng mà... Ngạo Thiên...”

Mai Tuyết Tình khẩn cầu, **“Tha cho ta...”**

“Gọi tên của ta một lần nữa, ta còn muốn nghe...”

Hạng Ngạo Thiên như một tiểu tử mới biết yêu, say mê vùi đầu vào trong bộ ngực no tròn đầy sức quyến rũ của Mai Tuyết Tình, tiếp tục động tác tán tỉnh nàng, đôi môi chậm rãi mơn trớn bầu ngực trắng nõn của nàng, từ từ từng chút một mê di chuyển xuống dưới.

“Đừng mà...”

Mai Tuyết Tình đưa tay giữ đầu hắn lại, không cho hắn lần nữa tiến công xuống phía dưới.

“Không... Ngạo thiên...”

Mai Tuyết Tình cảm giác được chính mình toàn thân như phát hỏa, phảng phất như muốn nổ tung, nàng lớn tiếng kêu lên, **“Trời ạ... Thiên.
. Đừng mà.”**

Hạng Ngạo Thiên hài lòng thu hồi động tác, một lần nữa đem chính mình tiến sâu vào cơ thể của nàng, như muốn hòa quyện thân thể nàng và hấn lại làm một, bắt đầu một cuộc rong ruổi khác...

Trong sơn động đơn sơ tràn đầy một mảnh xuân sắc...

Tình cảm mãnh liệt trôi qua, Hạng Ngạo Thiên thay Mai Tuyết Tình lau đi trên mặt những giọt mồ hôi đọng lại trên mặt cùng dấu vết máu dưới thân.

“Hôm nay quá muộn rồi, ngày mai, ta mang nàng ra ngoài tắm rửa!”
Hắn biết, Mai Tuyết Tình thích sạch sẽ.

Hắn vẫn không quên hình ảnh Mai Tuyết Tình nôn mửa khi chứng kiến tình cảnh hắn trong tắm cung ngày đó.

“Uh...” Mai Tuyết Tình ngoan ngoãn nhu thuận trả lời, **“Ta có lời muốn hỏi người...”**

“Ta cũng có lời muốn hỏi nàng...”

Hạng Ngạo Thiên đáp, **“Nàng nói trước đi!”**

Khi lần nữa nhìn về phía Mai Tuyết Tình, thấy nàng đã nhắm lại hai mắt, rơi vào mộng đẹp rồi.

Hạng Ngạo Thiên âu yếm, nhẹ nhàng, khẽ hôn lên trán nàng một cái.

Nàng đã rất mệt mỏi lắm rồi, đoạn đường gập ghềnh, quả thật mệt nhọc không chịu nổi, đã vậy còn có mình bất luận thế nào cứ vùi vĩnh muốn nàng, thật đã làm cho nàng mệt mỏi, mất hết sức lực rồi.

Dù sao đây cũng là lần đầu trải qua ái ân khoái lạc!

Hạng Ngạo Thiên cũng nghiêng người nằm xuống, âu yếm ôm Mai Tuyết Tình ấp ủ vào trong lòng, khí trời cuối hạ đầu thu, ban đêm nhiệt độ thường rất thấp. Hắn nhẹ nhàng nhắc tấm chăn lên, cẩn thận phủ lên người Mai Tuyết Tình, khẽ khàng chu đáo bọc kín nàng trong chăn.

Nhìn nữ nhân trước mắt, nay đã là nữ nhân của hắn, hoàn toàn thuộc về hắn.

Hạng Ngạo Thiên trong lòng tràn ngập sự sung sướng và hạnh phúc vô biên, từng nghĩ muốn nàng, nghĩ muốn nàng lâu như vậy, mãi đến hôm nay, nàng mới thật sự thuộc về hắn.

Cũng đã khoảng thời gian dài cho tới nay, hai người bọn họ đã lâu rồi cũng không cùng trò chuyện, nàng rốt cục cũng đã đồng ý thừa nhận nàng

vốn là một người khác, không phải là muội muội Ngạo Sương.

Khi chỉ có hai người giữa không cảnh thiên nhiên, nàng vốn là đáng về đáng yêu và yếu đuối như thế, nàng thật sự cần sự bảo vệ che chở của hã.

Nàng trước mặt người khác luôn tỏ vẻ kiên cường, độc lập và có chút bướng bỉnh hã đều là những biện pháp trang bị, che đậy bản thân mình tránh không bị tổn thương, e sợ bị người khác dùng thủ đoạn hãm hại!

Nhưng mà, sau này lúc hồi cung làm sao bây giờ?

Đã cùng nàng có quan hệ thể xác, sau này hã không thể xem nàng như muội muội của mình nữa rồi, nàng vốn là nữ nhân của hã. Hã muốn nàng mỗi ngày đều ở lại bên cạnh mình, hã muốn ban ngày có thể cùng nàng ở cùng một chỗ thương thảo quốc sự, buổi chiều muốn cùng nàng ân ái.

Thế nhưng, phải làm như thế nào mới có thể khiến cho nàng gật đầu đáp ứng, mà cũng có thể làm cho những người khác tiếp nhận nàng đây?

Hạng Ngạo Thiên sâu tận trong lòng thật nhớ thương muội muội mình, hã mỗi đêm, đều thay muội muội cầu khẩn, hy vọng muội muội được bình an.

Mãi cho đến tận bây giờ, hã vẫn chưa từng từ bỏ công việc tìm kiếm muội muội, chuyện cái hồ kia, không thể nói cho bọn hạ nhân biết, chính vì vậy mà bản thân hã đường đường là một vị hoàng đế, lại chỉ dám thừa dịp lúc ban đêm, cũng không biết bao nhiêu lần tự mình lén lút lặn xuống hồ rồi lại trở về tay không.

Thật đúng là, tung tích muội muội tuyệt nhiên không hề có chút manh mối nào. Sống không thấy người, chết không thấy xác. Hã trong lòng vẫn còn có tia hy vọng, hã kiên trì tin tưởng muội muội vẫn còn sống ở một nơi nào đó trên thế gian này.

Hã thật không muốn vừa có được một người phụ nữ yêu thương, lại vừa mất đi một muội muội thân yêu, hã thật sự không muốn!

Cả hai người này đều là những người hã yêu thương nhất trên thế gian này, hã một người cũng không muốn mất đi!

Chap 57

Tác Giả: Tất Minh Vũ

Edit: okipanda

Beta: Fijian

Mình đổi tên truyện thành “Phi Tử của Ca Ca” để làm banner cho dễ

Niềm tin vốn là một thứ tốt nhất, đúng là nhờ có niềm tin mãnh liệt, luôn kiên trì tin tưởng muội muội vẫn còn đang sống trên thế gian này, mà Hạng Ngạo Thiên mới còn có thể mỗi ngày cũng bình thường xử lý gia sự quốc sự và thiên hạ sự tình.

Cũng là nhờ có niềm tin này, mà hãn vẫn có thể duy trì như trước, quyết định sách lược tác chiến ổn định vững chắc trong nước, tràn đầy khí phách quyết thắng ở ngoài ngàn dặm.

Muội muội Ngạo Sương rốt cuộc thân ở nơi nào?

oOo ooo oOo

Mai Tuyết Tình mệt mỏi, biếng nhác vườn người trở thân mình, cảm giác được bên cạnh trống vắng lạnh ngắt như băng, nàng đột nhiên mở mắt choàng tỉnh.

Một nơi hoàn toàn xa lạ, hoàn cảnh lạ lẫm, thậm chí ngay cả đến bầu không khí mùi vị cũng có chút xa lạ.

Liên nhi đâu?

Mai Tuyết Tình đưa tay lên khẽ dụi mắt, cẩn thận nhìn ngó chung quanh quan sát mọi thứ.

Chuyện ngày hôm qua toàn bộ như thủy triều trào dâng dững mãnh tuôn ra trong tâm trí nàng hiện rõ từng chi tiết một.

Đêm hôm qua, nàng cùng Hạng Ngạo Thiên đã làm qua những gì?

Hạ thân đau buốt, khắp nơi thân thể rã rời, từng dấu vết trên cơ thể đã nói rõ cho nàng hết thảy mọi chuyện. Khắp nơi trên thân thể những dấu vết bầm nho nhỏ nói cho nàng biết ngày hôm qua nàng thật sự là phóng túng hoan ái đến cỡ nào!

Mai Tuyết Tình buồn phiền hối hận, cắn chặt đôi môi đỏ thắm, luôn luôn tự nhủ với bản thân mình phải tỉnh táo, sao lại quan hệ buông thả như vậy?

Tại sao Mai Tuyết Tình bản thân luôn lý trí tự chủ, không bao giờ chịu khuất phục, khi gặp phải tên nam nhân này, lại mất đi tất cả sự tỉnh táo và khả năng khống chế bản thân mình chứ?

Hắn thật đúng là một nam nhân nguy hiểm, một nam nhân thâm trầm khó dò đoán, hắn là vua của một nước cao cao tại thượng, hắn lại có nhiều phi tần như vậy, bản thân mình có thể nhẫn nhịn chịu cùng với nữ nhân khác chia sẻ tình yêu của một nam nhân sao?

Hắn là người cổ đại, còn bản thân mình vốn là thành phần trí thức hiện đại ở thế kỷ hai mươi, bọn họ vốn là hai đường thẳng song song, vĩnh viễn không bao giờ có thể gặp nhau, sao lại có thể cùng hắn quan hệ xác thịt chứ?

Huống chi chính mình hiện giờ với thân phận là muội muội của hắn, muội muội cùng ca ca làm ra chuyện tình ái như vậy, trở lại trong cung, làm sao có thể ngăn chặn miệng lưỡi nhân gian đàm tiếu chế nhạo đây?

Làm ra loại chuyện ái ân này, chưa kể bản thân mình sẽ làm sao có thể tìm được bạn trai khi quay về thế kỷ hai mươi đây chứ?

Mai Tuyết Tình suy nghĩ miên man, không biết bước tiếp theo nên làm cái gì bây giờ!

Nàng buộc chính mình phải tỉnh táo lại, đầu óc mình vẫn xoay chuyển.

Bây giờ đã là cuối hạ vừa chớm đầu thu, mưa sẽ càng ngày càng ít đi, như vậy ở trong hoàng cung, từ trong hồ nước kia tìm đường trở lại thế kỷ hai mươi là một hy vọng rất xa vời, vô vọng, không thể làm gì khác hơn là phải đợi đến mùa mưa năm sau mới có thể tiếp tục ý định đó.

Hơn nữa, mình còn có lệnh bài xuất cung do hắn đặc biệt ban cho, sang năm mùa mưa sẽ lại lên vào hoàng cung, tìm kiếm đường về nhà hắn là

không thành vấn đề.

Đã có chủ ý, hạ quyết tâm, Mai Tuyết Tình miễn cưỡng cử động thân thể đau nhất, cố gắng nhanh chóng mặc xong y phục, cuối cùng nhìn thoáng qua cái hang động đo sơ này, không chút do dự nàng kiên quyết đưa ra quyết định:

Trốn!

Trốn!

Trốn!

Đứng trên mỏm núi đá nhô ra, Mai Tuyết Tình tìm kiếm đường đi xuống phía dưới.

Cách mặt đất vẫn còn có khoảng cách cao như vậy, hắn làm như thế nào có thể đi xuống dưới hử?

Mai Tuyết Tình từ trong lòng nảy sinh sự bội phục với người có công phu.

Nàng thử duỗi chân xuống phía dưới dò xét, nghĩ muốn nghiêng người bám vào vách đá, giẫm lên chỗ nham thạch lõm vào từng bước từng bước một dò dẫm đi xuống.

“Ai nha...”

Mai Tuyết Tình thét lên tiếng chói tai.

Sau đó, rơi vào một vòng tay ấm áp của một người.

Hạng Ngạo Thiên đứng trên mặt đất, bất động thanh sắc, ngẩng mặt nhìn nhất cử nhất động của Mai Tuyết Tình. Tiểu nữ nhân này xuất hiện ở đây làm cái gì? Nàng ngày hôm qua ban đêm mệt đến như vậy, bây giờ hắn phải còn đang say giấc nồng mới đúng, chẳng lẽ là ra đây đi tìm hắn? Nàng có thể hoàn toàn đứng ở trên mỏm đá nhô ra nhìn chung quanh tìm hắn. Đứng ở nơi cao như vậy, có thể nhìn ra xa, nàng không cần phải nhảy xuống đây tìm kiếm hắn chứ!

Chẳng lẽ là... Chẳng lẽ là...

Hạng Ngạo Thiên trong lòng trầm xuống.

Tiểu nữ nhân này, chẳng lẽ là muốn chạy trốn khỏi hắn sao chứ?

Nhìn thấy nàng rơi thẳng từ trên cao xuống, Hạng Ngạo Thiên quả thật là không nhịn được vươn tay ra đỡ lấy nàng.

“Tình nhi...”

Hạng Ngạo Thiên đặt nàng xuống đất, tha thiết nắm lấy cánh tay Mai Tuyết Tình, siết mạnh tay thêm một chút, hắn bực mình hỏi, **“Nhảy xuống đây làm cái gì?”**

“Ca...”

Mai Tuyết Tình lập tức ý thức được, kế hoạch của mình tiêu tan rồi, **“Ta ra đây tìm người...”**

Quả nhiên là lấy cớ này, Hạng Ngạo Thiên không chớp mắt chăm chú nhìn vào nàng, **“Mới trong chốc lát không gặp mặt, đã nhớ đến ta rồi sao?”**

“Ta...” Mai Tuyết Tình không biết nói thế nào

Nói nhớ hăn sao, nghe vậy thật nổi hết cả da gà và quá trắng trợn, nói không nhớ hăn sao, nếu vậy lại không tìm được lý do nào hợp lý để giải thích, **“Ca... Ta... Ta bị lạnh nên tỉnh dậy, phát hiện người không có bên cạnh, cho nên...”**

Mai Tuyết Tình cảm giác được lý do này rất đầy đủ, vừa là lời nói thật, Hạng Ngạo Thiên hẳn sẽ không còn hoài nghi nữa.

Hạng Ngạo Thiên trong lòng âm thầm phần chấn, xem ra tiểu nữ nhân này không ngờ lại nhớ nhung vòng tay ôm ấp của hăn, muốn được ấp ủ trong lòng hăn, **“Ngày hôm qua ban đêm ngủ ngon chứ?”**

Không hề khách sáo, Hạng Ngạo Thiên quan tâm hỏi.

Mai Tuyết Tình trên mặt vừa lại đỏ bừng như trái gấc, then thùng, chuyện hoan lạc ái ân tối qua bị nam nhân trước mặt vừa hỏi đến tất cả hiện lên rõ mồn một, nàng hận không thể bây giờ tìm một cái lỗ mà chui xuống cho đỡ xấu hổ.

“Tốt...” Mai Tuyết Tình chịu đựng toàn thân đau nhức rã rời, dối lòng trả lời, nàng không dám nói thân thể không khỏe, sợ Hạng Ngạo Thiên giễu cợt nàng.

“Nói dối cũng không tệ...”

Hạng Ngạo Thiên yêu chiều Mai Tuyết Tình, âu yếm hôn lên trên trán nàng một cái, **“Bây giờ thời tiết có chút lạnh, ta trước đưa nàng trở về trong động, giữa trưa, chúng ta xuống đây lần nữa để tắm rửa.”**

Nhún người một cái, Hạng Ngạo Thiên liền nhảy lên mảnh nham thạch nhô ra.

Bố trí ổn thỏa cho Mai Tuyết Tình xong, hăn lại quay trở xuống lần nữa lấy thức ăn và nước uống, chuẩn bị bữa sáng, sau đó hai người bắt đầu dùng.

Bữa sáng này bỗng nhiên Mai Tuyết Tình ăn không hề thấy ngon miệng

Hạng Ngạo Thiên ngoài mặt ra vẻ thờ ơ không để ý đến, nhưng lại thầm quan sát nàng, tiểu nữ nhân này, không phải vẫn còn có quỷ kế gì chứ?

Mai Tuyết Tình cũng không hơn gì, dùng khước mắt len lén ngắm nhìn Hạng Ngạo Thiên. Nhìn nam nhân này khiến cho trong lòng nàng rung động, nàng thật không biết nên như thế nào lựa chọn.

Chap 58

Tác Giả: Tất Minh Vũ.

Edit: okipanda

Bate: Fijian.

Nếu như hãn có thể cùng mình trở lại thế kỷ hai mươi mốt, như vậy, bọn họ có lẽ thật đúng là sẽ trở thành vợ chồng.

Nhưng hãn là một hoàng đế, hãn có thể nguyện ý sao?

Hãn có thể từ bỏ giang sơn của hãn sao?

Hãn liệu có thể từ bỏ tam cung lục viện, các tần phi của hãn sao?

Không quay về, vĩnh viễn ở lại chỗ này, nàng làm không được.

Nàng còn có cha mẹ già ở thế kỷ hai mươi mốt, nàng phải trở về.

Mai Tuyết Tình cuối cùng trong lòng hạ quyết tâm, đem toàn bộ tình cảm kia chôn dấu sâu trong tâm linh, đóng chặt cửa trái tim lại, không cho nam nhân này dẫn quân tiến vào.

Đây là biện pháp tốt nhất, cũng là biện pháp đơn giản nhất.

“Tình nhi... Nàng không phải nói có chuyện muốn hỏi ta chăng?”

Hạng Ngạo Thiên cẩn thận quan sát vẻ mặt Mai Tuyết Tình, đột nhiên hỏi.

“A...”

Mai Tuyết Tình sức nhớ tới điều muốn hỏi đêm hôm qua, liền nói:
“Người tại sao muốn cứu ta?”

Nàng không tin, lần trước lúc Hàn Thanh ra tay đỡ thương nàng, Hạng Ngạo Thiên cũng không chút động lòng đứng ở một bên, trơ mắt nhìn thấy nàng bị đánh trọng thương. Như thế nào lần này lại phải liều mạng nhảy xuống vách núi cheo leo kia, lần xuống khe vực tới cứu nàng, vốn là cảm thấy có lương tâm sao?

“Ta tại sao không thể cứu nàng?”

Hạng Ngạo Thiên ánh mắt thâm thúy sắc bén nhìn chăm chăm vào Mai Tuyết Tình, **“Nàng không hy vọng ta cứu nàng lên sao?”**

Hạng Ngạo Thiên hỏi lại Mai Tuyết Tình một câu.

“Nếu vậy sao lần trước trong ngự hoa viên, khi Hàn Thanh ra tay đã thương ta, người như thế nào lại khoanh tay đứng nhìn?”

Mai Tuyết Tình rốt cục cũng nói ra khúc mắc đè nặng trong lòng mấy tháng nay.

Hạng Ngạo Thiên lẳng lẳng nhìn nàng, sau đó vươn tay tới dịu dàng ôm nàng vào trong lòng.

“Nha đầu ngọc, thanh kiếm trực tiếp chia về hướng hoàng đế, chính là tử tội, Hàn Thanh đối với người như vậy đã là hạ thủ lưu tình rồi, nếu là công chúa thật sự sẽ không ngay cả điều này cũng đều không hiểu sao, chỉ bằng động tác này, thân phận công chúa của người đã khiến cho người hoài nghi rồi!”

“Người khi nào thì bắt đầu hoài nghi ta?”

Mai Tuyết Tình ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn lên, nàng cảm thấy thật khó hiểu, Hạng Ngạo Thiên như thế nào lại có tâm tư tinh tế như vậy.

“Từ lúc người được cứu lên từ trong hồ nước...”

Hạng Ngạo Thiên chậm rãi nói ra.

“Cái gì?”

Mai Tuyết Tình đẩy hẳn ra, **“Người... Người ngay từ đầu đã biết ta là công chúa giả?”**

Tên nam nhân này thật là đáng sợ, phát hiện nàng là công chúa giả, vậy mà vẫn còn làm như không có việc gì, tiếp tục đối tốt với nàng, hẳn đến tột cùng là muốn làm gì?

“Vậy người tại sao vẫn còn đối với ta tốt như vậy?”

Mai Tuyết Tình cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Theo lẽ thông thường mà nói, người thế kỷ hai mươi hẳn đều là lão tổ tông của người cổ đại rồi, bất luận là trình độ kiến thức, trí tuệ hoặc là tư duy phản ứng đều phải vượt xa bọn họ.

Thế nhưng, Mai Tuyết Tình hôm nay quả thật là cam bái hạ phong, thật sự bái phục, nàng không thể không thừa nhận, bản thân mình cũng không phải là đối thủ của tên nam nhân này.

“Đây cũng là vấn đề ta vẫn muốn hỏi nàng, nàng như thế nào có thể tiến nhập hoàng cung? Nàng là người nơi nào? Tiến cung vì chuyện gì? Nàng đem muội muội Ngạo Sương của ta giấu ở nơi nào?”

Hạng Ngạo Thiên một hơi đưa ra hỏi bốn vấn đề, hẳn suy nghĩ cũng rất lâu rồi muốn hiểu rõ nàng hơn, cũng rất nóng lòng muốn tìm lại được muội

muội Ngạo Sương của mình rồi.

Giờ khắc này, Mai Tuyết Tình mới hiểu được, hóa ra hẳn đối tốt với chính mình là có mục đích, hẳn muốn biết rõ lai lịch của nàng và cũng muốn biết muội muội của hẳn hiện đang ở nơi nào.

Mai Tuyết Tình trong lòng bỗng chốc nguội lạnh hết phân nữa, vô cùng chua xót.

Thì ra bản thân mình thật là ngây thơ biết bao, đem thân thể trong trắng của mình toàn tâm toàn ý dâng hiến cho hẳn, ngay cả trái tim cũng mau chóng vui mừng trao trọn cho hẳn rồi, hẳn vừa mới nói ra đối tốt với nàng thực sự là có mục đích.

Thật cũng còn may là, nàng đã quyết định đóng chặt cửa trái tim lại, chôn dấu đi tình cảm của chính mình.

Nói cách khác, bản thân nàng thật sự không thể chịu nổi sự đả kích lớn như vậy.

Mai Tuyết Tình thoáng cười khổ, cố gắng trấn tĩnh lại bản thân, làm cho chính mình tỉnh táo lại.

“Được rồi, ta cũng đem lai lịch của ta thành thật nói ra hết cho người biết, cũng không uổng công người đối xử với ta thật là tốt.”

Đau dài không bằng đau ngắn, hay là cứ thẳng thắn nói rõ ra hết đi!

“Ta không phải là người của triều đại này.”

Mai Tuyết Tình nhìn chăm chăm vào mặt Hạng Ngạo Thiên, quan sát tâm tình biến hóa của hẳn.

“Ta sinh sống ở thế kỷ hai mươi mốt, cách thời đại các người niên kỷ ước chừng hơn hai ngàn năm, trong một ngày mưa tầm tã, ta không cẩn thận rơi vào trong hồ nước, sau khi tỉnh lại, thì đã lạc tới hoàng cung!”

Mai Tuyết Tình rành mạch phân minh tự thuật lại những việc đã trải qua của bản thân nàng, Hạng Ngạo Thiên yên lặng lắng nghe.

“Trên thực tế, ta rất muốn về nhà, ta không ngừng nhiều lần nhảy vào trong hồ, đi tìm đầu mối, nhưng mà, không có thu hoạch được bất cứ manh mối nào. Ta tiến nhập hoàng cung không phải là do ta tự nguyện, thật sự là bất đắc dĩ, ta đối với người hay bất luận là kẻ nào cũng không hề có ác ý, ta chỉ một lòng nghĩ muốn quay về nhà, trở lại bên người cha mẹ của ta, bọn họ tìm không được ta, nhất định sẽ đau buồn ngã bệnh.”

Mai Tuyết Tình hai mắt đã ngấn lệ lấp lánh, nhắc tới đến cha mẹ, lòng của nàng đau đớn không thôi.

“Vì muốn có thể nhanh chóng trở lại bên người cha mẹ của ta, có một lần, vào một đêm mưa to như trút nước, bầu trời sấm vang chớp giạt, ta nhảy vào trong hồ nước, suýt chút nữa bị sấm sét đánh trúng, nếu không...”

Mai Tuyết Tình muốn nói, **“Nếu không có một người ra tay nghĩa hiệp cứu giúp.”**

Đột nhiên ý thức được, Hạng Ngạo Thiên còn không biết từng có một nam nhân cứu qua tánh mạng của nàng.

Vì không muốn chuốc thêm phiền toái vào người, cho nên dừng lời lại, sửa lời nói: **“Nếu ta không mau ẩn núp, sợ rằng bây giờ sớm đã không có còn sống ở trên dương gian này rồi.”** Nói đến chỗ thương tâm, Mai Tuyết Tình cảm thấy đau lòng, cũng không kìm chế được, vùi đầu vào hai đầu gối của mình, **“Ô ô”** khóc òa lên.

Khóc cho chính bản thân mình không có cách nào trở lại bên người của cha mẹ, cũng khóc cho chính mình không biết liêm sỉ lại đem thân thể dâng trọn cho nam nhân trước mắt.

Chap 59

Tác Giả: Tất Minh Vũ

Edit: okipanda

Beta: Fijian

Hạng Ngạo Thiên lần nữa ôm Mai Tuyết Tình kéo đầu nàng dựa sát vào trong lòng mình dịu dàng vỗ về.

Hắn vẫn còn có chút hoài nghi, thế gian này như thế nào lại còn có chuyện thần kỳ đến như thế, vậy mà có thể thông qua hồ nước trong hoa viên vô cùng kỳ diệu đem một người từ tương lai đưa đến triều đại của hắn.

Bất quá, hắn hãy cứ an ủi Mai Tuyết Tình, **“Không có việc gì, ở chỗ này, nàng vẫn còn có ta...”**

Mai Tuyết Tình khóc lớn hơn, ngẩng đầu lên nhìn hắn, hắn nói sao, nàng còn có hắn?

Hắn vẫn còn không biết xấu hổ lại có thể nói ra những lời này sao?

Hắn hãy còn không hết hoài nghi nàng, vẫn không tin tưởng nàng, còn nói... Còn có thể nói ra những lời như thế, quả thực là mỉa mai người ta giữa ban ngày mà!

Giấy người ra khỏi lòng hắn, Mai Tuyết Tình lau khô nước mắt trên mặt, nói: **“Ta thật không biết bảo bối muội muội của người đi nơi nào, ta khẳng định chính xác là không có nhìn thấy qua nàng ta, ta lấy nhân cách của ta ra đảm bảo, ta thật sự chưa từng gặp qua nàng ấy, chứ đừng nói đến việc đem nàng ta giấu vào một chỗ nào đó!”**

“Còn nữa, Hạng Ngạo Thiên.”

Mai Tuyết Tình trực tiếp kêu ra tên họ của hắn, **“Ta chưa bao giờ và cũng sẽ không nguyện ý ở lại trong hoàng cung, cho nên, ta cần phải nói rõ ràng với người, vì không muốn gây chuyện phong ba thị phi ở trong triều, ta vẫn có thể tiếp tục giả bộ làm muội muội của người, mãi cho đến khi nào người tìm được muội muội thật sự của mình mới thôi. Ta hy vọng người cũng có thể cho ta tự do, để cho ta bản thân mình có thể làm những việc mà mình muốn làm, đương nhiên, ta tuyệt đối sẽ không làm những việc gây nguy hại đến giang sơn xã tắc của người, ta cũng không cần mưu cầu quyền lợi cũng như dục vọng!”**

Mai Tuyết Tình một hơi nói ra hết những suy nghĩ của mình xong khẽ nuốt niễng miếng, len lén liếc nhìn thần sắc của Hạng Ngạo Thiên, phát hiện Hạng Ngạo Thiên vẫn không thể tin đang dùng ánh mắt ngờ vực dò xét nàng.

Đã quyết tâm đóng cửa trái tim, chôn sâu trong lòng tình cảm của chính mình nên nàng cũng không hề e ngại gì nữa, cho dù Hạng Ngạo Thiên có dùng ánh mắt như vậy nhìn chăm chú vào nàng.

“Đương nhiên, người là hoàng đế, thay đổi như chong chóng, một tay có thể che trời, kêu mưa gọi gió, muốn giết ta quả thực quá dễ dàng như nghiền chết một con kiến, bất quá, sau khi giết ta, sẽ không có ai có thể giả mạo làm công chúa nữa rồi, ở trong triều, như vậy sẽ khiến cho sóng to gió lớn.”

Mai Tuyết Tình phân tích có tình có lý, mạch lạc rõ ràng, **“Cho nên, ta cảm thấy rằng chúng ta hay là hòa bình ở chung, không can thiệp chuyện của nhau, có lẽ, cũng không được bao lâu đâu, ta sẽ mau chóng**

tìm được đường về nhà, ta rất nhanh sẽ biến mất ngay trước mặt người!”

Nàng ra vẻ phóng khoáng vỗ vỗ vào bả vai Hạng Ngạo Thiên.

“Thân là hoàng đế hẳn là không có nhiều bằng hữu lắm? Ta là một người không thuộc về niên đại này, chúng ta không có xung đột về mặt lợi ích, cho nên, trong thời gian ở nơi này, ta hy vọng chúng ta có thể trở thành bạn tốt của nhau!”

Hạng Ngạo Thiên thật không hiểu tiểu nữ nhân trước mắt như thế nào lại có thể thay đổi nhanh như vậy. Đêm hôm qua, còn cùng hắn ôn nhu ái ân triền miên, ngay lúc mới vừa rời lúc ở đáy cốc, vẫn còn then thùng đáng yêu.

Vậy mà giờ đây mới vừa dùng xong bữa sáng, người liền biến đổi sắc mặt rồi?

Hắn thận trọng hồi tưởng lại những lời mà bản thân mình từng nói qua, hình như cũng không có chỗ nào quá đáng thì phải! Từ trước đến nay chưa từng có người nào dám dùng loại khẩu khí này cùng hắn nói chuyện, càng không cần phải nói đến nữ nhân.

Chẳng lẽ hai ngàn năm sau người ta cũng đều dùng loại khẩu khí như thế này để nói chuyện sao chứ?

Hắn như thế nào ở trong lời nói lại nghe ra được mùi vị uy hiếp cơ chứ?

“Tình nhi...”

“Xin người sau này đừng dùng xưng hô như thế này nữa, gọi thành thói quen rồi, rất dễ dàng làm lộ thân phận!”

Mai Tuyết Tình lập tức chỉnh lại lời hắn.

“Chúng ta hay là cứ xưng hô huynh muội với nhau dường như vậy sẽ thích hợp hơn!”

Hạng Ngạo Thiên đúng là hoàn toàn á khẩu không trả lời được tiếng nào, một loại cảm giác thất bại nảy lên trong lòng.

oOo oOo oOo

Lúc giữa trưa, cảnh sắc tươi đẹp, ánh dương chiếu rọi, Hạng Ngạo Thiên hình như không có ý muốn rời khỏi hang cốc.

“Tình nhi... Hay là những lúc chỉ có hai người chúng ta, ta cứ gọi nàng là Tình nhi đi, nếu lúc có những người khác, ta mới gọi nàng là muội muội, dù sao như vậy cũng không sao phải không?”

Hạng Ngạo Thiên thật cảm thấy đầu óc mơ hồ, không rõ nữa rồi, như thế nào muốn hiểu rõ tâm tư của một nữ nhân so với việc xử lý quốc sự còn khó khăn hơn!

“Tình nhi, ta mang nàng xuống phía dưới tắm rửa nha! Ta phát hiện thấy một đầm nước sâu, nước ở đó trong veo, rất thích hợp để tắm rửa đấy!”

Hạng Ngạo Thiên đưa ra đề nghị.

Với nàng ở cùng một chỗ, Hạng Ngạo Thiên có một loại cảm giác vui đến quên cả trời đất, hy vọng thời gian trôi qua chậm một chút, chậm thêm một chút nữa, cùng nàng ở một chỗ, làm cho hắn có thể thả lỏng tâm tình.

Có lẽ, nàng thật là người đến từ tương lai, nói cách khác, tư tưởng quan niệm của nàng không thể nào ăn khớp, hoàn toàn xa lạ với niên đại này. Mai Tuyết Tình không nói gì, tự mình đi ra ngoài.

Hạng Ngạo Thiên theo ở phía sau, ra tới miệng hang động, không nói tiếng nào, lặng lẽ ôm Mai Tuyết Tình vào trong lòng nhảy xuống đáy cốc.

Mai Tuyết Tình sợ đến nhắm chặt hai mắt lại, khi vừa mở mắt ra, hai người đã vững vàng hạ xuống đáy cốc.

Đáy cốc có chút ẩm ướt, không khí càng thêm tươi mát, quả thực đúng là mát lòng mát dạ.

Hoa đại mộc khắp nơi trên đất, cây cối mọc thành bụi xanh um, thật sự là một chỗ tốt để nghỉ hè du lịch.

Mai Tuyết Tình trong lòng thầm nghĩ, ở chỗ này nếu có thể khai phá thành một khu du lịch phong cảnh chẳng hạn, khẳng định có thể kiếm được rất nhiều tiền. Nghĩ đến bản thân mình sau này sinh tử khó liệu, vậy mà còn ở nơi này nghĩ ngợi lung tung, không khỏi khóe miệng có chút nhếch lên, lộ ra một nụ cười tự giễu cợt bản thân.

Hạng Ngạo Thiên thu hết toàn bộ những biểu lộ tình cảm của nàng vào trong mắt. Được Hạng Ngạo Thiên nắm tay, xuyên qua rừng cây rậm rạp, trải ra trước mặt một mảnh đất rộng rãi thoáng mát, một đầm nước sâu rộng ngay lúc đó hiện ra trước mắt.

Giãy khỏi bàn tay đang dẫn dắt của Hạng Ngạo Thiên, Mai Tuyết Tình chạy chậm vài bước về phía trước, chạy tới bên đầm nước ngồi xổm người xuống, vươn bàn tay mềm mại nhỏ bé tới, khẽ nhip trên mặt nước như khảy đàn làm gợn lên những bọt nước lãng tăng.

Hạng Ngạo Thiên đứng ở tại chỗ nhìn, không dám tiếp tục tiến lên phía trước, hần sợ bước tới sẽ phá vỡ hình ảnh nhân rồi đẹp như tranh vẽ kia.

Được cùng với người mình yêu hưởng thụ cuộc sống bình thản như vậy thì thật là tốt biết bao!

Nhưng mà, bản thân hần có thể sao chứ?

Hạng Ngạo Thiên cười khở.

Cũng chỉ có thể vài ngày ngăn ngủi như vậy trên thế gian này, hần mới có thể cùng nàng một mình ở cùng một chỗ.

Chính là mượn cơ xuất cung trợ giúp nàng tìm kiếm danh y, mới có thể chuồn ra ngoài cung.

Người người đều thèm muốn ngôi vị Hoàng đế đầy quyền lợi cùng tôn quý.

Thế nhưng, vừa lại có mấy người biết được hoàng đế cũng có những điều bất đắc dĩ và bi ai đây!

Chỗ cao sang quả thật không bằng nơi bần hàn!

Chap 60

Tác Giả: Tất Minh Vũ

Edit: okipanda

Beta : Fijian

Tục ngữ có câu, nước quá trong ắt không có cá (*nguyên văn: thủy chí thanh tắc vô ngư*).

Thế nhưng, trong đầm nước này lại con cá bơi thành đàn.

“Cá... Có cá...”

Mai Tuyết Tình hưng phấn kêu to lên, cũng quên bém mọi chuyện, vén cao ống quần lên, trực tiếp bước chân vào trong đầm nước đi đến.

“Tình nhi...”

Hạng Ngạo Thiên hoảng hốt lớn tiếng kêu nàng. Mai Tuyết Tình tâm tình vừa hưng phấn lên chợt vụt tắt, thối lui lại đứng ở mép nước. Tên nam nhân này thật làm cho người ta mất hứng quá đi! Mai Tuyết Tình trộm nói thầm.

Một lần nữa xắn gọn ống quần lên, tìm một nhánh cây, đem nhánh cây mài nhọn một đầu, Mai Tuyết Tình lại bước vào trong đầm nước.

Ngắm đúng vị trí đàn cá, rất nhanh đâm xuống phía dưới một cái, một dãy cá bị xiên qua thành món ăn trưa rồi. Hạng Ngạo Thiên hiếu kỳ tiến lại gần, nhìn thấy chiến lợi phẩm của nàng, vô cùng hâm mộ.

“Tình nhi... Nàng như thế nào có thể bắt được nhiều cá như vậy, ta còn chưa từng bắt được một con nữa!”

“Cái này người sẽ không hiểu đâu, đây là nguyên lý vật lý, ảnh hưởng của tia khúc xạ khi ánh sáng đi qua dòng nước, thoát nhìn vật thể khi so sánh với nguyên gốc thì gần hơn, cho nên, khi nhìn thấy cá, người chỉ cần dùng sức, đem nhánh cây đâm thẳng xuống phía dưới một chút, nói cách khác, đâm hướng hơi xéo sâu xuống một chút, như vậy cá nhất định chạy không thoát rồi!”

Hạng Ngạo Thiên thử làm mấy lần, hiệu quả không sai, hẳn cũng không nhìn được giống như Mai Tuyết Tình phấn khích hô to gọi nhỏ hẳn lên.

“Tình nhi... Nàng còn biết cái gì nữa, người ở nơi đó còn có gì hay, nói cho ta nghe qua một chút đi!”

“Chính xác là có nhiều lắm, một câu hai câu nói không xong đâu! Tóm lại, so với các người nơi này tiên tiến hơn rất nhiều! Chúng ta khi ra khỏi nhà đều đi bằng xe, tìm người ở xa thì có thể gọi điện thoại, mua đồ vật thì trả tiền bằng thẻ, dù sao so với nơi này tốt hơn rất nhiều.”

Thấy Hạng Ngạo Thiên không có phản ứng gì, Mai Tuyết Tình an ủi nói, **“Bất quá, nơi này cũng có thứ mà ta rất thích!”**

“Là cái gì?”

Hạng Ngạo Thiên tràn ngập chờ mong.

“Nói cũng là vô ích, khi ta rời khỏi nơi này cũng không thể mang theo được! Không khí! Nơi này không khí thật sự tốt lắm! So với nơi chúng ta ở quả thật tốt hơn rất nhiều!”

Mai Tuyết Tình chỉ lo bắt cá, đã quên phía sau Hạng Ngạo Thiên tâm tình đang trở nên buồn bực, phiền muộn hẳn lên.

Nàng thật sự đối với nơi này không có một chút gì lưu luyến sao?

Đối với hẳn cũng không có một chút cảm tình nào sao?

“Tình nhi...”

Hạng Ngạo Thiên đoạt lấy nhánh cây trong tay nàng, **“Tình nhi... Không quay về có thể chứ?”**

Hắn dùng cái trán ngăn lại cái trán của nàng.

Mai Tuyết Tình từ trong mắt hẳn thấy được nỗi lưu luyến và không muốn rời xa, phảng phất như hai người bọn họ đang tiến hành nghi thức

sinh ly tử biệt.

Mai Tuyết Tình nhìn thấy biểu hiện của hấn như vậy trong nháy mắt trở nên thất thần. Tên nam nhân này giữ nàng lại sao? Nàng sâu tận trong đáy lòng tự vấn.

“Tình nhi... Nàng tại nơi kia có phải đã hứa gã cho nam nhân nào khác rồi hay không?” Hạng Ngạo Thiên có chút lo lắng hỏi.

Hấn cũng biết, đối với việc nàng hứa gã cho nam nhân khác ở thế giới của nàng, hấn thật không có cách nào đến đó khống chế được.

Cho dù bản thân hấn có chấp nhận yêu thương sâu sắc người con gái đã hứa gã cho nam nhân khác, hấn cũng là tấm lòng có dư mà lực lại không đủ.

“Ta...”

Mai Tuyết Tình vốn định đối gạt bắt nạt hấn, làm giảm bớt lòng hăng hái của hấn, nhưng nhìn thấy bộ dáng đáng thương của hấn, nàng lại mềm lòng, trái tim vừa lại đau nhói.

“Không có, ta có đi hay không, cái đó không phải là lý do, tại nơi kia cha mẹ của ta cùng bằng hữu cũng ở đó, ta còn muốn trở lại làm công việc của mình kiếm tiền, phụng dưỡng cha mẹ ta. Ta chỉ là khách qua đường nơi này, nhất định cùng những người nơi này chỉ là bèo nước tương phùng mà thôi.”

Mai Tuyết Tình xúc động nói liên hồi, bản thân nàng cũng mau chóng rơi lệ rồi.

“Tình nhi...”

Hạng Ngạo Thiên vòng tay ôm siết nàng vào trong lòng, cứ như sợ nàng lập tức rời bỏ hấn mà đi.

“Chúng ta có thể trở thành bằng hữu, nàng muốn tự mình làm ra tiền cũng có thể, ta không bao giờ ngăn cản nàng nữa, nàng có thể xem nơi này như là nhà của chính mình, có thể xem ta như người thân của nàng, xem ta là huynh trưởng của nàng, hay xem ta như nam nhân của nàng, đều có thể, sau khi hồi cung, ta nhất định sẽ phong nàng làm hoàng hậu, nàng đừng rời bỏ ta, có được hay không?”

“Người vẫn còn chưa hiểu ta...”

Mai Tuyết Tình ngẩng mặt, nhìn vẻ mặt khẩn thiết của Hạng Ngạo Thiên, trong lòng dâng lên một nỗi chua xót khổ sở.

“Ta không nghĩ muốn làm hoàng hậu cái gì đó, ta chỉ muốn có một nam nhân toàn tâm toàn ý yêu thương ta, hấn chỉ có thể yêu một mình

ta, thế nhưng, tại triều đại này của các người, nam nhân nào không phải đều có tam thê tứ thiếp sao?”

Mai Tuyết Tình không nhịn được vươn tay lên, dịu dàng xoa đôi mày đang nhíu lại của Hạng Ngạo Thiên, **“Cho nên nói, chúng ta chỉ có thể làm bằng hữu, nhất định phải làm bằng hữu, cũng phải chịu đựng thử thách, cho dù người tin ta thì sao?”**

Hạng Ngạo Thiên không biết nên như thế nào trả lời nàng, hăn tha thiết nắm chặt tay Mai Tuyết Tình, cúi đầu đặt vào môi nàng một nụ hôn cháy bỏng.

“Tình nhi, tin tưởng ta, mọi chuyện đều đã có biện pháp giải quyết, nàng trước hết không nên gấp gáp trở về, có được không?”

Mai Tuyết Tình cay đắng cười.

“Yên tâm đi, ta muốn trở về, nhưng mà ông trời không giúp ta, chỉ có thể vào ngày mưa sấm chớp, ta mới có hy vọng trở về, bây giờ, mùa mưa cũng đã qua rồi, trong năm nay ta vốn là không có gì hy vọng nữa rồi!”

Một tiếng dài địa thờ dài vừa thoát đến trên môi.

Thanh âm chưa kịp bật ra đã bị Hạng Ngạo Thiên áp môi hăn vào đôi môi đang hé mở của nàng hút vào trong miệng, hăn nhẹ nhàng ngậm mút lấy đôi môi dịu ngọt của nàng, phảng phất như muốn đem tất cả những tình cảm đắm thắm của chính hăn đều truyền hết vào trong lòng nàng.

“Tình nhi, Tình nhi của ta, nàng muốn ta phải làm sao bây giờ?”

Hạng Ngạo Thiên thì thầm bên tai nàng.

Mai Tuyết Tình đẩy Hạng Ngạo Thiên ra, biểu lộ sự nghiêm túc, trịnh trọng nhìn hăn nói: **“Ta đã sai một lần rồi, ta không thể lại phạm sai lầm thứ hai!”**

“Có ý gì?”

Hạng Ngạo Thiên khó hiểu.

“Tình nhi, nàng làm sai cái gì?”

“Ta không nên cùng người ở nơi này nảy sinh cảm tình!”

Mai Tuyết Tình cũng hiểu được bản thân vừa nói ra những lời rất tàn nhẫn.

Hạng Ngạo Thiên buông nàng ra.

Một lúc lâu sau cũng không nói gì chỉ cùng nàng lặng im.

“Tình nhi... Nàng đi tắm! Ta lại đằng xa kia chờ nàng!”

Hạng Ngạo Thiên đi ra phía xa mười trượng có hơn mới dừng lại, đứng yên ở đó lưng quay về phía Mai Tuyết Tình.

Mai Tuyết Tình cảm giác như trái tim mình giống như bị kéo ra lồng ngực, trong lòng trống rỗng vô cùng khó chịu, cời bỏ y phục, nàng hướng về đầm nước trong từ từ ngâm mình vào làn nước mát lạnh, mặc cho nước mắt chậm rãi chảy xuống rơi vào đầm nước pha lẫn vào làn nước trong vắt.

Hạng Ngạo Thiên đứng ở xa xa vẫn không nhúc nhích, phảng phất một pho tượng tượng đá.

Hắn nội tâm đau đớn dày vò không dứt.

Hai mươi bảy tuổi rồi, rốt cuộc hắn cũng bắt đầu thật lòng yêu thích một nữ nhân, nhưng đến cùng, nữ nhân ấy lại nói với hắn, bọn họ quen biết nhau vốn là một sai lầm.

Tình cảm này làm sao có thể chịu nổi?

Sao lại trở nên nông nổi này?

Thân là hoàng đế, mọi chuyện đều chịu theo ý hắn, nằm trong lòng bàn tay của hắn, thế nhưng, Tình nhi lại là một ngoại lệ.

Trái tim vẫn luôn nhiệt tình dâng trào nhưng vừa rồi đã bị Mai Tuyết Tình nói một câu như giội nước lạnh vào trong lòng hắn.

Trái tim tại sao lại rất đau?

Tại sao hắn có cảm giác như ở trong lòng treo đá tảng ngàn cân?

Một cánh tay chụp lên vai hắn.

“Ca. . . . Chúng ta đi thôi!”

Mai Tuyết Tình cố gắng làm cho giọng nói của mình không lộ vẻ run rẩy, che dấu nội tâm đang gợn sóng của nàng.

“Được... Muội muội!” Tất cả lại nhớ tới thời điểm ban đầu.

Trong lúc này thật còn có rất nhiều vấn đề gút mắc đang tồn tại giữa hai người, có lẽ, thời gian có thể giúp xóa đi mọi chuyện.

Chap 61

Một con chim điêu lớn lông trắng noãn xà xuống, đậu trên cánh tay Hạng Ngạo Thiên.

Mai Tuyết Tình bị hoảng hồn, giật mình lui về phía sau vài bước, dùng ánh mắt hỏi Hạng Ngạo Thiên.

“Nó là cái gì vậy?”

Hạng Ngạo Thiên cứng chịu say sưa vuốt ve lên lớp lông trắng toát của con bạch điêu, phảng phất giống như vỗ về hài tử đang sà vào trong lòng của hắn.

“Đừng sợ, nó vốn là con điều trắng của sư phụ, tới đây cứu chúng ta!”

“Người không vội vàng rời khỏi chỗ này, có phải sớm đã biết sẽ có người tới đây cứu chúng ta?”

Mai Tuyết Tình nhìn nam nhân trước mắt cái gì cũng nắm chắc thắng lợi. Hạng Ngạo Thiên không biết nên như thế nào trả lời nàng. Hắn không vội vàng rời đi, vì biết sư phụ sẽ đến cứu hắn, đó là sự thật.

Thế nhưng, về phương diện khác hắn không sốt ruột muốn rời khỏi chỗ này, là vì nữ nhân trước mắt, hắn rất muốn cùng nàng một mình ở cùng nhau một chỗ, hưởng thụ thế giới bình thản chỉ có hai người.

Không có chuyện quốc gia đại sự, cũng không có chuyện nghi kỵ đề phòng lẫn nhau, người lừa ta gạt. Nhưng mà, nữ nhân mà hắn yêu thích đã một lòng nói ra những lời cự tuyệt, làm vỡ tan giấc mộng đẹp mà hắn hằng ao ước bấy lâu.

Sự thật tàn khốc trước mặt, giấc mộng ấp ủ trong tim hắn bao lâu nay giờ đây đã bị đánh trúng tan tành thành những mảnh nhỏ vụn nát.

“Người sao lại biết chắc là sư phụ sẽ đến cứu chúng ta?”

Mai Tuyết Tình không tin, nam nhân này còn có thể bấm đốt ngón tay tính toán chính xác được mọi chuyện?

“Lúc chúng ta rơi xuống vách núi, con ngựa không trở lại sao? Ngựa có linh tính và nhớ đường, nó đương nhiên sẽ chạy lên trên núi đưa tin cho sư phụ! Hơn nữa, ngựa của ta hay là một tuần mã bảo bối!”

Mai Tuyết Tình rất cục biết hắn tại sao thần thái luôn sáng láng trong nháy mắt vừa nói vừa cười là có thể đem một quốc gia to lớn như vậy cai quản gọn gàng ngăn nắp, nguyên lai, mọi thứ cũng không phải là hư danh, chính là trong đầu còn phải có trí tuệ nữa!

“Quả là một người có đầu óc tư duy, không hổ danh là người đứng đầu của một nước nha!”

Mai Tuyết Tình từ đáy lòng ngẫm tán thán.

“Lúc này nếu ở nơi chúng ta, bằng vào tài năng và trí tuệ của người, thật không phải là một thành viên quyền cao chức trọng trong chính phủ, thì cũng là một CEO lăm tiền nhiều của một tập đoàn lớn nha!”

Dù sao thân phận cũng đã sáng tỏ, Mai Tuyết Tình cũng không cần phải che dấu bản thân nữa, lên tiếng nói ra cũng không cần chú ý dùng kiểu cách văn chương nho nhã nữa.

“CEO là cái gì?”

Hạng Ngạo Thiên cười khố, có trí tuệ nhưng không cách nào đem tiêu nữ nhân trước mặt lưu giữ lại ấp ủ trong vòng tay của hắn được.

“Ở nơi này của các người chính là, đại chương quỹ ở các cửa hàng lớn của các hiệu buôn lớn, hiệu lệnh một tiếng là toàn thể những bạn cùng nghề đều phải nghe lệnh, phục tùng!”

Mai Tuyết Tình cố gắng dùng những từ ngữ đơn giản để hiểu giải thích.

“Vậy Tình nhi...”

Ý thức được mình vừa nói lỡ lời, Hạng Ngạo Thiên đổi giọng nói.”**Vậy muội muội , sau khi cửa hàng của muội khai trương, muội muội cũng là CEO rồi!”**

Mai Tuyết Tình không nhịn được vui sướng cười rộ lên, thật sự là một nam nhân rất thông minh, năng lực lĩnh ngộ đúng là rất cao nha!

Nam nhân trước mắt quả thật không thể khinh thường được!

Nhìn Mai Tuyết Tình cười khanh khách ra tiếng. Hạng Ngạo Thiên trong lòng trăm mối tơ vò, vô cùng hỗn loạn.

Đến lúc nào, bọn họ mới đều có thể bỏ xuống những ràng buộc của thế tục, quên hết mọi phiền não, tận tình thoải mái hưởng thụ cuộc sống, cười to sảng khoái đây!

Từ trong miệng con bạch điều gở xuống mở ra một tấm địa đồ, chỉ trong chốc lát sau khi Hạng Ngạo Thiên xem qua xong, liền dẫn Mai Tuyết Tình xuyên vào khu rừng cây, qua lại không ngớt.

“Chờ một chút...”

Mai Tuyết Tình đứng lại, **“Bạch Điều này? Ta nghĩ muốn sờ qua nó một chút! Chỉ có điều là, nó vừa đồng ý cho người chạm vào, như vậy ta có thể chạm nhẹ vào nó chứ!”**

Hạng Ngạo Thiên vẫn không dừng lại cước bộ.

“Tại sao? Bạch điều này vẫn còn sợ người lạ mặt à?”

“Không phải sợ người lạ, vốn là trừ sư phụ và ta ra, còn lại không có người nào có thể gặp được nó! Những người khác một khi tới gần, nó sẽ bắt đầu công kích!”

Hạng Ngạo Thiên không phải cố ý nói quá lên tiếng đe dọa, bạch điều này thật sự vốn là linh điều hiếm thấy, nó không chỉ tràn ngập linh tính, còn có cổ quái, nó không thích người, cho dù cưỡng ép bắt được nó, nó cũng không bị thuần phục, cuối cùng sẽ tuyệt thực mà chết.

Dưới sự trợ giúp của bức vẽ hai người xuyên qua khỏi khu rừng trước khi mặt trời lặn xuống sau rặng núi, hai người tới trước một vách núi, liền bám vào cạnh tường từng chút bò lên vách đá.

Vượt qua khỏi vách núi lên tới phía trên, hai con ngựa đang đứng ở đó nhai cỏ, vừa nghe được tiếng chủ nhân thoảng trong gió, <hí...hí..> kêu vang dầm vó lọc cọc, như là muốn nhắc nhở chủ nhân vị trí của chúng nó.

Hạng Ngạo Thiên dùng miệng huýt lên một tiếng, hai con ngựa liền phi đến trước mắt, vây quanh hần dùng mõm cọ cọ vào mặt hần. Lại còn dùng cổ cọ sát vào cánh tay của Hạng Ngạo Thiên.

Thật sự là hiểu chuyện, đúng thật là ngựa tốt!

Mai Tuyết Tình cũng không nhịn được tiến lên vỗ vỗ vào cổ một con ngựa khác, con ngựa này quay đầu lại liếm láp lên mặt Mai Tuyết Tình, lại còn thân thiết phe phẩy cái đuôi.

“Ai nha...”

Mai Tuyết Tình bị hù dọa đến hoa dung thất sắc, **“Mau tránh ra... Mau tránh ra, làm mặt ta dính đầy nước miếng của người à!”**

Cái gì đây, nghe nói chỉ có chó con khi muốn làm nũng với chủ nhân cũng nhảy cẫng lên, ngoe nguẩy đầu liếm láp, đuôi cũng phe phẩy, như thế nào mà ngựa cũng có bộ dạng này hả!

“Được rồi... Truy nguyệt!”

Hạng Ngạo Thiên mở miệng nói, **“Làm chủ nhân dơ bẩn như vậy, thì thật không có cách gì gặp sư phụ nữa rồi!”**

Hần vỗ vỗ lên lưng ngựa, dường như nghe hiểu, con ngựa ngừng động tác lại.

Nhìn cái miệng nhỏ nhắn chu lên, đôi môi hồng khê cong lên xinh xinh, hai tay không ngừng phủi phủi lau mặt của Mai Tuyết Tình, Hạng Ngạo Thiên trong lòng cũng chợt rung động, nhẹ nhàng dỗ dành an ủi, **“Nàng cần phải cao hứng mới đúng! Điều này nói rõ con ngựa này thích nàng, sau này, nàng cũng có thể điều khiển nó dễ dàng hơn rồi!”**

“Truy nguyệt... ? Tên rất dễ nghe, người gọi con kia là gì vậy?”

Một cái tên rất có ý vị nha, Mai Tuyết Tình cảm thán.

“Truy phong...”

Hạng Ngạo Thiên giải thích cho nàng rõ, **“Con ngựa của người vốn là con ngựa cái, cùng với Truy phong vốn dĩ là một đôi tuần mã!”**

“Thảo nào con Truy phong vùng chạy, Truy nguyệt cũng vội chạy theo, Truy phong dừng, Truy nguyệt cũng dừng, hóa ra, ở triều đại này của các người, ngay cả con ngựa cũng thực hiện phu xướng phụ tùy há!”

Mai Tuyết Tình đưa tay che đôi môi đỏ thắm khẽ cười trộm, nói móc Hạng Ngạo Thiên.

Nhìn thấy Hạng Ngạo Thiên sắc mặt có biến, Mai Tuyết Tình vội vàng mở lời đổi đề tài, **“Ca... Chúng ta đi nhanh đi! Nếu không, trời sụp tối lại không tới được đỉnh núi rồi!”**

Mới vừa rồi nàng giống như là vừa vuốt râu hùm rồi!

Thấy Mai Tuyết Tình muốn cười Truy nguyệt, Hạng Ngạo Thiên liền túm lấy nàng kéo lại, **“Chúng ta cùng cười Truy phong đi!”**

Xong hết rồi, đây là hậu quả dám vuốt râu hùm!

Mai Tuyết Tình không hề tranh cãi, tùy ý Hạng Ngạo Thiên đem nàng ôm lên ngựa, bất quá, hăn làm bộ tức giận dấp dấp cũng rất thú vị.

Mai Tuyết Tình quyết định sau này sẽ trêu đùa hăn nhiều hơn, làm cho hăn dứt bỏ chính sự qua một bên, cũng nên nếm qua một chút cuộc sống của người bình thường, hiểu rõ một chút về những hỉ nộ ái ố củ một người bình thường.

Làm bằng hữu, nàng cũng chỉ có thể đủ giúp hăn như thế này mà thôi!

Trong trái tim mình, thật sự đem hăn đặt ở vị trí bằng hữu thôi sao?

Tại sao khi hăn ôm mình, trong lòng cảm thấy hết sức sung sướng, bản thân mình rốt cuộc lại có cảm giác hưởng thụ như vậy? Thậm chí còn có chút tham luyến vòng tay ôm ấp của hăn?

Bằng hữu, nhất định bọn họ chỉ là bằng hữu!

Mai Tuyết Tình tự bào chữa cho bản thân mình một lý do, bằng hữu đôi khi cũng có thể như vậy.

Bọn họ cùng là hai người cô độc, ỷ lại nương dựa lẫn nhau một chút vốn là rất bình thường!

Chap 62

Trước khi trời sụp tối, bọn họ quả nhiên tới được đỉnh núi.

Vén vạt áo nhẹ nhàng xuống ngựa, Hạng Ngạo Thiên dẫn Mai Tuyết Tình vào phòng đến trước sư phụ ân cần thăm hỏi.

Một vị lão nhân già nhưng trông vẫn còn rất tráng kiện, mặc dù tóc, lông mi, chòm râu cũng đều đã trắng như tuyết, nhưng sắc mặt lại rất tốt, ấn đường no đủ mặt mày hồng hào, bộ dáng phi phàm, tiên phong đạo cốt.

Mai Tuyết Tình chỉ vừa nhìn thấy mặt, thì lập tức thích vị lão nhân này. Dáng dấp lão nhân này thật có nét giống như bức tranh thọ tinh lão, hay phảng phất như là ông già noel, dung mạo hân hoan, dáng vẻ vui mừng hơn hở.

Thật không đơn giản, đúng là thể ngoại cao nhân! Lão nhân này thật đúng là một thể ngoại cao nhân, lão trên hiệu thiên văn dưới biết địa lý, lại còn ẩn sâu một thân công phu tuyệt thế. Hạng Ngạo Thiên lúc năm tuổi, bởi vì cơ duyên xảo hợp, may mắn trở thành đồ đệ của lão.

Sau khi bái kiến sư phụ, dùng xong bữa tối, Hạng Ngạo Thiên an bài chỗ cho Mai Tuyết Tình ngủ xong.

Một lần nữa quay trở lại phòng sư phụ, Hạng Ngạo Thiên lập tức quỳ xuống.

“Sư phụ...” Thanh âm nghẹn ngào.

“Đứng lên đi! Bởi vì cô nương kia sao?”

Sư phụ ôn hòa hỏi.

“Sư phụ, người đã nhìn ra?”

Hạng Ngạo Thiên ngược lên hai mắt đầm lệ.

“Cô nương ta không phải Ngạo Tuyết, cho nên người rất khổ sở, không biết phải đối đãi như thế nào, có đúng không?”

Sư phụ nâng Hạng Ngạo Thiên dậy, “**Hài nhi, vì tình mà trở nên khổ sở như vậy, người phải thận trọng suy xét cả hai chuyện, chuyện thứ nhất, người chỉ đơn thuần xem cô nương ấy như là muối muối, hay là xem như một bạn đồng hành bầu bạn cùng người suốt đời? Đừng làm cho cô nương ấy tưởng rằng nàng ta vốn là thay thế Ngạo Tuyết. Thứ hai, nếu như xem cô nương ta như bạn đồng hành dùng người bầu bạn, như vậy sau này hồi cung, triều đình dân chúng trên dưới người phải làm như thế nào công đạo?**”

“Sư phụ, đồ nhi chính là vì việc này mới đến tìm người!”

Hạng Ngạo Thiên thật không cách nào cùng người khác đem tâm tư của mình thổ lộ ra hết, chỉ còn cách nói cho sư phụ của hắn, người mà hắn rất kính trọng và cũng là người thương yêu hắn như phụ thân.

“Nàng nói nàng là người đến từ tương lai, đồ nhi không tin còn có chuyện tình kỳ quái như vậy, đồ nhi vừa lại không cách nào đi điều tra, đồ nhi chỉ sợ nàng tiến vào hoàng cung vốn là dụng tâm kín đáo!”

“Tin người, người chưa chắc thành thật, than ôi chỉ một mình chân thực; Nghi người, người chưa chắc đều là gian trá, than ôi lại chỉ mình giả trá trước. Lừa gạt dối đãi người, lấy thành tâm cảm động; Dối đãi bạo ngược người, lấy hòa khí ấm áp mà đáp trả, đối đãi người gian xảo tà tâm, lấy danh nghĩa lễ khí kích lệ. Thiên hạ đều bị sa vào cái bẫy của chính mình, ích kỷ, nghi ngờ. Sư phụ nghĩ, tất cả những chuyện này, cũng đều đã rõ ràng, Hạng Thiên, là con đối với cô nương ta nảy sinh hảo cảm, đúng không?”

(nguyên văn: Tín nhân giả, nhân vị tất tấn thành, kỷ tắc độc thành hĩ; nghi nhân giả, nhân vị tất giai trá, kỷ tắc tiên trá hĩ. Ngộ khi trá chi nhân, dĩ thành tâm cảm động chi; ngộ bạo lệ chi nhân, dĩ hòa khí huân chửng chi, ngộ khuynh tà tư khúc chi nhân, dĩ danh nghĩa tiết khí kích lệ chi. Thiên hạ

vô bất nhập ngã đào dã trung hĩ. Vì sư tử, giá nhất thiết, đô ứng cai minh bạch, thiên thị nhĩ đối tha sản sinh liễu hảo cảm, đối mạ?”)

“Sư phụ...”

Hạng Ngạo Thiên mặt thoáng ửng đỏ.

“Đồ nhi... Đồ nhi thật nghĩ muốn đem nàng đưa vào hậu cung, nhưng mà nàng với Ngạo Tuyết vừa lại giống nhau như đúc, đồ nhi quả thật là không biết nên làm như thế nào mới tốt!”

“Dựa vào cách nhìn của sư phụ, cô nương này thanh khiết như đám mây trắng lơ lửng giữa trời, trong sáng rực rỡ như vàng dương, ánh mắt trong suốt tinh khiết, không giống như là một người dụng tâm kín đáo. Thế nhưng, trong ánh mắt của cô nương ta lộ ra vẻ cứng cỏi và quyết đoán, nhìn ra được cũng không phải là một người đơn giản như vậy! Người nghĩ muốn đem nàng đưa vào hậu cung, thật không dễ dàng đâu!”

“Sư phụ, mẫu chốt vấn là nàng và Ngạo Tuyết có dáng mạo giống nhau như đúc, điều này thật làm cho đồ nhi hết sức khó hiểu, chẳng lẽ thế gian còn có chuyện như thế?”

Sư phụ tay thông thả vuốt chòm râu, cười ha ha.

“Thế giới rộng lớn vô biên, vô kỳ bất hữu, có rất nhiều chuyện chúng ta không cách nào giải thích được, người nói thử xem, bạch điều kia, nó tại sao chính mình lại lựa chọn chủ nhân? Gặp phải những sự việc ngạc nhiên người hãy thử lấy một tâm trạng bình thản đón nhận, như vậy nó sẽ không còn là chuyện ngạc nhiên nữa rồi!”

“Sư phụ... Đồ nhi cùng nàng đã có quan hệ xác thật phu thê chi thực.”

Hạng Ngạo Thiên mặt đã đỏ bừng tới tận bên tai.

Sư phụ mỉm cười.

“Ta đã nhìn ra, vô phong nguyệt hoa liễu, bất thành tạo hóa; vô tình dục thị hảo, bất thành nhân luân, phạm sự đô yếu hữu độ. Bất khả trầm mê vu thử!” (ý là: không có gió, trăng, cây cỏ hoa lá thì không phải là tạo hóa; không có ham muốn dục vọng thì thành người tàn phế trái với lẽ thường, nhưng mọi việc đều phải có chừng mực, không thể trầm mê)

“Đồ nhi ghi nhớ trong lòng!”

“Người là xem nàng như bạn đồng hành bầu bạn hay là muối muối?”

Sư phụ vừa lại nghiêm túc hỏi lại một lần nữa.

“Sau lúc từ trong hồ cứu nàng lên, đồ nhi phát hiện nàng không phải Ngạo Tuyết, bắt đầu từ lúc đó đồ nhi cố gắng xem nàng như muối muối mà đối đãi, thế nhưng một thời gian sau, đồ nhi quả thật làm không được nữa rồi, bởi vì trên người nàng có rất nhiều điểm hấp dẫn con, tính cách của nàng hoàn toàn không giống như tính cách của Ngạo Tuyết. Nàng thông minh độc lập lại còn rất thiện lương, mỗi khi con có ý nghĩ ái mộ nàng, con lại bắt buộc bản thân mình phải xem nàng vốn là Ngạo Tuyết, nhưng thời gian càng lâu, định lực của con càng yếu đi, con thật không có cách nào khống chế bản thân, thật không cách nào không yêu thích nàng, mặc dù tướng mạo của nàng cùng Ngạo Tuyết giống nhau, thế nhưng cùng con hoàn toàn không có chút quan hệ huyết thống, cho nên con gạt bỏ thân phận một huynh trưởng mà lấy thân phận một nam nhân ái nàng! Không phải là huynh trưởng!”

“Người đã cùng nàng nói qua những lời này sao?”

Sư phụ hỏi.

“Chưa nói, khi đồ nhi ở đây cốc, muốn đem ý nghĩ nạp nàng vào hậu cung nói ra, nhưng nàng trực tiếp từ chối rồi, nàng nói nàng còn muốn trở lại triều đại của nàng!”

“Thiên nhi a! Người mặc dù là thân phận hoàng đế cao quý, thế nhưng trong chuyện tình cảm của mình người lại vô tri, có rất nhiều chuyện vốn là cần phải được giãi bày, có điều là, theo ý sư phụ cho rằng nếu bây giờ đưa nàng nạp vào hậu cung thì quả là hơi sớm!”

“Sư phụ...”

Hạng Ngạo Thiên như là bắt được một cây cỏ cứu mạng.

“Ý ngày là nàng tương lai có thể vào cung sao?”

“Sự tại nhân vi, thiên cơ bất khả tiết lộ, thời cơ còn chưa tới!”

“Con giờ phải làm sao đây?”

Hạng Ngạo Thiên thanh âm chờ mong.

“Hết thủy tùy duyên, hết thủy thuận theo tự nhiên đi!”

Sư phụ thanh âm kéo dài, ý tứ sâu xa.

“Mọi chuyện tùy duyên, ta chỉ có thể cho con bốn chữ này, bốn chữ này vốn là cấm nang giúp con vượt qua biển đời rộng mênh mang. Một con đường mờ mịt phía trước, không thể cầu toàn, vạn sự tự phân khởi, tùy theo ngộ mà an, vạn nhất không đạt được cũng không vì đó mà không vui.”

“Sư phụ...”

Hạng Ngạo Thiên còn muốn hỏi, sư phụ nói thiên cơ không thể tiết lộ là có ý tứ gì, hy vọng sư phụ có thể cho hắn một chút ám chỉ.

“Thiên nhi... Chớ có hỏi, chớ có hỏi !”

Sư phụ huy phát tay nói, **“Tính người nóng nảy sôi nổi, hội ngộ tương phùng; tình cảm thiếu thốn băng lãnh, gặp vật cản trở nhất định phải giết; người lại ngưng trệ cố chấp, cố hủ như nước đọng ao tù, rất dễ tuyệt sinh cơ. Đây chính là thành tựu trải qua khó khăn mà dựng nên, nhưng duyên là do phúc mà có. Ở nơi này có một cô nương bên mình, người tâm tình xao động nôn nóng biểu hiện ra ngoài, đây chính là điều mà thân là hoàng đế tối kỵ.”**

Thầy trò hai người dưới ánh đuốc lập lòe ban đêm cùng trò chuyện, toàn bộ câu chuyện đều xoay quanh việc Mai Tuyết Tình.

Trước mặt sư phụ, Hạng Ngạo Thiên không cần phải ngụy trang, gỡ xuống toàn bộ mặt nạ băng lãnh thường ngày, hắn đã không còn thân là hoàng đế luôn phải tỉnh táo che giấu nội tâm, cũng không còn là hoàng đế uy nghiêm tràn đầy khí phách nữa, lúc này hắn giống như là một hài tử bất lực, quỳ bên phụ thân mong chờ sự vỗ về an ủi.

oooooooooooo

Ngày hôm sau tỉnh giấc, Mai Tuyết Tình đi ra phòng ngoài, mới có cơ hội tinh tế quan sát ngọn sơn phong này.

Ngọn sơn phong này hình dáng thật kỳ lạ.

Đỉnh núi tròn mượt mà, phẳng phất như dùng ngọn đao sắc bén theo đó ở giữa bổ ra, sau đó, lại cắt ngang một đao, đem một nửa dời lên đỉnh núi.

Ngon sơn phong này tựa thành hình dạng cái ghế tựa, còn lại nửa tòa sơn phong như cái ghế dựa vào lưng, ngăn cản phong sương vũ tuyết đến từ phương bắc.

Ốc xá dựa vào thế núi mà kiến thành, tọa bắc hướng nam, phía bắc lưng dựa vào chóp ngọn núi tránh gió tuyết, phía nam có thể tiếp nhận ánh nắng ấm áp rực rỡ.

Trước ốc xá, một mảnh đất bằng phẳng trống trải, đứng nơi này, đôi mắt trông về phía xa, vừa nhìn thấy được vô số những ngọn núi nhỏ, vừa có thể phóng tầm mắt ngắm nhìn phong cảnh vô cùng tận thu hết vào trong mắt.

Núi xa, cây xanh, thác nước hùng vĩ, trong vắt, thật là một bức trang sơn thủy tuyệt mỹ ngay trước mắt.

Chap 63 64

Trong rừng từng tiếng lá cây xào xạt từng đợt, nước suối róc rách từ trên mỏm đá cao chảy xuống. Không khí tĩnh lặng trong lành vọng đến tiếng nước chảy, phảng phất như là bên hông đeo mỹ ngọc, khi bước đi phát ra tiếng va chạm lạnh lạnh vui tai.

Cây cỏ xen lẫn hoa lá, còn đọng những giọt sương trong suốt lấp lánh dưới ánh dương buổi sớm như những hạt châu long lanh. Xa xa trong nước phản chiếu hình bóng những đám mây trắng thanh khiết lững lờ trôi, xa xa nhìn lại, thật khiến cho người ta phải mơ màng, như say như mộng.

Sư phụ đang ngồi xếp bằng nhập định điều tức, hấp thụ lấy linh khí thiên địa, hòa cùng nhật nguyệt tinh hoa tiếp nhận vào trong lòng.

Mai Tuyết Tình cũng học bộ dáng của sư phụ, ngồi xuống xếp bằng.

“Cô nương, đêm qua, an giấc tốt không?”

Sư phụ có chút mở mắt ra.

“Sư phụ, có thể kêu ta Ngạo Tuyết, xưng hô cô nương thế này ta cảm thấy thật có chút xa lạ!”

Mai Tuyết Tình thẳng thắn nói ra.

“Điều quan trọng là người không phải Ngạo Tuyết hả!”

Mai Tuyết Tình thân thể có chút chấn động.

“Sư phụ...”

Lão như thế nào lại lợi hại như vậy, chẳng lẽ là Hạng Ngạo Thiên nói cho biết?

“Không phải Thiên nhi nói cho ta biết, vốn là lão nạp nhìn ra được!”

Phảng phất đoán được tâm tư của Mai Tuyết Tình, sư phụ giải thích.

“Sư phụ... Ta... Ta gọi là Mai Tuyết Tình!”

Mai Tuyết Tình nghĩ muốn giải thích, ở nơi này ngay trước mặt thế ngoại cao nhân, thật bản thân cũng không có chỗ nào che dấu.

Sư phụ cười, lão khoát khoát tay, ý bảo nàng không cần giải thích. Mỗi người đều có nỗi khổ riêng trong lòng không thể nói!

Mai Tuyết Tình cùng sư phụ đứng lên trò chuyện.

“Sư phụ, nơi này cảnh sắc đẹp quá! Đến nơi đây sẽ không còn muốn rời khỏi rồi!”

Mai Tuyết Tình từ trong đáy lòng địa tán thán nói.

“Núi rừng vốn là thánh địa, lưu luyến không quên nhưng một khi mưu lợi liền biến thành nơi thị tập; thi họa vốn là thú chơi tao nhã, một khi tham si thì dễ thành thương cổ. Trong lòng không nghĩ tới tham luyến dục vọng, muốn cảnh trước mắt là tiên cũng được; trong lòng có gút mắc dục vọng, nhạc cảnh than ôi cũng thành biến khổ mà thôi.”

“Cám ơn sư phụ chỉ điểm.”

Mai Tuyết Tình thật bội phục học vấn của sư phụ, chẳng trách sao Hạng Ngạo Thiên đầu óc cực kỳ thông minh nhạy bén, lại có lòng kính trọng với sư phụ, thì ra là có danh sư chỉ bảo, quả thật đúng là danh sư xuất cao đồ.

Lúc này, vài con bạch điêu đã bay trở về, ở trên khoảng không đang lượn vòng quanh nô đùa.

“Sư phụ, lão nhân gia ngài nuôi dưỡng ở đây nhiều bạch điêu như vậy sao?”

Mai Tuyết Tình thật rất hâm mộ, phảng phất thêm muốn đến chảy cả nước miếng, **“Có thể hay không tặng ta một con, ta thật thích muốn chết đi được! Ngài thấy bọn chúng toàn thân lông trắng nõn, không có một chút tỳ vết nào, thật trông rất đáng yêu!”**

“Bạch điêu là động vật có tính linh mãnh, nếu nó không thích người, lão nạp có tặng cho người hay không cũng vô ích, nó sẽ tuyệt thực bỏ mình.”

Sư phụ nói, **“Huống hồ, người nhìn thấy những con bạch điều này ra vẻ rất ngoan ngoãn, nhưng nếu nó gặp phải nguy hiểm sẽ tức giận hẳn lên, lúc đó có thể đem người một người sống xé thành từng mảnh nhỏ!”**

“Như thế thật kinh khủng!” Mai Tuyết Tình le lưỡi, **“Như vậy ta đành phải từ bỏ ý định thôi, oa một khi nó thấy ta không vừa mắt, sẽ đem ta xé thành những mảnh nhỏ, mạng nhỏ này của ta thật không ổn rồi!”**

Sư phụ cười ha ha, Mai Tuyết Tình cũng cười rộ lên. Cùng theo một lão nhân rất hiền hòa, hai người, một già một trẻ nói chuyện với nhau hết sức hợp ý.

“Sư phụ, ngài có còn thu đồ đệ không? Ta nghĩ muốn làm đồ đệ của ngài!”

Mai Tuyết Tình rất thích lão nhân trước mặt.

Sư phụ nhẹ vẫy vẫy chòm râu trắng như tuyết, mỉm cười, **“Người sao... Lão nạp xem ra, sau này, thân nhân của người có khả năng trở thành đồ đệ của lão nạp!”**

“Uh?”

Mai Tuyết Tình sửng sốt, **“Sư phụ... Ta... Ta ở chỗ này không có thân nhân đâu!”**

Sư phụ đúng là vẫn đang mỉm cười, **“Không thể nói, không thể nói, cơ duyên chưa tới hả!”**

Mai Tuyết Tình rất biết điều, cũng không nhắc lại câu hỏi.

Đột nhiên, một bạch điều lao xuống dưới, bay thẳng đến chỗ Mai Tuyết Tình.

Mai Tuyết Tình trong tiềm thức sợ hãi dịch chuyển thân mình, muốn né tránh.

“Chớ sợ, chớ sợ...”

Sư phụ vội vỗ về an ủi.

Một bạch điều đáp xuống, vững vàng đậu xuống đầu vai Mai Tuyết Tình, bắt đầu nhẹ mỗ vào gương mặt của nàng. Mai Tuyết Tình nở nụ cười rạng rỡ, mới vừa rồi còn kinh hãi giờ đã bay biến đâu mất. Không nghĩ tới con ngựa Truy nguyệt liếm mặt nàng, giờ lại là này con bạch điều tính tình cổ quái này cũng nhẹ mỗ lên mặt.

“Xem ra, lòng của người ước nguyện đã đạt thành rồi!”

Sư phụ chậm rãi nói.

“Cái gì tâm nguyện?”

Mai Tuyết Tình hai tay nâng bạch điêu lên, cùng với nó chơi đùa.

“Bạch điêu này lựa chọn trúng người làm chủ người rồi!”

“Thật sao... ?”

Mai Tuyết Tình ôm bạch điêu cuồng nhiệt hôn lên mình nó, tâm tình hưng phấn không thể diễn tả hết bằng lời.

Vừa mới chuẩn bị xong bữa sớm, Hạng Ngạo Thiên từ trong phòng đi ra. Chứng kiến thấy tình cảnh Mai Tuyết Tình tươi cười rạng rỡ ôm bạch điêu đứng trên mặt đất xoay vòng.

Khi ở trong cung, nàng cẩn thận, dè dặt như miếng băng mỏng manh, đa số thời gian đều là giả ra bộ giáng ngoan ngoãn, vì cứu trợ Liên nhi, nàng ngẫu nhiên cũng biểu hiện qua một chút tính khí mạnh mẽ, quật cường của nàng, nhưng này cũng chỉ như hoa phù dung sớm nở tối tàn. Sau đó, nàng lại che dấu bản thân mình, mục đích chẳng qua chính là sợ bại lộ thân phận của chính mình.

Nhưng mà, nàng thỉnh thoảng lại để lộ bản tính thật sự của mình cũng đủ để cho người khác hoài nghi phần nào thân thế của nàng rồi.

Bây giờ, mới là biểu lộ tính tình chân thật của nàng!

Nàng bản thân còn có bao nhiêu chân thật vẫn chưa biểu hiện ra ngoài đây? Hẳn thật sự muốn nhìn thấu đáo chính xác bản thân Mai Tuyết Tình vốn là còn bộ dáng gì nữa.

Dùng xong bữa sáng, Mai Tuyết Tình nói muốn học kỵ mã.

Hạng Ngạo Thiên không lay chuyển được nàng, không thể làm gì khác hơn là theo ý của nàng, trên mảnh đất trống trước tể xá của sư phụ, chỉ bảo nàng luyện tập.

Sư phụ lưng đeo gùi thảo dược đi tới.

“Sư phụ, ngài muốn đi đâu?”

Mai Tuyết Tình lâu nay vẫn sống nơi thị tập náo nhiệt, đi tới này trên núi, nơi thế ngoại đào nguyên, nhìn thấy cái gì cũng cảm giác được hiếu kỳ.

“Lão nạp đi hái thảo dược!”

“Ta cũng đi!”

Mai Tuyết Tình tức thì nhảy xuống ngựa.

“Sư phụ cước bộ rất mau, người theo không kịp đâu!”

Hạng Ngạo Thiên ngăn cản nàng.

Sư phụ đi nhanh như gió, trong nháy mắt, đã không thấy bóng người.

“Sư phụ còn có thể biết y thuật nữa hả?”

Mai Tuyết Tình đối với sư phụ sùng bái ngày càng tăng, phục sát đất.

“Sư phụ y thuật cũng rất cao minh đấy!”

Hạng Ngạo Thiên tràn ngập tự hào.

“Vậy muội muội Ngạo Sương của người bị bệnh nặng như thế nào, sao không tìm sư phụ điều trị hả?”

Mai Tuyết Tình trong lòng vẫn còn nghi hoặc.

“Đi tìm rồi...” Nhắc tới muội muội, Hạng Ngạo Thiên tâm tình cũng trầm xuống.

“Sư phụ nói, bệnh của Ngạo Sương chỉ có thể lấy được duy trì, trước mắt còn không có biện pháp trị liệu nào tốt cả!”

Hạng Ngạo Thiên đưa tay day day trán, **“Bất quá, sư phụ có nói qua, nếu như xuất hiện kỳ tích, bệnh tình Ngạo Sương sẽ có thể hoàn toàn trị liệu hết.”**

“Cái gì kỳ tích?”

Mai Tuyết Tình trong lòng lại dâng lên hiếu kỳ.

“Không biết, sư phụ không nói!”

Hạng Ngạo Thiên nhìn Mai Tuyết Tình liếc mắt một cái.

“Người cũng cảm thấy rồi, sư phụ có khi nói chuyện thật làm cho người ta khó hiểu, mỗi khi ta muốn hỏi tới nữa, sư phụ đều cắt ngang lời của ta!”

“Ta cũng phát hiện rồi!”

Mai Tuyết Tình trầm tư đứng lên.

Mấy ngày nay, trong nháy mắt mà qua.

Trong thời gian suốt mấy ngày nay, Mai Tuyết Tình cùng Hạng Ngạo Thiên cũng từ trong lời nói của sư phụ minh bạch rất nhiều lý lẽ.

Đều nói, nghe buổi nói chuyện của quân vương, như đọc sách trong mười năm, mấy ngày nay, nghe sư phụ lời nói và việc làm đều mẫu mực, phảng phất đã hưởng thụ đủ sử dụng suốt cả đời rồi.

Chương 64 Tình thương (một)

Ánh nắng ban mai tươi sáng, Hạng Ngạo Thiên cùng Mai Tuyết Tình từ biệt sư phụ.

“Sư phụ...” Hạng Ngạo Thiên hai gối quỳ xuống đất, hướng về sư phụ dập đầu hai cái.

“Đứng lên...” Sư phụ nâng Hạng Ngạo Thiên dậy, **“Khách đến rồi rời đi phải lấy lòng bình thân mà nghênh tống vậy, nếu một lòng câu nệ lễ**

tiết, than ôi dễ rơi vào bể khổ triền miên!” (*okipanda: sư phụ này nói chuyện quá cao siêu, khó hiểu????*)

“Sư phụ...”

Hạng Ngạo Thiên có chút miễn cưỡng.

“Thiên nhi, phải nhớ kỹ, nơi nào gió nghiêng mưa siết, muốn đứng vững phải thật bình tĩnh; nơi nào cây cỏ hoa lá càng tươi đẹp, muốn đến được mắt phải ngược lên cao; nơi nào địa thế càng hiểm trở, đường lộ càng nguy hiểm, muốn quay về kịp lúc phải đi từ sáng sớm!”

Sư phụ dặn dò chu đáo, phảng phất như một vị phụ thân hiền lành đang tổng biệt hài tử đi xa.

“Đồ nhi ghi nhớ trong lòng!”

Hạng Ngạo Thiên lắc chả rơi lệ.

Mai Tuyết Tình nhìn thấy cảnh như vậy càng thêm đau lòng không nhận được, sớm đã lệ rơi đầy mặt rồi.

Vỗ vỗ vào vai Hạng Ngạo Thiên, sư phụ nói, **“Kinh thành cách nơi này cũng không phải xa lắm, hướng chi, bây giờ có bạch điều đi theo các người, có chuyện gì, để cho nó truyền tin cho sư phụ nhé!”**

“Dạ vâng, sư phụ!”

Hạng Ngạo Thiên cố ý nói sang chuyện khác, **“Sư phụ, ngài nói có lạ không, bạch điều này vừa nhìn thấy Tình nhi thì đã thích nàng rồi, ta còn có chút đồ kỵ nữa là!”**

Bầu không khí ly biệt tràn đầy thương cảm đã bị lời nói của Hạng Ngạo Thiên làm phai nhạt đi rất nhiều.

“Bạch điều này cũng thích người, nếu không, người lại có thể bình yên vô sự, tự do tự tại cùng ta trải qua nhiều năm như vậy ở trên núi được sao?” Sư phụ cười nói.

Từ biệt sư phụ, rời khỏi Vân Phong sơn, hai người bước trên con đường quanh co bắt đầu cuộc hành trình hồi cung.

Sư phụ đứng ở xa xa, mãi cho đến khi thân ảnh bọn họ dần dần tan biến lẫn vào sau dãy rừng trùng điệp xanh mướt khuất sau rặng núi non trùng điệp.

“Lộ trình còn dài gập ghềnh, dẫn xóc, muốn đạt được kết quả tốt thường phải trải qua nhiều gian nan vất vả, vậy phải xem tạo hóa của bọn chúng rồi!”

oOoOoOoOoOoOo

Khoái mã giương vó phi nhanh về phía trước, hai người cười chung một con ngựa, tốc độ cũng nhanh hơn rất nhiều.

Mai Tuyết Tình biết, Hạng Ngạo Thiên đưa nàng đến bái kiến sư phụ trên núi Vân Phong, nhất định là chuyện có liên quan đến nàng.

Nàng mặc dù không hỏi Hạng Ngạo Thiên, thế nhưng thông minh nàng biết, trăm phần trăm là cùng nàng có quan hệ.

Nếu không, có rất nhiều chỗ có thể đi, hửn tại sao vẫn cứ khẳng khẳng đưa nàng tới Vân Phong sơn?

Còn nữa, hửn sớm đã biết nàng không phải Hạng Ngạo Sương, nhưng lại còn nói đưa nàng đi ra tìm danh y, trợ giúp nàng khôi phục trí nhớ!

Hết thầy những chuyện này đều đã rõ ràng là lấy cớ!

Mai Tuyết Tình đối với lời nói của sư phụ trong ký ức hãy còn mới mẻ: **“nơi nào gió nghiêng mưa siết, muốn đứng vững phải thật bình tĩnh; nơi nào cây cỏ hoa lá tươi đẹp, muốn đến được mắt phải phải ngược lên cao; nơi nào địa thế hiểm trở, đường lộ nguy hiểm, muốn quay về kịp lúc phải đi từ sáng sớm!”**

Nhất là câu kia **“nơi nào cây cỏ hoa lá tươi đẹp, muốn đến được mắt phải phải ngược lên cao”** làm cho Mai Tuyết Tình ý thức được, bởi vì chính mình xuất hiện, đã gây xáo trộn nội tâm Hạng Ngạo Thiên, làm cho hửn trong lòng cảm thấy hết sức rối rắm.

Hửn sớm đã đưa nàng tới gặp sư phụ, hẳn hửn là muốn giúp hửn thoát ra khỏi mối quan hệ cảm tình phức tạp dây dưa không dứt!

Chính mình thật sự đã khiến cho hửn cảm thấy bị quấy nhiễu, nói cách khác, nếu không hửn cũng đã không bỏ qua một bên việc triều đình đại sự, đưa nàng tới gặp sư phụ!

Hồng nhan họa thủy sao?

Chính mình cũng thường đọc qua cổ thư thấy có nói họa quốc ương dân hồng nhan họa thủy? (ý là: mỹ nữ là kẻ gây ra mầm tai họa làm hại dân hại nước)

Nàng vốn dĩ không có ý định ở đây lâu, cuộc sống hiện tại của nàng, nàng cũng không nghĩ muốn khi bản thân rời đi rồi, vẫn còn lưu lại tiếng xấu muôn đời bị bêu danh.

Không thể phủ nhận, chính mình trong lòng có cảm tình đối với Hạng Ngạo Thiên, cũng đã cùng hửn có quan hệ xác thật.

Thế nhưng, mọi chuyện còn kịp, khát nước mới lo đào giếng so với khoảng thời gian dài sau này cũng còn chưa muộn.

Nàng còn chưa có bị đưa vào hậu cung, tất cả hãy còn có thể vẫn hồi chừa con đường sống.

Ngàn vạn lần không thể bởi vì chính mình mà ảnh hưởng đến Hạng Ngạc Thiên mọi thứ được!

Mai Tuyết Tình trong lòng hạ quyết tâm, phải đóng chặt trái tim mình, từ nay về sau, không thể lại bị Hạng Ngạc Thiên bắt luận cái gì ảnh hưởng!

Một bàn tay không vỗ nên tiếng, bản thân mình không hề tiến thêm một bước biểu thị ái mộ đối với hã, một thời gian sau, Hạng Ngạc Thiên có lẽ cũng sẽ từ từ quên lãng, đem toàn bộ tinh thần và thể lực đặt vào chuyện quốc gia đại sự, đem cảm tình chuyển dời tập trung toàn bộ lên trên người các tần phi.

Chỉ có như thế, mới có thể lộ quy lộ, kiêu quy kiêu, hết thủy cũng đều trở về điểm xuất phát theo đúng quỹ đạo vốn có của nó!

Hạng Ngạc Thiên cũng là tâm sự trùng trùng.

Sư phụ bảo với hã, lúc này đem Mai Tuyết Tình nạp vào hậu cung còn hơi sớm, sau khi cùng nàng có phu thê chi thực, hã còn có thể nào đối với nàng bỏ mặc? Huống chi, sau khi hồi cung, nàng sẽ bắt đầu công việc bề bộn, bận rộn chăm lo cửa hàng của nàng, bản thân hã cùng nàng cơ hội gặp mặt lại sẽ càng ngày càng ít!

Thời gian có thể xóa nhòa cừ hận cùng phiền não, nhưng không cách nào làm phai nhạt ái tình!

Hạng Ngạc Thiên trong lòng quặn đau, trái tim giống như bị dao cắt.

Tại sao khắp nơi bên người hã đều là những nữ nhân mà hã không hề yêu thương?

Tại sao hai người yêu nhau lại không thể quang minh chính đại ở cùng một chỗ?

Chính bởi vì hã vốn là hoàng đế sao?

Chính bởi vì nàng vốn là một nữ nhân có dáng vẻ giống muội muội hã sao?

Thân là hoàng đế, tại sao lại không thể cưới nữ nhân mà mình yêu thích?

Dung mạo so với muội muội giống nhau thì sao?

Nàng cũng không phải là muội muội thật sự của hã mà?

Suốt cả đoạn đường đi, Hạng Ngạc Thiên cảm giác được Mai Tuyết Tình cố ý xa lánh hã.

Huynh muội cảm tình thì vẫn còn đó, xa lánh chính là tình yêu nam nữ.

Mai Tuyết Tình không bao giờ để cho Hạng Ngạo Thiên đụng chạm vào nàng nữa.

Có mấy lần, nhìn thấy nàng kỳ mã mệt nhọc, Hạng Ngạo Thiên nghĩ muốn hai người cùng cưỡi chung một con ngựa, để nàng có thể yên tâm tạm nghỉ ngơi, nhưng đều bị nàng uyển chuyển khéo léo khước từ!

Thân tình vẫn như cũ, chỉ là tình yêu đã uổng công.

Mai Tuyết Tình vẫn như trước xưng hô hắn là ca ca, trên dung mạo vẫn đều biểu lộ vẻ thân tình nồng đậm, nhìn không ra mảy may một chút nào là tình yêu nam nữ.

Hạng Ngạo Thiên biết, nàng không phải không thích hắn, nếu không, nàng cũng sẽ không đem tấm thân xử nữ của nàng dâng trọn cho hắn.

Chỉ là, thế tục ràng buộc, đã định trước để cho bọn họ chỉ có thể song phương tương vọng.

Hy vọng muội muội Ngạo Sương sớm ngày trở về!

Có lẽ, Ngạo Tuyết trở về, toàn bộ những trắc trở cũng đều có thể dễ dàng giải quyết.

Giờ roi giục ngựa ăn gió nằm sương, trải qua hai ngày hành trình, chỉ còn hơn một ngày rưỡi đường, thì đã đến kinh thành.

Khi càng gần kinh thành, tâm tình càng áp lực nặng nề.

Xa xa thấp thoáng thành lũy kinh thành, Hạng Ngạo Thiên ghìm cương ngựa lại. Mai Tuyết Tình cười con Truy Nguyệt cũng theo đó ngừng lại.

Đứng lặng hồi lâu, Hạng Ngạo Thiên quay đầu ngựa lại, vừa tuyệt vọng rời bỏ đi.

“Ca...”

Mai Tuyết Tình lớn tiếng gọi, Truy Nguyệt không hề nghe theo sự khống chế của Mai Tuyết Tình, cũng đuổi theo Hạng Ngạo Thiên mà đi!

Một dòng suối nhỏ uốn lượn lặng lẽ chảy xuôi xuống.

Nước trong xanh biếc lượn lờ quanh co, trong không khí thoang thoảng hương thơm cây cỏ, gió mát nhẹ nhõm thổi trời trong ấm áp, hai bên bờ suối dương liễu đong đưa lá lướt.

Hạng Ngạo Thiên xuống ngựa, ngồi xuống bên bờ suối.

Mai Tuyết Tình cũng không nói tiếng nào ngồi xuống bên cạnh hắn.

Hai con ngựa phảng phất cảm giác được cũng lặng yên đứng bên người hắn.

Hai con ngựa dường như cũng cảm giác được chủ của chúng đang mang tâm trạng không vui, trong lòng đè nặng tâm sự, chúng nó lặng lẽ đứng ở một bên không phát ra một chút âm thanh nào.

Bạch điều lượn vòng trên không trung, nó cũng cảm giác được bầu không không bình thường.

Cứ như thế hai người chỉ lặng thinh ngồi bên bờ suối không ai nói gì...

Mặt trời chiều ngã về tây, tản mát tiếng chim đập cánh vội bay về tổ, xa xa, ở nơi nhà dân khói bếp lượn lờ bay lên.

Cảnh sắc bỗng chốc thay đổi, ráng chiều sạm đỏ cả một góc trời, hoàng hôn gần kề.

“Ca... Chúng ta quay về đi!”

Mai Tuyết Tình giật nhẹ ống tay áo Hạng Ngạo Thiên, **“Quá muộn, cửa thành đóng mất!”**

Hạng Ngạo Thiên quay đầu lại, tinh tế nhìn Mai Tuyết Tình, phảng phất muốn đem thân ảnh của nàng ghi khắc thật sâu trong đầu.

Thiên ngôn vạn ngữ cũng không biết nên như thế nào lên tiếng!

Chỉ có thật sâu sắc ngắm nhìn nàng khắc cốt ghi tâm, ghi tạc hình dáng nàng vào trong tâm khảm!

Dịu dàng cầm tay nàng hai mắt ngấn lệ, nhưng lại không thốt lên lời nào, lòng quặng đau, cổ họng như nghẹn lại!

Mặt trời chiều dần dần mất hẳn, ẩn sau dãy núi, cuối cùng ánh tà dương cũng tắt hẳn, trời đã chạng vạng.

Xa xa truyền đến tiếng mẩu thân kêu gọi í ới, thì ra đó là thanh âm tiếng kêu gọi ấu nhi về nhà ăn cơm chiều.

Mặt trăng vừa dâng lên cao, người ly biệt sau hoàng hôn!

Lần này vừa vào kinh thành, liền đã định trước chỉ có thể song phương tương vọng!

Hắn thân là hoàng đế, hắn phải có bốn phận tề gia trị quốc bình thiên hạ. Thế nhưng, trong hậu cung, nơi gọi là nhà kia, không có nàng, nàng cũng không thuộc về hoàng cung.

Suốt cả buổi chiều, bên bờ suối hai người cùng lặng lẽ ngồi cạnh nhau.

Quý trọng cơ hội sau cùng, hưởng thụ từng giây từng phút cuối cùng được ở bên nhau, hiểu rõ đây là thời khắc ấm áp sau cùng hai người được trọn vẹn ở bên nhau.

Cuối cùng, Hạng Ngạo Thiên cũng đứng lên, than nhẹ một tiếng, thân ảnh cô độc tịch mịch hướng về phía Truy Phong đi đến.

Mai Tuyết Tình cũng đứng lên, nàng cũng không nhịn được, tiến tới, từ phía sau lưng vòng tay ôm lấy Hạng Ngạo Thiên.

Hai tay tha thiết ôm vòng qua thắt lưng hắn, nàng áp mặt lên lưng hắn, hít thật sâu vào lòng mùi hương của hắn.

Hạng Ngạo Thiên lộ vẻ chán chường, bóng lưng cứng ngắc, đứng ngây đơ.

Thân thể nàng mềm mại, thân mình ấm áp, mùi thơm cơ thể quen thuộc, hắn quen thuộc biết bao nhiêu, mê luyến biết bao!

“Ca... Xin lỗi, ta đã tạo quá nhiều áp lực cho người rồi!”

Mai Tuyết Tình thanh âm run rẩy, nàng cố hết sức không cho Hạng Ngạo Thiên phát hiện ra nàng ngay lúc đó có chút khác thường.

Không muốn cho hăn nhìn thấy dáng vẻ nàng rơi lệ, đó là mặt mềm yếu của nàng.

Hạng Ngạo Thiên mạnh mẽ lệnh cho bản thân mình không thể quay đầu lại, một khi quay đầu lại, tất cả những gì trang bị cũng đều toàn bộ bị sụp đổ.

Suốt cả đoạn đường tới đây, bọn họ đã ngầm hẹn cùng thiết lập nên khoảng cách đem tình cảm riêng tư của hai người chôn dấu trong lòng, xem như không còn tồn tại nữa. Nhưng lệ lại rõ ràng là đang chảy xuống trên khuôn mặt tuần tú của hăn, lặng yên không một tiếng động rơi xuống dưới chân vào trong bụi cỏ.

Lệ nam nhi không thể dễ dàng rơi xuống, vì duyên cớ gì mà hăn thương tâm đến rơi lệ!

Hạng Ngạo Thiên gỡ vòng tay mềm mại của Mai Tuyết Tình ra, nhẹ nhàng nói, **“Muội muội, chúng ta quay về thôi!”**

Hai người lên ngựa, Truy Nguyệt đi theo sau Truy Phong!

Tiếng gió vù vù lướt qua bên tai, vó ngựa tung bay theo bụi cát mịn mờ hòa lẫn theo cơn gió rồi tan biến mất!

Bụi cát dần mất đi nhưng vẫn còn đó Mai Tuyết Tình trong lòng chua xót hòa cùng nước mắt tuôn rơi, nàng khóc tiếc thương cho mối tình đầu mộng lung!

oOoOoOoOoOo

Trở lại hoàng cung, là lúc đã giăng đèn.

Lưu công công chuẩn bị sẵn một chút văn thiện (*văn thiện: bữa ăn tối*), xem như là chuẩn bị bữa ăn nhẹ cho hoàng đế cùng công chúa đón gió tây trần.

Ngạo Mai cùng các vị tần phi cũng đều đến dự.

Một cảnh vui đùa, nói nói cười cười rộn cả một góc cung, Hạng Ngạo Thiên lên tiếng tường thuật những chuyện thú vị mắt thấy tai nghe trên đoạn đường, nhìn khung cảnh bên ngoài dường như rất vui vẻ ấm áp, thế nhưng, vẫn còn có hai người đang phải chịu đựng, ăn không biết ngon (*nguyên văn: thực bất tri kỳ vị*).

Sau khi dùng xong văn thiện, Lưu công công làm theo thông lệ bưng ra một cái khay phủ khăn vàng, bên trong vốn là các thẻ bài có khắc tên các vị tần phi.

Các vị phi tử, người nào cũng mở to hai mắt, nhìn chăm chăm không chớp mắt, xem hoàng đế có thể hay không chọn đúng thẻ bài có tên mình.

Đêm nay, nếu ai có thể được chọn thì tấm, như vậy chính là một đêm may mắn, hoàng đế đã nhiều ngày cũng không gần nữ sắc, hôm nay người nào thì tấm nhất định có thể được hoàng đế sủng hạnh càng nhiều.

Cúi đầu dùng bữa, Mai Tuyết Tình tự nhủ với bản thân, nơi này mọi chuyện cũng đều không quan hệ đến nàng, nhưng mà, tại sao trái tim nàng lại mơ hồ rất đau?

oOoOoOoOoOoOo

Ngày hôm sau, Mai Tuyết Tình nghỉ ngơi suốt cả một ngày.

Lười nhác ngủ một giấc, điều chỉnh lại tâm tình của bản thân cho thật tốt, sau đó, nàng dồn toàn bộ tinh thần và sức lực vào việc chăm lo cho cửa hàng.

Lại một ngày trôi qua, màn đêm buông xuống.

Cánh cửa nhẹ nhàng mở.

Khẳng định chính là cái tên Ngô Minh Tử kia lại tới, đúng là một tên âm hồn bất tán!

Mỗi lần đều là đến đi vội vàng, Mai Tuyết Tình ngay cả đầu cũng chưa từng quay lại, chờ đợi hăn mở miệng nói chuyện trước.

Thời gian trôi qua một lúc lâu, vẫn không có động tĩnh.

Mai Tuyết Tình quay đầu lại, thật làm cho nàng rất thất vọng, không có người nào cả.

Thật là gió thổi làm bung cánh cửa.

Nhẹ nhàng đóng chặt cửa lại, Mai Tuyết Tình thở dài.

Thật sự rất muốn tìm người trò chuyện, trong hoàng cung rộng lớn này, lại có ai có thể nghe mình nói ra đây?

Mai Tuyết Tình che dấu sự cô độc và yếu ớt đang dâng lên trong lòng mình.

hap 66

Tác Giả: Tất Minh Vũ

Edit: okipanda

Beta: Fijian

Sáng sớm, vừa dùng xong bữa tiệc (điểm tâm), Mai Tuyết Tình lòng tràn đầy tự tin đi tới cửa hàng.

Trải qua nghiên cứu, khảo sát, nàng quyết định trùng tu lại diện mạo cửa hàng, trang hoàng bày trí lại nội thất. Y thực trụ hành (ăn, mặc, ở, đi lại) vốn

là việc hệ trọng của bách tính (*dân chúng*), cho nên, nàng lựa chọn cách này.

Trước hết, phải dọn dẹp, sửa sang lại. Tiếp theo, phải là mua trữ hàng loại tốt. Kế đó, phải tạo thanh thế, ra sức tuyên truyền. Tục ngữ nói, rượu ngon cũng sợ ngõ nhỏ thâm sâu (*nguyên văn: hảo tửu dã phạ hạng tử thâm*) cần phải nỗ lực tăng thêm nữa công việc tuyên truyền, làm cho càng nhiều người biết, ở nơi này có cửa hàng của nàng tồn tại.

Mai Tuyết Tình mua lại căn nhà này có sân rộng, có tám gian phòng, nàng dành ra bốn gian để bày bán vải, bốn gian còn lại dùng làm nơi thiết kế và may y phục.

Hậu viện, còn có tám gian phòng chính, phía đông và phía tây đều có bốn gian sương phòng. Một bên sương phòng sẽ dùng để chứa hàng hóa, nơi sương phòng còn lại sẽ dùng để ở. Tám gian phòng chính, Mai Tuyết Tình sớm đã trù tính trong lòng, nàng sẽ cùng với Ngạo Mai mỗi người một gian, còn lại tạm thời để trống đó không dùng. Còn Liên nhi cùng bốn cung nữ khác, nàng dự định để cho bọn họ ở sương phòng.

Mọi thứ đều đã trù liệu xong, Mai Tuyết Tình thỉnh người viết hai bản hoành phi, một bản ghi là *vô ưu bố trang*, cái còn lại ghi là *vô ưu chế y các*. (*ý là: không phải lo lắng về chất liệu may, không phải lo lắng về việc chế kiểu y phục*)

Gọi là “Vô ưu” một là vì tâm cung của bản thân chính là “Vô tâm cung”, một nguyên nhân khác là hy vọng người trong thiên hạ cũng có thể đủ áo cơm không lo. Điều này cũng là nguyện vọng tốt đẹp của chính nàng.

Dù sao, hoàng huynh của nàng vốn là đương kim thiên tử, thiên hạ thái bình thịnh thế, không phải người cao hứng nhất là hoàng đế sao.

Lúc ban đầu, nàng muốn thỉnh Hạng Ngạo Thiên trợ giúp nàng viết bản hoành phi, về phương diện nào đó chữ viết của hắn mạnh mẽ, tiêu sái phiêu dật, về phương diện khác, muốn mượn danh tiếng hoàng đế đem lại cho nàng nhiều hiệu quả và lợi ích.

Nhưng sau nhiều lần tự hỏi cuối cùng nàng quyết định từ bỏ ý định này.

Hắn và nàng cần phải cố gắng hết mức càng ít tiếp xúc thì càng tốt hơn, để tránh cho trái tim vừa mới bình tĩnh trở lại, lại lần nữa gợn sóng, về phương diện khác, nàng cũng không muốn khiến cho người khác nghĩ rằng, nàng vốn là dựa vào danh tiếng của hoàng đế mà có được thành tựu, nàng muốn dựa vào sự cố gắng của bản thân, chứng minh cho người ta xem nữ tử không có chỗ nào thua kém nam nhân.

Mướn vài sư phụ may có tay nghề cao siêu, phụ trách công việc chế y, đó là một mắc xích then chốt trong phân đoạn, cần nhất phải có kỹ năng. Lập trang phục đồng nhất, mọi người làm việc trong cửa tiệm đều phải ăn vận trang phục giống nhau, lấy điều này làm cho người ta có một loại cảm giác chỉnh tề, ngăn nắp.

Năm nha đầu phụ trách bán vải, sau khi nghiêm khắc chỉ dẫn các nàng hết thấy mọi thứ, không chút nào để các nàng ấy buông lơ việc học thêm cách thức chào bán, bán vải việc nhỏ này đối với các nàng ấy mà nói quả thực vốn chỉ là chuyện cón con.

Mai Tuyết Tình chính là đại chương quỹ, Ngạo Mai thì là nhị chương quỹ. Năm nha đầu mỗi người đều lấy hai chữ “tiểu nhị” kèm sau tên gọi để dễ phân biệt, xưng hô là Liên tiểu nhị, Thanh tiểu nhị, lấy cách xưng hô này mà suy rộng ra, có như thế mới miễn đi sự hoài nghi của người khác đối với thân phận các nàng là nữ cải giả nam trang.

Cửa hàng khai trương. Mai Tuyết Tình đưa ra một chính sách ưu đãi, trong vòng nửa tháng khai trương, hễ người nào đến mua sắm vải ở cửa hiệu của nàng, đều được miễn phí may thành y phục, không thu tiền công, qua nửa tháng trong thời gian khai trương, nhất loạt thu tiền công may.

Giai đoạn trước dốc hết sức tuyên truyền, tiếp theo giai đoạn sau đưa ra chính sách ưu đãi, khiến cho trước cửa hiệu “Vô Ưu” có chút náo nhiệt.

Làm ăn phát đạt, mọi người ai cũng vì vậy mà bận rộn hẳn lên.

Mọi người thường xuyên là bận bịu đến nửa đêm, một mỗi liên thuận tiện ra mé hậu viện ở lại nghỉ ngơi. Những lần hồi cung kể ra đúng là càng ngày càng ít đi. Thế nhưng, tiền trong hầu bao lại càng ngày càng nhiều.

Lần đầu tiên phát tiền lương cho mọi người, ai cũng cao hứng đến nhảy dựng lên. Chẳng những trong cung được một phần tiền, mà ngay ở cửa hiệu lại được phát thêm một phần tiền nữa.

Sư phụ may được thuê ở bên ngoài cũng hết sức cao hứng.

Chưa từng gặp qua một chương quỹ nào tốt như vậy, cũng chưa bao giờ nhận được một phần tiền lương nhiều đến như vậy. Mọi người lại càng thêm nhiệt tình, phấn khởi.

Thật đúng là mọi người ai cũng hảo khí ngất trời.

Tất cả mọi người trong lòng đều khoan khoái, tâm tình rất thư thái.

Nhưng mà, tâm tình thư thái không duy trì được bao lâu đã bị tan tành thành mây khói.

“Cái gì hả? Các người may y phục kiểu gì vậy hả?”

Một nam nhân thái độ hung dữ mang theo một bộ y phục đến.

“Các người trêu chọc, đùa cợt lão tử đây sao?”

Nam nhân đem y phục ném lên trên quầy, hùng hù hỏ hỏ nói, **“Y phục này lão tử mặc không thích hợp, lão tử trả lại không lấy, trả tiền lại cho ta!”**

Liên nhi vội vàng đi tới.

“Vị đại gia này, y phục ngài chỗ nào không thích hợp, chúng ta có thể tu sửa lại cho ngài... Bây giờ ngài mặc vào thử xem sao, để cho chúng ta cùng sư phụ may ở đây xem qua một chút!”

“Mặc cái gì mà mặc? Lão tử nhất định không lấy, các người trả tiền lại cho ta ngay!”

“Ngài không phải nói y phục không thích hợp sao? Chúng ta có thể dựa theo yêu cầu của ngài mà tu sửa lại cho ngài, như thế nào chưa gì đã không lấy y phục đòi bồi hoàn lại tiền rồi?”

Liên nhi cố gắng đè nén cơn tức giận của mình xuống.

Vừa nhìn thấy là biết ngay người này đúng là tìm đến gây chuyện, hẳn cũng không phải thật sự đến tu sửa y phục.

Vô ưu bố trang cùng chế y các buôn bán đắt, các thương gia phụ cận đều tro mắt nhìn, khó tránh khỏi có người tâm lý bất bình ganh ghét, có khối người nhân cơ hội cố ý bôi lông tìm vết gây tổn hại cho bốn tiệm.

Tục ngữ nói, cánh rừng lớn có đủ loại chim muông (*nguyên văn: lâm tử đại liễu thập yêu điều đô hữu*), có một số người bản thân không cố gắng, lại còn không muốn nhìn thấy người khác làm ăn phát đạt, đây rõ ràng là một loại tâm lý đố kỵ có chút biến thái, tâm lý ganh ghét sự sung túc của người khác mà đến quấy phá.

“Lão tử nói không lấy là không lấy, trả lại ta tiền...”

Nam nhân còn đang cố tình phá bình.

Gây nên tiếng động lớn, ồn ào huyên náo, làm cho một số người gần đó nghe âm ỉ mà hiếu kỳ đều tụ tập đứng ở ngoài cửa nghe ngóng, vẻ mặt tò mò, thú vị như đang được xem một vở kịch vui.

Trong tiệm khách hàng đang lựa chọn vải và y phục cũng đều ngừng lại động tác, nhìn xem chương quỹ xử lý cục diện phức tạp này như thế nào.

Ngạo Mai từ sân sau đã đi tới.

“Liên tiểu nhị, có chuyện gì phát sinh rồi?”

Thái độ nhẹ nhàng ôn nhu, thế nhưng lại lộ ra vẻ chân thật đáng tin cậy quyền uy.

Rõ ràng vừa liếc mắt một cái có thể nhìn ra vị này khẳng định chính là chủ cửa hàng của cửa tiệm này.

Liên nhi liền đem đầu đuôi câu chuyện nói qua một lần.

Nam nhân thấy chủ cửa hàng trước mắt bộ dáng yếu đuối, càng thêm hung hãn, ngang ngược hẳn lên.

“Lão tử chính là muốn trả lại y phục, các người phải trả lại tiền cho ta!”

“Vị đại gia này, ngài rốt cuộc là muốn tu sửa y phục hay là muốn trả lại y phục?”

Ngạo Mai ý thức được người này tới đây gây hấn.

Vì không muốn ảnh hưởng đến việc buôn bán bình thường của cửa tiệm, nàng nghĩ muốn nhân nhượng, dàn xếp ổn thỏa cho xong, trả lại y phục, các nàng cũng không thua lỗ bao nhiêu, huống chi, y phục trả lại còn có thể coi như hàng mẫu treo trưng bày ở trong tiệm, để cho khách hàng tham khảo kiểu dáng.

“Lão tử chính là muốn trả lại! Các người trả lại tiền cho lão tử ngay, lập tức lão tử rời đi, nếu không trả, cửa tiệm các người cũng đừng hòng mở cửa buôn bán nữa!”

Nam nhân lên tiếng uy hiếp.

“Kẻ nào dám ở đây làm càn giương oai? Người là lão tử của ai? Mở to miệng, cho mọi người ở đây xem xem hàm răng người có còn đủ hay không?”

Liền theo đó một thanh âm thanh thúy đồng dạng vang lên, từ ngoài tiệm đi vào một vị công tử tay cầm chiết phiến, thân trường sam màu xanh nhạt. Trên vai vị công tử còn có một con bạch điêu to lớn, lông trắng tinh như tuyết không một chút tỳ vết.

Bạch điêu nọ nhìn thấy nam nhân kia miệng đầy thô tục, thái độ hung hãn, toàn thân lông trắng noãn dựng đứng hẳn lên, phảng phất muốn bất cứ lúc nào, bất cứ nơi nào cũng sẵn sàng tập trung tinh thần chiến đấu.

Vừa nhìn thấy một khuôn mặt thanh tú sáng sủa xuất hiện, Liên nhi cùng Ngạo Mai đều thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Đại chủ cửa hàng tới!

Chap 67

Edit: Okipanda

Beta: Fijian

Tất cả mọi người đều đưa ánh mắt tập trung lên người vị công tử vừa bước vào này.

Quả là một vị công tử tuấn tú!

Đúng là thân thể có chút đơn bạc, nói cách khác, khẳng định là một vị nam tử có thể mê đảo rất nhiều nữ nhân!

Nghe được lời Mai Tuyết Tình vừa nói, trong đám người có người bắt đầu len lén cười rộ lên, cười nhạo nam nhân kia thật không biết tự lượng sức.

“Đại chương quỹ, ngài đã tới!”

Liên nhi trong lòng cũng vững tâm hơn.

“Nhị chương quỹ, rốt cuộc nơi này có chuyện gì xảy ra vậy? Mới sáng sớm, bên ngoài cửa tiệm đã có một đám người nhiều chuyện đứng vây quanh rồi?”

Mai Tuyết Tình đưa mắt nhìn Ngạo Mai. Trong đám người lại rộ lên một trận lao xao. Hai vị công tử còn trẻ tuổi này nhất định là chương quỹ trong tiệm này rồi! Thật sự là nhìn người không thể đánh giá qua tướng mạo, nước biển sâu không thể lấy đầu mà đo lường!

Không ít người cũng âm thầm tỏ ra cao hứng, có thể có cơ hội tốt như vậy cùng lúc nhìn được hai vị chương quỹ! Nghe nói hai vị chương quỹ này đều là người rất bề bộn công việc, rất hiếm khi lộ diện ra trước gặp người! Hóa ra là do tướng mạo khôi ngô tuấn tú, cho nên mới không dễ dàng tùy tiện ra phía trước lộ diện gặp mặt người khác!

Không ít người cũng nghĩ như vậy. Hôm nay có thể vừa thấy, thật sự là tam sinh hữu hạnh nha! Ngạo Mai đem mọi chuyện đầu đuôi lặp lại một lần nữa.

Cuối cùng, Ngạo Mai ghé bên tai Mai Tuyết Tình nhắc nhở, **“Bằng không thì cứ trả tiền cho hắn lui đi cho xong chuyện! Cứ giằng co như vậy cũng ảnh hưởng đến việc buôn bán của chúng ta không ít!”**

“Ta tự biết có chừng mực!”

Mai Tuyết Tình nhẹ nhàng trả lời.

Không chút hoang mang, sau khi ung dung ngồi xuống ghế, hỏi, **“Người rốt cuộc là y phục không thích hợp nghĩ muốn tu sửa hay là tới nơi này lừa bịp tống tiền!”**

Mai Tuyết Tình nhẹ nhàng ung dung, tay phe phẩy chiết phiến (*quạt giấy*).

Phe phẩy vài cái, rồi khép chiết phiến lại, khí trời mùa thu, phe phẩy chiết phiến quả thật là có chút lạnh rồi!

“Lão... Ta là muốn trả lại y phục, mặc không thích hợp!”

Nam nhân cũng phát hiện đối phó với đại chương quỹ này thật không dễ như đối phó với nhị chương quỹ.

“Chỗ nào không thích hợp hả?”

Mai Tuyết Tình cũng không thèm liếc mắt nhìn nam nhân kia đến một cái, **“Chúng ta nơi này có một sư phụ may tay nghề giỏi nhất, người nghĩ muốn kiểu dáng gì hoặc là kích thước y phục như thế nào, chúng ta cũng đều có thể làm cho vừa ý!”**

“Đúng là không thích hợp... Là ta nghĩ muốn trả...”

Nam nhân đột nhiên giống như vừa chợt nhớ tới cái gì đó, **“Y phục này là nương tử ta đưa cho ta, ta không biết, cho nên, ta trả!”**

“Không biết? Không biết thì trở về nhà hỏi lại nương tử của người, người đến nơi này nhiều loạn cái gì?”

Mai Tuyết Tình thanh âm nghiêm khắc hẳn lên, **“Người tên là gì?”**

“Trương Nhị Cầu...”

Nam nhân buộc miệng nói ra, trong đám người vừa lại vang lên một trận cười.

Nghe tên này, cũng đủ thấy người này cũng không phải thứ tốt gì!

“Liên tiểu nhị, người đi tra qua sổ sách một chút Trương Nhị Cầu may y phục lấy vải vóc từ cây vải nào!”

“Dạ vâng!”

Liên nhi mau tránh ra, đi làm nhiệm vụ chương quỹ vừa sai phó.

Mai Tuyết Tình lại xòe chiết phiến ra, che miệng lại, hé miệng nở nụ cười. Cổ đại cũng có tên gọi này sao! Khăng định là cha mẹ vì muốn cho hài tử thân thể khỏe mạnh mới lấy một cái tên như vậy đặt cho con mình!

“Đại chương quỹ ngài xem...”

Liên nhi đem cây vải tồn ra.

“Trương Nhị Cầu, người đường đường một đại nam nhân vì sao nói dối?”

Mai Tuyết Tình đem cây vải tòn đưa đến trước mắt hăn bày ra, **“Đây không phải người tự tay viết và ấn dấu tay sao?”**

“Người nếu thiếu tiền, có thể nói thẳng ra, bốn chương quỹ còn có thể cho người mượn một ít, nếu người chỉ là cố ý đến quấy rối, đừng trách bốn chương quỹ không khách khí!”

Mai Tuyết Tình đem bạch điều ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng vuốt ve.

Hai mắt lấp lánh hữu thần, chăm chú nhìn vào Trương Nhị Cầu.

“Cha của Thạch đầu à... Cha của Thạch đầu, người như thế nào lại chạy tới nơi này?”

Một nữ nhân tiến vào, cầm lấy y phục nằm trên quầy, cuống quýt nhìn về hướng Mai Tuyết Tình và Ngạo Mai cúi đầu, **“Xin lỗi... Y phục này rất thích hợp...”**

Nữ nhân nọ quay đầu nhìn về phía nam nhân kia nói, **“Theo ta về nhà... Người chẳng lẽ muốn đem mẫu tử chúng ta đều thua hết ở sòng bạc mới cam tâm sao?”**

Những người đứng vây xem này giờ mới hiểu ra.

Thì ra là kẻ nghiện cờ bạc, vì muốn có tiền đánh bạc, vậy mà muốn lừa bịp tổng tiền thương gia.

Thật sự là ghê tởm!

Nam nhân kia bị Mai Tuyết Tình ở nơi này làm tức nghẹn một bụng, đúng là không có chỗ phát tiết, vừa nhìn thấy nương tử của mình tới, cơn tức trong bụng bùng phát trút vào nương tử của mình.

“Người .. con đàn bà này... Người còn dám quản chuyện của lão tử!”

Hăn dùng hết sức, đánh một bạt tay thật mạnh vào người nương tử.

Nữ nhân kia thật không ngờ tới trượng phu của chính mình lại dám ở trước đám đông trong cửa tiệm vung tay đánh mình, nàng chân đứng không vững, thân lão đảo bay thẳng về hướng cái bàn, mắt nhìn thấy Ngạo Mai đứng ở phía cái bàn sắp bị mình va chạm ngã đè xuống đất nhưng không có cách gì trụ lại được.

Mọi người đứng ngoài nhìn thấy vội lên tiếng hô to, **“Cẩn thận...”**

Mai Tuyết Tình thân vội lao đến, nghĩ muốn đẩy Ngạo Mai ra, nhưng nàng đã chậm một bước.

Một thân ảnh lãnh đạm lan sắc chợt lóe qua, khi chờ tất cả mọi người kịp hiểu được chuyện gì xảy ra, nữ nhân kia cùng cái bàn bị xô ngã xuống đất, nhưng Ngạo Mai lại ngã vào trong lòng của một vị công tử tuổi còn trẻ.

Lan sam công tử khê cau mày, tiểu huynh đệ trong lòng, thân thể như thế nào lại mềm mại đến như vậy?

Đã vậy còn như có như không trên người tỏa ra một mùi hương thơm mát?

Chẳng lẽ, người không có võ công, thân thể cũng đều mềm mại thơm mát như vậy sao?

Ngạo Mai tỉnh táo lại, vội vàng giãy khỏi vòng tay vị công tử.

“Xin lỗi...”

Ngạo Mai trên mặt thoáng ửng đỏ, nàng chưa bao giờ bị nam nhân ôm qua, **“Đa tạ công tử!”**

“Hiền đệ khách khí rồi, chỉ là tiện tay tương trợ thôi!”

Công tử buông Ngạo Mai ra, vị tiểu huynh đệ này thật thú vị, lại còn mắc cỡ đỏ mặt nữa! Thật trông giống như một cô nương vậy!

Ngạo Mai chột hiệu ra, đúng rồi! Nàng bây giờ chính là nữ giả nam trang, chưa người nào phát hiện ra, cũng liền tự nhiên hẳn lên.

“Thật đa tạ vị huynh trưởng này...”

Sau đó, chân thành thi lễ.

“Hiền đệ không nên khách khí vậy!” Công tử đó cũng ôm quyền đáp lễ lại.

Mai Tuyết Tình đánh giá nam nhân trước mắt.

Một thân thiên lan sắc trường sam, thắt lưng vắt một thanh trường kiếm, ngọc thụ lâm phong nho nhã nhậm, trên mặt có chút lộ vẻ tươi cười, khiến cho người ta có một ấn tượng tốt, nguyện ý phục tùng.

Nhưng ánh mắt kia lại âm trầm kín đáo, thăm thăm như hồ sâu, thật khiến cho người ta không dễ dàng hiểu thấu, quả là một nam nhân khí vũ hiên ngang hơn người.

Mai Tuyết Tình vội tiến lên phía trước, hai tay ôm quyền mỉm cười nói, **“Vị huynh trưởng này xưng hô như thế nào?”**

“Tại hạ họ Trần...” Lan sam công tử cũng không vội, khoan thai hoàn lễ đáp

Chap 68

Tác Giả: Tất Minh Vũ

Edit: Okipanda

Beta: Fijian

“Trần huynh... Hôm nay đa tạ Trần huynh ra tay tương trợ!” Mai Tuyết Tình đưa tay ra mời, **“Xin mời Trần huynh ngồi xuống cùng trò**

chuyện.”

Đôi phu thê gây náo loạn đã chạy trốn thoát vô tung vô ảnh, sợ còn chần chừ chủ tiệm lại bắt bọn họ bồi thường đã làm hư cái bàn. Những người tò mò đứng vây xung quanh xem cũng đã giải tán, hàng xóm kể bên cũng biết được, chương quỹ của cửa tiệm quả thật là nhân vật không đơn giản.

Chương quỹ luận việc mà xét, có tình có lý đúng mực, không kiêu ngạo không siểm nịnh, một người thấu tình đạt lý như vậy thật không phải là người dễ trêu chọc.

Liên nhi bưng lên ba chén trà.

“Xin mời Trần huynh dùng trà!” Ngạo Mai lên tiếng mời.

Trần công tử nhìn Ngạo Mai vuốt cằm mỉm cười, biểu thị nỗi cảm kích.

“Trần huynh thật là đến chọn xem vải vóc?” Mai Tuyết Tình hỏi.

“Tại hạ chỉ là đi ngang qua, nghe được bên trong có tiếng người xô xao, liền tiến vào, thật không nghĩ tới, thuận tiện giúp vị hiền đệ này một tay!”

Trần công tử không chút vội vàng, khoan thai lên tiếng nói, vừa nghe đã biết vốn là một người có kiến thức giao tiếp xã hội rộng rãi rồi. Trần công tử đưa mắt nhìn Ngạo Mai một cái, vẫn đang mỉm cười thản nhiên.

Ngạo Mai tâm tình ấm áp vui sướng, như mặt hồ nước nhẹ nhàng gợn sóng lãng tăng khi gặp một làn gió xuân phất qua. Mặt của nàng trong bất tri bất giác vừa lại đỏ ửng lên, nàng cũng khẽ gật đầu mỉm cười đáp lại vẻ tươi cười của Trần công tử.

“Hai vị hiền đệ như thế nào xưng hô?”

“Tại hạ họ Sương.”

Mai Tuyết Tình trong lúc cấp bách chợt nảy sinh trí, nàng bây giờ thân phận vốn là Hạng Ngạo Sương.

“Tại hạ họ Mai.”

Ngạo Mai cũng rất thông minh, hiểu ngay ý của Mai Tuyết Tình, không cho biết họ thật của mình.

Tục ngữ nói, anh hùng không hỏi xuất xứ. Quân tử chỉ giao lãnh đạm như nước. Ba người ngồi tán dóc qua nửa canh giờ, trong lúc trò chuyện cũng không hỏi lẫn nhau những gì liên quan đến thân phận bối cảnh.

Trần công tử muốn đứng lên cáo từ. Mai Tuyết Tình cùng Ngạo Mai cũng không giữ lại.

“Trần huynh, sau này có dịp cũng nên thường xuyên qua lại!”

Ngạo Mai ôm quyền tiễn khách.

“Trần huynh, ngài đến nơi chúng ta chọn lựa vải vóc, hiền đệ sẽ ưu đãi cho huynh trưởng!”

Mai Tuyết Tình lại lên tiếng nói đùa.

“Cám ơn nhị vị hiền đệ! Trần mỗ nếu có cơ hội còn có thể trở lại bái phỏng nhị vị!”

Trần công tử ôm quyền thi lễ sau đó rời đi.

Sau khi trải qua việc tranh chấp đòi trả y phục kia, cũng không có ai còn dám đến quấy rối nữa. Mọi người cũng đã biết qua sự lợi hại của chương quỹ tiệm. Vô ưu bố trang càng ngày càng làm ăn phát đạt! Dòng người tấp nập vào mua sắm cũng càng ngày càng nhiều, nhất là những cô gái tuổi còn trẻ, khách hàng ngày càng đông.

Ban đêm, Mai Tuyết Tình, Ngạo Mai cùng năm nữ hài tử theo từ trong cung ra ngồi vây quanh tại bàn. Mai Tuyết Tình đem sổ sách buôn bán trong một ngày bày ra xem xét, tổng kết, thẳng thắn đưa ra các vấn đề còn cần phải cải tiến cho tốt hơn, đúc kết lại, dặn dò mọi người ngày mai phải chú ý những gì những gì, vân vân....

Không ngừng phát hiện vấn đề, lại không ngừng giải quyết vấn đề, đây là pháp bảo trong quản lý việc buôn bán của Mai Tuyết Tình.

Vô ưu bố trang buôn bán tốt như vậy, cũng là nhờ kinh nghiệm phương thức quản lý của nàng phân phối ra. Sau khi căn dặn, phân phối công việc hợp lý xong, mọi người bắt đầu tán dóc. Vốn là Liên nhi trước hết phát hiện được hiện tượng nữ khách hàng ngày càng tăng nhiều.

Nàng là người đầu tiên nói ra điều này.

“Nữ khách hàng ngày càng tăng nhiều nha?” Mai Tuyết Tình ngó qua Ngạo Mai, **“Tại sao?”**

Không đợi Ngạo Mai trả lời, Liên nhi đã nhanh nhẩu trả lời trước, **“Bởi vì, bọn họ đều là đến đây muốn nhìn thấy hai vị công chúa!”**

“Cái gì?”

Mai Tuyết Tình mới vừa nhấp ngụm trà vô miệng vội phun ra.

Vẻ mặt mọi người đều lộ vẻ cười.

“Tại sao?” Ngạo Mai cũng hồ đồ hỏi.

“Bởi vì hai vị chương quỹ đều rất tuần tú!”

Liên nhi cũng hết sức hưng phấn.

Lần này đến phiên Ngạo Mai kinh ngạc.

“Như thế nào có thể nảy sinh loại tình huống này? Chuyện này quả thật chúng ta cũng không có chuẩn bị tâm lý!”

“Như thế này thật mang đến nhiều phiền toái cho chúng ta rồi!”

Mai Tuyết Tình trình trọng dẫn dò, **“Sau này, chúng ta phải chú ý, ngàn vạn lần đừng ở trước mặt khách hàng lộ ra sơ hở. Chỉ cần ở ngoài cung, cứ giống như chúng ta đang tán dóc bây giờ vậy, cũng không thể lại xưng hô công chúa, hết thấy sau này cứ gọi chương quỹ thôi, nhớ kỹ chưa?”**

“Nhớ kỹ rồi!” Đồng loạt lên tiếng trả lời.

Sau khi chuẩn bị nước ấm cho hai vị công chúa tắm rửa, mọi người đều quay về phòng, bắt đầu ban đêm nghỉ ngơi. Thể lực cùng não lực mệt nhọc làm cho mấy tiểu cô nương này đầu vừa đặt vào gối đã nhanh chóng đi gặp chu công rồi.

Mai Tuyết Tình cùng Ngạo Mai bắt đầu tự tắm rửa.

Đóng chặt cửa, Ngạo Mai đắm đuối vai mình, thật đúng là quá mệt mỏi rồi! Trước kia, thân ở hậu cung, cuộc sống có kẻ hầu người hạ, cơm dâng nước rót không cần động tay động chân, chưa từng làm qua việc nặng nhọc, quả thật không biết, bá tánh bình dân muốn kiếm tiền nuôi gia đình thật vất vả, không dễ dàng một chút nào.

Nhưng mà, có làm việc vất vả cực nhọc, Ngạo Mai cũng thu hoạch được vô số vui sướng khác. Khi bản thân ở cùng một chỗ với Ngạo Sương tỷ tỷ, nàng cũng học được không ít tri thức. Đó là những điều trong sách vở vốn không có đề cập tới.

Ngạo Sương tỷ tỷ thật đúng là lợi hại, hiểu biết nhiều không kể xiết, đối nhân xử thế thật khéo léo, không kiêu ngạo không siểm nịnh, tâm tư thật tỉ mỉ, cẩn trọng. Nếu như, tỷ tỷ thật là nam nhân, mình khẳng định sẽ thích hẳn.

Người tướng mạo vừa tuấn tú lại vừa có năng lực, còn có thể tự mình kiếm được rất nhiều tiền, nam nhân như vậy có đốt đèn lồng giữa ban ngày cũng tìm không được!

Ngạo Mai lắc đầu, mỉm cười tự giễu cợt mình.

Lại chỉ nghĩ đến những điểm tốt của Ngạo Sương tỉ tỉ rồi, như thế nào lại không nghĩ tới bản thân cũng nên tự thay đổi giống tỉ ấy một chút đây?

Ngạo Sương tỷ tỷ một mình phụ trách mua hàng, phụ trách sổ sách, phụ trách việc mua bán trong cửa tiệm, ngay cả đến chuyện tay cờ bạc đến đây

kiếm chuyện gây nháo cũng đều là do tử ấy xuất đầu lộ diện xử lý ổn thỏa, quả thật là không dễ dàng cho tử ấy rồi!

Sau này, mình còn phải học hỏi nhiều hơn một chút, chịu khó vất vả một tí, thay tử ấy chia sẻ một ít khổ cực!

Ngạo Mai cởi bỏ y phục, gỡ bỏ tấm vải quấn chặt ngang ngực ra, để cho bộ ngực bị bó chặt cả ngày trong tấm vải được phơi bày ra.

Cúi đầu xem qua vết tích thật sâu trước ngực một chút, Ngạo Mai đưa tay lên nhẹ nhàng xoa bóp đôi nhũ hoa.

Bản thân vốn là đang trưởng thành, bộ ngực đang độ nảy nở còn chưa quá đầy đặn, thế nhưng, vì phải cải giả nam trang cho giống nam nhân một chút, các nàng không thể không lấy vải quấn chặt ngang bộ ngực của mình lại.

Ai bảo ở xã hội này nam tôn nữ ti, địa vị xã hội của nữ nhi bị xem nhẹ chứ!

Bằng không, các nàng hoàn toàn có thể quang minh chính đại làm việc buôn bán, nếu như vậy, nói không chừng, các nàng làm ăn buôn bán rất tốt đây! Như vậy cửa tiệm của các nàng tạo ra một phong cảnh mới trên con đường nơi thị tập này rồi!

Các nàng nếu như có thể lấy thân phận nữ nhi công khai kinh doanh cửa tiệm này rồi, như vậy theo lời Liên nhi nói hôm nay, hiện tượng nữ khách hàng tăng nhiều sẽ không bị xuất hiện nữa rồi.

Ngạo Mai giơ lên chân ngọc thon dài bước vào trong mộc thùng.

Nàng đưa đôi tay trắng như ngọc lên gỡ bỏ búi tóc, làm cho mái tóc dài óng mượt buông xuống, nhẹ nhàng như thác nước chảy xuống, xõa ra ôm lấy hai bờ vai.

Nhẹ nhàng nghịch ngợm đưa tay khoát dòng nước ấm, làm cho mặt nước tách ra thành hình mũi tên, hai tay vốc nước ấm áp đưa lên cao, để từ từ chảy qua kẽ tay xuống đầu đôi nhũ hoa hồng hồng xinh xinh, nhẹ nhàng vân vê, ngày mai, có lẽ vết ứ đọng nơi ngực sẽ biến mất.

Ngạo Mai nhắm mắt, trầm sâu mình vào trong làn nước ấm hưởng thụ, tay vẫn tiếp tục nhẹ xoa bầu ngực làm tan dần vết ứ đọng, cảm giác khó có được này thật thanh thản dễ chịu.

Một tiếng động khê khàng vang lên. Ngạo Mai vẫn không mở mắt. Bên ngoài gió nhẹ thổi vào qua khe cửa, vốn là thanh âm gió thổi cửa sổ thôi! Nàng vẫn không ngừng động tác tay, dánh dập bập bênh trong dòng nước phóng túng, trên môi khê nở nụ cười thỏa mãn. Nhờ có Ngạo Sương tỷ tỷ

mất trí nhớ, bằng không, các nàng vĩnh viễn cũng sẽ không có cơ hội ra cung.

Đột nhiên, Ngạo Mai cảm thấy không thoải mái, phảng phất có một ánh mắt nóng rực đâu đó đang nhìn chăm chú vào chính mình.

Thong thả mở hai mắt ra.

“Aaaa...”

Ngạo Mai hoảng hốt kêu to lên!

Nàng vịn vào thành mộc thùng vội nhồm người lên một chút.

Nhưng lại ý thức được bản thân mình không ổn, nàng lại vội vàng ngồi xuống trở lại trầm mình thật sâu vào trong thùng nước.

Mặc dù chuyện đã xảy ra chỉ trong nháy mắt, nhưng Trần Nhất Kiếm vẫn nhìn thấy rõ mồn một không sót một chút gì.

Trong mộc thùng chính là một nữ tử, vóc dáng thon thả mỹ miều.

Khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh xắn trắng mịn chột ửng đỏ thấp thoáng sau hơi nước ấm từ trong mộc thùng tỏa ra, hai đầu nhũ hoa nhỏ gọn hồng hồng nhấp nhô ẩn hiện sau làn nước sóng sánh, mái tóc mượt mà buông xõa ôm trọn bờ vai, từng giọt nước tí tách từ trên gương mặt ửng hồng nhỏ xuống thùng nước.

Những giọt nước lấp lánh, long lanh như châu ngọc trên thân thể nàng chậm rãi chảy thành dòng vào đôi nhũ cầu đang vươn lên như hai ngọn núi nhỏ cao vút, trên đỉnh núi là hai điểm nho nhỏ hồng hồng còn đọng lại những giọt nước trong suốt như pha lê, long lanh như ngọc cũng lộ vẻ mơn mớn.

Nước sau đó lại mơn man, lăn chảy xuống phía dưới, mơn trớn vòng eo thon nhỏ nhắn và phần bụng bằng phẳng, rồi từ từ chảy xuống một chút phía dưới phần bụng, một mảnh cỏ tiếp nhận sự vuốt ve của dòng nước, dòng nước vẫn chưa dừng lại, tiếp tục chảy dài xuống đôi chân thon thả.

Nước vẫn còn thừa dịp theo từ trên thân thể mỹ miều của nàng tí tách rơi vào trong thùng nước, làm mặt nước trong mộc thùng xao động, gợn thành những vòng tròn to nhỏ lăn tăn miên man.

Trần Nhất Kiếm ôm bên người mỹ nữ như tiên.

Thật đúng là, hửn bị tình cảnh trước mắt thật sự làm rung động rồi!

Nàng phảng phất như tinh linh rơi lạc vào nhân gian, ưu nhã thanh thoát không nhiễm chút bụi trần.

Cửa tiệm này trong nhà như thế nào còn có nữ tử?

Ngay lúc Ngạo Mai vừa “Aaaa” hét lên một nửa, Trần Nhất Kiếm đã tiến lên lấy tay che miệng của nàng lại, sau đó vươn cánh tay kia tới, đem

ngạo Mai từ trong mộc thùng bể ra.

“Ta không phải là người xấu! Đừng lên tiếng!”

Thân thể trần trụi mềm mại mang theo mùi thơm ngát đang áp sát trong lòng hắn, mùi thơm thoang thoảng này phảng phất như ở nơi nào đó đã từng người qua.

Trần Nhất Kiếm cảm giác như thân thể mình đang phản ứng theo bản năng của nam nhân, hắn cố trấn tĩnh lấy y phục bên cạnh phủ kín lên thân thể Ngạo Mai,

“Người đừng có kêu! Hãy nghe ta nói, ta gặp phải một chút phiền toái, nghĩ tới đây tìm bằng hữu, ta thật không biết nơi này còn có nữ nhi!”

Ngạo Mai gật đầu, tỏ vẻ nàng đã nghe hiểu.

Đồ ngốc, nơi này đều là nữ tử, nếu gặp phải nam nhân mới là lạ đấy!

“Ta ở chỗ này chỉ nghỉ tạm trong chốc lát rồi đi, thỉnh cô nương tha thứ cho hành động lỗ mãng vừa rồi!”

Buông Ngạo Mai ra, Trần Nhất Kiếm ôm quyền thi lễ.

Ngạo Mai vội vàng mặc y phục vào.

May mắn nam nhân trước mắt còn không có nhận ra mình, chính mình đúng là trước đó vài ngày, hắn từng ra tay cứu giúp nhị chương quỹ.

Nếu không phải vậy, quả thật thân phận nữ nhi của mình đã bị bại lộ rồi, nói không chừng lại sẽ mang đến nhiều phiền toái cho cửa tiệm rồi đây!

“Công tử xưng hô như thế nào?”

Ngạo Mai làm như không nhận ra hắn, lên tiếng hỏi.

“Tại hạ họ Trần, Trần Nhất Kiếm!” Nàng là người thứ nhất biết tên hắn.

Vì thực hiện kế hoạch của chính mình, Trần Nhất Kiếm chưa từng nói cho bất kỳ ai biết qua tên họ của hắn.

Mỗi khi có người hỏi tên của hắn, hắn chỉ nói cho người khác biết hắn họ Trần, những thứ khác không nói thêm nữa, nhưng mà, nữ nhân trước mắt khiến cho hắn buông lỏng cảnh giác.

Nói cũng không rõ tại sao, hắn lại nghĩ muốn đem tên họ của mình nói rõ cho nàng biết, từ nội tâm hy vọng nàng có thể nhớ kỹ đến mình.

“Làm sao vậy? Người kêu cái gì?”

Mai Tuyết Tình tắm rửa xong, thay lại y phục mới đang chuẩn bị nghỉ ngơi, đột nhiên nghe được hình như là Ngạo Mai hô to lên một tiếng, nhưng sau đó lại không có thanh âm gì nữa.

Mọi người vốn là do chính nàng mang theo xuất cung, nên Mai Tuyết Tình lúc nào trong lòng cũng ghi tạc mọi người thân thể phải an toàn.

Nàng hy vọng mọi người bình an cùng nhau kiếm ra tiền, vạn nhất nếu ai đó trong số họ chợt biến mất, cho dù Hạng Ngạo Thiên không truy cứu trách nhiệm của nàng, bản thân nàng cũng sẽ không tha thứ cho mình, sẽ áy náy suốt cả đời.

Phủ thêm trường y vào người, nàng đi tới trước phòng Ngạo Mai, nhẹ nhàng gõ cửa hỏi.

“Đại chương quỹ, ta không có việc gì, mới vừa rồi nhìn thấy một người to lớn... Ta không có việc gì!”

Ngạo Mai trấn tĩnh lại trả lời.

Ngàn vạn lần không thể để cho tỷ tỷ biết chuyện này, bằng không, tỷ tỷ giễu cợt là chuyện nhỏ, danh tiết của chính mình phút chốc sẽ bị phá hủy.

Một người là thân phận công chúa vẫn còn là cô nương chưa xuất giá, vậy mà trong phòng lại giấu một nam nhân, tin tức này nếu truyền ra ngoài, bản thân nàng chỉ có chết mới bảo toàn danh tiết thôi!

“Không có việc gì là tốt rồi, sớm nghỉ ngơi đi!”

Mai Tuyết Tình yên tâm trở lại phòng của mình nghỉ ngơi.

Nghe bên ngoài đã không có động tĩnh nữa, Trần Nhất Kiếm thở dài một hơi, hỏi, **“Mới vừa rồi đại chương quỹ kia với cô nương vốn là người như thế nào?”**

Hắn trong lòng có chút không yên, bất an, chỉ sợ Ngạo Mai nói ra đại chương quỹ vốn là có liên quan đến nữ tử trước mắt....

“Vốn là...” Ngạo Mai dừng lại một chút,

Trần Nhất Kiếm tràn ngập chờ mong.

“Hắn là ca ca ta!” Ngạo Mai phản ứng cơ trí.

Trần Nhất Kiếm cười, đúng là một nụ cười ôn hòa.

Thế nhưng, từ trong nụ cười kia Ngạo Mai lại cảm thấy có chút bất an.

Người này với nụ cười vô hại kia lại làm cho Ngạo Mai trong lòng tràn ngập cảm giác không yên, cảm giác như có nguy hiểm.

Trần Nhất Kiếm cũng không ở lại lâu, lắng nghe động tĩnh bên ngoài, sau khi thấy không có gì dị thường, hắn rời đi.

Hắn rời đi trong lặng lẽ, không một tiếng động.

Bên trong trạch viện, một lần nữa lại an tĩnh, phẳng phất như chưa từng có cái gì phát sinh qua.

Chỉ có Ngạo Mai nằm ở trên giường trần trọc mãi đến khi trời hửng sáng.

“Nhị chương quỹ, sắc mặt ngài không tốt lắm, làm sao vậy?”

Liên nhi chu đáo tỉ mỉ trước tiên phát hiện Ngạo Mai vùng chung quanh đôi mắt xuất hiện quầng đen.

“Không có gì quan trọng, chỉ là đêm hôm qua ngủ không ngon!”

Ngạo Mai vội vàng che dấu. Mọi người cũng không hề hoài nghi, lại bắt đầu một ngày với công việc bề bộn. Sau khi màn đêm buông xuống, mọi người đều tiến vào hương vị ngọt ngào của giấc mộng đẹp. Vì đêm hôm trước mất ngủ, Ngạo Mai cũng đi nghỉ ngơi sớm.

Mai Tuyết Tình trong phòng ánh nến lung linh vẫn còn thắp sáng, nàng còn đang tự hỏi, cần lập ra sách lược như thế nào để tiếp tục duy trì tốt bốn tiệm, có như vậy mới có thể làm cho cửa tiệm buôn bán càng ngày càng tốt hơn.

Một trận gió trôi qua, cửa mở. Tiến vào một người. Lần này, Mai Tuyết Tình đúng thật là lại càng hoảng sợ. Một người đã lâu lắm rồi không lộ diện nay lại xuất hiện ở nơi này.

“Muốn Dọa chết người sao, ta còn tưởng rằng người vĩnh viễn biến mất nữa chứ!”

Nàng đối với Ngô Minh Tử nói chuyện cũng không chú ý đến lễ nghi tiểu tiết. Dù sao hắn cũng không phải người trong hoàng cung, không cần phải ở trước mặt hắn che dấu tính tình chân thật của chính mình, nếu lúc nào cũng đề phòng che dấu, sống như vậy thật sự quá mệt mỏi rồi.

Hai người họ đều là ngoại tộc như nhau!

“Sao vậy, mấy ngày nay ta không có tới, nhớ tới ta rồi sao?” Một bộ dáng phóng túng ngang ngược, không chịu gò bó.

“Nhìn bộ dạng này của người , nếu như ở quê nhà ta, thì người chính là một người ăn chơi trác táng, cạm bả của xã hội, đúng là tên du thủ du thực!”

Mai Tuyết Tình liếc mắt nhìn hắn một cái.

“Ta nghe lời này, hình như là không phải khen ta nha, giống như là đang mắng ta vậy!” Ngô Minh Tử vẫn là bộ dáng như cũ, không có chút nào kiêng dè.

“Thời gian dài như vậy người chưa từng lộ diện, đi đâu vậy?” Mai Tuyết Tình thờ ơ hỏi.

“Ta nói người nhớ tới ta rồi? Người vẫn còn không chịu thừa nhận!” Ngô Minh Tử dẫn người lên phía trước.

Mai Tuyết Tình không để lộ vết tích mau chóng né tránh, **“Ta làm sao còn có thời gian nhớ tới người khác , trong cửa tiệm rộng lớn này cả đồng chuyện lớn nhỏ cần giải quyết cũng đủ làm ta bề bộn rồi!”**

“Có một hoàng đế ca ca như vậy, bản thân mình còn có thể kiếm được tiền, thật không biết nữ nhân như người nghĩ như thế nào nữa!”

Ngô Minh Tử phảng phất như đối với việc Mai Tuyết Tình mở cửa tiệm buôn bán không quá tán thành.

“Người cũng không đồng ý ta mở cửa tiệm sao?”

Mai Tuyết Tình có chút thất vọng, **“Ta còn nghĩ người có thể sẽ ủng hộ ta đây! Dù sao, ở nơi này, ta cũng còn có người xem như bằng hữu!”**

Nhìn thấy sự thất vọng trong mắt nàng, Ngô Minh Tử trong mắt cũng hiện lên một tia không đành lòng, chỉ là một chút không đành lòng chột lóe qua rất nhanh rồi biến mất, Mai Tuyết Tình cũng không kịp bắt gặp.

“Ta là đau lòng cho người! Nhìn thấy người quá mệt mỏi rồi!”

Hắn vươn tay tới vỗ vỗ lên vai Mai Tuyết Tình, **“Hay là, ta đến đây nuôi sống người, như thế nào?”**

“Hừ... Người nghĩ rằng ta vốn là chim hoàng yến sao? Nhốt lại trong lồng son chờ nam nhân các người nuôi dưỡng sao?”

Mai Tuyết Tình trừng mắt nhìn Ngô Minh Tử, **“Ta muốn tự mình đổ mồ hôi, ăn bữa cơm do mình làm ra, lòng ta kiên định, ta muốn chứng minh, không có nam nhân các người nuôi dưỡng, chúng ta nữ nhân yếu đuối vẫn có thể sống như thường, vẫn có cuộc sống rất dễ chịu!”**

Ngô Minh Tử thật sâu nhìn chăm chú vào nàng, vẻ mặt lộ vẻ kinh ngạc, không thể tin được.

“Nữ tử như người thật quá mạnh mẽ rồi, nam nhân bình thường thật sự là không dám lấy người rồi! Ngay cả có nhằm lẫn lấy người

rước vào nhà, ngay ngày hôm sau, cũng sẽ đem người hưu thôi! Người đó nha, hay là cứ như vậy sống với hoàng đế ca ca của người cả đời đi!”

Ngô Minh Tử vỗ vỗ vào nếp nhăn trên áo choàng, **“Người đã bao lâu rồi chưa gặp qua hoàng huynh của người? Hình như trong cung đã xảy ra chuyện!”**

“Cái gì?”

Mai Tuyết Tình trái tim như trầm tới đáy biển, **“Có chuyện gì vậy?”**

“Có người hành thích hắn!” Lời nói khinh nhẹ lãnh đạm, nhưng người nghe lại khẩn trương không chịu được, nghĩ muốn biết rõ ràng chân tướng mọi chuyện.

“Người làm sao mà biết được?”

Mai Tuyết Tình nắm lấy ống tay áo của hắn, **“Không phải người làm chứ? Ngô Minh Tử, ta có thể nói cho người biết, ta xem người như bằng hữu, nhưng nếu người làm chuyện gì thương tổn đến hoàng huynh ta, người cũng đừng trách ta không khách khí!”**

Mai Tuyết Tình tăng thêm sức lực nơi tay.

“Ta sẽ không làm ra loại chuyện này,” hắn cầm lấy bàn tay bé nhỏ của nàng, **“Mặc dù ta thường xuyên ra vào trong cung, nhưng mà, ta sẽ không làm ra chuyện gì thương tổn đến người! Ta sẽ không làm người phải thương tâm, ta chỉ là muốn nhìn thấy người mỗi ngày đều có cuộc sống vui vẻ!”**

Khoảnh khắc ấy, Mai Tuyết Tình như bị mê hoặc.

Trái tim cũng ấm áp hắn lên.

Đêm hôm đó, đến phiên Mai Tuyết Tình mất ngủ. Nàng khẩn cầu trời nhanh nhanh, mau chóng sáng lên một chút. Nàng cần phải về cung đi một chút.

Sáng sớm, vừa an bài xong mọi chuyện trong cửa tiệm, Mai Tuyết Tình nhanh chóng muốn xuất môn.

“Đại chương quỹ, ngài đi đâu? Chúng ta bồi ngài đi!”

Liên nhi nhìn lom lom vào công chúa, chỉ sợ công chúa có ý muốn ra ngoài lại gặp chuyện gì bất trắc.

Giả trang thành nam nhân hay là công chúa cũng đều làm mê người như thế, hấp dẫn rất nhiều nữ khách hàng đến đây, nếu người khác biết được

nàng thân vốn là nữ nhi, như vậy lại càng nguy hiểm hơn! Nơi cửa tiệm lúc đó còn không bị vỡ nát do đám người chen chúc mới là lạ!

Cho nên, vì công chúa suy nghĩ, nàng thời khắc nào cũng chú ý đến hành tung của công chúa.

“Ta về nhà một chuyến, các người không cần đi theo...” Vì không muốn người khác hoài nghi, Mai Tuyết Tình không nói hồi cung, mà nói thành về nhà.

Chuyện cụ thể như thế nào, nàng cũng không có cách nào nói rõ với các nàng ấy.

Chuyện lớn như vậy, nếu một khi nói ra, mọi người còn không lo sợ nhốn nháo ầm ĩ hẳn lên sao. Muốn không thêm chuyện phiền phức tốt nhất là không nói, nói ra lại sẽ khiến cho mọi người không yên, thêm hoang mang lo sợ.

Ngay cả Ngạo Mai nàng cũng không nói cho biết, trước khi mọi chuyện còn chưa biết rõ ràng, càng ít người biết đến càng tốt.

Nhìn mọi người chuẩn bị xong mọi việc, cửa mở ra, Mai Tuyết Tình yên tâm rời đi.

Cửa tiệm của nàng cách hoàng cung cũng khá xa, Mai Tuyết Tình trong lòng nóng như lửa đốt, nàng gần như muốn chạy một mạch thật nhanh trên con đường nhỏ này thẳng tới hoàng cung.

oOoOoOoOoOoOoOo

Mãi đến khi đi đến trước Ngự thư phòng, trái tim nàng mới thoáng yên ổn lại một chút.

Giờ này Hạng Ngạo Thiên chắc vẫn còn đang thượng triều, Mai Tuyết Tình lưỡng lự đi vào trong Ngự thư phòng. Hai bên thị vệ thấy người đang đi tới vốn là công chúa giả nam trang, cũng không có ý ngăn trở.

Chính căn phòng này, vẫn còn bày biện như trước đây không chút gì thay đổi, Mai Tuyết Tình trong lòng cảm thấy bồi hồi, lại có cảm giác vô cùng thân thiết. Có lẽ là do nàng đã lâu lắm rồi cũng không tới nơi này!

Phía trước cửa sổ, nhụyên tháp vẫn còn đặt nơi đó, trên bàn nhỏ cạnh nhụyên tháp cổ cầm vẫn lẳng lẳng nằm yên, phảng phất như muốn nói thời gian đã trôi qua. Ngoài cửa sổ đại thụ lâu năm kia vẫn còn, trên đại thụ vẫn còn tổ chim kia, nàng đã từng cứu qua một chú chim nhỏ nay đã không biết đi về phương nào!

Có lẽ sau khi lớn lên, đã bay đi mất rồi! Chỉ mong không phải lại làm thức ăn cho con mẫn xà đáng ghét kia! Lão thụ lá cây đu đưa trong gió, vài

chiếc lá vàng úa đã khô héo, theo gió rơi xuống có lẽ là đã phiêu đảng đi nơi nào.

Hạng Ngạo Thiên nói đúng, cứu được một lần, không nhất định có thể cứu lần thứ hai.

Hắn đã nói một câu rất chân thật, đây là thế giới người vật đều phải đấu tranh sinh tồn, cũng giống như cửa tiệm của nàng, khi nàng mở ra cửa tiệm buôn bán, làm ăn buôn bán tốt sẽ còn tồn tại, nhưng nếu cửa tiệm làm ăn buôn bán không được tốt, ế ẩm thê lương, khách hàng rất ít không có mấy, sẽ nhanh chóng tàn lụi.

Đây là sinh tồn!

Đây là nhân sinh!

Tinh tế quan sát qua gian phòng một lượt, Mai Tuyết Tình tiến về phía long ỷ của Hạng Ngạo Thiên ngồi xuống.

Một tiếng thở dài vang lên!

Cảnh còn người mất rồi!

Trong lòng Mai Tuyết Tình dâng lên cảm giá ử rữ!

Xuân vậy thu thiếu hạ ngủ gật, có lẽ là do trời mùa thu, nàng gần đây luôn không có tinh thần, lúc nào cũng mệt mỏi, buồn ngủ!

Dạo gần đây phải xử lý mọi chuyện lớn nhỏ trong cửa tiệm thật sự làm nàng quá mệt mỏi rồi, không phải thân thể mệt, mà chính là tinh thần thể lực mệt.

Mai Tuyết Tình ngáp một hơi dài, hai mắt nhắm hờ lại, ngã người lên long ỷ chờ đợi Hạng Ngạo Thiên trở về.

oOOoOOoOOo

Vừa lâm triều xong Hạng Ngạo Thiên lập tức thẳng đến Ngự thư phòng.

Hàn Thanh đi ở bên cạnh, hướng về phía hoàng đế báo cáo sự việc.

“Người xâm nhập vào hoàng cung đêm kia, điều tra thế nào rồi? Có chút manh mối gì chưa?”

“Dạ hồi Hoàng thượng, bây giờ còn chưa tra ra được, chỉ có thể khẳng định đó là một nam nhân hơn nữa thân thủ vô cùng lợi hại, nhất

là khinh công, ty chức cũng cam bái hạ phong, cửa thành đã phải trọng binh canh gác ngày đêm, củng cố tăng cường việc lục soát!”

“A? Ngay cả người cũng tự thẹn rồi sao?”

Hạng Ngạo Thiên dừng lại cước bộ, **“Người này quyết không phải là một nhân vật đơn giản!”**

“Dạ vâng! Ty chức thất trách, vậy mà để cho thích khách đào thoát!”
Hàn Thanh tự trách, **“Ty chức đã cho gia tăng canh gác, tăng cường lục soát!”**

“Vậy là tốt rồi, có điều là, cần phải thận trọng, đừng để bá tánh bình thường không yên lo lắng, không nên khiến cho lòng người hoảng sợ!”

Hạng Ngạo Thiên vừa căn dặn vừa tự hỏi, **“Người này công phu thật là lợi hại, xâm nhập vào cung không chút phong thanh, lại không làm tổn thương đến bất cứ kẻ nào, chuyện này cũng quả thật rất kỳ quái! Bước tiếp theo, nhất định phải biết rõ thân phận của người này, sau đó, cũng cần phải tìm hiểu rõ ràng mục đích hắn vào cung là gì!”**

Nói một chút đã đi tới trước Ngự thư phòng dừng lại.

Đẩy cửa phòng ra, Hạng Ngạo Thiên bắt gặp khuôn mặt mà hắn ngày tưởng đêm mong.

Hắn phất tay, ý bảo Hàn Thanh lui ra.

Hàn Thanh khẽ liếc mắt nhìn nhân tiện thấy công chúa đang ngã người ngồi trong long ỷ, hình như đang nhắm mắt dưỡng thần.

Hàn Thanh chỉ mong sao cách công chúa xa một chút, bằng không, để nàng nhìn thấy, lại đem mình ra làm trò cười nữa!

Nàng vốn là Ngạo Sương sao?

Như thế nào tính cách lại biến hóa nhiều như thế?

Đóng kín cửa phòng lại, Hạng Ngạo Thiên đi về phía người đang ngồi dựa vào long ỷ.

Nhìn bộ dáng này của nàng, thật sự là nàng đã rất mệt mỏi rồi.

Trong cung có cuộc sống sung sướng nhưng nàng lại không màng đến, nàng muốn tự mình đi ra ngoài kiếm tiền nuôi sống bản thân, trước đây, chưa từng nghe thấy qua chuyện như vậy, sống hai mươi bảy năm, nay xem như hắn có thể mở rộng tầm mắt rồi!

Chẳng lẽ ở thế giới kia của nàng, nữ nhân đều đi ra ngoài xuất đầu lộ diện kiếm sống hay sao?

Nhẹ nhàng xoa mặt Mai Tuyết Tình, Hạng Ngạo Thiên trong lòng nảy lên nỗi chua xót thương tâm.

Mai Tuyết Tình như đứa trẻ khê trở mình trên long ý lẩm bẩm nói mớ, trên mặt đã không còn vẻ kiên cường và đề phòng ngày thường nữa, cứ tự nhiên như vậy ngủ say!

Hạng Ngạo Thiên âu yếm nhẹ ôm nàng vào lòng, khê khàng bế nàng lên xoay người đến phía sau bình phong, mở cửa mật thất ra đi vào.

Mai Tuyết Tình say sưa ngủ một giấc tỉnh dậy!

Hình như từ lúc mở cửa tiệm buôn bán, nàng cũng chưa từng nghỉ ngơi qua thoải mái như vậy.

Mở to hai mắt, nàng vươn vai duỗi thẳng người một cái.

Dáng điệu biếng nhác này của nàng đều được Hạng Ngạo Thiên thu hết vào trong mắt.

“Ca...” Mai Tuyết Tình vừa quay đầu qua, phát hiện Hạng Ngạo Thiên đang ngồi ở bên giường ánh mắt tràn đầy tình cảm đang say mê nhìn nàng. Vội vàng đứng dậy.

Hạng Ngạo Thiên vội giúp nàng, **“Muội muội, người mệt mỏi lắm rồi, hay là cứ tiếp tục nghỉ ngơi cho khỏe đi!”**

Mai Tuyết Tình vẫn còn chưa quên mục đích hồi cung của mình hôm nay.

“Ca... Người gần đây có khỏe không?” Mai Tuyết Tình không biết như thế nào mở lời.

Tin tức vốn là do Ngô Minh Tử tiết lộ cho nàng biết, Hạng Ngạo Thiên thì lại không biết qua người này.

Huống hồ, nàng cũng không có ý định để cho hai người bọn họ nhận biết nhau, Hạng Ngạo Thiên yêu nàng nhiều như vậy, nếu biết bản thân nàng còn quen biết một nam nhân khác chẳng liên quan gì, còn không nổi cơn thịnh nộ mới lạ.

Dù sao cũng không thể đi thẳng vào vấn đề, hỏi chuyện thích khách vào cung?

“Ca...”

Mai Tuyết Tình nhắc nhở Hạng Ngạo Thiên, **“Quốc sự trọng yếu, thân thể quan trọng hơn, sau này nhất định phải chú ý đến thân thể! Trong cung cũng cần phải thêm nhiều thị vệ tăng cường tuần tra!”**

Hạng Ngạo Thiên nghe khẩu khí của nàng nói chuyện như là mẫu thân dặn dò hài tử không nghe lời.

Hắn vươn tay, khẽ gõ vào đầu Mai Tuyết Tình, **“Ca tự biết cân nhắc, người cứ yên tâm đi! Nhưng thật ra bản thân người cũng cần phải chú ý nhiều đến thân thể một chút!”**

Nhìn thấy bộ dáng nàng mệt mỏi ngồi dựa vào long ỷ mà cũng có thể ngủ ngon, hắn thật sự rất đau lòng.

“Người ở ngoài cung, ca ca cũng không có cách nào thường đến được, người nếu có thời gian, cũng nên thường xuyên quay về cung hơn đến thăm ca ca, có được hay không?”

Hạng Ngạo Thiên như là cầu khẩn.

“Được, sau này, ta sẽ thường xuyên trở về cung thăm các người!”

Mai Tuyết Tình cường điệu nhấn mạnh hai chữ “Các người” .

“Ca... Kỳ thật, thân là hoàng đế, có rất nhiều điều bất đắc dĩ, khi người tạo quyền uy thực hiện tân chính, nhất định sẽ xúc phạm tới rất nhiều người, xung đột đến lợi ích của họ, có người khó tránh khỏi ghi hận trong lòng, nói không chừng còn có thể tùy thời trả thù, cho nên, sau này cần phải cẩn trọng, tăng cường nhiều việc phòng bị trong cung!”

Mai Tuyết Tình cho rằng, có thể vào cung hành thích, ngoại trừ nghĩ ở ngoài muốn cướp đoạt hoàng quyền, còn có thể tùy thời trả thù, cũng chỉ có thể có hai loại khả năng này thôi.

Hạng Ngạo Thiên thì lại không có huynh đệ nào khác, cho nên, đoạt hoàng quyền, khả năng chuyện này không lớn.

“Ca biết, thân là hoàng đế, đúng là phải vì lợi ích của trăm dân bách tính mà nghĩ đến, khó tránh khỏi phải xúc phạm tới lợi ích của một số ít người, nhưng mà, ca lòng dạ ngay thẳng, quang minh chính đại, cho nên, cũng không có gì phải băn khoăn lo lắng, không phải là ưu khuyết điểm là do mọi người công tâm mà xét sao!”

Hạng Ngạo Thiên trong lòng tràn đầy ấm áp, trên thế giới này, ngoại trừ phụ hoàng và mẫu hậu, lại có thêm nàng, một người thật lòng quan tâm đến hắn như thế, cố gắng muốn vì hắn mà phân ưu.

Một nữ nhân trên danh nghĩa là muội muội, một nữ nhân mà bản thân hắn yêu sâu sắc nhưng lại không thể công khai bày tỏ, chỉ có thể cất giữ trong lòng.

Một nữ nhân tâm tư tinh tế, suy nghĩ mạch lạc, phân tích thấu đáo, lời nói như thác đổ làm thư thái tâm can hắn.

“Ta tin tưởng ca có năng lực, không để cho những kẻ dụng tâm kín đáo thực hiện được ý đồ!” Mai Tuyết Tình vỗ vỗ vào vai hân.

“Ta đây có thể yên tâm trở về rồi!” Mai Tuyết Tình đứng dậy.

“Cũng muộn rồi, muộn muộn sau khi dùng xong bữa tối hãy quay về đi!”

Hạng Ngạo Thiên hy vọng nàng có thể lưu lại bên hân thêm nhiều một chút.

“Ta trước bữa trưa còn phải trở về, sợ rằng trong cửa tiệm có chuyện gì phát sinh, các nàng ấy xử lý không tốt, dù sao các nàng cũng còn chưa có kinh nghiệm gì!”

Hạng Ngạo Thiên nở nụ cười, nụ cười làm cho Mai Tuyết Tình mơ hồ, chẳng hiểu ra làm sao cả.

“Chỉ còn nửa canh giờ nữa, là tới thời gian dùng bữa tối rồi!”

Khẽ nháy người lên một chút, Mai Tuyết Tình mặt đỏ ửng đến sau cổ.

Bản thân mình như thế nào lại tham ngủ đến như vậy?

oOoOoOoOoOo

Sau khi dùng xong bữa tối, Hạng Ngạo Thiên đưa tiễn Mai Tuyết Tình trở lại cửa tiệm.

“Ca... Nhất định phải chú ý...”

Mai Tuyết Tình còn nghĩ muốn dặn dò thêm vài câu.

“Yên tâm đi, ca vốn là hoàng đế, không phải tùy tiện là có thể chết, cũng không phải tùy tiện là có thể để cho người khác xúc phạm tới!”

Nhắc tới cái chết, Mai Tuyết Tình tâm lý không yên, trong lòng nhin không được có chút lo lắng.

Nhìn Mai Tuyết Tình đi vào sân, Hạng Ngạo Thiên một mình cô độc tiêu sái trên đường hồi cung.

Ánh trăng bàng bạc soi xuống bóng lưng cao to mạnh mẽ của hân, rọi xuống đất một hình bóng trải dài cô đơn...

Sợ quấy rầy đến mọi người trong nhà đang nghỉ ngơi, Mai Tuyết Tình khe khẽ nhón chân trở lại phòng mình. Khi đi ngang qua phòng bếp, nàng nghe được bên trong có tiếng động khác thường thường. Nhẹ nhàng đẩy cánh cửa phòng bếp ra.

“Nhị chương quý? Người đang làm gì vậy?”

Ngạo Mai tay đang bưng tràn một chén cơm đầy vung thức ăn thừa còn lại trong bếp, đang chuẩn bị trở về phòng.

“Đại chương quý?”

Nhìn thấy Mai Tuyết Tình, Ngạo Mai hoảng hốt tay đang cầm chén cơm đầy thức ăn buông xuống rơi vương vãi trên mặt đất.

“Ta... Ta đói bụng... Ta cơm tối ăn chưa no!”

Ngạo Mai trong lòng run sợ trả lời.

“Vậy hãy hâm nóng lại hân ăn, ngàn vạn lần đừng ăn đồ nguội lạnh như vậy nha!”

Mai Tuyết Tình dặn dò xong, cũng không suy nghĩ gì nhiều, trở về phòng mình. Ngạo Mai bưng chén thức ăn khác trở lại phòng mình.

“Hiền đệ mới vừa rồi hình như là cùng người khác nói chuyện?”

Trần Nhất Kiếm hỏi.

“Là đại chương quý của chúng ta! Người mau ăn đi, sau khi ăn xong, cũng mau rời đi!” Ngạo Mai trong lòng chột dạ, thật sự lo lắng.

Trần Nhất Kiếm vẫn là bộ dáng nhàn nhã, không chút hoang mang, cơm nước xong, để chén đĩa qua bên, **“Ngu huynh nghĩ muốn ở lại trong phòng của hiền đệ mấy ngày!”**

Ngạo Mai thân thể thoáng chốc trở nên cứng đờ.

“Cái gì? Trần huynh... Người...”

Người ở chỗ này ẩn núp, ta làm sao bây giờ? Cô nam quả nữ ở chung một chỗ còn ra thể thống gì nữa?

“Làm sao vậy, hiền đệ... Chẳng lẽ là không chào đón ngu huynh sao?”

Trần Nhất Kiếm cách Ngạo Mai càng ngày càng gần.

“Cái kia... Không phải...”

Trần Nhất Kiếm tiến tới gần đến bên người Ngạo Mai, mang đến cho nàng một cảm giác áp bách mãnh liệt.

“Trần huynh, người rốt cuộc làm qua việc gì? Chính xác là giết người? Hay là phóng hỏa rồi? Nếu không, người như thế nào lại ấn núp, không dám gặp người khác?”

Ngạo Mai quyết tâm tìm cách tìm hiểu rõ ràng mọi chuyện, nàng cũng không thể thu nhận và giúp đỡ người có lai lịch không rõ ràng.

Cho dù, hắn từng trợ giúp qua nàng, như vậy nàng cũng không thể thu lưu một phạm nhân được.

“Hiền đệ, ngu huynh cam đoan với người, ta không có giết người, cũng không có phóng hỏa, ta cũng không xúc phạm tới bất luận kẻ nào, ta lần này là muốn tìm hiểu, biết rõ ràng một sự việc, chỉ có thế mà thôi.”

Trần Nhất Kiếm một lời thề son sắt cam đoan.

Nhìn ánh mắt chân thành của hắn, Ngạo Mai không thể không tin tưởng.

Trần Nhất Kiếm cách Ngạo Mai khoảng cách chưa tới một thước thì đứng lại.

“Hiền đệ, ngu huynh nghĩ muốn đưa một bằng hữu đến đây may y phục!”

“Hôm nào đưa hắn đến đây, đại chương quỹ chúng ta đã có nói qua rồi, người muốn mua vải hay may đồ ở đây, đều có thể được hưởng ưu đãi!” Nói đến việc buôn bán, ngạo Mai thả lỏng phóng khoáng hơn rất nhiều.

“Người bằng hữu này không ở trong thành, nhưng mà, ta rất muốn may một bộ y phục tặng cho hắn!”

Trần Nhất Kiếm không hề chuyển mắt, nhìn chăm chăm vào Ngạo Mai.

“Người biết kích thước hắn sao? Nếu biết cứ nói ra, còn có thể, nếu không biết, như vậy cứ may ra, bằng hữu của người mặc sẽ không vừa vặn thoải mái đâu!”

“Biết...”

Trần Nhất Kiếm hai tay khoát lên trên vai Ngạo Mai.

“Bả vai cùng hiền đệ không sai biệt lắm,” bàn tay to chuyển qua cần cổ trắng nõn của nàng, lưu luyến vuốt ve da thịt mịn màng của nàng, sau đó,

bàn tay hần tiếp tục di chuyển xuống dưới, **“Vòng eo lưng này... Cũng cùng hiền đệ giống nhau!”**

Bàn tay hần dừng lại nơi vòng eo thon nhỏ của nàng, hơi dùng lực một chút xoa xoa nơi thắt lưng của nàng, Ngạo Mai cả người liền ngã vào trong lòng Trần Nhất Kiếm.

Hơi thở nóng bỏng phả lên người Ngạo Mai, cảm thụ được thân thể nàng mềm mại, Trần Nhất Kiếm vẻ mặt vẫn không đổi, ánh mắt chợt lóe sáng nhanh như một tia chớp, như người vừa bừng tỉnh, miệng khẽ mỉm cười.

Tiểu nữ nhân, ngay cả trái cổ cũng không có, còn dám lừa mình dối người đây! Thiếu chút nữa bị nàng qua mặt rồi!

“Trần huynh...”

Ngạo Mai dùng sức đẩy Trần Nhất Kiếm ra, mặt đỏ giống như tôm luộc qua nước đun sôi.

“Hiền đệ...”

Trần Nhất Kiếm đưa tay khẽ vuốt nhẹ mặt Ngạo Mai, **“Nam tử hán đại trượng phu sao lại đỏ mặt?”**

“Trần huynh... Xin tự trọng!”

Ngạo Mai có chút tức giận, nam nhân này chuyện gì đã xảy ra, hình như là cố ý làm cho nàng bối rối!

“Xin lỗi, ngu huynh chỉ đùa một chút với hiền đệ thôi!”

Nhìn thấy Ngạo Mai nhú mày, Trần Nhất Kiếm thu tay lại nói, **“Ta cảm giác được cùng hiền đệ dường như hữu duyên, ta thật sự rất thích hiền đệ!”**

Thích là thật, chỉ có điều là “Nàng” mà không phải “Hần” .

Ngạo Mai cũng không tiếp tục truy cứu nữa.

Hần còn không có hỏi nàng đêm qua nữ nhân tắm trong phòng nàng là ai, nếu hỏi đến, nàng còn phải nói dối, bịa chuyện nói dối vốn là chuyện nàng đau đầu nhất!

Đều là nữ cải giả nam trang mà gây ra họa!

“Ngu huynh dự định tá túc nơi này của hiền đệ ba ngày liên tiếp, không biết ý hiền đệ như thế nào?”

Trần Nhất Kiếm cảm thấy rất kỳ quái, kinh thành toàn bộ giới nghiêm, bọn quan binh cũng bất động thanh sắc lục soát các nhà kề bên, nhưng hết lần này tới lần khác cũng không có quan binh tới lục soát Vô Ưu bố trang, thật sự là kỳ quái!

Có lẽ, đại chưởng quỹ nhà này cùng quan phủ quan hệ xử lý thật là tốt!

Đêm đầu tiên, hai người để nguyên y phục cùng nằm chung giường ngủ. Ngạo Mai hầu như không có chớp mắt chút nào, cầu mong trời mau sáng! Khi tới đêm thứ hai, đám người Liên nhi trợ giúp nâng mộc thùng tiến vào trong phòng, chuẩn bị nước cho nhị chưởng quỹ tắm rửa.

“Hôm nay không cần tắm! Lui ra được rồi!” Ngạo Mai nghĩ rất muốn tắm rửa, nhưng mà, trong phòng hiện đang ẩn giấu một nam nhân, nàng như thế nào còn có thể tắm?

Mắt thấy mặt nước nóng hôi hổi trôi nổi những cánh hoa phấn hồng thoang thoảng thơm, tràn ngập sức cảm dỗ, nhưng cũng không có thể bước vào, tâm lý kia thật là khó chịu!

“Hiền đệ, nếu không ngại, ngu huynh cùng người tắm rửa?”

Trần Nhất Kiếm đưa tay vào trong nước vớt ra một cánh hoa, **“Cái này sao cứ như là dùng cho nữ nhân vậy?”**

Đêm thứ ba ban đêm cũng đã tới, đám người Liên nhi đưa tới mộc thùng, bên trong chỉ có nước ấm trong suốt, không có những cánh hoa.

“Hiền đệ... Ngày hôm qua cũng lãng phí hết thùng nước rồi, hôm nay chúng ta không được lãng phí nữa phải dùng nha!” Trần Nhất Kiếm đưa hai tay vào trong mộc thùng vốc nước nghịch ngợm, **“Ngu huynh đã quên nói cho hiền đệ biết, nam nhân cũng có dùng cánh hoa tắm rửa, nhưng chẳng qua là, không phải cánh hoa hồng mà thôi!”**

Ngạo Mai biết, mình bị nam nhân trước mặt đem ra trêu chọc rồi!

Không để ý đến ánh mắt Ngạo Mai, Trần Nhất Kiếm cởi áo tháo thắt lưng bước vào trong thùng nước.

“Hiền đệ, trợ giúp ngu huynh lau chà lưng đi, ngày mai, lúc cửa thành mở rộng, ngu huynh đã có thể ra khỏi thành rồi!”

Nhìn bộ dáng không tình nguyện của Ngạo Mai, vừa lại bỏ thêm một câu nói **“Cứu người cứu cho trót, tiền Phật đến Tây Thiên đi!”**

Ngạo Mai yên lặng tiêu sái đến bên mộc thùng, tự nói với bản thân mình, không thể tức giận, không thể tức giận, nam nhân nguy hiểm này ngày mai đã đi rồi, mình cũng có thể thoát ly khổ hải rồi!

Thế nhưng, trong lòng như lại nảy lên một chút mất mát.

hân thể rắn chắc cường tráng ở trong nước, nửa thân trên lộ ra, nửa thân dưới ẩn hiện dưới làn nước trong suốt, vừa nhìn thấy thân thể lỏa lồ, Ngạo Mai trong lòng tim đập loạn xạ, bang bang loạn nhảy.

Nàng chưa từng thấy qua thân thể trưởng thành của nam nhân, mà còn lại như thế này nhìn gần như thế. Không yên lòng, cầm khăn chà chà phía sau lưng hắn, Ngạo Mai trong lòng thầm cầu khẩn hắn mau mau tắm xong.

“Hiền đệ, như thế nào lại không có chút xíu lực nào vậy, cứ như là một nữ nhân yếu ớt vậy!”

Thì ta chính là một nữ nhân!

Có thể để cho công chúa chà lưng cho, đó là nhờ phúc khí do tổ tông người tu luyện thành!

Ngạo Mai tay tăng thêm một chút sức, phát tiết hết nổi tức giận mấy đêm qua bị “áp bức” đè nén trong lòng.

Mấy đêm nay, hắn đêm nào cũng cùng nàng ngủ chung giường, bàn tay hắn không phải gác lên ngực của nàng thì cũng là ôm ngang qua eo lưng của nàng, muốn gỡ bỏ ra cũng không được, phảng phất giống như là hắn cố ý làm vậy.

Lúc đầu tay hắn thân thiết vòng qua ngực nàng ôm chặt, thấy nàng không nói gì cũng không bỏ ra, mỗi đêm lại còn phải chịu đựng sức nặng bàn tay hắn đè lên ngực, làm Ngạo Mai e sợ, động cũng không dám động, chỉ sợ hắn phát hiện nàng vốn là nữ nhân, sợ hắn lại làm ra những chuyện trái với luân thường đạo lý, phi lễ đối với nàng.

Ngạo Mai tiếp tục tăng thêm sức lực trên tay. Trần Nhất Kiếm cảm giác được tâm tình nàng đang biến hóa, bàn tay hắn vươn ra hơi dùng một chút lực, đã mang được Ngạo Mai vào trong ngực.

“Áaaa...”

Ngạo Mai lớn tiếng kêu lên, mới vừa hé miệng ra, thanh âm của nàng đã được Trần Nhất Kiếm nuốt trọn vào trong miệng.

Cái này dĩ nhiên là nam nhân hôn môi nàng?

Ngạo Mai hoảng sợ mở to mắt nhìn hắn.

“Người...”

Tay nhỏ bé dùng sức đâm đánh trước ngực hắn, **“Buông ta ra... Buông ta ra...”**

Đáng tiếc, thanh âm Ngạo Mai như tiếng kêu của con mèo nhỏ, toàn bộ đều bị đôi môi của Trần Nhất Kiếm loại bỏ nuốt vào trong miệng, chỉ còn lại là thanh âm yếu ớt.

Gặm cắn đôi môi anh đào mềm mại, nhấm nháp vị ngọt đôi môi của nữ tử trong lòng, Trần Nhất Kiếm cứ như vậy trong nháy mắt thất thần.

Cảm giác được thân thể mỹ miều mềm mại trong lòng yếu dần không chống đỡ nữa, Trần Nhất Kiếm mới buông nàng ra. Khuôn mặt nhỏ nhắn thẹn thùng đỏ rực hấp dẫn Trần Nhất Kiếm, phản ứng nam tính đặc trưng của nam giới trong lòng hắn nổi lên mãnh liệt.

“Ta là nam nhân... Người như thế nào... Người như thế nào...”

Ngạo Mai nhìn thấy ánh mắt mang ý cười tràn ngập sắc dục như vậy của Trần Nhất Kiếm, chợt dạ hỏi.

Trần Nhất Kiếm cầm bàn tay nhỏ bé mềm mại của Ngạo Mai đặt lên ngực mình, hướng tay nàng rê dọc theo vòm ngực săn chắc sau đó di chuyển từ từ xuống dưới thân thể rắn chắc của hắn.

Ngạo Mai nhắm mắt lại, không dám nhìn, lần đầu tiên vuốt ve thân thể nam nhân, rất rắn chắc, rất đàn hồi, thật không ngờ thân thể lại cùng nhau gần gũi khiêu động như vậy, nhưng dù vậy cảm xúc đụng chạm này rất tốt.

Nhưng mà, tại sao trái tim mình lại đập loạn xạ, nhảy liên hồi, nhanh như vậy?

Trần Nhất Kiếm dẫn đường đưa bàn tay nhỏ bé của nàng tiếp tục từng chút từng chút một di chuyển xuống dưới cơ thể hắn, không chút nào có ý dừng lại.

Nhìn nữ nhân đang ôm ấp trong lòng, dáng mạo e thẹn, tâm tư nhút nhát có chút khiếp sợ, dáng vẻ thật xinh đẹp rung động lòng người, Trần Nhất Kiếm càng thêm nhận định, nữ nhân này, hắn muốn có!!

Ngạo Mai vuốt ve cơ thể nam nhân tráng kiện, bộ dáng bắt đầu có chút hưởng thụ, thế nhưng, thân thể nàng bản thân càng lúc càng nóng dần lên, làm cho nàng bất an, thân thể vụng vẹo không yên.

Bàn tay nhỏ bé ngừng lại một chỗ.

Là cái gì? Nóng nóng lại có chút cứng cứng, lại còn đang không ngừng co rút động đậy?

Hình dáng lại giống như mộc bồng (*khúc cây nhỏ*) gì đó, Ngạo Mai thử dùng sức nắm một chút, Trần Nhất Kiếm phát ra một tiếng kêu rên rỉ mê mẩn, **“Uh... Uh...”**

Mộc bỗng? Ngạo Mai vụt mở mắt, cúi đầu vừa nhìn, bị hoảng sợ lại muốn bật ra tiếng kêu lớn.

Trần Nhất Kiếm sớm đã có điều phòng bị, không đợi tiếng kêu của nàng bật ra khỏi miệng, thì đã ngẫu nhiên hôn lấy môi nàng.

Lúc này Ngạo Mai cũng không tự chủ được nữa, vươn đôi tay nhỏ bé lên choàng qua cổ hắn, Trần Nhất Kiếm khi ấy mới buông ra.

“Người có đồ vật này sao?”

Trần Nhất Kiếm cầm tay Ngạo Mai, không cho nàng rút lui, bị nàng cầm qua “của quý” cảm giác thật sự rất tốt, như người tỉnh giấc khỏi cơn mê!

“Ta... Ta...” Ngạo Mai cà lăm hẳn lên.

“Ta đến thay người rà soát kiểm tra nha!”

Trần Nhất Kiếm nhanh chóng cởi bỏ y phục Ngạo Mai ra, nhìn thấy bộ ngực no tròn của nàng bị bó chặt trong dải lụa trắng như vậy, trong mắt hắn xẹt qua một tia đau lòng, thương tiếc.

Cởi bỏ dải lụa trắng vừa rộng vừa dài ra, trong tay Trần Nhất Kiếm không ngừng kéo dải lụa trắng, chẳng mấy chốc trước mắt hắn lộ ra đôi nhũ hoa tròn trịa vùng cao.

Được cởi bỏ phóng thích, song nhũ trắng như tuyết vui sướng nảy lên, bật ra, vươn cao như đôi núi cao vút.

Nhẹ nhàng vốc nước để rơi xuống bộ ngực căng tràn sức sống của Ngạo Mai, thương yêu luyện tiếc nhẹ xoa nắn, sau đó, lại cúi đầu ngậm lấy đôi đầu nhũ gọn nhỏ hồng nhạt, vô vàn yêu thương nhẹ mút lấy.

Ngạo Mai bị động tác Trần Nhất Kiếm hù dọa đến ngây người, mặc cho hắn loay hoay trước ngực nàng, thân lại còn không khỏi ngửa ra sau phó mặc thân xác cho hắn, đem hai bầu ngực nõn nà lồ lộ phơi bày trước mắt hắn.

Trần Nhất Kiếm cũng không có cách gì khống chế dục vọng bản thân mình nữa, hắn từ trong mộc thùng đứng lên, ôm lấy Ngạo Mai thân thể còn đang trần trụi hướng về phía giường đi đến, trong miệng vẫn còn ngậm lấy đầu vú tròn tròn nhỏ gọn xinh xinh.

Thình lình thân thể tiếp xúc với bầu không khí lạnh, làm cho Ngạo Mai bừng tỉnh lại.

Nàng ý thức được nguy cơ trước mắt, **“Buông ta ra... Buông ta ra...”**

Cho dù nàng giãy dụa đánh đấm như thế nào, Trần Nhất Kiếm cũng không chút động lòng.

Nhà đầu vú nhỏ xinh đang ngậm trong miệng ra, Trần Nhất Kiếm một lần nữa nòng nân hôn lên môi Ngạo Mai, gặm cắn chỉ trong chốc lát, lại nói **“Đừng kêu, bộ nàng muốn gọi tất cả mọi người tới đây, xem bộ đáng chúng ta bây giờ ra sao sao?”**

Hiệu quả tốt lắm, Ngạo Mai ngừng giãy dụa.

“Người buông ta ra... Van cầu người...” Xem ra dùng sức không được rồi, phải chuyển qua ôn nhu, Ngạo Mai lên tiếng cầu xin.

Đem Ngạo Mai đặt vào trên giường, Trần Nhất Kiếm vừa lại đè lên thân thể nàng, một cách chân thật đáng tin tuyên bố, **“Từ hôm nay trở đi, nàng nhất định là nữ nhân của ta!”**

Vừa lại cúi xuống ngẫu nhiên hôn lên đôi môi mềm mại của nàng, đến khi thấy trên mặt Ngạo Mai lưu lại dòng nước mắt, hân mới ngừng lại động tác.

“Yên tâm, ta sẽ không muốn nàng đâu! Ta chỉ là rất khát vọng nàng mà thôi, nếu nàng nguyện ý cho ta, ta thật muốn ngay bây giờ ái ân với nàng!” Trần Nhất Kiếm thanh âm khàn khàn, như là cố gắng hết sức kiềm nén dục vọng của bản thân.

Ngạo Mai đầu không ngừng lúc lắc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn vương đầy nước mắt.

“Thôi được rồi, ta từ bỏ... Ta từ bỏ...”

Thay nàng lau đi nước mắt đọng trên mặt, tha thiết ôm siết nàng vào trong lòng, **“Chúng ta ngủ đi, ta đáp ứng nàng, đêm nay không hề chạm vào nàng, được chứ?”** Nhìn bộ dáng trước mắt mỹ miều mượt mà rung động lòng người, Trần Nhất Kiếm miễn cưỡng kiềm chế khát vọng mãnh liệt trong lòng.

Như là nhớ tới cái gì, Trần Nhất Kiếm tháo ngọc bội mang bên hông trường sam xuống, giao vào trong tay Ngạo Mai.

“Cái này nàng giữ lấy, ta là người Nam Trần quốc, sau này, nếu có dịp đến bên kia làm việc, mang theo cái này, sẽ có thể dùng đến!”

Hôn lên trán Ngạo Mai một cái, **“Nhưng mà, ta nghĩ, cũng dùng không được bao lâu đâu, ta sẽ lấy người đưa trở về!”**

Trong đôi mắt tràn đầy ý cười.

Ngạo Mai chỉ ghi nhớ, câu nói kia của hân không hề chạm vào nàng, cho nên, nàng yên tâm tiến vào mộng đẹp.

Nhìn đáng vẻ say sưa ngủ ngây thơ trong sáng của nàng, Trần Nhất Kiếm có chút tự trách, mới vừa rồi tình cảm kích động, hành động có phần thái quá, dù sao nàng cũng còn là tiểu nữ nhân tao nhã chưa trải việc đời, thật sự làm nàng hoảng sợ, sém chút nữa làm hư nàng rồi.

Ngạo Mai cảm giác hương vị ngọt ngào trong giấc ngủ.

Khi mở mắt ra, ánh mặt trời đã rọi vào tận bên trong phòng.

Như thế nào không ai gọi nàng rời giường vậy?

Ôi, đau chết người đi được!

Đêm qua mọi chuyện giống như dòng suối tuôn trào hết thảy trong đầu. Hẳn đi, không hề lưu lại đôi câu vài lời, vị trí bên người đã trở nên lạnh ngắt từ hồi nào. Trong phòng không còn lưu lại bất cứ dấu vết gì chứng tỏ là hẳn đã tới. Phảng phất, giống như chưa từng xuất hiện qua.

Trong tay lạnh lạnh, xòe bàn tay nhỏ bé đang nắm chặt ra, ở trong bàn tay là một miếng ngọc bội trong suốt hình dáng kỳ lạ. Hẳn từng nói qua cái gì? Nói gì có việc xảy ra cầm thứ này là được? Hẳn cho rằng hẳn là ai vậy, hẳn là hoàng đế sao? Tên nam nhân này thật tự cho hẳn là đúng sao!

Ngạo Mai đem miếng ngọc bội cất dấu đi, khẽ thở dài nhẹ nhõm. Đi cũng tốt. Khởi phải khiến cho nàng cả ngày sống trong tâm trạng lo lắng đề phòng, gạt tỷ tỷ, gạt Liên nhi, bản thân nàng cũng đã sớm trở thành một kẻ đại lừa gạt rồi.

Thế nhưng, hẳn đi, cũng nên nói với nàng một tiếng chứ! Như thế nào có thể cứ như vậy lặng lẽ rời đi rồi!

Rửa mặt xong, ăn qua loa điểm tâm, vội vàng đến tiền viện, trợ giúp trông coi việc buôn bán. Vừa đưa mắt nhìn Liên nhi đã phát hiện thấy có vấn đề rồi, thừa dịp lúc trong cửa hàng không có ai, Liên nhi tiến tới tiếp cận, hỏi thăm Ngạo Mai lúc này đang ngồi xem qua các trương mục.

“Aaa, nhị chương quỹ, trên cổ ngài như thế nào lại ứ đọng nhiều vết bầm xanh như vậy?”

Một câu nói, làm cho ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Ngạo Mai. Ngạo Mai cây bút đang cầm trong tay “Ba” một tiếng rơi xuống trên mặt đất. Cây bút nọ cứ lọc cọc lạch cách lăn dài về hướng cửa.

Ngạo Mai thoáng chốc gương mặt đỏ bừng, vội khom lưng nhặt bút, nhưng cây bút bị đánh rơi lăn dài đến trước cửa đã được Mai Tuyết Tình nhặt lên. Ngạo Mai khom lưng trong nháy mắt, Mai Tuyết Tình cũng phát hiện trên cổ nàng ứ đọng những vết bầm xanh.

Cái loại ứ đọng vết bầm xanh này, Mai Tuyết Tình vốn hết sức hiểu rõ nhưng có điều là...!

Hơn một tháng trước, Hạng Ngạo Thiên đã từng ở trên khắp thân thể nàng gây ra! Đưa tay để lên trên cổ Ngạo Mai, nhẹ sờ qua một chút, xác định không phải dính đồ vật gì khác, Mai Tuyết Tình mỉm cười. Nụ cười có

chút mập mờ. Hù dọa Ngạo Mai sợ đến cả người tóc gáy cũng dựng đứng hẳn lên, người cũng nổi cả gai ốc.

Cũng may Mai Tuyết Tình cái gì cũng không hề hỏi qua, chỉ là, cười cười lắc đầu, lăm bằm lăm bằm đi vào, **“Đây là Ngạo Mai, bằng không ta thật sự còn hoài nghi...”**

Vừa nói, loáng một cái người đã tiến vào hậu viện ẩn mất dáng, chưa ai ở phía sau nghe được nàng đã nói qua cái gì.

oooooooooooo

Ngoài thành, trong một ngôi miếu cũ kỹ đổ nát.

“Hồi bẩm bang chủ, tên hoàng đế đêm hôm qua đích thân đưa tiễn vị đại chương quỹ của Vô ưu bố trang trở về!”

“Nghe thấy bọn họ nói cái gì rồi sao?” Một nam tử tuổi hơn ba mươi hỏi.

“Cách quá xa, không nghe được rõ ràng!”

“Tiếp tục dò xét rồi báo lại!” Bang chủ công đạo.

Hạng Ngạo Thiên, đối với người ta không làm gì được nữa rồi, vậy thì ta sẽ xuống tay từ những người thân cận của người, ta cũng muốn người biết, mất đi người thân cận cảm thụ của người sẽ như thế nào!

oooooooooooo

Buổi tối, theo sự gợi ý của Mai Tuyết Tình, Liên nhi và đám người Tiểu Thanh làm một bữa cơm thịnh soạn, chúc mừng cửa hàng khai trương được hai tháng.

Mọi người đều cao hứng bàn bạc về thu hoạch trong hai tháng này, trong lời nói đều bộc lộ vẻ hưng phấn. Triển vọng tương lai, mọi người cũng tin tưởng tăng gấp bội.

Nói không rõ tại sao, Mai Tuyết Tình chính là cảm giác không có gì hứng thú.

Nhìn mọi người ăn uống ngon lành, nhưng bản thân nàng lại như thế nào cũng ăn không vô chút nào.

“Đại chương quỹ, người cũng ăn qua một chút món cá này đi, đây là món sở trường của Liên tiểu nhị, chúng ta phải tận hưởng mãi nàng ấy mới trở tài đấy, người ăn nhiều một chút đi, bằng không, sau này, nàng ấy sẽ không làm cho chúng ta ăn nữa đâu!”

Ngạo Mai gấp một miếng cá để vào trong chén Mai Tuyết Tình.

“Được rồi!” Vì không muốn làm mọi người mất hứng, Mai Tuyết Tình gấp miếng cá lên đưa vào trong miệng.

“Oe...” Mai Tuyết Tình vội đứng lên, chạy hướng ra ngoài cửa, **“Oe... Oe...”** Toàn bộ những gì vừa mới ăn xong, tất cả đều nôn ọe cả ra.

“Làm sao vậy?” Tất cả mọi người đều chạy ra.

“Đại chương quỹ, người ăn phải món gì có mùi vị khác thường rồi sao?”

Liên nhi vốn là người khấn trương nhất, chỉ sợ mọi người nói nàng làm ra thức ăn không thể ăn.

“Không phải, có thể là gần đây mệt mỏi, luôn không có khẩu vị!”

Mai Tuyết Tình một lần nữa trở lại vị trí ngồi xuống, cùng mọi người tiếp tục ăn uống.

“Đại chương quỹ, người sau này phải nghỉ ngơi nhiều một chút đi, trong hai tháng này, chúng ta cũng học được không ít điều, kinh nghiệm cũng tích lũy được rất nhiều, cho nên, sau này người có thể nghỉ ngơi nhiều rồi!”

Liên nhi hết sức đau lòng, thương yêu công chúa, bởi vì công chúa đối với các nàng lúc nào cũng tốt, chưa bao giờ xem các nàng là hạ nhân mà đối đãi.

Mặc dù, cũng thường xuyên phê bình bọn họ, nhưng mà, như vậy cũng đều là vì muốn tốt cho các nàng, cái loại phê bình này giống như là tỷ tỷ đối với muội muội giáo huấn qua, tuyệt nhiên không ra tay đánh các nàng!

“Đúng vậy, đại chương quỹ, ngày mai người trở về nhà xem qua đại phu một chút đi! Thân thể trọng yếu hả! Để cho đại phu bắt mạch, kê vài thang thuốc bổ điều dưỡng sức khỏe cũng tốt!”

Ngạo Mai cũng khuyên Mai Tuyết Tình.

“Được rồi!”

Mai Tuyết Tình nhân tiện thuận theo, vừa lúc mấy ngày nay nàng cũng không hồi cung rồi, để đại phu bắt mạch khám qua một chút cũng tốt, cũng thuận tiện thăm hỏi Hạng Ngạo Thiên, đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Ngày hôm sau, nán lại trong cửa hàng một lúc, trở lại trong cung đã vốn là giữa trưa.

Hạng Ngạo Thiên cùng các tần phi các đang cùng nhau dùng trung thiện (bữa trưa).

Mai Tuyết Tình có chút ngạc nhiên, hôm nay, hăn như thế nào lại có hứng thú như vậy cùng các phi tử dùng thiện?

Đi vào trong sảnh, Lưu công công an bài Mai Tuyết Tình ngồi xuống kế bên cạnh Hạng Ngạo Thiên.

“Muội muội, gần đây có phải hay không lại mệt rồi? Sắc mặt không tốt lắm!”

Hạng Ngạo Thiên nhìn chăm chăm vào hình dáng trước mắt.

“Quả thật có chút không khỏe, muội hôm nay trở về, chính là muốn mời ngự y bắt mạch!”

Mai Tuyết Tình nhìn Hạng Ngạo Thiên khẽ cười đáp, cho một ánh nhìn trấn an để làm cho hăn yên tâm.

“Công chúa muội muội bất tất tự làm khổ mình? Trong cung cuộc sống thoải mái người không hưởng thụ, hết lần này tới lần khác chạy ra ngoài cung bên ba chịu khổ, người khác nếu biết, còn tưởng rằng Hoàng thượng nuôi không nổi người nữa đấy!”

Nghi phi mở miệng mỉa mai không hề dấu diếm.

Yến tước yên tri hồng học chi chí? *

*(Chú thích: * Yến: chim én. Tước: chim sẻ. An: làm sao? Tri: biết. Hồng học: chim hồng và chim học, hai loại chim rất khỏe, bay cao và xa. Chí: chí khí.*

Câu trên có nghĩa là: Chim én và chim sẻ làm sao biết được cái chí khí của chim hồng và chim học.

Ý nói: Kẻ tiểu nhân làm sao biết được chí khí của người quân tử anh hùng.)

Mai Tuyết Tình trong lòng hừ nhẹ một tiếng!

“Nghi phi nương nương, bốn công chúa xuất cung vốn không có ai biết, nếu như có người khác biết, ta nghĩ vậy cũng là từ trong miệng các vị ngồi đây truyền ra thôi!”

Mai Tuyết Tình đưa mắt lướt nhìn qua các phi tần một cái.

“Huống hồ, bốn công chúa xuất cung, cũng không hề giống trống khua chiêng tuyên truyền ra ta là công chúa, cho nên mới nói, chuyện này cũng không ảnh hưởng gì đến uy nghi Hoàng thượng, càng chưa nói tới, Hoàng thượng nuôi hay không nuôi nổi ta!”

Từ sau khi Hạng Ngạo Thiên biết thân phận thực sự của Mai Tuyết Tình, nàng cũng không còn giả bộ ra bộ dáng nhu thuận mềm mại như một chú

chim nhỏ nép vào người chờ che chở nữa, bản tính nhanh nhẹn quật cường không chút nào chần chờ sẵn sàng triển lộ ra, nàng tận dụng khả năng đem bản thân thực sự của chính mình biểu lộ ra ngoài.

Ở triều đại này sống không được vui vẻ rồi, nếu lại phải ủy khuất chính mình giả bộ một bộ đáng đáng thương, nàng cảm giác có lỗi với chính mình.

Các vị phi tần đang ngồi đây đều bất ngờ, thật chưa từng ngờ tới, công chúa lại lợi hại như thế, thật sắc sảo đến ngạc nhiên. Tất cả mọi người không hẹn mà cùng đưa mắt tập trung nhìn về hướng hoàng đế.

Hạng Ngạo Thiên vẫn thản nhiên như là không có việc gì, bình thản nhâm nhi rượu trong chén ngọc. Tiểu nữ nhân này càng ngày càng giỏi hoạt, đây chính là diện mạo chân thật của nàng đây sao!

Ân nói sắc sảo lạnh lợi, một tú tài xuất sắc còn không đối phó được nàng, lại càng không nói đến các tần phi rồi!

Nghi phi thật không nghĩ tới chính mình vừa rồi tự làm bẽ mặt, vô cùng thất vọng, các tần phi khác cũng không dám lại đối với việc công chúa xuất cung mà đưa ra dị nghị.

Mai Tuyết Tình vừa lại nói thêm một câu, càng làm cho mọi người á khẩu không trả lời được.

“Ta chuẩn bị bắt đầu từ tháng sau, thỉnh cầu trong cung ngưng hẳn việc cấp tiền tiêu vật hàng tháng cho bọn người Liên nhi, ta có thể cấp các nàng ấy gấp đôi phần tiền tiêu vật hàng tháng được trong cung cấp phát. Mặc dù, tiền tiêu vật hàng tháng cấp cho các nàng ấy không nhiều nhận gì, thế nhưng, coi như là ta vì Hoàng thượng chia sẻ một chút, chi tiêu quốc khố cũng tiết kiệm được một chút!”

Lúc này, ngay cả Hạng Ngạo Thiên cũng buông chén rượu xuống, đánh giá nàng. Mai Tuyết Tình dừng cảm nghênh đón ánh mắt nhìn chăm chú của Hạng Ngạo Thiên. Cho các người mỗi người tự cho mình siêu phàm, lại có người nào đó thật sự thay hoàng đế nghĩ tới, lại có người nào đó cố gắng thay hẳn gánh vác một phần, chia sẻ qua cái gì không? Chỉ biết ở hậu cung ghen tuông tranh sủng đấu đá với nhau!

“Dùng bữa đi, đây là sườn hầm chiên, muối muối ăn nhiều một ít, cũng tốt cho thân thể!”

Để xoa dịu bầu không khí gượng gạo khó xử, Hạng Ngạo Thiên gấp một miếng sườn lớn để vào chén Mai Tuyết Tình.

“Vốn là Trẫm đồng ý cho công chúa xuất cung, ngự y nói, chuyện này đối với việc khôi phục trí nhớ của công chúa mới có lợi!” Hoàng đế

phán lên một câu nói vốn là có ý nói cho các tần phi nghe.

Mọi người đều không dám nhắc lại chuyện công chúa xuất cung nữa, trên bàn vừa lại khôi phục bầu không khí hòa thuận vui vẻ.

Mai Tuyết Tình vừa nhìn thấy thức ăn chứa nhiều dầu mỡ liền cảm thấy buồn nôn, thế nhưng nể mặt Hoàng thượng, nàng không thể không gắp miếng sườn lên nhưng vừa đưa tới bên miệng.

“Oe... Oe...”

Lưu công công nhanh tay lẹ mắt, cầm cái chậu rửa tay đưa tới đón lấy, Mai Tuyết Tình tất cả đều phun ra.

Hạng Ngạo Thiên vỗ vỗ vào sau lưng nàng, dặn dò Lưu công công, **“Lát nữa, cho người mời Hồng ngự y tới!”**

“Nô tài tuân chỉ...”

“Ai nha... Muội muội, người tình hình này như thế nào lại giống như gia tử nôn ọe triệu chứng thai nghén giống nhau như đúc vậy hả? Gia tử khi mang thai hai tháng, thường hay lợm mửa buồn nôn, lại còn mê ngủ nữa! Muội muội mệt thành cái dạng này, thật sự phải nghỉ ngơi thật tốt mới được!”

Nghi phi vì vẫn hồi mặt mũi, không ngừng nói lấy lòng Mai Tuyết Tình. “Rầm” một tiếng, bát đĩa trong tay Mai Tuyết Tình rơi xuống phía dưới. Hạng Ngạo Thiên nhanh tay lẹ mắt, chìa tay ra tiếp được.

Hắn đưa tay đặt lên trán Mai Tuyết Tình dò xét, **“Muội muội, làm sao vậy?”**

“Không... Không có gì!” Mai Tuyết Tình cố gắng đè nén nỗi hoảng loạn trong lòng.

Bữa cơm này, Mai Tuyết Tình thật sự không có khẩu vị, ăn không biết ngon.

“Hoàng thượng, Khai ngự y ở bên ngoài hầu!” sau khi bàn tiệc đã được dọn dẹp, Lưu công công thông truyền tới.

“Ca... Ta nghĩ cửa hàng còn trong thời gian mới mở vẫn còn có một số việc xử lý chưa tốt, ta cần phải trở về!”

Mai Tuyết Tình vội vàng đứng dậy, **“Để cho ngự y xem mạch rồi hẵng đi!”**

Phảng phất giống như vừa nhìn thấy quỷ, Mai Tuyết Tình vội vã tránh ra, nhân tiện ngay cả Khai ngự y vừa tiến vào đang hướng về phía bọn họ thỉnh an nàng cũng không nhìn thấy.

Hạng Ngạo Thiên cấp bách nổi tiếp vài bước đuổi tới.

Mới vừa rồi vẫn còn cùng các tần phi bình tĩnh tảo biện luận, như thế nào chỉ chớp mắt một cái, thì liền trở nên có chút hoảng loạn, bối rối hẳn lên đây?

Hình như là e ngại cái gì!

Nàng sợ cái gì?

Hạng Ngạo Thiên khó hiểu.

“Muội muội... Muội muội...”

Hạng Ngạo Thiên một bước sai chân tiến lên phía trước, kéo lấy cánh tay Mai Tuyết Tình.

Mai Tuyết Tình không có phòng bị, thoáng cái ngã vào trong lòng Hạng Ngạo Thiên.

“Muội muội... Muội muội...”

Hạng Ngạo Thiên đỡ Mai Tuyết Tình, vịn vào bả vai nàng, làm cho nàng đối mặt với chính mình, muốt từ trong mắt nàng, đọc ra được chỗ bối rối.

“Ngự y cũng đã tới, muội đi cái gì?”

Mai Tuyết Tình đẩy tay hẳn ra, **“Ca... Muội thật sự đâu có chuyện gì! Muội ngày mai sẽ trở về, lúc đó tìm ngự y có được hay không?”**

“Không được... Sau khi muội rời đi, thì lại không biết lúc nào sẽ quay về cung, hôm nay, vừa lúc cũng đã về cung, để cho ngự y bắt mạch, cũng chậm trễ không mất bao nhiêu thời gian đâu!”

Hạng Ngạo Thiên nghĩ muốn đem Mai Tuyết Tình kéo trở lại.

“Muội biết, địa vị của muội trong lòng ca ca, cho nên, hôm nay, muội không thể đi!” Hạng Ngạo Thiên bày ra vẻ uy nghiêm của hoàng đế.

Bộ dáng như muốn nói người không quay lại không được.

Mai Tuyết Tình nhận thấy mình thật không cách nào thoát thân, gấp đến độ nước mắt chảy xuống.

“Ca... Ca, muội... Muội không đi nữa, muội không xuất cung được chưa... Nhưng mà, hôm nay, muội không xem mạch. Ngày mai có được hay không... Muội quá mệt mỏi rồi... Muội muốn hồi tẩm cung nghỉ ngơi...”

Nàng bám vào cánh tay Hạng Ngạo Thiên cầu xin, **“Ca... Ca... Van cầu người... Có được hay không, muội ngày mai sẽ xem ngự y, hôm nay muội muốn nghỉ ngơi trước, nghỉ ngơi cho thật tốt... Muội quá mệt mỏi rồi, thật sự quá mệt mỏi rồi...”**

Nước mắt cuồn cuộn không ngừng chảy xuống, Hạng Ngạo Thiên trong lòng cũng chua xót. Không có thấu đáo được nguyên nhân khiến cho tâm tình lo lắng khác thường của Mai Tuyết Tình, lại nhìn thấy nàng nước mắt như mưa bộ dáng đáng thương, hắt đau lòng không thôi.

Hạng Ngạo Thiên thái độ cũng mềm xuống, **“Thôi được rồi, muội hôm nay sẽ ngủ ở trong cung, ngày mai, sẽ cho ngự y tới bắt mạch cho muội.”**

Được Hạng Ngạo Thiên đưa tiễn về Vô Tâm cung, Mai Tuyết Tình hai mắt mở thật to, trong đầu một mảnh hỗn loạn.

oooooooo

Nàng gặp phải quá rất nhiều chuyện trở tay không kịp, cũng có thể tỉnh táo xử lý.

Nhưng mà, chuyện này như thế nào lại thái quá như vậy, như thế nào lại phát sinh loại chuyện này? Tại sao hết lần này tới lần khác mọi chuyện lạo xảy đến với nàng? Mai Tuyết Tình dùng sức cụng đầu vào ván giường, nghĩ muốn nổ tung cả đầu óc, hãy nhanh nghĩ ra một biện pháp!

Đã đến giờ dùng bữa tối, Hạng Ngạo Thiên trở lại Vô Tâm cung, cùng nàng dùng bữa.

Mai Tuyết Tình chỉ ăn một ít đồ ăn thanh đạm.

Bộ dáng giả bộ như không có việc gì, Mai Tuyết Tình ngồi cùng Hạng Ngạo Thiên nói chuyện phiếm.

“Ca, sau khi chúng ta rời cung, cảm giác hậu cung này lạnh lẽo và yên ắng hơn rồi!”

“Đúng vậy! Có khi ca ca cũng cảm giác được dường như chưa từng có qua nơi này vậy!”

Hạng Ngạo Thiên cũng cảm thán

“Ca... chỉ bằng ca làm cho tần phi sinh cho muội một tiểu chất tử (cháu trai) hoặc là chất nữ (cháu gái) đi, như vậy nơi này đã có thể náo nhiệt rồi, muội có lẽ sẽ trở về mấy lần!”

Mai Tuyết Tình thử nói dò xét.

“Hừ...” Hạng Ngạo Thiên khinh thường nói, **“Sinh hài tử...”** Nói không hết câu thì dừng lại.

Mai Tuyết Tình trong lòng thoáng cái trầm xuống, phảng phất như bị tảng đá lớn đè nặng trong lòng, khiến cho nàng vô cùng bức bối, không thở

nổi. Mai Tuyết Tình một đêm không ngủ, trong lòng nhộn nhạo thế mạnh như nước, vô cùng khó chịu.

Lúc đầu trong lòng có một chút hy vọng, nhưng giờ tan biến rồi!

Hạng Ngạo Thiên cũng là trọn cả đêm mất ngủ, trong đầu hẫ hẫ đều là hình dáng khóc thương tâm của nữ nhân kia.

Nàng luôn luôn kiên cường độc lập, một khắc trước vẫn còn cùng mọi người tự nhiên nói nói cười cười, sau đó một khắc như thế nào lại có thể khóc lóc như lê hoa mang vũ rồi đây?

Cái gì khiến cho nàng có những biến hóa này đây?

Cái gì khiến cho nàng có những biến hóa này đây? Hắn trong đầu một lần lại một lần nữa lờn vờn nổi thắc mắc này, lúc lâm triều, hắn cũng không ngừng tự hỏi trong lòng. Các đại thần tấu bẩm những gì hắn một câu cũng không nghe lọt lỗ tai.

Nàng nôn mửa, Nghi phi nói nàng giống như là phụ nữ mang thai hai tháng, sau đó, nàng bối rối làm rơi bát đĩa đang cầm trong tay xuống, tiếp theo, nói cái gì cũng nhất định không chịu để cho ngự y xem mạch, đã vậy lại còn cầu xin hắn.

Phụ nữ mang thai hai tháng? Hai tháng? Hạng Ngạo Thiên đứng bật dậy.

Đại thần đang đứng trước điện bẩm báo sự tình bị hù dọa thoáng cái quỳ trên mặt đất, tưởng rằng chính mình vừa rồi làm long uy nổi giận.

“Bãi triều!”

Trong thanh âm mang theo hưng phấn cùng vội vàng, Hạng Ngạo Thiên vung tay áo long bào lên, sải bước nhanh chóng rời đi.

Thanh âm cùng thân ảnh cơ hồ đồng thời biến mất. Lưu lại cả triều văn võ đại thần đứng chầu hai bên nhìn nhau ngơ ngác. Trên đường đi tới Vô Tâm cung, hắn cơ hồ như là chạy trên đoạn đường nhỏ, như là một hài tử đang vui sướng. Cung nữ thái giám cùng thị vệ cũng không dám tin lên nhìn Hoàng thượng.

Hôm nay Hoàng thượng làm sao vậy? Hình như gặp được một việc gì đó rất vui?

Đến trước cửa Vô Tâm cung.

Hắn phá tung cửa bước vào.

“Muội muội...”

Không có hồi âm.

“Tình nhi...”

Vẫn không có chút động tĩnh.

“Tình nhi...”

Hắn chuyển qua bình phong, đi vào nội thất.

“Tình nhi... Đừng ngủ...”

Thanh âm như tắt nghẽn.

Phòng trong yên lặng trống không, không có hình bóng của ai.
Chăn mền nhất tề xếp đặt ngay ngắn, phẳng phất giống như chưa hề có ai động qua.

“Người đâu...”

Thanh âm khẩn trương xuyên thấu không khí, truyền ra đi rất xa rất xa...
Một đám người đều vội vã tập trung đến.

“Có ai nhìn thấy công chúa đi nơi nào rồi không?”

Thanh âm lạnh lùng giống như tảng băng trong ngày đông giá rét.

“Khải bầm Hoàng thượng, sáng sớm, lúc trời còn chưa sáng, nô tài đang ở ngoài sân quét dọn, có nhìn thấy công chúa đi ra ngoài.”

“Còn có người nào nhìn thấy nữa?”

“Khải bầm Hoàng thượng, nô tài lúc ở chuồng ngựa, có nhìn thấy công chúa dắt Truy Nguyệt rời đi.”

“Lui ra hết đi!”

“Hàn Thanh...”

“Có ty chức...”

“Mau phái người đến bốn cửa thành, hỏi xem công chúa có ra khỏi cửa thành hay không, nếu không phát hiện, nhân tiện phái người ở trong thành lục soát từng nhà tìm cho trẫm.”

“Còn nữa, nếu nhìn thấy công chúa ra khỏi thành, thì phái người tìm cho trẫm... Họa hình công chúa, phát cho mỗi người một tấm, cần phải tìm cho bằng được!”

“Vẫn còn nữa, phái người đến Vô Ưu bố trang, hỏi thăm công chúa có trở về đó hay không, nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng nói công chúa mất tích rồi!”

Không hổ thân là hoàng đế, gặp nguy không loạn, gọn gàng ngăn nắp bố trí nhiệm vụ, tận lộ về vương giả phong phạm! (ý là: hết sức hiển thị khí phách vương giả)

“Thần tuân lệnh...” Hàn thanh lĩnh chỉ rời đi.

Hạng Ngạo Thiên trở lại bên trong ngự thư phòng, như ngồi trên đồng than.

Chỉ trong chốc lát, có người trở về bẩm báo, công chúa không quay về Vô Ưu bố trang.

Lại một lúc lâu sau, Hàn Thanh trở về bẩm báo, có binh lính chứng kiến công chúa cưỡi Truy Nguyệt ra khỏi thành rồi.

Hạng Ngạo Thiên lấy tay nắm lấy tóc mình, hăn rớt cuộc bây giờ thật sự thấy hối hận là đã dạy Mai Tuyết Tình kỵ mã rồi.

“Tìm họa sư trong cung, nhanh chóng họa hình công chúa, sau đó lấy phân phát cho các binh lính mang theo ra khỏi thành, lập tức phải đi ngay!”

“Tuân lệnh...” Hàn Thanh không dám chậm trễ.

Ngay cả Lưu công công cũng cảm giác được bầu không khí ngưng trọng.

Mai Tuyết Tình nắm chặt cương ngựa, hoàn toàn không có mục đích tiêu sái, nàng không biết đi nơi nào, cũng không biết nên tìm ai trút ra bầu tâm sự nặng trĩu trong lòng.

Chỉ thầm nghĩ tìm một nơi an tĩnh không có ai quấy rầy, để có thể bình tâm trở lại ngẫm nghĩ mọi việc cho ổn thỏa.

Hắn đối với hài tử hoàn toàn có thái độ xem thường! Hắn là người thật sự không thích hài tử!

Đã mùa thu, nhưng mặt trời vẫn còn lười biếng phóng ra những tia nắng vàng yếu ớt nhưng ấm áp.

Mai Tuyết Tình ngồi ở bờ sông, những cành dương liễu khẽ phất phơ trước làn gió ấm áp, nhưng nàng lại cảm giác được cây dương liễu cao lớn kia như hiểu rõ nỗi phiền muộn của làn gió trong ánh dương yếu ớt!

Ánh vào trong mắt là hình dáng thật buồn thảm của những cây cỏ vàng vọt héo úa, những cánh hoa sắp úa tàn lộ vẻ khiếp nhược! Tuần mã thông minh ngoan ngoãn lặng lẽ đứng ở phía sau chủ nhân, bạch điều đậu trên lưng ngựa, cảnh giác đánh giá hoàn cảnh chung quanh. Chúng nó cũng đều cảm nhận được vẻ thần thờ buồn bã của chủ nhân!

Mặt trời lên cao giữa trời, Mai Tuyết Tình cảm thấy có chút khát nước, nàng đứng dậy nắm lấy dây cương hướng con Truy Nguyệt đi về phía thị tập. Mặc dù vốn là nữ giả nam trang, thế nhưng, vẻ thanh tú nhỏ nhắn và xinh đẹp của nàng vẫn rước lấy sự nghị luận của mọi người, nhất là ở nơi ngoài thành này cũng không phải là địa phương lớn gì.

Còn có con bạch điều kỳ quái, theo sát bên chủ nhân canh chừng, càng làm cho mọi người tò mò suy đoán!

Cố gắng không làm người khác chú ý đến, nhưng phía trước có một dước điểm khiến cho Mai Tuyết Tình chú ý.

Dừng lại cước bộ, buộc dây tuần mã, nàng đi vào.

“Phu nhân đã mang thai được hai tháng, thế nhưng, phu nhân hiện tại khí huyết bất túc (ý là khí huyết không đủ), cần chuyên tâm điều trị, chú ý nghỉ ngơi!”

Một lão đại phu sau khi xem mạch xong, chậm rãi dặn dò cẩn kẽ.

“Đại phu, xin hỏi nếu không muốn, có phải uống thuốc phá thai rất đau hay không?”

Mai Tuyết Tình muốn từ trong lời nói của đại phu nghe được câu trả lời an ủi là “Không đau”, như vậy mà nói, có thể trợ giúp nàng trong lòng hạ quyết tâm.

“Thịt trên người mình, miễn cưỡng dứt bỏ đi, có thể không đau sao?” Lão Đại phu hỏi ngược lại nàng.

Từ trong được điểm đi ra, Mai Tuyết Tình vốn dĩ gầy yếu nay gánh nặng trên vai làm cho nàng càng lộ vẻ gầy yếu hơn. Chỉ trong chốc lát, trong trần nhỏ truyền đi khắp nơi, có một vị công tử tuấn tú tới thị trấn. Tại đầu khác của thôn trấn, lại có một được điểm ánh vào trong mắt.

“Đại phu, khí huyết bất túc, tốt nhất nên uống loại được nào?” Mai Tuyết Tình hỏi.

“Cần phải đúng bệnh hốt thuốc, nhưng phu nhân người cần?” Xem mạch xong, đại phu hỏi.

Mai Tuyết Tình gật đầu.

“Phu nhân cùng lúc cần bổ khí dưỡng huyết, cùng lúc còn cần bồi bổ an thai! Không biết phu nhân hiện tại có muốn kê phương thuốc?” Đại phu hỏi. Đại phu khôn khéo suy đoán ra tâm tư của nàng, vị phu nhân trước mắt trong lòng vốn là đang do dự không quyết, còn đang dao động không chắc.

“Coi như không có chuyện gì đi, ngày mai ta sẽ trở lại!” Mai Tuyết Tình lấy cớ rời đi.

Rời khỏi trấn nhỏ, âm thanh ồn ào náo nhiệt càng ngày càng nhỏ. Bầu không khí trong lành thanh khiết càng ngày càng đậm nét. Xa xa, một thôn trang nhỏ lại hiện ra ở trước mắt.

Những cây đại thụ cao to bao quanh thôn trang, một dòng suối nước trong vắt lượn lờ chảy, xa xa chung quanh, mơ hồ đồng cỏ tranh bao bọc, nước chảy róc rách dưới chân cầu, phảng phất như lạc vào thế ngoại đào nguyên. Thuận theo tâm tư của bản thân, nàng lững thững đi vào.

Một đám phụ nữ đang ngồi vây quanh cùng một chỗ tán gẫu chuyện phiếm. Một người phụ nữ trong lòng còn ôm một tiểu nữ nhi ước chừng vừa tròn một tuổi.

“Bế... bế...” Thấy Mai Tuyết Tình dẫn ngựa đi tới, tiểu cô nương vươn hai tay lên nhất định đòi Mai Tuyết Tình bế nó.

Mai Tuyết Tình trên mặt tự nhiên theo bản năng của người mẹ lộ ra vẻ ôn nhu trìu mến.

Nàng buông dây cương ngựa ra, vươn hai tay tới.

Chap 77

Tiểu nữ hài nhi thoáng cái nhào vào trong lòng Mai Tuyết Tình, cái miệng nhỏ nhắn hôn lên mặt Mai Tuyết Tình. Đám phụ nữ kinh hô một trận, đứa nhỏ này như thế nào lại lớn gan như vậy?

Tiểu nữ hài nhi đưa đôi tay nhỏ bé hơi run run sờ lên đầu Mai Tuyết Tình, cố sức kéo kéo vài cái, khăn chít đầu Mai Tuyết Tình rớt xuống, một mái tóc đen nhánh dài mượt mà như lụa chảy dài xuống.

“Oa...” Đám phụ nữ ngạc nhiên kêu lớn, sau đó nở nụ cười.

“Tiểu hài tử này, ta còn hồ đồ nữa chứ, nó như thế nào lại nhào đến ôm một nam nhân, đây chính là lần đầu tiên, thật không ngờ, nó lại phát hiện được, vị muội tử này vốn là nữ giả nam trang!”

“Đúng vậy, thế mới nói tiểu hài tử này thật có thiên nhãn, có phải hay không nó dùng thiên nhãn phát hiện vị muội tử này là nữ giả nam trang?” Một phụ nữ khác cảm thấy thích thú nói đùa.

Mọi người vừa lại nở nụ cười.

“Vị muội tử này nhà vốn là ở nơi nào, như thế nào lúc này lại đến thôn chúng ta?” Người phụ nữ có nữ hài tử hỏi.

“Ta sinh sống ở kinh thành, đi ra ngoài tìm thân nhân, bị lạc đường, cũng đi không đặng, nghĩ muốn tìm một chỗ tạm nghỉ ngơi!”

Mai Tuyết Tình đối với người phụ nữ hiền lành tốt bụng này nói dối trong lòng cảm thấy có chút không đành lòng.

“A, chúng ta nơi này có rất nhiều chỗ cư trú, chỉ cần người không chê bai chúng ta nơi này hẳn là được!” Người phụ nữ bế lại nữ hài tử ôm vào trong lòng.

oOoOoOoOoOoOo

Bên trong ngự thư phòng, Hạng Ngạo Thiên nghe Hàn Thanh hồi báo.

“Hoàng thượng, có người ở cách kinh thành bốn mươi dặm trong một trấn nhỏ, có nhìn thấy qua công chúa!”

“Chuyện này xảy ra bao lâu rồi?” Hạng Ngạo Thiên tra hỏi.

“Khải bẩm Hoàng thượng, trước đây một canh giờ!”

“Bảo thị vệ tiếp tục chặt chẽ quan sát cho trẫm! Tùy thời hồi báo!”

Hạng Ngạo Thiên đứng đây tự cời long bào, Lưu công công hiểu ý liền đưa bộ thường phục cho Hoàng thượng.

“Theo trẫm ra khỏi thành!”

Hàn Thanh đi theo phía sau Hạng Ngạo Thiên, không biết ngày hôm qua cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, rốt cuộc lại làm cho công chúa rời khỏi hoàng cung bỏ trốn. Chuyện này trước nay chưa bao giờ xảy ra. Hạng Ngạo Thiên cời con Truy Phong, ra roi thúc ngựa không ngừng gia tăng tốc độ, không bao lâu sau, đã tới thị trấn nhỏ.

Thị vệ hồi bẩm Hạng Ngạo Thiên, công chúa tiến vào hai được điểm, sau đó lại mua một ít thực phẩm, rồi rời khỏi trấn. Hạng Ngạo Thiên tiến vào được điểm thứ nhất.

Lão đại phu theo sự miêu tả tướng mạo đặc trưng của Hạng Ngạo Thiên, liền nhớ ra, quả thật có một vị phu nhân đã tới đây. Lão đem chân tướng mọi chuyện thuật qua một lần.

Hạng Ngạo Thiên đôi mày chau lại, sắc mặt u ám từ trong được điểm đi ra.

“Hàn Thanh, công đạo xuống, tiếp tục phái người truy tung! Nhất là các được điểm trên dọc đường, nhất định đều phải lục soát, nếu như bắt gặp công chúa đến bốc thuốc, bất luận là thuốc gì. Cũng phải giữ lại cho trẫm!”

“Tuân lệnh...” Hàn Thanh nhanh chóng rời đi, căn dặn thủ hạ thực hiện.

Hạng Ngạo Thiên trong lòng không yên, vô cùng khẩn trương, hẳn không biết, trước khi mình tìm được Mai Tuyết Tình, có thể vẫn hồi cục diện không muốn chứng kiến hay không nữa.

Tiến vào được điểm thứ hai. Điểm chương quỹ thấy một vị nam tử khí thế bất phàm tiến vào, nhiệt tình đón chào. Hạng Ngạo Thiên đem đặc điểm tướng mạo của Mai Tuyết Tình miêu tả qua một lần nữa.

“Nhớ rồi,” vị đại phu nói, **“Vị phu nhân kia tay dắt một con ngựa, còn mang theo một con bạch điểu, bộ dáng hình như là muốn trốn nhà ra đi. Lúc ấy, ta hỏi nàng, có hay không muốn kê phương thuốc, nàng nói**

rõ ngày hôm sau sẽ quay lại! Khụ, vị phu nhân kia sắc mặt không tốt lắm, thật sự cần phải tắm bổ! Bằng không, thai nhi khó mà bảo toàn!”

Như là nói cho Hạng Ngạo Thiên nghe, hoặc như là tự lẩm bẩm. Từ được điểm thứ hai đi ra, Hạng Ngạo Thiên trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút. Hẳn là Tình nhi sẽ không làm ra việc gì ngu ngốc đâu! Tình nhi của hắn nhất định sẽ không làm cho hắn thất vọng đâu!

Muốn tìm ra Mai Tuyết Tình cũng không khó, nàng mang theo bên mình tuần mã cùng bạch điều thành ra đặc trưng nổi bật.

Hạng Ngạo Thiên tiếp tục lên đường đuổi theo.

Cổ phác dân phong, nhân môn thuần phác*, làm cho Mai Tuyết Tình ngừng tiếp tục đi về phía trước. (* *dân phong mang phong cách cổ xưa, mọi người chất phác mộc mạc*)

“Đại tẩu, ta đây có thể thuê phòng trọ ở nhà của người, có được hay không?” Ở chỗ này nghỉ chân một chút, cư trú vài ngày.

Làm cho bản thân mình khỏi buồn bực, bình tĩnh trở lại, sau đó mới nói lên suy nghĩ của mình.

“Cái gì thuê với không thuê chứ, chúng ta vốn còn rất nhiều phòng trống, muội tử người nghĩ muốn ở lại đây cả đời cũng có thể!” Người phụ nữ có nữ hài tử sáng khoái nói.

“Người nhất định phải nhận tiền thuê, nếu không, ta sẽ đi tiếp!” Mai Tuyết Tình không muốn mắc nợ nhân tình người khác.

“Khụ, người muốn đưa thì cứ đưa, tùy ý!” Người phụ nữ có nữ hài tử cũng không tiếp tục so đo nữa.

Đám phụ nữ trò chuyện vui vẻ đứng lên.

Lúc còn ở thời hiện đại, Mai Tuyết Tình phản cảm nhất là đám con gái tụ tập cùng một chỗ tán dóc, ngồi nói xấu sau lưng hết người này đến người khác, Lý gia thiếu gạo, Trương gia thiếu muối..., con gái phảng phất như cái gì đều có thể biết, đều có thể nói được, y hệt như một trạm phát thanh.

Cho nên, nàng không bao giờ tham gia vào những nơi ấy, có thời gian rảnh rỗi tốt hơn hết là ngồi đọc sách giải trí còn hay hơn! Thế nhưng, giờ đây, nghe các nàng nói chuyện phiếm, nàng lại cảm thấy đặc biệt thân thiết, phảng phất giống như các đại tỷ nhà bên.

Tiểu nữ hài nhi lại nhào vào trong lòng Mai Tuyết Tình, nói cách gì cũng không chịu rời ra. Bàn tay nhỏ bé ấm áp nắm lấy tóc của Mai Tuyết Tình tùy tiện đưa vào trong miệng mình nhấm nháp, cũng không để ý xem như vậy đúng là có thể ăn hay không. Sau đó, tùy tiện thè lưỡi liếm lung tung

trên mặt Mai Tuyết Tình, khiến cho khắp trên mặt Mai Tuyết Tình đều ẩm ướt.

“Xem ra đứa nhỏ này rất hữu duyên với vị muội tử này nha! Muội tử, chỉ bằng người nhận đứa nhỏ này làm kiên nữ nhi (con gái nuôi) đi!” Một phụ nữ đề nghị.

“Đúng vậy... Đúng vậy...” Những người khác cũng cảm thấy đề nghị này tốt lắm.

“Các người đều là nói càn... Muội tử còn chưa phối hôn với ai hết nha?” Vị đại tẩu kia nhiệt tâm nói, **“Một người hoa cúc đại khuê nữ (cô gái chưa chồng) lại chịu thiệt thòi nhận một con gái nuôi, sau này, muội tử như thế nào có thể xuất giá đây!”**

“Đúng vậy... Đúng vậy... Bất quá, muội tử đáng vẻ rất xinh đẹp, không biết tìm nhà chồng như thế nào, xem tướng mạo của muội tử, tương lai khẳng định có thể tìm được một vương tôn công tử!”

“Đúng vậy... Đúng vậy...” Tất cả mọi người đều rất thích muội tử trước mắt.

Mai Tuyết Tình chỉ hé miệng cười, không trả lời. Đột nhiên, hài tử khóc lớn lên.

Theo ánh mắt nữ hài tử, mọi người đều nhìn thấy một nam nhân thần thái lãnh tuấn khí vũ hiên ngang đang đứng ở nơi đó, không ai biết hắn ở nơi đó đứng trong bao lâu, nếu không phải nữ hài tử phát hiện ra hắn, thì hắn vẫn còn đứng ở chỗ này lắng nghe các nữ nhân tán dóc.

Nghe được tiếng khóa cửa nữ hài tử, Mai Tuyết Tình xoay người, theo ánh mắt của nữ hài tử nhìn tới, nàng thiếu chút nữa đánh rơi nữ hài tử xuống dưới đất.

Hắn... Hắn như thế nào tới được nơi này?

Hạng Ngạo Thiên tiến nhanh về phía trước vài bước, đưa tay định ôm lấy nữ hài tử đưa trả lại cho vị mẫu thân kia. Nữ hài tử nhìn vừa nhìn thấy Hạng Ngạo Thiên đưa tay tới tính bế nó, nó hoảng sợ khóc thét lên, đôi bàn tay bé nhỏ nắm chặt lắt áo Mai Tuyết Tình nhất định không chịu buông ra.

Hạng Ngạo Thiên nhăn mặt cau mày. Hắn thật đáng sợ đến như vậy sao?

“Các vị đại tẩu, vị này chính là nương tử của ta...”

Không đợi Mai Tuyết Tình mở miệng, Hạng Ngạo Thiên hướng về phía mọi người tự mình giới thiệu.

“Ai nha... Muội tử, thì ra người đã sớm gả cho người ta rồi?”

Mọi người dường như vừa nhìn thất động vật quý hiếm, rất ngạc nhiên, đưa mắt đánh giá nam nhân khí độ bất phàm trước mặt.

“Ái chà... Muội tử, nam nhân của người thật là tốt, tề gì chắc cũng là công tử giàu có của nhà viên ngoại nào đó nha!”

Thiên hạ này đều là nhà hắn!

Mai Tuyết Tình thầm nghĩ.

Hạng Ngạo Thiên phảng phất như có một loại cảm giác bị người khác cười hết quần áo, lột trần, đường đường là vua của một nước, vậy mà đây là lần đầu tiên bị người khác dòm ngó từ đầu đến chân lại còn bình phẩm lung tung.

Thật đúng là đám đàn bà con gái! Ở trong triều, có mấy người dám có dũng khí như vậy làm càn đánh giá hắn? Người nào người vừa nhìn thấy hắn không phải đều thấp mi thuận mắt sao?

Hạng Ngạo Thiên mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng, **“Đại tẩu, vợ chồng chúng ta trước tiên ở quý phủ trọ lại vài ngày, thật quấy rầy mấy ngày!”**

“Úi dào... Sao người lại dài lời như vậy, nhà của chúng ta đơn sơ phòng ốc cũng bình thường cứ việc đến ở, còn nói cái gì quý phủ, muội tử, tướng công của người học thức thật là rộng nha!”

Nhìn Hạng Ngạo Thiên, Mai Tuyết Tình một câu nói cũng không chen vào.

“Đại tẩu, lại làm phiền các vị đại tẩu nhân tiện giúp chúng ta hỏi thăm, xem nơi này có nhà ai cần bán, nương tử ta cũng thích nơi này, ta chuẩn bị mua ở chỗ này một ngôi trạch viện!”

“Được thôi... được thôi... Chúng ta rất hoan nghênh người và nương tử tới ở nơi này, chúng ta đây có thể trở thành hàng xóm rồi!”

“Hình như nhà họ Vương ở đầu thôn phía tây muốn bán ngôi trạch viện, nhà hắc đều vào thành mua bán sinh sống, ta ngày mai sẽ đến đó hỏi giúp các người một chút!”

Người ở thôn quê quả đều là thật thà chất phác, đều đối đãi chân thật nhiệt tình.

“Các vị đại tẩu, ta cùng với nương tử có đôi lời muốn nói, chúng ta đi ra ngoài kia một chút, một lát sau sẽ trở lại!”

Hạng Ngạo Thiên không đợi Mai Tuyết Tình có lời dị nghị gì, đã lôi kéo nàng đi.

Mai Tuyết Tình quay đầu lại hướng về phía mọi người cười cười xin lỗi.

“Nhìn xem tướng công người ta quan tâm chăm sóc chu đáo chưa kìa! Khụ, dáng vẻ này thật không giống tướng công nhà ta chút nào, lại còn mua nhà ở đây, gả cho hắc nhiều năm như vậy, ngay cả một bộ y phục cũng chưa từng mua qua cho ta bao giờ!”

Mẫu thân của tiểu nữ hài lâu bầu oán trách.

“Tướng công nhà ta cũng vậy, lúc gả cho hắc, ngay cả một tấm chăn bông mới cũng không có!”

Một vị đại tẩu khác trong lòng cũng cảm thấy bất bình so sánh.

“Vậy vợ chồng các người trong đêm tân hôn đúng là để mộng trần để ngủ hả?”

Một vị khác nói chen vào

“Khụ, nếu không, cũng phải cởi truồng a! Hơn nữa, còn có tướng công nhà nàng ta nằm sấp vào trên người giúp nàng ta giữ ấm chứ!”

Lại có một thanh âm của người khác chen vào.

“Kéo rách mấy cái miệng nói bậy của các người đi, đúng là miệng chó không mọc ra răng ngà voi...”

Đám phụ nữ cũng mặc kệ không thèm để ý tới, cứ như vậy tiếp tục vui đùa.

Hihi... haha... tiếng cười từ xa truyền vào tai Hạng Ngạo Thiên...

Hạng Ngạo Thiên nghe đám đàn bà con gái kia đùa cợt thô tục, hăn tăng nhanh hơn cước bộ.

Hăn không biết, ở chỗ này mua phòng ở, đối với hài tử, đối với Tình Nhi có ích lợi gì hay không nữa!

Đám phụ nữ này cũng đừng đem hài tử của hăn cùng Tình Nhi dạy bậy! Hạng Ngạo Thiên không thể tránh được khê lắc đầu, người nào làm cho Tình Nhi thích nơi này đây!

Đến thôn ngoại, Hạng Ngạo Thiên căn dặn vài lời gì đó đối với Hàn Thanh, Hàn Thanh xoay người kỵ mã đi. Truy Phong cùng Truy Nguyệt cũng ở thôn ngoại cộ cộ cần cổ chạm vào nhau, phảng phất như chúng nó đã lâu rồi không gặp nhau.

Bạch điều cũng vui sướng bay lượn trên không!

Ôm Mai Tuyết Tình lên ngựa, Hạng Ngạo Thiên hai chân hơi chút dùng lực, Truy Phong liền lao nhanh về phía trước, Truy Nguyệt ở phía sau cũng vội vã tung bốn vó phi đuổi theo.

Mai Tuyết Tình bất an giãy dụa thân thể.

“Đừng nhúc nhích...”

Hạng Ngạo Thiên dịu dàng vòng tay qua eo lưng của nàng, **“Đừng làm hài tử sợ hãi!”**

Hăn cộ cầm vào gáy của nàng nhẹ nhàng nói, **“Thân thể của nàng bây giờ không phải chỉ có mình nàng, mà vốn là của ba người!”**

Ba người ? Không phải chứ, chưa từng nghe nói qua!

Mai Tuyết Tình trừng mắt.

“Thân thể của nàng giờ là của ta, của nàng , của hài tử, của ba người chúng ta!”

Hạng Ngạo Thiên đắm chìm trong niềm vui sắp làm cha.

Đi tới góc rừng, dưới một gốc đại thụ cứng cáp to lớn hướng về phía mặt trời, Truy Phong ngừng lại.

Ôm Mai Tuyết Tình xuống ngựa, Hạng Ngạo Thiên giúp nàng ổn định đứng dựa vào thân cây. Mai Tuyết Tình nhìn nam nhân trước mắt, phụ thân của hài tử trong bụng. Mấy tháng nay không có hưởng thụ vòng tay ôm ấp của hăn, hôm nay, bị hăn ôm vào trong lòng, vẫn đang vốn là mặt đỏ trống ngực đánh liên hồi, huyết mạch sôi trào!

Dường như cứ như là một thế kỷ qua chưa từng gặp nhau, Hạng Ngạo Thiên cũng thật sâu đánh giá Mai Tuyết Tình, sau đó, đặt môi mình lên đôi môi mềm mại của nàng.

Hai người nhiều tháng qua lưỡng lự tương vọng! (*ý là cả hai cùng nhớ nhung lẫn nhau*)

Hai người nhiều tháng qua khắc cốt tương tư!

Hôm nay đều phải ở nơi này hôn thật dài để bù đắp lại những nỗi nhớ nhung da diết!

“Buông ta ra, ca...” Mai Tuyết Tình khước từ hẳn, **“Sẽ có người chứng kiến...”**

“Không ai... Bằng không, ta sẽ không chọn nơi này rồi!”

Hạng Ngạo Thiên mặt vừa lại kề sát vào mặt của nàng.

“Tình nhi... Muốn chết ta rồi...”

Vừa lại hôn lên đôi môi đã sưng đỏ của Mai Tuyết Tình.

“Không nên gọi ta ca ca... Ta bây giờ là nam nhân của nàng, là phụ thân của hài tử!” Hẳn bá đạo tuyên cáo.

Mặc dù, lời vừa rồi của nam nhân trước mắt quả thật mang tư tưởng chủ nghĩa gia trưởng độc đoán, thế nhưng, Mai Tuyết Tình vừa nghe qua, trong lòng cảm thấy rất ấm áp vui vẻ! Dục vọng như dòng nước bị ngăn chặn giờ được thông thoáng, thật sự rất khó ngăn lại.

Hai người nhiều tháng nay đều dựa vào ý chí kềm nén tình cảm, chưa từng tiếp xúc thân mật qua, nay buông thả như dòng thác ào ào đổ xuống.

Mai Tuyết Tình cảm giác mình phảng phất như là một con thiêu thân lao vào lửa, trong lòng biết rõ, đó là nguy hiểm, không nên đến gần, nhưng lại vẫn như cũ cố mà lao vào. Nàng hai tay vòng qua thắt lưng của Hạng Ngạo Thiên siết chặt, vùi khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vào trong lòng hẳn.

“Tình nhi... Tình nhi...”

Hạng Ngạo Thiên đưa tay khẽ nâng đầu Mai Tuyết Tình lên, **“Chờ một chút... Chờ một chút... Ta còn không hôn chưa đủ... Tình nhi... Thật nhớ nàng muốn chết ta rồi...”**

Hạng Ngạo Thiên hai tay đỡ lấy đầu Mai Tuyết Tình, giữ lấy khuôn mặt nàng, đưa đầu lưỡi của hẳn vào trong miệng Mai Tuyết Tình khám phá miệng xinh của nàng, dùng lưỡi của hẳn thoáng lướt trên lưỡi của nàng mơn trớn, thong thả dùng lưỡi quấn lấy lưỡi của nàng!

Gặm, cắn, trêu, tựa như hài tử bú vú mẹ, nút lấy đầu lưỡi Mai Tuyết Tình.

Mai Tuyết Tình cũng nhiệt tình đáp lại hẳn, nàng chủ động gặm cắn môi Hạng Ngạo Thiên, khẽ cắn vào môi dưới của hẳn một cách trêu đùa, rồi liếm môi trên của hẳn, phát ra tiếng rên rĩ mê người.

“Ư... ă...”

Mai Tuyết Tình nhớ tới còn có rất nhiều vấn đề cần phải hỏi hẵn, nàng dùng sức đẩy thân hình rần chắc của Hạng Ngạo Thiên ra.

“Người như thế nào tìm tới được nơi này?”

“Hãy khoan nói đến chuyện này đã, sau này, còn có nhiều thời gian...”

Hạng Ngạo Thiên trả lời mập mờ, miệng vẫn cũng không rời khỏi môi Mai Tuyết Tình.

Bàn tay hẵn dần dần di chuyển xuống phía dưới, đi tới trước ngực Mai Tuyết Tình, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Tình nhi, chúng nó hình như lớn hơn... Có phải hay không bên trong đã có sữa rồi?”

Miệng cũng không dừng, cũng dời xuống di chuyển, đi tới cổ trắng ngần của Mai Tuyết Tình, tiếp tục gặm nhấm mơn trớn.

Mai Tuyết Tình trong đầu thoáng nghĩ tới những vết bầm xanh trên cổ Ngạo Mai. **“Động tác điểm nhẹ nhàng... làm xuất hiện những vết bầm xanh nhạt, như thế không thể gặp người khác...”**

“Ta còn nhớ tới một việc... ừ... ừ... Người để cho ta nói hết... Có một ngày, ta thấy được trên người Ngạo Mai những vết bầm xanh nhạt... ừ...ừ...”

Hạng Ngạo Thiên môi vừa lại ngoặm lấy môi nàng, **“Bây giờ, nàng chỉ có thể nghĩ tới ta...”**

Bàn tay hẵn tiếp tục di chuyển xuống, **“Tình nhi... Nghĩ tới ta rồi sao... ha?”**

Hạng Ngạo Thiên cởi bỏ áo Mai Tuyết Tình, **“Tình nhi... Nàng có nhớ ta như ta nhớ đến nàng không?”** Bản thân hẵn cũng bắt đầu cởi bỏ áo.

“Người muốn làm gì?”

Mai Tuyết Tình kéo y phục lại, Hạng Ngạo Thiên vừa lại cởi ra, **“Ta muốn nàng...”**

Hẵn nắm lấy tay Mai Tuyết Tình, kéo xuống đặt vào vùng hạ bộ của hẵn, để cho nàng cảm thụ được vật của mình đang cương cứng lên.

Mai Tuyết Tình rút tay lại, mặt bừng đỏ. Tuy rằng, bọn họ từng có mê mẩn gần gũi quan hệ xác thịt, nhưng nàng cũng không chạm qua nơi riêng tư của hắn.

Nhìn thấy Mai Tuyết Tình then thùng, Hạng Ngạo Thiên từ trên lưng ngựa gỡ xuống một cái bọc, nhanh nhẹn từ bên trong lấy ra một áo choàng màu vàng. Mai Tuyết Tình liếc mắt một cái liền nhận ra, đó là tấm áo choàng lần trước hắn mặc khi đi báỉ phỏng sư phụ.

Liên tưởng đến lần nọ, Mai Tuyết Tình mặt càng đỏ hơn, chính là lần đó Hạng Ngạo Thiên đã dùng tấm áo choàng này che đậy, hắn lúc đó ở trên ngựa không kiêng nể gì hôn nàng.

Hạng Ngạo Thiên cầm áo choàng tung lên phủ kín lấy hai người.

“Không được... Đừng như vậy...” Mai Tuyết Tình đẩy Hạng Ngạo Thiên ra, **“Sẽ làm bị thương hài tử...”**

“Ta sẽ vô cùng cẩn thận... Tình nhi...”

Hạng Ngạo Thiên đưa bàn tay mơn trớn khắp người nàng, bắt đầu mân mê từ bộ ngực, tiếp tục di chuyển dần, đi tới vùng bụng bằng phẳng của Mai Tuyết Tình, **“Nàng sờ thử xem... Vẫn còn phẳng phiu nè, ta sẽ nhẹ một chút...”**

Nhẹ nhàng đem chính mình đẩy sâu vào trong cơ thể Mai Tuyết Tình.

Mãnh liệt co thắt lại làm Mai Tuyết Tình nhú nhú chân mày.

“Tình nhi... Có còn đau không?”

Hạng Ngạo Thiên dừng lại động tác, khẩn trương hỏi.

Mai Tuyết Tình nhẹ nhàng lắc đầu.

Hạng Ngạo Thiên làm cho chính mình ở trong cơ thể nàng thông thả di động tới lui, không dám dùng sức, thân thể kìm nén ghen trưởng làm cho hắn xuất mồ hôi hột chảy ròng ròng.

Mai Tuyết Tình ở vùng thân dưới không ngừng bị hắn rút ra đưa vào, thân thể càng lúc càng phát hỏa, rốt cục không nhịn được lên tiếng rên rỉ mê mê.

“Tình nhi... Nghĩ tới ta sao?”

Hạng ngạo tiếp tục động tác thân dưới, môi khẽ gặm cắn vành tai Mai Tuyết Tình. Mai Tuyết Tình toàn thân bao bọc bởi sức lực không ngừng gia tăng của Hạng Ngạo Thiên, không tiếng động truyền lại ý nghĩ của chính mình.

Truyền khắp toàn thân khoái cảm, làm cho Mai Tuyết Tình càng thêm nảy sinh cảm giác mê mê, bất tri bất giác thân thể cũng rướn lên, dùng sức

ngửa ra sau, cả người hoàn toàn dựa vào thân cây chống đỡ.

Hạng Ngạo Thiên làm cho nữ nhân mà mình yêu mến đạt được khoái cảm, đồng thời, làm cho bản thân hắn cũng hưởng thụ vui sướng.

Đã hơn hai tháng, ở trong cung, những lần hắn đến gần nữ sắc kể ra có thể đếm được trên đầu ngón tay, giờ đây vốn định đem toàn bộ nỗi mong nhớ ngày đêm trong cơ thể tận tình rong ruổi, tận tình phóng túng chính mình lên nữ nhân mà hắn yêu thương.

Thế nhưng, mặt khác lại có một sinh mệnh bé nhỏ đang cần được hắn che chở, cũng được, vì hài tử, hắn cũng chỉ có thể hy sinh niềm vui sướng của chính mình thôi.

Nhẹ nhàng đẩy mạnh thân thể, Hạng Ngạo Thiên ở trong thân thể Mai Tuyết Tình phóng ra chính mình, đồng thời, cũng phát ra một tiếng thở dốc nặng nề.

Mai Tuyết Tình cảm nhận được cao trào đã tới, nàng rốt cục không nhịn được kinh hô lên tiếng.

Hạng Ngạo Thiên gắt gao đem nàng ôm chặt vào trong lòng, hôn lên môi nàng.

Hai tháng tương tư, nhận được một chút an ủi. Thay Mai Tuyết Tình mặc lại y phục, chính mình cũng mặc xong, hai người lặng lẽ ôm nhau.

Nhìn thấy phía mé rừng, làn khói trắng bàn bạc lững lờ bay lên từ những mái nhà thấp thoáng xa xa, phía sau rặng núi xa kia mặt trời đang dần khuất bóng, ánh nắng hoàng hôn vàng vọt chiếu xuống mặt đất uốn lượn quanh co.

Hai người trong lòng đều minh bạch, thời gian sau này, còn có con đường rất dài phải đi, thực tế vẫn còn có rất nhiều vấn đề cần phải đối mặt!

Ban đêm, trở lại nhà của vị đại tẩu cho thuê phòng, đại tẩu đã làm sẵn thức ăn, chờ đợi bọn hắn trở về.

Mai Tuyết Tình trong lòng cảm kích không nói nên lời, cảm thấy vô cùng ấm áp.

Cảm giác giống như một gia đình vậy! Đại ca cho thuê phòng vốn là một hán tử thành thật trung hậu, nói chuyện chân thành thẳng thắn.

“Huynh đệ, theo ca ca thấy, người cứ tá túc ở nhà ta là được rồi, mua ngôi trạch viện phải mất rất nhiều tiền đấy! Cứ ở nhà ta tá túc, ta không thu tiền trọ của các người đâu, cứ như vậy ta còn thấy vui vẻ nữa! Cả nhà chúng ta cùng với hai vợ chồng các người quả thật hữu duyên!”

Đại ca ca lú lo không ngớt vừa cười vừa nói, **“Nghe đại tẩu người nói, tiểu oa nhi nhà chúng ta, liếc mắt một cái liền nhìn ra đệ muội vốn là nữ giả nam trang! Người nói cái này có phải là duyên phận hay không chứ?”**

“Được rồi, muội tử như thế nào lại một mình ra ngoài? Nhìn bộ dáng, huynh đệ sau đó đuổi theo, có phải không?”

Đại tẩu mặc dù ngoài miệng hỏi, nhưng trong lòng cũng đều đã rõ ràng hết tám chín phần, khẳng định là đôi vợ chồng trẻ tuổi này giận dỗi cãi nhau ầm ĩ rồi.

“Đúng vậy!” Hạng Ngạo Thiên trả lời, **“Sáng sớm hôm nay, chúng ta có ầm ĩ một trận, nương tử vì vậy mà giận dỗi rời nhà đi ra ngoài!”**

Mai Tuyết Tình liếc nhìn hắn một cái, ở trước mặt mọi người, không có ý cãi lại làm hắn mất mặt mũi. Cứ cho hắn giữ lại một chút hư vinh của nam nhân đi! Người nào ầm ĩ rồi nhà bỏ đi chứ?

Nói rất hay, cứ như chính mình vốn là bị cô vợ trẻ ức hiếp vậy!

Đừng nói không có ầm ĩ, cho dù là có ầm ĩ đi nữa, cũng phải với người lý luận đâu đó rõ ràng chứ, nếu không sẽ có lỗi với bản thân, có lý nào làm bản thân mình thất vọng chứ?

Hai đại nam nhân vừa uống rượu, vừa trò chuyện thật vui.

Hai người phụ nữ dễ dàng tiểu nữ oa nhi, cũng là thật cao hứng.

“Đại tẩu, các người chỉ có một nữ hài tử này thôi sao?”

Mai Tuyết Tình tò mò, mẫu thân Tiểu Chín sinh qua hơn mười lăm hài tử lận!

“Tạm thời có một đứa trước đã, chờ sau này điều kiện tốt hơn, lại sẽ có đứa thứ hai!”

Đại tẩu không chút nào che dấu, **“Người cũng đều nhìn thấy rồi, sinh nhiều hơn, nuôi không nổi cả!”**

Mai Tuyết Tình ghé miệng sát bên tai đại tẩu nhỏ tiếng thôi, **“Vậy các người tránh thai thế nào?”**

Nàng muốn biết, Hạng Ngạo Thiên có tiếp thu kiến nghị của nàng hay không.

“Uống được! Bây giờ, chúng ta đều được phát được miễn phí, không còn phải chịu dày vò nữa rồi!”

Đại tẩu cũng nhỏ giọng nói.

Mai Tuyết Tình khẽ liếc mắt nhìn Hạng Ngạo Thiên một cái, nam nhân này, làm việc tình cảm vẫn còn rất mạnh mẽ vang dội.

Hạng Ngạo Thiên nghênh đón ánh mắt Mai Tuyết Tình, nhìn nàng mỉm cười sùng nịch.

“Muội tử, các người cũng nên có hài tử đi, nghe nói, tuổi còn trẻ, sinh hài tử cũng càng dễ dàng hơn, thân thể khôi phục cũng nhanh hơn!”

Đại tẩu rất là quan tâm.

“Nhìn bộ dáng các người, điều kiện kinh tế nhất định không sai được, hay là sớm sinh mấy đứa đi!”

Đại tẩu vốn là lời nói thâm thía.

“Nghe nói, hoàng đế chúng ta, đã gần ba mươi tuổi rồi, hậu cung còn có rất nhiều nữ nhân, thế nhưng đến bây giờ, ngay cả một bóng hài tử cũng chưa thấy!”

Đại tẩu khuyên bảo đôi vợ chồng trẻ trước mặt, **“Các người cũng đừng bắt chước học theo hoàng đế nha! Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại nha!”** (ý là trong 3 điều bất hiếu, không có con nối dõi là bất hiếu nhất)

“Đại huynh đệ, đại tẩu người nói, người có nghe thấy không?”

Đại tẩu hướng về phía Hạng Ngạo Thiên hô to, giống như chỉ sợ hắn nghe không được những lời của mình.

Hạng Ngạo Thiên đưa lưng về phía các nàng vai thoáng giật mình.

Mai Tuyết Tình nhìn thấy phía sau lưng Hạng Ngạo Thiên cứng đờ, không nhịn được khẽ cười lên tiếng.

“Tướng công... Đại tẩu nói người có nghe được hay không? Cũng đừng theo hoàng đế học à!”

“Tướng công...”

Mai Tuyết Tình thanh âm cố ý kéo dài, **“Người rốt cuộc có nghe được hay không?”**

“Nghe ...”

Hạng Ngạo Thiên rầu rĩ trả lời.

Tình nhi, người cũng cùng người ngoài đem ta ra làm trò cười, xem ta tối nay như thế nào chinh người! Hạng Ngạo Thiên trong lòng âm thầm hạ quyết tâm.

“Nghe nói, hoàng đế chúng ta không thích gần nữ sắc, cho nên, vẫn không có hài tử.”

Đại tâu tiếp tục nói, **“Lại còn nghe người khác nói, hoàng đế thích nam nhân, đại huynh đệ, người ở kinh thành có nghe nói qua có hay không có hả?”**

“Phốc...” Hạng Ngạo Thiên vừa hớp một ngụm rượu toàn bộ phun ra hết.

“Khụ... Khụ “

Vỗ ngực, Hạng Ngạo Thiên không ngừng ho khan.

Mai Tuyết Tình cười đến đôi mắt híp lại cong lên như vầng trăng khuyết, chỉ có mình nàng vốn dĩ có quyền lên tiếng. Chuyện này hoàng đế khó có thể lường trước được, chỉ qua một lần ngư vũ chi hoan, đã có thể khiến cho nàng mang thai hài tử rồi.

“Đại huynh đệ, đừng nghe bọn nữ nhân nói càn, đều là người khác nói, người khác nói, có ai nhìn thấy cơ chứ?”

Đại ca vừa lại gấp thức ăn cho Hạng Ngạo Thiên đầy một chén, **“Hoàng đế chúng ta không thích gần nữ sắc vốn là chuyện tốt, điều này chứng tỏ, hoàng đế chỉ toàn tâm toàn ý đặt vào chuyện quốc gia đại sự.”**

Đại ca ra vẻ có chút hiểu biết nói, **“Cho dù là thích nam nhân thì đã sao? Cũng không ảnh hưởng gì đến người khác!”**

“Phốc...”

Hạng Ngạo Thiên vừa lại phun một ngụm rượu. Đại ca lại gấp thức ăn đầy vung chén Hạng Ngạo Thiên.

“Làm hoàng đế thật cũng không dễ dàng, phải lao tâm khổ trí hả! Hẳn thích nam nhân thì cứ thích, ảnh hưởng gì đến ai cơ chứ! Đại huynh đệ, người nói có phải hay không?”

“Khụ... Khụ...” Hạng Ngạo Thiên nhin xuống ho khan, **“Đại ca nói đúng... Nói đúng...”**

Mai Tuyết Tình ở bên cạnh cười hì hì, bộ dáng nhìn có chút hả hê.

Tình nhi, xem sau khi trở về phòng, ta như thế nào chinh người! Nhìn bộ dáng Mai Tuyết Tình lúc này, Hạng Ngạo Thiên lần nữa hạ quyết tâm.

Bữa cơm này rốt cục cũng kết thúc.

Trong suốt bữa cơm này, vì chuyện kia mà Hạng Ngạo Thiên ngồi ăn với một tâm trạng bất an, buồn bực, rốt cục cũng đã được giải thoát.

Trở lại phòng của mình, Mai Tuyết Tình cời giày, vươn vai nằm thẳng người trên cái giường ấm áp. Thật thoải mái! Có thể được ngủ trên giường quả thật thoải mái hơn rất nhiều!

Hạng Ngạo Thiên bước vào phòng đóng chặt cửa lại, tiếp đó bỏ nhào về phía giường bắt đầu tấn công Mai Tuyết Tình. Nhìn bộ dáng hăn cấp bách không dẫn nổi, đã biết, hăn lại có loại ý nghĩ gì rồi.

“Buông ta ra... Ca... Buông ta ra...”

Mai Tuyết Tình bắt đầu hoài nghi, hăn là hoàng đế sao?

Nhìn dáng vẻ xấu xa vô lại, như thế nào cũng nhìn không ra hăn là hoàng đế. Bằng không, đôi vợ chồng cho mượn căn phòng này cho dù có đến mười mấy lá gan, bọn họ cũng không dám đem cuộc sống sinh hoạt cá nhân của hoàng đế ra đàm luận ngay trước mặt hăn.

“Người bảo ta cái gì? Tình nhi?”

Hạng Ngạo Thiên đè thân thể hăn lên trên người của nàng.

“Hạng Ngạo Thiên... Ngạo Thiên... Thiên “

Nhìn bộ dáng như hung thần của Hạng Ngạo Thiên, Mai Tuyết Tình thành thật đứng lúc, một hơi kêu lên tên của hăn. Để tránh hăn trên người nàng lại muốn gây nên lần nữa tình dục sóng triều.

“Ta... Tình nhi... Nàng sợ rồi sao... Đáng tiếc buổi tối.” Hạng Ngạo Thiên khế cắn cắn vào cằm của nàng, khiêu khích trêu ghẹo.

Mai Tuyết Tình tâm lý kháng cự, nhưng thân thể lại phản bội nàng.

“Không được, xế chiều chúng ta mới vừa... Mới vừa...”

Mai Tuyết Tình có chút lắp ba lắp bắp.

“Mới vừa làm sao vậy... Uh? Ta... Tình nhi... Chúng ta xế chiều làm sao vậy?”

Hạng Ngạo Thiên cũng không hề dừng lại động tác miệng, **“Chúng ta đều làm, lại còn thẹn thùng không dám nói ra nữa, chúng ta vốn là vợ chồng, nói ra sợ cái gì?”**

“Nói nhỏ chút đi, đừng náo loạn!”

Mai Tuyết Tình cảnh cáo Hạng Ngạo Thiên, **“Đại tẩu bọn họ nghe thấy được!”**

“Nghe thấy thì nghe thấy, sợ cái gì... Chính là cứ để bọn họ nghe thấy, người nào để cho bọn họ nói, hoàng đế thích nam nhân, đã vậy lại còn nói cái gì bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại, ta bây giờ sẽ tạo ra hậu nhân!”

Hạng Ngạo Thiên đưa bàn tay ngao du khắp thân thể Mai Tuyết Tình.

Nói đến vô hậu vi đại, Mai Tuyết Tình nhớ tới mẫu chốt vấn đề, **“Người không phải không thích hài tử sao? Như thế nào để ý ta như vậy, còn ra cung tìm ta?”**

Hạng Ngạo Thiên cởi bỏ y phục của mình và Mai Tuyết Tình, làm cho hai người thân đều trần trụi, không gì che đậy dựa sát vào nhau.

Hạng Ngạo Thiên đưa bàn tay không ngừng vuốt ve cơ thể Mai Tuyết Tình vừa lại tạo ra một làn sóng nhiệt lan tỏa khắp thân thể nàng. Nhìn thấy nàng có phản ứng, cầm lên vật to lớn của hắn chậm rãi đẩy vào trong cơ thể Mai Tuyết Tình.

“Như vậy có thể xem mẫu thân của hài tử là ai rồi chứ!”

Hạng Ngạo Thiên mê mẩn bầu ngực no tròn của Mai Tuyết Tình, **“Tình nhi sinh hài tử cho ta, ta thật sự rất thích!”**

“Nhiều phi tần như vậy, như thế nào cũng không có ai mang thai?”

Mai Tuyết Tình cảm thấy có chút ngạc nhiên.

“Nàng hy vọng các nàng ấy mang thai sao?”

Hạng Ngạo Thiên nhẹ nhàng di chuyển sâu hơn nữa vào trong cơ thể Mai Tuyết Tình, làm nàng phát ra một tiếng rên rỉ mê mẩn, **“Chính ta uống được, cũng cho các nàng ấy uống được... Cho nên, các nàng ấy vốn là vĩnh viễn cũng không thể mang thai!”**

“Vợ chồng đại tẩu nói đúng, người thật sự cần phải sinh nhiều hài tử, vì truyền ngôi, cũng nên sinh một hài tử!”

Mai Tuyết Tình cố nén không phát ra âm thanh rên rỉ ngượng ngùng kia, nàng ngẩng đầu lên, khẽ cắn vào bả vai Hạng Ngạo Thiên.

Hạng Ngạo Thiên dường như là tức giận, hạ thân di chuyển với tốc độ nhanh hơn.

“Ta sẽ làm cho nàng sinh cho ta một hài tử!”

“Uh...”

Ngay khi Hạng Ngạo Thiên di chuyển động tác dưới thân mạnh mẽ, Mai Tuyết Tình không nhịn được phát ra âm thanh: **“Người nhẹ nhàng thôi...”**

“Đều là nàng hấp dẫn ta, nhìn thấy nàng, ta liền có phản ứng!”

Hạng Ngạo Thiên không chút nào che dấu dục vọng bản thân, vùi đầu vào trước ngực Mai Tuyết Tình gặm cắn mút.

“Làm sao bây giờ... Chúng ta sau này làm sao bây giờ?”

Mai Tuyết Tình cũng học bộ dáng Hạng Ngạo Thiên, cắn cắn vành tai hắn, để không cho bản thân phát ra âm thanh lớn hơn nữa.

“Ta nghĩ ra rồi, tăng cường việc tìm kiếm xem Ngạo Sương ở nơi nào, nếu Ngạo Sương tìm được rồi, mọi chuyện hết thảy đều cũng được giải quyết ổn thỏa rồi!”

Hạng Ngạo Thiên trên vai cùng vùng trước ngực đã hiện đầy mồ hôi hột.

Mai Tuyết Tình vươn tay nhỏ bé thay hắn lau chùi mồ hôi trên người **“Nếu tìm không được thì sao?”**

“Cho dù là tìm không được, cũng muốn nàng sinh hạ hài tử, sau khi hài tử sinh ra, nàng trở về cung, ta phong nàng làm hoàng hậu! Về phần như thế nào ngăn chặn miệng lưỡi quần thần, đến lúc đó hãy nói! Ta không thể để cho nữ nhân cùng hài tử của ta phải chịu cảnh lưu lạc bên ngoài.”

Hạng Ngạo Thiên nhanh hơn rồi tốc độ chạy nước rút, rốt cục, một dòng nhiệt lưu mạnh mẽ phun trào vào trong cơ thể Mai Tuyết Tình.

“Hả...”

Hai người đồng thời đạt tới điểm cực khoái, sung sướng dâng trào như nước triều dâng cao...

“Bản thân người đã nghĩ như vậy rồi... Ta làm sao bây giờ?”

Mai Tuyết Tình có chút bất lực.

“Ta chưa từng muốn có hài tử này, thế nhưng, nghĩ đến nó cũng là một sinh mệnh bé nhỏ, đem bỏ đi, ta cảm thấy có chút tàn nhẫn. Nếu sinh hạ hài tử, ta muốn trở lại triều đại của mình, làm thế nào bây giờ? Vạn nhất không mang nó theo được, thì làm sao bây giờ? Ta cũng không muốn nó từ nhỏ đã không có mẹ rồi.”

“Tình nhi...”

Hạng Ngạo Thiên trong lòng đau như cắt, thương yêu hôn lên mặt nàng.

“Không quay về có được hay không? Vì ta, vì hài tử của chúng ta, cũng đừng trở về nữa!”

“Ta còn có cha mẹ của ta ở bên kia, không có ta, bọn họ làm sao bây giờ? Ta sợ không có ta, bọn họ sẽ sống không nổi!”

Nhắc tới đến cha mẹ, Mai Tuyết Tình trong mắt tràn đầy lệ

“Vậy nàng không quan tâm đến ta, không muốn con của chúng ta sao?”

Hạng Ngạo Thiên có chút xúc động.

“Ca... Ngạo Thiên... Người tỉnh táo một chút, như thế nào vừa nói đến chuyện chúng ta, trong lúc còn chưa ngã ngũ, người lại sinh ra bực bội, nổi cáu rồi?”

Mẫu chốt vấn đề vẫn còn không có giải quyết xong, hai người bất đắc dĩ cùng ôm nhau mà ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Mai Tuyết Tình nằm trong vòng tay ấm áp của Hạng Ngạo Thiên tỉnh lại.

“Ca... Ngạo thiên... Người cần phải trở về, còn phải vào triều sớm nữa.”

Mai Tuyết Tình thúc Hạng Ngạo Thiên, **“Còn không chịu quay về sẽ muộn...”**

“Hôm nay không cần lên triều sớm rồi... Ta đã căn dặn Hàn Thanh rồi...”

Hạng Ngạo Thiên xoay người qua, âu yếm hôn lên trán Mai Tuyết Tình một cái, **“Đã lâu rồi không được ngủ một giấc ngon như vậy, để ta ngủ thêm một chút đi!”**

Mai Tuyết Tình lần đầu tiên như thế gần gũi đánh giá phụ thân của hài tử, dáng vẻ uy nghiêm cùng lạnh lùng trước đây cũng không còn nữa rồi, có khi là ánh dương quang hòa hiền hòa.

Mai Tuyết Tình thật không nghĩ tới, hẳn cùng với bá tánh bình dân cũng có thể hòa hợp ở chung như vậy, không có dáng vẻ gì là một hoàng đế tự cao tự đại, cũng xem như là một vị hoàng đế thật là tốt, cần chính ái dân.

Nhưng mà, hẳn thuộc về chính mình sao?

Hẳn cuối cùng rồi cũng phải quay về chính mình?

Mai Tuyết Tình hiểu rõ, mặc dù có hài tử, hoài thai cốt nhục của hẳn rồi, thế nhưng, giữa hai người vẫn còn tồn tại vấn đề chưa giải quyết xong. Bọn họ hiện tại đang tự lừa mình dối người. Bất quá, do có hài tử, hai người mới vừa lại thân cận nữa, phá tan bức tường ngăn cách đã bỏ công cố gắng vất vả đau khổ dựng nên trong hơn hai tháng qua.

Đại ca cho thuê phòng dậy sớm nhân tiện đi ra ngoài, đến lúc ăn điểm tâm mới quay trở về.

Trên bàn cơm, đại ca nói cho Hạng Ngạo Thiên biết, nhà họ Vương ở đầu thôn phía tây có trạch viện muốn bán lúc nào cũng được. Nếu muốn mua, bất cứ lúc nào cũng có thể trả tiền.

“Huynh đệ, ta thật không mong người mua trạch viện... Nhiều người ở cùng một chỗ náo nhiệt hơn!”

Không nghĩ lại lừa gạt đôi vợ chồng trung hậu nữa, Hạng Ngạo Thiên thật lòng nói, **“Nương tử ta đang mang thai, nghĩ muốn tìm một nơi an tĩnh tĩnh dưỡng, tiếc rằng kinh thành quá mức ồn ào, cho nên chúng ta có ý định ở đây mua ngôi trạch viện, hôm qua, do quá vội vàng gấp gáp, cũng không đem tình hình cụ thể nói tỉ mỉ cho hai vị huynh tâu biết, tiểu đệ ở chỗ này chịu nhận lỗi cùng nhị vị!”**

Dứt lời, Hạng Ngạo Thiên thâm cúc một cung (*cúi người vái một cái*).

“Khụ, hóa ra là có chuyện như vậy, có thể thông cảm, có thể thông cảm!”

Đại ca vốn là một người sáng khoái, nâng Hạng Ngạo Thiên dậy, **“Huynh đệ thật sự là khách khí rồi... Đã như vậy, đại ca ta cũng đồng ý người mua lại ngôi trạch viện kia, dù sao, có nhà của chính mình, có thể an tâm đợi sinh hài tử hả!”**

Được hai vợ chồng cho thuê phòng tán thành, chuyện mua trạch viện tiến hành vô cùng thuận lợi.

Ngày đầu tiên, liền bắt tay lo liệu mọi chuyện ổn thỏa.

Ngày thứ hai, Hạng Ngạo Thiên nhờ đại ca cho thuê phòng trợ giúp, tìm vài người trẻ tuổi đến tập thị thượng mua mang về một số đồ mộc gia dụng cùng một ít vật dụng cần thiết cho cuộc sống hàng ngày.

Một nhà bá tánh bình thường nhân tiện cứ như vậy mà ra đời.

Ngôi trạch viện này gồm bốn gian phòng chính bao bọc ở giữa là một khoảng sân rộng, hai bên là hai gian sương phòng. Phía trước gian phòng chính, còn có một bàn đá, mé qua bên còn có một cái giếng nước trong vắt. Đánh giá hết thấy mọi thứ xung quanh, Mai Tuyết Tình trong lòng cảm thấy ấm áp hẳn lên.

Đại ca cho thuê phòng nói đúng, có một ngôi nhà thuộc về chính mình, thật sự rất hạnh phúc.

Mặc dù nó không có nguy nga tráng lệ như hoàng cung, không có thủy thụ đình các, cửu khúc thập bát loan. Nhưng mà, nơi này mới thật sự chính là nhà của mình, vốn là nơi để bản thân mình nghỉ ngơi tránh gió.

Nhất là được cùng với chính nam nhân mà mình yêu mến ở cùng nhau, vứt bỏ mọi vinh hoa phú quý cùng đấu tranh quyền thế, cùng với chính nam nhân mà mình yêu mến ở cùng nhau, sống bằng chính sức mình trải quan cuộc sống tự tại chính là hạnh phúc nhất.

Nam nhân mà mình yêu mến?

Mai Tuyết Tình vừa chợt nhớ tới, Hạng Ngạo Thiên suốt hai ngày nay không hồi cung rồi.

Đối với nam nhân mà nói, gia đình là trọng yếu, nhưng mà quốc gia quan trọng hơn, nhiệm vụ của hãn vốn là tề gia trị quốc bình thiên hạ.

Gia đình chỉ là một phần rất nhỏ trọng trách hãn gánh vát trên vai mà thôi, vẫn còn có rất nhiều người, rất nhiều chuyện đang chờ hãn.

Đây là một loại bất đắc dĩ khi yêu một người quyền cao chức trọng.

Vừa lại ban đêm đã tới. Mai Tuyết Tình nhắc nhở Hạng Ngạo Thiên, **“Ngày mai hồi cung đi, tự mình ta ở chỗ này được rồi!”**

“Ngày mai, tìm cho nàng một nha đầu, để nha đầu đó chăm sóc cuộc sống thường ngày của nàng xong, buổi chiều lại cùng ở bên cạnh nàng bầu bạn, an bài xong mọi chuyện cho tốt, ta mới an tâm, khi đó ta mới trở về.”

Hạng Ngạo Thiên tha thiết ôm Mai Tuyết Tình vào trong lòng, **“Chỉ là làm nàng phải chịu ủy khuất rồi, Tình nhi, để nàng một mình ở lại nơi xa xôi này, ngay cả nữ nhân của chính mình mà ta cũng không thể chiếu cố cho tốt, ta thật cảm giác được mình quả thật là một nam nhân thất bại!”**

“Bản thân ta không cảm giác được có cái gì không tốt!” Mai Tuyết Tình an ủi Hạng Ngạo Thiên, **“Ta chỉ là có chút lo lắng chuyện cửa hàng, Ngạo Mai các nàng tóm lại cái gì cũng không biết! Hơn nữa, Ngạo Mai các nàng cũng không có kinh nghiệm gì, ta thật lo lắng các nàng kinh doanh không tốt!”**

Hôn nhẹ lên trán của nàng, Hạng Ngạo Thiên giả bộ ra vẻ tức giận, **“Trong đầu nàng đều là chuyện cửa hàng thôi sao, bây giờ, nhiệm vụ của nàng vốn là nơi này!”**

Hắn đưa tay xoa nhẹ nhẹ lên bụng của nàng, **“Chờ sau khi sinh hạ hài tử, nàng còn muốn lo chuyện cửa hàng!”**

“Ngạo Mai các nàng ấy nàng cũng không cần phải lo lắng, sau khi trở về, ta sẽ gặp các nàng ấy, sẽ đem mọi chuyện chân tướng nói cho các nàng ấy biết! Nàng cứ an tâm điều dưỡng thân thể đi!” Hạng Ngạo Thiên gõ gõ vào đầu Mai Tuyết Tình.

“Với ai mà nói, người nào nghe qua cũng không thể tin được! Người tin sao?” Mai Tuyết Tình hai mắt đen láy nghiêm túc nhìn Hạng Ngạo

Thiên.

“Nói thật, ta bây giờ vẫn còn có chút hoài nghi, thế nhưng, sư phụ trái lại rất tin tưởng, ta tin tưởng sư phụ, cho nên, ta cũng vì vậy mà tạm thời tin!” Hạng Ngạo Thiên nói rất chân thành.

Mai Tuyết Tình thở dài một hơi, **“Có lẽ mặc dù nói cho những người khác biết, ta e rằng sẽ gây nên sóng to gió lớn! Đến lúc đó, trong triều các đại thần sẽ xem ta trở thành yêu nữ, cơ hội ta quay về triều đại của chính mình lại càng không có hy vọng rồi!”**

Hạng Ngạo Thiên vẻ mặt vừa lại trầm xuống.

“Nàng bây giờ vốn đã là mẫu thân của hài tử, đừng lúc nào cũng nghĩ đến chuyện không vui nữa!”

Hạng Ngạo Thiên cũng đã vốn là tâm tư rối loạn tối sầm, nhưng hắn vẫn cứ an ủi Mai Tuyết Tình, **“Xe đến trước núi ắt có đường, thuyền đến đâu cầu tự nhiên đi!”**

Hạng Ngạo Thiên nhớ tới một việc, hắn từ trong lòng lấy ra một vòng đeo tay.

“Đây là cái gì?” Mai Tuyết Tình nhìn Hạng Ngạo Thiên đem vòng đeo vào tay mình, cái vòng trang sức kia không có chỗ gì đặc biệt, nhưng vốn là được tỉ mỉ mài dũa đánh bóng từng chi tiết đào hạc nhỏ mà hình thành. Mơ hồ còn có thể nhìn thấy hoa văn đào hạc.

“Từ ở thị tập mua được, nói là dùng hạt đào làm thành, có thể khu tai tị tà (tránh tai ương, tránh tà ma), vĩnh bảo bình an!”

Vì Mai Tuyết Tình cùng hài tử, Hạng Ngạo Thiên cũng đã bắt đầu tin tưởng mấy thứ này rồi.

“Nhìn xem, ta còn cho chuyên gia ở trên mỗi một khối đào hạc đều khắc tên của nàng cùng tên của ta...” Hạng Ngạo Thiên bày ra cho Mai Tuyết Tình xem, **“Nhìn thử xem, Thiên Tình... Thấy được không?”**

“Cái gì thiên tình hả?”

Mai Tuyết Tình giơ cổ tay lên, **“Có ý tứ gì?”**

“Tên nàng cùng tên của ta!”

Hạng Ngạo Thiên hưng phấn giải thích, **“Thiên vốn là tên của ta, Tình vốn là tên của nàng, tên của chúng ta chữ cùng khắc vào rồi một chỗ!”**

“Nhất định phải mang, nghe chưa hả! Ngay cả lúc sáng sớm rửa mặt hay cả lúc buổi chiều ngủ cũng không thể tháo ra, biết chưa!” Hạng

Ngạo Thiên như là một mẫu thân quan tâm đến nữ nhi của mình, lái nhai lẩm bẩm dặn dò mãi.

“Mẹ ta cũng chưa từng giống như người nói lời thôi như vậy!”

Mai Tuyết Tình ngoài miệng mặc dù than phiền hằn, nhưng trong lòng cũng tràn đầy mật ngọt.

Sau đó không khỏi phân trần, Hạng Ngạo Thiên liền ôm Mai Tuyết Tình đẩy ngã xuống trên giường, lại vuốt ve muốn bắt đầu ân ái.

“Buông ta ra, làm gì vậy... Không được a...” Không để ý tới Mai Tuyết Tình kháng nghị, Hạng Ngạo Thiên bắt đầu đợt tấn công nhẹ nhàng, **“Ta ngày mai sẽ hồi cung rồi, vài ngày không thấy nàng, ta sẽ nghĩ tới nàng...”**

Mai Tuyết Tình thôi không chống cự nữa, chỉ trong chốc lát, bên trong truyền ra tiếng rên rỉ như mè cùng tiếng thở dốc nặng nề!

Ngày kế, dưới sự trợ giúp của đại tẩu cho thuê phòng, mượn được một tiểu nữ hài nhi mười hai tuổi, tên gọi là Tiểu Hoa. Tiểu nữ hài tử này thật thông minh lanh lợi, Mai Tuyết Tình rất thích nàng.

Hạng Ngạo Thiên sau khi căn dặn kỹ càng mọi chuyện, mới rời khỏi trở lại kinh thành.

oOoOoOo

Trong một ngôi miếu đồ nát ngoài thành.

Một hán tử cao lớn vạm vỡ chạy vào.

“Bẩm báo bang chủ, hoàng đế đã trở lại kinh thành, còn đại chương quỹ của Vô Ưu bố trang thì ở lại một ngôi trạch viện.” Đại hán có chút do dự.

“Tiếp tục nói đi!”

Được nam nhân gọi là bang chủ cổ vũ hẳn tiếp tục nói hết.

“Đại chương quỹ kia... đại chương quỹ kia hình như là một nữ nhân!”

“Cái gì?”

Bang chủ vội đứng lên, lưỡng lự một lúc: **“Như vậy thật có chút khó khăn rồi, ta chưa từng nghĩ qua dùng một nữ nhân uy hiếp người khác rồi!”**

“Đi, ta tự thân xuất mã đi xem một chút!”

oOoOoOo

Mai Tuyết Tình ở trong trạch viện.

Ngày mùa thu khí hậu trong lành, dưới ánh dương ấm áp làm cho Mai Tuyết Tình mơ màng buồn ngủ. Cuối cùng, không cưỡng lại được cơn buồn ngủ vấy gọi, nàng giữa trưa ngủ một giấc. Sau khi tỉnh lại, cảm giác thoải mái hơn rất nhiều, nàng liền mang theo Tiểu Hoa ra thôn trang, đến thôn quê tản bộ.

Bạch điều ở trên không bay lượn lòng vòng.

Ngẫu nhiên phát lên vài tiếng kêu vang dội, làm cho chốn vắng vẻ thanh tĩnh nơi thôn trang vào ngày mùa thu bỗng chốc trở nên biến ảo khôn lường, mang đến một chút màu sắc sinh động.

Vài nam tử cưỡi ngựa hướng về phía Mai Tuyết Tình tới gần.

Một con ngựa phi đến trước người Mai Tuyết Tình, một cánh tay rắn chắc vươn ra, tức thì cướp lấy nàng mang lên lưng ngựa.

“Tiểu Hoa, chạy mau...”

Mai Tuyết Tình tưởng đối thủ làm ăn của nàng trong kinh thành tìm đến gây phiền toái.

Cũng may, vài tên nam tử cũng không có ý làm khó Tiểu Hoa, Tiểu Hoa thất tha thất thểu chạy về thôn trang.

Bạch điều trên không trung kêu to lên một tiếng thê lương, lúc thì nó lao xuống, đập cánh mổ vào mặt người kỵ mã, khi thì lượn vòng, kêu to đau thương.

“Bang chủ, con chim to này rất tốt, đại ca mấy người bắt được nướng ăn!” Một gã nam tử nói.

“Tùy tiện, bắt được, sẽ tùy theo ý các người!” Bang chủ bất động thanh sắc.

Mai Tuyết Tình nghe ra một ít manh mối, những người này gọi người cướp lấy mình là bang chủ.

Có thể thấy được, bọn họ vốn dĩ không giống như là đối thủ cạnh tranh với mình, hẳn là một bang phái nào đó trên giang hồ.

Lại có người nào lớn mật như thế đây?

“Các người là ai? Ta cùng các người trước nay vô oán vô cừu, các người bắt ta làm cái gì?”

Mai Tuyết Tình cố gắng trấn tĩnh lại bản thân.

“Người cùng ta không có thù oán, nhưng mà, tên hoàng đế họ Hạng kia lại cùng ta có mối thù bất cộng đái thiên! Ta muốn cho hẳn biết, mất đi người thân sẽ có tư vị như thế nào.”

Vừa nhắc đến mối thù không đội trời chung, lòng ngực bang chủ phập phồng bất định, **“Người chỉ là con sơn dương thế tội mà thôi, cũng lạ thật, tên hoàng đế kia rõ ràng không thích nữ nhân, như thế nào lại ỷ dẫu nữ nhân?”**

Như là hỏi Mai Tuyết Tình, hoặc như là tự mình lẩm bẩm.

“Đường đường nam tử hán, vậy mà dùng thủ đoạn lấy nữ nhân yếu đuối uy hiếp người khác, người thắng cũng không oai phong gì!” Mai Tuyết Tình vận dụng công tâm chiến thuật.

“Ta đã sớm không là cái gì đường đường nam tử hán rồi, ta bây giờ vốn là một tiểu nhân! Một tiểu nhân hèn hạ!” Nam nhân mặc dù là nói cho Mai Tuyết Tình nghe, nhưng trên thực tế, cũng là khiến cho bản thân mình thừa nhận, hãn chính là một tiểu nhân!

Trên đường đi tới, Mai Tuyết Tình cố gắng từ trong miệng nam nhân lần thêm một ít manh mối, đến cuối cùng, cũng chỉ là biết, hãn cùng với Hạng Ngạo Thiên có mối thù bất cộng đái thiên!

Thù bất cộng đái thiên? *(thù không đội trời chung)*

Cái gì có thể là cừu bất cộng đái thiên?

Thù giết cha!

Thù giết cha bất cộng đái thiên!

Hạng Ngạo Thiên như thế nào có thể tùy tiện giết người?

Từ lúc nàng biết hãn đến nay, hãn xem như cũng là một vị minh quân a!

Xem ra mình vốn là dư nhiều lành ít rồi!

Mai Tuyết Tình như con sơn dương đang đợi làm thịt, chặt vật bị nam nhân kia giữ không cho nhúc nhích trên lưng ngựa.

Bụng bị đè đau đớn, làm cho Mai Tuyết Tình phản kháng lại, **“Người để cho ta ngồi xuống! Ta sắp bị đè tắt thở rồi! Các người có thể nào đối đãi với nữ nhân như vậy chứ?”**

“Người sớm muộn gì cũng bị tắt thở thôi, sớm chết sớm giải thoát rồi!”

Nam nhân không có ý nói lỏng ra.

Đáng lẽ, Mai Tuyết Tình có ý tính nói cho hãn biết thực tế là nàng đang mang thai, hy vọng có thể nhận được sự đồng tình của hãn, nhưng bây giờ xem ra, hãn nhất định là muốn đưa nàng vào chỗ chết, nói ra, e rằng hoàn toàn ngược lại.

Đến trước một ngôi miếu hoang cũ nát, ngựa ngừng lại.

Nam nhân giương cao tay ném một cái, Mai Tuyết Tình tức thì ngã nhào xuống trên mặt đất.

Bụng đau đớn làm cho nàng nhúu mày lại, trong tiềm thức, nàng vuốt ve bụng mình, hi vọng lão thiên có thể trợ giúp nàng.

“Bang chủ, chúng ta lúc nào khởi hành?”

Một nam nhân xin chỉ thị.

“Chỉnh đốn ngựa, cho cỏ khô tốt nhất, sau một giờ nữa sẽ xuất phát! Đêm dài lắm mộng, nơi này không thể ở lâu!” Bang chủ nói chắc như

đỉnh đóng cột.

Trong trạch viện của Mai Tuyết Tình, khung cảnh có chút khác thường.

Hạng Ngạo Thiên dẫn theo Ngạo Mai, Liên nhi, Khai thái y cùng Lưu công công đều đứng đó chờ.

Hàn Thanh dẫn theo hơn mười thị vệ y phục dân thường, đứng gác ở ngoài sân.

Hạng Ngạo Thiên dáng vẻ hạnh phúc, chờ Mai Tuyết Tình trở về, có chuyện tốt muốn nói cho mọi người biết.

Tất cả mọi người cùng chờ đợi.

Không biết là chuyện gì, lại làm cho hoàng đế cao hứng như thế!

Lưu công công lại càng khó hiểu hơn, khi hoàng đế tức vị, cũng không thấy qua hân hứng phần như vậy. Rốt cuộc là chuyện gì, có thể làm cho hoàng đế cao hứng như vậy? Mọi người trông ngóng chờ đợi.

Tiểu Hoa nhỏ lão đảo chạy trở về.

“Bất hảo rồi... Bất hảo rồi... Tỷ tỷ bị người ta bắt đi rồi...”

“Cái gì...” Hạng Ngạo Thiên giật nảy mình vội tiến về phía Tiểu Hoa.

“Ở nơi nào? Dẫn ta đi...”

Người đã đi ra ngoài sân, xoay người nhảy lên ngựa.

Sau đó đội ngũ mười mấy thị vệ theo sát, trong chớp mắt đã đi tới nơi Mai Tuyết Tình bị cướp đi.

“Đi về hướng nào?” Hạng Ngạo Thiên hỏi Tiễn Hoa.

“Về hướng kia kìa...” Tiểu Hoa lấy tay chỉ chỉ.

Tiểu Hoa cùng Mai Tuyết Tình quen thuộc, quan hệ cũng rất hòa hợp, thế nhưng, đối với Hạng Ngạo Thiên trước sau vẫn có một loại cảm giác sợ hãi như vậy, bề ngoài lạnh lùng, khí thế vương giả, làm cho Tiểu Hoa có một loại cảm giác áp bách.

Tiểu Hoa vừa nhìn thấy Hạng Ngạo Thiên mặt mày nhăn nhó, sợ đến phát khóc thành tiếng.

“Người trở về đi!”

Nhìn thấy Tiểu Hoa bộ dáng khóc lóc sụt sùi, Hạng Ngạo Thiên trong lòng liền có chút rối loạn, hân quay đầu đối với đám người Hàn Thanh ra lệnh: **“Đi, chúng ta tiếp tục truy theo!”**

Đội mã mười mấy người nhanh như điện chớp lao nhanh về hướng Tiểu Hoa chỉ đuổi theo. Tiếng vó ngựa lóc cóc vang lên đỉnh tai nhức óc, phá tan sự yên tĩnh nơi thôn trang nhỏ mang đến bầu không khí khẩn trương.

Vó ngựa không dừng bước phi nhanh về phía trước, vó ngựa qua vùng nào nơi đó bụi mờ vung lên đầy trời, đất vàng tung bay mờ mịt che chặn cả ánh dương chói lọi.

Mặt đất chấn động, khắp cả bầu trời bụi đất mờ mịt thật lâu sau vẫn không có cách nào tản đi được.

“**Hu...**” Tại một lối rẽ, Hạng Ngạo Thiên ghìm cương ngựa dừng lại.

Một lộ khâu, chia làm ba con đường, phân biệt kéo dài hướng ra ba hướng khác nhau.

“Hoàng thượng, làm sao bây giờ? Chúng ta phân ba đạo nhân mã ra ba hướng riêng biệt tiếp tục truy đuổi theo đi, bằng không, thời gian càng dài, công chúa nguy hiểm lại càng lớn!”

Hàn Thanh càng lúc càng lo lắng, mặc dù, công chúa tính cách trở nên cổ quái, hơn nữa cũng không có nhớ lại chuyện trước kia, lại hay đem hấn ra làm trò cười, khiến hấn thật mất mặt trước mặt đám thuộc hạ.

Nhưng mà, hôm nay công chúa đại nạn trước mắt, bản thân hấn cũng không hy vọng nàng sẽ bị bất cứ thương tổn gì.

Bất luận nàng có phải là Ngạo Sương hay không, bất luận nàng có khôi phục lại trí nhớ hay không, hay không còn nhớ rõ bọn họ trong lúc đó mỹ hảo minh quang, hấn cũng hy vọng nàng tốt, nàng khỏe mạnh.

Cho dù nàng quên rồi hấn Hàn Thanh là ai cũng không sao cả! Yeâu một người không nhất định phải tướng mạo tư thủ. Dem dáng vẻ của người yêu để vào trong lòng, một góc nơi trái tim, dùng khoảng thời gian cả đời hoài niệm, có lẽ càng đẹp hơn, càng hạnh phúc hơn!

Hạng Ngạo Thiên xuống ngựa, đứng nhìn trước ngã ba đường, dấu vết vó ngựa lộn xộn, thật không thể phân định rõ bọn cường đạo rốt cuộc cưỡi ngựa đi về hướng nào.

“Nếu bọn họ có năng lực dưới ban ngày ban mặt dám cướp công chúa đi, điều đó đã nói lên bọn họ nhân thủ đông đảo, chúng ta nếu chia nhau đi tìm, cho dù tìm được rồi, người của chúng ta ít, cũng sẽ bị rơi vào thế hạ phong, chuẩn bị không tốt, công chúa lại càng thêm nguy hiểm.”

Hạng Ngạo Thiên phán đoán phương hướng bọn cường đạo bỏ trốn.

Đột nhiên, ven đường trên cỏ khô một viên tròn tròn bóng bẩy khiến cho Hạng Ngạo Thiên chú ý đến.

Khối cầu kia dưới ánh dương quang sau giờ Ngọ chiếu xuống, có vẻ như vậy đột ngột xuất hiện, cùng với hoàn cảnh chung quanh hình như không chút gì đó không hợp. Hình như nó không phải nằm ở đây, mà là có người cố ý vứt bỏ đó.

Trực giác làm cho Hạng Ngạo Thiên nhặt nó lên, tinh tế tỉ mỉ.

Hai chữ bất ngờ lọt vào trong tầm mắt: “*Thiên Tình...*”

Hàn Thanh xuống ngựa, nhìn xem Hạng Ngạo Thiên cầm trong tay vật gì đó, làm cho hắn cũng có một chút linh ngộ, hắn bắt đầu cúi đầu, tiếp tục tìm kiếm.

“Hoàng thượng, nơi này còn có một viên...” Hàn Thanh hưng phấn hẳn lên.

Tiếp nhận vật gì đó Hàn Thanh đưa qua, Hạng Ngạo Thiên quyết đoán quyết định, **“Cứ đuổi theo đường này...”**

Đoàn người lần theo phương hướng tiểu hạt châu chỉ dẫn tiếp tục đi về phía trước.

Mỗi lần đến một ngã rẽ, Hạng Ngạo Thiên cùng bọn thị vệ cũng xuống ngựa tìm kiếm hạt châu đồng dạng, cứ như vậy, bọn họ đuổi theo được một đoạn đường. Đến trước một ngọn núi hoang vu, đoàn người dừng ngựa lại. Phía trước không còn đường để đi rồi.

Đang lúc do dự, một con chim trắng to lớn từ trên không trung lượn vòng lao nhanh xuống, hướng tới trước ngựa Hạng Ngạo Thiên kêu to vài tiếng, vừa lại bay về lên không trung lượn vòng.

Thì ra là bạch điều!

“Đi, đi theo bạch điều...” Hạng Ngạo Thiên ra lệnh một tiếng, Đội nhân mã tiếp tục đi về phía trước theo hướng bay của bạch điều.

Bọn cường đạo cũng không dừng vó ngựa.

“Bang chủ, nữ nhân này là phiền phức của chúng ta, chi bằng nhân tiện ở chỗ này đem nàng giải quyết đi cho rồi!” Một nam nhân đề nghị.

“Không được, ta phải đem nàng đưa đến trước mộ phần của cha ta, dùng huyết của nàng cúng tế phụ thân ta, lão nhân gia ở trên trời có linh thiêng sẽ chứng giám, tiếp đó, chúng ta lại thừa dịp lúc đêm tối, đem thi thể của nữ nhân này ném trở lại kinh thành, làm cho tên Hoàng đế họ Hạng kia cũng nếm thử qua tư vị mất đi thân nhân”.

Thấy bang chủ quyết tâm đã định, những người khác cũng không thềm nhắc lại nữa.

Một ngôi mộ hoang vu.

Cỏ dại mọc thành bụi, cỏ khô vàng theo gió lay động khiến cho phần mộ càng thêm thê lương.

Quạ đen đậu trên nhánh cây trơ cành trụi lá kêu lên quàng quạc.

Một loại cảm giác âm trầm kinh khủng âm trầm len lỏi vào lòng người, làm cho người ta từ đỉnh đầu đến lòng bàn chân đều cảm thấy lạnh toát.

Mai Tuyết Tình biết, mình chỉ có một con đường chết thôi. Đáng thương thay mình vẫn còn chưa kịp sinh hài tử! Làm mẫu thân vẫn còn chưa được nhìn thấy tướng mạo của hài tử, thì mẫu tử đã cùng nhau đi xuống hoàng tuyền!

Ngạo Thiên, người ở nơi nào?

Nắm chặt trong tay một viên đào hạch còn lại duy nhất, Mai Tuyết Tình bị nam nhân dùng sức ném té xuống ngựa.

“Ai nha...”

Mai Tuyết Tình lên tiếng kêu.

Chỉ mong hài tử không có việc gì, còn có một viên đào hạch phù hộ, Ngạo Thiên có nói qua, đào hạch có thể khu hung tị tà, hài tử hẳn là không có việc gì!

Nàng nắm chặt viên đào hạch trong lòng bàn tay đặt lên trên bụng.

“Tướng công, đã trở về, đem lễ vật đã mua để cúng tế cha trở về rồi sao?”

Một thiếu phụ chừng ba mươi tuổi một tay dẫn theo một tiểu nam hài, tay kia mang theo giấy tiền vàng bạc, đã đi tới.

“Mua rồi, ở chỗ này...”

Bang chủ đá một cước vào người Mai Tuyết Tình, một cước đá đến Mai Tuyết Tình vội nghiêng người che chắn bụng.

Mai Tuyết Tình cố sức bò lên, nàng sợ nếu thêm một cước nữa, hài tử có lẽ sẽ mất rồi.

“Người mua một người sống làm cái gì?”

Thiếu phụ nhún nhún đầu.

“Dùng máu của nàng cúng tế vong linh cha!”

Bang chủ rút ra bảo kiếm, một tay túm lấy áo Mai Tuyết Tình, lôi nàng đến trước mộ phần.

Mai Tuyết Tình nghe thanh âm thiếu phụ kia nói có chút quen tai, phảng phất như đã từng nghe qua ở nơi nào, nàng vô tình quay đầu lại.

“Muội muội...”

Thiếu phụ nhận ra nàng trước, **“Muội muội, người như thế nào ở chỗ này?”**

Trong thanh âm thiếu phụ tràn đầy cao hứng cùng kích động.

Mai Tuyết Tình cười khỏ một chút, **“Ta cũng không biết, sao lại bị tướng công người đưa đến nơi này!”**

Mai Tuyết Tình cảm giác vùng bụng đau lên, nàng nhú mày.

“Dì...”

Tiểu nam hài chạy tới, **“Ta gọi là Tráng Tráng, còn nhớ ta không?”**

“Nhớ kỹ... Nhớ kỹ... Không mua đồ chơi làm bằng đường, để tiền mua được cho mẫu thân Tráng Tráng...” Mai Tuyết Tình xoa xoa đầu Tráng Tráng.

Bụng dưới càng ngày càng đau đớn kịch liệt.

“Các người nhận biết?” Bang chủ nghi hoặc hỏi nương tử mình.

“Nàng chính là người mà ta đã đề cập qua với người, là muội tử đã từng cầu trợ giúp qua ta cùng Tráng nhi.”

Thiếu phụ cao hứng nói đến, **“Rốt cuộc cũng có thể gặp được, nếu không vị muội muội này ra tay tương trợ, ta cùng Tráng nhi sẽ khách tử tha hương rồi.”**

“Cái gì?” Bang chủ kinh hãi, **“Người cũng biết nàng là ai?”**

“Nàng là ai đã không quan trọng nữa rồi!”

Liên theo đó một thanh âm không giận mà uy vang lên, một con ngựa xông tới, **“Bây giờ, Trẫm muốn biết người là ai!”**

Hơn mười thị vệ đồng thời chạy tới.

Không khỏi phân trần, mấy người cùng hiệp lại, bọn cường đạo bị thúc thủ bắt được.

“Ngạo Thiên...”

Mai Tuyết Tình trên trán xuất đầy mồ hôi lạnh, bụng quặn đau làm cho nàng nói chuyện cũng hữu khí vô lực. Nàng rõ ràng cảm giác được, hạ thể có huyết lưu xuống, nóng hầm hập, theo bắp đùi chảy vào trong vớ

“Hoàng thượng...” Thiếu phụ giật mình kêu lên, nghe được Hạng Ngạo Thiên tự xưng là “Trẫm”, nàng vội vàng quỳ xuống.

“Quý cái gì? Hắn là kẻ thù sát cha của chúng ta!”

Bang chủ quát lên khiển trách nương tử của mình.

“Người... Người như thế nào di chuyển hoàng đế bên người địa người? Người như thế nào có thể như vậy? Thì ra, người vẫn gạt ta, nói muốn làm một đại sự, hóa ra chính là tổ loại chuyện thương thiên hại lý này!”

Xem ra thiếu phụ nhu nhược hung hăng trừng mắt nhìn trượng phu của mình, **“Người như thế nào có thể dả thương, hại ân nhân cứu mạng của chúng ta?”**

Tục ngữ nói, thụ nhân tích thủy chi ân đương dĩ dũng tuyến tương báo. *(nhận được giọt nước ân đức của người liền lấy con sông lớn mà báo đáp).*

Bọn họ còn không có đến đòi báo ân, thế nhưng thần xui quỷ khiến như thế nào trượng phu của nàng lại bắt ân nhân đem đến cái nơi hoang vu này, nói muốn cái gì báo thù giết cha, trượng phu của mình như thế nào lại hồ đồ như vậy?

“Ta không biết nàng là ân nhân của chúng ta...” Bang chủ cũng cảm giác có chút đuối lý, hắn quả thật không biết Mai Tuyết Tình chính là ân nhân từng cứu qua thâm thù của mình, nếu sớm biết trước, hắn cũng sẽ không cần phải cân nhắc suy nghĩ nhiều như vậy, bây giờ đã cưỡi lên lưng cọp thì không thể xuống.

“Thì ra là người muốn đưa ta vào chỗ chết?”

Hạng Ngạo Thiên trợn mắt nhìn, **“Hứa Sơn... Người gọi hứa sơn, đúng không?”**

Bang chủ không ngờ tới hoàng đế có thể gọi ra tên của hắn.

“Phụ thân của người gọi là Hứa Hải, bởi vì xúc phạm hình luật, bị Trẫm ngũ xa phanh thân mà chết.”

Hạng Ngạo Thiên đi tới trước mặt Hứa Sơn, đưa tay bóp chặt nơi yết hầu của hắn, **“Trẫm lẽ ra lúc trước không nên có có lòng dạ đàn bà, tha người con đường sống, cho phép lưu lại hậu nhân, Trẫm tha người một con đường sống, người không biết lấy ân báo đáp thì thôi đi, đằng này người lại còn trở về lấy oán báo ân!”**

Hạng Ngạo Thiên tăng thêm chút lực trên tay. Hứa Sơn không nhịn được ho khan lên mấy tiếng.

“Khụ... Khụ...”

“Cha... Cha...”

Nhìn thấy phụ thân mình đang lâm vào cảnh nguy hiểm, Tráng Tráng vội chạy ào tới.

“Ngạo Thiên, ta...”

Mai Tuyết Tình gọi, **“Ta không được, Ngạo Thiên... Mau... Ma...”**

“Cái gì... Các người đem công chúa làm sao vậy?” Hạng Ngạo Thiên nổi cơn điên, nhìn Mai Tuyết Tình thống khổ che bụng, hắn ý thức được, hải tử sợ là đã bị thương tổn rồi.

“Ta muốn người một mạng thường một mạng.” Hạng Ngạo Thiên hai tròng mắt nhuộm sắc hồng ánh lên tia nhìn hung ác thật khiến người khác phải sợ hãi, trong mắt mơ hồ có thể thấy được những tia máu đỏ rực, cơ thịt nơi mặt cũng co rúm lại đau khổ.

Ngang nhiên có người dám đả thương làm hại đến nữ nhân cùng hải tử của hắn!

Một hoàng đế ngay cả thể diện của mình cũng bảo vệ không được, còn gọi cái gì là hoàng đế?

Ngay cả tư cách làm một nam nhân cũng không thể!

Hạng Ngạo Thiên nổi giận đùng đùng, hăn nắm lấy Tráng nhi nhấc lên, nâng cao lên khỏi mặt đất, phẫn nộ mà lớn tiếng giận dữ hét, **“Người đi mà thường mạng!”**

“Không... Tráng nhi...”

Mẫu thân Tráng nhi thê thảm kêu lên.

“Hài tử...”

Hứa Sơn tê tâm liệt phế mà kêu to.

“Ngạo Thiên... Không nên...”

Mai Tuyết Tình vọt tới.

“Ba...” một tiếng, Tráng nhi bay ra ngoài.

“Tình nhi...”

Hạng Ngạo Thiên nhanh tay lẹ mắt, hăn thu hồi lại sức lực, nhưng muộn rồi!

Mai Tuyết Tình ngã té nhào trên mặt đất, Tráng nhi rơi xuống nện vào trên người Mai Tuyết Tình.

Trong thời khắc chỉ mảnh treo chuông, Mai Tuyết Tình đã vọt lên, dùng ngay chính thân thể yếu ớt mỏng manh của mình, thân thể đang mang thai, tiếp đỡ được Tráng Tráng.

“Phốc...”

Từ trong miệng Mai Tuyết Tình phun ra một ngụm máu tươi, máu tươi phun ra dưới ánh tà dương chiếu xuống, phản chiếu sắc đỏ tươi vào ánh mắt mọi người, như một cái cầu vồng đỏ rực chợt lóe lên rồi tan biến, rơi vào trong bụi đất.

“Tình nhi...”

Hạng Ngạo Thiên vọt tới bên người nàng, trong lòng đột nhiên như là bị người khác thoáng cái khoét một lỗ trống lấy mất đi trái tim cảm giác vô cùng khó chịu.

“Muội tử...”

Mẫu thân của Tráng Tráng khuôn mặt đầy lệ vọt tới bên người nàng.

“Ân nhân...”

Hứa Sơn cũng vọt tới bên người nàng thanh âm run rẩy ân hận nói, **“Đại muội tử, ta không phải con người, ta là súc sinh... Ta lấy oán báo ân...”**

Hứa Sơn, một đại nam nhân, rốt cục không nhịn được lệ rơi đầy mặt.

“Oa... Oa...”

Tráng Tráng đã bị khiếp sợ òa khóc lớn lên, **“Di... Người đau không... Di, người đau không...”**

Hài tử vội bò tới, mò mẫm trên thân thể Mai Tuyết Tình, **“Tráng tráng không phải hảo hài tử... Ô... Tráng tráng đem a di đập bể làm bị thương rồi...”**

Hài tử nước mắt trong suốt không ngừng chảy xuống.

Hàn Thanh cũng vọt tới, **“Ngạo Sương...”** Hãn cũng quên mất thân phận của chính mình.

Mai Tuyết Tình bị Hạng Ngạo Thiên gắt gao ôm vào trong lòng.

“Hứa đại ca, không nên cùng Hoàng thượng đối địch... Hãn chính là một vị minh quân... Ta cam đoan với người... Hoàng đế cũng có những việc bất đắc dĩ và khó xử mà hoàng đế buộc phải làm...”

Mai Tuyết Tình đôi mi thanh tú tha thiết vương vít cùng một chỗ, vừa nói đứt quãng.

“Đại muội tử... Đại ca xin lỗi người... Yên tâm đi, ta sẽ mặc cho Hoàng thượng xử trí, đem chúng ta một nhà ba người toàn bộ ra giết, chúng ta cũng không hề thốt nửa câu oán hận, ta đây có tội nên bị như vậy!”

“Vậy là tốt rồi...”

Mai Tuyết Tình có chút cười cười, toàn thân đau đớn, làm cho nàng không tự chủ được mà lén nhủ mày.

“Tình nhi...”

Hạng Ngạo Thiên trong mắt tràn ngập nước mắt, rốt cục, cũng không nhìn được nước mắt tuôn rơi, không ngừng ào ạt tuôn rơi xuống trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Mai Tuyết Tình.

“Ta không có việc gì...” Mai Tuyết Tình đem ánh mắt chuyển hướng qua Hàn Thanh, **“Hàn Thanh...”**

“Công chúa... Ngạo Sương...” Hàn Thanh cũng ý thức được, lần này công chúa chịu thương tổn vô cùng nghiêm trọng.

Mai Tuyết Tình vươn tay, tóm lấy cánh tay Hàn Thanh, **“Hàn Thanh... Ta... Ta không phải Ngạo Sương... Ta gọi là Mai Tuyết Tình, chi tiết mọi chuyện... Sau này... Sau này... để Ngạo Thiên nói cho người...”**

Mai Tuyết Tình tóm lấy tay Hạng Ngạo Thiên, **“Ngạo thiên, ta đã nhìn thấy, Hàn... Hàn Thanh thích Ngạo Sương... Sau này... Sau này...”**

Nếu tìm được Ngạo Sương mất tích, người nhất định để cho bọn họ thành thân...”

Nàng cầm lấy đôi bàn tay rắn chắc của hai người nam nhân đặt vào cùng một chỗ, **“Có Hàn Thanh bên cạnh người, ta... ta... an tâm!”**

“Tình nhi...” Những giọt nước mắt long lanh to tròn như những hạt châu không ngừng rơi tí ta tí tách xuống trên mặt Mai Tuyết Tình.

Không khí xung quanh trầm lạnh, mọi người vẻ mặt vô cùng nghiêm túc lạnh lùng, chỉ có những giọt lệ nóng hổi kia rơi xuống là có chút ấm áp.

“Ngạo Thiên... Không nên thương tổn đến một nhà ba người của Hứa đại ca... Hơn nữa... Nhất là hài tử... Con của chúng ta không còn... Người không thể để cho bọn họ... Bọn họ cũng không có hài tử...”

Mai Tuyết Tình dịu dàng xoa mặt Hạng Ngạo Thiên, **“Ngạo thiên... Kỳ thật, ta cũng thích hài tử...”**

“Oa...”

Vừa lại một ngụm máu tươi trào ra...

“Ngạo Thiên... Ta nếu đã chết, nghĩ muốn đem ta phóng tới... phóng tới... trong hồ ở Ngự hoa viên... Ta muốn về nhà... Nghĩ muốn trở lại bên người cha mẹ ta...”

Mai Tuyết Tình gắt gao cầm lấy tay Hạng Ngạo Thiên, đau đớn khôn cùng làm cho nàng sa sút tinh thần, bất tri bất giác đem móng tay bầu thật sâu vào trong da thịt Hạng Ngạo Thiên.

“Tình nhi... Tình nhi... Người sẽ không chết đâu... Ta không cho người chết... Ta là hoàng đế, hoàng đế không cho người chết, người cũng không thể chết được... Tình nhi...”

Hạng Ngạo Thiên khàn cả giọng gầm thét lên.

“Ta không chết, chúng ta... Chúng ta... Còn muốn sinh rất nhiều hài tử...”

Mai Tuyết Tình thanh âm càng ngày càng yếu ớt, bàn tay nhỏ bé an ủi trên mặt Hạng Ngạo Thiên không còn chút sức lực rơi xuống...

“Tình nhi...”

Một tiếng kêu tuyệt vọng vang lên xuyên qua không trung vút lên bầu trời mênh mông...

Chim muôn đang đậu nghỉ chân trên lão thụ khô héo bị thanh âm tuyệt vọng của Hạng Ngạo Thiên làm khiếp nhược giật mình mà giương cánh bay đi!

Chỉ để lại trong không trung vang vọng tiếng rền rĩ thê lương u ám, thật lâu sau vẫn không muốn tán đi...

Ôm lấy Mai Tuyết Tình, Hạng Ngạo Thiên nhảy lên ngựa, **“Hàn thanh... Cẩn dặn thủ hạ, đem những người này áp giải trở về kinh thành giam vào đại lao, chờ sau này xử trí! Người sau đó theo ta quay về đông trang!”**

“Tuân lệnh!”

Hạng Ngạo Thiên cuối cùng nhìn thoáng qua một nhà ba người của Hứa Sơn, nọ vậy trong mắt tràn ngập cừu hận, ánh mắt nọ không phải là ánh mắt của một vị hoàng đế đối đãi phạm nhân, rõ ràng chính là ánh mắt một nam nhân bình thường đối đãi với cừu gia.

Trong ánh mắt nọ tràn ngập mỗi hận sát tử, mỗi hận sát thê!

Ánh mắt phần nọ làm cho sau lưng Hứa Sơn tỏa ra hơi lạnh giá.

Trong trạch viện.

Hạng Ngạo Thiên phi thân xuống ngựa.

“Khai thái y... Khai thái y...”

Trong phòng bầu không khí nóng lòng mong mỏi bị thanh âm lo lắng của Hạng Ngạo Thiên cắt đứt.

“Hoàng thượng...”

Khai thái y vội vàng quỳ xuống.

“Miễn... Miễn... Mau... Mau qua xem...” Vội vàng đem Mai Tuyết Tình đặt vào trên giường, **“Xem Tình nhi thế nào!”**

“Những người khác đều đi ra ngoài...” Khai thái y nói đến.

Trong phòng chỉ còn lại có mình Hạng Ngạo Thiên cùng với Khai thái y. Khai thái y giơ tay lên nắm ngay cổ tay Mai Tuyết Tình, bắt đầu xem mạch.

Một lát sau, Khai thái y sắc mặt đại biến.

“Hoàng... Hoàng thượng...” Hắc có chút kinh hoảng.

“Chuyện gì cứ nói đừng ngại!” Bây giờ, tánh mạng Tình nhi vốn là trọng yếu nhất, Hạng Ngạo Thiên đã bất chấp cái gì lễ nghi quân thần rồi.

“Hoàng thượng...” Khai thái y quỳ xuống.

“Nói... Đừng ở đó nói nhảm nữa, cứu người quan trọng hơn!”

“Vốn là... Hoàng thượng, công chúa... Công chúa đã mang thai hai tháng!”

Khai thái y không thể tin được, thân thể kim chi ngọc diệp quý trọng, vậy mà chưa lập gia đình đã có thai trước.

“Hài tử còn có thể bảo trụ sao?”

Lão thái y lắc đầu, **“Chảy máu nhiều lắm, hẳn là không có gì hy vọng rồi!”**

Kỳ quái, Hoàng thượng như thế nào một chút giật mình cũng không có đây!

“Công chúa nội thương nghiêm trọng!”

Khai thái y tiếp tục nói, **“Lão thần mới vừa rồi xem xét, công chúa bị gãy ba cái xương sườn!”**

“Như vậy có biện pháp nào làm cho nàng mau tỉnh lại không? Nàng cái dạng này, Trẫm nhìn thấy trong lòng không yên, vô cùng bất an!”

“Có thể hay không tỉnh lại vậy thì phải xem tạo hóa của công chúa rồi!”

Lão thái y cũng rất đau lòng, như thế nào bị đả thương thành ra cái dạng này, nhất là nội thương.

“Cái gì?”

Hạng Ngạo Thiên trợn mắt nhìn, **“Nàng phải được tỉnh lại, phải...”**

Hạng Ngạo Thiên như một con sư tử nổi giận, không ngừng bồi hồi đi tới đi lui, **“Nàng nếu vẫn chưa tỉnh lại, vậy thì toàn gia của ngươi cứ vậy bồi táng theo!”**

“Hoàng thượng...”

Khai thái y bị hù dọa vội quỳ trên mặt đất, **“Lão thần... Lão thần thật sự bất lực! Hoàng thượng...”**

“Bất quá, ngoại thương cùng lưu sản có thể kê chút được, trước nấu ...”

“Như vậy còn không mau kê ra...”

Không đợi thái y nói xong, Hạng Ngạo Thiên cắt ngang lời lão ta.

Hàn Thanh đã căn dặn thủ hạ đem đám người Hứa Sơn áp giải trở lại kinh thành, còn bản thân mình ngựa không dừng vó vội chạy trở về.

“Nàng nói nàng không phải Ngạo Sương, nàng nói nàng là Mai Tuyết Tình...” Hàn Thanh trong sân bước đi thong thả, trong lòng không thể nói vốn là mừng rỡ hay là bi thương.

Mừng rỡ chính là, Ngạo Sương không có biến đổi thành ra cá tính cổ quái, bi thương chính là Ngạo Sương không biết đi về nơi nào!

Trước mắt làm cho người thương tâm chính là công chúa giả trong phòng còn đang trong hôn mê.

Như thế nào lại ra cái dạng này?

Mai Tuyết Tình ở trong cung thời gian dài, tiếp xúc người rất có hạn.

Thế nhưng, hai người nam nhân mà nàng tiếp xúc nhiều nhất lại cũng là người làm cho nàng thương tổn lớn nhất! Lần đầu tiên, chính là mình vung quyền đánh nàng bay xa một trượng có hơn, làm cho nàng nằm trên giường hơn mười ngày.

Lần thứ hai, cũng chính là lần này, là Hoàng thượng trong lúc vô tình làm thương tổn tới nàng, toàn bộ trọng lượng của một hài tử trọn vẹn nện hết lên người nàng, một nữ tử yếu đuối, lúc đó không có hương tiêu ngọc vẫn đã vốn là một kỳ tích rồi.

Hàn Thanh trong sân tâm phiền ý loạn không ngừng đi qua đi lại.

“Hàn Thanh... Hàn Thanh...”

Hạng Ngạo Thiên lo lắng kêu lên, **“Cầm đơn thuốc này, đến được điểm hốt thuốc, đi nhanh về nhanh!”**

“Tuân lệnh...” Hàn Thanh tiếp nhận phương thuốc, vội giục ngựa đi.

“Tình nhi... Tình nhi...”

Hạng Ngạo Thiên cúi xuống bên người Mai Tuyết Tình, nhẹ nhàng kêu gọi, **“Tình nhi, nàng nhất định phải tỉnh lại, nàng nếu cứ bất tỉnh, ta lập tức đem toàn gia Hứa Sơn ba người lăng trì, ta muốn một nhà ba người bọn họ, từng chút từng chút một đau đớn mà chết đi!”**

Phảng phất như vẫn còn không thể giảm bớt sự phẫn nộ trong lòng, Hạng Ngạo Thiên tiếp tục nói, **“Không, nàng nếu cứ mãi bất tỉnh, ta liền đem bọn họ toàn gia ba người thiêu sống, ta đem xương cốt của bọn họ chà xát thành tro bụi, ta muốn báo thù cho nàng!”**

Lão thái y ở bên cạnh tiếp tục kiểm tra thương thế Mai Tuyết Tình, cũng tự hỏi, còn có loại dược gì tốt, có thể làm cho công chúa mau mau tỉnh táo lại.

Nghe hoàng đế nói, nếu không cứu trị được công chúa, làm cho công chúa tỉnh lại, theo lời Hoàng Thượng vận mệnh của hãn cùng vận mệnh toàn gia Hứa Sơn ba người hãn là có kết cục giống nhau rồi.

“Lăng trì? Chà xát xương cốt thành tro bụi?” Mới nghe qua đã cảm thấy sợ hãi, nổi cả da gà.

Thân là vua của một nước, nói được là làm được!

Là lão thần tử lưỡng triều, Khai thái y đối với tính tình của Ngạo Thiên cũng hiểu rõ được đôi chút.

“Hoàng thượng, lão thần nhớ tới có một biện pháp,” Khai thái y muốn nói lại thôi.

“Biện pháp gì? Nói mau!” Hạng Ngạo Thiên có chút không nhịn được vội nói.

“Hoàn hồn đan... Hoàn hồn đan có thể cứu tỉnh công chúa!”

“Vậy còn không mau mua đi?”

“Hoàng thượng... Nhưng mà... Nhưng mà hoàn hồn đan này chỉ có hai viên, vốn là để Hoàng thượng ngài ngự dụng!” Khai thái y kiên trì đến cùng tấu.

Dù sao, công chúa cứu không sống, lão cũng không có đường sống rồi, chẳng nào cũng đều là chết, dứt khoát không chừng sẽ còn có con đường sống!

Hoàn hồn đan vốn là phương dược duy nhất có thể làm cho công chúa thức tỉnh, lão thái y cũng nói ra rồi, Hoàng thượng có đồng ý lấy dược ra hay không, đó chính là chuyện của Hoàng thượng rồi.

“Để Hàn Thanh trở về lấy!” Hạng Ngạo Thiên không chút nào chần chờ.

“Hàn Thanh...” Vừa lại lo lắng kêu to.

Hàn Thanh mới vừa trở lại sân đem dược giao cho Liên nhi, dặn dò nàng lập tức nấu dược. Nghe được thanh âm Hạng Ngạo Thiên, hãn khí tức còn

không kịp điều hòa, liền vội vàng ứng đến, **“Hoàng thượng, có ty chức!”**

“Mang theo thủ dụ của Trẫm hồi cung, lấy một viên hoàn hồn đan lập tức mang đến đây!”

“Tuân chỉ!”

Tiếp nhận thủ dụ, Hàn Thanh nhanh chóng biến mất dạng trong bóng đêm mênh mông.

Cuối mùa thu, không khí trong trẻo nhưng lạnh lạnh, ánh trăng bàn bạc bao trùm khắp tiểu viện làm cho bầu không khí bỗng chốc trở nên trang nghiêm tràn đầy sát khí.

Xế chiều trong trang viện còn tràn đầy bầu không khí náo nhiệt nay sớm đã thay thế bằng bầu không khí khản trương cùng thương cảm.

Liên nhi cùng Ngạo Mai bưng chén dược đã nấu xong đi vào trong phòng.

Dưới sự trợ giúp của Liên nhi cùng Ngạo Mai, Hạng Ngạo Thiên đã cho Mai Tuyết Tình thay lại y phục sạch sẽ.

Mai Tuyết Tình sắc mặt tái nhợt, hai hàm răng khép kín, không có một chút sức sống.

Ngạo Mai nâng Mai Tuyết Tình dậy, Liên nhi múc một thìa nhỏ dược thang đút vào trong miệng nàng, nhưng đáng tiếc, nàng không có chút phản ứng nào, không hề nuốt xuống, toàn bộ dược cử thể theo khóe miệng chảy dài xuống.

Hạng Ngạo Thiên đưa tay đoạt lấy chén thuốc, **“Để ta...”**

Liên nhi sợ đến quỳ trên mặt đất lạnh run.

Ngồi ở bên người Mai Tuyết Tình, để nàng dựa vào trong lòng mình, Hạng Ngạo Thiên tự mình uống trước một ngụm dược, sau đó, cúi đầu, đặt miệng mình lên trên đôi môi không chút huyết sắc nào của Mai Tuyết Tình.

Nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi khiêu mở hai hàm răng của nàng, bắt buộc nàng đem dược nuốt vào.

Đứng ở bên cạnh Liên nhi cùng Ngạo Mai trợn mắt há hốc mồm, hai người không hẹn mà cùng đưa tay lên che miệng, không cho chính mình kinh hô lên tiếng.

Trời ạ!

Hoàng huynh như thế nào có thể như vậy?

Hắn như thế nào có thể hôn chính muội muội mình?

Ngạo Mai quả thực không thể tin được vào hai mắt của mình.

Từ lúc đem tử tử ôm trở về, hoàng huynh từ đầu đã nói những lời gì không ăn khớp, đã vậy còn gọi Ngạo Sương tử tử là Tình nhi, hoàng huynh có phải hay không cấp bách đã quên, Ngạo Sương tử tử lúc nào đã sửa tên gọi lại là Tình nhi rồi?

Hoàng huynh vốn dĩ luôn luôn bình tĩnh hôm nay làm sao vậy?

Tử tử lại còn mang thai nữa!

Nàng như thế nào không biết?

Phụ thân hài tử là ai?

Nhìn hoàng huynh như vậy cẩn thận tử tử mĩ chăm sóc nàng, còn không tị hiềm đông người dùng miệng đối miệng giúp nàng uống được, chẳng lẽ là... Chẳng lẽ là hoàng huynh?

Phụ thân hài tử vốn là hoàng huynh?

Ngạo Mai hít sâu một hơi, loạn luân thế nên phải vị trời trừng phạt! Ngạo Mai cùng Liên nhi hai mặt nhìn nhau, không ai có dũng khí đứng ra ngăn cản.

Hạng Ngạo Thiên dùng miệng từng ngậm từng ngậm một đưa được đút vào trong miệng Mai Tuyết Tình.

Chẳng bao lâu trước đây, khi chính mình hôn môi nàng, nàng vốn là trước tiên cự tuyệt hẳn, khước từ hẳn, cuối cùng, chính hẳn dùng tình cảm mềm mỏng liên tiếp tấn công mãi nàng mới chịu đầu hàng, nàng vốn là như vậy dịu dàng, ngoan ngoãn nhưng vô cùng hiểu ý hẳn.

Hôm nay, hẳn thật sự hy vọng nàng lúc này cũng giống như trước, cự tuyệt hẳn, như vậy, hẳn mới biết được, là nàng còn có sức sống, đúng là một người còn sống sờ sờ ngay trước mắt hẳn!

Chính là căn hẳn, cũng giống như lần trước, hẳn lần đầu tiên không kìm nén được lòng mình, trong ngực hoa viên ngay bên hồ nước đã hôn nàng, chính là nàng đem bờ môi của hẳn cắn đến chảy máu, hẳn cũng không trách tội nàng, ít nhất, như vậy chứng minh được rằng nàng vẫn còn sống!

Hôm nay, nàng tựa như một tượng gỗ ỉu xiu khắp người đầy thương tích, nương dựa vào trong lòng hẳn, mặc cho hẳn thao túng.

“Tình nhi... Tình nhi... Tình tình lại đi! Nàng tình tình lại đi!”

Hạng Ngạo Thiên đem chén thuốc giao cho Liên nhi, bàn tay to không ngừng xoa xoa khuôn mặt tái nhợt của Mai Tuyết Tình, **“Nàng xem xem, nàng xấu hổ hay không xấu hổ hả! Ta trước mặt nhiều người như vậy thân thiết với nàng hôn nàng, nàng cũng không phản kháng, nàng vốn dĩ không phải như thế, mỗi lần ta hôn nàng, nàng đều trước hết cắn ta!”**

Cũng không cần biết những người khác có ở đây hay không, Hạng Ngạo Thiên không ngừng kêu gọi Mai Tuyết Tình, **“Tình nhi, người tình lại đi!”**

Nước mắt như những hạt châu liên tiếp rơi xuống, tích tách tích tách rơi đầy trên mặt Mai Tuyết Tình.

Mặc dù, Liên nhi cùng Ngạo Mai vốn là càng lúc càng hồ đồ, thế nhưng, các nàng cũng bị lời nói của Hạng Ngạo Thiên làm cảm động đến rơi nước mắt.

Hàn Thanh đã trở về!

Theo sự chỉ dẫn của Khai thái y, Hạng Ngạo Thiên đem hoàn hồn đan hòa vào trong nước, lại dùng miệng mình đặt lên đôi môi tái nhợt của Mai Tuyết Tình đưa dược vào trong miệng của nàng.

Ước chừng qua nửa canh giờ, trên mặt Mai Tuyết Tình dần dần có một chút huyết sắc.

“Hoàng thượng, xem bộ dáng có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp, đêm qua khuya rồi, cũng xin mời Hoàng thượng an giấc!”

Lưu công công đến nhắc nhở.

Đêm khuya gió thu thổi, vi vu vào cửa phòng.

Trạch viện bầu trời bao phủ một tầng mây đen.

Bên trong một gian phòng khác.

Tất cả mọi người màng từ trong cung ra đều có mặt.

Hạng Ngạo Thiên sắc mặt ngưng trọng.

“Tình nhi mang thai rồi!” Hắn nói cho mọi người biết.

Mọi người cũng không có phản ứng gì thái quá, bởi vì hài tử đã lưu rớt, tất cả mọi người đều biết rồi!

“Hài tử là của ta!”

Hạng Ngạo Thiên thanh âm hỗn loạn cố nén bi thương.

Tất cả mọi người đều thở hốc vì kinh ngạc, hài tử quả nhiên vốn là của Hoàng thượng!

Nhưng mà... Nhưng mà đây là theo luân thường đạo lý không cho phép!

“Nàng không phải Ngạo Sương! Nàng gọi Mai Tuyết Tình, một người đến từ một nơi mà chúng ta không biết!”

Hạng Ngạo Thiên tiếp tục giải thích.

Trong tất cả mọi người chỉ có Hàn Thanh là không có kinh ngạc chút nào, bởi vì Mai Tuyết Tình lúc còn thanh tỉnh đã nói sơ qua cho hắn biết rồi.

Vẫn còn có một người không hề kinh ngạc đó chính là Khai thái y, bởi vì lúc đầu chính lão là người đầu tiên phát hiện ra điều này, trong hồ cứu lên công chúa vốn dĩ là một người khác, từ mạch tượng trên người đã cảm thấy ra điều này rồi, chỉ bất quá, lúc ấy hắn không có dũng khí nói rõ cho Hoàng thượng biết.

Những người khác mặc dù thất kinh, nhưng là rất nhanh chóng liền tỉnh táo lại.

Hồi tưởng lại sau khi công chúa mất đi trí nhớ, hành vi của nàng từng chút từng chút một vô cùng cổ quái, mọi người bộ dáng đều không biểu

hiện ra vẻ kinh ngạc. Thế nhưng, tại sao trên đời này lại có người giống nhau như đúc vậy, mọi người vẫn còn có chút khó hiểu.

Vì không muốn nảy sinh quá nhiều chi tiết rắc rối, Hạng Ngạo Thiên cũng không nói ra Mai Tuyết Tình là đến từ tương lai, sau thời đại này đến mấy ngàn năm.

Cho mãi đến lúc này, hắn cũng còn không nghĩ có chuyện như vậy phát sinh, nếu nói cho mọi người biết, có thể nghĩ ra được phản ứng của những người khác như thế nào. Nếu, nàng không phải công chúa, như vậy công chúa thật đi nơi nào, mọi người quan tâm nhất chính là chuyện này.

Tất cả mọi người đều biết, Ngạo Sương có bệnh trong người, vừa lại nhiều năm ở trong thâm cung, chính nàng ta thất lạc bên ngoài, vốn dĩ rất khó sinh tồn.

Hạng Ngạo Thiên phảng phất như biết được ý nghĩ của mọi người, hắn nói, **“Trẫm vẫn không hề buông xuôi việc tìm kiếm Ngạo Sương công chúa, chỉ là, còn chưa có bất cứ đầu mối nào. Trẫm đã phái người trong cả nước tiến hành bí mật tìm kiếm, nhưng mà...”**

Hạng Ngạo Thiên thở dài một hơi, **“Bất quá, Trẫm từ trước đến nay trong lòng đều tâm niệm, Ngạo Sương còn sống, Trẫm có dự cảm này!”**

“Hàn Thanh, không thể buông lỏng việc dò xét xung quanh hồ nước, Trẫm luôn cảm giác được, Ngạo Sương còn có thể từ trong hồ xuất hiện trở lại!”

Những lời Hoàng thượng nói, như cho mọi người ăn một viên định tâm hoàn, mọi người tâm tình đang trĩu nặng tới lúc này mới buông lời được một chút.

“Sự tình hôm nay, chỉ có những người ở đây biết, việc này nhất định phải giữ bí mật, trước khi còn không tìm được Ngạo Sương, nàng vẫn là công chúa, mọi người vẫn cứ như trước nay cùng nàng ở chung!”

“Tuân chỉ...” Mọi người tất cả đồng thanh trả lời.

“Vốn lẽ, hôm nay đưa mọi người đến nơi đây, là muốn nói cho mọi người hai sự việc, việc thứ nhất là muốn nói cho mọi người biết nàng không phải Ngạo Sương, việc khác là muốn nói cho mọi người biết nàng đang mang long thai, nhưng mà, thật không nghĩ tới, hài tử đã không còn, bản thân Tình nhi thì sinh tử khó liệu...” Hạng Ngạo Thiên cuối cùng không nhịn được ghen ngào hắn lên.

“Hoàng huynh...”

Ngạo Mai cũng không nhịn được khóc lên, **“Đừng khổ sở, Ngạo Sương tử tử sẽ tìm được, Tình nhi tử tử cũng sẽ không có việc gì đâu, người hiền tự có trời trợ giúp!”**

Mọi người cũng đều mỗi người một lời an ủi.

Mãi đến giờ sừu, mọi người mới an giấc.

Mọi người ai cũng đều trăn trọc khó ngủ.

Những người đến nơi này đều là những người Hạng Ngạo Thiên tín nhiệm và coi trọng nhất, vốn là muốn cho mọi người cùng hân chia xẻ vui sướng, thật không nghĩ tới, thực tế lại nghênh đón chuyện khó có thể tiếp nhận này.

Dĩ nhiên là trời giáng tai họa bất ngờ!

Mọi người cũng đều trung thành và tận tâm đuổi theo Hạng Ngạo Thiên, mặc dù hoàng đế bề ngoài rất trầm ổn không thích biểu đạt cảm tình bên trong, nhưng, tất cả mọi người đều hiểu rõ, Hoàng thượng thật rõ ràng như ban ngày là đối với mọi người rất tốt.

Một đêm không ngủ.

Hạng Ngạo Thiên suốt một đêm không ngủ cứ như vậy lẳng lẳng ngồi nhìn chăm chú vào Mai Tuyết Tình.

Nữ nhân kia lúc ở trong cung, thường giả bộ nhu thuận như chim yến nhỏ nép vào người ngoan ngoãn nghe lời, nữ nhân kia vì hạ nhân động thân ra gánh vác, nữ nhân kia xuất cung, mạnh mẽ tự lập, nữ nhân kia trong lòng hân uyển chuyển hầu hạ, hôm nay, lúc này đây sao vẫn cứ nằm im ắng như vậy, không có vẻ tươi cười, không có một câu nói, báo trước nàng còn sống đặc trưng duy nhất chính là hơi thở yếu ớt kia.

Hạng Ngạo Thiên cầm lấy tay Mai Tuyết Tình đưa lên mặt, nước mắt vừa lại vô thanh vô tức tuôn rơi, rơi xuống trên lông mi Mai Tuyết Tình, theo gương mặt nàng chảy tới bên khóe môi.

“Tình nhi... Tình nhi, nàng tỉnh lại đi, chỉ cần nàng có thể tỉnh lại, ta không hề truy cứu hành vi phạm tội toàn gia ba người Hứa Sơn nữa, ta đáp ứng nàng...”

Hạng Ngạo Thiên thì thào tự nói.

Liên nhi bưng tới chén cháo loãng, nói là cháo loãng, kỳ thật chính là nước cháo.

Liên nhi biết, công chúa cái gì cũng ăn không được, có thể đem chút nước cháo này đút cho uống, cầm cự sẽ không thác.

Hạng Ngạo Thiên cầm chén cháo loãng, cũng giống như khi cho uống được, dùng miệng của hãh từng chút từng chút đút cháo vào trong miệng của Mai Tuyết Tình.

Nếu bình thường, Liên nhi cùng Ngạo Mai nhìn thấy cảnh tượng miệng đối với miệng này, đã mắc cỡ che lấy hai mắt, dù sao cái này cũng là hôn môi mà!

Nhưng mà, bây giờ, các nàng đem toàn bộ hy vọng ký thác vào trên người Hạng Ngạo Thiên, hy vọng hãh có thể cho nàng ăn một ít, có thể cứ như vậy cho ăn, chăm sóc lo lắng đến khi Mai Tuyết Tình tỉnh lại.

Đây là một cảnh thần thánh thiêng liêng, đây là một cảnh làm xúc động lòng người!

Sau khi điểm tâm, Hạng Ngạo Thiên an bài Lưu công công trở lại kinh thành, truyền thánh ngự của Hoàng thượng, trong vòng ba ngày không cần tảo triều.

Những người khác đều ở lại bên người Mai Tuyết Tình, cầu khẩn nàng mau chóng tỉnh lại.

Bạch điều cũng mất đi tập tính hoạt bát hiếu động trước đây, không hề nhả lên phía trời xanh bay lượn, cứ như vậy cô độc đậu ở nóc nhà, đứng nhìn trong viện mọi người đều bận rộn.

Hạng Ngạo Thiên phát hiện trong lúc hôn mê bàn tay bé nhỏ của Mai Tuyết Tình vẫn đang nắm chặt lại.

Mất rất nhiều sức lực, hãh mới có thể mở bàn tay nàng ra.

Một viên đào hạch vẫn còn nắm chặt trong tay nàng!

Ngay lúc nàng hôn mê đến lúc này, nàng cũng không bỏ tay ra ném xuống.

Mắt nhìn không chớp vào viên đào hạch nọ, trên đó vẫn còn khắc rõ nét hai chữ “Thiên Tình”, đây vốn là tên của bọn họ!

Cầm lấy viên đào hạch, Hạng Ngạo Thiên cuối cùng không nhịn được gào khóc lớn.

Cái gì khu hung tị tà đều là gạt người!

Tình nhi của hãh mang nó bên mình cũng không tránh thoát được kiếp nạn lần này! Nước mắt rơi xuống như mưa, rơi cả vào trong lòng bàn tay Mai Tuyết Tình. Là vật gì rơi vào trong tay rồi, nóng nóng, vốn là trời đang mưa rồi sao?

Mai Tuyết Tình cảm giác như bản thân đang đứng ở dưới mép một mái hiên, đưa tay ra hứng lấy từng giọt nước mưa rơi xuống, nhưng mà, mưa này như thế nào lại nóng nóng như vậy?

Còn có người đang khóc, là hài tử nhà ai nhà đang khóc? Có phải không tìm được đường về nhà rồi hay không? Mai Tuyết Tình thu hồi tay lại, nghĩ muốn đi ra ngoài xem qua một chút. Ngay lúc nàng vừa xoay người, một đôi bàn tay to ấm áp nắm lấy bả vai nàng giữ lại.

“Tình nhi... Tình nhi... Tình nhi tay đã cử động rồi! Tình nhi tay mới vừa rồi động đây rồi!”

Là thanh âm ai hừng phấn như vậy, phảng phất như từng được nghe qua ở nơi nào, rất quen thuộc!

Khai thái y đi tới, xem mạch, rồi nói, **“Hoàng thượng, công chúa qua khỏi giai đoạn sinh tử nguy hiểm rồi, thế nhưng, gân cốt tổn thương nặng nề, trong vòng một trăm ngày công chúa sau này nhất định phải được tĩnh dưỡng, chăm sóc chu đáo sẽ mau chóng khôi phục, cũng phải khoảng ba đến bốn tháng!”**

Hạng Ngạo Thiên long nhan vui vẻ. **“Hảo, nếu công chúa không còn gì trở ngại, vậy người trở về cung đi!”**

“Lão thần tuân chỉ!” Khai thái y rời đi.

Vừa đi vừa lau mồ hôi, **“Lần này, thật may mắn mới giữ lại được mạng già này!”**

Mai Tuyết Tình dùng hết khí lực nâng mí mắt lên, vừa mới hé mở mắt, ánh vào mắt nàng là một khuôn mặt quen thuộc.

“Ngạo Thiên...”

Nàng phảng phất dùng hết khí lực toàn thân, không biết Hạng Ngạo Thiên có nghe hay không.

Nhìn thấy nàng khẽ nhếch môi, Hạng Ngạo Thiên đưa lỗ tai kề đến bên môi nàng.

Nghe xong hơn nửa ngày cũng không nghe ra được Mai Tuyết Tình nói cái gì, **“Tốt lắm, Tình nhi, nàng không nên cố nữa, bây giờ nàng tốt nhất là tĩnh dưỡng cho tốt, mau chóng khôi phục lại thể lực, muốn nói gì, thời gian sau này vẫn còn nhiều mà!”**

Cũng không để ý đến ánh mắt của mọi người, hân hừng phấn hân nhẹ lên môi Mai Tuyết Tình một cái.

Nhìn thấy ánh mắt hơi giận dữ của Mai Tuyết Tình, Hạng Ngạo Thiên trong lòng trùng xuống.

Tình nhi bắt đầu biết phản kháng lại hân rồi!

Đây là điềm lành báo trước hân!

Mai Tuyết Tình ánh mắt di chuyển xuống phía dưới.

Hạng Ngạo Thiên hiểu rõ ý tứ của nàng, hần dịu dàng đặt bàn tay to ấm áp lên trên bụng của nàng, **“Tình nhi, không sao đâu, chúng ta sau này còn có thể sinh rất nhiều hài tử!”**

Mai Tuyết Tình thông minh liền biết, hài tử khẳng định vốn là đã không còn!

Cho dù nàng không dùng thân thể tiếp được Tráng Tráng trong khoảnh khắc kia, nàng cũng đã cảm giác được, hài tử lưu rất.

Cái loại cảm giác bụng dưới không ngừng đau quặng, co thắt làm cho nàng sớm đã có được dự cảm.

Mai Tuyết Tình khéo mắt ôn nhu, nàng cố nén lại, không cho nước mắt chảy xuống.

Không sẽ không có sao, người hiện đại không phải đều chú ý đến việc đứa bé được nuôi dưỡng, dạy dỗ trong điều kiện tốt nhất sao? Mặc dù chính mình trong đầu từng có ý nghĩ muốn loại bỏ đứa bé, nhưng mà, thật sự lúc sảy thai, trong lòng vẫn có chút thương tâm.

“Liên nhi, mau nhanh, mang thêm một chén cháo đến đây!”

Hạng Ngạo Thiên nhẹ nhàng nâng người Mai Tuyết Tình dậy, để nàng tựa vào trên vai của mình.

“Tỷ tỷ... Người có thể tỉnh dậy... Thật hù chết mọi người rồi!”

Ngạo Mai cầm lấy tay Mai Tuyết Tình, **“Tỷ tỷ, người yên tâm đi, sau này, tiếp theo chắc chắn người sẽ có hảo phúc khí! Cho nên, người nhất định phải tĩnh dưỡng, chăm sóc thân thể cho tốt!”**

Mai Tuyết Tình mặc dù không còn chút thể lực, không thể nói chuyện, nhưng mà, nàng vẫn có thể nghe rõ ràng. Nàng đưa ánh mắt nhìn Ngạo Mai làm cho nàng yên lòng.

Liên nhi vừa lại bưng tới một chén cháo.

Hạng Ngạo Thiên nhận lấy.

Tự mình uống trước một ngụm, sau đó vừa lại cúi đầu đặt miệng mình lên môi Mai Tuyết Tình.

Mai Tuyết Tình trong lòng minh bạch!

Xú nam nhân này, hần đây là đang làm cái gì vậy? Liên nhi cùng Ngạo Mai vẫn còn ở tại đây! Như thế này còn ra thể thống gì?

Nàng dùng ánh mắt ý bảo Hạng Ngạo Thiên không nên làm như vậy, sau này sẽ làm mọi người chê cười.

Hạng Ngạo Thiên phảng phất như không nhìn thấy ám chỉ của nàng ám chỉ, vẫn tiếp tục làm.

Mỗi lần dùng miệng đút cháo cho nàng một cái, môi hắn cũng cố ý lưu lại trên môi nàng lâu hơn một chút, như là đang nhấm nháp vị ngọt ngào trên đôi môi nàng.

Mai Tuyết Tình mặt không khỏi đỏ hồng hẳn lên.

Nàng dùng hai mắt liếc nhìn về hướng Liên nhi cùng Ngạo Mai, hai người rất biết điều đã rời khỏi gian phòng.

Hạng Ngạo Thiên, xem như người lợi hại!

Mai Tuyết Tình trong lòng thầm hạ quyết tâm, chờ khi ta khỏi bệnh rồi, nợ mới nợ cũ ta một lần thanh toán với người!

Ngày hôm sau, Mai Tuyết Tình có thể nói chuyện được rồi.

Nàng nói câu thứ nhất chính là, **“Để Liên nhi cho ta ăn!”**

Hạng Ngạo Thiên chính là người mất hứng nhất!

Thừa dịp Liên nhi đi ra ngoài múc cháo, Hạng Ngạo Thiên hôn lên môi Mai Tuyết Tình một nụ hôn ôn nhu kéo dài, sau đó, đến gian phòng bên cạnh chờ đợi.

Liên nhi bưng chén cháo tới, muốn đút cho Mai Tuyết Tình. Mai Tuyết Tình đưa mắt ý bảo nàng nâng người mình dậy.

Liên nhi cùng Ngạo Mai nhẹ nhàng nâng người Mai Tuyết Tình dậy, để nàng dựa vào trên người Liên nhi.

Bây giờ, Mai Tuyết Tình cảm giác tốt hơn rất nhiều, bụng đã không còn đau nữa, chỗ xương sườn vẫn còn mơ hồ đau một chút.

Hiểu rõ nhất vốn là nơi ngực, phảng phất như có vật gì đang thiêu đốt vậy, có phải nội tạng đã bị thương tổn rồi hay không?

Mai Tuyết Tình còn không có tinh lực đi bận tâm chuyện này, nhất trở về một mạng, đó chính là tạo hóa của nàng!

Lúc ấy, cái loại đau đớn tê tâm liệt phế này, làm cho nàng còn tưởng rằng bản thân mình không còn sống nổi nữa! Cho nên, mới nhẫn nhịn đi ngôn nhiều như vậy.

Nếu biết mình còn có thể duy trì mạng sống, đánh chết, nàng cũng không nói ra những lời kia, để cho người khác thấy được mình yếu đuối, thật là làm chuyện xấu hổ đến cỡ nào đây!

An ủi chính mình, không nghĩ gì khác, nhiệm vụ lớn nhất bây giờ của nàng chính là có thể ăn nhiều một chút thức ăn, mau chóng làm cho thân thể khôi phục lại, sau đó, mới có thể nghĩ đến những chuyện khác.

Tiếp nhận chén cháo, Mai Tuyết Tình tự mình đút ăn.

Thấy hoàng đế rời đi, Liên nhi cũng lớn mật hẳn lên, **“Công chúa, mọi chuyện của người, Hoàng thượng cũng đã nói cho chúng ta, chúng ta đều đã biết hết rồi, người không phải là Ngạo Sương công chúa, cho tới nay, chúng ta cũng còn kỳ quái, tính cách ngài như thế nào lại biến hóa lớn như vậy, bây giờ, chúng nô tì cũng đã rõ ràng rồi!”** Liên nhi cái miệng nhỏ nhắn líu lo không ngớt, **“Yên tâm đi, chúng nô tì vẫn đối đãi với ngài như là công chúa, nói không chừng, lúc nào đó ngài lại thành hoàng hậu rồi đây!”**

Liên nhi cũng thay Mai Tuyết Tình cao hứng.

“Được rồi, sau này người hãy nói tiếp, tỷ tỷ vẫn còn phải dưỡng thương đây, người cứ âm ỉ như vậy, vết thương của tỷ tỷ sẽ khôi phục rất chậm đấy!”

Ngạo Mai thay Mai Tuyết Tình khiển trách Liên nhi vài câu.

“Người ta đang cao hứng mà!”

Chỉ cần Hoàng thượng không có ở đây, Liên nhi mới không sợ gì, nàng biết, công chúa vốn dĩ sẽ không thật sự tức giận.

“Ngạo Mai, cửa hàng không thể đóng cửa hả, ngày mai hãy trở về đi thôi, người là chủ cửa hàng, trong tiệm không thể rời đi! Thân thể ta xem ra còn phải cần một ít thời gian mới có thể khôi phục, cửa hàng kia người cũng cần quan tâm nhiều chút đi! Nơi này có Liên nhi cùng Tiểu Hoa chiếu cố ta là được rồi!”

“Tỷ tỷ, ta còn muốn ở đây chăm sóc người vài ngày nữa, người mới vừa tỉnh lại, chúng ta còn có thật nhiều điều chưa nói đây!” Ngạo Mai không hề chấp nhứt.

“Người có thể nhín chút thời gian đến đây thăm ta!”

Mai Tuyết Tình trợ giúp Ngạo Mai đưa ra chủ ý, **“Người cũng học kỹ mã đi, có như vậy, thời gian qua lại sẽ rất nhanh đấy!”**

“Tỷ tỷ, ta ở lại đây thêm một ngày, chỉ thêm một ngày thôi có được hay không?”

Ngạo Mai thật lòng không nỡ rời đi, mặc dù, Mai Tuyết Tình không phải Ngạo Sương tỷ tỷ, thế nhưng, thời gian dài ở chung như vậy, các nàng cũng có tình cảm rất sâu nặng rồi.

“Ta ngày mai sẽ bảo Hàn Thanh dạy ta kỹ mã. Sau này học xong, ta ngày một sẽ kỹ mã trở lại kinh thành, người xem như vậy có được hay

không, tỷ tỷ?” Ngạo Mai nhẹ giọng năn nỉ.

Sau khi học được ký mã, trước một ngày buổi chiều đến, ở lại thêm một đêm, ngày thứ hai sáng sớm trở về cũng còn kịp, không sợ chậm trễ việc buôn bán của cửa hàng, cũng không cần đến sự trợ giúp của bất luận kẻ nào, đây thật đúng là một ý kiến hay.

Mai Tuyết Tình không thúc giục lần nữa, Ngạo Mai đối với nàng chân tình, nàng nhìn ra được.

Ngày hôm sau, Ngạo Mai quả nhiên năn nỉ Hàn Thanh chỉ giáo ký mã. Hơn nữa, Ngạo Mai ngộ tính cao, học được rất nhanh.

Ngày kế tiếp, theo lời căn dặn của Hạng Ngạo Thiên, Hàn Thanh cùng Ngạo Mai cỡi ngựa trở lại kinh thành!

“Người cũng trở về cung đi!” Lúc trong phòng chỉ còn có một mình Hạng Ngạo Thiên, Mai Tuyết Tình thúc giục hẳn, **“Quốc gia không thể một ngày không có vua chứ! Hơn nữa, ta cũng không có gì đáng ngại, chỉ cần an tâm tĩnh dưỡng có thể khỏe lại rồi, người cũng đừng ở chỗ này mãi nữa!”**

“Không, ta sẽ tiếp tục ở lại đây hai ngày nữa!”

Hạng Ngạo Thiên như một đũa hài tử ngây thơ, đồng thời giơ lên hai ngón tay, **“Chỉ hai ngày thôi, qua hai ngày ta cam đoan sẽ trở về!”**

Đồng thời, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Mai Tuyết Tình nắm chặt trong bàn tay của mình, **“Tình nhi, đều là ta không tốt, làm cho nàng chịu nhiều thương tổn như vậy!”** Hạng Ngạo Thiên tràn ngập tự trách.

“Cái chuỗi đào hạch kia làm thành vòng đeo tay vốn là gạt người, còn nói cái gì khu hung tị tà, đều là lời đồn mê hoặc chúng, hôm nào ta sẽ phái người đem cái cửa hàng kia niêm phong lại!”

Hạng Ngạo Thiên vừa nghĩ đến Mai Tuyết Tình đã bị thương tổn đến như vậy, lý trí không còn chút tỉnh táo.

“Người có phải hay không giận dữ vì hồng nhan đây?”

Mai Tuyết Tình đùa hằn, **“Ai nói vòng đeo tay đào hạch này vốn là gạt người chứ, người như thế nào mau chóng như vậy đã tìm được ta rồi?”**

“Có phải hay không là nhờ phát hiện ra viên đào hạch ở nơi ngã rẽ hả!” Mai Tuyết Tình nhắc nhở hằn.

“Nàng như thế nào biết được?” Hạng Ngạo Thiên ngạc nhiên hỏi.

“Người mau chóng như vậy tìm được ta, ta vừa nghĩ đến chính là nhờ người phát hiện ra viên đào hạch, bằng không, nhiều ngã rẽ như vậy, người như thế nào mà phán đoán được?”

Mai Tuyết Tình cuối cùng còn không quên khen ngợi hẳn một câu, **“Hơn nữa, người là hoàng đế, ta hiểu rõ, hoàng đế vốn là một người rất thông minh!”**

Hạng Ngạo Thiên giống như một hài tử nở nụ cười, **“Tóm lại chỉ có Tình Nhi của ta là hiểu rõ ta nhất!”** Bàn tay to ấm áp đồng thời xoa xoa lên bụng Mai Tuyết Tình.

“Ngạo Thiên, đương lúc ban ngày, người lại muốn làm gì đây?”

“Ta kiểm tra qua thương thế của nàng!”

Thấy tiểu âm mưu của mình bị nàng phát hiện, Hạng Ngạo Thiên vén y phục bên hông Mai Tuyết Tình lên, bàn tay to nhẹ nhàng đỡ nơi xương sườn bị thương, **“Còn đau không?”**

“Khai thái y không phải nói gân cốt tổn thương nặng nề, cần tĩnh dưỡng trong vòng một trăm ngày sao? Lúc này mới có vài ngày thôi, không đau mới là lạ đây!”

Biết rõ còn hỏi, Mai Tuyết Tình vạch trần Hạng Ngạo Thiên, liếc mắt nhìn hẳn một cái.

Thừa dịp Mai Tuyết Tình không chú ý, Hạng Ngạo Thiên đưa tay chuyển qua bộ ngực đầy đặn của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, **“Tình nhi, nàng mau chóng bình phục lại đi!”**

Mai Tuyết Tình biết rõ ý tứ trong lời nói của hắn, tên đại sắc lang này!

Hạng Ngạo Thiên cúi đầu đắm đuối hôn lên môi Mai Tuyết Tình, **“Ta lại muốn nàng rồi, Tình nhi, làm sao bây giờ hả!”**

Ngẫu nhiên đôi môi mềm mại của Mai Tuyết Tình, không ngừng gặm cắn, hơi thở cũng càng lúc càng trở nên hỗn hển.

“Công chúa... Được nấu tốt lắm! Áaa...” Liên nhi khẽ kêu lên một tiếng, cấp bách vội vàng lui lại đi ra ngoài.

Hoàng thượng đang làm gì đây, công chúa đã sớm không cần hẳn dùng miệng đối miệng đưa thức ăn vào nữa rồi! Chẳng lẽ là đang hôn môi?

Liên nhi khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc đỏ ửng cả lên, Hoàng thượng như thế nào rõ ràng đang giữa ban ngày ban mặt lại làm ra loại chuyện này được chứ, thật mắc cỡ chết đi được!

Sửa sang lại y phục của Mai Tuyết Tình cho chỉnh tề, Hạng Ngạo Thiên phân phó gọi lớn, **“Vào đi!”**

Liên nhi cúi đầu tiến vào, không dám trực tiếp nhìn Hoàng thượng.

“Sau này, lúc ở ngoài cung cũng không cho gọi công chúa, hết thảy đều gọi là tiểu thư hoặc tử tử!”

Hạng Ngạo Thiên lên tiếng chỉ bảo, **“Ở ngoài cung thời gian dài như vậy, như thế nào ngay cả quy củ này cũng đều không hiểu?”**

Liên nhi sợ đến muốn phát khóc.

Mai Tuyết Tình nhưng lại cảm thấy được Hạng Ngạo Thiên có ý thừa dịp trả thù một chút.

“Ngạo thiên, buổi chiều người hãy lại qua đây đi!”

Nghe Mai Tuyết Tình hạ lệnh trực khách, Hạng Ngạo Thiên trừng mắt nhìn Liên nhi liếc mắt một cái, may mắn Liên nhi vẫn không dám trực tiếp nhìn thấy ánh mắt Hạng Ngạo Thiên, nếu không, chắc Liên nhi phải ô ô khóc thành tiếng rồi.

Trên đời này, người có dũng khí hô thẳng tên họ hoàng đế chỉ có Mai Tuyết Tình thôi!

Thói quen cuộc sống hiện đại, tư tưởng nam nữ ngang hàng như nhau, làm cho Mai Tuyết Tình không cách nào từ trong miệng hô lên “Hoàng thượng” cái danh xưng này, cái từ này làm cho người ta có cảm giác rất xa lánh, rất áp lực.

“Hoàng thượng” cái từ này trong trường hợp gọi ra khỏi miệng, như vậy bọn họ sẽ không còn ngang hàng nữa, nàng cũng vô hình chung cũng trở thành một trong những thành viên trong đám tần phi ở hậu cung rồi.

Nàng Mai Tuyết Tình vĩnh viễn cũng không chịu gia nhập vào hàng ngũ tần phi này, vĩnh viễn cũng không muốn chịu loại cuộc sống nam tôn nữ ti này.

Nàng muốn chính là ngang hàng, chính là tôn trọng lẫn nhau, chính là tương thân tương ái! Không phải bình hoa, không phải phụ thuộc!

Cho nên, Mai Tuyết Tình từ ngay từ đầu, đã cho Hạng Ngạo Thiên làm quen dần, bất luận trong trường hợp nào, nàng cũng hô thẳng ra tên họ của hắn, hắn có lẽ cũng tập mãi thành quen rồi!

Còn nữa, nàng một người chịu qua nền giáo dục hiện đại, chính Hạng Ngạo Thiên cũng muốn khiến nàng khép vào quy củ, nhưng nàng cũng không chịu chấp hành, nàng thà rằng vẫn cứ xưng hô hắn là ca ca, cũng không vì là nữ nhân của hắn mà xưng hô hắn là Hoàng thượng!

Nhìn thấy Liên nhi bộ dáng cúi đầu ủ rũ, Mai Tuyết Tình an ủi nàng, **“Người là người của ta, sau này, người chỉ để ý nghe ta! Người khác nói cái gì người cũng đừng để ý, bọn họ nói đúng, người cứ vậy chiếu theo đi làm, bọn họ nói không đúng, người cứ xem như gió thoảng bên tai là được rồi!”**

Nhìn Liên nhi có chút phản ứng, Mai Tuyết Tình tiếp tục khuyên răn nàng, **“Mới vừa rồi, Hoàng thượng nói xong có phải có đạo lý hay không? Chúng ta nơi này còn có Tiểu Hoa ở đây, tiểu nữ tử này không phải là người trong cung, hơn nữa, ở đây tai vách mạch rừng, lại đang ở bên ngoài, chúng ta nói chuyện nhất định phải cẩn thận một chút, để tránh đưa tới nhiều phiền toái!”**

“Đạ biết rồi...” Trải qua lời lẽ dễ hiểu khuyên răn vừa rồi, Liên nhi đã minh bạch, chính công chúa nhẹ nhàng khôn khéo phân giải, nói xong tự bản thân mình cũng nghe ra lý lẽ, hoàn toàn có thể minh bạch!h

Dáng vẻ không giống như Hoàng thượng, cả ngày chỉ có một vẻ mặt, thật dọa chết người!

Khúc mắc được công chúa giải khai, Liên nhi vừa lại hoạt bát đi tới.

Buổi chiều Hạng Ngạo Thiên về tới, hẳn cùng Mai Tuyết Tình ở trong phòng.

Trong tay còn cầm một xuyên đeo tay, kiêu ngạo đưa đến trước mặt Mai Tuyết Tình quơ qua quơ lại.

“Mới mua sao?” Mai Tuyết Tình nằm ngửa trên giường hỏi.

“Nàng xem xem!”

Hạng Ngạo Thiên đưa tới trước mắt nàng.

“Thiên Tình? Người như thế nào tìm được rồi? Một viên cũng không thiếu sao?”

Nhìn thấy hai chữ “Thiên tình”, Mai Tuyết Tình có chút kích động.

Đây chính là này vòng xuyên tay tại thời khắc mấu chốt đã cứu qua nàng, bằng không, nàng bây giờ có lẽ sẽ không còn thấy được ánh mặt trời rồi.

“Đừng kích động!”

Hạng Ngạo Thiên trấn an nàng, **“Tình nhi của ta thông minh như vậy, có thể trong tình thế cấp bách nảy ra sinh trí, dùng tay cắt đứt vòng xuyên làm thành đoạn, lưu lại ký hiệu, nhờ đó ta cũng có thể bắt được**

bọn xấu, Tình nhi nói chúng nó có thể trừ hung, vậy nàng sau này lại mang nó, có được hay không?”

Từ lúc Liên nhi bước vào trong gian phòng này, Hạng Ngạo Thiên sau khi rời khỏi đây, hắn liền dùng những viên đào hạch nhật được, toàn bộ xâu chúng lại phục hồi lại hình dạng như cũ.

Mai Tuyết Tình liên tục gật đầu.

Thật là xuyến tay này đã cứu nàng.

Nhớ tới chuyện lần này, Mai Tuyết Tình lại nghĩ tới Tráng nhi, nhớ tới toàn gia Hứa Sơn ba người.

“Ngạo thiên, toàn gia Tráng nhi người ý định làm gì bây giờ?”

“Sát!”

Hạng Ngạo Thiên không hề do dự.

“Có biện pháp khác hay không?”

Mai Tuyết Tình không nghĩ bởi vì duyên cớ chính mình, mà làm cho một nhà Hứa Sơn ba người đều gặp phải họa sát thân.

Hạng Ngạo Thiên phát phát mái tóc dài của Mai Tuyết Tình thờ dài một hơi, **“Lúc đầu, sau khi quyết định đưa ra án xử tử cả nhà Hứa Hải, ta liền phái Hàn Thanh cố ý đến Hứa phủ, trước đem Hứa Sơn rời xa đi, sau đó, quan binh mới chạy tới, cứ như vậy, mà để lại hậu nhân cho nhà họ Hứa, Hứa Hải, phụ thân của Hứa Sơn cũng là nguyên lão lương triều, trong lòng ta thật sự có chút xót xa, nhưng thật không nghĩ tới, Hứa Sơn không biết lấy ân báo đáp, còn ngang nhiên lấy oán báo ân! Đây là hậu quả của việc diệt cỏ không diệt tận gốc. Nếu lúc đầu, ta hạ lệnh đem bọn họ toàn bộ giết sạch, như vậy cũng không có nhiều chuyện phiền toái như bây giờ, con của chúng ta sẽ không chết, nàng cũng không bị đả thương đến như vậy mà thương tổn!”**

Nhắc tới hài tử, Hạng Ngạo Thiên vừa lại kích động hăn lên.

Mai Tuyết Tình vươn tay choàng qua cổ Hạng Ngạo Thiên, kéo hăn hướng về phía mình, nàng dịu dàng hôn môi hăn một cái làm cho hăn trấn an trở lại.

“Hài tử sẽ có, sau này, chúng ta sinh thật nhiều thật nhiều hài tử!”

Mai Tuyết Tình thật sự không nghĩ chứng kiến có người chết nguyên nhân là vì nàng.

Lớn như vậy, nàng chưa bao giờ thương tổn qua người khác, càng đừng đề cập đến việc xúc phạm tới tánh mạng của người khác.

“Ta nhớ kỹ chúng ta có đến gặp sư phụ, sư phụ từng nói qua với ta một câu, lão nhân gia từng nói, trừ gian diệt ác, cũng nên khoan dung chữa cho hãn một con đường sống. Nếu khiến hãn không còn chỗ nào dung thân, ví như làm tắc hang ổ của con chuột, hết thấy mọi ngã đường cũng đều bị lấp kín, thì hết thấy hảo vật đều bị chúng gặm cắn phá nát. Hơn nữa, chúng ta còn không biết Hứa Sơn có bao nhiêu đồng bọn, cũng không biết bọn họ có hay không cũng rơi vào pháp võng, cho nên, bây giờ, nếu đem bọn họ tất cả đều xử tử, tất phải khiến cho sức phản kháng còn lớn hơn nữa!”

Mai Tuyết Tình không biết gì là trị quốc an bang bình thiên hạ, thế nhưng, quan niệm mộc mạc của nàng chính là, làm việc gì cũng không nên quá tuyệt tình, cũng nên chữa lại cho mình một đường lui.

Chủ yếu chính là, nàng thật sự đau lòng hại tử Tráng nhi kia, khỏe mạnh khác khinh, nhu thuận hiểu chuyện.

Lúc đầu, trên đường cái gặp phải mẫu tử bọn họ, mắt nhìn thấy rõ ràng tình cảnh mẫu tử thảm thiết, thật cảm động.

“Nương... Ta không nên... Tráng nhi vốn là nam tử hán rồi... Nam tử hán không chơi mấy thứ kia...”

“Mẹ ôi bệnh chữa hết... Chúng ta có thể đi tìm cha rồi... Tìm được cha rồi, chúng ta sẽ bảo cha cho chúng ta tiền, mua thật nhiều thật nhiều đồ chơi làm bằng đường...”

Phảng phất như lời hài tử vẫn còn đang văng vẳng bên tai Mai Tuyết Tình.

Một hài tử hiểu chuyện như vậy, người nào có thể nhẫn tâm chứng kiến người khác đều rơi xuống đất?

Chính mình cũng từng suýt chút nữa làm mẹ, mặc dù chỉ có ngăn ngụt trong hai tháng, nhưng thân là mẫu thân tâm tình nàng quả thật vốn là tràn đầy cảm xúc.

“Tình nhi, nàng nói như thế, ta cũng rõ cả!”

Hạng Ngạo Thiên đem mái tóc của nàng ra chơi đùa, **“Nhưng mà, hình luật quy định không thể bởi vì một mình hãn mà sửa đổi lại, huống chi, không giết hãn, đó chính là thả cộp về rừng, càng thêm nguy hiểm!”**

“Cổ đại, chuyện xưa có Chư Cát Lượng đối với họ Mạnh bắt được bảy lần liền thả bảy lần, chẳng lẽ, người không thể độ lượng một chút,

thả bọn họ một lần sao?”

Mai Tuyết Tình nhất thời cũng nghĩ không ra rất biện pháp tốt nào có thể khuyên can Hạng Ngạo Thiên.

Vừa khóc vừa làm ầm ĩ nháo loạn đòi thắt cổ tự tử, đối với Hạng Ngạo Thiên mà nói, dường như cũng không phải là biện pháp tốt lắm, Mai Tuyết Tình chỉ có thể áp dụng chính sách dụ dỗ hồng lung lạc, vận dụng nhu tình mà cảm hóa hắn.

“Ngạo thiên, vậy chờ ta thương thế dưỡng lành hẳn, hãy xử trí bọn họ có được hay không?”

Mai Tuyết Tình lại hôn nhẹ lên trên mặt Hạng Ngạo Thiên một cái, **“Bọn họ thương tổn qua ta, trước khi xử trí bọn họ, như thế nào cũng phải cho ta xem qua một cái, có được hay không?”**

Bây giờ, chỉ có lấy lui làm tiến thôi.

“Điều kiện này ta đáp ứng nàng...”

Hạng Ngạo Thiên hôn thật sâu lên môi Mai Tuyết Tình.

Tiểu nữ nhân đáng yêu này, mỗi khi nàng chủ động bày tỏ, khẳng định là có gì cần cầu xin với hắn. Cũng tốt, nàng chủ động tham gia phối hợp ôn tồn càng làm cho hắn muốn ngừng cũng không thể.

Trong hoàng cung Nam Trần quốc
Công chúa Nam Trần quốc Trần Nhất Nhu cầm một bức họa hé mở ra
xem lăm bẫm.

**“Hoàng huynh có phải nhìn lăm người rồi hay không! Cũng không
phải ta thấy tên hoàng đế kia chứ!”**

“Hoàng huynh, người đã trở về!”

Nhìn thấy Trần Nhất Kiếm trở lại hoàng cung, Trần Nhất Nhu liền tiến
tới gần.

**“Hoàng huynh, người cho ta bức tranh này, người trong bức họa này
có phải nhầm lẫn gì rồi không, hẳn thật sự không phải là Hoàng đế
Thiên Long Hoàng triều, người đã cứu qua ta chứ! Hoàng huynh,
người dù sao cũng cố nhớ lại xem, có phải ban đêm vào cung có chút
khẩn trương nên có sự nhầm lẫn gì ở đây hay không, cho nên, thấy
không chuẩn xác hả?”**

**“Muội muội, từ lúc hoàng huynh ta trở về, người cứ mỗi ngày hỏi đi
hỏi lại việc này, hoàng huynh như thế nào có thể nhìn lăm cơ chứ, cái
tên Hạng Ngạo Thiên kia mỗi ngày đều ở trong ngự thư phòng phê
duyet tấu chương thường thường đến giờ tỵ, hẳn nếu không phải là
hoàng đế, sao lại có thể ở ngự thư phòng ngồi như vậy trong thời gian
dài hả?”**

Hé mở ra bức tranh họa hình Hạng Ngạo Thiên, Trần Nhất Kiếm quan
sát chỉ chốc lát.

**“Muội muội, đây là chuyện tốt, người nghĩ xem, lần trước chúng ta
chủ động đưa ra ý liên hôn, nếu hoàng đế kia thật sự đáp ứng rồi, đêm
động phòng hoa chúc, khi đó người mới phát hiện, hẳn không phải là
người người muốn gả, như vậy thật không có biện pháp gì nữa rồi!”**

Trần Nhất Kiếm lên tiếng an ủi Trần Nhất Nhu: **“Mặc dù, thiên long hoàng triều không đồng ý việc liên nhân, khiến cho chúng ta thật mất mặt, nhưng ít ra muội muội, hạnh phúc của người không bị chôn vùi đi! Đây là chuyện tốt!”**

“Không được, hoàng huynh, ta nhất định phải tìm được người cứu ta, ta nhất định phải gả cho hắn!”

Trần Nhất Nhu trong lòng hạ quyết tâm, **“Ta phải gả cho hắn! Hoàng huynh, chúng ta lại đi tìm hiểu xem có được hay không?”**

“Lúc này đây, ta và người cùng đi, ta nhận ra hắn, ta nhất định có thể tìm ra hắn!” Trần Nhất Nhu làm nũng nói.

“Lớn như vậy rồi mà vẫn như một nữ hài tử, cũng không biết xấu hổ, có nữ tử nào lại tự mình đi tìm vị hôn phu chứ?”

Trần Nhất Kiếm đối với muội muội ngang ngược giao hoát này thật không có biện pháp, **“Nếu để cho phụ hoàng biết được, còn không đem người nhốt lại!”**

“Chuyện đó có cái gì phải thẹn thùng chứ, tự mình tìm, mới thân thiết chứ!”

Trần Nhất Nhu cong cái miệng nhỏ nhắn lên, **“Hoàng huynh, nếu thật không phải tự mình tìm lấy, đều là do phụ hoàng an bài, hoàng huynh cảm giác được hạnh phúc hay sao?”**

“Ta...”

Bị muội muội mình phản kích lại một câu, Trần Nhất Kiếm á khẩu không trả lời được.

“Hảo...”

Trần Nhất Kiếm cũng hạ quyết tâm, **“Qua vài ngày, hoàng huynh sẽ đi cùng với người!”**

Chính mình trong cung, oanh oanh yến yến một bầu, nhưng thật đúng là không có một ai trong số đó làm cho mình động tâm.

Chính mình thật ra thích một nữ nhân, vừa thấy đã yêu, nhưng nàng vốn là người ở Thiên Long Hoàng Triều, hay chỉ là một bá tánh bình dân.

Vốn định đem ý nghĩ của mình tâm rõ với phụ hoàng, nhưng tiếc rằng lão nhân gia gần đây thân thể không tốt, chỉ sợ sau khi nghe được ý nghĩ của hắn, long nhan lại nổi giận.

Như vậy nói, bệnh tình của phụ hoàng càng ngày càng chuyển biến xấu.

Bất quá, vì hạnh phúc của muội muội, hấn cho dù có phải dốc ngược cả Thiên Long Hoàng triều cũng phải làm một phen, vả lại hấn cũng có thể đi gặp nữ nhân kia, người mà hấn nhớ thương, mong nhớ ngày đêm.

Một người không giống nữ nhân bình thường.

Nàng vậy mà cũng tự mình mở cửa hàng buôn bán, thật sự là khó tin.

Hơn nữa, trong cửa hàng kia, nữ nhân lại có rất nhiều, nếu không, lần nọ ngẫu nhiên gặp được nàng tắm rửa, bản thân hấn thật đúng là bị đám nữ nhân kia làm cho hồ đồ, nữ giả nam trang lại còn ngang nhiên kiếm tiền!

Nói đi cũng phải nói lại, các nàng thật ra là nữ tử nhà ai?

Xem ra, phụ mẫu các nàng cũng rất khai minh, bằng không, tuyệt đối không có khả năng để cho nữ hài tử ra ngoài xuất đầu lộ diện.

Con đường trước mắt mình quả thật gập ghềnh rất khó đi nha! Trần Nhất Kiếm cười cười tự giễu cợt.

“Hoàng huynh, người cười cái gì vậy? Sao sau khi từ Thiên Long Hoàng Triều trở về, người thường xuyên mất hồn mất vía vậy, có phải gặp phải ý trung nhân rồi không?”

Trần Nhất Nhu đoán hỏi.

“Hoàng huynh nơi nào có cái gì ý trung nhân, còn không cũng là vì chuyện của người quan tâm?”

Trần Nhất Kiếm vội vàng chuyển hướng đề tài.

“Chúng ta lúc nào khởi hành?”

Trần Nhất Nhu có chút cấp bách không chịu được nữa

“Qua vài ngày đi, hoàng huynh trợ giúp phụ hoàng xử lý xong quốc sự mới đi được!”

Trần Nhất Kiếm không thể tránh được đưa tay lên xoa xoa trán.

... ..

Mùa đông nói đến là đến rồi.

Gió Tây Bắc vù vù thổi mạnh.

Trong trạch viện ở gian phòng phía đông, tình cảm ấm áp hòa thuận vui vẻ.

Tiểu Hoa ra sức quạt lửa làm ấm giường, **“Tỷ tỷ, Ngạo Mai tỷ tỷ kia hôm nay sẽ đến sao?”**

“Sẽ đến, nàng mỗi năm ngày đều đến một chuyến, ta phỏng chừng, trước lúc mặt trời lặn nhất định nàng ta sẽ tới.”

Mai Tuyết Tình dựa vào chiếc gối mềm mại, hai mắt nhắm híp lại.

Một tháng rồi, nàng cảm giác thân thể đã hoàn toàn khôi phục, thế nhưng, Hạng Ngạo Thiên không cho nàng quay về kinh thành, sợ nàng sau khi trở về lại đem sức lực đặt vào việc buôn bán của cửa hàng, không tốt cho việc điều dưỡng của nàng.

Không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục ở lại chỗ này nghỉ ngơi.

Nhưng mà, nàng vẫn nhớ đến an nguy toàn gia Hứa Sơn ba người, nói cái gì nàng cũng phải quay về một chuyến.

Bây giờ, chuyện nàng đau đầu nhất chính là làm thế nào cứu được bọn họ ra. Tức có thể không làm thương tổn đến tánh mạng của bọn họ, lại vừa có thể thể hiện được quyền uy của hình luật.

... ..

Tại kinh thành bên trong Vô Ưu bố trang.

Ngạo Mai căn dặn chu đáo hết thảy mọi việc, tay dắt con ngựa muốn ra khỏi thành.

“Nhị chương quỹ, ta cũng theo ngài đi thôi, ta cũng muốn thăm đại chương quỹ nữa!”

Liên nhi năn nỉ nói.

“Người không biết kỵ mã, ta kỵ mã lại không thuần thục, không có biện pháp mang theo người, chờ sau này khi có khi thời gian, người cũng học kỵ mã, như vậy đi nơi nào cũng tiện rồi.”

Ngạo Mai an ủi Liên nhi.

Nàng quả thật không cách nào mang theo Liên nhi cùng đi, là bởi vì nàng cỡi ngựa cũng không tinh, về phương diện khác, vốn là trong cửa hàng quả thật không thể thiếu Liên nhi.

Thời gian gần đây, Liên nhi luyện tập được càng ngày càng khôn khéo, một mình nàng có thể đảm đương được mọi việc rồi.

Nàng nếu rời đi, vạn nhất trong cửa hàng có chuyện gì xảy ra, sẽ không có người nào xử lý được. Ngạo Mai xoay người lên ngựa, chạy đến cửa thành. Bão cát vào đông bị Ngạo Mai vớt lại ở phía sau người. Nàng bây giờ chỉ nghĩ là nhanh lên chạy tới đông trang, nhìn thấy tỷ tỷ.

Trên lưng ngựa cảm giác cũng không chút nào dễ chịu, gió lạnh lùng, có thể xuyên thấu qua lớp y phục dày cộm, chui vào tận xương tủy.

Vào đông sau giờ ngọ, trên đường người đi đường rất ít không có mấy ai, mặc dù có người, cũng là vội vàng vàng đến, vội vàng vàng đi. Cảnh phồn hoa náo nhiệt trở nên lạnh lẽo buồn tẻ đi rất nhiều.

Hai người cưỡi ngựa cũng vừa thoáng lướt qua Ngạo Mai.

“**Hu...**” Trần Nhất Kiếm dừng lại ngựa, quay đầu lại liếc mắt một cái đánh giá người trẻ tuổi vừa lướt qua.

Tấm lưng kia như thế nào lại nhìn quen mắt như vậy?

Mặc dù chỉ là gặp thoáng qua, nhưng bằng trực giác, hắn cảm giác người kia cùng hắn rất quen thuộc.

Là ai?

Tại Thiên Long Hoàng Triều, cùng hắn quen thuộc nhất chính là nữ nhân đó rồi.

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ là nàng?

Trần Nhất Kiếm quay đầu ngựa lại.

“Muội muội, người ở chỗ này chờ ta, ta đi chốc lát sẽ trở về!”

Ra roi thúc ngựa, hần nhanh đuổi theo. Loáng thoáng, sau khi Ngạo Mai nghe được có người đuổi theo phía sau. Người đi đường rất thưa thớt, vùng ngoại ô đồng nội hoang vu, làm cho Ngạo Mai khẩn trương hần lên. Người phía sau vốn là đang làm gì?

Bản thân là nữ giả nam trang, cũng không mang vật phẩm gì quý trọng, hần truy đuổi theo mình làm gì? Dùng sức kẹp chặt bụng ngựa, Ngạo Mai chỉ hy vọng có một người đi đường xuất hiện.

Bằng không, ở nơi này phía trước không thôn phía sau không khách điểm, gặp phải kẻ xấu, nàng thật sự không biết phải làm sao bây giờ!

Mỗi lần, đến đông trang đường đi cũng không xa, hôm nay đột nhiên trở nên dài dằng dặc. Phía sau ngựa đuổi theo càng lúc càng gần, Ngạo Mai không thể không lần nữa kẹp chặt bụng ngựa, hy vọng con ngựa chạy nhanh hơn một chút.

Con ngựa phảng phất như cũng cảm giác được sự bất an của chủ nhân, cước bộ càng thêm nhanh lao về phía trước.

Đột nhiên, móng trước của ngựa dẫm vào một cái hố nhỏ trên đường, ngựa mất đà lao đảo.

Cỡi ngựa cũng không tinh luyện Ngạo Mai không hề phòng bị lăn ngã từ trên lưng ngựa xuống.

“Cẩn thận...”

Trần Nhất Kiếm từ trên lưng ngựa thả người nhảy lên, ôm lấy Ngạo Mai, hai người theo sườn dốc ven đường lăn xuống. Cuối cùng, trên một mặt băng lạnh lẽo, hai người ngừng lại.

Trần Nhất Kiếm nằm ở trên mặt băng, đem Ngạo Mai ôm vào trong lòng, để nàng nằm ở trên người mình, sợ nàng bị một chút thương tổn.

“Quả thật là nàng!”

Trần Nhất Kiếm mỉm cười trong mắt tràn đầy vẻ kinh hi.

“Là người...”

Ngạo Mai cũng nhìn rõ người đang ôm mình, quá tốt, không phải kẻ xấu, trong lòng khẩn trương cũng trầm tĩnh lại.

“Người như thế nào ở chỗ này?”

Hai người đều đồng thanh hỏi.

Trần Nhất Kiếm cười cười, **“Xem ra, chúng ta đúng là tâm tư liên thông!”**

Ngạo Mai đỏ mặt, nghĩ muốn giãy dụa đứng lên, **“Cám ơn người, Trần công tử.”**

Trần Nhất Kiếm không có ý buông tay.

“Sao lại mới hai tháng không tới, liền đã quên ta, ta là nam nhân tương lai của nàng!”

Đỡ lấy đầu của Ngạo Mai ngã về phía sau, Trần Nhất Kiếm say sưa hôn lên môi nàng.

Người này sao lại như vậy?

Hắn nghĩ muốn như thế nào thì cứ như thế ấy mà làm, cũng không thêm trưng cầu qua ý kiến của mình một chút! Nhìn vẻ mặt vô hại tươi cười của hắn, còn tưởng rằng hắn là một người hiền hòa nữa chứ!

Không nghĩ tới khuôn mặt tươi cười là giả, hắn cũng bá đạo như vậy, cũng giống như hoàng huynh của mình chẳng phân biệt được sàn sàn như nhau! Nhẹ nhàng cắn hắn một cái xem như là giáo huấn hắn, nói cách khác, cắn qua đầu lưỡi của hắn một chút!

Trần Nhất Kiếm rốt cục cười ra tiếng...

“Tiểu nữ nhân của ta như thế nào tính tình lại mạnh mẽ như vậy? Xem ra cũng không tệ, sau này, ta còn phải dạy nàng đạo lý xuất giá tòng phu rồi!”

“Đừng đắc ý!”

Ngạo Mai trừng mắt, mặc dù mình cũng thích hắn, nhưng mà, hôn nhân đại sự, phụ mẫu chi mệnh môi chước chi ngôn. Phụ mẫu đều đã qua đời, còn có hoàng huynh, hoàng huynh không gật đầu, nàng cũng sẽ không giá đi!

Huống chi, còn không biết tình huống cụ thể của hắn, như thế nào có thể tùy tiện đàm hôn luận giá !

“Buông ta ra, Trần công tử, ta còn có việc phải đi làm!”

Ngạo Mai tiếp tục giãy dụa.

Trần Nhất Kiếm ôm nàng ngồi dậy, làm cho nàng ngồi ở trên đùi mình, **“Được, để tóc xõa xuống, nói cho ta biết, nàng muốn đi đâu?”**

Đưa lên một tay, trợ giúp nàng buông xõa mái tóc xuống.

“Ta... Ta muốn đi thu thập một ít hàng hóa!”

Ngạo Mai nói dối.

“Người tới đây làm cái gì?”

Ngạo Mai hỏi ngược lại hắn.

“Ta cũng đến làm một việc, lần trước vẫn còn chưa xong!”

Trần Nhất Kiếm trợ giúp nàng đem khăn trùm đầu đội lên, trùm kín mái tóc đen mượt của nàng.

“Trần công tử, ta xem người không giống như là người xấu, hy vọng người đừng gây ra chuyện lại trốn đông trốn tây! Ta cảm thấy như vậy thật làm tổn hại thân phận của người!” Ngạo Mai nhìn Trần Nhất Kiếm liếc mắt một cái, **“Nam tử hán đại trượng phu, có dũng khí làm thì phải gánh vác!”**

“Nàng là lo lắng an nguy của ta sao? Hay là đang cảnh báo ta?”

Trần Nhất Kiếm vừa lại lộ ra dáng tươi cười vô tội, **“Bất luận là nguyên nhân gì, đều nói rõ nàng bắt đầu quan tâm ta, để ý đến ta rồi! Ta thật cao hứng!”**

Ngạo Mai đứng dậy, vỗ vỗ đất bám trên người, **“Ta phải đi!”**

“Nàng chừng nào thì trở về?”

Trần Nhất Kiếm có chút thất vọng, **“Một mình xuất môn không an toàn, nàng phải mang theo tùy tùng chứ!”**

“Thói quen rồi!” Ngạo Mai cười một cái.

Một mình đi ra thật nhiều lần, nếu không gặp gỡ người, vẫn vốn là rất an toàn!

“Ta... Không nhất định, ngắn thì mười ngày, tám ngày, lâu là một tháng!” Ngạo Mai cũng bắt đầu học cách nói dối rồi.

Nhưng nàng không hy vọng Trần Nhất Kiếm lại trong đêm khuya lên vào phòng của nàng, nếu để cho những người khác biết được, nàng có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

“Ca... Ca...”

Trần Nhất Kiếm thanh âm càng ngày càng gần.

Đưa tay ôm Ngạo Mai vào trong lòng, bắt đầu hôn lên môi nàng từ biệt.

“Lần trước đề cập đến chuyện lấy nàng cũng không phải chỉ tùy tiện nói ra, ta còn có rất nhiều chuyện không chuẩn bị tốt! Lần này đến, cũng là cố ý nói cho nàng biết một tiếng.”

Hung hăng cắn vào cần cổ trắng ngần của Ngạo Mai một cái, **“Ta sẽ còn đến tìm nàng nữa!”**

“Ca... Ca...” Trần Nhất Nhu thanh âm mỗi lúc tiến gần hơn.

“Ở chỗ này!”

Trần Nhất Kiếm cùng Ngạo Mai một trước một sau đi lên đường lớn.

“Ca, người làm sao vậy?”

Nhìn thấy hoàng huynh quay đầu ngựa lại, Trần Nhất Nhu lo lắng, cũng đuổi theo trở lại.

“Hả... Gặp lại một người bằng hữu, tùy tiện hàn huyên vài câu!”

Trần Nhất Kiếm che dấu nói.

Ngạo Mai hướng về phía hai người huynh muội Trần Nhất Kiếm ôm quyền một cái, xoay người lên ngựa, giơ roi đi.

Trên đường đi bị trì hoãn, Khi Ngạo Mai tới đông trang, mặt trời đã lặn sau dãy núi rồi. Mai Tuyết Tình khẩn trương đứng ngồi không yên, sợ Ngạo Mai trên đường đi gặp nguy hiểm. Nhìn thấy Ngạo Mai nắm dây cương ngựa đi vào sân, tâm tình mới buông lơi.

Tiểu Hoa đem hâm nóng cơm và thức ăn rồi mang lên mời Ngạo Mai.

Tỷ muội hai người vừa ăn vừa trò chuyện.

“Di...”

Mai Tuyết Tình không tự chủ được đưa tay ra đặt lên cần phần cổ lộ ra trắng ngần của Ngạo Mai, **“Muội muội, nơi này sao lại bầm xanh rồi?”**

Buổi chiều, khi hai người cời y phục tắm, Mai Tuyết Tình tò mò hỏi.

“Không... Không có gì...”

Ngạo Mai mặt mày vừa lại đỏ lựng lên, nàng vội vàng thối tắt dang chực, **“Có thể khi này đụng phải cái gì rồi!”**

Trong bóng đêm bao trùm, giúp nàng tránh né được sự dò xét kỹ lưỡng của Mai Tuyết Tình.

“Muội muội, ngày mai sau khi trở về, người nhất định phải về cung trước, nói với Ngạo Thiên, để hắn tới đón ta, bằng không, ta sẽ tự mình kỵ mã trở về!”

Mai Tuyết Tình còn đang nhớ tới chuyện của cả nhà Hứa Sơn.

“Ta nhất định có thể chuyển cáo lại!”

Ngạo Mai ngạc nhiên, **“Tỷ tỷ, người vẫn gọi thẳng tên họ hoàng huynh như vậy sao?”**

“Hả! Làm sao vậy, có cái gì không ổn sao?”

“Kỳ quái, hoàng huynh là người nghiêm khắc lạnh lùng như vậy, đụng với người, liền thành ra dạng nhu hòa mềm mỏng!”

Ngạo Mai hâm mộ không thôi.

“Ngạo Mai, nói cho ta biết, người có ý trung nhân rồi phải không?”

Mai Tuyết Tình mơ hồ cảm giác Ngạo Mai có chuyện gì đó gặt nàng.

“Không có đâu!”

Dù sao bầu trời tối đen, Mai Tuyết Tình cũng thấy không rõ vẻ mặt của chính mình, Ngạo Mai nói dối lá gan cũng lớn hơn.

“Có chuyện gì người cứ nói với tỷ tỷ, mặc dù ta không phải Ngạo Sương, thế nhưng, chúng ta tỷ muội ở chung một thời gian dài như vậy, cũng có cảm tình rất sâu đậm, điều không phải tỷ muội nhưng hơn hẳn cả tỷ muội, hơn nữa ta so với người lại còn lớn hơn vài tuổi, có lẽ, có chuyện, ta có thể giúp của người phân ưu!”

“Uh, có chuyện gì ta nhất định sẽ tìm tỷ tỷ thương lượng qua!”

Ngạo Mai trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp.

Ngày thứ ba, Ngạo Mai mang theo ý của Mai Tuyết Tình trở lại kinh thành. Nàng về trước đến hoàng cung, đem lời tỷ tỷ nói chuyển cáo cho hoàng huynh. Sau đó, lại quay về cửa hàng giải quyết sự vụ liên quan, nhân tiện quay về trốn vào tẩm cung của mình.

Nàng nghĩ muốn trốn vài ngày, vì tránh chạm mặt cùng Trần Nhất Kiếm, có thể trốn thì nhân tiện cứ trốn đi!

Do còn không thể làm theo cảm tình của chính mình, chỉ có thể trốn tránh thôi!

Trong phòng trọ bình dân ở kinh thành.

“Ca...làm sao bây giờ, ta cũng muốn cùng đi với người!”

Trần Nhất Nhu năn nỉ.

“Công phu như mèo quào của người, đột nhập vào có thể nhưng lại thoát ra không được rồi!”

Trần Nhất Kiếm mặc y phục dạ hành, **“Người cứ ở khách điểm chờ ta, ngàn vạn lần không thể chạy loạn!”**

“Biết rồi!” Thanh âm không tình nguyện vang lên.

Trần Nhất Kiếm lần nữa ban đêm dò xét hoàng cung.

Vì một người muội muội, vì nàng, không thể làm gì khác hơn là làm những chuyện lén lút như vậy.

Muội muội nói, lúc hai quân đang giao chiến, Hoàng đế Thiên Long Hoàng Triều cứu nàng, người nọ không phải hoàng đế, vậy cũng có thể là một viên đại tướng, nhưng khẳng định vốn là người của Thiên Long Hoàng Triều.

Nhưng mà, người này biến người mờ mịt, tìm một người như mò kim đáy biển như nhau, đi nơi nào tìm đây! Vừa là vô công mà chẳng được việc.

Ngày thứ tư, Trần Nhất Nhu lén lút đi tới trước cửa hoàng cung, co đầu rụt cổ quan sát hết cả một ngày, cũng không có thu hoạch được gì.

Bên trong ngự thư phòng.

“Hoàng thượng, ngày hôm qua ban đêm lại có một người lén vào hoàng cung, nhìn thấy bóng lưng, giống như lần trước cùng là một người.”

Hàn Thanh bầm báo chi tiết.

Hắn ngay cả một thích khách cũng bắt không được, bây giờ, hắn cảm giác được chính mình thật sự rất vô năng.

Tục ngữ nói, sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân, bản thân mình vẫn cảm giác công phu không tệ, nhưng mà, so với thích khách kia, kinh công của mình quả là kém xa, nếu không, cũng không nhiều lần để cho hắn chạy thoát.

“Theo ý người, lai lịch người này như thế nào?”

Hạng Ngạo Thiên cũng có chút hồ đồ, thích khách mấy lần tiến cung, nhưng lại cũng không có ra tay, đây là việc lạ.

“Lai lịch như thế nào ty chức còn không dám kết luận, thế nhưng, hắn lén vào hoàng cung mục đích không giống như là hành thích!”

“Hả?” Hạng Ngạo Thiên cảm giác được phân tích của Hàn Thanh cùng với chính mình không hên mà hợp, hắn ý bảo Hàn Thanh tiếp tục nói hết.

“Thích khách kia phảng phất như đang tìm kiếm cái gì, hơn nữa khi ty chức muốn cùng hắn giao thủ, hắn lần nào cũng xảo diệu tránh thoát, xem bộ dáng vốn là không muốn cùng ty chức đối mặt phát sinh xung đột!”

“Cái này có chút thú vị rồi đây!”

Hạng Ngạo Thiên đưa tay lên xoa xoa cằm, **“Chúng ta đây bây giờ chỉ có thể bị động chờ đợi thôi, lần trước toàn bộ thành lục soát cũng không tìm thấy, có thể thấy được, người này vốn là một cao thủ!”**

“Được rồi” Hạng Ngạo Thiên từ long ý đứng lên, **“Lui xuống chuẩn bị đi! Ngày mai đi tiếp công chúa trở về! Trăm hôm nay đi trước, người ngày mai điều động người tới sau!”**

“Tuân lệnh” Hàn Thanh lĩnh mệnh rời đi.

Đông trang trong trạch viện.

Sau bữa cơm tối, Mai Tuyết Tình dựa lưng vào chiếc gối mềm mại mơ màng muốn ngủ, đều nói, giấc ngủ là phương thuốc tốt nhất, thân thể có thể nhanh chóng khôi phục lại.

Trong thời gian gần đây, Mai Tuyết Tình vốn là ăn no rồi ngủ, tỉnh ngủ rồi ăn, chính là vì muốn làm cho thân thể mau chóng phục hồi lại như cũ.

Sau khi thu dọn xong bát đĩa, Mai Tuyết Tình cho Tiểu Hoa trở về phòng nghỉ ngơi.

Có tiếng mở cửa.

“Tiểu Hoa hả, người nghỉ ngơi đi, còn lại gì đó ngày mai làm tiếp đi!” Mai Tuyết Tình từ từ nhắm hai mắt lại, hướng về phía phòng bên cạnh nói.

Một đôi môi lạnh lẽo áp lên môi của nàng.

“Là ai...”

Mai Tuyết Tình vụt mở mắt.

Một đôi mắt đang cười nhìn nàng

“Người làm ta sợ muốn chết!”

Mai Tuyết Tình đẩy thân thể lạnh lẽo của Hạng Ngạo Thiên ra.

“Đã trễ thế này, sao người lại tới đây?”

“Lạnh không?”

Hạng Ngạo Thiên đưa tay áp lên khuôn mặt xinh xắn của Mai Tuyết Tình, **“Không phải nàng muốn ta tới sao, lại còn uy hiếp ta, nói không đến đón nàng, sẽ tự mình ký mã trở về!”**

Cởi bỏ giày, Hạng Ngạo Thiên bò lên trên giường ấm áp.

“Làm sao vậy, nơi nào không thoải mái sao?” Nhìn bộ dáng hẩn như là bị đau bụng.

“Trái tim”

Hạng Ngạo Thiên chỉ chỉ tay vào ngực mình.

Mai Tuyết Tình vội vàng sáp đến, **“Lúc nào bắt đầu đau? Có để cho thái y xem mạch hay chưa hả?”**

“À...”

Hạng Ngạo Thiên vươn dài cánh tay, ôm Mai Tuyết Tình đè xuống trên chiếc giường ấm áp, **“Tâm bệnh thì phải dùng tâm bệnh chữa trị, nhìn thấy Tình nhi, ta sẽ không đau nữa!”**

Môi lại đặt lên đôi môi mềm mại của Mai Tuyết Tình, bắt đầu triền miên.

“Ta trên người vẫn còn lạnh sao?”

Hạng Ngạo Thiên ngẩng đầu hỏi.

“Không lạnh nữa” không đợi Mai Tuyết Tình nói xong, môi hẩn lại ngoạm lấy đôi môi của nàng.

“Ta đây an tâm!” Hạng Ngạo Thiên thì thào nói.

Bàn tay to chuyển qua trước vạt áo Mai Tuyết Tình.

“Ngạo Thiên... Ngạo Thiên...”

Mai Tuyết Tình dùng sức đẩy hẩn ra, **“Người lại muốn làm gì?”**

“Ta muốn nàng... Tình nhi...”

Hạng Ngạo Thiên đưa tay tiếp tục cởi áo nàng ra, **“Ta chỉ là ôm nàng một cái... chỉ là ôm một cái thôi!”**

Sau khi hai người y phục đều cởi ra, gỡ bỏ mọi vướng víu, chỉ còn lại thân thể trần trụi của hai người.

“Ngạo Thiên, lát nữa Tiểu Hoa có lẽ sẽ qua đây, để cho nàng bắt gặp thật không tốt!”

“Có cái gì tốt hay không, ta chốt cửa lại rồi! Nàng ta vào không được đâu!”

Hạng Ngạo Thiên xấu xa nở nụ cười.

“Người...”

Mai Tuyết Tình thật sự không còn có cách nào nữa rồi.

“Tình nhi, nghĩ tới ta rồi sao?”

Hạng Ngạo Thiên hai tay nhẹ nhàng nâng lấy khuôn mặt Mai Tuyết Tình, nhẹ nhàng đặt môi lên trên trán nàng, lên mi nàng, lên mũi nàng, sau đó, từ từ di chuyển từng chút một.

Lướt tới đôi môi nàng, chỉ trong chốc lát gặm cắn, nhấm nháp lấy vị ngọt đôi môi nàng, tiếp tục di chuyển tới cái cổ trắng ngần của nàng mơn trớn.

Mai Tuyết Tình toàn thân lập tức nóng lên.

“Ngạo Thiên... Uh... Ngạo Thiên..., ” Mai Tuyết Tình vẫn cứ đẩy ra hẳn, **“Ta vừa lại nhìn thấy trên cổ Ngạo Mai có vết bầm xanh rồi!”**

“Đừng để ý đến người khác, ta là nam nhân của nàng, nàng phải nghĩ đến trước tiên, trong đầu nghĩ đến đều toàn bộ là ta!”

“Cái gì người khác? Nàng cũng là muội muội của người!”

Mai Tuyết Tình có chút tức giận.

“Ta sợ Ngạo Mai có chuyện gì gạt chúng ta, nàng một người nữ hài tử khuê môn bất xuất, vạn nhất gặp phải chuyện tình gì đó khó xử khó có thể mở lời, không tiện nói ra, thời gian càng dài, sẽ mắc bệnh!”

“Nàng nói, Ngạo Mai có thể có ý trung nhân rồi?”

Hạng Ngạo Thiên có chút không tin, hẳn ngừng động tác tay.

“Loại chuyện này ta là huynh trưởng cũng không dễ dàng tra hỏi, sau này, nàng tiện thể quan tâm đến Ngạo Mai nhiều một chút, gặp phải chuyện tình cảm, nàng cũng trợ giúp nàng ta cho ý kiến chỉ bảo!”

“Người là cho ta đại diện người toàn quyền quyết định ư?” Thật không nghĩ tới hẳn vậy mà lại hoàn toàn có thể khoáng đạt, thông suốt đến

như vậy.

“Được...” Hạng Ngạo Thiên vừa lại cúi đầu, **“Bắt đầu từ bây giờ, trong lòng của nàng, trong đầu của nàng chỉ được nghĩ tới một mình ta thôi!”** Bàn tay to một lần nữa vuốt ve bộ ngực căng tròn của Mai Tuyết Tình, nhẹ nhàng mơn trớn mê mẩn, **“Tình nhi, nàng còn không có trả lời ta, nghĩ muốn ta không?”**

Môi cũng di chuyển tới trước bộ ngực của nàng, gặm cắn dây dưa.

Bàn tay to tiếp tục di chuyển xuống dưới, đi tới vùng bụng bằng phẳng, nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó tiếp tục chuyển qua phía dưới, **“Ngạo thiên... Không nên...”** Mai Tuyết Tình kéo tay hắn.

Hạng Ngạo Thiên bàn tay to chuyển qua phía sau lưng của nàng, da thịt trơn láng, bóng loáng nhẵn nhụi, mát rượi như bạch ngọc, làm cho Hạng Ngạo Thiên nhiệt huyết sôi trào.

Bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve cái mông mịn màng của Mai Tuyết Tình, **“Tình nhi...”**

“Uh...”

Mai Tuyết Tình bị hấn khiêu khích có chút thở gấp cuống quýt, **“Uh... Chuyện gì?”**

“Lần trước, nàng nói, lên cây bắt chim, mông bị cây quẹt qua làm bị thương, ta vuốt nãy giờ cũng không thấy có vết sẹo hả!”

Hạng Ngạo Thiên hơi cố ý dùng sức một chút, hung hăng dùng ngón tay khẽ nhéo vào mông nàng.

“Uh... Uh... Được rồi, thái y cho được hiệu quả tốt lắm, thoa qua một vài ngày thì tốt rồi!”

Mai Tuyết Tình khuôn mặt nhỏ nhắn bắt đầu hồng nhuận hần lên.

“Áaa.. Người như thế nào vừa lại nhéo ta một chút?”

Mai Tuyết Tình kháng nghị.

Tiểu nữ nhân này, vẫn còn dối gạt đây!

Hạng Ngạo Thiên đem Mai Tuyết Tình trở mình lại, làm cho nàng đưa lưng về phía hắn, ở phía sau nàng bắt đầu lại một phen gặm cắn.

Ngoài phòng, gió lạnh thấu xương thổi, trong phòng, vô hạn xuân quang.

Một đêm vậy, hai người thân thể trần trụi quấn lấy nhau.

Hạng Ngạo Thiên đem Mai Tuyết Tình ôm ấp trong lòng mình, cảm giác yên bình ngủ một giấc an ổn.

Mai Tuyết Tình giống như con mèo nhỏ, cuộn mình nằm trong lòng Hạng Ngạo Thiên, một đêm say giấc không hề giặc mình tỉnh lại.

Sáng sớm ánh sáng mặt trời vừa dăng lên, Hàn Thanh đưa xe ngựa tới chờ ngoài sân.

Nghe trong phòng chủ tử không có động tĩnh gì, chỉ có Tiểu Hoa một mình vội vàng chuẩn bị bữa sáng, Hàn Thanh biết ý đến sương phòng chờ.

“Ngạo Thiên... Dậy đi, Hàn Thanh tới rồi!”

Mới vừa tỉnh giấc, Mai Tuyết Tình vội thúc vào trong ngực Hạng Ngạo Thiên gọi.

“Ngủ tiếp một chút nữa đi... Tiện thể ngủ thêm một chút nữa...”

Hạng Ngạo Thiên vươn tay kéo Mai Tuyết Tình ngã xuống, một lần nữa ấn nàng vào trong chăn mềm ấm áp.

“Ngạo Thiên...”

Mai Tuyết Tình giãy dụa ngồi dậy, mặc y phục chỉnh tề, **“Mau dậy đi, nếu lúc này ở trong cung, đã sớm tảo triều rồi!”**

Hạng Ngạo Thiên cực không tình nguyện đứng lên, **“Cái tên Hàn Thanh này, làm chuyện gì cũng đều nghiêm túc như vậy! Sai hửn tới đón, thì liền sớm như vậy đã tới rồi! Xem ta trở về còn không trừng phạt hửn!”**

Nhìn Hạng Ngạo Thiên oán giận thật giống như hài tử, Mai Tuyết Tình không nhịn được cười thành tiếng, **“Đáng trừng phạt không phải là Hàn Thanh, mà chính là kẻ ỳ ra không chịu xuống giường!”**

Hạng Ngạo Thiên ủy khuất nhìn thoáng qua Mai Tuyết Tình, tiểu nữ nhân trước mắt đem hửn xoi tái không chút nể tình gì hết!

Đến tột cùng nàng có mị lực gì làm cho hửn không dám lộn xộn dù chỉ một chút, bản thân hửn thật đúng là không có tí mĩ nghĩ tới!

Nhưng mà, chính hửn lại bởi vì nàng mà thay đổi! Có rất nhiều chuyện cũng thành thói quen nghe theo ý của nàng rồi!

Cũng may, nàng vốn là một nữ nhân tâm địa thiện lương, tâm tư không có ý đồ, nếu không, thật là gây nên chuyện hồng nhan làm khuynh đảo giang sơn rồi, có thể đã phát sinh trên chính bản thân hửn rồi!

Từ lúc nào bắt đầu, đã biết để ý đến một người rồi, hơn nữa lại là một nữ nhân, chính hửn trong lòng cũng nói không rõ.

Sau khi điểm tâm, hai người ngồi trên ngựa.

Hàn Thanh đánh xe ngựa thẳng tiến về đến kinh thành.

“Ngạo Thiên, chuyện cả nhà Hứa Sơn, bây giờ người có ý định làm như thế nào không?”

Mai Tuyết Tình dựa vào trong lòng Hạng Ngạo Thiên hỏi.

“Làm thế nào bây giờ? Hay là sát!”

Hạng Ngạo Thiên ôm sát thân thể thoáng cứng ngắc một chút của Mai Tuyết Tình.

“Bằng không thì, trong triều đại thần lo lắng tấu qua khó có thể ngăn chặn, Hứa Sơn muốn gia hại nàng nhưng mà nàng... đường đường là một công chúa!”

“Nói như vậy, bây giờ vấn đề lớn nhất là các đại thần sao?”

Mai Tuyết Tình ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên hỏi.

“Như thế nào? Nàng không phải muốn lần lượt đến gặp từng vị đại thần, cầu xin bọn họ thả cho toàn gia Hứa Sơn đi sao?”

Hạng Ngạo Thiên niết một chút chóp mũi xinh xinh của Mai Tuyết Tình.

“Nàng hãy cứ tiết kiệm lại sức lực đi! Bọn họ phần nhiều vốn là nguyên lão lưỡng triều, rất cổ hủ, ta thân chính nhiều năm như vậy, vốn là có thể nhận thức được sâu sắc!”

“Ta đây muốn đến đại lao gặp qua Hứa Sơn bọn họ một chút, có thể đi không?”

Chỉ cần không phải Hạng Ngạo Thiên cố ý muốn giết là tốt rồi, như vậy chuyện này vẫn còn có cách vãn hồi.

“Có thể...”

Hạng Ngạo Thiên nhẹ hôn trên trán Mai Tuyết Tình một cái, **“Nhưng không thể ở lại lâu, nơi đó ẩm ướt rét lạnh!”**

“Biết rồi...” Mai Tuyết Tình nũng nịu nói.

Trong nhà trọ bình dân ở kinh thành.

Trần Nhất Nhu bực bội thu thập hành trang.

Trần Nhất Kiếm khuyên bảo nàng, **“Muội muội, không phải ca ca không trợ giúp người? Chính người cũng đến cửa hoàng cung ngồi chồm hổm mấy ngày nay rồi, ngay cả nhân ảnh cũng chưa thấy, lúc này tâm cũng nguội lạnh rồi! Trở về sau này, có công tử nhà nào thích hợp, cũng đừng lại từ chối nữa, làm cho phụ thân mất hứng!”**

“Không cần người lo! Phụ hoàng...” Cảm giác được nói sai rồi, vội vàng sửa lại lời nói, **“Phụ thân có lúc nào suy nghĩ qua hạnh phúc cho chúng ta, còn không cũng đều là vì giang sơn của người!”**

“Không cho người nói như vậy!”

Trần Nhất Kiếm có chút tức giận, muội muội tính tình đều là do hấn, vị huynh trưởng này, làm cho hư hỏng, điêu ngoa ngang ngạnh nghịch ngợm.

“Sau khi thu thập xong hành lý, người đến ngoài thành chờ ta, ta đi làm một chút chuyện!”

Trần Nhất Kiếm dặn dò muội muội.

“Chuyện gì? Ta cũng muốn đi...”

“Không được, chuyện của nam nhân, nữ hài tử không thể đi!”

Trần Nhất Kiếm quát lớn.

“Có phải hay không đi gặp tiểu thư nhà ai hả?”

Trần Nhất Nhu làm một mặt quỷ.

“Chuyện của người lớn, người không biết đâu...”

Trần Nhất Kiếm đi ra khỏi nhà trọ, tay dắt ngựa rời đi.

“Còn ở đó xem ta là tiểu hài tử nữa!”

Trần Nhất Nhu trong lòng nảy sinh chút bất mãn.

Mang theo ít bạc, tay dắt ngựa, Trần Nhất Nhu bỏ qua lời dặn của ca ca, cười ngựa đi ra kinh thành.

Không thu hoạch được gì nàng có chút buồn bã.

Một xa mã hoa lệ đi tới.

Mùa đông rét lạnh, đường xá vắng vẻ, khó nhìn thấy được mấy người người đi đường.

Trần Nhất Nhu vô cùng buồn chán đánh giá xa mã cách nàng càng ngày càng gần.

Ước lượng khoảng cách không việc gì phải lo lắng, nàng cao hứng lập tức đuổi theo.

“Dừng... Dừng...”

Đạp mạnh chân, dùng hết sức làm cho toàn bộ cỗ xa mã dừng lại.

“Hu...”

Hàn Thanh kéo căng dây cương ngựa.

Hưng phấn đứng trước xe ngựa, Trần Nhất Nhu rút lại cánh tay vịn trước đầu xe ngựa, vài bước chạy đến trước mặt Hàn Thanh.

“Người vẫn còn nhận thức ta sao?”

Cao hứng túm lấy cánh tay Hàn Thanh, không ngừng lắc lắc.

“Tiểu thư... Ngài có thể là nhận lầm người rồi!”

Hàn Thanh bất động thanh sắc đẩy cánh tay Trần Nhất Nhu ra, **“Tại hạ không nhận ra tiểu thư!”**

“Người như thế nào lại không nhận ra ta, mấy tháng trước, tại biên cảnh hai nước, người đã từng cứu qua tánh mạng của ta!”

Trần Nhất Nhu vội vàng nhắc nhở Hàn Thanh.

“Tại hạ chỉ là tiện tay trợ giúp thôi, xin mời tiểu thư không nên tưởng nhớ mãi ở trong lòng! Cũng xin mời tiểu thư tự trọng!”

Nghe qua Trần Nhất Nhu nhắc nhở, Hàn Thanh thật ra có chút ấn tượng.

“Người như thế nào có thể nói ta không tự trọng?” Trần Nhất Nhu có chút nóng nảy, **“Phụ thân bảo ta xuất giá, ta chưa từng đồng ý giá, ta khắp nơi tìm người, còn nói ta không tự trọng?”**

Trần Nhất Nhu vành mắt cũng đỏ hoe, chính mình khó khăn thích một người nam nhân, nam nhân này còn nói mình không tự trọng?

Ngồi ở trong xe hai người minh bạch vài phần.

Nơi nào tới nha đầu điên, đại nhân trong nhà cũng không quản thúc!

Khăng định là con gái nhà ai coi trọng Hàn Thanh rồi, chủ động theo đuổi tới!

Chuyện này cũng thường thôi, Hàn Thanh là nam nhân đẹp trai như vậy, không ai thích mới là lạ đây!

Bất quá, nữ nhân có thể thích hăn cũng phải là người rất can đảm, nếu nữ nhân nhất gan nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Hàn Thanh, không bị hù dọa phá hư mới là lạ đây!

Nhẹ nhàng vén lên một góc màn kiệu, Mai Tuyết Tình nhìn lại. Một nữ hài tử rất thanh tú, đôi mắt to long lanh lừng nước mắt lộ ra vẻ cố chấp. Cũng là một nữ tử dám yêu dám hận!

Hạng Ngạo Thiên kéo Mai Tuyết Tình lại, **“Bên ngoài gió lớn, đừng nhìn nữa, Hàn Thanh tự mình sẽ xử lý tốt!”**

“Ta xem, nữ nhân này chắc chắn biết Hàn Thanh, như vậy để yên, cũng không phải là cách!”

Mai Tuyết Tình vỗ vỗ vào mu bàn tay Hạng Ngạo Thiên, **“Người nhân tiện cứ ngồi yên ở trong xe, đừng lên tiếng, ta đi xuống, giúp Hàn Thanh giải vây!”**

“Người một thiếu nữ tử làm sao bây giờ?”

Hạng Ngạo Thiên kéo Mai Tuyết Tình vào trong lòng, **“Bên ngoài rất lạnh, tốt hơn hết là để ta đi xuống, dọa nàng ấy!”**

“Không được, người đi xuống, lại càng loạn hơn!” Cẩn thận thắt lại dây lưng áo choàng, **“Người nhân tiện cứ ngồi yên ở trong xe, ngàn vạn lần đừng có lên tiếng, bất luận phát sinh chuyện gì người cũng không thể xuất đầu lộ diện đó!”**

Mai Tuyết Tình nổi lên hứng thú, nhẹ nhàng vén góc màn kiệu lên, lộ đầu ra hỏi, **“Tướng công, người đang cùng ai ở đây nói chuyện vậy?”**

Sau đó, nhẹ nhàng bước ra, bước xuống xe ngựa.

Tất cả mọi người đều ngây ngấn cả người.

Trước hết sững sốt chính là Trần Nhất Nhu, như thế nào, hăn có nương tử rồi ư?

Sau đến sững sốt chính là Hàn Thanh, công chúa lại ra đây chơi trò gì đây?

Lập tức, hăn liền hiểu được.

Người còn lại ngồi trong xe hơi chút sững sốt, sau đó phì cười, tiểu nữ nhân này, thật là có biện pháp!

“Như thế nào, người đã có gia thất rồi sao?”

Trần Nhất Nhu không thể tin tưởng, nam nhân mà mình thích suốt thời gian dài như vậy như thế nào đã có gia thất!

“Vị này đúng là nương tử của tị hạ!”

Hàn Thanh mặt không đỏ tim không nhảy loạn nói.

Không nghĩ tới, Mai Tuyết Tình vốn dĩ băng khiết thông minh!

Lần này giúp đỡ hãn đại ân rồi!

Mai Tuyết Tình đi tới bên người Hàn Thanh, khoác lấy cánh tay hãn, ngọt ngào nhìn người có “liên quan” cười cười.

Sau đó, vừa lại hướng về phía Trần Nhất Nhu nhu lễ phép cúi đầu.

Hết thấy chuyện này đều không tránh khỏi ánh mắt Hạng Ngạo Thiên, không có thể cảm thụ như vậy, giúp Hàn Thanh giải vây hãn không phản đối, nhưng mà, khoác lấy cánh tay Hàn Thanh, hãn có ý tứ, hãn kiên quyết phản đối!

“Ta mặc kệ... Có gia thất, ta cũng muốn gả cho người...”

Trần Nhất Nhu phảng phất như trong lòng hạ quyết tâm, **“Ta làm lớn, nàng làm thiếp, là ta muốn gả cho người!”**

“Như vậy khó mà làm được...”

Mai Tuyết Tình đi tới vài bước, nói, **“Trừ phi ta chết rồi, nếu không, hãn không thể lấy thêm ai khác, đây là ước định của chúng ta trước khi thành thân, bằng không, cha ta sẽ không đem gia nghiệp lớn như vậy giao cho hãn rồi!”**

Mai Tuyết Tình nhìn Hàn Thanh liếc mắt một cái.

Tên Hàn Thanh này cũng biết diễn trò nha! Dĩ nhiên cũng giả bộ câu chuyện dường như thật!

“Không, ta sẽ gả cho hãn, nói cách khác, người làm lớn, ta làm thiếp cũng được!”

Vì gả cho người yêu mến, Trần Nhất Nhu đồng ý nhượng bộ.

“Không được...” Mai Tuyết Tình thanh âm nghiêm khắc, nữ nhân này như thế nào có thể ngang ngạnh như thế chứ?

“Ta nói rồi, chỉ cần ta còn sống, hãn không thể lấy thêm ai nữa!” Mai Tuyết Tình xoay người, **“Cô nương, xin cho đi qua!”**

“Người...”

Trần Nhất Nhu trong cơn giận dữ, **“Hảo, ta như thế miễn cưỡng chịu người vì lợi ích toàn cục, người cũng không thành toàn, ta đây khiến cho người chết!”**

Tay cầm roi vung lên, hướng về phía Mai Tuyết Tình quăng roi tới.

“Nhu nhi...”

Một thanh âm quen thuộc vang tới, **“Không thể vô lễ!”**

Trần Nhất Kiếm từ trên lưng ngựa nhảy xuống, đem Mai Tuyết Tình ôm rời ra xa.

Hàn Thanh đã ở bên đồng thời ra tay, nắm lấy cổ tay Trần Nhất Kiếm.

Hạng Ngạo Thiên nhìn thấy Mai Tuyết Tình có nguy hiểm, cũng nhảy ra ngoài xe.

Nhưng mà, bởi vì bên trong xe không gian nhỏ hẹp, bất lợi cho hắn mở rộng tay chân, cho nên, khi hắn ra được đến bên ngoài, Trần Nhất Kiếm đã trước hắn một bước đem Mai Tuyết Tình ôm tới chỗ an toàn rồi.

“Người...”

Mai Tuyết Tình nhận ra Trần Nhất Kiếm, nghĩ đến mình lúc ấy vốn là nữ giả nam trang, vì vậy, Mai Tuyết Tình đẩy hắn ra.

Nàng giả bộ không nhận ra hắn, có chút hạ bái, **“Đa tạ vị công tử này!”**

Trần Nhất Kiếm cũng nhận ra Mai Tuyết Tình. Khi hắn phát hiện thân phận Mai Tuyết Tình, hắn cũng đã biết Mai Tuyết Tình thật sự cũng là nữ nhân.

Vừa rồi nàng cố ý không nhận ra mình, Trần Nhất Kiếm cũng liền ôm quyền, **“Không dám, không dám, là tiểu muội không hiểu chuyện, làm tiểu thư thêm phiền toái rồi!”**

Hạng Ngạo Thiên ở một bên mắt lạnh quan khán hết thảy mọi chuyện.

Tình nhi cùng Trần Nhất Kiếm phảng phất nhận thức, điều này làm cho hắn rất giật mình!

Bọn họ vốn là như thế nào nhận thức?

Trần Nhất Kiếm, Hạng Ngạo Thiên rất quen thuộc rồi!

Mặc dù vốn là gặp qua vài lần, nhưng ấn tượng khắc sâu.

Nam Trần quốc thái tử, hắn đến nơi đây làm gì?

Trần Nhất Kiếm đối với Hạng Ngạo Thiên cũng đã có chút quen thuộc.

Một người thân là quân vương.

Nếu như không phải mấy tháng trước, từng có giao chiến, sau đó, đề xuất liên hôn nhưng lại bị cự tuyệt, nếu không có những chuyện không thoải mái này, bọn họ có lẽ đã trở thành bằng hữu rồi!

Đối với Hàn Thanh, Trần Nhất Kiếm cũng rất quen thuộc, cánh tay trái phải của Hạng Ngạo Thiên, một nam nhân võ công cao cường!

Muội muội của mình nói qua người đã cứu nàng tính mạng của nàng hóa ra lại là Hàn Thanh!

Thật không nghĩ tới trong khoảng thời gian mình đến Vô Ưu bố trang, muội muội không biết nông sâu, thiếu chút nữa gây thành chuyện lộn xộn lớn rồi.

May mắn là mình chạy tới kịp thời, cũng may mắn giai nhân còn chưa có trở lại bố trang, bằng không, ở lại bố trang trì hoãn lâu hơn, muội muội còn không biết làm ra chuyện gì quá đáng đây nữa!

Nhưng mà, đại chưởng quỹ của Vô Ưu bố trang cùng với Hạng Ngạo Thiên và Hàn Thanh là quan hệ gì?

Ba người nam nhân âm thầm đánh giá lẫn nhau.

Cuối cùng, người nào cũng không nói rõ thân phận của mình.

Phảng phất như bình thủy tương phùng, giống như người qua đường!

“Ca...”

Thấy ca ca của mình dĩ nhiên trợ giúp nữ nhân kia, Trần Nhất Nhu càng thêm tức giận.

“Ca, người còn giúp trợ giúp hồ ly tinh này, nàng đoạt nam nhân của ta !”

“Nhu nhi...”

Trần Nhất Kiếm quát muội muội, tình huống chuyện này cũng còn chưa có minh bạch đã hồ ngôn loạn ngữ.

Thấy ca ca không nói lời nào, Trần Nhất Nhu rốt cục bùng nổ, **“Người tại sao trợ giúp nữ nhân này? Người có phải hay không nhận thức nàng? Lần trước, sau lúc người trở về, thì mất hồn mất vía, có phải vì nữ nhân này, mới vừa rồi, người đi tìm bằng hữu gì đó, có phải cũng là nang ta hay không?”**

Những lời Trần Nhất Nhu nói giống như sấm chớp giữa ban ngày, trong lúc đó những người đang có mặt như bưng bình.

Mai Tuyết Tình nhìn Trần Nhất Kiếm, như thế nào lại như thế chứ?

Không đúng nha? Nàng vẫn đều là nữ giả nam trang mà!

Hạng Ngạo Thiên mặt không chút thay đổi nhìn hai người kia, bọn họ thật sự vốn là nhận thức!

“Không phải thế, Nhu nhi, không thể ở đây nói loạn!”

Trần Nhất Kiếm ý thức được tình huống trước mắt càng ngày càng phức tạp !

Cứ tiếp tục ở đây dây dưa, cục diện sẽ không cách nào khống chế.

“Đi, Nhu nhi!”

Trần Nhất Kiếm mạnh mẽ kéo Trần Nhất Nhu lôi đi, sau khi đi khỏi vài bước, hai người nói thầm vài câu, lập tức xoay người lên ngựa, nghênh ngang đi...

Nhìn bóng lưng bọn họ, Hàn Thanh đột nhiên có phát hiện lớn hơn nữa.

“Hoàng thượng, không tốt rồi! Hắc chính là tên thích khách vào cung kia!”

Thân ảnh kia, Hàn Thanh rất quen thuộc!

Hạng Ngạo Thiên tâm tình bởi vì Trần Nhất Nhu một phen náo loạn, đã bị ảnh hưởng rất lớn.

“Đi thôi, giặc cùng đường chó nên truy đuổi, chúng ta hồi cung thôi!”

Hạng Ngạo Thiên đỡ Mai Tuyết Tình trở lại trong xe.

“Tình nhi... Người biết hắc?”

Hạng Ngạo Thiên thử dò xét hỏi.

“Uh, hắc gặp ta khi đi ngang qua cửa hàng!”

Mai Tuyết Tình thành thật, **“Ngạo Thiên, hắc chính là tên thích khách đột nhập vào cung?”**

“Nói là thích khách còn có chút hơi sớm, có lẽ, hắc là có mục đích khác!”

Hạng Ngạo Thiên trong lòng ủ rủ, thật giống như uống hủ dấm chua.

Tình nhi như thế nào lại cùng Trần Nhất Kiếm nhận thức?

Bây giờ hai quốc gia quan hệ chính thức khẩn trương!

Hạng Ngạo Thiên bắt buộc mình phải tin tưởng Mai Tuyết Tình, nàng đã vốn là người của hắc rồi, lại còn vì hắc hoài qua hải tử, Tình nhi quyết không làm ra chuyện gì có lỗi với hắc. Hắc yêu nàng, hắc thủy chung tin tưởng nàng không trở lại hại hắc, nàng lại càng sẽ không đến phá vỡ quốc gia hắc.

Mai Tuyết Tình không tin, Trần Nhất Kiếm dĩ nhiên lén vào trong cung hành thích! Xem ra, nàng đã nhìn lầm người! Lần trước, ở cửa hàng trò chuyện với nhau thật vui, có một loại cảm giác như gặp lần đầu đã thân quen, xem ra, đôi khi trực giác cũng không nhất định chính xác.

Mai Tuyết Tình về tới Vô Tâm cung.

Hạng Ngạo Thiên cố ý muốn Mai Tuyết Tình ở lại vào ngự thư phòng, nhưng nàng lại cự tuyệt.

Ở trong cung, bọn họ thân phận là huynh muội, nàng không nghĩ muốn gây sóng to gió lớn giữa đám tần phi.

Có thể dấu diếm bao nhiêu lâu thì cứ dấu diếm bấy nhiêu lâu đi!

Có lúc, Mai Tuyết Tình rất mâu thuẫn, nàng cảm giác được mình như là người thứ ba, vốn là nàng xông vào, phá hủy cảm tình của Hạng Ngạo Thiên với các tần phi của hắn.

Nhưng mà, nếu thật sự chứng kiến, Hạng Ngạo Thiên cùng các phi tử có cử chỉ thân thiết, nàng vừa lại đau lòng muốn chết, cảm giác như mình bị bỏ rơi.

Nàng không biết, tương lai nếu thật sự có một ngày như vậy, sau khi chuyện của mình bị các phi tử biết, các nàng sẽ như thế nào ở chung, bản thân mình có thể dễ dàng tha thứ nữ nhân khác cùng chia xẻ trượng phu của mình sao?

Hy vọng ngày nào đó không đến! Hay là cứ như vậy tiếp tục lén lút qua lại đi!

Chỉ cần mình có thể trở lại hiện đại, mọi vấn đề đều được giải quyết giải quyết rồi!

Hiện tại?

Trở lại hiện đại nàng thật sự có thể buông bỏ, coi như chưa từng phát sinh qua chuyện gì sao?

Hạng Ngạo Thiên ôm lấy Mai Tuyết Tình, **“Tình nhi, có cảm giác ấm áp hơn chút nào không?”**

Đoạn đường này xóc nảy, làm cho Tình nhi ăn không tiêu.

“Ấm hơn nhiều rồi!”

Mai Tuyết Tình lại chui vào trong lòng Hạng Ngạo Thiên, **“Ngạo Thiên, nếu như vừa có thêm một cái giường ấm áp thì tốt quá rồi, tựa như cái giường ở đông trang kia thì tốt rồi!”**

“Hảo hả! Ngày mai, ta phân phó xuống, trong hậu cung chỗ ở của mọi người đều gia tăng thiết lập noãn giường*! Đề nghị này của nàng thật tốt lắm!” Hạng Ngạo Thiên đem thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của Mai Tuyết Tình hoàn toàn ôm ấp vào trong vòng tay rắn chắc của mình.

“Ngạo thiên, ngày mai, ta muốn đi đại lao, xem qua một chút cả nhà Hứa Sơn!”

Mai Tuyết Tình nói ra ý nghĩ của mình.

“Được rồi, ta sẽ căn dặn Hàn Thanh!”

Hôn nhẹ lên môi nàng một chút, **“Bất quá, nàng cần phải chú ý đến thân thể, mặc thêm một ít y phục giữ ấm!”**

“Ta biết!”

Mai Tuyết Tình vừa lại cong lên cái miệng nhỏ nhắn, **“Người như thế nào càng ngày càng dong dài rồi?”**

“Còn không đều là bởi vì nàng?”

Bàn tay to luôn tới vạt áo Mai Tuyết Tình, **“Ta càng ngày càng không có nguyên tắc rồi!”**

“Lạnh sao?” Bàn tay ấm áp vỗ về bộ ngực mềm mại của Mai Tuyết Tình, Hạng Ngạo Thiên quan tâm hỏi.

Mai Tuyết Tình gật đầu.

“Chờ noãn giường thiết lập xong, ta lại muốn nàng!” Hạng Ngạo Thiên thu hồi bàn tay lại, **“Đến lúc đó, trái lại nàng phải ngoan ngoãn nghe ta!”**

Mai Tuyết Tình mặt vừa lại đỏ! Đúng là một đại sắc lang lòng tham không đáy!

Ngày hôm sau, Hàn Thanh cùng đi với Mai Tuyết Tình, hộ tống nàng đi tới đại lao.

Ấm uất, âm u lạnh lẽo, tối tăm ngột ngạt.

Một luồng khí mốc meo xông thẳng tới mặt mũi.

Vòng tới vòng lui, Hàn Thanh đến trước một phiến cửa ngừng lại.

“Công chúa... Nơi này chính là!”

Dưới sự trợ giúp của ngục tốt, mở ra cửa lao, **“Hoàng thượng căn dặn, công chúa thân thể chưa lành, không thể ở đây trì hoãn thêm nhiều thời gian!”**

Hàn Thanh trước tiên lui lại rồi đi ra ngoài.

Trong phòng đơn sơ, không có giường chiếu, trên mặt đất thưa thớt rải rác vài góc rơm rạ.

Phỏng chừng, đây là giường rồi đi!

Âm u không có ánh sáng, bầu không khí ngột ngạt làm cho người ta nóng lòng muốn tìm cách chạy trốn.

Thật quá đáng, không có chút nhân tính!

Phạm nhân cũng là người mà!

Mai Tuyết Tình quyết định, sau khi trở về, sẽ đề cập đến vấn đề này, đề nghị Hạng Ngạo Thiên, cải thiện lại điều kiện giam cầm các phạm nhân!

“Muội muội...”

Thấy Mai Tuyết Tình đi vào đến, mẫu thân Tráng nhi tính nhào người tới, **“Muội muội, người thân thể tốt hơn một chút rồi sao? Là chúng ta xin lỗi người, đã làm cho người bị thương tổn lớn như vậy!”**

Hứa Sơn cũng không thể tin được ở hai mắt mình, bản thân trước khi chết, còn có thể có người đến thăm mình. Người đến thăm mình lại chính là người mà mình từng cân nhắc, dùng trăm phương ngàn kế muốn diệt trừ.

“Hư...” Mai Tuyết Tình muốn bọn họ nói nhỏ giọng xuống, nơi này tai vách mạch rừng.

Đã sớm nghe Hạng Ngạo Thiên lên tiếng, lúc đầu chỉ là để cho một mình Hứa Sơn chạy thoát, như thế nào còn ra tới một người phụ nữ cùng một người hài tử nữa?

Đây là chuyện mà Mai Tuyết Tình vẫn còn chưa minh bạch.

Hôm nay, nàng cũng muốn đem những nghi hoặc của mình ra giải khai.

“Muội muội... Chúng ta biết, lần này chúng ta một nhà ba người vốn là chết chắc rồi!”

Mẫu thân Tráng nhi lôi kéo cánh tay Mai Tuyết Tình, **“Muội muội, ngài đại nhân đại lượng, chúng ta van cầu ngài mong ngài trợ giúp chúng ta, cho chúng ta được chết toàn thân!”**

Mẫu thân Tráng nhi trong mắt ngập tràn lệ, **“Đáng thương Tráng nhi rồi, tuổi còn nhỏ như vậy, cũng... cũng... Biết như thế này, lúc đầu, chúng ta sẽ không nên sinh hạ hân làm chi!”**

“Nói hồ đồ cái gì vậy?”

Hứa Sơn quát lớn nàng, **“Đây vốn là con của chúng ta, là hài tử duy nhất mà nữ nhân ta yêu quý nhất sinh hạ cho ta!”**

Hứa Sơn chuyển đến trước Mai Tuyết Tình cầu khẩn, **“Đại muội tử, chúng ta sau khi chết, chỉ cầu xin người trợ giúp đem chúng ta một nhà ba người chôn cùng một chỗ!”**

“Phù phù” một tiếng, Hứa Sơn quỳ rạp xuống đất, dập đầu lia lịa, “Chúng ta một nhà ba người thật vất vả mới có thể đoàn tụ cùng một chỗ, hy vọng đại muội tử thành toàn!”

“Mau đứng lên... Mau đứng lên...”

Mai Tuyết Tình đưa tay nâng Hứa Sơn dậy, **“Ta nghe nói, Hoàng thượng lúc đầu, chỉ để cho một mình Hứa đại ca trốn thoát...”**

“Đúng vậy... Hoàng thượng dụng tâm lương khổ, vậy mà ta đối với người lại lấy oán báo ân, ta thật không phải con người rồi!”

Hứa Sơn chậm rãi nói, **“Cha ta cho ta lấy vài phòng thê thiếp, nhưng mà, ta cũng không thích, tại một lần xuất ngoại, ta gặp mẫu thân Tráng nhi, về sau, nàng hoài thai Tráng nhi, ta nghĩ muốn đem nàng tiếp vào trong phủ. Nhưng nàng lại cự tuyệt!”**

Nhắc tới nữ nhân mà mình yêu mến, Hứa Sơn trong mắt tràn ngập hạnh phúc, **“Chưa có kết hôn mà đã mang thai, nên nàng bị phụ mẫu trục xuất khỏi gia môn, sau đó, nàng tự mình dẫn theo hài tử gian nan độ nhật tìm kiếm ta!”**

Lau qua nước mắt, Hứa Sơn tiếp tục nói, **“Khi ta quyết tâm vứt bỏ mọi vinh hoa phú quý trong phủ muốn cùng mẹ con Tráng nhi hưởng thụ cuộc sống đạm bạc, thì lúc đó trong nhà xảy ra chuyện của phụ thân ta!”**

Tiếp lời trượng phu, mẫu thân Tráng nhi nói, **“Ta nghe nói Hứa phủ xảy ra chuyện, không tin, liền mang theo Tráng nhi ven đường hỏi thăm, mới được nửa đường, thì mang bệnh nặng, may là muội muội người ra tay cứu giúp! Sau đó, ta rốt cục cũng tìm được phụ thân của hài tử, ai ngờ đến, hắn đương nhiên dám tổ chức bang phái gì đó, còn làm thương tổn đến người!”**

Mai Tuyết Tình rốt cục cũng tường tận chân tướng mọi chuyện rồi! Cũng là một đôi uyên ương khổ mạng!

Mai Tuyết Tình quyết định trợ giúp bọn họ!

Mặc dù, bọn họ từng thương tổn qua chính mình, nhưng mà, nàng nhìn không được người khác chết ở dưới tay mình. Nhất là một đôi vợ chồng tình thâm ý nồng như vậy.

“Tráng nhi, sợ chết sao?”

Mai Tuyết Tình vuốt ve đầu hài tử.

“Di... chết là cái gì...”

Tráng nhi ngẩng đầu tò mò hỏi, **“Chỉ cần được cùng phụ mẫu ở chung một chỗ, Tráng nhi cái gì cũng không sợ!”**

Mai Tuyết Tình trong lòng vô cùng mờ mịt, đau xót.

Đã đến giờ...” Ngục tốt hô.

“Ta đi...” Mai Tuyết Tình cuối cùng vỗ vỗ vào đầu hài tử, **“Các người cũng nên bảo trọng!”**

“Muội muội, cảm ơn người tới thăm chúng ta! Hy vọng muội muội đáp ứng thỉnh cầu của chúng ta!”

Mẫu thân Tráng nhi cuối cùng lên tiếng thỉnh cầu.

“Yên tâm đi! Ta sẽ!”

Mai Tuyết Tình lại cùng Hàn Thanh rời đi.

“Hàn Thanh, giúp ta tìm gặp Khai thái y, ta nghĩ cần gặp hẳn hỏi một chút việc...” Mai Tuyết Tình công đạo.

“Được, ty chức trước tổng tiền công chúa hồi cung!” Hàn Thanh đối với Mai Tuyết Tình càng thêm tôn kính.

Một nữ nhân thiện lương!

Mặc dù, tính cách hành vi cử chỉ của nàng có chút cổ quái, thậm chí hoàn toàn xa lạ, không phù hợp với xã hội này, nhưng mà, Hoàng thượng có thể tiếp nhận là được, dù sao, hoàng đế vốn là người sẽ ở cùng nàng cả đời.

Trong Vô Tâm cung, chỉ có Mai Tuyết Tình cùng Khai thái y hai người.

Không một ai biết, bọn họ đang nói về cái gì.

Lúc xế chiều, Ngao Mai đi tới Vô Tâm cung thăm Mai Tuyết Tình.

Mai Tuyết Tình giật mình, **“Muội muội, người như thế nào không đi cửa hàng? Có phải hay không có nơi nào không thoải mái rồi?”**

“Ta... Vốn là... Ta cảm giác có chút không thoải mái!” Ngao Mai đáp lại.

Nàng không phải thân thể không thoải mái, vốn là tâm lý không thoải mái, cũng không biết Trần Nhất Kiếm đã đi rồi hay chưa.

Ngày hôm qua, Liên nhi trở về nói, có một Trần công tử đến cửa hàng tìm gặp nàng, hù dọa nàng càng không dám đi ra cửa hàng, chỉ sợ sau khi gặp gỡ, cục diện không cách nào thu dọn.

“Muội muội, người đoán xem chúng ta khi trở về, gặp phải người nào rồi?” Mai Tuyết Tình hỏi Ngạo Mai.

“Người nào?”

“Trần công tử, chính là người lần trước ở cửa hàng giúp qua người, Trần công tử!” Mai Tuyết Tình thanh âm trầm trọng hẳn lên, **“Ta không nghĩ tới, hẳn dĩ nhiên lại lên vào trong cung hành thích hoàng huynh người!”**

“Cái gì!”

Ngạo Mai tay bưng bát nước run rẩy hẳn lên.

Hẳn dĩ nhiên lên vào trong cung hành thích hoàng huynh?

“Chuyện này khi nào?”

Ngạo Mai ra vẻ tỉnh táo hỏi.

“Đại khái hai tháng trước đây! Cũng là lần đầu tiên lúc chúng ta cùng hẳn quen biết”

Mai Tuyết Tình nhớ lại, **“Ta không nghĩ tới hẳn là người như vậy! Sự thật làm cho ta rất thất vọng!”**

Ngạo Mai không biết mình như thế nào có thể từ Vô Tâm cung trở về lại tẩm cung của mình.

Nằm ở trên giường, nàng hai mắt mở to trống rỗng nhìn lên trần nhà, chẳng lẽ người mình từng ẩn giấu trong phòng lại chính là Trần Nhất Kiếm, vốn là người tiến cung hành thích hoàng huynh sao?

Thật uổng công mình lúc đầu còn tín nhiệm hẳn như vậy, đã vậy còn luôn mãi dận dò hẳn không nên làm chuyện gì vi phạm pháp luật, hẳn lúc ấy cũng lời thề son sắt cam đoan qua, nguyên lai, hẳn là đang dối gạt mình! Uổng phí mình đối với hẳn thật có cảm giác tốt.

Mình lại còn từng mộng ảo, hẳn thật sự có thể đến lấy mình, mấy ngày nay còn đang nghĩ cách làm như thế nào để mở miệng nói chuyện này với hoàng huynh mà rầu rĩ. Không nghĩ tới, hẳn lại làm ra chuyện kinh thiên động địa này!

Ngạo Mai suy nghĩ hỗn loạn, không biết nên làm thế nào cho phải.

Hẳn là ai? Tại sao lại muốn hành thích hoàng huynh? Ngay cả Mai Tuyết Tình cũng đối với hẳn sinh ý khinh thường rồi, có thể thấy được hẳn là người đáng hận đến cỡ nào.

Nếu như... Nếu có cơ hội gặp lại hẳn, nhất định phải hỏi rõ ràng, biết rõ ràng thân phận thật sự của hẳn.

Sau đó... Sau đó... Sau đó giết hắn, vì hoàng huynh báo thù!

Nếu để cho nàng trong lúc đó phải lựa chọn giữa hai người, Trần Nhất Kiếm cùng Hạng Ngạo Thiên, Ngạo Mai nhất định sẽ lựa chọn Hạng Ngạo Thiên, Hạng Ngạo Thiên vốn là thân nhân của nàng, nàng cái gì cũng có thể không có, nhưng nàng không thể không có thân tình!

Thân tình đối với nàng vốn là động lực sinh tồn trong nhiều năm như vậy!

Chưa người nào có thể làm hại tới thân nhân của mình, nếu có người nghĩ muốn mưu đồ làm loạn, nàng Ngạo Mai nhất định sẽ là người đầu tiên đứng ra, bảo vệ thân nhân mình an toàn!

Cho dù là phải dâng ra tánh mạng này cũng không hề tiếc nuối!

Trong Vô Tâm cung.

Liên nhi sau khi giúp Mai Tuyết Tình rửa mặt dùng xong điểm tâm, mới đi ra cửa hàng.

Mai Tuyết Tình một mình ngồi ở trên giường thượng, nổi lên tâm tình.

Sau đó, trong lòng quyết định, hướng về phía đại điện đi tới.

Hạng Ngạo Thiên đang nghe các đại thần thượng tấu.

Nhìn thấy Mai Tuyết Tình đến, hắn có chút giật mình.

Tiểu nữ nhân đây là lần đầu tiên tới nơi này.

Có phải hay không phát sinh chuyện gì rồi?

Hắn có chút hạ thấp người xuống.

Ánh mắt nghênh đón Mai Tuyết Tình.

“Ca...” Mai Tuyết Tình bắt đầu nước mắt vòng quanh, **“Ca...”**

Trên đại điện đại thần đang thượng tấu sự tình liền ngừng lại.

Lớn gan như vậy, người này khẳng định là chủ tử!

Mặc dù các đại thần không dám nhìn thẳng, nhưng cũng dùng khóe mắt quan sát.

Đây là này công chúa sau khi mất đi trí nhớ, tính tình đại biến, xem ra nói không sai chút nào!

Có thể lớn gan như vậy tùy tiện xuất nhập đại điện nơi hoàng đế đàm luận quốc sự, nữ nhân to gan như vậy xem ra chỉ có một mình công chúa thôi!

“Ca... Tại sao đối với toàn gia Hứa Sơn còn không xử trí? Chẳng lẽ bốn cung đường đường là công chúa, để cho hắn ngang nhiên làm thương tổn rồi thôi sao?”

Mai Tuyết Tình đi tới bên người Hạng Ngạo Thiên.

Tiểu nữ nhân này, không phải nàng không cho xử trí Hứa Sơn sao? Như thế nào đột nhiên vừa lại thay đổi chủ ý rồi?

“**Này...**” Hạng Ngạo Thiên suy tư, nghi hoặc nhìn nàng.

“**Có phải hay không có đại nhân nào ở đây thay Hứa Sơn cầu tình rồi?**”

Mai Tuyết Tình đoạt lấy lời Hạng Ngạo Thiên nói, “**Ai muốn thay Hứa Sơn cầu tình chính là cùng bốn cung đối đầu!**”

Mai Tuyết Tình liếc mắt nhìn qua các vị đại thần một cái, “**Vị đại nhân nào ở đây nghĩ muốn thay Hứa Sơn cầu tình? Đứng ra, cho bốn cung nhận thức qua!**”

Nàng cố ý lên cao giọng.

Thanh âm thanh thúy phản nộ trước đại điện vang vọng...

Triều đình phúc chốc lạnh ngắt như tờ.

“**Ca... Không có đại nhân nào thay Hứa Sơn cầu tình, ca... ta muốn Hứa Sơn chết, càng nhanh càng tốt!**”

Mai Tuyết Tình lay lay cánh tay Hạng Ngạo Thiên, “**Ta muốn đích thân giết cả nhà hắc, ta muốn nhìn thấy bọn họ chết, ta muốn báo thù!**”

“**Được... Được...**” Hạng Ngạo Thiên gật đầu đáp ứng, Tình nhi cũng đồng ý giết, vậy nàng cũng sẽ không tiếp tục buồn phiền, nghĩ ra biện pháp ngăn cản miệng lưỡi các vị đại thần nữa rồi.

“**Ca... Ta muốn đích thân giết hắc... Ta muốn nhìn thấy hắc chết...**”

Mai Tuyết Tình dáng vẻ hận thấu xương, làm cho Hạng Ngạo Thiên cảm thấy lẩn lộn, tiểu nữ nhân như thế nào đột nhiên lại thay đổi ý nghĩ rồi đây?

“**Ta muốn hắc bị lãng trì... Không, lãng trì chảy rất nhiều máu, ta sợ, ta muốn cho hắc chết vì độc dược, ta muốn cho hắc uống độc dược, uống hắc đình hồng, để cho hắc ở trước mặt ta bộ dáng thống khổ chết đi!**”

Mai Tuyết Tình nghiêng răng nghiêng lợi.

Các đại thần đứng ở phía sau lưng nghe thấy mà toát cả mồ hôi lạnh, xem ra công chúa thật hận thấu xương Hứa Sơn rồi.

“**Hoàng thượng, công chúa vốn là kim chi ngọc diệp, Hứa Sơn dĩ nhiên dám to gan làm thương tổn công chúa, theo lão thần thấy, chỉ bằng để cho công chúa tự mình xử trí đi!**” Một vị đại thần nói, “**Đúng**

vậy... Đúng vậy...” Các vị đại thần khác đều phụ họa, mọi người đều muốn lấy lòng.

“Này...” Hạng Ngạo Thiên thật ngoài ý muốn.

“Bất quá...” Vị đại thần kia liền đề nghị, **“Để giữ gìn hình pháp công bình trong sạch, lão thần đề nghị phái hai vị đại thần giám sát, không biết như vậy có được không?”**

“Ca... Các vị đại nhân đều nói rồi, ta muốn đích thân xử tử Hứa Sơn!”

“Được rồi...” Hạng Ngạo Thiên đưa tay xoa trán, **“Như vậy Trẫm tiếp nhận ý kiến của Vương ái khanh!”**

“Ca... không chỉ giết Hứa Sơn, ta còn muốn tự mình đem hắc vút đến đồng nội hoang vùng ở ngoại, tận mắt nhìn thấy toàn gia hắc ba người đều bị dã cầu ăn tươi nuốt sống!”

Phảng phất không chịu thua kém, dường như khó hiểu mỗi hận trong lòng nàng.

“Được rồi!” Hạng ngạo ngậy thơ không có cách nào làm nàng bình tâm lại rồi.

Trong phòng giam âm u ẩm ướt.

Mai Tuyết Tình đi ở phía trước, hai vị đại thần đi theo phía sau.

Ngực tốt mở cửa đại lao.

“Hai vị đại nhân, nghe nói người nào uống hắc đỉnh hồng loại độc dược này, thất khiếu chảy máu mà chết, bộ dáng rất kinh khủng, buổi chiều ngủ đều bị ám ảnh mà gặp cơn ác mộng!”

Mai Tuyết Tình nhìn hai vị đại thần liếc mắt một cái, **“Nếu có hứng thú, không ngại cùng tiến vào xem!”**

“Không được... Không được...”

Hai vị đại thần run lập cập, **“Hay là vi thần cứ ở bên ngoài chờ vậy! Sau đó, vi thần trực tiếp khám nghiệm thi thể là được rồi!”**

Đều do Vương lão đầu đề nghị, bằng không không có người nào nguyện ý đến nơi âm u không có ánh nắng mặt trời này chứ!

Công chúa nói muốn tự mình xử trí thì cứ để cho nàng tự xử trí đi, công chúa đối với cả nhà Hứa Sơn hận thấu xương như vậy, còn có thể tự mình thả cả nhà hắc ra sao?

Lại còn phái hai người đến giám sát nữa, thật sự là phiền phức!

Đứng ở ngoài cửa đại lao, hai vị đại thần trong lòng oán giận.

Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Hứa Sơn tội đại cực ác, làm thương tổn đương kim công chúa, ứng với công chúa bản thân thỉnh cầu, Trẫm đồng ý để công chúa tự mình xử trí. Khâm thủ.

“Hứa Sơn, đây là thánh chỉ của hoàng đế...” Sau khi tuyên đọc xong, Mai Tuyết Tình mở ra thánh chỉ trong tay đưa cho Hứa Sơn xem.

Hứa sơn quỳ trên mặt đất, sau khi xem xong, sắc mặt khẽ biến.
Mai Tuyết Tình đưa lưng về phía cửa, hướng về phía hắc khê lắc đầu.
Hứa Sơn quỳ trên mặt đất, dập đầu ba cái, **“Tạ chủ long ân!”**

Cả nhà ba người uống xong hạc đỉnh hồng, không lâu sau thì khí tuyệt bỏ mình.

“Hai vị đại nhân, có thể lại đây rồi!” Mai Tuyết Tình không chút hoang mang phân phó.

Một vị đại thần vươn hai ngón tay trước mũi bọn họ, xác định thật là không còn hô hấp nữa, mới nói: **“Công chúa, có thể nâng đi ra ngoài!”**

Hai vị ngục tốt tiến lại, đem tử thi ba người nâng lên đem ra khỏi ngục thất bỏ lên xe ngựa.

“Đi, ta muốn đem bọn họ vứt đến đồng nội hoang ở ngoại ô...” Mai Tuyết Tình quay đầu lại yêu cầu hai vị đại thần, **“Hai vị đại nhân chi bằng cũng cùng đi với bốn cung xem qua một chút đi!”**

“Miễn rồi... Miễn rồi...”

Hai vị đại thần lắc đầu, trời đang giá rét, xem thi thể bị dã cẩu cắn xé, thật là chuyện mất hứng!

Công chúa vậy mà lại có thể hăng hái như vậy!

“Đi...” Mai Tuyết Tình phân phó.

Xe ngựa cuồn cuộn xa luân vung lên một trận cát bụi...

Ra khỏi kinh thành.

“Dừng... Hàn thanh... Dừng...” Mai Tuyết Tình hô lên.

“Hu...” Hàn Thanh dừng xe ngựa lại, **“Công chúa, chuyện gì?”**

“Mau tới... Giúp giúp ta...” Mai Tuyết Tình ló đầu ra hô.

“Chuyện gì?” Hàn Thanh xốc màn xe lên, nhìn thấy Mai Tuyết Tình đang ôm Tráng nhi, đổ vật gì vào trong miệng hắc.

“Công chúa... Ngài... Ngài đang làm cái gì vậy?” Hàn Thanh khó hiểu, ôm một người chết, lại còn cho hắc uống vật gì nữa, công chúa có phải hay không đã bị kích động rồi?

“Mau tới... Người xoa bóp cầm hài tử...”

Mai Tuyết Tình phân phó, **“Mau lên, trời tối rồi không còn kịp nữa!”**

“Công chúa, ngài đang làm cái gì vậy?” Hàn thanh hồ đồ rồi.

Nhưng mà, hắc lại chiếu theo chỉ thị của Mai Tuyết Tình làm.

Chỉ chốc lát sau, Tráng nhi sắc mặt hồng hào trở lại, hô hấp cũng có rồi.

“Công chúa... Ngài... Ngài đây là đang làm cái gì vậy?”

Hàn Thanh không thể tin được.

“Làm cái gì, người không nhìn thấy sao?” Mai Tuyết Tình nhìn hăn một cái, **“Bằng không tìm người làm gì?”**

“Công chúa... Hoàng thượng biết không?”

Hàn Thanh vẫn không hề ngừng động tác tay.

“Trở về, ta sẽ nói lại cho hăn biết!”

Mai Tuyết Tình đầu cũng không ngẩng lên, **“Hăn từng đáp ứng qua ta, nói không giết Hứa Sơn!”**

Thời gian không lâu sau, mẫu thân Tráng nhi cùng với Hứa Sơn cũng đều có hô hấp lại.

“Công chúa...” Hàn Thanh nghĩ muốn nói cái gì đó, nhưng bị Mai Tuyết Tình ngăn lại.

“Không cần lo lắng cho ta!” Mai Tuyết Tình ngăn cản hăn nói, **“Ta sẽ xử lý tốt!”**

Hàn Thanh thở dài một hơi, công chúa này lá gan cũng rất lớn.

Bất quá, hăn trong lòng cũng ấm áp, chuyện lớn như vậy, Mai Tuyết Tình không tìm người khác, hết lần này tới lần khác tìm đến hăn, rõ ràng Mai Tuyết Tình vốn là rất tín nhiệm hăn.

... ..

“Tạ ơn công chúa thi ân không giết...” cả nhà ba người quỳ trên mặt đất, không ngừng khấu đầu cảm tạ.

“Mau đứng lên... Mau đứng lên...” Mai Tuyết Tình nâng bọn họ dậy, **“Không phải là công lao của ta, vốn là Hoàng thượng bảo ta làm như vậy! Muốn cảm tạ, các người cứ tạ ơn Hoàng thượng đi!”**

Cả nhà ba người hướng về phía kinh thành vừa lại vừa dập đầu, **“Tạ ơn Hoàng thượng thi ân không giết!”**

Mai Tuyết Tình từ trong tay áo móc ra một tấm ngân phiếu, còn có một chút bạc vụn, **“Thứ này cho các người mang theo, sau này có thể sử dụng, nhớ kỹ, đi càng xa càng tốt!”**

“Tạ ơn công chúa...”

Vừa lại vang lên tiếng dập đầu bái tạ.

“Tìm được nơi dừng chân, cho ta biết tin tức, tránh cho ta trong lòng nhớ thương!”

Mai Tuyết Tình kéo tay mẫu thân Tráng nhi lưu luyến không rời, **“Nhớ cho ta biết tin tức, cứ cho người trực tiếp tìm gặp Hàn Thanh báo là được rồi!”**

“Được...” mẫu thân Tráng nhi chảy xuống nước mắt nóng bỏng.

“Còn nữa, huynh đệ của người, ta tin tưởng Hoàng thượng cũng không làm khó bọn họ, các người cứ yên tâm rời đi!” Mai Tuyết Tình nói với Hứa Sơn.

“Tạ ơn công chúa...” Hứa Sơn thật không biết nên nói gì hơn, đại ân không lời nào cảm ơn hết được, nhân tiện đều ghi tạc trong lòng!

“Còn có thật nhiều chuyện, các người nhất định muốn hỏi ta, thời gian gấp gáp, chờ sau này có cơ hội gặp mặt, chúng ta lại trò chuyện!”

Mai Tuyết Tình cuối cùng ôm lấy Tráng nhi hôn một cái, **“Các người đi nhanh đi!”**

Nhìn một nhà ba người biến mất trong bão cát, Hàn Thanh cùng Mai Tuyết Tình mới trở lại kinh thành.

Trên chiếc noãn giường mới vừa kiến lập, Hạng Ngạo Thiên đang chờ Mai Tuyết Tình.

Mai Tuyết Tình đi vào trong phòng, cẩn thận cài chốt cửa lại, chuẩn bị thoải mái nghỉ ngơi một chút. Quá mệt mỏi rồi, nàng cũng muốn tĩnh tâm suy nghĩ, như thế nào đem chuyện này nói cho Hạng Ngạo Thiên.

Quay người lại, phát hiện Hạng Ngạo Thiên đang ngồi trên noãn giường, cười khanh khách nhìn nàng.

Mai Tuyết Tình thiếu chút nữa kinh hô lên tiếng!

“Người... Người đến đây lúc nào?”

Mai Tuyết Tình tâm thần bất an hỏi.

Xem ra, không có thời gian suy nghĩ xem như thế nào cùng hắn nói chuyện này rồi, người ngay trước mặt, lúc này chỉ có thể hành sự tùy theo hoàn cảnh thôi.

“Mệt không?”

Hạng Ngạo Thiên giúp Mai Tuyết Tình đem áo choàng cởi ra, ôm nàng bế lên trên noãn giường.

Mai Tuyết Tình trong lòng ấm áp, có một nam nhân yêu thương mình nhiều như vậy, nàng cảm thấy vô cùng hạnh phúc, một loại cảm giác chưa bao giờ từng có.

Mai Tuyết Tình vứt bỏ ý định ban đầu, thật lòng yêu nhau không nên có điều giấu diếm, hay là nói thật ra hết đi, hă hă là có thể hiểu.

Không hề quanh co lòng vòng, Mai Tuyết Tình đi thẳng vào vấn đề mà nói, **“Ngạo thiên, kỳ thật ta không muốn cho cả nhà Hứa Sơn chết hết...”**

Nàng vùi đầu vào trong lòng Hạng Ngạo Thiên, hấp thu sự ấm áp trên người hă.

“Vậy người như thế nào lại có ý nghĩ nông nổi, thế nào cũng phải đòi đem bọn họ ra giết? Khiến cho ta hoàng đế này cũng bị lừa gạt rồi!”

Hạng Ngạo Thiên đem Mai Tuyết Tình ngã xuống trên noãn giường, cùng lúc vốn là làm cho nàng mau chóng ấm lên, cùng lúc cũng vì mình muốn cướp đoạt.

“Ngạo thiên, ta không muốn giết bọn!”

Mai Tuyết Tình nghiêm túc nhìn chăm chú vào hai mắt Hạng Ngạo Thiên.

“giết cũng đã giết, còn hối hận cái gì?”

Hạng Ngạo Thiên đem bàn tay to vuốt ve lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, làm cho nàng khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh giá của nàng mau chóng ấm ấp đỏ rực hẳn lên.

“Ngạo thiên, ta không giết bọn hắc...”

Mai Tuyết Tình giải đoán, Hạng Ngạo Thiên ngây thơ chưa từng hiểu rõ một chút nào thủ đoạn nhỏ của nàng.

“Không có giết?”

Hạng Ngạo Thiên khó tin nhìn nàng.

“Ta... Ta đem bọn họ thả...”

Mai Tuyết Tình có chút chột dạ, nàng đem Hạng Ngạo Thiên kéo hướng về phía mình, vùi đầu mình càng sâu vào trong lòng hắn.

“Sao lại thả?”

Hạng Ngạo Thiên bắt buộc nàng ngẩng đầu lên, **“Hai vị đại thần đồng ý sao? Hứa Sơn bọn họ không có uống độc dược?”**

Hạng Ngạo Thiên là người đầu tiên phản ứng, chính là ngày mai trong triều đình, lại có thêm sóng to gió lớn chờ đợi hắn.

“Ngạo Thiên... Ta còn chưa nói hết mà!” Mai Tuyết Tình phát hiện Hạng Ngạo Thiên không có phản ứng rất kịch liệt, tâm lý thần nhiên rất nhiều.

“Ta chuẩn bị một ít dược có thể làm người giả chết, dược nọ có thể làm cho người ta trong khoảng thời gian ngắn bế khí không chết nhưng lại giống như là đã tử vong, cho cả nhà Hứa Sơn ba người uống vào, xong thỉnh hai vị đại thần nghiệm thi, kể đó chúng ta nhân tiện ra khỏi thành rồi. Sau đó, ta lại làm cho bọn họ cứu sống lại!”

Mai Tuyết Tình cũng không biết, nói ngắn gọn qua mấy câu như vậy, có thể làm cho Hạng Ngạo Thiên hiểu được hay không nữa.

“Vậy ra nàng vẫn chưa từng có ý định để cho bọn họ chết?”

Hạng Ngạo Thiên cảm thấy tiểu nữ nhân trước mắt càng ngày càng khó tin, nàng nơi nào học tiểu xảo này chứ! Ngay cả hắc đường đường là hoàng

để cũng bị nàng qua mặt.

“VẬY NÀNG TẠI SAO KHÔNG CHO TA BIẾT TRƯỚC?”

Hạng Ngạo Thiên có chút hơi giận, hắn là hoàng đế, lại là nam nhân của nàng, nàng lại tự một mình làm chủ.

“Ngạo Thiên...” Mai Tuyết Tình cảm giác được hắn tâm tình biến hóa.

Đúng vậy, hắn là một hoàng đế, lại là một đại nam tử chủ nghĩa trọng nam nhân!

Chuyện này sau lưng hắn động tay động chân, hắn có chút phản ứng không hài lòng là trong dự liệu.

“Ngạo Thiên...” Mai Tuyết Tình kéo đầu Hạng Ngạo Thiên xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn.

“Ta biết, ta tìm người thương lượng, người nhất định sẽ đáp ứng ta, nhưng mà, như vậy nói, ta lại sợ người lúc ở trong triều đình phản ứng sẽ không giống, phản ứng của người nếu không giống, ta đây như thế nào có thể làm cho các vị đại thần cam tâm tình nguyện mà đem cả nhà Hứa Sơn ba người giao cho ta xử trí đây?”

Mai Tuyết Tình hôn thật dài trên môi Hạng Ngạo Thiên, đây là lần đầu tiên nàng chủ động cam tâm tình nguyện hôn hắn.

Nghe được của nàng tự thuật, Hạng Ngạo Thiên không còn giận dữ nữa, Mai Tuyết Tình đã thấy đủ rồi, cái hôn này bên trong cũng hàm chứa cảm kích.

“Tình nhi... nàng đây là lòng dạ trong sáng!”

Hạng Ngạo Thiên ôm tiểu nữ nhân trước mắt, thật là không có cách nào, **“Tình nhi... Mỗi lần người đối với ta bày tỏ, đều cũng có mục đích, lúc nào, người có thể thật tình thành ý không hề giữ lại chủ động lấy lòng ta một lần, như vậy thật là vinh hạnh của ta rồi!”**

Hạng Ngạo Thiên trong lòng rầu rĩ, vì cả nhà Hứa Sơn nàng dĩ nhiên có thể buông lời đáng vẻ đến chủ động lấy lòng hắn, làm cho Hạng Ngạo Thiên trong lòng cảm giác rất khó chịu.

“Ngạo Thiên...”

Mai Tuyết Tình cũng hiểu được chính mình xác thực có chút quá phận rồi, **“Ta biết ta có chút không đúng, nhưng mà, ta không nghĩ lừa gạt người, ta vốn là không nghĩ nói cho người...”**

Mai Tuyết Tình cũng không có biện pháp rồi, làm cho nàng lừa hài tử, làm cho nàng lừa nam nhân trước mắt, nàng thật đúng là không có kinh

nghiệm. (nguyên văn: nhượng tha hống hài tử tha hành, nhượng tha hống nhân tiền đích nam nhân, tha hoàn chân đích một hữu kinh nghiệm.)

“Còn không muốn nói cho ta biết?”

Hạng Ngạo Thiên quả thực tức giận, **“Tình nhi, nàg đem ta đặt chỗ nào?”**

“Ngạo Thiên...”

Mai Tuyết Tình đem mặt mình áp sát vào mặt Hạng Ngạo Thiên, **“Người ở ngay trong tâm của ta, người là nam nhân của ta, ở nơi không quen này, người là cây trụ chống đỡ tinh thần của ta!”**

Mai Tuyết Tình lại nghĩ tới thân mình thân ở hoàn cảnh xa lạ cô độc, hai mắt có chút lệ dâng trào.

Hạng Ngạo Thiên mềm lòng xuống, mỗi khi nàng nói tới chuyện này, hẳn cũng không thể tránh được.

Đúng vậy, nàng cô đơn sinh hoạt tại triều đại xa lạ này, ngay cả mình nếu không thương yêu nàng, không cưng chiều nàng, vậy sẽ có ai có thể hiểu rõ những suy tư trăn trở của nàng đây?

Nàng đem hết thảy nói hết cho mình biết đúng là nàng tín nhiệm mình.

Thành như theo như lời nàng, nếu không nói cho mình, bản thân mình có thể cả đời cũng sẽ không biết còn có một việc như vậy.

“Tình nhi... Biết ta tức giận cái gì sao?”

Hạng Ngạo Thiên hôn lên đôi mắt ngấn lệ của nàng, **“Ta là nam nhân của nàng, có chuyện gì cũng phải nói cho ta biết, có lẽ, ta sẽ có biện pháp tốt giải quyết cho nàng!”**

“Ngạo Thiên...” Mai Tuyết Tình lần nữa tự mình hôn lên môi Hạng Ngạo Thiên, học bộ dáng của Hạng Ngạo Thiên hôn môi của nàng, hôn trả hẳn.

Hạng Ngạo Thiên bị nàng trêu chọc cả người cũng nóng lên.

“Tình nhi... Biết nàng đang làm cái gì không?”

Hạng Ngạo Thiên sắp chút nữa cầm giữ không được rồi.

“Ta là đang hôn nam nhân của ta ...” Mai Tuyết Tình dừng lại nghiêm túc đáp, sau đó, lại bắt đầu gặm cắn.

“Tình nhi...” Hạng Ngạo Thiên dùng một chút lý trí còn tồn lại nhắc nhở Mai Tuyết Tình, **“Như vậy rất nguy hiểm!”**

Nhìn hai mắt Hạng Ngạo Thiên tràn ngập tình dục, Mai Tuyết Tình rõ ràng ý tứ **“Rất nguy hiểm”** theo lời nói của Hạng Ngạo Thiên.

“Ta không sợ!”

Dứt lời, bàn tay nhỏ bé luồn tới trong áo Hạng Ngạo Thiên.

“Tình nhi...”

Hạng Ngạo Thiên bắt đầu giải khai y phục của mình, để cho Mai Tuyết Tình càng sâu vào dò xét tìm.

Đồng thời, bàn tay to cũng chuyển qua bộ ngực của Mai Tuyết Tình, giải khai y phục của nàng, bàn tay to dò xét đi vào.

“Uh... Ngạo Thiên...”

Hắn bàn tay to trước ngực vuốt ve hai bầu vú căng tròn của Mai Tuyết Tình, làm cho Mai Tuyết Tình không thể không phát ra tiếng rên rĩ.

“Ngạo thiên... Không được...”

Mai Tuyết Tình nghe được động tĩnh ngoài cửa phòng, **“Bây giờ, trời còn chưa tối! Nếu có người tới bắt gặp sẽ không tốt lắm!”**

“Không có quan hệ...”

Hạng Ngạo Thiên tay vẫn không hề ngừng động tác, **“Nàng đã chốt cửa lại rồi! Người đến chúng ta không ra là được! Hơn nữa, Liên nhi cũng sắp trở lại rồi, có người đến, nàng ấy sẽ giúp chúng ta ngăn trở lại!”**

Hạng Ngạo Thiên như là một hài tử xấu xa, hắn cười bỏ y phục của cả hai người, quăng chắn mền qua bên, kích động không thôi, **“Tình nhi... Thật sự có thể chứ?”**

Hắn nhần nạy gần hai tháng nay rồi, dục vọng rất cực cũng có thể xoa dịu rồi.

Mai Tuyết Tình không nói gì, bàn tay nhỏ bé chuyển qua vùng phía dưới cơ thể của hắn, cầm lấy vật tương trưng nam tính của hắn đang dâng cao lên dịu dàng tình cảm xoa nắn.

Hạng Ngạo Thiên mặt đỏ nhuận hắn lên, khí tức cũng trở nên nặng nề, **“Tình nhi... Ta...”** Hắn cúi đầu hôn ngẫu nghiêng lên môi Mai Tuyết Tình, đoạt lại quyền chủ động.

“Muội muội... Muội muội... Chúng ta đến tới thăm người!” Tiếng đập cửa vội vàng.

Mai Tuyết Tình vội đẩy Hạng Ngạo Thiên ra, rất nhanh mặc y phục vào.

Hạng Ngạo Thiên cũng nhanh chóng mặc y phục lại chỉnh tề, ánh mắt ảo não, trên mặt hiện rõ sự thất vọng.

“Gõ cửa cũng không nhỏ hả...” Hạng Ngạo Thiên mở cửa phòng, **“Lẽ phép không hiểu sao?”**

Các tần phi thật không nghĩ tới Hoàng thượng sẽ có mặt ở Vô Tâm cung. Nghi phi kỳ quái đánh giá hai người: giữa ban ngày ban mặt, huỳnh muội hai người đóng cửa then cài, bọn họ ở trong phòng làm cái gì?

Các phi tần mỗi người một câu cổ hết sức lộ vẻ ân cần niềm nở. Mai Tuyết Tình nghĩ một đằng nói một nẻo trả lời, trong lòng tràn đầy tự trách.

Chính mình sao lại thế? Hành động giống loại người gì? Cùng với nam nhân mình thương yêu thân thiết, còn phải lén lút! Chính mình là người thứ ba! Phá hỏng gia cang người khác!

Nhìn một đám nữ nhân dùng một loại sùng bái, ngằm liếc mắt đưa tình nhìn chăm chú vào nam nhân của chính mình, Mai Tuyết Tình thanh tỉnh ý thức được, nguyên lai, vấn đề chần ngang giữa hai người không chỉ có triều đại bất đồng, mà còn có vấn đề là nhiều nữ nhân cùng hầu chung một chồng!

Chính mình có thể chịu được các nàng cùng với mình chia xẻ tình yêu của Ngạo Thiên sao? Mai Tuyết Tình trong lòng vô cùng phức tạp hỗn loạn.

Cá tần phi rời đi, Mai Tuyết Tình tâm tình cũng rơi xuống vực thẳm.

“Tình nhi...”

Nhìn thấy dáng vẻ không yên lòng của Mai Tuyết Tình, Hạng Ngạo Thiên cảm thấy lo lắng, không an.

“Ngạo Thiên, người trở về đi thôi, ta muốn yên tĩnh một chút!” Lúc trước còn nhiệt tình chủ động, giờ cũng không còn nữa.

“Tình nhi... Người làm sao vậy?”

Hạng Ngạo Thiên cảm thấy kỳ quái, mới vừa rồi còn tươi cười khả ái, nói như thế nào lại mau thay đổi, sắc mặt đại biến rồi? Chẳng lẽ là bởi vì các tần phi các đến thăm, quấy rầy hai người thân thiết, Tình nhi mất hứng rồi?

“Tình nhi... Hôm nay buổi chiều ta lưu lại!” Hạng Ngạo Thiên nghĩ muốn bồi thường nàng.

Mai Tuyết Tình tâm tư rối loạn tối sầm.

“Người quay về đi... Quay về đi...”

Mai Tuyết Tình đẩy Hạng Ngạo Thiên đi ra ngoài cửa.

Chốt chặt cửa lại, nàng dựa vào trên cánh cửa nhắm mắt trầm tư.

Liên nhi sau khi trở về, lú ra lú rú miêu tả chuyện trong cửa hàng, Mai Tuyết Tình tâm tình không thoải mái tạm thời lắng xuống.

Làm cho tâm tình thoải mái biện pháp tốt nhất chính là công việc.

Mai Tuyết Tình quyết định, ngày mai phải đi cửa hàng.

Ban đêm, Ngô Minh Tử lại tới nữa.

Vẫn vốn là lặng yên không một tiếng động.

Đã gần hai tháng không có nhìn thấy nam nhân thần bí này rồi, Mai Tuyết Tình có chút giật mình, tại sao hân chung quy lúc nàng thất ý buồn bực lại xuất hiện?

Nam nhân trước mắt phảng phất như đối với nàng hết thảy mọi chuyện đều rõ như lòng bàn tay.

“Như thế nào lại không vui rồi?” Ngô Minh Tử tùy tiện ngồi dựa vào trong một cái ghế hỏi.

“Không có gì! Thời gian dài như vậy người làm cái gì?”

Mặc dù rất tin nam nhân này sẽ không làm ra chuyện thương tổn đến hân, nhưng mà, Mai Tuyết Tình lấy làm lạ về thân phận thần bí của Ngô Minh Tử.

“Ta nói người nghĩ tới ta rồi, người còn không chịu thừa nhận!” Ngô Minh Tử hé miệng cười, lộ ra hàm răng trắng nõn.

Trong nháy mắt nọ, Mai Tuyết Tình có chút mê hoặc, ánh mắt này của hân phảng phất giống như một người.

Lập tức nàng loại bỏ đi ý niệm này trong đầu, trong cuộc sống vốn có nhiều người giống nhau như đúc, nàng cùng với Hạng Ngạo Sương chính là một minh chứng tốt nhất, càng huống chi chỉ là ánh mắt, người giống người thôi!

“Nghĩ đến người?” Mai Tuyết Tình cũng bắt đầu nói đùa, **“Nghĩ đến người như thế nào đối phó với đám oanh oanh yến yến bên cạnh người, nam nhân các người đều lấy tam thê tứ thiếp sao? Các người không cảm thấy mệt sao?”**

Mai Tuyết Tình sợ Ngô Minh Tử hiểu lầm, lập tức giải thích, **“Ta là nói, các người không cảm thấy trái tim mệt sao?”**

Ngô Minh Tử vừa cười nói, **“Nếu ta đem đám nữ nhân bên người ta đều đuổi đi hết, người sẽ theo ta đi sao?”**

Hân cúi người xuống ghé sát bên người Mai Tuyết Tình.

“Người như thế nào biết ta bên người có rất nhiều nữ nhân? Có phải hay không người gặp phải nam nhân ngưỡng mộ trong lòng rồi, hân bên người có rất nhiều nữ nhân, cho người rất phức tạp, bối rối?” Ngô Minh Tử hỏi.

“Ta suy nghĩ một chút,” hần bộ dáng ra vẻ tự hỏi, **“Người tiếp xúc nam nhân cũng không nhiều, nếu lên tiếng nam nhân bên người nhiều nữ nhân, vậy chỉ có tên hoàng đế chán ghét kia rồi!”**

“Cái gì chán ghét?” Mai Tuyết Tình lộ vẻ bất mãn, **“Ta không hy vọng người hạ thấp hoàng huynh ta!”**

“Xem một chút đi, ta mới vừa đề cập đến hần, người nhân tiện thay hần biện hộ, có phải hay không nam nhân tạo thành phức tạp, làm cho người bối rối chính là hần hả?” Ngô Minh Tử cố ý hỏi.

“Hần là hoàng huynh ta...” Mai Tuyết Tình cố gắng hết sức che dấu quần bách trong lòng mình.

“Có phải hoàng huynh người hay không, chính người trong lòng rõ ràng nhất!”

Ngô Minh Tử không cùng nàng tiếp tục so đo, **“Bất cứ chuyện gì đều đã có biện pháp giải quyết! Nhưng mà, cần phải có thời gian, có lẽ người vừa cảm giác tỉnh lại, mọi chuyện đều không giống trước nữa !”**

Mai Tuyết Tình hiểu được những gì Ngô Minh Tử nói, hần nói mọi chuyện đều đã có biện pháp giải quyết!

Hần như thế nào lại nổi hứng bảo vệ Hạng Ngạo Thiên rồi?Hần không phải luôn miệng nói thích mình sao?

Mai Tuyết Tình nghĩ muốn quay đầu lại hỏi hần, người đã đi, cùng giống như lúc tới, vô thanh vô tức biến mất.

nam nhân Kỳ quái!

Có lẽ hần biết chuyện của mình cùng Hạng Ngạo Thiên rồi!Một nam nhân rất lương, thông minh, am hiểu ý người!Mai Tuyết Tình đối đáp với hần một lúc trong lòng thật cảm giác tốt hơn rất nhiều.

Không hề suy nghĩ nhiều, Mai Tuyết Tình ngọt ngào tiến vào mộng đẹp!

Ngày hôm sau, Mai Tuyết Tình sớm đã tới ngay cửa hàng.

Nhìn thấy chuyện buôn bán phát triển không ngừng, Mai Tuyết Tình trong lòng tràn ngập cảm giác tự hào.Nữ nhân có thể không có tình yêu, nhưng không thể không có sự nghiệp!

Như vậy sẽ tự mình yên phận mà sống!

Tự lực nuôi sống bản mình, tâm lý thật sự rất phong phú!

Nhìn mọi người thuần thực tiếp đãi khách hàng, Mai Tuyết Tình khoe miệng có chút nhếch lên, các tiểu cung nữ kinh nghiệm càng ngày càng

phong phú rồi, xem bộ dáng, không bao lâu nữa, các nàng tự mình cũng có thể đảm đương một cửa tiệm rồi!

Đúng là điềm lành báo trước!

Rời khỏi cửa hàng là một ngày không xa !

Trong Hoàng cung Nam Trần quốc.

Trần Nhất Kiếm ngồi ở trước bàn ngậy ngần chờ người ra.

Từ lúc sau khi trở lại hoàng cung, hắn liền cố gắng nhớ lại chi tiết mọi chuyện trở lại Thiên Long Hoàng Triều lần này. Vô ưu bố trang đại chương quỹ sao lại cùng Thiên Long Hoàng Triều Hoàng Đế ở cùng một chỗ?

Nhìn dáng vẻ, bọn họ hình như rất là quen thuộc. Nàng vốn là người như thế nào đối với Hạng Ngạo Thiên? Nàng vốn là nữ nhân của Hạng Ngạo Thiên?

Hạng Ngạo Thiên sao lại ưa thích một nữ nhân trong coi cửa hàng?

Trần Nhất Kiếm tự giễu lắc đầu, cảm tình chuyện vốn rất khó nói, chính mình không phải cũng thích nhị chương quỹ Vô Ưu bố trang sao?

Tỷ muội? Hoàng đế cao cao tại thượng như thế nào lại cho phép tỷ muội mình xuất cung ra bên ngoài xuất đầu lộ diện?

Nếu quả thật như thế, vậy Hạng Ngạo Thiên đúng là một nam nhân rất khai minh.

Nếu như nàng thật sự là muội muội của Hạng Ngạo Thiên, như vậy, tiểu nữ nhân mà mình ưa thích kia khẳng định cũng cùng hoàng cung thoát không được quan hệ.

Như vậy mà nói, hắn có đủ tự tin thuyết phục phụ hoàng, thỉnh phụ hoàng cho phép mình cưới nữ nhân kia, người mà mình đã chân thành giao trọn trái tim, cứ như vậy, cũng xem như là môn đăng hộ đối.

Bất luận các nữ nhân ở Vô Ưu bố trang có lai lịch gì, không nghi ngờ gì nữa hắn đối với nữ nhân kia cảm tình đều là chân thật.

Nhìn cách Hạng Ngạo Thiên đối với đại chương quỹ ham muốn mãnh liệt, mong muốn chiếm lấy, quan hệ bọn họ thật không phải chỉ đơn giản như vậy.

Làm muội muội Nhu nhi hiểu lắm hắn, khi nói hắn thích nữ nhân vốn là đại chương quỹ của Vô Ưu bố trang, Hạng Ngạo Thiên trong mắt rất nhanh đều muốn phun ra lửa.

Không được!

Trần Nhất Kiếm đưa ra quyết định, hắn cần phải đi một chuyến đến Thiên Long Hoàng Triều nữa, làm minh bạch chân tướng sự tình, sau khi

đem hết thảy mọi việc hỏi thăm rõ ràng, sẽ trở về cung cùng phụ hoàng nghiêm túc nói rõ mọi chuyện, nhanh chóng đem nữ nhân mà mình yêu thích cưới về.

Phụ hoàng thân thể bất hảo, mình kế thừa ngôi vị hoàng đế vốn là chuyện sớm muộn, sau khi trở thành vua của một nước, trong thời gian ngắn sẽ không có thời gian xử lý chuyện tình cảm riêng tư của mình rồi.

Quyết tâm đã định, Trần Nhất Kiếm tâm tình liền thư thái vui sướng lên rất nhiều.

Thiên Long Hoàng triều. Bên trong ngự thư phòng.

Hạng Ngạo Thiên ngồi ở trên long ỷ khổ não suy đoán.

Thích khách vào cung, Tình nhi bị Hứa Sơn gây thương tích, Tình nhi lại cùng Trần Nhất Kiếm quen biết! Sau khi Trần Nhất Kiếm vào cung, trong thành từng tiến hành lục soát trong phạm vi, đều không thu hoạch được gì.

Mọi chuyện thật kỳ quái, rất quỷ dị.

Chẳng lẽ trong thành Trần Nhất Kiếm có nội ứng? Ai là nội ứng cho hắn? Hạng Ngạo Thiên tâm tình trầm trọng hẳn lên. Mọi chuyện đều cần phải thận trọng dè dặt!

Thiên hạ thái bình hưng thịnh, nhân dân an cư lạc nghiệp là nguyện vọng lớn nhất của hắn!

Hắn là vua của một nước! So với người bình thường, trọng trách trên người rất nhiều!

Bên trong Vô Ưu bố trang.

Tất cả mọi người đều vào đây đều bận rộn với công việc của mình. Mai Tuyết Tình phát hiện Ngạo Mai ánh mắt có chút hoảng hốt,

“Nhị chương quý, thân thể không thoải mái sao?” Mai Tuyết Tình quan tâm hỏi.

Công việc buôn bán quá bận rộn, tất cả mọi người có chút ăn không nổi nữa.

Nhất là Ngạo Mai, hàng năm ở tại trong cung, không có gì rèn luyện, thân thể ẻo lả không chịu nổi vốn là chuyện rất bình thường, xem ra, sau này, còn phải chiêu gọi thêm vài tên tiểu nhị.

Tiền mặc dù vốn là thứ tốt, nhưng mà, thân thể không có khỏe mạnh, có nhiều tiền cũng vô ích.

Mai Tuyết Tình đưa ra quyết định, ngày mai sẽ bắt tay vào kế hoạch thu nhận người mới. Người mới tới càng sớm, trọng trách trên mọi người lại càng có thể nhanh chóng giảm bớt.

Đáng tiếc, kế hoạch của nàng còn chưa kịp thực thi, trong cửa hàng liền tiến vào một nam nhân khí vũ hiên ngang.

Đám người Liên nhi vừa nhìn thấy, quần bách không biết như thế nào xưng hô.

Hạng Ngạo Thiên ra vẻ đại gia liếc mắt nhìn mọi người một cái, khẽ lắc đầu, ý bảo mọi người không nên thỉnh an, bởi vì trong cửa hàng còn có rất nhiều khách hàng.

Mọi người cũng liền đó yên lòng, tiếp tục công việc của mình.

Hạng Ngạo Thiên dừng lại ở trong cửa hàng cũng không lâu lắm, tự ý thẳng tiến về phía hậu viện đi đến.

Mai Tuyết Tình ý thức được, hăn không thể đơn thuần xuất hiện đi dạo như vậy, khẳng định là có chuyện gì.

Mai Tuyết Tình liền theo sát tiến vào hậu viện.

Đóng chặt cửa phòng lại, xoay người, trong nháy mắt Mai Tuyết Tình đã bị Hạng Ngạo Thiên xấn tới ôm vào trong lòng.

“Giữa ban ngày, ngươi muốn làm gì?” Mai Tuyết Tình đẩy hăn ra, **“Đám người Liên nhi bất cứ lúc nào mọi chỗ đều tới được!”**

Nam nhân này, trước mặt người khác nghiêm trang, chỉ khi có hai người bọn họ, muốn xấu xa bao nhiêu thì xấu xa bấy nhiêu.

Nhưng mà, Mai Tuyết Tình chính là từ nội tâm lại thích loại hạnh phúc ấm áp này.

Hăn mạnh mẽ, hăn bá đạo, hăn nhu tình, tất cả cũng đều vì nàng, một người bày ra thật là có biết bao nhiêu mặt tốt!

Đáng tiếc, còn có rất nhiều nữ nhân cùng với nàng cùng nhau chia xẻ, đây cũng chính là chuyện khiến cho Mai Tuyết Tình bất đắc dĩ cùng hoang mang.

Mai Tuyết Tình trong lòng tràn đầy mâu thuẫn, có đôi khi nàng tự khuyên nhủ với bản thân, từ xưa đến nay hoàng đế tam cung lục viện vốn là chuyện thường, mình cần phải thích ứng.

Có đôi khi, nàng lại bác bỏ cách nghĩ này, cho rằng yêu một người sẽ toàn tâm toàn ý, nàng vốn là người hiện đại, nàng tôn sùng chính là chế độ nhất phu nhất thê.

Hai loại ý nghĩ này không ngừng đấu tranh trong đầu nàng.

Cũng làm cho cảm tình của nàng đối với Hạng Ngạo Thiên lúc nóng lúc lạnh, như gần như xa.

Cho nên, nàng không muốn thường ở lại hậu cung, nàng không muốn chứng kiến các tần phi này nọ, cũng không muốn nhìn thấy các tần phi đối

với Hạng Ngạo Thiên ngằm liếc mắt đưa tình.

Mắt không nhìn thấy tâm tư tĩnh lặng, có thể trốn tránh bỏ chạy lánh đi!

Nói không chừng, lúc nào đó nàng có thể sẽ trở lại thời đại của mình.

Nếu như bởi vì chính mình mà làm cho Hạng Ngạo Thiên cùng các tần phi trong lúc đó xuất hiện nốt nhạc lỗi nhịp, không hài hòa, như vậy, khi mình đi rồi, Hạng Ngạo Thiên chỉ có cô đơn một mình thôi!

Nam nhân chỉ có quyền thế thôi vốn là không được, hắn còn cần có một nữ nhân có thể cùng hắn đồng thuyền cộng tế (*đồng tâm hiệp lực*), một nữ nhân có thể cùng hắn chia buồn xẻ ngọt, vui sướng bi thương!

Mỗi khi nghĩ như vậy, Mai Tuyết Tình phảng phất như có thể tha thứ cho các tần phi cứ như hoa hồ điệp bay lượn vây bắt Hạng Ngạo Thiên!

“Tình nhi...”

Hạng Ngạo Thiên bực mình gọi một tiếng.

Tiểu nữ nhân này như thế nào có thể như thế không nhìn thấy hắc tòn tại? Hiển nhiên ngay trước mặt hắc lại nghĩ đến chuyện khác.

“Hả?”

Mai Tuyết Tình kéo suy nghĩ mình trở lại, **“Sao ngươi lại tới đây? Có chuyện gì?”**

“Ta đến thăm nàng!”

Hạng Ngạo Thiên mặt áp sát vào mặt nàng, **“Ta rất nhớ nàng!”**

Không đợi Mai Tuyết Tình có bất cứ cự tuyệt, môi đã đặt lên đôi môi anh đào mềm mại của nàng.

Bàn tay to tha thiết siết chặt vòng eo Mai Tuyết Tình, phảng phất như muốn đem nàng vùi vế tiến vào trong thân thể của chính mình.

“Ai nha...” Mai Tuyết Tình không nhịn được lên tiếng kêu.

“Ngươi nhẹ tay chút... xương sườn ta vừa mới lành lại bị ngươi làm cho sắp gãy nữa rồi!”

Mai Tuyết Tình nhẹ giọng khiển trách hắc.

Hạng Ngạo Thiên không có ý tứ nở nụ cười.

“Tình nhi, xin lỗi, ta quá vội vàng rồi!”

Vừa khẽ xoa mình ôn tồn triển miên.

“Tình nhi...”

Hạng Ngạo Thiên nhìn chăm chú vào hai mắt Mai Tuyết Tình, **“Ta có ý định đem nàng đưa về đông trang, nàng cần phải tĩnh dưỡng thêm mấy tháng!”**

“Không...” Mai Tuyết Tình phản ứng kịch liệt.

“Ta đã khỏi hắc rồi, trong cửa hàng còn có thật nhiều chuyện cần ta ở đây xử lý!”

“Tình nhi...”

Hạng Ngạo Thiên có chút bực mình, **“Ta đã phái người đi đông trang rồi, bảo Tiểu Hoa đem noãn giường làm nóng lên, chúng ta lập tức đi ngay!”**

“Người...” Mai Tuyết Tình ngữ khí lộ vẻ không vui mừng gì.

“Người như thế nào có thể tự mình chủ trương? Bởi vì người vốn là hoàng đế? Bởi vì người đã có thói quen ra lệnh?”

Trùng mắt giận dữ nhìn Hạng Ngạo Thiên một cái, **“Ta không phải đại thần của người, ta cũng không phải phi tần của người!”**

“Tình nhi...”

Hạng Ngạo Thiên không biết thế nào lại làm nàng mất hứng rồi, **“Tình nhi... Nàng hãy nghe ta nói...”**

Mai Tuyết Tình thoát khỏi vòng tay ôm ấp của Hạng Ngạo Thiên muốn ra mở cửa.

“Tình nhi...”

Hạng Ngạo Thiên nhanh tay lẹ mắt tiến tới dựa vào cánh cửa giữ lại.

Hắn đưa tay giữ lấy bờ vai Mai Tuyết Tình nghiêm túc nói, **“Tình nhi... Nàng hãy tĩnh dưỡng một tháng, chỉ một tháng thôi có được hay không? Nàng đáp ứng qua ta đi, chúng ta còn muốn sinh rất nhiều hài tử nữa mà!”**

Phảng phất vốn như là cầu xin, **“Thân thể của nàng không tĩnh dưỡng cho tốt, nàng như thế nào có thể kinh doanh tốt cửa hàng? Như thế nào có thể khỏe mạnh sinh hài tử? Uh?”**

Đưa tay ôm siết Mai Tuyết Tình vào trong lòng, miệng kề bên tai nàng khẽ nói.

“Tình nhi, ta biết... ta biết, ta chuyện này làm có chút đường đột, nàng có phải hay không bởi vì ta không có tìm nàng thương lượng trước, lại tức giận rồi?”

Nghiêm túc nhìn sâu vào hai mắt Mai Tuyết Tình, **“Xã hội kia của nàng, nam nhân có phải hay không làm chuyện gì đều phải cùng nữ nhân thương lượng trước?”**

Mai Tuyết Tình “phì” một tiếng bật cười ra tiếng.

“Không phải chuyện gì đều phải tìm nữ nhân thương lượng, mà là nam nữ ngang hàng, là nam nhân đối với nữ nhân tôn trọng!”

Mai Tuyết Tình cảm giác thật là làm khó hăn vì dù sao đi nữa hăn cũng là vua của một nước.

“Ngạo Thiên, ta giận, là bởi vì người mang tư tưởng chủ nghĩa nam nhân rất nghiêm trọng, chuyện gì người cũng thói quen tự quyết định trước, cách làm này làm cho ta thật không thích ứng được!”

“Mặc dù dự tính ban đầu của người vốn là tốt, vốn là suy nghĩ cho ta, nhưng mà, người lại tự ý đưa ra quyết định trước, ít nhất cũng phải hỏi qua ý nghĩ và cảm giác của ta! Nếu không, thật làm cho ta cảm giác rất bị động!”

Hạng Ngạo Thiên rút cuộc xem như là đã thuyết phục được tiểu nữ nhân trước mắt, tương lai mọi người đều độc lập như vậy sao, có chủ kiến tự mình quyết định?

Nếu trong hậu cung của hăn các tần phi cũng giống như Tình nhi, không được bao lâu, hậu cung chắc phải âm ỉ náo loạn ngất trời rồi!

Cũng may mình chỉ thích Tình nhi một người, dáng điệu cúi đầu của nữ nhân trước mắt hình như trong lòng không biết đang suy nghĩ chuyện gì?

“Được... được...”

Vỗ vỗ sau lưng Mai Tuyết Tình, vội vàng thừa nhận sai lầm.

“Sau này, ta có làm chuyện gì, nhất định sẽ cùng nàng thương lượng trước, được không?”

Có ai có thể tin được, hoàng đế uy nghiêm trầm ổn nói năng thận trọng lại trước mặt nữ nhân yêu thương trong lòng thành ra nhu hòa mềm mỏng rồi?

Hạng Ngạo Thiên cũng đã không tin chính mình như thế nào có thể làm ra chuyện nhún nhường như vậy, nhưng mà, ở đây cũng không có người ngoài nào nhìn thấy, thế cũng chẳng có việc gì!

Cũng không phải chuyện gì trái với nguyên tắc, tiểu nữ nhân vui vẻ là tốt rồi!

Đại trượng phu không cùng nữ nhân so đo!

Hạng Ngạo Thiên trong lòng tự an ủi mình.

Xe ngựa trên đường chạy thẳng đến đông trang.

Mai Tuyết Tình ngồi ở bên trong xe, chỉ là có chút không yên lòng chuyện trong cửa hàng.

“Ngạo Thiên, ta còn có rất nhiều chuyện còn chưa dặn dò các nàng ấy!”

Nàng cong lên cái miệng nhỏ nhắn, **“Chúng ta quá vội vàng rồi!”**

“Tình nhi...” Hạng Ngạo Thiên ôm nàng vào trong lòng, làm cho nàng hấp thu nhiệt độ cơ thể của mình.

“Nàng không phải đã nói qua với ta, không nên chuyện gì cũng tự mình nhất định đi làm sao, đáng buông tay thì nên buông tay cho các nàng ấy làm đi, không phải, muốn làm Tình nhi của ta một chết rồi làm sao bây giờ?”

Mai Tuyết Tình ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên liếc mắt nhìn hăn.

Xú nam nhân, trí nhớ thật tốt, chỉ nói qua với hăn một lần, vậy mà lại làm cho hăn giao đủ số trả lại!

Nhìn đôi môi anh đào đỏ mọng mê người, Hạng Ngạo Thiên cũng không cầm giữ được lòng mình, cúi đầu say sưa hôn lên đôi môi mềm mại, dịu ngọt thơm mát như cánh hoa của Mai Tuyết Tình.

Tình nhi, ta vừa lại lừa nàng một lần, cho nàng đi tỉnh dưỡng vốn là một mặt, mặt khác nữa là muốn cùng nàng một mình ở cùng một chỗ, hưởng thụ qua cuộc sống riêng tư chỉ có hai người chúng ta!

Người nào làm cho nàng không thích cuộc sống trong cung, không thích các tần phi rồi đây!

Hạng Ngạo Thiên không ngừng ngẫu nhiên, gặm cắn môi Mai Tuyết Tình, cấy vào sức lực cho nàng biết tâm tư của mình.

“Ô... Ô...”

Mai Tuyết Tình đẩy Hạng Ngạo Thiên ra, **“Hàn Thanh ở bên ngoài đấy!”**

“Hăn không nghe đâu, bên ngoài gió rất lớn!” Hạng Ngạo Thiên vô lại nói.

“Đều là người tập võ, thính lực của người cũng linh mãnh như vậy, như thế nào Hàn Thanh lại không nghe ra rồi đây?”

Vạch trần Hạng Ngạo Thiên, liếc mắt nhìn hăn một cái, **“Người mắt bịt tay trộm chuông lừa mình dối người!”**

“Tình nhi... Ta là không nhịn được nữa rồi!”

Hạng Ngạo Thiên đem trán mình đặt lên trán Mai Tuyết Tình, **“Hàn Thanh biết chúng ta làm cái gì, hăn sẽ không nói lung tung đâu!”**

Như vậy cũng không được, hai người trong lúc đó chuyện riêng tư bí mật, như thế nào có thể để cho người thứ ba nghe được?

Mai Tuyết Tình gút mắc trong lòng được Hạng Ngạo Thiên giải khai, thân ngồi thẳng lên.

“Tốt lắm, ta bất động rồi, có được hay không?”

Một lần nữa đem giai nhân ôm vào trong lòng, **“Cũng nghe lời nàng!”**

Tiểu nữ nhân vẫn còn biết thẹn thùng đây!

Các tần phi của hãn người nào cũng đều mong muốn hãn sủng hạnh?

Người nào không phải trong lòng hãn cũng đều hô to gọi nhỏ, phảng phất như muốn cho toàn bộ người trong thiên hạ biết hoàng đế ái nữ nhân chính là các nàng!

Chỉ có nữ nhân trước mắt bất đồng, có lẽ cũng vì khác biệt như vậy mà nàng hấp dẫn hãn!

Trước lúc mặt trời lặn, xe ngựa tới đông trang.

Hạng Ngạo Thiên ôm Mai Tuyết Tình bế vào trong phòng, vừa lại đi ra ngoài căn dặn Hàn Thanh một chút.

Hàn Thanh ngay cả trong phòng cũng chưa từng tiến vào, liền đánh xe đi.

“Sao không cho Hàn Thanh vào sưởi ấm thân thể?”

Mai Tuyết Tình oán trách, **“Trời lạnh như thế này, người trong lòng ngay cả một ít đồng tình cũng không có!”**

“Nàng đồng tình cảm thông ta đi!”

Hạng Ngạo Thiên cởi bỏ giày, ngồi vào trong noãn giường phân phó đến, **“Tiểu Hoa, đem thức ăn bưng hết lên đi!”**

Trước khi Tiểu Hoa còn chưa đi vào trong phòng, xuất kỳ bất ý hôn nhẹ lên môi Mai Tuyết Tình một cái. Dùng xong cơm tối, đuổi Tiểu Hoa trở lại phòng của mình.

Hạng Ngạo Thiên kéo Mai Tuyết Tình ôm vào trong lòng, thở một hơi thật dài, **“Chúng ta vừa lại ở cùng một chỗ rồi!”**

Tâm lý mất mát lúc trước giờ bỗng chốc tràn ngập.

Nhìn vẻ mặt Hạng Ngạo Thiên tràn đầy vẻ yêu thương trìu mến, Mai Tuyết Tình có một chút mê hoặc.

Hãn thật sự quan tâm mình như vậy sao?

“Tình nhi, nếu chúng ta có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ thì tốt biết bao nhiêu hử!”

Bàn tay to loay hoay nghịch ngợm mái tóc nàng, **“Ta cảm giác được cuộc sống bây giờ của chúng ta dường như đều là hư ảo, tựa như nằm**

mơ giống nhau, thật sự sợ sau này mộng tỉnh, cái gì cũng không có nữa rồi, kể cả nàng!”

Đầu vùi sâu vào trong vòm ngực rộng rãi chắc, Mai Tuyết Tình cảm giác được sự bất đắc dĩ của Hạng Ngạo Thiên.

Nàng ngẩng đầu, “**Lưỡng tình nhược thị cửu trường thì, hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ?**” (* ý là hai người yêu nhau là chuyện mãi bền lâu đâu cứ phải gặp nhau sớm sớm chiều chiều. Câu này trích trong bài thơ “Thước Kiều Tiên” của Tần Quán

【鵲橋仙】

織雲弄巧

飛星傳恨

銀漢迢迢暗度

金風玉露一相逢

便勝卻人間無數

柔情似水

佳期如夢

忍顧鵲橋歸路

兩情若是久長時

又豈在朝朝暮暮

Thước kiều tiên – Tần Quán

Tiên vân lộng xảo

Phi tinh truyền hận

Ngân Hán thiêu thiêu ám độ

Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng

Tiên thắng khước nhân gian vô số

Nhu tình tự thủy

Giai kỳ như mộng

Nhẫn cố thước kiều quy lộ

Lưỡng tình nhược thị cửu trường thì

Hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ

Dịch nghĩa:

Mây nhỏ khoe màu

Sao bay truyền hận

Sông Ngân vời vời, người thăm vượt qua

Gió vàng sương ngọc một khi gặp nhau

Hơn hẳn bao lần ở cõi nhân gian

*Nhu tình như nước
Hẹn đẹp như mơ
Không nỡ nhìn lối về là cây cầu Ô thước
Tình này nếu như đã mãi lâu dài
Há cứ phải gặp nhau sớm sớm chiều chiều)*

Bàn tay nhỏ bé đưa lên xoa xoa đầu đôi mày đang nhú chặt lại của Hạng Ngạo Thiên, **“Chúng ta từng có qua là được, không nên nghĩ đến quá dài xa!”**

Nhưng trong lòng lại dâng lên nỗi chua xót.

Dịu dàng vươn tay lên choàng qua cổ Hạng Ngạo Thiên khẽ kéo xuống, môi anh đào mềm mại chủ động dâng lên.

Hào hạo quý trọng từng phút từng giây được ở cùng một chỗ!

Trong tích tắc, Hạng Ngạo Thiên kết luận quyết định của chính mình là đúng!

Chỉ khi có hai người bọn họ ở cùng một chỗ, Mai Tuyết Tình mới có thể không chút nào che dấu cảm tình của nàng đối với hắn. Đã không có thể tục ràng buộc, đã không có thân ảnh các phi tần, hỉ có hai người bọn họ ở trên đời này là một đôi hạnh phúc nhất!

Nhưng mà, tất cả chuyện này có thể tiếp tục duy trì được bao lâu đây? Sáng sớm ngày hôm sau, dưới sự thúc giục của Mai Tuyết Tình, Hạng Ngạo Thiên không thể không trở lại kinh thành.

Núi xanh mơ hồ, lá héo úa vì vu, nghiêng dựa gối mềm, nhìn tuyết rơi phủ kín cây mai trước sân.

Hạng Ngạo Thiên đi rồi, Mai Tuyết Tình cảm thấy lẻ loi cô độc.

Bình thường lúc ở cửa hàng bận rộn, chưa từng có thời gian ngẫm nghĩ.

Hôm nay, lại nhàn hạ rảnh rỗi, nàng thật cảm giác được sự cô độc.

Hạng Ngạo Thiên đối nàng thật tràn đầy tình ý, Mai Tuyết Tình trong lòng ngập tràn cảm xúc.

Nhưng mà, không thể bởi vì hắn đối với chính mình yêu chiều sủng ái mà mỗi ngày bám lấy hắn, làm cho hắn mỗi phút giây đều ở bên mình.

Hắn là hoàng đế, hắn còn có chuyện trọng yếu phải xử lý.

Nếu như tại tính tình của mình, làm cho Hạng Ngạo Thiên không thể nào rời khỏi mình, vậy chính mình đã có thể thật sự trở thành họa quốc ương dân, hồng nhan họa thủy !!

Mai Tuyết Tình đang nghiêm túc suy nghĩ vấn đề tình cảm của chính mình, mặt ửng mầu chau. Kinh thành có một người càng không yên lòng hơn, đó chính là Ngạo Mai.

Từ sau lúc biết Trần Nhất Kiếm là người vào cung hành thích hoàng huynh, Ngạo Mai mỗi ngày sống trong sự tự trách. Nàng một lòng muốn biết Trần Nhất Kiếm đến tột cùng là người như thế nào. Hẳn tại sao muốn vào cung hành thích hoàng huynh?

Bất luận là nguyên nhân gì, người nào cũng không có thể thương tổn đến thân nhân của nàng!

Mặc dù, Mai Tuyết Tình nói với nàng, thích khách chính là Trần Nhất Kiếm, nhưng mà các nàng cũng không biết cụ thể thân phận Trần Nhất Kiếm là sao.

Chuyện này nếu tự mình đến hỏi Hạng Ngạo Thiên thì thật không tốt, dù sao, nữ nhân không nên tham dự việc triều chính.

Điểm thường thức cơ bản này các nàng đều hiểu rõ.

Nếu không phải lúc đầu nàng thu lưu Trần Nhất Kiếm, có lẽ, hoàng huynh bọn họ đã sớm đem Trần Nhất Kiếm ra trước công lý rồi.

Trắng đen chẳng thể phân biệt được, khiến cho người làm thương tổn hoàng huynh tiêu dao pháp ngoại. Xem ra, chỉ có tự tay đem Trần Nhất Kiếm giao cho hoàng huynh, mới có thể chuộc lại lỗi lầm mình đã gây ra.

Ngạo Mai bây giờ hy vọng nhất chính là Trần Nhất Kiếm lần nữa xuất hiện.

Lúc này đây, nàng sẽ không tái thu lưu hắn, nàng muốn nghĩ cách tự mình đem hắn giao cho hoàng huynh xử trí.

Trong hoàng cung Nam Trần quốc.

Trần Nhất Kiếm thu thập bọc hành lý.

“Hoàng huynh, người còn muốn đi hả?”

Trần Nhất Kiếm làm nũng nói, **“Ta cũng muốn đi!”**

“Người còn muốn đi?”

Trần Nhất Kiếm hơi tức giận, **“Lần trước, thiếu chút nữa bị người phá hủy đại sự!”**

Vội vã đi ra hoàng cung, **“Người ở trong cung đang hoàng mà đợi, nếu không, chờ ta trở lại, ta thật sự muốn giáo huấn người!”**

Trần Nhất Nhu thấy hoàng huynh thật sự tức giận, không hề cãi cò, chu cái miệng nhỏ nhắn lên ra vẻ không tình nguyện bỏ đi.

Không biết, nữ nhân yêu thích bây giờ thế nào rồi!

Trần Nhất Kiếm khoải mả gia tăng roi ngày đêm đi gấp, rốt cục lúc mặt trời vừa khuất, trời vừa chạng vạng đã tới kinh thành của Thiên Long Hoàng triều.

Vô Ưu bố trang đã đóng cửa nghỉ ngơi rồi.

Trần Nhất Kiếm tìm một nhà trọ nghỉ lại, dự định ban đêm sẽ đi tìm nữ nhân mà hăn ngày nhớ đêm mong.

Thật trời không chịu lòng người.

Bầu trời đột nhiên trở nên âm u, không lâu sau, khắp nơi đều bay lá tả bông tuyết như tinh linh rơi xuống nhân gian.

Đa số mọi người đã tiến vào mộng đẹp.

Bên song cửa ánh đèn càng thêm sáng, nương theo ánh trăng đêm tuyết rơi bàng bạc chiếu xuống.

Khí trời như vậy không xong rồi! Nói vậy giai nhân sớm đã nghỉ ngơi, xem ra chỉ có thể ngày mai đi thôi.

Chỉ mong ngày mai khí trời tốt hơn, đè nén tâm tình khẩn trương, Trần Nhất Kiếm đêm không thể ngủ, chờ đợi hừng đông đến.

Chợt như gió xuân đến, trăm hoa đua nhau nở khoe sắc.

Quả thật khí trời thật tốt!

Tuyết đã ngừng rơi.

Mặt trời mới vừa lộ mở ra nửa khuôn mặt tươi cười sáng lạn, trăng ngần tuyết trắng cũng đã phản xạ dương quang chói mắt.

Trên đường vẫn còn thừa thớt người đi đường qua lại.

Trần Nhất Kiếm chân đạp lên tuyết trắng ngập không qua mắt cá chân nôn nóng không chịu được mà hướng về phía Vô Ưu bố trang đi đến.

Dưới lòng bàn chân phát ra tiếng đạp tuyết “chi..chi...” thanh thúy, làm cho Trần Nhất Kiếm tâm tình càng thêm sáng khoái.

Quả nhiên vốn là một đám nữ tử khác biệt!

Lúc người khác còn đang trong mộng, các nàng đã sớm thức dậy bắt đầu quét dọn rồi.

Xem ra, hai vị chương quỹ của các nàng thật là biết kinh doanh, thật có phương pháp dạy dỗ.

Liên nhi thật nghiêm khắc đang hướng dẫn bốn nữ nhân ở trước cửa tiệm quét dọn tuyết, xa xa thấy một người hướng về phía bên này đi tới.

Là ai?

Chẳng lẽ còn có người nào so với Vô Ưu bố trang lại cần mẫn hơn?

Liên nhi đối với người đang đi tới có vài phần tôn kính.

Cần cù chịu khó, không người nào bất luận là mua bán cái gì đều có thể kiếm ra tiền!

“Liên chương quý, xin hỏi các người nhị chương quý có ở bên trong không?” Trần Nhất Kiếm dừng lại cước bộ hỏi.

Liên nhi sững sốt.

Còn có người gọi nàng là chương quý, đây chính là lần đầu tiên, người này thật khéo nói.

Ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ au rét cồng lên, Liên nhi kinh hô lên tiếng, **“Trần công tử?”**

Nàng nhận thức, vốn là Trần công tử lần trước trợ giúp qua các nàng.

Ném đồ xúc tuyết xuống, Liên nhi vội vàng nghênh đón khách nhân, **“Mời... mời...”**

Dáng tươi cười ngọc thụ lâm phong như thể phơi phới, nam nhân nào muốn quên cũng khó khăn.

Liên nhi phía trước liền dẫn Trần Nhất Kiếm đi vào hậu viện.

Ngạo Mai cũng vừa mới thức giấc.

Từ lúc Mai Tuyết Tình bị thương, trong cửa hàng trọng trách cũng rơi xuống trên vai một mình nàng.

Hoàn hảo, bây giờ bọn người Liên nhi đã có thể một mình đảm đương một phần rồi, bằng không nàng sớm đã mệt ngã.

Chuyện cửa hàng hơn nữa chuyện của Trần Nhất Kiếm làm cho nàng tâm tư trở nên phức tạp, Ngạo Mai ban đêm thường xuyên mất ngủ.

Bọn người Liên nhi cũng thông cảm sự mệt nhọc của nàng, cho nên, cũng không phàn nàn, so đo với chương quý không cùng với các nàng cùng nhau làm việc, đây cũng là nguyên nhân khiến Ngạo Mai có thể ngủ lười nhác.

Liên nhi dẫn Trần Nhất Kiếm đưa đến trước cửa phòng Ngạo Mai, liền lui lại đi ra ngoài.

Tiếng đập cửa khe khẽ.

Ngạo Mai đang ngồi ở trước gương đồng chải vuốt mái tóc đen nhánh.

Tường Liên nhi gõ cửa, Ngạo Mai không cần nghĩ ngợi nói: **“Vào đi, Liên nhi!”**

Ngạo Mai vẫn không có ngừng động tác tay, vẫn đang loay hoay chải vuốt tóc. Mãi đến khi trong gương đồng xuất hiện một khuôn mặt nam nhân tuấn tú, tay Ngạo Mai khẽ run lên dừng lại!

Lược ngà trong tay “ba” một tiếng không hề báo trước rơi xuống trên mặt đất...

Hắn rốt cục tới!

Ngạo Mai ra vẻ trấn định khom người xuống, nghĩ muốn nhặt cây lược lên.

Trần Nhất Kiếm trước nàng một bước đã khom người nhặt lên, **“Nhìn thấy ta có phải hay không rất kích động rồi?”**

Nâng mái tóc dài của Ngạo Mai lên, không hề cố kỵ đưa lược lên chải chuốt.

Ngạo Mai trong lòng nảy lên một nỗi chua xót, Trần Nhất Kiếm, người đừng trách ta tuyệt tình, ta quyết không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn đến thân nhân ta! Người cũng không ngoại lệ!

“Sao không nói lời nào?”

Trần Nhất Kiếm mạnh mẽ xoay người Ngạo Mai lại, làm cho nàng đối mặt với chính mình, **“Nghĩ tới ta rồi sao? Ta thật mỗi ngày đều nghĩ đến nàng!”**

Không khỏi phen trần, hôn nhẹ lên trán Ngạo Mai một cái.

Ngạo Mai đè nén nỗi khổ tâm trong lòng xuống, cố thoáng nhếch lên khóe miệng một chút, xem như đang mỉm cười, **“Ta cũng vậy!”**

Nghĩ muốn hắn là sự thật, hận hắn cũng là sự thật!

Nghe được Ngạo Mai địa trả lời, Trần Nhất Kiếm cảm thấy mỹ mãn, đây chính là lần đầu tiên tiểu nữ nhân thừa nhận nàng nghĩ muốn hắn!

Trần Nhất Kiếm như được cổ vũ, thân cúi xuống, tìm kiếm môi anh đào của Ngạo Mai.

“Ta... Ta chợt nghĩ đến một việc...” Ngạo Mai che dấu tâm tình, né tránh hắn hôn môi, đứng dậy, **“Lần trước người muốn ta làm cho bằng hữu người một bộ y phục, đã làm xong rồi, ta đi ra phía trước mang đến cho người!”**

“Không vội...” Trần Nhất Kiếm kéo cánh tay Ngạo Mai lại, **“Không vội... Để ta ôm nàng một cái trước đã!”**

Gắt gao mà đem nàng ôm siết vào trong lòng, phảng phất muốn đem nàng vùi về tận vào trong thân thể của chính mình.

Thật tốt, thân thể mềm mại, mùi hương rất quen thuộc, đó là mùi thơm cơ thể đặc trưng của tiểu nữ nhân trong lòng!

Lúc đầu, hay bởi vì chính hắn trong cửa hàng từng đối với nàng vươn tay trợ giúp, đối với thân thể nàng từng tiếp xúc, xúc cảm hòa cùng mùi thơm từ cơ thể nàng đã lưu lại sâu đậm trong ký ức của hắn.

Cho nên, khi nàng lấy diện mạo nữ nhân tắm rửa xuất hiện trước mắt hắn, hắn chỉ dựa vào mùi thơm trên thân thể nàng cùng với mùi thơm cơ thể trong ký ức, bằng trực giác mà có thể kết luận nàng cùng với nam nhân lấy thân phận nhị chương quỹ xuất hiện kia là cùng một người.

Cũng là dựa vào phần trực giác này, hắn mới có thể kết luận, vài tên tiểu nhị trong cửa hàng này cũng đều là nữ nhân.

“Ta ra phía trước đem y phục tới cho người... người chờ ta chỉ chốc lát!” Đây Trần Nhất Kiếm ra, Ngạo Mai đi ra khỏi phòng.

Trần Nhất Kiếm có chút giật mình, nàng hôm nay như thế nào lại thông minh láu lỉnh như vậy?

Chuyện này chưa từng có qua!

Trần Nhất Kiếm cũng không suy nghĩ gì nhiều, tâm tình sung sướng mà ngồi xuống, yên lặng chờ Ngạo Mai trở về.

Không bao lâu sau, Ngạo Mai tay cầm một bộ y phục đi vào.

“Người nhìn xem màu sắc cùng hình thức có vừa ý không?”

Ngạo Mai tung bộ y phục mở ra, để cho Trần Nhất Kiếm bình phẩm.

“Hài lòng... Hài lòng...”

Vứt bộ y phục qua bên, đem nó quăng lên trên ghế, Trần Nhất Kiếm một lần nữa ôm Ngạo Mai vào lòng.

“Chuyện y phục chúng ta sau này hãy bàn, ta lần này tới, là muốn hỏi nàng một chút vấn đề. Chuyện này có quan hệ đến chúng ta sau này...”

Không đợi hắn nói xong, Ngạo Mai thân thiết ôm lấy thân thể tráng kiện của hắn, vòng tay choàng qua thắt lưng hắn.

“Vấn đề của người cũng đợi sau này hãy hỏi đi!”

Ngạo Mai thông minh đã đoán được hắn muốn hỏi vấn đề gì.

Trần Nhất Kiếm chứng kiến Tuyết Tình tỷ tỷ cùng hoàng huynh ở cùng một chỗ, khẳng định sẽ có nghi vấn.

Từ những gì Tuyết Tình tỷ tỷ nói với nàng, Trần Nhất Kiếm trước nay chính là thích khách thâm nhập vào cung, Ngạo Mai phỏng đoán, Trần Nhất Kiếm nhất định sẽ trở lại tìm nàng, nam nhân khôn khéo như vậy, nhất định sẽ hoài nghi các nàng cùng hoàng cung có quan hệ.

Ngạo Mai cũng một mực chờ ngày này!

Trần Nhất Kiếm muốn hỏi vấn đề gì đã không quan trọng!

Bởi vì, bọn họ sẽ không có sau này rồi!

Đối với sự chủ động của Ngạo Mai, Trần Nhất Kiếm có hơi chút bất ngờ, hôm nay nàng vốn là làm sao vậy?

Không hề suy nghĩ nhiều gì, mỹ nhân trong lòng, Trần Nhất Kiếm cúi người dịu dàng hôn lên trán, lên mắt Ngạo Mai, rồi nhẹ nhàng hôn môi.

Ngạo Mai cũng đáp lại hắn.

Đây chính là lần đầu tiên nàng chủ động đáp lại, trước mắt vốn là nam nhân nàng ngưỡng mộ trong lòng.

Chính xác, Trần Nhất Kiếm quả thật vốn là nam nhân nàng ngưỡng mộ trong lòng! Lớn như vậy, lần đầu tiên nàng thích một nam nhân, lần đầu tiên khi vừa nhìn thấy hắn, thì tâm nàng giao động, cảm giác dâng tràn.

Thật đáng tiếc, hắn lại muốn thương tổn hoàng huynh!

Khẽ hé mở miệng anh đào nhỏ nhắn, khéo léo đưa đầu lưỡi, tiến vào trong miệng Trần Nhất Kiếm dò xét, cùng lưỡi của hắn quấn lấy nhau.

“Đáng chết, nữ nhân này, nàng biết mình đang làm cái không?”

Trần Nhất Kiếm cố nén dục vọng bản thân xuống, đẩy nàng ra, “Nàng có xác định mình đang làm cái gì không?”

Trong mắt ngập tràn tình dục mờ mịt.

“Ta biết...”

Ngạo Mai ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng nói, **“Ta biết chính mình đang làm cái gì!”**

Vừa lại nhẹ nhàng choàng tay qua cổ Trần Nhất Kiếm, khẽ kéo đầu của hắn xuống sát mặt mình, lấy hàm răng gặm cắn môi Trần Nhất Kiếm.

Bị Ngạo Mai ngây ngô khiêu khích, Trần Nhất Kiếm bàn tay to bắt đầu không đứng yên, tận đáy lòng chôn dấu dục vọng hồi lâu cũng bắt đầu ngo ngoe muốn di chuyển.

Bàn tay to từ bờ vai Ngạo Mai bắt đầu chậm rãi di chuyển xuống, đi tới vòng eo mảnh khảnh thon thả của nàng, thoáng dùng sức, làm cho thân thể nàng càng thêm gần sát với cơ thể mình.

Làm cho nơi riêng tư mềm mại của nàng dán sát vào cái vật to lớn của chính mình đang ngóc cao đầu, làm cho toàn thân mình hừng hực tựa như là hỏa diệm sơn, làm cho vật tượng trưng nam tính của mình để vào trong nơi kín của nàng.

Hai người thân thể dính kết nhau, sét sao không chút khe hở mà quấn lấy cùng một chỗ.

Bàn tay to tiếp tục di chuyển xuống, lướt tới cánh tay mượt mà của Ngạo Mai, nhẹ nhàng mà xoa nắn.

“Ô...” Ngạo Mai không nhịn được bật tiếng kêu rên rỉ.

“Nhanh như vậy đã có phản ứng rồi...”

Trần Nhất Kiếm đoạt lại quyền chủ động, **“Nàng biết trong khoảng thời gian này ta có suy nghĩ nhiều về nàng sao?”**

Tiếp tục trong tay động tác, môi cũng chuyển qua chiếc cổ thon trắng ngần của Ngạo Mai bắt đầu gặm cắn.

“Ta nghĩ muốn nàng không chỉ đơn giản là sinh lý, mà trong tư tưởng ta, trong lòng ta thật rất nhớ đến nàng!”

Thanh âm không lớn, cũng mơ hồ không rõ, nhưng mà, Ngạo Mai lại đều thu hết vào trong tai.

Trong nháy mắt, Ngạo Mai hai mắt dâng lên một tầng sương mù.

Nàng bắt buộc chính mình đem cảm giác chua chát này vứt đi, nàng không thể cảm động!

Nàng không thể lộ ra bất cứ sơ hở gì, nàng nhất định phải kéo dài thời gian ngăn chặn hẳn!

Bàn tay to vén áo lên, thâm nhập vào tận bên trong phần nội y của Ngạo Mai, một lần nữa vuốt ve eo thon nhỏ của Ngạo Mai.

“Cảm tạ...”

Ngạo Mai đẩy hẳn ra, hai mắt nghiêm túc nhìn Trần Nhất Kiếm, **“Người thật sự thích qua ta sao?”**

Trần Nhất Kiếm hơi thở sớm đã phập phồng không chừng.

Không biết tại sao, vừa thấy nữ nhân trước mắt, hẳn trong lòng đại loạn.

Có lẽ đây là theo lời vừa thấy đã yêu?

“Không... Không phải thích...”

Bàn tay to tiếp tục trên thân thể Ngạo Mai di chuyển, đi tới trước bộ ngực đầy đặn của Ngạo Mai, **“Vốn là ái... Ta yêu nàng... Nàng là nữ nhân đầu tiên làm cho ta yêu, ta nghĩ, cũng là nữ nhân cuối cùng!”**

Nam tính ấm áp bá đạo môi vừa lại hôn ngẫu nghiêng lấy môi Ngạo Mai, **“Nàng sẽ không biết ta có yêu nàng nhiều biết bao, nàng như vậy không giống như những nữ nhân bình thường...”**

Ngạo Mai trong lòng như có dòng nước ấm áp nhẹ nhàng chảy qua, hẳn nói hẳn yêu nàng, vậy là đủ rồi!

Học bộ dáng Trần Nhất Kiếm, vương đôi tay thon dài trắng chủ động tiến vào trong y phục hẳn dò xét, cũng nhẹ vuốt ve mơn trớn như có như không.

Nhưng mà trong lòng ngực nàng, trái tim không ngừng <bình, bình> đập loạn, tựa như nai con nhảy liên hồi.

Đây chính là lần đầu tiên nàng chủ động lấy lòng một nam nhân!

Cũng là một nam nhân nàng yêu thương!

Phóng túng chính mình một lần đi!

Đây cũng là lần cuối cùng rồi!

“Nàng...”

Trần Nhất Kiếm quả thực không thể tin được, tiểu nữ nhân trong lòng dĩ nhiên như thế không thể chờ đợi được, **“Đáng chết...”**

Hắn ôm lấy Ngao Mai bế xốc lên, hướng về phía giường đi đến...

Màn trướng nhẹ nhàng buông xuống tựa như làn khói mỏng manh khẽ lay động.

Từng đợt thật nhỏ tiếng rên rỉ mê từ khe hở màn trướng truyền ra.

“Nàng thật sự sẵn sàng đem chính mình cho ta sao?”

Trần Nhất Kiếm còn không xác định.

Ngao Mai gật đầu, **“Ta muốn đem chính mình cho người, kiếp này kiếp này chỉ cho một mình người...”**

Vươn cánh tay trắng ngần choàng qua cổ Trần Nhất Kiếm kéo hẳn ngã về phía mình.

“Ta cũng ái người, từ ngay lần đầu tiên nhìn thấy người, ta cũng đã yêu người rồi...”

Môi phẩn mềm mại khẽ găm cắn bả vai rắn chắc của Trần Nhất Kiếm.

“Uh...” Bị Ngao Mai khiêu khích, Trần Nhất Kiếm phát ra tiếng thở dốc nặng nề, **“Ta cũng vậy....”**

Bàn tay to lớn lướt trút bỏ y phục của hai người, **“Ta ngày mai trở về, chuẩn bị nghênh lấy nàng, không có người nào cũng như không có chuyện gì có thể ngăn cản chúng ta...”**

Trần Nhất Kiếm rốt cục trong lòng hạ quyết tâm, sau khi trở về sẽ cùng phụ hoàng ngả bài, bất luận như thế nào hắn đều phải đem nàng lấy trở về!

Nữ nhân trước mắt còn không xác định thân phận của hắn, vậy mà, nàng lại chủ động biểu lộ nàng cũng yêu chính hắn, đối với một nữ nhân mà nói, làm được như vậy cũng cần biết bao nhiêu dũng khí?

Nàng không thèm muốn quyền thế của hắn, nàng cũng không thèm muốn vinh hoa phú quý của hắn, nàng chỉ là ái con người của hắn mà thôi!

Có nữ tử này làm bạn đời với mình, còn có gì sánh với hạnh phúc này đây?

Không bao lâu, hai người thân thể đã lỏa lồ ôm quần lấy nhau cùng một chỗ.

Bàn tay to ngao du khắp nơi trên thân thể Ngao Mai, tình dục bờ ngõ cùng với cảm giác như rơi vào hư không làm cho Ngao Mai không nhận

được ghen ngào nước nở.

“Ta... Ta thật là khó chịu...”

Nàng đem thân thể trắng nõn của chính mình càng thêm dán sát vào thân hình cường tráng của Trần Nhất Kiếm, phảng phất như chỉ có như thế, mới có thể giải quyết được sự khó chịu của chính mình.

“Thông minh... Bảo bối... Đừng nóng vội...”

Trần Nhất Kiếm tiếp tục vận động thân thể hâm nóng lên, **“Chờ một chút... Chờ một chút, nếu không, nàng sẽ rất đau...”**

Bàn tay to chuyển qua cánh tay trơn nhẵn, mềm mại như hoa của Ngạo Mai, dịu dàng vuốt ve mơn trớn ...

“Thông minh... Bảo bối... Đem chân mở ra một ít...”

Hắn dễ dàng dụ nàng, Ngạo Mai nghe lời mở đôi chân ngọc ra, đem chính mình hoàn toàn phơi bày ra trước mắt Trần Nhất Kiếm.

“Hảo... Cứ như vậy...”

Trần Nhất Kiếm đem vật giữa bắp đùi của chính mình đuổi đến tiến vào vùng ở giữa đôi chân ngọc của Ngạo Mai, dùng sức bắt bẹn nó phân phối càng mở ra thêm một ít.

“Trong chốc lát, có thể sẽ có chút đau đớn...”

Trần Nhất Kiếm dẫn dụ nàng không rành chuyện nam nữ, **“Đau nói, ta sẽ đi ra...”**

“Uh...” Ngạo Mai nghe lời gật đầu.

Rốt cục cũng đã trở thành nữ nhân của hắn, trở thành nữ nhân của nam nhân mà mình yêu thương nhất, vốn là một chuyện hạnh phúc nhất.

Có thể đau đớn một lần trở thành nữ nhân chân chính, chính mình cũng không uổng phí sống cả đời này!

“Ta gọi là Hạng ngạo Mai...”

Ngạo Mai hôn nhẹ vành tai Trần Nhất Kiếm, nói thật tên họ của nàng cho nam nhân mà nàng yêu thương nhất.

Chỉ mong hắn có thể nhớ kỹ nàng, một nữ nhân không quan trọng!

“Chương quý, chúng ta tới!”

Nhẹ nhàng tiếng gõ cửa, Liên nhi bên ngoài nói.

Trong phòng hai người cũng ngừng động tác.

Cố gắng điều chỉnh lại khí tức, Ngạo Mai đáp trả, **“Biết rồi!”**

Nhẹ nhàng đẩy Trần Nhất Kiếm ra, Ngạo Mai ngồi dậy.

Như là sắp sửa trải qua sinh ly tử biệt, Ngạo Mai một lần nữa lao thân thể trần trụi vào trong lòng Trần Nhất Kiếm, hai tay gắt gao hoàn trụ cần cổ Trần Nhất Kiếm, cho hấn một nụ hôn tràn đầy ý vị thâm trường (*ý tứ hàm xúc, đầy hứng thú*).

“Cám ơn người thích ta, có câu nói này của người, ta sẽ hạnh phúc cả đời!”

Nhu thuận nằm ở trên ngực trần của Trần Nhất Kiếm, Ngạo Mai thì thào nói, **“Từ hôm nay trở đi, từ nay về sau khoảnh khắc này, hãy quên ta đi!”**

Trần Nhất Kiếm lòng tràn đầy nghi vấn, tiểu nữ nhân hôm nay vốn là làm sao vậy?

Như thế nào lại kỳ quái như vậy?

Hành vi kỳ quái, nói chuyện cũng kỳ quái!

“Thông minh, không nên suy nghĩ nhiều, ngày mai ta sẽ trở về.”

Trần Nhất Kiếm dịu dàng đặt môi hôn lên trán của nàng.

“Chúng ta rất nhanh thôi sẽ cùng ở một chỗ rồi, sau này, chúng ta vĩnh viễn sẽ không phải chia xa nữa!”

Hắn tưởng rằng Ngạo Mai suy tính hơn thiệt là bởi vì hai người không có thể công khai quan hệ.

Kỳ thật, trái với vẻ bề ngoài xinh đẹp thướt tha, ôn nhu mềm yếu của Ngạo Mai, nhưng trong lòng đã sớm đưa ra một quyết định trọng đại!

Một quyết định sắp sửa làm cho tất cả mọi người đều khiếp sợ!

Chuyện tốt bị Liên nhi phá hư, hai người bất đắc dĩ mặc y phục vào, sửa sang tóc tai, sau đó, Ngạo Mai nhẹ nhàng trấn định tự nhiên mở cửa phòng ra.

Lúc xoay người mở cửa trong nháy mắt, nàng đem bả tiễn đao trên bàn giấu vào trong tay áo.

Trong viện tuyết vẫn còn chưa kịp quét sạch, giẫm lên phát ra những tiếng xào xạt nghe vui tai, Ngạo Mai đi vào trong viện.

Trần Nhất Kiếm theo sát sau đó.

Giữa sân đang đứng một nam nhân tràn ngập khí thế vương giả.

Hắn... Hạng Ngạo Thiên như thế nào tới đây?

Không sai, nam nhân đang đứng ở trong viện quả thật chính là Hạng Ngạo Thiên!

Lúc Ngạo Mai lấy cớ ra cửa hàng phía trước lấy y phục, đã khiến cho Liên nhi hồi cung đưa tin cho Hạng Ngạo Thiên, nói là có một nam nhân tên gọi Trần Nhất Kiếm đang ở trong Vô Ưu bố trang, căn dặn hoàng huynh mang theo thêm nhiều nhân thủ đến đây.

Vì vậy, Hạng Ngạo Thiên liền thống lĩnh một ít thị vệ công phu cao cường đến bao vây cửa hàng.

Vì không muốn dả thảo kinh xà, hắn một mình đi tới hậu viện.

Khi chứng kiến Trần Nhất Kiếm từ trong khuê phòng Ngạo Mai thần thái tự nhiên đi tới, hắn rất giật mình!

Ngạo Mai nhận thức hắn?

Xem bộ dáng còn giống như rất quen thuộc!

Trần Nhất Kiếm cũng rất giật mình, hắn như thế nào tới? Phảng phất là có phòng bị mà đến!

“Hoàng huynh...”

Ngạo Mai thanh âm sợ hãi, phảng phất như là một hài tử làm sai chuyện sai gì, trong thanh âm tràn ngập áy náy.

Mãi cho tới nay, Ngạo Mai bị loại áy náy này không ngừng hành hạ, thế cho nên đêm không thể ngủ, người cũng dần dần gầy gò hẳn đi.

Tốt lắm, rốt cục cũng có ngày có thể giải thoát rồi, đem người này giao cho hoàng huynh, nàng coi như là đền bù qua chút sai lầm của bản thân!

Trần Nhất Kiếm không thể tin nhìn Ngạo Mai.

Nàng gọi Hạng Ngạo Thiên “Hoàng huynh”, vậy đã nói lên nàng vốn là muội muội của hoàng đế, một công chúa thật sự!

Đúng vậy, mới vừa rồi trong lúc ôn tồn, nàng hình như có nói qua, nàng gọi Ngạo Mai!

Đúng rồi, nàng nói nàng gọi Hạng Ngạo Mai!

Hảo hả! Cửa ải phụ hoàng rốt cục có thể thông qua rồi, hắn yêu một nữ nhân môn đăng hộ đối!

Cũng không cần phải lo lắng rầu rĩ, tìm cách lựa lời, đề cập với phụ hoàng vấn đề hôn nhân này nữa!

Trên mặt vừa lại lộ vẻ tươi cười!

“Hoàng huynh, người nhận rõ một chút, hẳn thật chính là thích khách đột nhập vào cung hành thích sao?”

Ngạo Mai thanh âm gọn sóng không sợ hãi, từ đầu đến cuối, nàng không hề liếc mắt nhìn lại Trần Nhất Kiếm một cái nào!

Cái gì?

Thích khách?

Nguyên lai, Hạng Ngạo Thiên thật là vì nàng mà đến!

Trần Nhất Kiếm nét cười trên mặt bỗng chốc đông cứng lại!

“Là nàng thông tri cho hẳn?”

Trần Nhất Kiếm quay đầu nhìn tiểu nữ nhân mới vừa rồi còn đang trong lòng mình uyển chuyển hầu hạ.

Giờ phút này nàng trở nên lạnh như băng, đột nhiên cảm giác được, chính mình đối với nàng có chút xa lạ rồi!

Hắn tâm lý còn có một tia kỳ vọng.

Hắn không cách nào thừa nhận, vốn là nàng phái người mật báo cho Hạng Ngạo Thiên biết tin.

Nếu có cái gì nghi hoặc hoặc là khó hiểu, nàng có thể trực tiếp hướng hắn hỏi chứ!

Hắn như thế nào lại đột nhập hoàng cung hành thích Hạng Ngạo Thiên?

Bọn họ vốn không có thâm cừu đại hận gì!

Hắn đột nhập vào cung chỉ bất quá là vì thay muội muội tìm kiếm ân nhân cứu mạng của nàng, muội muội muốn lấy thân báo đáp nam nhân kia!

Sao mình lại thành thích khách?

Mặc dù hẳn cách làm có chút không quang minh lỗi lạc, nhưng mà, hẳn không động qua sát khí!

Nói đi cũng phải nói lại, hẳn nếu nghĩ muốn đưa Hạng Ngạo Thiên vào chỗ chết, hẳn còn có rất nhiều biện pháp, cũng không cần phải mạo hiểm lớn như vậy phiêu lưu đột nhập vào cung hành thích chứ? Chính là cùng Hạng Ngạo Thiên quyết đấu, vẫn còn chưa biết được hươu chết về tay ai!

Xem ra, tiểu nữ nhân này thật sự hiểu lầm hắn rồi!

“Là ta phái người đưa tin mật báo cho hoàng huynh!”

Ngạo Mai ngẩng đầu, dừng cảm nhìn chăm chú vào hắn, vừa lại lặp lại một lần nữa, **“Là ta!”**

Trần Nhất Kiếm đột nhiên phát hiện, nữ nhân này không còn ôn nhu như nước nữa, còn có một mặt khác quật cường, bướng bỉnh!

“Nàng không tin ta? Vì muốn giữ ta lại, nàng không tiếc hy sinh sự trong sạch của chính mình?”

Trần Nhất Kiếm rốt cục rõ ràng nàng tại sao lại chủ động như vậy rồi!

Nguyên lai là vì trì hoãn thời gian!

Nếu như, vào cung không phải hấn, mà là mặt nam nhân khác, nàng cũng sẽ chọn loại phương pháp này sao?

Nghĩ đến đây, Trần Nhất Kiếm trong lòng liền dâng lên một nỗi tức giận!

“Cái gì? Người cả gan dám làm thương tổn muội muội của Trẫm?”

Hạng Ngạo Thiên đôi mày kiếm nhíu chặt lại.

Hắn rút bội kiếm đeo bên hông ra.

Trần Nhất Kiếm không chút nào sợ hãi mỉm cười.

“Hạng Ngạo Thiên, người có một hảo muội muội, một muội muội ngu ngốc không phân tốt xấu, nàng vì muốn cho người bắt được ta, dĩ nhiên phải hy sinh sự trong sạch của bản thân!”

Hạng Ngạo Thiên nghe được một từ “phải” then chốt, như vậy không phải đã nói lên, đã phạm một sai lầm nghiêm trọng sao. (*nguyên văn: đại thác hoàn một chú thành*)

Hắn liếc mắt nhìn Ngạo Mai liếc một cái.

Sự trong trắng của nữ nhi rất quan trọng, Ngạo Mai sao lại mắc phải hồ đồ như vậy? Trong mắt vốn là trách cứ. Đồng thời, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp. Việc này của muội muội, hắn đau lòng thương yêu!

Ngạo Mai không có can đảm ngẩng đầu lên.

Nữ tử trong sạch vốn là trọng yếu cỡ nào! Dĩ nhiên từ miệng Trần Nhất Kiếm thốt ra.

Ngạo Mai cảm thấy được chính mình phải tìm một cái hốc mà trốn vào.

“Trần Nhất Kiếm, nhưng Trẫm cảnh cáo người, hôm nay người là chấp cánh khó bay!”

Thoáng dừng lại một chút, **“Nhưng mà, ta cho người một đề nghị, nếu như muốn giữ lại mạng sống, người còn có một chút hy vọng!”**

“Là cái gì?” Trần Nhất Kiếm khí thế không chút nào bị ảnh hưởng, **“Nếu như, ta muốn giữ lại mạng sống, cần làm gì bây giờ?”**

“Người có thể suy nghĩ giữ muội muội Trẫm bên mình! Có nàng làm người thế chấp, Trẫm có thể cân nhắc thả người một con đường sống!”

“Ha... Ha...”

Trần Nhất Kiếm ngửa đầu cười to, tiếng cười sang sảng không hề sợ hãi làm chấn động tuyết trắng trên mái hiên rơi xuống.

“Hạng Ngạo Thiên, mưu kế của ngươi không thể thực hiện được rồi! Ta Trần Nhất Kiếm sẽ không dùng sinh mệnh một nữ nhân làm tấm chắn mà thoát thân!”

Đưa mắt nhìn thật sâu Ngạo Mai, mặc dù trong lòng vẫn còn có chút tức giận, **“Huống chi, nàng là nữ nhân ta yêu thương nhất!”**

Ngạo Mai quay đầu, nhìn về phía nơi khác.

Ngay lúc này đây, nàng, ai cũng không dám nhìn.

Một người vốn là hoàng huynh chăm sóc nuôi dưỡng nàng lớn lên, bởi vì sai lầm của nàng, thiếu chút nữa để cho thích khách tiêu dao pháp ngoại.

Một người vốn là nam nhân nàng yêu thương, vì thân tình, nàng phải đem hắn đưa ra công lý!

Đối diện trước hai nam nhân, trong lòng nàng tràn đầy áy náy!

“Hảo...” Bội phục Trần Nhất Kiếm thẳng thắn vô tư, Hạng Ngạo Thiên thanh trường kiếm rút trở về trong vỏ.

“Người đâu...” Hạng Ngạo Thiên nói còn chưa hết câu, chỉ thấy Ngạo Mai từ trong ống tay áo rút ra tiễn đao, **“Hoàng huynh... Ta xin lỗi người...”**

Cánh tay trắng nõn vung lên, tiễn đao thẳng tắp hướng vào trước ngực nàng đâm tới!

Nàng không muốn chứng kiến trong hai người bọn họ bất kỳ một người phải bị thương tổn!

Hay là nàng đi trước một bước đi!

“Ngạo Mai...”

Hạng Ngạo Thiên thanh âm sợ hãi vang vọng khắp trong viện!

Hắn hai người muội muội, đã có một sinh tử còn chưa biết rõ, hắn cũng không muốn lại phải mất đi một người nữa!

Đứng ở bên cạnh Ngạo Mai, Trần Nhất Kiếm thật không ngờ tới tính tình Ngạo Mai lại cương liệt như vậy!

Chờ khi hắn phản ứng tiến tới muốn cướp đi tiễn đao trong tay nàng, đã chậm một bước, tiễn đao đã đâm vào bộ ngực của Ngạo Mai rồi!

Hắn chỉ có thể kịp khẽ ngăn cản lại một chút!

“Ngạo Mai...”

Ôm trong lòng nữ nhân sắc mặt tái nhợt, Trần Nhất Kiếm tràn ngập hồ thẹn cùng áy náy.

“Người nếu không phải là thích khách làm thương tổn hoàng huynh ta thì tốt biết bao nhiêu!”

Ngạo Mai khí tức mong manh nhìn Trần Nhất Kiếm. Trong lòng của nàng còn có rất nhiều không muốn. Nàng vẫn còn chưa kịp cùng Tuyết Tình tỷ tỷ cáo biệt, nàng vẫn còn chưa kịp biết rõ thân phận thật sự của Trần Nhất Kiếm!

Nhưng mà, cho dù nàng có rất nhiều điều không muốn, cũng không có cách nào đền bù nữa rồi, nàng không còn có thể tái diện sống ở trên đời này nữa rồi.

Bởi vì sai lầm của nàng, thiếu chút nữa làm cho hoàng huynh bị thương tổn.

Vì ngăn chặn Trần Nhất Kiếm, nàng không tiếc lấy sắc cùng tấm thân trong trắng của chính mình đi câu dẫn hắn. Hết thảy những chuyện này khiến cho nàng như thế nào sống còn có thể sống trên thế giới này nữa?

Mặc dù nàng yêu Trần Nhất Kiếm, thế nhưng, hắn muốn đả thương tổn hại hoàng huynh, nàng làm sao có thể gả cho địch nhân của hoàng huynh?

Thân thể thuần khiết của nàng cũng đã để cho Trần Nhất Kiếm nhìn khắp, sau này nàng như thế nào còn có thể xuất giá? Chết vốn là biện pháp giải thoát tốt nhất!

Gần đây tới nay, Ngạo Mai thường thường đêm không thể ngủ, nàng một mực tiên tư hậu tưởng việc này, cuối cùng, nàng làm ra rồi cử chỉ kinh người này, cũng là kết quả mà nàng đã nghĩ tường tận.

“Người đâu... Hồi cung truyền thái y... Càng nhanh càng tốt...”

Hạng Ngạo Thiên lớn tiếng phân phó .

Trong tiểu viện bầu không khí khẩn trương hẳn lên!

“Muội muội... Muội muội...”

Hạng Ngạo Thiên cầm lấy bàn tay bé nhỏ lạnh lẽo của Ngạo Mai, **“Hảo muội muội, phải kiên trì trụ lại, thái y lập tức tới ngay! Trần Nhất Kiếm vào cung không phải thương tổn hoàng huynh...”**

“Muội muội... Người như thế nào lại ngu ngốc như vậy hả!”

Hạng Ngạo Thiên thanh âm có chút ghen ngào, **“Hoàng huynh cam đoan với người, Trần Nhất Kiếm không phải thích khách!”**

Mắt hồ ngập tràn nước mắt, nhìn về phía Trần Nhất Kiếm, nam nhân này, đầu sỏ gây nên, như thế nào không nói lấy một câu hả?

Tiếp nhận ánh mắt ra hiệu của Hạng Ngạo Thiên, Trần Nhất Kiếm bàn tay to nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngạo Mai.

“Ta không phải thích khách, người thật sự hiểu lầm rồi! Hoàng huynh người cũng không phải thật nghĩ muốn đưa ta vào chỗ chết, nha đầu ngu ngốc, nàng như thế nào không có nghe ra đây!”

Trần Nhất Kiếm vô cùng ảo não, hẳn như thế nào lại không phát hiện ra Ngạo Mai khác thường đây?

Bằng vào tính tình của Ngạo Mai, nàng vốn sẽ không đối với nam nhân ôm ấp yêu thương.

Đều do hẳn nhất thời mất đi tâm trí, dĩ nhiên để cho nữ nhân mà mình thương yêu làm ra cái việc ngu ngốc!

Máu tươi từng giọt từng giọt vô thanh vô tức rơi vào tuyết trắng noãn trên mặt đất... Quạ đen cùng quần giương cánh lượn trên bầu trời cao, nhiệt huyết rực rỡ tự như hoa rơi... Tuyết trên mặt đất hiện đầy sắc đỏ, phảng phất như cánh hoa đào rời rạc tan tát, có vẻ thê lương như vậy, bất lực như vậy...

Ôm lấy Ngạo Mai hướng vào trong phòng trong đi, **“Nàng nếu không hay xảy ra chuyện gì, ta thật sự sẽ giết hoàng huynh của nàng!”**

Trần Nhất Kiếm như là nói cho Ngạo Mai nghe, cũng như là tự mình lầm bầm.

“Cho nên, nàng nhất định phải hảo hảo sống sót! Có nghe không, nàng nhất định phải hảo hảo sống sót!”

Thân thể trong lòng chớp mắt phẳng phất như đang tan biến đi, Trần Nhất Kiếm trong lòng tràn ngập sợ hãi!

Ngạo Mai bàn tay nhỏ bé không chút sức lực buông rơi xuống!

Nàng không hề nghe được những gì Trần Nhất Kiếm nói.

Lão thái y đi ngựa chạy đến đây, chuyện này là sao vậy, hai vị công chúa, mất tích một người, Đông trang an dưỡng giả công chúa đang bị thương còn chưa có khôi phục hảo, còn lại duy nhất công chúa thật này cũng bị thương.

Chuyện này rốt cuộc vốn là như thế nào rồi?

Chẳng lẽ là Thiên Long Hoàng Triều xúc phạm đến thần tiên?

Lão thái y vốn là vừa bắt mạch vừa suy tính, trên tay động tác không thể dừng lại, đại não còn phải nhanh chóng xoay chuyển, suy tư nên kê phương thuốc gì cho công chúa.

Phương thuốc vừa kê ra, bên ngoài liền có người tiếp nhận đi, bước đi như bay nhanh chóng hốt dược, bên này, hỏa lò cũng đã nhóm lên, dược đã chuẩn bị sẵn mang đến, bắt đầu nấu.

Bên kia trong phòng.

Hạng Ngạo Thiên cùng Trần Nhất Kiếm hai nam nhân đối mặt.

Anh hùng trọng anh hùng!

Nhưng mà, bọn họ cũng không có ngờ tới, Ngạo Mai hiểu lầm bọn họ đối địch với nhau, dĩ nhiên muốn lấy cái chết của bản thân để kết thúc mọi chuyện.

“Sau khi Ngạo Mai thanh tỉnh, ta sẽ đưa nàng về Nam Trần quốc, ta muốn kết hôn với nàng!”

Trần Nhất Kiếm nói như đinh đóng cột.

“Người nằm mơ đi thôi!”

Hạng Ngạo Thiên trong lòng vẫn còn rất tức giận, **“Nếu không phải tại người, muội muội của Trẫm cũng không bị biến thành bộ dáng như bây giờ!”**

“Người còn tức giận?”

Trần Nhất Kiếm có hứng thú nhìn chăm chú vào Hạng Ngạo Thiên.

“Người không phải nghĩ muốn đem Ngạo Mai gả cho ta, mà là cho ta có thể ở địa bàn của người qua lại tự nhiên, cảm giác không còn mặt

mũi, cho nên lại làm khó ta?”

“Người...”

Hạng Ngạo Thiên vẻ mặt có chút không được tự nhiên.

Đúng vậy, chính mình tại sao tức giận?

Sau lúc ý nghĩ nội tâm chân thật bị người khác xem thấu, Hạng Ngạo Thiên để tay lên ngực tự hỏi.

Mặc dù nói Ngạo Mai tánh mạng không còn nguy hiểm, nhưng mà, chứng kiến Ngạo Mai đã bị thương tổn, Hạng Ngạo Thiên chính là giận lây trút sang Trần Nhất Kiếm, nếu như không phải hắn một mình xông vào hoàng cung, Ngạo Mai cũng không có phản ứng kịch liệt như thế.

Muốn hắn đem muội muội tâm can bảo bối của chính mình gả cho Trần Nhất Kiếm, hắn thật sự cần phải xem xét cân nhắc lại.

Hắn thừa nhận, Trần Nhất Kiếm vốn là một nam nhân đỉnh thiên lập địa.

Ngay lúc hắn ta hướng về phía hắn nói câu nói kia, **“ Ta Trần Nhất Kiếm sẽ không dùng sinh mệnh một nữ nhân làm tấm chắn mà thoát thân”**, hắn có thể xem hắn ta như bằng hữu chi giao.

Nhưng mà, bằng hữu là bằng hữu, Ngạo Mai hôn nhân đại sự, còn phải để cho Ngạo Mai chính mình làm chủ.

“Ta chẳng những muốn cưới Ngạo Mai, muội muội ta Trần Nhất Nhu thích thị vệ thống lĩnh Hàn Thanh bên cạnh người, cũng hy vọng người thành toàn!”

Trần Nhất Kiếm nói xong, đương nhiên không kêu ngạo không siểm nịnh.

“Trần Nhất Kiếm, người được voi đòi tiên rồi, ta có nói muốn đem Ngạo Mai gả cho người rồi sao?”

Hạng Ngạo Thiên khóe miệng có chút nhếch lên, **“Còn nữa, muội muội bảo bối kia của người, điều ngoa ngang ngạnh, tự do phóng khoáng, chúng ta Thiên Long Hoàng Triều cũng không dám ngênh lấy hả!”**

Một câu nói, nói ra được điểm yếu của Trần Nhất Kiếm, **“Ta...”**

Muội muội Nhất Nhu quả thật có chút điều ngoa ngang ngạnh, nhưng thế này đều là do chính hắn, vị huynh trưởng này đã quá nuông chiều làm hư nàng.

Từ nhỏ, muội muội đã không được hưởng thụ tình thương của mẫu thân, phụ thân vừa lại bề bộn quốc sự.

Cho nên, chính mình gánh chịu vai trò của mẫu thân cùng trọng trách của huynh trưởng.

Chuyện gì cũng chịu theo ý nàng, chuyện gì cũng dung túng nàng, thế cho nên, bây giờ, gan cũng lớn hơn muốn tự mình đi tìm vị hôn phu.

Bức bách được hãn không thể không ban đêm dò xét hoàng cung, kết quả cuối cùng làm cho nữ nhân mà hãn yêu thương nhất bị thương.

“**Khụ...**” Trần Nhất Kiếm nhẹ thở dài một hơi.

“Nếu không phải vì Nhất Nhu, ta cũng không phải năm lần bảy lượt xông vào hoàng cung của người chi!”

Trần Nhất Kiếm không thể tránh được đưa tay xoa xoa thái dương, **“Ta biết, làm cho các người thêm phiền nhiễu, thành thật xin lỗi!”**

Trần Nhất Kiếm đứng dậy, hai tay ôm quyền, cúi người thật thấp trước Hạng Ngạo Thiên cúi cung một cái.

“**Aaa...**” Hạng Ngạo Thiên vội vàng đứng dậy.

“Khách khí rồi, Trẫm lời nói mới rồi có chút quá đáng rồi, mong rằng thái tử điện hạ không lấy làm phiền lòng!”

Hai nam nhân thái độ khách khí.

Hai người nam nhân ở bên cạnh cùng trò chuyện với nhau thật vui, bên kia Ngạo Mai không biết, vì hai người họ mà chính mình chịu đau khổ như vậy

“Tỷ tỷ... Cứu ta... Tỷ tỷ...”

Ngạo Mai thì ào nói mớ .

“Hoàng huynh... Hoàng huynh cứu ta...”

Ngạo Mai bàn tay nhỏ bé quơ trong không trung, phảng phất dường như muốn nắm bắt được cái gì.

“Hoàng huynh ở chỗ này... Ngạo Mai đừng sợ, hoàng huynh ngay lúc này ở bên cạnh người...”

Mới vừa bước vào phòng, nghe được Ngạo Mai trong cơn mê kêu gọi, Hạng Ngạo Thiên sải bước tiến lên phía trước, vừa muốn cầm tay nàng.

Liền có một người so với động tác của hắn còn nhanh hơn, sớm đã đem bàn tay nhỏ bé của giai nhân ấp ủ ở trong tay.

Nhìn thấy bộ dáng vô cùng khẩn trương nôn nóng của Trần Nhất Kiếm, Hạng Ngạo Thiên không muốn so đo cùng hắn, lui về cước bộ, ngồi vào cái ghế bên cạnh, chờ đợi Ngạo Mai tỉnh lại.

Khai thái y nói Ngạo Mai thương thế cũng không quá nặng.

Một nữ hài tử tay trái gà không chặt có thể có bao tuổi khí lực chứ, hống hồ chi, ngay lúc nàng đâm vào ngực trong nháy mắt, Trần Nhất Kiếm vẫn còn kịp ngăn cản lại một chút.

Tuy rằng không đoạt lại được tiền đao đoạt được đến, thế nhưng, cũng làm giảm bớt chút lực đâm tới.

Lúc gần đi, thái y còn nói lại, chỉ thêm một lúc lâu sau, Ngạo Mai có thể tỉnh lại.

Vậy mà cũng đã qua cả canh giờ rồi, như thế nào vẫn còn không có chút phản ứng?

“Hoàng huynh... Hoàng huynh...”

Thầm kêu gọi trong cơn mê, phảng phất như hài tử lạc đường tìm không được đường về nhà, đang chờ đợi đại nhân chỉ điểm.

“Ta ở chỗ này...” Trần Nhất Kiếm nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Ngạo Mai, nhẹ nhàng kêu gọi.

Đáng thương Ngạo Mai, ở quỷ môn quan dạo qua một vòng vừa lại đã trở về.

“Hoàng huynh...” Nửa tỉnh nửa mê Ngạo Mai bằng trực giác cảm thấy bên người truyền đến thanh âm có chút bất đồng, để xác định lại cho rõ ràng hơn, nàng vừa lại khẽ gọi lên một tiếng.

“Ta ở chỗ này...” Trần Nhất Kiếm siết chặt hơn bàn tay bé nhỏ đang nắm trong tay hắc.

“Ngạo Mai... Không có việc gì rồi, hết thầy cũng đã là quá khứ, nàng không có việc gì rồi...”

Thanh âm này không phải của hoàng huynh, hoàng huynh ở nơi nào?

Có phải hay không chính mình đã làm sai chuyện gì, hoàng huynh tức giận, bỏ mặc không thèm quan tâm đến mình nữa rồi?

Ngạo Mai chậm rãi mở mắt, khi chứng kiến nam nhân đang cầm lấy bàn tay của mình, đồng tử đột nhiên phóng đại, **“Hoàng huynh... Hoàng huynh...”**

Không biết ở đâu lại có sức lực lớn đến như vậy, rút mạnh tay ra khỏi đôi tay đang áp ủ của Trần Nhất Kiếm. Xem ra, hoàng huynh thật không tha thứ cho nàng rồi, bằng không như thế nào vẫn còn chưa nhìn thấy hoàng huynh đây?

“Ngạo Mai... Hoàng huynh ở chỗ này!” Thấy Ngạo Mai đối với Trần Nhất Kiếm phản ứng kịch liệt như thế, Hạng Ngạo Thiên không thể ẩn thân được nữa.

Hắn liền tiến lên phía trước vài bước, một lần nữa cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Ngạo Mai áp ủ trong đôi tay to lớn ấm áp của mình.

Ngạo Mai trong mắt toát lên tia mừng rỡ, phảng phất như cái cách hài tử sau khi phạm sai lầm xong được tha thứ, e lệ ngây thơ cười bẽn lẽn.

Nụ cười khê kia trông thật nhột nhạt, ánh vào trong mắt Trần Nhất Kiếm làm cho hắn cảm thấy có chút không thoải mái, nụ cười nó vốn dĩ phải dành cho hắn mới đúng, thế nhưng lại để cho Hạng Ngạo Thiên chiếm tiện nghi!

“Ngạo Mai...” Trần Nhất Kiếm vừa lại tiến lên sáp lại gần, nghĩ muốn chen vào giữa hai huynh muội bọn họ huynh.

Nhìn thấy khuôn mặt Trần Nhất Kiếm, Ngạo Mai dửng dưng cười ngưng trệ lại.

“Hoàng huynh... Ta không muốn nhìn thấy người kia... Hoàng huynh, người bảo hắn đi đi, ta cả đời này cũng không muốn gặp lại hắn...”

Hai nam nhân đối mặt nhìn nhau.

“Hoàng huynh...” Thấy dáng vẻ khó xử của Hạng Ngạo Thiên, Ngạo Mai càng thêm nức nở ghen ngào, **“Hoàng huynh... Ta không muốn nhìn thấy hăn...”**

“Ngạo Mai... Nàng...” Trần Nhất Kiếm không biết làm sai chỗ nào, như thế nào vừa tỉnh lại muốn đuổi hăn đi ngay!

Cùng Hạng Ngạo Thiên trò chuyện với nhau thật vui, trong lúc đó hăn cũng mọi đem mọi chuyện giữa hai người thật tình nói hết cho Ngạo Thiên biết rồi, hy vọng có thể được Ngạo Thiên ủng hộ.

Mặc dù trước mắt Hạng Ngạo Thiên luôn miệng nói không đồng ý, nhưng là bằng vào mức độ hợp ý giữa tính tình của hai người mà nói, tin chắc sau đó không lâu, Ngạo Thiên có thể sẽ đồng ý hôn sự của hai người.

Hăn cũng đem tương lai giao cho Đại cữu ca (*anh trai của vợ*) lôi kéo lấy lòng nhiều đến như vậy rồi, như thế nào mà đương sự lại còn đổi ý nữa đây?

“Hoàng huynh... Người bảo hăn đi đi mà!” Ngạo Mai nước mắt lóng lánh trong suốt như ngọc không ngừng chảy xuống như mưa.

“Người... Người trước đi ra ngoài...” Hạng Ngạo Thiên nháy mắt với Trần Nhất Kiếm.

Trần Nhất Kiếm hết sức không tình nguyện đi ra khỏi phòng, vốn hăn phải là hăn ở lại bên cạnh người yêu chăm sóc nàng mới đúng!

Trần Nhất Kiếm nói không nên lời vô cùng buồn bực!

“Hoàng huynh, người đem người kia đuổi ra khỏi kinh thành, làm cho hăn vĩnh viễn cũng không thể trở lại...” Ngạo Mai cầu xin Hạng Ngạo Thiên.

“Ngạo Mai... Trần Nhất Kiếm vào cung không phải hành thích hoàng huynh...” Xem ra, Ngạo Mai thật sự hiểu lầm Trần Nhất Kiếm rồi.

“Muội muội của hăn thích Hàn Thanh, thế nhưng, bọn họ lầm tưởng vốn cho rằng là thích ta, cho nên, Trần Nhất Kiếm mới mấy lần tiến cung tìm kiếm người mà muội muội hăn thích! Bằng không, cũng không bị sinh ra nhiều chuyện hiểu lầm đến như vậy!”

“Hoàng huynh... Người thật sự tin tưởng lời hăn nói sao?” Ngạo Mai thật không hiểu như thế nào mà nhanh như vậy hoàng huynh đã tin lời Trần Nhất Kiếm rồi.

“Hoàng huynh tin hăn... Người phải tin tưởng hoàng huynh,” Hạng Ngạo Thiên dỗ dành Ngạo Mai, **“Hoàng huynh vốn là hoàng đế, nhìn**

người sẽ không sai đâu.”

Bất luận giải thích như thế nào, Ngạo Mai đối với Trần Nhất Kiếm phảng phất tâm bình lặng như nước*, cho dù Hạng Ngạo Thiên có khổ tâm tổn sức lắm nhai thay Trần Nhất Kiếm biện hộ như thế nào đi nữa, Ngạo Mai cũng nghe không vào dù chỉ một chữ. *(nguyên văn: tâm như chỉ thủy. Ý là: Cho dù ở hoàn cảnh nào, cho dù gặp phải bất cứ điều gì em hãy cố giữ lòng mình được thanh thản, yên tĩnh, nhẹ nhàng, trong trẻo như làn nước. Tất cả rồi cũng sẽ qua đi, như có, như không, như vui, như buồn. Tất cả đều có ý nghĩa và tất cả cũng đều vô nghĩa. Giữ lại là có, trôi đi là không. Chẳng cần vướng bận điều gì)*

Ngạo Mai nhắc đi nhắc lại nhiều nhất chính là câu nói đầu tiên, **“Làm cho người kia đi đi, ta vĩnh viễn cũng không muốn nhìn thấy hắn...”**

“Thôi được... Hoàng huynh sẽ bảo hắn đi... Mọi hãy nghỉ ngơi cho tốt...”

Nhìn bộ dáng, Ngạo Mai đúng là sống chết cũng không muốn gặp lại Trần Nhất Kiếm, Hạng Ngạo Thiên bất lực rồi.

Nhìn thấy Hạng Ngạo Thiên rời khỏi phòng, Ngạo Mai nước mắt cũng không kìm nén được nữa, cuồn cuộn không ngừng rơi xuống lá chả. Hãy gạt bỏ hết đi, nàng cùng Trần Nhất Kiếm sẽ không kết quả tốt!

Đã trải qua nhiều phong ba như vậy, trong lòng hai người đều cũng đã có ngăn cách rồi!

Thà rằng suốt đời này xa cách, còn hơn hợp rồi tan!

Đám người Liên nhi đang vội vàng nấu thuốc, không ai nghe được tiếng khóc nức nở từ trong phòng truyền ra.

“Người trở về đi thôi, Ngạo Mai hiện giờ tâm tình bất ổn, hay là tốt hơn không nên ép bách nàng nữa!”

Hai nam nhân trở lại căn phòng ban đầu, Hạng Ngạo Thiên nhắc nhở Trần Nhất Kiếm.

“Hay ta quay lại, ta cũng muốn gặp mặt nàng một lần, để cho nàng hiểu rõ ràng tâm ý của ta chứ!” Trần Nhất Kiếm quả thật rất hao tâm tổn trí.

Những nữ nhân bên cạnh hắn, cũng không có người nào có thể làm cho hắn tổn hao tâm tư nhiều như thế.

Thật sự lòng của nữ nhân, sâu tựa đáy biển, như thế nào thay đổi bất thường rồi đây?

Trần Nhất Kiếm trăm tư khó giải.

“Vậy người ngày mai hãy quay lại đây đi, trải qua một ngày hôm nay tình tảo, Ngạo Mai có lẽ có thể chuyển biến tâm ý!” Hạng Ngạo Thiên khuyên Trần Nhất Kiếm.

Hàn Thanh đứng ở ngoài cửa, nghe được phòng trong nói chuyện, trong lòng cảm xúc cũng trăm mối ngổn ngang.

Hời ôi, như thế nào lại xảy ra chuyện lớn như vậy hả!

Ngạo Mai công chúa bình thường thoát nhìn rất ôn nhu yếu đuối, thật không nghĩ tới tính tình vậy mà quá cương liệt!

Vẫn là Ngạo Sương tốt, thông minh nhu thuận, tính tình cũng dịu dàng động lòng người, nhưng mà, Ngạo Sương bây giờ đến tột cùng là đang ở nơi nào?

Mỗi lần nghĩ đến Ngạo Sương, Hàn Thanh trong lòng lại nảy lên một nỗi chua xót.

Hôm nay, hồ nước đã kết băng, nếu đúng thật Ngạo Sương có thể từ trong hồ xuất hiện, như vậy cũng phải đợi đến mùa mưa năm sau rồi.

Như thế thời gian còn rất lâu, Ngạo Sương sống lẻ loi một mình ở bên ngoài, không đủ sức làm bất cứ việc, nàng có thể tiếp tục sinh tồn sao?

Trần Nhất Kiếm trong lòng như mất mát trở lại nhà trọ.

Sau khi dùng qua cơm tối, Hạng Ngạo Thiên đến đang muốn bảo Liên nhi thu xếp đồ đạc chuẩn bị đưa Ngạo Mai hồi cung.

“Hoàng huynh... Muội phải rời khỏi kinh thành!” Ngạo Mai hạ quyết tâm muốn tránh xa Trần Nhất Kiếm.

“Rời khỏi kinh thành?”

Hạng Ngạo Thiên nghi hoặc, **“Chẳng lẽ người muốn đi đông trang? Đi đến nơi tỷ tỷ người đang cư trú?”**

Ngạo Mai không nói gì, chỉ gật đầu.

Cũng tốt, trong chuyện tình cảm, hễ cũng không tiện mở lời, để nàng ấy đến bên cạnh Tình nhi, Tình nhi cũng không phải tịch mịch nữa rồi, hơn nữa Ngạo Mai cũng có thể tìm được một người trò chuyện.

Nói không chừng, những vướng mắc trong lòng cũng nhanh chóng tháo gỡ, chuyện này coi như là một ý kiến hay!

“Được rồi, ngày mai sẽ đưa người đi!” Hạng Ngạo Thiên đáp ứng nàng.

“Hoàng huynh... Ta muốn đi ngay bây giờ!”

Ngạo Mai một khắc cũng không muốn tiếp tục ở lại kinh thành nữa rồi.

Rời đi khỏi chỗ thương tâm này càng sớm càng tốt, càng nhanh càng tốt!

“Hoàng huynh sợ thân thể của người chịu không nổi đường xá xóc nảy, hãy để ngày mai đi nha!”

“Hoàng huynh...” Ngạo Mai dùng ánh mắt cầu xin đáng thương nhìn Hạng Ngạo Thiên.

Hạng Ngạo Thiên xoay người đi ra phòng ngoài, **“Hàn Thanh, chuẩn bị xe! Chuẩn bị đi đông trang!”**

Thật sự không có cách nào làm khó dễ muội muội này rồi!

Chính mình lại còn cười nhạo Trần Nhất Kiếm nuông chiều muội muội quá mức, chính mình cũng muốn hễ mau chóng trở thành muội phu!

“Liên nhi... Lát nữa người phụ trách đưa chủ tử người đến nơi!”
Hạng Ngạo Thiên giao phó, sau đó bản thân rời đi trước!

Dắt ra con ngựa yêu quý Truy Phong, Hạng Ngạo Thiên sau khi nói mấy câu phân phó Lưu công công, liền nhanh chóng giục ngựa đi.

Hàn Thanh cười cười dõi theo bóng lưng hoàng đế, Hoàng thượng khẳng định là đi đến đông trang trước rồi.

... ..

Trong phòng ở Đông trang.

Mai Tuyết Tình biếng nhác ngồi dựa trên noãn sán. (*giường đất có lò sưởi của người đông bắc TQ*).

Nàng phát hiện, bản thân mình vốn càng ngày càng lười biếng uể oải rồi, cả ngày không có việc gì làm, thật buồn chán.

Đúng là người thời xưa nói rất đúng nha, “sinh vu ưu hoạn, tử vu an lạc”*. (* ý là: con người có thể sống trong nỗi gian truân nhưng lại chết trong nỗi yên vui)

Cuộc sống một khi an nhàn rồi, con người sẽ không muốn làm liều nữa!

Cho nên, nàng lợi dụng giai đoạn nghỉ ngơi, thời gian điều dưỡng này, vừa lại nảy sinh một kế hoạch.

Chỉ là, tại sao Ngạo Mai vẫn còn chưa tới? Lúc này thật đang cần thương lượng cùng nàng ấy.

“Tỷ tỷ... Tỷ tỷ...”

Tiểu Hoa bộ dạng thần bí chạy vào, “Tỷ tỷ, ca ca tới...”

Mai Tuyết Tình ngay cả mí mắt cũng không nâng lên một chút, tưởng rằng Tiểu Hoa đang nói giỡn với nàng.

“Tiểu nha đầu, xem ra tỷ tỷ đối với người thật tốt quá đi, lại dám đem tỷ tỷ ra làm trò cười!”

Cho dù Tiểu Hoa không đề cập tới Hạng Ngạo Thiên, Mai Tuyết Tình trong khoảng thời gian nhàn hạ này trong đầu lúc nào cũng giống như đang tua đi tua lại một đoạn phim, không ngừng lặp đi lặp lại bản thân mình không được buông thả, mình chỉ là xuyên qua đến Thiên Long hoàng triều, tất cả mọi chuyện của nàng một chút cũng không liên quan gì đến Hạng Ngạo Thiên.

Năm tháng như nước chảy mây trôi, không thân trở thành thân thiết gần gũi, không thói quen trở thành hiển nhiên.

Nhưng mà, cây cao ngàn trượng, lá rụng về cội.

Người cách cố hương càng xa, trong tâm cố hương càng gần.

Trong lòng một chút hoài niệm này, Mai Tuyết Tình cũng đánh mất thì quả thật rất thất vọng.

Có lẽ, có chút chuyện xưa đang ở cao trào khi lắng xuống, thì những gì tốt đẹp mới có thể trở thành vĩnh hằng.

Trong lòng chuyện cũ lần lượt nhẹ nhẹ lướt qua như mùa xuân hoa cỏ đâm chồi nảy lộc, sinh sôi tươi tốt.

Một tiếng thở dài, mặc cho suy nghĩ chìm vào trong cái cảm giác buồn bã hư vô mờ mịt kiểu này.

Không hề phòng bị, thân thể ngã vào trong một vòm ngực rắn chắc ấm áp.

Hơi thở rất quen thuộc, trống ngực đập liên hồi, tuy mắt nhắm lại, nhưng Mai Tuyết Tình vẫn biết người mới tới là ai.

Xem ra, Tiểu Hoa không có lừa gạt nàng.

Hạng Ngạo Thiên quả thật tới đây. Liền theo đó, hắt lại đẩy nàng ra. Mai Tuyết Tình trong lòng hụt hẫng vội mở mắt.

“Ta thân thể rất lạnh sao!?”

Hạng Ngạo Thiên cởi bỏ giày, cũng giống như những lần trước, trước nằm sấp trên noãn sán, làm cho hàn khí trong thân thể mau chóng phóng thích ra hết.

“Sao lại tới nữa?”

Mai Tuyết Tình mặc dù tâm lý khát vọng nhìn thấy hắn, khát vọng vòng tay ôm ấp của hắn, khát vọng hắn đụng vào, khát vọng nghe được thanh âm hắn nói chuyện, càng khát vọng mỗi ngày sáng sớm cũng đều có thể từ trong lòng ngực ấm áp của hắn tỉnh giấc.

Thế nhưng, hắn là hoàng đế, làm sao có thể mỗi ngày đều kề bên thân thể của hắn đây?

“Lại tới... ?” Hạng Ngạo Thiên chau mày lại, **“Tình nhi... Ta đã bốn ngày không có tới rồi!”**

Hạng Ngạo Thiên trong thanh âm tràn ngập ủy khuất, vẻ mặt cũng rất đáng thương, bộ dáng vô cùng tội nghiệp.

Mai Tuyết Tình mềm lòng xuống.

Đúng vậy, bốn ngày rồi, nàng cũng nhớ rất rõ chứ, nàng cơ hồ mỗi ngày cũng đều bấm đốt ngón tay tính toán hắn lần trước đến đây vào lúc nào, đi vào lúc nào, phỏng chừng hắn lần sau lúc nào có thể đến!

Có đôi khi, chính nàng cảm giác được thật không tiền đồ, giống như là một oán phụ ở khuê phòng, chờ trượng phu yêu quý trở về.

Nàng không dám đem ý nghĩ chân thật trong lòng của mình nói cho Hạng Ngạo Thiên biết, sợ hắn trêu chọc, càng sợ hơn chính là, Hạng Ngạo

Thiên sau khi biết được tâm ý chân thật của nàng, lại càng lo lắng cho nàng.

Đợi được mùa mưa năm sau, nếu có cơ hội trở lại thế kỷ hai mươi mốt, như vậy nàng đi được sẽ càng thêm thương tâm.

“Ta biết người có bốn ngày không có tới rồi, chỉ là nói giỡn với người một chút thôi, vậy mà người cũng bắt bẻ nữa!”

Mai Tuyết Tình ngữ điệu nhu hòa mềm mỏng, **“Nghĩ như thế nào mà tối như thế này mới đến?”**

Hạng Ngạo Thiên hàn khí trên người đã bị độ ấm của noãn sào xua tan đi rất nhiều.

“Đã xảy ra chuyện...” Hạng Ngạo Thiên ngồi dậy, đem Mai Tuyết Tình ôm vào trong lòng, **“Ngạo Mai bị thương...”**

“Cái gì...” Mai Tuyết Tình ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, trong lúc vô tình chiếc cằm nhỏ nhắn xinh xắn đụng chạm vào đôi môi gợi cảm của Hạng Ngạo Thiên.

“Đến tận cùng vốn là chuyện gì đã xảy ra, chúng ta mau chóng quay về xem một chút...” Mai Tuyết Tình giãy thoát ra khỏi vòng tay ôm ấp của hắn.

“Không vội...” Đem thân thể mềm mại của nàng đỡ ngã nằm xuống noãn sào.

“Ta trước phải kiểm tra qua thương thế của Tình nhi xem kết quả có tốt hay không đã!” Bàn tay to xấu xa luồn vào tới nội y của Mai Tuyết Tình.

“Ngạo Thiên... Ngạo Thiên...” Mai Tuyết Tình dùng sức ngăn lại bàn tay to không chút an phận thủ thường của hắn.

“Ngạo Mai bị thương, người như thế nào còn có thể có tâm tư nhàn hạ làm chuyện tình ái như thế chứ?”

Mai Tuyết Tình thật có chút thở hổn hển rồi.

Làm ca ca như thế nào vậy chứ, ngay cả muội muội của mình cũng bảo vệ không được, lại còn ở đây có lòng dạ làm một chút chuyện tình phong hoa tuyết nguyệt* nữa chứ! (**phong hoa tuyết nguyệt* ý là chuyện tình cảm nam nữ)

“Nàng nha, so ra đối với ta, nàng đối với người nào quan tâm cũng nhiều hơn nha!” Hạng Ngạo Thiên rút về bàn tay to, ngã nằm dài trên noãn sào oán giận.

“Tình nhi, nàng có biết, ta cũng đã qua bao lâu rồi không có chạm vào nàng không? Ta cũng đâu muốn làm gì khác, ta ngay cả chỉ sờ nàng, ôm nàng một cái, nàng cũng không chuyên tâm phối hợp với ta!”

Ngồi thẳng người dậy, phúi phúi trường bào, **“Thôi được, ta hồi cung đây...”**

Xoay người chân bước đi ra ngoài, **“Ngạo Mai khoảng một canh giờ nữa sẽ tới đây! Thương thế không nặng, tính mệnh không sao, không cần phải lo lắng, chuyện tình cảm của nữ hài tử, ta không biết, nàng nghĩ biện pháp khuyên giải muội ấy, nói như thế nào đi nữa, nàng cũng lớn hơn muội ấy vài tuổi...”**

Nói xong cất bước đi nhanh, **“Ta đi!”**

“Ngạo Thiên...” Mai Tuyết Tình vội bước xuống noãn sàn đuổi theo.

“Ta... Ta mới vừa rồi có chút luống cuống, ta rất lo lắng cho Ngạo Mai mà!”

Hai tay từ phía sau vươn tới gắt gao vòng qua thắt lưng Hạng Ngạo Thiên, hai bầu ngực mềm mại ấm áp cọ sát vào phía sau lưng Hạng Ngạo Thiên.

Hạng Ngạo Thiên khóe miệng xẹt qua một tia không đối cảm thấy như mím cười, chiêu này gọi là lạt mềm buộc chặt, thật đúng là có thể dùng được, tiểu nữ nhân cuối cùng cũng lộ ra vẻ chân thật !

Chỉ có điều là, thân thể mềm mại như vậy làm cho hấn lập tức huyết mạch dâng lên muốn phun trào.

Xoay người lại, ôm lấy Mai Tuyết Tình, nôn nóng bước nhanh tới noãn sào, **“Tình nhi, ta muốn nàg!”**

Cổ hết sức đè nén lại lửa lòng bản thân đang hùng hực muốn dâng trào lên, căng cứng ở bụng dưới của nàg, làm cho nàg hiểu rõ dục vọng của chính mình.

“Tiểu Hoa còn ở bên ngoài mà!”

Mai Tuyết Tình biểu hiện vẻ tiếp nhận đến cực điểm khiến cho Hạng Ngạo Thiên cảm giác như được mời gọi càng thêm nôn nóng, nàg cũng đỏ mặt thẹn thùng, trống ngực đập liên hồi.

“Ta nói cho nàg hay, cần chuẩn bị trước một gian phòng khác cũng có noãn giường đốt sẵn lò sưởi! Muội ấy lúc này cũng sắp đến đây rồi!”

Hạng Ngạo Thiên bàn tay to một lần nữa lại vuốt ve thân thể nàg, tháo phăng cái áo ngủ bằng gấm, áp sát thân thể hai người lại, sau đó, rất nhanh chóng cởi bỏ hoàn toàn y phục của hai người.

“Để Ngạo Mai cùng ta ở chung một gian phòng là được rồi...”

“Không được... Ta tới đây sẽ nghỉ ở đâu?” Một giọng nói tràn đầy bức tức truyền đến, **“Ta muốn cùng nàg ở chung một chỗ!”**

“Người nha... Lòng dạ thật hẹp hòi ... Có đúng là hoàng đế không đây!” Mai Tuyết Tình gõ gõ vào đầu của hấn.

“Tình nhi... Ta sẽ không làm nàg đau chứ?” Hạng Ngạo Thiên không thể xác định, đây chính là từ sau lúc Mai Tuyết Tình bị thương, bọn họ lần đầu tiên mây mưa chi hoan*. (* ý là: hoan lạc ân ái)

Khuôn mặt nhỏ nhắn áp vào ngực hấn, tiếp tục câu nói trước lên tiếng, **“Ngạo Mai bị thương, cửa hàng không người nào trông coi, ta muốn trở về!”**

“Không được...” Bàn tay to tiếp tục không ngừng di chuyển mơn trớn trên khắp thân thể trắng noãn mềm mại trơn láng.

“Nhiệm vụ của nàg vốn là khuyên bảo Ngạo Mai, đừng để cho muội ấy đem ủy khuất dấu nhem trong lòng, tiền tài vốn là vật ngoài thân,

lúc nào cũng có thể kiểm lại!”

Hôn nhẹ lên trán giai nhân một cái.

“Hơn nữa, Liên nhi các nàng ấy bây giờ cũng có thể tự mình giải quyết được rồi, nàng cũng không cần việc gì cũng tự mình làm lấy!”

“Vậy chờ Ngạo Mai sau này khỏi hẳn, ta trở về đi, có được hay không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ như trẻ nhỏ lộ vẻ khổ sở thật làm rung động lòng người.

“Sau này hãy bàn nha!”

Đem Mai Tuyết Tình ôm siết chặt hơn vào trong lòng thật lâu, **“Ta lần này đi, đợi đến lúc có được nhiều người có tài năng có thể trở về, nàng nhất định phải chiếu cố thân thể mình cho tốt!”**

“Biết...” Mai Tuyết Tình ngoan ngoãn dịu dàng đáp.

Vừa lại âu yếm hôn lên mặt giai nhân một cái, **“Ngạo Mai nhân tiện giao cho nàng rồi, nhất định phải giúp muội ấy giải khai những gút mắt trong lòng!”**

Sau một hồi ôn nhu triền miên xong.

Thay Mai Tuyết Tình mặc lại y phục, Hạng Ngạo Thiên rất nghiêm túc nói, **“Tình nhi, nàng biết không, chuyện này, nàng đương nhiên cũng có chút trách nhiệm.”**

“Ta... Ta có cái gì trách nhiệm?” Mai Tuyết Tình bị hù dọa giật mình.

“Chuyện Trần Nhất Kiếm lên vào cung, không phải là nàng nói cho Ngạo Mai biết sao?” Chỉ cần suy nghĩ qua một chút, là biết ngay do Mai Tuyết Tình nói ra.

Biết chuyện Trần Nhất Kiếm lên vào, không có mấy người biết qua, mà Mai Tuyết Tình chính là một trong số đó.

Nàng lại là người hay cùng Ngạo Mai tiếp xúc thường xuyên nhất, không phải nàng, còn có người nào khác?

Mai Tuyết Tình có chút chột dạ, chính mình không kín miệng, vô tình khiến cho Ngạo Mai đã bị thương tổn lớn đến như vậy.

“Là ta nói...” Mai Tuyết Tình thản nhiên thừa nhận.

“Trong lúc đó ta thật không biết nàng ấy cùng Trần Nhất Kiếm có tình cảm gút mắt gì đó, nếu như biết rõ, ta cũng sẽ không lỗ mắng như vậy đâu!”

“Quên đi!” Võ vồ nhè nhẹ vào lưng Mai Tuyết Tình, an ủi nói: **“Chuyện đã phát sinh, cũng may tánh mạng không có nguy hiểm, nài nài hãy an ủi xoa dịu nỗi đau của Ngạo Tuyết, như vậy cũng xem như là lấy công chuộc tội rồi!”**

Hạng Ngạo Thiên chỉ là muốn cho Mai Tuyết Tình thông qua chuyện này, trong lòng sẽ cảm thấy có chút áy náy, tiện thể để cho nàng lại tiếp tục nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa mà thôi.

“Ta đây phải biết được chân tướng sự chuyện, mới có thể tìm được gút mắt trọng tâm câu chuyện, lúc đó mới có cách gần gũi an ủi Ngạo Mai chứ!”

Mai Tuyết Tình hy vọng Hạng Ngạo Thiên đem mọi chuyện đã xảy ra toàn bộ từng chi tiết, không chút nào dấu diếm lại mà nói hết cho nàng biết.

Đem giai nhân đặt vào trong lòng ở tư thế thích hợp, vừa có thể nhìn thấy mặt của nàng, vừa có thể làm cho nàng an phận ngồi dựa vào trong vòng tay ôm ấp của mình.

Ngay sau đó, Hạng Ngạo Thiên rủ rủ nói bên tai nàng.

Trên cơ bản đem những lời Trần Nhất Kiếm đã nói, một chữ cũng không sót, toàn bộ lặp lại cho Mai Tuyết Tình nghe.

“Người vừa nói, Trần Nhất Kiếm vào cung là vì giúp muội muội hẳn tìm một người, người kia chính là Hàn Thanh sao! Sau đó, Ngạo Mai liền hiểu lầm hẳn, tưởng rằng hẳn là thích khác muốn gia hại người?” Mai Tuyết Tình sắp xếp lại đầu đuôi câu chuyện.

“Đúng vậy!” Hạng Ngạo Thiên nhẹ nhéo chóp mũi xinh xắn của nàng một cái.

“Như vậy Ngạo Mai cùng Trần Nhất Kiếm thật ra là quan hệ gì? Nếu như, bọn họ chỉ là bằng hữu bình thường, Ngạo Mai cũng không có phản ứng kịch liệt như vậy!”

Mai Tuyết Tình hồi tưởng thời điểm trên cổ Ngạo Mai có những vết bầm xanh nhạt, bất tri bất giác mỉm cười.

Tục ngữ nói, yêu càng đậm, hận càng sâu, quan hệ giữa bọn họ quả thật không đơn giản!

“Đúng vậy, Trần Nhất Kiếm trở lại là muốn cưới Ngạo Mai làm thê tử, ta không đồng ý!” Hạng Ngạo Thiên cũng là ở thế khó xử.

“Ta không đồng ý đúng là cũng có lý do, hơn nữa chủ yếu chính là Ngạo Mai cũng không đồng ý! Trần Nhất Kiếm muốn gặp Ngạo Mai,

đều bị Ngạo Mai cự tuyệt rồi! Thật đáng thương cho thái tử Nam Trần quốc rồi!”

“Cái gì? Hãn là thái tử?”

Mai Tuyết Tình kinh hô lên tiếng!

“Ta nhìn thấy hãn phong độ văn nhã, thì đã biết, hãn không phải phú thì quý, thật không nghĩ tới rốt cuộc là thái tử Nam Trần quốc, hoàng đế tương lai!”

Mai Tuyết Tình âm thầm tính toán, lộ ra dáng vẻ nghịch ngợm mỉm cười, **“Vậy tốt lắm chứ! Không ngờ đúng là môn đăng hộ đối!”**

Nàng không phát hiện vẻ mặt của Hạng Ngạo Thiên đã mau chóng chuyển ra xăm ngắt, lộ vẻ ghen ghét ra mặt rồi.

“Tình nhi, nàng là nữ nhân của ta, không thể lại muốn nam nhân khác chứ, trong lòng của nàng chỉ có thể có một mình ta.”

“Không được, chuyện của Trần Nhất Kiếm, ta nhất định phải ngấm lại thật cẩn thận, bên cạnh người nhiều nữ nhân như vậy, ta còn không ăn dấm chua đây, mới vền vền có một tên Trần Nhất Kiếm, người đã thành ra bộ dáng kia rồi!”

Mai Tuyết Tình cố ý lấy lời nói kích thích Hạng Ngạo Thiên.

Kỳ thật, nhìn thấy bên người hãn nhiều nữ nhân như vậy, Mai Tuyết Tình không phải không ăn giấm, chỉ là nàng cảm giác được chính mình không có tư cách ghen.

Một người ở hiện đại, có thể nói không biết lúc nào sẽ im ắng biến mất, tựa giống như khi nàng vô thanh vô tức đến nơi đây.

Nàng sao lại có thể can thiệp quá sâu đến cuộc sống cá nhân của Hạng Ngạo Thiên chứ?

Nàng là người của hãn?

Thê tử?

Phi tử?

Hay là một nữ nhân bình thường được hãn yêu thương?

Mai Tuyết Tình thường xuyên lúc đêm khuya tỉnh mịch đôi lúc tự hỏi chính mình, cũng thường xuyên bị loại cảm giác hoang mang này hành hạ ăn không ngon ngủ không yên.

Dùng lời nói kích thích Hạng Ngạo Thiên chỉ bất quá vốn là nàng mượn đề tài nói chuyện của mình, nghĩ muốn thổ lộ ra một chút áp lực đè nặng trong lòng chính mình mà thôi.

“Nàng nếu không thích, ta hôm nào sẽ đem hậu cung đều phế đi, thế nào?”

Hạng Ngạo Thiên cảm thấy được Mai Tuyết Tình khác thường.

“Chỉ có điều là, nàng phải đáp ứng ta, trở thành hoàng hậu của ta!”

“Người không e sợ làm cho thiên hạ này loạn lên sao!” Mai Tuyết Tình than nhẹ một tiếng.

“Ngạo Sương đã có chút tầm hơi rồi sao? Ta bây giờ thân phận chính là muội muội của người, chẳng lẽ người muốn thiên hạ này đại loạn vì những sai lầm sao, lấy muội muội của chính?”

Một thời gian dài trầm mặc... ..

Mỗi lần nhắc tới chuyện Ngạo Sương, bầu không khí đều tràn đầy vẻ ưu thương cùng bất an.

Khuyết nguyệt quái sơ đồng, lậu đoạn nhân sơ tĩnh.

(nguyên văn: 缺月挂疏桐, 漏断人初静, dịch nghĩa: Trăng sơ huyền treo trên ngọn ngô đồng thưa lá. Trời khuya, người bắt đầu thưa vắng, chỉ nghe tiếng tí tách của đồng hồ canh chừng giờ đêm. Ý thơ: Trăng sơ treo đỉnh ngô đồng, giọt khuya tí tách người lần lần thưa. Trăng sơ ở đây ý là mảnh trăng non. Câu này trích trong bài “Khuyết nguyệt quái sơ đồng” của Tô Đông Pha, ai có hứng thú thì tìm hiểu thêm trên google nhé).

Sau khi Ngạo Mai tới đông trang, Hạng Ngạo Thiên, Hàn Thanh, Liên Nhi ba người chỉ ở lại nghỉ tạm trong chốc lát, đơn giản hàn huyên mấy câu, vừa lại vội vã gấp rút quay trở lại kinh thành rồi.

Lúc gần đi, Hàn Thanh giao cho Mai Tuyết Tình một phong thơ, nói là Hứa Sơn cho người ta mang tới.

Hạng Ngạo Thiên cũng đã bắt đắ dĩ rời đi, thừa dịp lúc người khác không chú ý, đặt một cái hôn lên môi Mai Tuyết Tình thật sâu.

Cuối cùng, trước khi bọn hắn rời đi còn dặn dò lại, nói nếu không có việc gì, nên ít đi ra ngoài chạy loạn, gần đây tình hình không được yên ổn!

Mai Tuyết Tình nghĩ rằng hắn cố lộng huyền hư*, cũng chẳng để ở trong lòng. (*ý là: cố làm cho ra vẻ huyền bí, nói qua)

Ban đêm, tiểu thư hai nàng cùng ngủ chung một phòng.

Chỉ cần Hạng Ngạo Thiên không có ở đây, các nàng như thế nào ngủ cũng đều không sao cả!

Ngạo Mai nước mắt lưng tròng hướng về phía Mai Tuyết Tình kể ra sự tình chân tướng.

Đương nhiên, có chút xấu hổ mở miệng, khi đến những đoạn mấu chốt khó nói Ngạo Mai cũng lược bỏ qua bớt.

Mai Tuyết Tình thông minh rất cục cựa cũng hiểu rõ, những vết bầm nhọt ứ đọng lại trên cổ Ngạo Mai thủ phạm gây nên chính là Trần Nhất Kiếm.

Hai người nhẹ giọng cùng nhau trò chuyện, một người thút thít khóc. Một người ôn nhu dỗ dành, mãi đến lúc phương đông vừa ló lên ánh dương trắng bạc, mới tiến vào mộng đẹp.

Gà trống vừa cất tiếng gáy đầu tiên báo trời vừa sáng.

Tiểu Hoa miệng ư ử khúc đồng dao, ra mở cổng chính (*đại môn*). Tiểu cô nương này thích náo nhiệt, sau khi biết được tin Ngạo Mai muốn tới, liền vui mừng cả đêm chưa từng ngủ ngon giấc.

Thấy trong phòng chủ nhân, hai người tỷ tỷ bọn họ còn chưa thức giấc, Tiểu Hoa muốn ra mở cổng chính trước, sau đó mới đốt lửa nấu cơm.

“Két...” một tiếng, cửa mở.

“**Hả...**” Tiểu Hoa kêu to lên...

Ngoài sân một nam nhân đang đứng! Không ai biết hắn bên ngoài này đứng đã bao lâu. Tuần mã ở bên cạnh cất tiếng kêu hi hí, bất an cất vó đào bới trên mặt đất. Bên cạnh vó ngựa, đã có một lỗ thật sâu trông thật hăm hại.

Phòng chường chủ nhân của con ngựa này đã đứng yên ở bên ngoài cũng rất lâu rồi, con ngựa vô cùng buồn chán, cho nên, mới tạo ra một hố đất lớn như vậy.

Tiểu Hoa kêu lên một tiếng vừa lớn vừa dài, làm kinh động đến Mai Tuyết Tình.

May quá, Ngạo Mai không bị kinh nhiều.

Có lẽ, ngày hôm qua nàng mệt quá, cho nên, vẫn còn chìm vào hương vị ngọt ngào của giấc ngủ như vậy. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt bất lực của Ngạo Mai, Mai Tuyết Tình lộ ra vẻ mỉm cười thương tiếc.

Ngạo Mai, người yên tâm, tỷ tỷ sẽ khiến cho người có được hạnh phúc!

Mặc y phục xong, Mai Tuyết Tình đi ra phòng ngoài. Nàng cũng thiếu chút nữa lên tiếng kêu sợ hãi! Hắn sao lại tới đây? Cố gắng làm cho mình trấn tĩnh lại, hắn có thể tìm tới nơi này cũng rất bình thường, đến cửa hàng hỏi nhân tiện sẽ biết ngay.

Mai Tuyết Tình hướng về phía nam nhân đang đứng ngoài cửa lộ ra dáng tươi cười của một người rất chuyên nghiệp, **“Trần công tử... Thái tử điện hạ, mời vào!”**

Người ta vốn là hoàng đế tương lai, Mai Tuyết Tình không lẽ nào lại còn xưng hô hắn là “Trần huynh”, một vốn là sợ rối loạn cấp bậc lễ nghĩa, mặt

khác, cũng muốn tận lực cùng hấn rút ngắn lại khoảng cách.

Dù sao, chuyện của Ngạo Mai, hấn cũng là nhân vật chính, vẫn còn chưa có hiểu rõ đích xác tâm tư của hấn, nàng vốn dĩ sẽ không cùng hấn xưng huynh gọi đệ.

Hai người một trước một sau đi vào trong một gian phòng khác.

“Ta muốn gặp qua Ngạo Mai một chút...” Không để ý bản thân mình đã lạnh cóng đến phát run, Trần Nhất Kiếm mở miệng câu đầu tiên chính là muốn gặp Ngạo Mai.

Mai Tuyết Tình cũng nhanh chóng bị hấn làm cảm động rồi, tên nam nhân này thật đúng là rất si tình!

“Được rồi, Ngạo Mai vẫn còn chưa tỉnh giấc, người không nên nói lớn tiếng quá, nếu không, Ngạo Mai sẽ tức giận!”

“Được!” Trả lời dứt khoát lưu loát.

Rón ra rón rén cất bước đi vào phòng đối diện.

Nhìn thấy Ngạo Mai trong lúc ngủ mơ vẫn còn không dừng cau mày lại, Trần Nhất Kiếm nghĩ muốn tiến lên nhìn thật tỉ mỉ.

Mai Tuyết Tình liền dùng tay ra hiệu, ngăn cản hấn lại.

Hai người vừa lại giống như kẻ trộm, nhẹ nhàng rón rén quay bước trở ra phòng ngoài.

“Tại hạ Trần Nhất Kiếm, mong rằng công chúa ở trước mặt Ngạo Mai thay tại hạ nói thêm vài câu tốt!”

Trần Nhất Kiếm khiêm nhường hữu lễ, không có chút nào ra vẻ thái tử. Nhưng mà, chỉ một cử chỉ như vậy không chút tiếng động lại lộ ra dáng vẻ uy nghiêm cùng khí thế vương giả.

Mai Tuyết Tình phát hiện, Trần Nhất Kiếm thật ra cũng là một nam nhân rất chân thành. Nếu để ăn cùng với Ngạo Mai tác hợp thành một đôi, như vậy cũng là một đôi hoàn hảo. Nhưng mà, cũng không thể nào dễ dàng tin tưởng hấn được, phải thử dò xét thành ý của hấn.

Tiểu Hoa bưng đến một chén nước nóng.

“Thái tử điện hạ, uống một chút nước nóng, làm ấm áp thân thể!”

Mai Tuyết Tình nói, **“Hàn xá đơn sơ, cũng không có gì có thể chiêu đãi thái tử, mong rằng thái tử điện hạ thông cảm!”**

“Cảm tạ!” Trần Nhất Kiếm nho nhã hữu lễ, **“Tuy chỉ là nước nóng bình thường, nhưng mà, tại hạ uống vào so với mật còn ngọt hơn! Bởi**

vì, công chúa thông tình đạt lý tấm lòng đối với tại hạ chiều dài tốt nhất!“

Mai Tuyết Tình sém chút nữa bị lời nói của hăn lay động rồi.

Hăn mà cũng có thể nói quá như vậy. Không được, nam nhân lời ngon tiếng ngọt càng phải cẩn thận gấp bội! Ngạo Mai là một nữ hài tử thanh thuần, không thể để cho nàng bị thương tổn lần nữa!

Mai Tuyết Tình quyết định, muốn thay Ngạo Mai cho mỗi tình tốt đẹp này thêm một cơ hội!

“Thứ cho tiểu nữ tử mạo muội hỏi một câu, thái tử điện hạ, có thể đã có thê thất?” Mai Tuyết Tình hỏi thẳng vào vấn đề khá miễn cảm.

“Có!” Trần Nhất Kiếm vẫn đang rất thẳng thắn thành khẩn, **“Nhưng mà, đều là thân bất do kỷ!”**

“Hoa chi xuất kiến chương, phượng quản phát triều dương. Tá vấn thừa ân giả, song nga kỷ hứa trường?*” Mai Tuyết Tình xem ra như thì thào tự nói, nhưng trên thực tế vốn là ngâm cho Trần Nhất Kiếm nghe. (*nguyên trung văn: 花枝出建章, 凤管发朝阳. 借问承恩者, 双蛾几许长? – ai biết xin chỉ giáo giúp với)

Nhìn xem hăn đến cuối cùng là có phản ứng gì!

“Mặc dù vốn là hôn nhân thân bất do kỷ, nhưng mà, trước mắt, tại hạ vẫn phải vui vẻ tiếp nhận! Tương lai, sau khi tại hạ đăng cơ, cục diện có lẽ sẽ thay đổi hăn!”

Lời nói thận trọng chân thật, không nói phô trương, không nói lời giả dối. Mai Tuyết Tình đối với Trần Nhất Kiếm thật là có vài phần cảm giác tốt.

“Tam cung lục viện bảy mươi hai thiên phi, Ngạo Mai không thích hợp hoàn cảnh loại này!” Mai Tuyết Tình đem tiêu chuẩn tuyển phu của chính mình thay Ngạo Mai trù tính.

“Nàng dường như thích hợp tìm một nam nhân toàn tâm toàn ý yêu nàng, chỉ yêu duy nhất mình nàng!”

Trần Nhất Kiếm mặt nhẵn mày nhíu, Ngạo Sương công chúa này nói chuyện cũng quá lớn mật rồi! Tư tưởng quan niệm cũng quá lập dị khác người rồi!

Từ xưa đến nay, chế độ tam thê tứ thiếp tồn tại đã lâu, không nghĩ tới một người thân sống ở hậu cung như công chúa đây, lại ngang nhiên giơ lên đại kỳ bắt đầu phản đối!

Cũng không phải mình hăn, Trần Nhất Kiếm này lấy thiếp, Ngạo Sương công chúa nói cái này nhưng lại rõ ràng là đang hướng về phía một người khác nói đến!

Hạng Ngạo Thiên không phải thế nào cũng có bị qua muội muội nói như vậy chứ?

May mà Hạng Ngạo Thiên cũng bị giễu cợt như mình, xem ra, hai người bọn họ cũng bị như vậy, cũng không cần phải chó chê mèo nhiều lông!

“Thái tử điện hạ mời trở về đi!” Mai Tuyết Tình hạ lệnh trực khách.

Nếu để cho Ngạo Mai phát hiện, nàng tự ý cho Trần Nhất Kiếm vào trong phòng ngủ, Ngạo Mai lại sẽ có tâm tình kích động, bất lợi cho việc khôi phục lại thương thế.

“VẬY... THÔI ĐƯỢC TA ĐI!” Trần Nhất Kiếm lưu luyến không muốn rời, quay bước ra khỏi đông trang.

Hăn cũng biết đạo lý dục tốc tắc bất đạt.

Có lẽ, thời gian có thể làm phai nhạt hết thảy!

Chỉ mong ngày mai lúc hăn trở lại, Ngạo Mai đứng tựa mình bên cửa sổ, cười khanh khách hoan nghênh hăn!

Trần Nhất Kiếm trấn an tâm tình xong, giục ngựa rời đi.

Mai Tuyết Tình lấy ngón trỏ nhẹ nhàng gõ gõ lên mặt bàn, âm thanh thanh thúy vang vọng lên trong phòng.

Làm sao bây giờ? Mai Tuyết Tình trầm tư mặc tưởng...

Ngày thứ hai, Mai Tuyết Tình cũng không ra, Trần Nhất Kiếm lại tới nữa!

Ngày thứ ba, Trần Nhất Kiếm cũng lại đúng giờ đến.

Ngạo Mai không ra gặp hăn, Mai Tuyết Tình không thể làm như không thấy, đón hăn vào trong nhà. Dem hăn hành hạ đủ thảm hại rồi!

Đường đường là thái tử, năm lần bảy lượt thăm viếng muốn nhìn thấy giai nhân trong lòng, nhưng lại cũng bị bế môn tạ khách!

Thật làm khó hăn rồi!

Mai Tuyết Tình tràn ngập đồng tình!

“Ta làm sao tin tưởng tâm ý của người đối với Ngạo Mai như thế nào?” Mai Tuyết Tình đi thẳng vào vấn đề.

“Tại hạ không rõ ý tứ của công chúa?” Trần Nhất Kiếm đánh giá Mai Tuyết Tình, lẽ nào hăn liên tiếp ba ngày này đến thăm Ngạo Mai, không phải là tâm ý của hăn sao?

Thật sự là ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê, trong nhà chưa tỏ, ngoài
ngõ đã tường!

Mặc dù, hẳn đối với Ngạo Mai không từ bỏ ý định theo đuổi, vậy không có nghĩa là hẳn sau này cũng sẽ đối với Ngạo Mai bất ly bất khí*. (*không rời khỏi, không vứt bỏ)

Phương diện cảm tình chuyện xấu nhiều lắm!

Mai Tuyết Tình trong lòng đối đãi nhiệt tình thực vì chuyện tình cảm của Ngạo Mai lo lắng hết lòng, thật không nghĩ tới, chuyện giữa nàng cùng Hạng Ngạo Thiên còn không biết xử lý ra sao đây!

“Thái tử điện cố chấp chúng ta rõ như ban ngày rồi, chỉ có điều là...” Mai Tuyết Tình thoáng dừng lại một chút.

“Người có thể vì Ngạo Mai buông ra quyền thế, buông ra vinh hoa phú quý, trải qua cuộc sống bần hàn không có ghanh đua tị hiềm chỉ có đôi uyên ương thôi sao?”

Thời gian dài lại trầm mặc trôi qua...

“Tạm thời vẫn làm không được...” Trần Nhất Kiếm suy tư một lúc.
“Phụ hoàng thân thể có bệnh nhẹ, tại hạ vừa lại không có huynh đệ nào khác, thân là bề tôi, thân là thần nhi, tại hạ đều phải có bổ phận hiệp trợ phụ hoàng phân ưu gánh vác quốc sự cũng chính là nghĩa vụ và trách nhiệm của một thần tử.”

Một nam nhân rất có trách nhiệm! Mai Tuyết Tình vừa lại tăng thêm chút cảm tình với Trần Nhất Kiếm!

“Thái tử điện hạ nếu bề bộn nhiều việc, hay là trở về đi !”

Mai Tuyết Tình biết rõ, chuyện giữa hẳn cùng Ngạo Mai không phải một sớm một chiều là có thể xử lý tốt được!

Cần phải có thời gian! Nhưng mà, con người khi còn sống, có bao nhiêu thời gian chứ!

Trần Nhất Kiếm có chút chần chừ, **“Nhưng mà, ta còn chưa nói câu nào với Ngạo Mai, cứ như vậy về nước, trong lòng tại hạ thật không ổn!”**

Nam nhân này, nếu là hoàng đế hẳn là rất đủ tư cách, còn nếu làm một hảo trượng phu, Mai Tuyết Tình thật đúng là không đủ dũng khí khen tặng!

Ngay cả nỗi lòng riêng tư của nữ nhân tư cũng đoán không ra, có thể trở thành một hảo trượng phu sao?

Ít nhất, bây giờ hẳn còn không có rõ ràng tâm tư Ngạo Mai sao!

“Người cứ ở chỗ này trọ lại, Ngạo Mai cũng không gặp người!” Mai Tuyết Tình nhắc nhở hẳn.

“Có lẽ rời xa một khoảng thời gian ngắn, đối với các người mới có lợi.”

Trần Nhất Kiếm biết, Mai Tuyết Tình mặc dù không mở miệng đáp ứng hẳn, phải giúp hai người bọn hắn, nhưng mà, nói trong nói ngoài gì nàng đều là vì Ngạo Mai cùng hắn mà suy nghĩ lo cho.

Có thể so với tên Hạng Ngạo Thiên còn mạnh hơn nhiều!

“Được rồi...” Trần Nhất Kiếm đứng dậy, **“Vậy tại hạ nhân tiện cáo từ thôi! Qua mấy ngày nay nữa, ta sẽ trở lại!”**

Thân ảnh cao ngất nhanh nhẹn đi ra ngoại viện.

Mai Tuyết Tình cất bước tiễn khách chuẩn bị quay trở về phòng.

“Công chúa...” Trần Nhất Kiếm vừa lại quay trở lại.

“Công chúa...” Trần Nhất Kiếm từ bên hông cởi xuống một miếng ngọc bội.

“Miếng ngọc bội này trước gửi lại nơi này cho công chúa! Ngọc bội này vốn là một đôi, một miếng khác hiện đang trên người Ngạo Mai, hai miếng ngọc bội này hợp cùng một chỗ, tương đương với một tấm lệnh bài, có thể điều động một vạn đại quân!”

Trần Nhất Kiếm cười cười, **“Mới vừa rồi công chúa muốn thành ý của ta, tại hạ nghĩ, cái này có lẽ là thành ý tốt nhất rồi.”**

Mai Tuyết Tình giật mình ở, **“Này...”**

Đợi đến khi nàng có phản ứng lại, Trần Nhất Kiếm sớm đã không còn thấy bóng dáng nữa rồi!

Phần tâm ý này rất trầm trọng rồi, như thế nào ngay cả đại quân cũng mang ra rồi.

Cái này vui đùa hình như là quá trớn rồi!

Nhưng mà, qua đó có thể thấy được, Trần Nhất Kiếm đối với Ngạo Mai thật dạ si tình rồi.

Trở lại phòng trong.

Đem miếng ngọc bội giao cho Ngạo Mai xem, **“Trần Nhất Kiếm lưu lại! Hắn nói muội trong tay còn có một miếng nữa, hai miếng hợp lại là**

có thể điều động một vạn đại quân nơi biên quan rồi!”

Nhìn thấy Ngạo Mai không có gì đáp lại, **“Không bằng chúng ta đi thử xem, nếu thật sự như lời hăn nói, như vậy tử tử nhất định thay người xa giận, đem đại quân của bọn họ điều đến nơi này của chúng ta, làm cho Trần Nhất Kiếm một phen khốn đốn làm thế nào để giải quyết, thế nào hả?”**

“Tử tử, chúng ta như thế nào có thể làm ra chuyện như vậy!”

Ngạo Mai lập tức lên tiếng ngăn lại.

Mai Tuyết Tình trong lòng thoải mái hơn rất nhiều, hóa ra, Ngạo Mai vẫn còn rất quan tâm đến Trần Nhất Kiếm!

Nếu như vậy, mọi chuyện tốt lắm rồi!

Gần hơn một tháng.

Lúc đầu xuân.

Liều xanh vừa mới qua thời kỳ vàng nửa cuối thu.

Trần Nhất Kiếm nơi này rồi đi, đến nay vẫn bắt vô âm tín. Ngạo Mai thương thế đã hết trở ngại. Mai Tuyết Tình đem ý nghĩ đã ấp ủ nhiều ngày qua của mình nói cho nàng biết.

“Cái gì? Tử tử, người còn muốn mở thêm một phân điểm?” Ngạo Mai giật mình, **“Hoàng huynh không cho chúng ta trở lại kinh thành, chúng ta như thế nào có thể mở?”**

Mai Tuyết Tình nhìn thấy Ngạo Mai không phản đối, vì vậy, đem toàn bộ kế hoạch của mình nói ra.

Vì vậy, hai người bắt đầu lén lút trù bị bắt đầu cho việc mở thêm phân điểm.

Mỗi ngày vào lúc sáng sớm, hai người kỵ mã trở lại kinh thành. Bắt đầu tìm chỗ, giả bộ thu gom mua hàng. Sau đó, mỗi ngày lúc giữa trưa, hai người lại trở về đông trang, làm như chưa từng phát sinh qua chuyện gì.

Hạng Ngạo Thiên sớm đã nhận được báo cáo, nói hai vị công chúa thường xuyên vào kinh, lại còn mở thêm một “Vô ưu bố trang nhị điểm” .

Hạng Ngạo Thiên không khỏi cười.

Tiểu nữ nhân, thật đúng là hiểu rõ hăn.

Biết hăn mỗi ngày thượng triều sớm, không rảnh bận tâm nàng, vì vậy, nàng nhân tiện chọn đúng ngay khoảng thời gian này lên ra bên ngoài. Nhưng mà, biết nàng cùng Ngạo Mai cao hứng, hăn cũng nhân tiện nhắm một mắt mở một mắt, làm bộ như không biết đi!

Mưa phùn lất phất gió lạnh hiu hiu thổi, cảnh đẹp tựa như khói lam giăng phủ mờ mờ ảo ảo, ánh vào trong mắt Ngạo Mai, có nỗi thương cảm vô hạn.

Ngạo Mai đã mang cổ cầm tới đông trang.

Vì muốn lưu chút mặt mũi cho Hạng Ngạo Thiên, Ngạo Mai cùng Mai Tuyết Tình đều ra kinh thành vào lúc sáng sớm, đến giữa trưa lại trở về.

Thời gian chậm chạp trôi qua, đến lúc xế chiều cũng dài dằng dặc.

Hai người thật buồn chán.

Mỗi ngày để giết thời gian biện pháp hay nhất chính là đánh đàn.

Ngạo Mai đàn, Mai Tuyết Tình nghe.

Có đôi khi, Ngạo Mai bắt đầu ra tay chỉ dạy Mai Tuyết Tình những điều cốt lõi trong phương pháp đánh đàn. Đáng tiếc, Mai Tuyết Tình mặc dù thích nghe, cảm giác âm nhạc cũng rất tốt, nhưng mà, nàng không có ý muốn học tập.

Ngạo Mai không thể làm gì khác hơn là buông tha việc chỉ dạy cho đệ tử này. Đa số thời gian rảnh rỗi, đều là Ngạo Mai đàn tấu. Muốn đem tâm sự gửi gắm vào trong dao cầm, tri âm ít, huyền đoạn có ai nghe?

Mai Tuyết Tình từ trong tiếng đàn của nàng nghe ra được ý tại ngôn ngoại*. (**âm thanh ở ngoài dây đàn, ý ở ngoài lời*) Xem ra, hẳn là phải hỏi thăm một chút tin tức của Trần Nhất Kiếm rồi.

Hắn không phải là một người nuốt lời, nhất định là có chuyện trọng yếu xảy ra!

Tối đêm, Hạng Ngạo Thiên đi tới đông trang.

Hai người muội muội ngồi vây quanh bên người Hạng Ngạo Thiên nhàn thoại như nhà thường dân.

“Ngạo Thiên, gần đây có chút tin tức gì của Nam Trần quốc không?”

Mai Tuyết Tình vừa cắn hạt dưa, vừa như vô tình hỏi thăm.

“Nam Trần quốc lão hoàng đế băng hà rồi! Tân hoàng đế Trần Nhất Kiếm đăng cơ!” Hạng Ngạo Thiên cười cười.

“Lúc này xem ra hẳn rất bề bộn công việc! Gần đây, hẳn không có dây dưa với Ngạo Mai sao!”

Như thế nào nói là “dây dưa”? Theo đuổi người mình yêu không có gì đáng chê trách cả, Mai Tuyết Tình trừng mắt liếc hắn một cái.

Mùa xuân đến gần. Mưa tầm tã rơi xuống một đêm. Sáng sớm cảnh sắc đẹp không sao tả xiết.

Mai Tuyết Tình cùng ngạo Mai hít thở không khí trong lành buổi sớm, đến vùng ngoại ô tản bộ.

Sắc đào đỏ rực khắp một vùng. Xa xa thấp thoáng rừng núi bạt ngàn xanh ngắt. Dòng suối trong vắt ánh chiều sắc trời xanh thắm. Đất trời như nâng đỡ hòa quyện vào nhau.

“Ngạo Mai, ta chuẩn bị ra một chuyến xa nhà!” Mai Tuyết Tình trong lòng hạ quyết tâm.

“Đi đâu?” Ngạo Mai thật giật mình.

“Ta đi thăm tiểu hài nhi của một bằng hữu!” Mai Tuyết Tình nghĩ đến một chuyến viếng thăm gia đình Hứa Sơn.

Sau khi một nhà Hứa Sơn được nàng cứu mạng, tiếp đó thu xếp ổn thỏa đưa đến sinh sống tại biên giới giữa Thiên Long Hoàng Triều cùng Nam Trần Quốc.

Cả nhà ba người bọn họ dùng số vốn nàng chu cấp buôn bán nhỏ, trải qua cuộc sống cũng hòa thuận vui vẻ. Kỳ thật, mục đích Mai Tuyết Tình đi chủ yếu vốn là muốn giúp Ngạo Mai tìm hiểu tin tức cụ thể của Trần Nhất Kiếm.

Ngạo Mai ngoài miệng luôn tỏ vẻ chán ghét Trần Nhất Kiếm, thế nhưng, từ ngày ấy gương mặt nàng dần dần trở nên gầy gò, Mai Tuyết Tình rõ ràng nhìn ra được nàng trở nên tiều tụy là do tương tư!

“Hoàng huynh nếu biết được, chúng ta sẽ đều bị trách mắng!” Ngạo Mai có chút do dự, **“Tỷ tỷ, hay là đừng đi nữa! Chờ hoàng huynh tới, chúng ta sẽ xin ý kiến của huynh ấy, tỷ nghĩ thế nào?”**

“Hắn trong vòng năm ngày vốn là sẽ không tới!” Mai Tuyết Tình lên tiếng mong muốn nhận được Ngạo Mai ủng hộ.

“Muội không phát hiện, hắn gần đây cách một ngày mới tới, thời điểm tới đây khoảng cách ngày càng dài hơn sao? Khẳng định vốn là trong triều có đại sự quan trọng đang chờ hắn xử lý, muội không cần lo lắng đâu!”

Ngày hôm sau, không để ý đến sự phản đối của Ngạo Mai, Mai Tuyết Tình thay nam trang, dắt ra con ngựa yêu dấu Truy Nguyệt, nhanh chóng chạy đến biên cảnh Nam Trần Quốc.

Thôn quê, cây cỏ hoa lá hòa quyện vào nhau như xa như gần cảnh trí thiên nhiên thật làm cho người ta không nhận được cũng cảm thấy lưu luyến.

Mai Tuyết Tình vẫn không quên mục đích thực sự của mình khi đến đây.

Theo sự chỉ dẫn của một cụ già, Mai Tuyết Tình đi đường tắt nhằm đến hướng biên cảnh mà đi.

Đường tắt mặc dù phải trèo đèo lội suối, xuyên qua cây cối rậm rạp, nhưng tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Nàng trong lòng âm thầm hoan hỷ, xem ra, không cần năm ngày, nàng có thể giải quyết xong hết mọi chuyện dự định rồi. Mắt thấy, một rừng cây đã bị bỏ lại phía sau.

Mai Tuyết Tình tăng nhanh hơn tốc độ, chỉ cần khoảng thời gian nửa ngày là có thể tới biên cảnh rồi. Mặc dù vốn là ban ngày, không ngờ lại có tiếng ngựa hí lên vang trời. Thế nhưng, tiếng kêu này vang lên giữa rừng cây mờ mịt u ám thật làm cho người ta toàn thân nổi da gà, sồn cả gai ốc.

Bạch điều cũng đã lâu rồi không cùng chủ nhân đi xa, nó đậu trên nhánh cây vui sướng nhảy về phía trước. Đột nhiên, bạch điều cất lên tiếng kêu cảnh giác.

Mai Tuyết Tình cũng dự cảm có nguy hiểm sắp xảy ra. Nàng hai chân kẹp chặt bụng ngựa, Truy Nguyệt phi nhanh tốc độ hơn nữa.

“Người chạy không thoát rồi, tiểu mỹ nhân!” Một tiếng kêu âm trầm nham hiểm từ nơi tăm tối truyền đến.

Nhanh như chớp trong nháy mắt, Mai Tuyết Tình đã bị một nam nhân vẽ mặt dữ tợn hung ác bắt được mang qua trên lưng ngựa hấn.

“Ha ha... Lão tử vận khí thật là tốt hử!” Nam tử vui vẻ cười to, **“Thật là một đại mỹ nhân! Bọn họ không lừa gạt lão tử!”**

Bạch điều bổ nhào xuống tới, dùng mỏ và vuốt sắc cắn xé vào mặt tên nam nhân.

“Con mẹ nó, dám mổ vào mặt lão tử!” Nam nhân giơ thanh đại đao trong tay lên, chặt chém lung tung vào khoảng không.

Đáng tiếc, trong rừng cây, nhánh cây giăng khắp nơi, nam nhân thi triển không được, bạch điều chiếm thượng phong.

“Mẹ kiếp, mau bảo con chim của người dừng lại, nếu không ta sẽ khiến cho người chết càng khó xem!” Nam nhân ra lệnh Mai Tuyết Tình.

“Này vị đại ca, ta với người không quen biết, không biết người vì sao phải làm khó ta?” Mai Tuyết Tình không nghĩ tới vận mệnh mình lại chịu nhiều tai kiếp như vậy, vậy mà cũng khiến cho nàng đụng phải kẻ xấu.

Ngựa chạy ra khỏi rừng cây.

Nắng sáng rõ, chiếu khắp mặt đất.

Đã không có chướng ngại vật, nam nhân cùng bạch điêu đấu sức, bạch điêu không phải là đối thủ.

“Mẹ kiếp, ta là nhận tiền của người ta bắt người, giúp người tiêu tai! Đây là quy củ!” Nam nhân hung tợn nói với Mai Tuyết Tình, **“Ngày này năm sau chính là ngày giỗ của người!”**

“Ha... Ha...” Tiếng cười cuồng vọng vang lên bay bổng trong không trung.

Nhận tiền bắt người, giúp người tiêu tai?

Nàng, vừa lại đắc tội với người nào nữa rồi?

Mai Tuyết Tình đầu óc nhanh chóng tìm tòi, từ lần trước bị thương, đã mấy tháng rồi, nàng một mực tĩnh dưỡng, không có tiếp xúc qua với người nào, lại càng không có thể cùng người khác kết thù!

Đến tột cùng là ai muốn gia hại nàng? Hứa Sơn? Không có khả năng! Hứa Sơn nếu muốn gia hại nàng, cũng không cần phải viết thơ gửi cho nàng, nói cho nàng biết tình hình gần đây của cả nhà bọn họ!

Trần Nhất Kiếm? Càng không thể có thể!

Trần Nhất Kiếm đang bề bộn quốc sự, hưởng hồ, hẳn đang theo đuổi Ngạo Mai, cũng không có động cơ cũng như thời gian hại người!

Đến bên một gian phòng chứa rơm rạ, Mai Tuyết Tình bị ném xuống ngựa. Sau đó, như là xách một con gà con, nam nhân kia ôm nàng đem vào trong phòng. Một chén nước đưa đến trước mặt Mai Tuyết Tình.

Thời gian dài bồn bả, Mai Tuyết Tình sớm đã miệng khô lưỡi khô. Nàng không tự chủ liếm liếm môi.

“Chính là chuẩn bị cho người!” Nam nhân không có hảo ý nhìn nàng, trong ánh mắt lộ ra vẻ tục tĩu.

Mai Tuyết Tình toàn thân lạnh run.

Nước này, không thể uống!

Nước, khẳng định có vấn đề!

Xem nam nhân nọ hai tròng mắt đỏ ngầu tràn đầy dục vọng, Mai Tuyết Tình đột nhiên ý thức được.

“**Uống...**” Nam nhân kia ra lệnh.

Mai Tuyết Tình quật cường kháng cự lại.

“**Người uống cho lão tử!**” Nam nhân kia bưng bát nước lên, bức ép Mai Tuyết Tình mở miệng ra, mạnh mẽ rót hết chén nước vào miệng nàng.

Mai Tuyết Tình không ngừng địa giãy dựa cự tuyệt. Nhưng mà có hơn phân nửa số nước bị nàng nuốt xuống.

“**Khụ... Khụ...**” Mai Tuyết Tình nghĩ muốn đem nước trong họng nhổ ra, “**Nam tử hán đại trượng phu, vậy mà khi dễ phụ nữ! Người không phải là nam nhân!**”

Mặc dù, Mai Tuyết Tình nhìn thấy ánh mắt nam nhân kia tà dâm trong lòng nàng tràn ngập sợ hãi, nhưng nàng vẫn bạo gan chống lại tên nam nhân kia, hy vọng có thể tìm ra được biện pháp chạy thoát.

Cho dù là không có cách nào thoát thân, cũng phải tận dụng khả năng trì hoãn thời gian.

Có lẽ, sẽ có người qua đường đi ngang, như vậy mà nói, nàng có lẽ vẫn còn có một con đường sinh cơ.

Lúc này, nàng một lòng tin tưởng người đó chính là Hạng Ngạo Thiên.

Không nên khư khư cố chấp, nghe theo Ngạo Mai nói thì tốt rồi.

Ngạo Thiên, chỉ mong người ngày hôm qua buổi chiều phải đi đông trang, như vậy thứ nhất, ta có lẽ còn có cứu được!

Mai Tuyết Tình âm thầm cầu khẩn.

“**Thương hương tiếc ngọc?**” Nam nhân kia dí sát khuôn mặt dâm dăng của hắn vào mặt Mai Tuyết Tình, “**Chỉ lát nữa thôi, người sẽ biết được, ta chính là người thương hương tiếc ngọc nhất!**”

Nam nhân kia không chút nào cố kỵ bắt đầu bổ nhào lên người Mai Tuyết Tình.

Mai Tuyết Tình né tránh đồng thời phát hiện ngoài phòng vẫn còn có rất nhiều người đang nhòai người phía cửa sổ giống như đang chờ thưởng thức diễn trò.

Không biết bọn họ là từ đâu ào ra tới! Nàng biết, lúc này bản thân mình khó tránh khỏi kiếp nạn này. Nhóm người này quyết không phải là loại người lương thiện gì.

“**Buông ta ra...**” Mai Tuyết Tình dùng sức cắn thật mạnh vào cánh tay của nam nhân kia.

“Hảo, đúng là một nữ nhân cay độc... Nhưng mà ta lại thích người như vậy đấy!”

Nam nhân kia dùng sức xé mạnh y phục Mai Tuyết Tình, “rẹt...” một tiếng, hé ra một chỗ rách.

“Cứu mạng ... Cứu mạng ...” Mai Tuyết Tình lớn tiếng kêu cứu.

“Mỹ nhân... Đừng hô lớn, tiết kiệm chút sức lực, chuẩn bị bồi lão tử sung sướng chơi đùa đi!”

Nam nhân kia lại một lần bổ nhào lên người Mai Tuyết Tình.

“Mẹ kiếp... Người còn dám trốn... Đừng để lão tử phải dùng sức!” Hiên nhiên, nam nhân kia không ngờ tới Mai Tuyết Tình lại dám phản kháng mãnh liệt như thế.

“Ba...” một tiếng, Mai Tuyết Tình đã trúng một cái bạt tay như nẩy lửa.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn lập tức xuất hiện rõ nét dấu năm ngón tay đỏ ửng.

Từ khóe miệng chảy xuống một dòng máu đỏ tươi.

Nam nhân kia nhanh chóng cởi y phục của mình ra, chỉ còn lại có một cái quần ngắn che đậy bộ vị trọng yếu. Hắn như sói lang đói lần nữa hung hãn bắt đầu công kích.

Mai Tuyết Tình trong lòng cũng chuẩn bị đụng đầu vào tường tự sát.

Cho dù là chết, cũng không để cho tên nam nhân ác tâm này chạm vào mình dù chỉ là một sợi tóc.

Ngay lúc nam nhân kia hướng về nàng bồ nhào tới, trong nháy mắt, Mai Tuyết Tình “vù” một cái trốn thoát. Sau đó, nàng dùng hết sức bình sinh hướng về phía tường đối diện lao đầu tới...

“Ai nha...” Có tiếng nam nhân hét thảm lên một tiếng...

Sau đó, Mai Tuyết Tình bị kéo ôm vào một vòng tay ấm áp...

“Buông ta ra...” Mai Tuyết Tình dùng sức cắn một cái vào cánh tay đang bao bọc nàng.

Đột nhiên, nàng dừng lại...

Hơi thở này, như thế nào lại quen thuộc như vậy? Vòm ngực này, như thế nào lại ấm áp như vậy?

Mai Tuyết Tình quay đầu...

“Ngạo Thiên...”

“Oa...” một tiếng, Mai Tuyết Tình không nhịn được gào khóc lớn lên.

“Ta tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại người rồi... Ô... Ô...”

Như được sống lại sau tai kiếp, Mai Tuyết Tình nước mắt tuôn rơi như mưa.

“Hàn Thanh, đem hắc mang trở lại kinh thành, nghiêm hình gia tăng thẩm vấn...” Hạng Ngạo Thiên công đạo, **“Các người đi trước, đến nhà trọ Hưng Long phía trước, chúng ta sẽ hội hợp!”**

“Tuân lệnh...” Hàn Thanh lĩnh ý chỉ huy đám thị vệ rời đi trước.

“Ngạo Thiên, hắc khi dễ ta... Người phải giết hắc...” Mai Tuyết Tình tức giận bất bình, nàng ghét nhất loại nam nhân háo sắc này.

Hơn nữa, nam nhân này lại còn có ý đồ ép bức đến nàng nữa.

“Không bị thương chứ?” Hạng Ngạo Thiên khẩn trương sờ lần trên dưới khắp toàn thân nàng, phát hiện không có chỗ nào bị thương tổn, tâm tình mới thả lỏng.

“Đi thôi...” Sau khi biết Mai Tuyết Tình không bị thương, Hạng Ngạo Thiên thanh âm cũng trở nên lãnh đạm.

Tiểu nữ nhân này không nghe lời, thế nào cũng phải cho nàng biết tay một chút.

“Chờ một chút ta...” Nhìn thấy thái độ của Hạng Ngạo Thiên chuyển biến một trăm tám mươi độ, Mai Tuyết Tình vội vàng đuổi theo.

Làm sao vậy?

Mới vừa rồi nhìn thấy bộ dáng của hắn vẫn còn rất khấn trương như vậy, sau lúc biết được nàng không bị thương, đột nhiên lại trở nên lãnh đạm!

Biết vậy, còn không bằng chịu bị thương một chút có phải tốt hơn không chứ!

“Chờ một chút ta... Ai nha... !” Mai Tuyết Tình bị va vào hòn đá dưới chân đau nhói.

Hạng Ngạo Thiên thân quay lại, đem nàng ôm vào trong lòng, xoay người nhảy lên lưng ngựa.

Truy Nguyệt cùng bạch điêu theo sát sau đó.

“Ngạo Thiên, ta... lần này... lần này là ta làm sai rồi...”

Mai Tuyết Tình đoán được tám chín phần, Hạng Ngạo Thiên khẳng định là bởi vì nàng một mình đi ra ngoài, cho nên long nhan phần nộ rồi.

Vì vậy, hảo hán không chấp nhất, chịu thua thiệt trước mắt, nàng phải dũng cảm thừa nhận sai lầm, nếu không, khuôn mặt Hạng Ngạo Thiên cứ như vậy nhất thời không vui rồi.

“Ngạo Thiên, người nói cái gì đi! Ta cũng thừa nhận sai lầm rồi!”

Mai Tuyết Tình quay đầu, vươn tay nhỏ bé nghĩ muốn vượt lên đôi mày đang nhíu chặt lại của Hạng Ngạo Thiên.

“Mặt của nàng như thế nào lại đỏ hồng như vậy?” Hạng Ngạo Thiên lúc này mới phát hiện ra Mai Tuyết Tình có chút khác thường.

Hắn vươn bàn tay to sờ sờ lên mặt của nàng, như thế nào lại còn nóng hầm hập như vậy?

“Không biết, có thể là bị hù dọa!”

Mai Tuyết Tình hai mắt cũng tràn ngập vẻ mê ly say đắm, **“Ngạo Thiên, tay người không nên sờ như vậy, như thế thật sự rất thoải mái!”**

Trong lúc vừa nói, thân thể mềm mại của nàng cũng không dừng vận vẹo, dùng sức cọ sát thân thể dựa vào trong lòng Hạng Ngạo Thiên.

“Tình nhi... nàng... nàng có cái gì không thoải mái sao?” Hạng Ngạo Thiên càng trở nên nghi hoặc hơn, điều này đúng là dọa chết người a?

Nhìn trạng thái cùng vẻ mặt của Tình nhi, rõ ràng là bị người hạ nhục!

“Ta... Ta toàn thân nóng lên... Ngạo Thiên, ta nóng quá...” Mai Tuyết Tình thân thể càng lúc càng trở nên nóng bức vô cùng khó chịu.

“Ngạo Thiên, ôm ta... thân thể của người thật rất mát mẻ... Ta thật thoải mái...” Mai Tuyết Tình như con mèo nhỏ, dùng sức dán sát thân thể vào người Hạng Ngạo Thiên cọt tới cọt lui.

Hạng Ngạo Thiên dùng sức ôm giữ Mai Tuyết Tình trong lòng, làm cho nàng tận khả năng gần sát chính mình.

Mai Tuyết Tình đôi bàn tay nhỏ bé cũng bắt đầu không yên.

Nàng đem ngọc thủ phóng túng lần vào trong lòng ngực Hạng Ngạo Thiên, không ngừng vuốt ve.

“Ngạo Thiên, ta như thế nào lại nóng như vậy? Còn có chút khát nước!” Mai Tuyết Tình nằm mơ cũng không nghĩ đến mình lại bị người khác hạ mị được.

Nàng còn tưởng rằng chén nước nọ bên trong vốn chỉ là mê dược thôi!

“Kiên trì thêm một chút, cũng sắp đến nhà trọ rồi!” Hạng Ngạo Thiên hận chết tên nam nhân vẽ mặt dữ tợn kia rồi.

Nếu hắn tới trễ thêm một chút, sự trong sạch của Tình nhi khó bảo toàn không nói, tánh mạng cũng gặp phải nguy hiểm. May mắn Ngạo Mai hồi cung đưa tin, bằng không, hắn kiếp này thật sự khó có cơ hội gặp lại nữ nhân trong lòng. Hạng Ngạo Thiên lại dùng lực nắm thật chặt cánh tay, phảng phất dường như sợ nàng tan biến đi.

Vừa động, làm cho Mai Tuyết Tình cũng không nhận được, trong chớp mắt nàng xoay người, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, tìm kiếm môi Hạng Ngạo Thiên.

Không để ý Hạng Ngạo Thiên phản đối hay không, nàng chủ động choàng tay qua cổ hắn, bắt đầu cuồng nhiệt ngẫu nhiên đôi môi hắn.

“Tình nhi...” Hạng Ngạo Thiên cũng không phải Liễu Hạ Huệ, liên tiếp bị Mai Tuyết Tình khiêu khích, Hạng Ngạo Thiên cũng đã bắt đầu đáp lại.

Hai tay hơi dùng một chút lực, từ trên lưng ngựa nâng thân thể của Mai Tuyết Tình.

Xoay chuyển thân thể của nàng lại, làm cho nàng đối mặt chính mình, Hạng Ngạo Thiên đoạt lại quyền chủ động.

Không cần hắn bắt buộc, lần này, Mai Tuyết Tình chủ động hé mở đôi môi anh đào nhỏ, dùng lưỡi mình thâm nhập vào trong miệng Hạng Ngạo Thiên, cũng làm cho Hạng Ngạo Thiên càng thêm thuận tiện đưa lưỡi xâm nhập vào trong miệng nàng tiến hành thăm dò.

“Uh... Uh...” Mai Tuyết Tình phát ra thanh âm rên rỉ mê người.

Đôi bàn tay nhỏ bé không biết tự lúc nào đã lặn vào bên trong y phục Hạng Ngạo Thiên, cuồn cuộn vượt ve vòm ngực rắn chắc của hắn. Đôi chân ngọc thon dài cũng bất tri bất giác vòng qua thắt lưng Hạng Ngạo Thiên. Hạ thân không ngừng cọ xát vào người Hạng Ngạo Thiên.

“Ngạo Thiên... Ta thật rất khó chịu... Ta càng ngày càng khó chịu...” Mai Tuyết Tình trong ánh mắt mê muội ngấn đầy nước mắt lấp lánh trong suốt như châu ngọc.

Xem ra, mỹ dục này tác dụng thật đúng là rất lớn.

Bằng không thì, theo khả năng khắc chế của Tình nhi, vốn sẽ không vì khó chịu mà muốn khóc.

Hạng Ngạo Thiên thật sâu trong lòng rất đau thương Mai Tuyết Tình, nhưng nơi này ngoại ô, hoang vùng đồng nội cũng không có nơi nào thích hợp cả! Huống hồ, nếu như bọn họ dừng lại nghỉ lại, đám người Hàn Thanh sẽ ở phía trước dừng lại chờ đợi bọn hắn.

Cứ như vậy, vừa chậm trễ rất nhiều thời gian hồi cung.

“Tình nhi... Kiên trì một chút, kiên trì một chút sẽ tốt thôi!” Hạng Ngạo Thiên dỗ dành.

“Ngạo Thiên... Ta... Ta gần như muốn chết đi? Ta như thế nào lại khó chịu như vậy hả!” Mai Tuyết Tình cũng không nhịn được, nước mắt không ngừng rơi lả tả.

“Tình nhi...” Hạng Ngạo Thiên không thể nào có thể nhẫn tâm nhìn thấy khuôn mặt Mai Tuyết Tình càng lúc càng đỏ, bộ dáng nàng bị hành hạ thêm nữa.

Sau khi trong lòng hạ quyết tâm, hắn vén ngoại bào của Mai Tuyết Tình lên, cởi bỏ tiểu khố của nàng, sau đó, đồng thời cởi bỏ hết thấy mọi thứ ràng buộc của chính mình.

Để hạ thể Mai Tuyết Tình càng thêm sát vào chính mình, chậm rãi đem vật thật lớn của chính mình đẩy mạnh vào trong cơ thể của nàng.

Mai Tuyết Tình không nhịn được phát ra tiếng rên rỉ thoải mái.

“Tình nhi... Thoải mái một chút rồi sao?” Theo tiết tấu chạy băng băng của Truy Phong, Hạng Ngạo Thiên không ngừng quất tống chính mình.

“Uh... Uh...” Mai Tuyết Tình đắm chìm trong khoái cảm âm dương giao hợp.

“Thoải mái hơn nhiều... Ngạo Thiên, ta làm sao vậy?” Sau khi thân thể phát dục phóng thích xong, Mai Tuyết Tình thanh tỉnh hơn rất nhiều.

“Ngạo Thiên... Chúng ta... Chúng ta như thế nào có thể ở trên lưng ngựa làm ra loại chuyện này? Người mau đưa chính mình xuất ra đi!”

Lý trí dần dần thanh tỉnh lên Mai Tuyết Tình ý thức được không ổn rồi.

Hạng Ngạo Thiên phát ra tiếng cười trầm thấp, **“Tiểu nữ nhân, đây là chính nàng yêu cầu, sao hưởng thụ đủ rồi, lại không muốn ta nữa!”**

Nhẹ nhàng cắn vành tai Mai Tuyết Tình, tại bên tai nàng cúi đầu nói, **“Ta phát hiện ở trên lưng ngựa làm loại chuyện này, cũng rất hưởng thụ hả!”**

Mai Tuyết Tình mặt bỗng chốc đỏ ửng lên như ráng chiều.

Hạng Ngạo Thiên theo tiết tấu ngựa phi tăng tốc tần suất chạy nước rút, rất cực, mạnh mẽ va chạm lần nữa, sau đó phóng ra chính mình.

Mai Tuyết Tình cũng lên tiếng kêu to...

Sửa sang lại ngay ngắn y phục của hai người, Hạng Ngạo Thiên lần nữa tăng nhanh tốc độ, Truy Phong bốn vó nâng cao, nhanh như điện chớp bay nhanh về phía trước.

Mai Tuyết Tình dựa vào trong lòng Hạng Ngạo Thiên mơ màng chìm vào giấc ngủ.

114+ 115

Một lúc lâu sau.

Trong nhà trọ Hừng Long.

Đám người Hàn Thanh đã đặt xong phòng.

Hạng Ngạo Thiên trực tiếp ôm trong lòng Mai Tuyết Tình đang mê man đi vào phòng của chính mình.

“Hàn Thanh... Mau lập tức cho ngựa ăn, mọi người cũng cần phải ăn no mặc ấm, chúng ta suốt đêm lên đường!” Hạng Ngạo Thiên phân phó.

Nhìn bộ dáng Tình nhi, cái này không phải là đã bị trúng mỵ dược thông thường rồi, muốn lập tức hồi cung mời thái y chẩn đoán, nếu không, rất có thể sẽ làm bị thương thân thể nàng.

“Ngạo Thiên...” sau khi Hàn Thanh lui ra, Mai Tuyết Tình tỉnh lại.

Thân thể vừa lại không tự chủ được thân mật dán đến bên người Hạng Ngạo Thiên.

“Tình nhi...” Hạng Ngạo Thiên tim đau nhói ôm lấy Mai Tuyết Tình, **“Chúng ta lập tức sẽ lên đường rồi. Phỏng chừng, trước hừng đông là có thể trở lại kinh thành!”**

“Ta còn khó chịu...” Mai Tuyết Tình vặn vẹo thân thể, **“Ta như thế nào vừa lại khó chịu rồi?”** Như là hỏi Hạng Ngạo Thiên hoặc như là tự mình lầm bầm lầu bầu.

Thân thể cũng càng ngày càng trở nên nóng bức. Khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ hồng hằn lên. Khăng định vốn là tác dụng của mỹ dược lại nổi lên rồi.

Đem Mai Tuyết Tình đỡ ngã xuống giường, cởi bỏ hoàn toàn y phục của hai người, Hạng Ngạo Thiên cùng Mai Tuyết Tình bắt đầu một phen mây mưa chi hoan.

Hạng Ngạo Thiên trong lòng không phải không có tư vị. Khi Mai Tuyết Tình bình thường, nếu chủ động cuồng dã như vậy, Hạng Ngạo Thiên khăng định rất cao hứng đã cười rộ lên rồi. Nhưng là, hôm nay, chứng kiến bộ dáng nàng khó chịu, Hạng Ngạo Thiên trong lòng đau như cắt. Hơn nữa chủ yếu chính là, thường xuyên giao hợp như vậy, đối với thân thể Mai Tuyết Tình sẽ có hại rất lớn.

Sau khi hoan ái xong, Hạng Ngạo Thiên thay Mai Tuyết Tình mặc lại y phục, ôm nàng đi ra khỏi phòng.

Hắn lớn tiếng kêu gọi Hàn Thanh, **“Đã chuẩn bị xong hết rồi sao?”**

“Chuẩn bị xong rồi!” Hàn Thanh không biết, hoàng đế như thế nào lại cấp bách như vậy.

“Lập tức lên đường! Ta đi trước một bước, các người mau chóng đuổi theo sau!” Giao phó xong, mang theo Mai Tuyết Tình nhanh chóng rời đi.

Thường xuyên làm chuyện nam nữ, khiến cho Mai Tuyết Tình không còn chút sức lực, nàng vừa lại ở trong lòng Hạng Ngạo Thiên thêm thiếp ngủ.

Cảm giác này không biết ngủ bao lâu.

Mai Tuyết Tình loáng thoáng nghe được có người nói chuyện.

“Hoàng thượng, công chúa chính là bị trúng thất mỹ tán, cũng chính là tác dụng của dược phải trong bảy ngày sau mới có thể tiêu trừ được!” thanh âm của Khai thái y.

“Vậy có biện pháp nào, làm cho tác dụng của dược mau chóng tiêu trừ không?” Hạng Ngạo Thiên lên tiếng.

“Biện pháp tốt nhất chính là âm dương giao hợp!” Khai thái y khẳng định nói.

“Cứ tiếp tục như vậy, cũng không phải là biện pháp, thân thể Tình nhi sẽ không chịu đựng nổi!” Hạng Ngạo Thiên không chút nào chú ý tới, Mai Tuyết Tình mặt đang đỏ ửng giống như con tôm luộc.

Hóa ra, mình trúng mỵ dược!

Nhớ tới hành vi đủ loại của chính mình, Mai Tuyết Tình hận không thể tìm một cái lỗ mà chui vào.

Hận chết cái tên nam nhân có vẻ mặt hung ác kia rồi! Dĩ nhiên dám ép nàng uống mỵ dược!

“Hay là, để lão thần kê một chút thanh tâm lương huyết dược, sau khi nấu xong, cho công chúa uống!”

“Kê đi! Phải thử một lần!” Hạng Ngạo Thiên cũng không có quá chắc chắn.

Hạng Ngạo Thiên cùng thái y cũng đi ra ngoài.

Mai Tuyết Tình mở to hai mắt. Đánh giá qua một lần bài biện trong phòng, nơi này hẳn vốn là trong ám thất ở ngự thư phòng. Nói là ám thất, kỳ thật, trong phòng một chút u ám cũng không có. Nóc nhà, cửa sổ nơi nào ánh dương quang cũng tràn ngập.

Mai Tuyết Tình cảm giác cả người vừa lại tràn ngập sự khô nóng. Thân thể càng lúc càng khô nóng trống rỗng, làm cho nàng không thể không đứng dậy.

Trước mắt sáng ngời!

Đúng rồi, trong ám thất có một bể tắm lớn!

Phía trên bể tắm từ long đầu không ngừng song song cuộn cuộn chảy xuống hai dòng nước nóng và nước lạnh.

Đợi Hạng Ngạo Thiên một lúc lâu sau, cũng không thấy hẳn trở về. Mai Tuyết Tình không nhịn được nữa, nàng nhanh chóng cởi bỏ toàn bộ y phục, nhảy vào trong bể nước. Cột nước lạnh lẽo như thác nước chảy xuống đập vào trên người, làm cho nàng bất giác rung mình ớn lạnh.

Sao lại lạnh như vậy hả?

Đôi tay vòng lên gắt gao ôm ở trước ngực, có điều là, khô nóng trong người thật ra cũng giảm bớt đi rất nhiều.

Hạng Ngạo Thiên tiến vào ám thất.

Trước hết chứng kiến chính là khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch thiếu sức sống của Mai Tuyết Tình, đôi môi tái nhợt không hề có chút huyết sắc.

Hai mắt nhắm nghiền, đôi tay mảnh mai còn vòng lại ôm trước ngực, bộ dáng run rẩy đứng ở trong nước lạnh.

“Nàng điên rồi sao?” Hạng Ngạo Thiên buông chén thuốc trong tay xuống, cũng chưa kịp cởi bỏ quần áo, trực tiếp nhảy vào trong bể nước, đem Mai Tuyết Tình từ dưới cột nước lạnh lẽo dời đi.

“Ngạo Thiên...” Mai Tuyết Tình có chút thẹn thùng, mặt vừa lại đỏ hồng hần lên.

Lúc nào, chính mình lại biến thành kẻ dâm đãng không chịu nổi nữa rồi?

“Nàng đã nghe được?” Nhìn vẻ mặt của nàng cũng biết được đại khái, Hạng Ngạo Thiên hỏi nàng.

Mai Tuyết Tình gật đầu.

“Ngạo Thiên, y phục của người cũng ướt đầm!” Mai Tuyết Tình nhắc nhở hần.

Hạng Ngạo Thiên cởi bỏ y phục trên người, **“Đi, chúng ta làm một duyên ương cùng tắm đi!”**

Ôm lấy Mai Tuyết Tình ngồi xuống trong bể nước.

“Ngạo Thiên...” Mai Tuyết Tình có chút không tự nhiên.

“Tình nhi...” Hạng Ngạo Thiên thâm tình kêu gọi tên của nàng, bàn tay to dịu dàng xoa nắn trước ngực nàng, nhẹ nhàng vân vê.

“Tình nhi... Không có gì phải thẹn thùng cả! Chúng ta vốn là vợ chồng, ngay cả khi nàng không trúng my được, chúng ta cũng có thể cùng nhau làm cái loại chuyện này mà!”

Hạng Ngạo Thiên khuyên bảo nàng, **“Trên thực tế, ta càng thích bộ dáng của nàng bây giờ, nếu nàng khi bình thường cũng chủ động cùng kiều my như vậy thì rất tốt rồi!”**

“Ngạo Thiên...” Mai Tuyết Tình mặt càng đỏ hơn.

Tay nhỏ bé xoa xoa trước ngực Hạng Ngạo Thiên.

“Đúng rồi, cứ như vậy...” Hạng Ngạo Thiên dẫn dắt, muốn cho nàng cảm nhận được giây phút đẹp nhất khi mây mưa chi hoan.

“Ah...” Mai Tuyết Tình khẽ kêu một tiếng.

Hạng Ngạo Thiên không để nàng kịp chuẩn bị, cũng đã tiến nhập vào trong cơ thể của nàng.

“Uh... Ngạo Thiên...” Mai Tuyết Tình hưởng thụ tình cảm mãnh liệt không đồng dạng như vậy.

“Tình nhi... Lên tiếng gọi lớn đi, đừng chịu đựng... Nơi này chỉ có ta và nàng, người bên ngoài vốn nghe không được đâu!” Hạng Ngạo Thiên dẫn dụ nàng.

“Ba... Ba...” bị dòng nước chảy xuống va đập, rốt cục làm cho Mai Tuyết Tình lên tiếng hô to, **“Ah... Ngạo Thiên...”**

Một dòng nước ấm áp từ trong chính cơ thể tản ra.

Hạng Ngạo Thiên cũng đã lên tiếng kêu to...

“Tình nhi... Ta yêu nàng...”

Hai người trên người lấp lánh đầy những giọt nước, nói không rõ vốn là mồ hôi hay là nước trong bể...

Trên nhuyễn tháp.

“Tình nhi... Ngủ đi, nàng mới rồi mệt muốn chết rồi!” Âu yếm hôn lên môi Mai Tuyết Tình một cái, **“Phỏng chừng, sau khi uống chén được này, đêm nay đúng là sẽ không khó chịu nữa rồi! Vạn nhất khó chịu cứ nói, nàng phải kêu ta dậy, không nên tùy tiện ngâm mình vào nước lạnh nữa, biết không?”**

“Uh...” Mai Tuyết Tình gật đầu, **“Ngạo Thiên... Cám ơn người...”**

Mai Tuyết Tình mới phát hiện Hạng Ngạo Thiên vốn là chăm sóc nàng tỉ mỉ như thế.

“Nàng trong lúc này còn nói cái gì tạ ơn ta?” Hạng Ngạo Thiên giả vờ tức giận, **“Hơn nữa, ta còn muốn nàng!”**

Mai Tuyết Tình khẽ thè đầu lưỡi xinh xắn ra một chút, **“Không nên, ta thật mệt mỏi!”**

Hai mắt nhắm lại, vội vàng ngủ, phảng phất thật sự sợ hãi sẽ làm lần nữa.

Nhìn bộ dáng nàng nghịch ngợm, Hạng Ngạo Thiên cũng khẽ cười. Hóa ra, nàng cũng có mặt ngây thơ khờ khạo!

Nghe được tiếng hít thở đều đều của Mai Tuyết Tình, Hạng Ngạo Thiên đứng dậy. Còn có chuyện rất trọng yếu đang chờ đợi hắn. Hắn, bất luận như thế nào, đều phải tra ra kẻ đứng đằng sau độc thủ!

Bên trong ngự thư phòng.

Hàn Thanh đem kết quả thăm vấn báo cho Hạng Ngạo Thiên.

“Thuận theo kết quả, tiếp tục truy vấn, nhất định phải tìm cho ra hung phạm phía sau!” Hạng Ngạo Thiên mệnh lệnh đến.

Dĩ nhiên có người muốn thương tổn hại nữ nhân của hắn!

Dĩ nhiên hèn hạ đến cùng, đối với một nữ tử tay trái gà không chặt lại đi hạ nhục được.

Bọn họ thật sự rất là hèn hạ bỉ ổi!

Xem ra, đối phó người hèn hạ bỉ ổi, phải dùng thủ đoạn hèn hạ bỉ ổi thôi!

Sau khi Hàn Thanh lui ra, Hạng Ngạo Thiên ngồi ở trên long ỷ, phân tích sự việc chân tướng.

Những người bên cạnh, từng người một tiến hành sắp xếp tra xét.

Là hắn?

Không có khả năng!

Là hắn?

Càng không thể có thể!

Vốn là nàng?

Cũng có thể!

Chẳng lẽ là nàng?

Hạng Ngạo Thiên đem lực chú ý dừng lại ở trên thân thể của hắn.

Long mục híp lại.

Xem ra, sau này cần phải cẩn thận một chút! Mật thiết quan sát nhất cử nhất động của nàng!

Hạng Ngạo Thiên gắt gao nắm chặt tay lại thành nắm đấm.

Các đốt ngón tay mơ hồ trở nên trắng bệch cũng không tự biết.

Chưa người nào có thể thương tổn nữ nhân của hắn!

... ..

Mai Tuyết Tình được tính trên người phát tác tần suất càng ngày càng ít.

Nhưng mà, mỗi lần phát tác vẫn rất hành hạ thân thể.

Chịu sự giáo dục sâu sắc theo quan niệm truyền thống, nàng thật xấu hổ ngại ngùng, mỗi lần phát tác cũng đều tìm đến Hạng Ngạo Thiên thư giải.

Mai Tuyết Tình cảm giác như chính mình là một dâm phụ!

Ngày thứ bảy rồi!

Nàng âm thầm cao hứng, cuộc sống khó chịu bối rối này rốt cục cũng kết thúc rồi!

Ngày mai, nàng lại là một người bình thường rồi!

Vừa lại một trận khô nóng cùng trống rỗng dâng tràn trong lòng nàng! Tràn đầy cảm xúc Mai Tuyết Tình biết được, được tính lại phát tác! Hạng

Ngạo Thiên trước đây có dặn, nàng không nên lại ngâm mình trong nước lạnh! Nhưng mà... Nhưng mà tìm... Tìm hân?

Hân đang lúc tảo triều, như thế nào giúp nàng giải buồn khẩn cấp?

Vừa nghĩ đến đó, Mai Tuyết Tình trên mặt nhịn không được bỗng chốc ửng đỏ.

Nhìn chung quanh khắp ám thất, Mai Tuyết Tình phát hiện ra có cây cột bằng đá cẩm thạch.

Tiến về phía cây cột, đem khuôn mặt nhỏ nhắn của mình dán vào cột, cảm giác không sai!

Vườn song chường vòng quanh ôm lấy cây cột, Mai Tuyết Tình hưởng thụ cảm giác lạnh lẽo toát ra từ cột đá cẩm thạch, cái lạnh xuyên thấu qua y phục truyền đến trong thân thể.

Hạng Ngạo Thiên sau buổi triều sớm, vội vàng trở lại ngự thư phòng. Hân trong lòng không thôi lo lắng cho Mai Tuyết Tình!

Mở cánh cửa ám thất ra, hân chứng kiến tình cảnh chính là Mai Tuyết Tình đang gắt gao ôm lấy cây cột bằng đá lạnh lẽo tự mình say mê!

“Tình nhi...” Nhẹ nhàng lên tiếng kêu gọi, làm cho Mai Tuyết Tình tưởng ảo giác!

Hân như thế nào nhanh như vậy sẽ trở lại rồi?

“Ngạo Thiên...” Xoay người.

Hạng Ngạo Thiên đoán được, khẳng định vốn là nàng vừa nãy lại bị tình dục hành hạ rồi!

“Đến... Lại đây...” Hân hướng về phía nàng giang rộng vòng tay!

“Không...” Mai Tuyết Tình lui ra phía sau vài bước, trước đây bọn họ vốn là vài ngày một lần, bây giờ vốn là một ngày mấy lần mây mưa chi hoan, nàng sợ Hạng Ngạo Thiên trong lòng khinh bỉ nàng.

Mỗi ngày đều đắm chìm trong quan hệ xác thịt, thân thể quấn lấy nhau không rời, hành động của nàng cùng với những nữ tử ở trong túy hồng lâu còn có cái gì khác nhau?

Không khỏi phân trần, Hạng Ngạo Thiên ôm nàng vào trong lòng.

“Tình nhi... Không nên kiềm chế... Ta thích nghe của thanh âm của nàng...” Hạng Ngạo Thiên dịu dàng dụ dỗ nàng.

Trên giường, một lát sau, nhân tiện truyền ra tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ không hề che dấu...

Sau khi ngày thứ mười trôi qua.

Mai Tuyết Tình rốt cục tới lúc được giải phóng rồi!

Nàng tung tăng tản bộ trong ngự hoa viên.

Nếu không nghĩ muốn gặp Khai thái y một lần, nàng đã sớm quay về đông trang rồi!

“Ai nha... Công chúa muội muội... Gần đây thân thể có khỏe không?” Nghi phi thanh âm khoa trương đâm thủng thấu màng tai.

Sau lưng Nghi phi còn có một đám cung nữ đi theo.

Thật là!

Mai Tuyết Tình buồn cười, ở trong cung đi lại, vậy mà cũng mang theo bên mình nhiều cung nữ như vậy làm cái gì không biết nữa?

Nói phô trương? Vậy phô trương cho ai xem? Một loại thủ đoạn hư trương thanh thế mà thôi! Càng là người không tự tin càng muốn hư trương thanh thế!

“Nhờ phúc của Nghi phi, bốn công chúa mọi chuyện đều tốt!” Có phải hay không nàng biết chuyện chính mình trúng mỵ độc rồi?

Nói cách khác, nàng như thế nào lại vô duyên vô cớ tỏ vẻ quan tâm đến thân thể của mình vậy?

Bên trong ngự thư phòng.

Chỉ có hai người.

“Ngạo Thiên...” Mai Tuyết Tình do dự không biết nên nói hay không, **“Cái tên nam nhân kia hại ta, từng nói qua, hẳn là do người khác thuê làm!”**

Hạng Ngạo Thiên trong mắt xẹt qua một tia không đối cảm thấy khẩn trương.

“Tình nhi... Nàng quá nhạy cảm rồi! Nàng bây giờ thân phận là công chúa, có ai dám can đảm gia hại nàng? Gia hại nàng, chính là cùng Trẫm định lời tuyên chiến!” Hạng Ngạo Thiên an ủi nàng.

Tình nhi, nàng chính là nên biết đến càng ít càng tốt!

Biết đến càng ít, nhân tiện càng an toàn!

Hạng Ngạo Thiên yên lặng cầu khẩn.

... ..

Sáng sớm, Hạng Ngạo Thiên còn đang trong triều đình.

Khai thái y gõ cửa ngự thư phòng.

“Mời vào...” Nghe được thanh âm Mai Tuyết Tình, Khai thái y run rẩy đi đến.

“Công chúa, ngài muốn gì đó, lão thần đã cầm tới!” Khai thái y thanh âm phát run, “Công chúa, lần trước, chuyện của Hứa Sơn, Hoàng thượng còn không có truy cứu trách nhiệm của lão thần đây! Vạn nhất... Vạn nhất, lần này còn có chuyện gì phát sinh để cho Hoàng thượng biết được, lão thần đầu sẽ rơi xuống đất mất!”

“Yên tâm đi!” Mai Tuyết Tình an ủi hẳn, “Ta muốn mấy thứ này không phải hại người, mà là nghĩ muốn trợ giúp người! Chính là Hoàng thượng biết rồi, cũng có thể tưởng thưởng người!”

Khai thái y trong lòng vẫn còn có nghi ngờ.

Công chúa này nơi nào tới mà có nhiều mưu mô như vậy? Có lẽ, chỉ có Hoàng thượng mới có thể tiếp nhận được hành vi cổ quái của nàng!

Sau cơn mưa xuân, tràn ngập ánh nắng tươi sáng buổi sớm. Cây cỏ xanh ngát giương cao đầu, nhành liễu mềm mại đong đưa dưới nắng sớm. Sau cơn mưa gió lạnh nhẹ nhẽo thổi, trong gió mang theo hương hoa thoang thoảng thơm mát, hoa lê nở rộ tràn đầy sức sống.

Theo yêu cầu mãnh liệt của Mai Tuyết Tình, Hạng Ngạo Thiên rốt cuộc cũng đã đồng ý để nàng quay về đông trang.

Chuyện tình cảm của Ngạo Mai, nàng phải có trách nhiệm, nàng phải nhìn thấy Ngạo Mai phần chần trở lại, mới có thể an tâm. Lần này, Hạng Ngạo Thiên phải thị vệ, hộ tống toàn bộ cuộc hành trình.

... ..

Có điều là, sau cơn mưa cảnh xuân mơn mớn, nhưng trong mắt Ngạo Mai, cũng chẳng có khác gì tư vị trong lòng.

Ban đêm, yên lặng nghe tiếng mưa rơi đập vào cửa sổ.

Mặc cho lá rơi bồng bềnh nhẹ lướt trong màn mưa mờ mờ như khói.

Sau cơn mưa đầu mùa, trời quang mây tạnh.

Ngạo Mai chậm chậm rảo bước ở vùng ngoại ô.

Nhìn dãy núi xanh ngắt mơ hồ ẩn hiện phía xa, ngàn dặm mây trời giăng phủ trong lòng càng thêm muôn vàn tiếc hận. Nước biếc xa tắp vô biên, trong khoảnh khắc trong lòng chợt gọi lên nỗi khắc khoải âu lo. (Nguyên văn: 看青山隐隐, 千里云峰千里恨. 品绿水悠悠, 万顷烟波万顷愁. Nghĩa hán việt: Khán thanh sơn ầm ầm, thiên lý vân phong thiên lý hận. Phẩm lục thủy du du, vạn khoảnh yên ba vạn khoảnh sầu.)(chỗ này là do ss oikipanda edit cho ta, nàng ấy cũng chém thì ta cũng không biết nốt. Ai có khiếu thì dịch nha!!. Em chạy)

Thời gian trôi nhanh như bóng câu qua cửa sổ.

Trong nháy mắt thời gian thối thoát đưa, đã vào cuối xuân.

Hoa rơi rụng những cánh hồng tan tác, cây hạnh trĩu lá trở cành.

Chim én liệng bay về, dòng nước biếc uốn lượn quanh co.*

*(Chú thích: *2 câu này trích trong bài thơ Điệp Luyện Hoa – Tình Xuân của Tô Thức hay còn gọi là Tô Đông Pha, nguyên văn Hán viết là: Hoa thoái tàn hồng thanh hạnh trĩu, Yến tử phi thời, Lục thủy nhân gia nhiều)*

Trần Nhất Kiềm, vẫn bật vô âm tín.

Hắn, giống như là hư không tiêu thất.

... ..

Hạng Ngạo Thiên những lần đến đông trang kể ra cũng càng ngày càng ít.

Sau khi mỗi lần đến, đều là hết sức ôn nhu chăm sóc, phảng phất dường như bọn họ sẽ chia lìa vậy.

Vừa rồi trời lại mưa.

Mai Tuyết Tình kỳ vọng, năm nay mưa có thể nhiều một chút, cứ như vậy, cơ hội nàng quay về thế kỷ hai mươi mốt có thể nhiều thêm một chút.

Những cánh hoa rơi rụng nhẹ bay theo gió tựa như mộng, mưa bụi nhỏ li ti không ngừng bay bay như âu sầu.

Mai Tuyết Tình nghĩ muốn danh chính ngôn thuận trở lại kinh thành.

Nhưng Hạng Ngạo Thiên lại dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt.

Mai Tuyết Tình cùng Ngạo Mai vẫn cũng không thể hiểu được, tại sao các nàng thường xuyên lên lút quay lại kinh thành, Hạng Ngạo Thiên có thể mắt nhắm mắt mở cho qua, thế nhưng muốn danh chính ngôn thuận trở về, thì lại không cho phép?

Chẳng lẽ, Hạng Ngạo Thiên có đại sự gì gặt nàng?

Ngạo Mai cùng Mai Tuyết Tình mỗi người đều tự mang trong lòng tâm sự của mình.

Bóng đêm dần dần buông xuống.

Một bảo mã lương câu dừng lại trước sân phía ngoài đông trang.

Có tiếng gõ cửa khe khẽ.

“**Tới ngay...**” Tiểu Hoa tưởng Hạng Ngạo Thiên lại đến, vội chạy tới mở cửa.

“**Ah...**” Ngoài dự liệu của Tiểu Hoa.

Trần Nhất Kiếm mặt tươi cười đang đứng ở ngoài cửa. Nụ cười nọ rạng rỡ ấm áp như gió mùa xuân, làm cho người ta cảm giác thật thoải mái. Nhưng mà, khuôn mặt tươi cười rõ ràng đã có chút gầy gò tiêu tụy.

Mai Tuyết Tình dẫn đầu đi tới, Ngạo Mai theo ở phía sau. Mai Tuyết Tình thật giật mình, Trần Nhất Kiếm đột nhiên viếng thăm! Mặc dù, vẫn hy vọng, hẳn có thể đến giải quyết tình cảm gút mắc giữa hẳn cùng với Ngạo Mai, thế nhưng, khi hẳn thật sự đứng ở trước mắt, nàng đúng là có vài giây kinh ngạc!

Ngạo Mai thì càng giật mình hơn! Nàng đưa bàn tay nhỏ bé lên che miệng, trong mắt đột nhiên hiện đầy nước mắt.

Cùng Trần Nhất Kiếm đối mặt trong chốc lát, quay người lại, chạy về phòng của mình. Ngã vào giường che mặt mà khóc!

Trần Nhất Kiếm muốn tiến lên kéo Ngạo Mai lại, nhưng bị Mai Tuyết Tình ngăn cản. Tuy rằng không có giữ lại được Ngạo Mai, nhưng mà, trái tim của Trần Nhất Kiếm, sớm đã theo nàng bay mất đi rồi!

Hai người trở lại gian phòng chính ngồi xuống.

Trần Nhất Kiếm đem những chuyện đã xảy ra trong mấy tháng nay ở Nam Trần quốc kể ra hết, như là bằng hữu đang ngồi nói chuyện phiếm thẳng thẳng nói hết ra.

Mai Tuyết Tình chỉ lắng lắng nghe.

Hóa ra là như vậy!

Mai Tuyết Tình qua lời Trần Nhất Kiếm biết được, thân là hoàng đế thật bất đắc dĩ cùng vô vàn gian khổ.

Hạng Ngạo Thiên vốn cũng là một hoàng đế. Nhưng mà, hẳn cho tới bây giờ cũng không có ở trước mặt nàng, kể ra hẳn cũng chưa từng biểu lộ vẻ gì bất đắc dĩ và phiền khổ. Chẳng lẽ hẳn trời sinh chính là một vị hoàng đế, xử

lý việc triều chính thật tài giỏi có thừa? Hay là, hăn căn bản không muốn độc chiếm nàg, chỉ coi nàg như tri kỷ của hăn?

Mai Tuyết Tình có một loại cảm giác như bị bỏ rơi.

“Công chúa, ta muốn trong sáng mai lại trở về Nam Trần quốc, cho nên, trước khi rời đi, bất luận như thế nào ta cũng muốn cùng Ngạo Mai gặp mặt qua một lần!” Trần Nhất Kiếm không hề xưng hô chính mình là “Tại hạ”, cũng không xưng hô chính mình là “Trẫm”, hăn, tận tâm nghĩ muốn kéo gần lại khoảng cách giữa hai người.

Mai Tuyết Tình đầu óc nhanh nhạy xoay chuyển. Thời gian thật quá cấp bách rồi!

“Chỉ có thời gian một ngày?” Mai Tuyết Tình suy tư về phương án hoàn hảo nhất để giúp cho bọn họ hòa thuận.

Nàng trong tay gì đó thế nhưng phải cần thời gian ba ngày! Cần phải ra tay ngay thôi! Thời gian gấp gáp, cũng không lo lắng được nhiều rồi!

“Trần công tử... ngựa của người, so với Truy Nguyệt của ta, con nào cưỡi trình nhanh hơn một ít?”

Mai Tuyết Tình cũng không có xưng hô hăn là “Hoàng thượng”, xưng hô kia làm cho người hiện đại như nàng, không cách nào tiếp nhận được.

Đó là một cách xưng hô phân chia cấp bậc!

Trần Nhất Kiếm hơi ngậy người ra một chút, nàng ta như thế nào lại đột nhiên nói sang chuyện khác rồi?

Bọn họ đang thảo luận, chính là chuyện người, nàng công chúa cổ quái này, như thế nào lại đem đề tài, chuyển dời đến chuyện súc vật rồi?

“Hả? Thứ ta nói thẳng, ngựa của ta đơn độc cưỡi trình so với ngựa của người nhanh hơn rất nhiều!” Trần Nhất Kiếm mới vừa rời khi buột ngựa, có thấy được con ngựa kia của Mai Tuyết Tình.

Đó là một con ngựa cái, mặc dù cũng là ngựa thượng phẩm, thế nhưng, nguyên nhân bởi vì thể lực cùng sức chịu đựng dẻo dai, so sánh hai cái này với nhau, dù gì ngựa đực thể lực cùng sức chịu đựng dẻo dai bền hơn một chút.

“Nhiều nhất một ngày hành trình đi được bao xa?” Mai Tuyết Tình hỏi hăn.

“Ngày đi được nghìn dặm, đêm đi được tám trăm dặm, không thành vấn đề!” Trần Nhất Kiếm đối với ngựa yêu của mình phi thường hiểu rõ.

Đúng là so với Truy Nguyệt tốc độ nhanh hơn!

Ngày đi ngàn dặm, đêm đi tám trăm dặm, như vậy nàng trong vòng hai ngày trở về hẳn là không thành vấn đề!

“Công chúa... Công chúa...” Thấy Mai Tuyết Tình trầm mặc không lên tiếng, Trần Nhất Kiếm lên tiếng nhắc nhở nàng.

Hắn là tranh thủ nhín ra chút thời gian tới đây, nếu không, thật sự không cách nào đến đây thăm Ngạo Mai được, hắn sợ rằng trong thời gian sắp tới đây, đều bận rộn việc triều chính, không thể nào dành ra chút thời gian tới thăm nàng được hẳn sẽ đánh mất nàng.

“Hả... Người chờ chút, ta phân phó Tiểu Hoa giúp người chuẩn bị một ít thức ăn!” Mai Tuyết Tình xoay người đi ra ngoài.

Thừa dịp lúc Tiểu Hoa không chú ý, Mai Tuyết Tình đem hai bao được hòa tan vào trong nước và trộn vào thức ăn.

Sau đó, nàng đi tới phòng Ngạo Mai.

Ngạo Mai vẫn còn đang vui đùa vào giường, khóc rấm rức.

“Muội muội... ngọc bội Trần Nhất Kiếm đưa cho muội đâu? Muội nếu không thích hẳn, thôi thì cứ đem ngọc bội trả lại cho hắn đi!”

Mai Tuyết Tình cẩn thận quan sát phản ứng của Ngạo Mai. Ngạo Mai hơi giật mình một chút. Tiếng khóc vừa lại lớn một chút.

Lấy từ trong người ra miếng ngọc bội, đưa cho Mai Tuyết Tình, **“Phiền tỷ tỷ làm ơn đưa cho hắn đi!”**

Ngạo Mai cố nén lại tiếng khóc, nhưng mà, nước mắt, không ngừng rơi xuống tí tách!

Mai Tuyết Tình nhìn ra đầu mối. Ngạo Mai khóc thương tâm như vậy, rõ ràng là không muốn cắt đứt quan hệ với Trần Nhất Kiếm!

Đưa tay cầm lấy miếng ngọc bội nằm trong tay của Ngạo Mai, hợp với miếng ngọc bội trong tay mình, hai khối ngọc bội hợp lại cùng một chỗ, tự thành lệnh bài như lời Trần Nhất Kiếm nói rồi! Nó có thể nào giống như lệnh bài chứ!

Nó có thể điều động vạn đại quân của Nam Trần quốc sao!

Mai Tuyết Tình thầm nghĩ, Trần Nhất Kiếm, đừng trách ta đa nghi, ta muốn nhân cơ hội này nghiệm chứng một chút, lời người nói có phải là chân thật không!

Kêu Tiểu Hoa đến, bên tai nàng thầm thì dặn dò một lúc.

Sau đó, thay thường phục, Mai Tuyết Tình len lén dắt ngựa của Trần Nhất Kiếm ra, chạy về hướng kinh thành!

Hoàng cung thị vệ thấy công chúa đêm hôm khuya khoắc hồi cung, đều có chút giật mình. Nhưng mà, không có người nào có dũng khí nghị luận. Mai Tuyết Tình thẳng đến ngự thư phòng.

Trong thư phòng tối đen như mực.

Hạng Ngạo Thiên như thế nào lại không có ở đây?

“Hoàng thượng đâu?” Mai Tuyết Tình trong lòng có một loại cảm giác là lạ.

“Khải bẩm công chúa, Hoàng thượng mới vừa rời khỏi, nói là đi đến tẩm cung của Nghi phi!” Thị vệ không dám giấu diếm.

“Hắn thường xuyên đi sao?” Mai Tuyết Tình trong tim có không cam lòng.

“Khải bẩm công chúa, khoảng thời gian gần đây, Hoàng thượng thường xuyên đến tẩm cung của Nghi phi! Bởi vì chuyện này, mấy ngày hôm trước, các tần phi khác còn đến đây náo loạn!” Thị vệ thành thật bẩm tấu.

Hắn gần đây vẫn luôn bề bộn công việc, hóa ra, hắn là vôi vàng phong lưu thị tẩm tần phi ngay cả quên trở về!

Chẳng thể trách, thảo nào bận rộn đến nỗi bọn ta ngay cả thân ảnh của hắn cũng khó gặp!

Mai Tuyết Tình tâm tình lập tức như rơi vào đáy cốc. Nàng đột nhiên cảm giác được trong lòng tâm tình hoảng hốt, luống cuống! Khổ sở, đau lòng ngồi xồm xuống, nàng ra lệnh bản thân mình phải đè nén cảm giác như dời sông lấp biển đang cuộn cuộn trong lòng xuống!

“Oe...” Một ngụm nước chua xót phun ra!

“Công chúa... Công chúa... Ngài không có việc gì chứ?” Thị vệ luống cuống.

“Không có việc gì! Không có việc gì!” Mai Tuyết Tình hướng về phía bọn họ phất tay, ý bảo bọn họ không nên lộ ra.

Một người thân ảnh cao lớn hướng về phía ngự thư phòng đi tới.

“Hàn Thanh...” Nhìn thấy Hàn Thanh, Mai Tuyết Tình nghĩ tới mục đích mình hồi cung.

“...” Hàn Thanh lặng đi một chút, đêm đã khuya rồi, nàng như thế nào đã trở về?

“Hàn Thanh, ngựa của người nhiều nhất có thể một ngày hành trình được bao xa?” Mai Tuyết Tình hỏi thẳng vào vấn đề.

“Ngàn tám trăm dặm lộ trình!”

Dưới bóng đêm bao phủ, Hàn Thanh không phát hiện ra mặt Mai Tuyết Tình đang tái nhợt.

“Vậy là tốt rồi, người mau chuẩn bị đi, lập tức theo ta đi!” Mai Tuyết Tình đẩy cánh cửa ngửa thư phòng ra, **“Ta để lại cho hãn một phong thư!”**

“Công chúa... Chuyện gì cấp bách như vậy?” Hàn Thanh cảm nhận được Mai Tuyết Tình rất vội vàng gấp rút, **“Bẩm báo Hoàng thượng một tiếng rồi hãn đi!”**

“Hãn đang chìm đắm trong ôn nhu, người không sợ, quấy rầy hãn thật là chuyện tốt sao?” Mai Tuyết Tình trong lời nói mang vẻ châm biếm.

Hàn Thanh nhìn lướt qua bọn thị vệ. Khẳng định là bọn hãn lắm miệng! Bọn thị vệ đều cúi đầu!

“Vậy...” Hàn Thanh có chút do dự.

“Công chúa, đến tột cùng là có chuyện gì? Sao phải khẩn cấp như vậy?”

“Người theo ta đi biên cảnh! Quá muộn rồi, một mình ta đi, sợ không an toàn!” Mai Tuyết Tình nguyên lai là sợ Hạng Ngạo Thiên lo lắng an nguy của nàng, mới hồi cung mang theo viện binh!

Không nghĩ tới, nam nhân đã từng quan tâm đến nàng kia, đã thay lòng đổi dạ luyện ái người khác rồi!

Nhưng mà, những gì cần nói cũng đã nói ra miệng rồi, Hàn Thanh cho dù không theo nàng đi, tự mình nàng cũng dám một mình đi trước rồi!

Bây giờ, không có gì phải sợ nữa rồi!

“Công chúa...” Hàn Thanh có chút chần chờ, **“Đôi khi, những gì chứng kiến và nghe được không nhất định cũng là những gì chân thật!”**

Hàn Thanh hy vọng nàng, hiểu rõ những gì mình ám chỉ!

... ..

Để lại phong thư, Hàn Thanh cùng Mai Tuyết Tình ra khỏi cửa thành, chạy về hướng biên cảnh!

Hàn Thanh phát hiện ngựa Mai Tuyết Tình cưỡi không phải là Truy Nguyệt, **“Công chúa, con ngựa này, ty chức phảng phất như đã gặp qua nơi nào rồi!”**

Vù vù tiếng gió thổi xẹt qua bên tai.

“Vốn là của Trần Nhất Kiếm...” Mai Tuyết Tình lớn tiếng trả lời, không biết, Hàn Thanh có thể nghe thấy hay không.

Hàn Thanh đối với hành động của Mai Tuyết Tình thật rất kinh ngạc, quả thực không thể nào tin được, nơi quê hương của nàng nữ nhân đều giống như nàng như vậy sao?

Như vậy cũng đủ làm cho các nam nhân đau đầu rồi!

Mai Tuyết Tình vui mừng nắm trong tay lệnh bài, vốn là được đặc biệt ban cho, nói cách khác, nàng chỉ cần đợi được đến ngày mai, ban ngày là có thể vào thành rồi!

Như vậy, kế hoạch nguyệt lão của mình liền tuyên cáo thất bại.

Hai người khoái mã không ngừng gia tăng, lúc trời vừa hừng đông, tìm một quán ăn nhỏ ven đường dừng lại, người cần phải bổ sung thể lực, ngựa càng cần hơn nữa!

Lúc ăn cơm, Mai Tuyết Tình đem mọi chuyện đầu đuôi ngọn nguồn, đại khái sơ lược qua một lần cho Hàn Thanh nghe!

Nàng nói, Trần Nhất Kiếm bị bệnh, chỉ có Ngạo Mai mới có thể chữa, Trần Nhất Kiếm còn muốn sớm quay về Nam Trần quốc, cho nên, nàng không thể không đến biên cảnh, mang quan binh Nam Trần quốc đến.

Về phương diện nào đó, chính là mong muốn có người của Nam Trần quốc, tiếp hân trở về, về phương diện khác, Mai Tuyết Tình cũng muốn nghiệm chứng lời của Trần Nhất Kiếm, chuyện ngọc bội có thể điều động đại quân, là có thật hay là không!

Nàng đương nhiên không nói cho Hàn Thanh biết, nàng đã cho Trần Nhất Kiếm uống thang dược!

Chính là tam my tán cùng nhuyễn cân tán!

Những thứ này đều là do nàng, hướng lão thái y cầu có được!

Ra là, nàng muốn lão thái y cho nàng thất my tán, tựa như nàng lần trước trúng phải loại dược này!

Thế nhưng, lão thái y nói, loại dược này đa số chỉ lưu truyền lưu trong chốn giang hồ, trong hoàng cung chỉ có tam my tán, chính là để hoàng đế dùng!

Đáng tiếc, hoàng đế tiếp xúc nữ sắc thời gian không nhiều lắm, hân còn chưa từng có dùng qua! Đoạn đường đi về phía trước, có Hàn Thanh làm bạn, bọn họ lộ trình ít nhiều gì cũng bớt hiu quạnh.

Còn chưa tới giữa trưa, bọn họ đã tới biên cảnh rồi.

Trong Đông trạch viện.

Tiểu Hoa chuẩn bị xong thức ăn bưng đến trước mặt Trần Nhất Kiếm.

“Đại ca ca, tỷ tỷ nói, nếu người ăn hết những thứ này, Ngạo Mai tỷ tỷ sẽ tới gặp người!” Tiểu Hoa nói một mạch những gì Mai Tuyết Tình căn dặn trước lúc đi.

Trần Nhất Kiếm mỉm cười.

Nàng không nói, hắn cũng là sẽ ăn sạch, đoạn đường tới đây, chưa uống miếng nước nào, lại càng chưa ăn chút gì! Lúc này, trong bụng hắn đúng là đang trống rỗng kêu lên đây!

Tiểu Hoa né đi ra ngoài, sau khi phỏng chừng Trần Nhất Kiếm ăn xong, nàng thu thập chén bát. Sau đó, lại bưng ra một ly trà cho Trần Nhất Kiếm.

Trà lạnh rồi, uống hết nước. Ngạo Mai như thế nào vẫn còn không có ra đây?

Trần Nhất Kiếm rốt cục nhẫn nại không chịu nổi, hắn chạy đến bên ngoài cửa phòng Ngạo Mai.

“Bang.. bang...” tiếng đập cửa dồn dập vang lên.

“Tỷ tỷ, vào đi.” Trong phòng truyền đến thanh âm của Ngạo Mai. Thanh âm khàn khàn, phảng phất như đã khóc đến khàn tiếng.

Trần Nhất Kiếm đẩy cửa bước vào.

Ngạo Mai quay đầu, hai mắt sưng đỏ ửng.

“Người... Người... Người nào cho người vào?” Thân đứng lên, đi tới. **“Người đi ra ngoài!”** Nàng dùng sức khước từ Trần Nhất Kiếm. Trần Nhất Kiếm nhanh tay lẹ mắt, hắn giữ cửa khép lại, dùng thân mình dựa vào cánh cửa, vẫn cứ như ánh mặt trời ấm áp tươi cười.

“Người đi ra ngoài!” Ngạo Mai dùng sức đẩy Trần Nhất Kiếm. Trần Nhất Kiếm vẫn bất động, tiếp tục mỉm cười nhìn nàng. Ngạo Mai dấm đánh đối với hắn mà nói, không tạo được bất cứ uy hiếp gì. Trái lại, hắn hơi dùng một chút lực, nhân tiện đem Ngạo Mai ôm vào trong lòng rồi.

Đột nhiên, trong tích tắc hắn nghĩ muốn âu yếm, cả người đột nhiên thấy như không khỏe.

“Ngạo Mai?” Hắn đẩy Ngạo Mai ra, thẳng tới bên giường, nằm xuống, **“Ta mệt mỏi quá.”**

Ngạo Mai tưởng rằng hắn cố ý trêu chọc, không thèm để ý đến hắn nữa. Rời khỏi phòng của mình, đi tới phòng của Mai Tuyết Tình.

“Tỷ tỷ.” Không người nào trả lời. **“Tỷ tỷ?”** Vừa lại gọi lên một tiếng.

“Ngạo Mai tỷ tỷ, Ngạo Sương tỷ tỷ xuất môn làm việc rồi!” Tiểu Hoa tiếp tục đọc thuộc lòng những gì Mai Tuyết Tình dạy nàng, **“Tỷ tỷ lúc gần đi có nói qua, Đại ca ca bị bệnh, chỉ có người mới có thể chữa trị!”** Tiểu Hoa xoay người, hướng ra phía ngoài chạy đi. **“Được rồi, ta phải về nhà đây, ba ngày sau sẽ trở lại!”**

Ngạo Mai nghi hoặc khó hiểu, **“Tại sao?”**

“Không biết, tỷ tỷ lúc gần đi chỉ căn dặn vậy!” thân ảnh bé nhỏ của Tiểu Hoa dần biến mất trong bóng đêm.

“Trần Nhất Kiếm...” Ngạo Mai chạy về phòng của mình, **“Người như thế nào bị bệnh, người bị bệnh gì?”**

“Không có gì quan trọng, có thể là đường xá xa xôi, làm mệt mỏi!” Tưởng Ngạo Mai quan tâm mình, Trần Nhất Kiếm an ủi nàng.

Trần Nhất Kiếm cố nén cảm giác nóng hừng hực từ phía bụng dưới bốc lên, tại sao bên ba mệt nhọc như thế, hắn còn có dục vọng phát sinh? Thân thể vốn mệt nhọc, thế nhưng trong lòng không ngừng cuộn cuộn nảy sinh ham muốn dục vọng, điều này thật ngoài hiểu biết về y liệu của hắn!

“Vậy làm sao bây giờ đây? Tỷ tỷ trước khi đi có nói, chỉ có ta mới có thể trị liệu bệnh của người, nhưng mà ta không biết y thuật!” Ngạo Mai thật sự nóng nảy. Mặc dù biểu hiện ra, nàng hận Trần Nhất Kiếm, nhưng tận sâu trong nội tâm chính là một mực tưởng nhớ hắn. Hơn nữa khi nghe được tin tức hắn mắc bệnh, thật làm cho nàng càng thêm lo lắng.

“Cái gì?” Trần Nhất Kiếm ngẩng đầu, Ngạo Mai nói làm cho hắn đột nhiên hiểu rõ ra vài phần.

Hắn mặc dù thân là hoàng đế cao quý, nhưng mà, hắn có tinh thông một chút y thuật! Chẳng lẽ... . Chẳng lẽ nàng hạ dược mình rồi? Bằng không Ngạo Mai như thế nào lại nói như vậy? Hơn nữa, nàng biết Ngạo Mai không biết y thuật!

Trần Nhất Kiếm vừa lại hồi tưởng lúc Tiểu Hoa nói, **“Đại ca ca, tỷ tỷ nói, nếu người ăn hết những thứ này, Ngạo Mai tỷ tỷ sẽ tới gặp người!”**

Thì ra, nàng quả nhiên hạ dược trong thức ăn của hắn rồi!

Nữ nhân này!

Trần Nhất Kiếm phân tích ngọn nguồn mọi chuyện.

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ nàng hạ được là vì thành toàn Ngạo Mai cùng chính mình? Thế nhưng, nếu Ngạo Mai không cứu mình, vậy công lực của hã sẽ bị hao tổn! Cái này cũng thật phiêu lưu mạo hiểm rất nhiều!

“Tỷ tỷ của nàng đâu?” Trần Nhất Kiếm thân thể suy yếu. Hã cảm giác được trên người khí lực đang từng chút từng chút một như tiêu tán đi. Bụng dưới nghẹn trướng làm cho hã càng lúc càng thêm khó chịu.

“Tiểu Hoa nói, tỷ tỷ đi ra ngoài, qua vài ngày nữa mới có thể trở về!” Ngạo Mai không biết gì, cho nên nàng thành thật trả lời.

Nữ nhân đáng căm hận kia!

“Người đến tốt cùng nơi nào cảm thấy không thoải mái?” Ngạo Mai nhìn ra được, Trần Nhất Kiếm không phải giả bộ. Nàng vươn bàn tay nhỏ bé, sờ lên trên trán của hã. Như thế nào lại nóng đến như vậy?

“Đừng lo lắng, thật là vô dụng!” Trần Nhất Kiếm nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, **“Tỷ tỷ nàng bỏ nhuyển cân tán hay đại loại cái gì đó vào trong thức ăn của ta...!”** Hã không nói cho nàng biết còn có xuân dược, sợ Ngạo Mai không tiếp nhận được. Nếu không hã vô cùng tín nhiệm các nàng, cũng không phải xuất hiện cục diện chật vật trước mắt này!

“Cái gì!” Ngạo Mai kinh ngạc không thôi! Tỷ tỷ như thế nào lại làm ra loại chuyện này? **“Vậy phải làm sao bây giờ?”** Trong lúc nhất thời, Ngạo Mai không có chủ ý. Nhưng mà, Trần Nhất Kiếm cũng không có thể lừa gạt nàng ah! Chẳng lẽ tỷ tỷ thật sự hạ được? **“Phải rồi... Hay là, ta vào trong trấn tìm cho người vài thang dược nha!”** Ngạo Mai thật lòng khẩn trương lo lắng cho Trần Nhất Kiếm.

Trần Nhất Kiếm nắm chặt tay nàng không muốn buông ra. Bàn tay nhỏ bé của nàng so với nhiệt độ cơ thể của hã, man mát lạnh lạnh, thật thoải mái! **“Nàng có thể bận lòng vì ta như vậy cũng đủ lắm rồi!”** Trần Nhất Kiếm trong lòng vô cùng ấm áp địa, xem ra, hã lần này không có đến vô ích. Ít nhất biết được, Ngạo Mai thật quan tâm hã!

“Trời tối như vậy rồi, nàng một thiếu nữ đi ra ngoài một mình, ta thật rất lo lắng!” Trần Nhất Kiếm thay Ngạo Mai lo âu, **“Nếu nàng có gì sơ xuất, ta sẽ rất đau lòng!”** Trần Nhất Kiếm tình ý chân thành tha thiết, **“Ta sẽ cố chịu đựng, hã là tánh mạng không có gì đâu, nàng đừng quá bận tâm!”**

Ngạo Mai trong mắt ngấn đầy nước mắt. Hắn hóa ra vẫn còn đang quan tâm mình! **“Ngạo Mai, giúp ta mang một chậu nước lạnh đến đây!”**

“Được. . .” Ngạo Mai vội vàng chạy đi. Bây giờ có bảo nàng lên núi đao, hay nhảy xuống chảo dầu cũng không sợ nữa rồi, chỉ cần Trần Nhất Kiếm không có việc gì là được! Hoạn nạn mới thấy chân tình!

Nhìn thân ảnh Ngạo Mai biến mất sau cửa, Trần Nhất Kiếm di chuyển thân thể suy yếu, gượng ngồi dậy, sau đó ngồi xếp bằng, ngồi trên mặt đất lạnh như băng. Hắn cố gắng đè nén dục vọng trong lòng xuống. Nữ nhân đáng căm hận kia, không biết đã cho bao nhiêu dục vào thức ăn của hắn? Bình thường mà nói, hắn là người có nội công, hạ dục liều lượng nhỏ đối với hắn mà nói không tạo được chút thương tổn nào! Nhưng mà, hiện tại trong lòng hắn vô cùng trống rỗng, không chút sức lực, phản ứng của thân thể, làm cho hắn có chút khó khăn không chế.

Ngạo Mai bưng vào một chậu nước lạnh, bên trong chậu nước còn có một cái khăn. **“Ah? Người như thế nào lại ngồi dưới đất?”** Ngạo Mai muốn nâng hắn dậy, **“Đứng lên! Tới đây, đứng lên đi!”**

Ngạo Mai vươn cánh tay, muốn đem hắn dìu đỡ đứng lên.

“Không nên, như vậy thoải mái hơn một ít!” Trần Nhất Kiếm nhìn giai nhân trước mắt, trong ngực phập phồng không chừng, khí tức cũng nặng nề hẳn lên.

“Vậy để ta giúp người lau mặt?” đôi tay nhỏ bé trắng nõn ngâm vào trong nước, trước mắt Trần Nhất Kiếm xem ra, đối với hắn vô cùng mê hoặc.

“Ba...” một tiếng, Trần Nhất Kiếm gạt đôi tay đang ngâm trong nước của Ngạo Mai ra, bưng chậu nước lên, xôn xao một tiếng, không chút nào chần chờ trút đổ hết nước từ trong chậu lên trên đầu của mình. Nước, từ đỉnh đầu chảy xuống tới trên mặt đất. Chỉ trong chớp mắt, trên mặt đất đã có một vũng nước lênh láng. Tình thế thật ngoài dự liệu của Ngạo Mai.

“Người... Người...” Ngạo Mai hơi nhảy dựng lên một chút, sau đó tìm đến hai khăn lông sạch sẽ, không để ý Trần Nhất Kiếm phản đối, dùng khăn lau khô đầu tóc của hắn.

“Người đến tốt cùng nơi nào không thoải mái?” Vừa lau vừa túm lấy Trần Nhất Kiếm, **“Mau đứng lên, rất lạnh rồi, muốn ngã bệnh sao!”** Ngạo Mai bàn tay nhỏ bé đụng chạm đến trên mặt hắn, trên cần cổ, trên vòm ngực, loại cảm giác này giống như là một cơn gió mát, chậm chậm làm

cho hần tứ chi khoan khoái dễ chịu. Nhưng càng lúc thân thể càng nóng bức, nhắc nhở hần, được lực lợi hại nhất vẫn còn chưa có phát huy ra.

“Đừng chạm ta” cố kềm nén khát vọng đem nàng ôm vào trong lòng, Trần Nhất Kiếm đẩy tay Ngạo Mai ra.

“Người đến tột cùng là làm sao vậy? Nói cho ta biết, nơi nào không thoải mái?” Ngạo Mai hai mắt đầm lệ long lanh trong suốt. Hần như thế nào lại đột nhiên câu kinh như vậy? Vốn dĩ, hần không phải như thế!

“Cởi bỏ y phục ra đưa đây, ta mang đến cho người y phục của hoàng huynh!” Ngạo Mai có ý giúp hần cởi bỏ y phục, hôm nay nàng đã bất chấp lễ nghi nam nữ thụ thụ bất thân rồi.

Trần Nhất Kiếm nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, trong mắt tình dục mờ mịt, **“Vô dụng, nàng có biết, tỷ tỷ của nàng hạ được gì vào trong thức ăn của ta không? Vốn là xuân dược!”**

Hần không thể không nói cho nàng biết sự thật. Bởi vì xem bộ dáng, được lực một chốc vốn là biến mất không được. Hần cẩn thận quan sát phản ứng của Ngạo Mai. Ngạo Mai đầu tiên là giật mình, vẻ mặt khó tin, sau đó mặt đột nhiên ửng hồng hần lên! Tiếp sau đó, nàng đột nhiên xoay người đi.

Trần Nhất Kiếm dùng hết khí lực toàn thân, kéo lấy cánh tay của nàng, **“Ngạo Mai, nàng đi đâu?”**

“Ta đi lấy y phục cho người!” Ngạo Mai không dám nhìn thẳng vào hần.

Trần Nhất Kiếm buông nàng ra, lão đảo đi đến bên giường, cởi bỏ y phục ướt sũng, nằm gối đầu lên người của Ngạo Mai, hấp thu khí tức của nàng. Trần Nhất Kiếm phát hiện, trong lòng hần đột nhiên yên tĩnh không ít.

Thu hồi y phục ướt, Ngạo Mai nhẹ gạt tay hần, đem y phục khác đặt cạnh bên người hần.

“Người... Người thay đi!” Nhẹ nhàng rời bước, phải đi.

“Nàng xem bộ dáng ta, còn có thể tự mình thay sao?” Trần Nhất Kiếm cười khổ mà nói. Nữ nhân đáng hận kia hạ được thật không chút nương tình, hại người thật nặng ah! Mặc dù, hần còn có chút khí lực để thay y phục, nhưng mà, hần không muốn tự mình thay, hần hy vọng Ngạo Mai thời khắc nào cũng bên cạnh bồi tiếp hần.

Ngạo Mai không có cự tuyệt. Đôi tay nhỏ bé mát lạnh, dán trên da thịt hần, Trần Nhất Kiếm nhắm chặt hai mắt. Hần sợ chính mình trong trường hợp mở mắt ra, sẽ như hổ đói chụp mồi, đem Ngạo Mai đặt ở dưới thân, hần

không phải không muốn như vậy! Hắn thật không nghĩ tới, trong tình huống bản thân mình trúng xuân dược, lại cùng Ngạo Mai phát sinh chuyện như vậy!

Ngạo Mai cảm thụ được khí tức nặng nề cùng thân thể nóng bỏng của hắn. **“Hay là... Hay là..., chúng ta... chúng ta...”** Ngạo Mai không biết như thế nào mở miệng, nàng cầm lấy bàn tay to của Trần Nhất Kiếm đặt lên trên ngực của mình, hy vọng hắn có thể hiểu rõ được ý tứ của mình.

Trần Nhất Kiếm trong lòng dâng lên một dòng nước ấm áp, vô cùng cảm động. Hắn mỉm cười yếu ớt.

“Không có sao đâu, đến đây, nằm xuống bên cạnh ta, để ta ôm nàng là được rồi!” Ngạo Mai ngoan ngoãn để Trần Nhất Kiếm ôm vào trong lòng. **“Ta nghĩ nếu chúng ta đang trong tình huống bình thường ta thật sự muốn nàng, nhưng bây giờ, nếu ta làm, đối với nàng thật không công bình!”** Nhẹ nhẹ vỗ vào sau lưng Ngạo Mai, **“Ngủ đi, nàng có phần tâm ý này, ta thật rất cao hứng rồi!”**

Ngạo Mai đôi mắt khép chặt từ khóe mắt dòng lệ nóng hổi trào ra, nước mắt thấm ướt một vùng áo của Trần Nhất Kiếm. Trần Nhất Kiếm cảm nhận được phần tình cảm ấm áp, hắn càng siết chặt vòng tay ôm Ngạo Mai vào trong lòng. Nữ nhân này, hắn nhất định lấy rồi!

Ngày hôm sau, bằng vào chính nội lực và lý trí của chính mình, Trần Nhất Kiếm đã từ trạng thái suy yếu dần khôi phục lại. Mặc dù vẫn vô lực, nhưng hắn có thể tự mình trị liệu được rồi! Xuân dược mặc dù vẫn thường lệ phát tác, thế nhưng, hắn cũng có thể ứng phó tự nhiên. Xuất phát từ sự tôn trọng đối với Ngạo Mai, bọn họ qua một đêm tương an vô sự.

Cố gắng xê dịch, di chuyển thân thể tới chuồng ngựa, mới phát hiện ngựa yêu của mình không có ở đó rồi! Trần Nhất Kiếm thất kinh, khẳng định là nữ nhân kia lại giở trò ma quỷ! Xem ra, hôm nay có muốn trốn chạy cũng không chạy được nữa rồi.

Đêm xuống thâm trầm.

Mai Tuyết Tình cùng Hàn Thanh, hái lĩnh từ biên cảnh mang về tới năm mươi tên quan binh, ngựa không dừng vó gấp rút trở về. Bây giờ, Mai Tuyết Tình rất cục tin tưởng Trần Nhất Kiếm rồi! Hẳn thật đúng là một nam nhân có tình có nghĩa! Hai miếng ngọc bội nọ hợp lại thật sự có thể điều động vạn đại quân, đủ thấy tâm ý hẳn đối với Ngạo Mai! Xem ra, nàng hạ được vào trong thức ăn của Trần Nhất Kiếm quả là một hành động sáng suốt. Nói vậy, bọn họ bây giờ sớm đã gạo nấu thành cơm rồi! Mai Tuyết Tình trong lòng cười thầm. Trong lòng dâng lên nỗi nhớ nhà da diết.

Trở về đường xá phảng phất như gần hơn rất nhiều. Giờ sửu, bọn họ đã di chuyển gần đến đông trang. Xa xa, chỉ thấy nhà cửa, đèn đuốc sáng trưng.

Mai Tuyết Tình trong lòng dâng lên nỗi bất an. Có phải có chuyện gì xảy ra hay không? Ruồi ngựa đến gần, bốn phía người ngựa chật như nêm cối. Thị vệ? Như thế nào thị vệ trong cung cũng tới? Như vậy nói rõ, Hạng Ngạo Thiên cũng đang có mặt ở đây? Hẳn có phải thấy được phong thư nàng lưu lại hay không, cho nên mới cố ý đến đây thăm mình?

Mai Tuyết Tình lúc trước vẫn còn đối với hắn có chút oán hận, nhìn thấy thị vệ trong cung, lòng nàng cũng trở nên mềm xuống. Xem ra, hắn vẫn còn nhớ thương đến mình.

Mỗi thị vệ trong tay đều giương cao bó đuốc cháy hừng hực. Quang cảnh thật quá vĩ đại hả? Mai Tuyết Tình tạm thời quên đi lộ trình vất vả mệt nhọc, trong lòng vô cùng nôn nóng. Thời khắc qua đi bạch điêu bên người, dần dần phát hiện được mục tiêu, nó vui sướng kêu to lên một tiếng, xà xuống đậu trên vai Hạng Ngạo Thiên.

Mai Tuyết Tình ánh mắt vẫn còn dõi theo bóng bạch điêu, một thanh âm chói tai vang lên, **“Ai nha... Hoàng thượng, đây là con chim gì vậy, thật đáng ghét nha!”**

“Nghĩ phi?” Mai Tuyết Tình theo thanh âm bắt tới bóng người, **“Nàng, như thế nào cũng tới?”** Trong lòng thầm nghĩ, đây là nhà của nàng cùng Hạng Ngạo Thiên, hẳn như thế nào có thể mang tần phi đến?

Hạng Ngạo Thiên trên mặt không có chút gì biểu lộ vui mừng như vẻ mặt trong tưởng tượng của Mai Tuyết Tình. Hắn, lạnh lùng như băng giá, nghiêm nghị nhìn chăm chú vào chính mình. Nghi phi, thì diệp vô dương oai đứng cạnh bên người hắn. Mai Tuyết Tình vừa nãy còn kích động cùng vui mừng, bị ánh mắt lạnh lùng tựa băng sương kia nhìn đến, bao nhiêu vui mừng đều bị tắt ngấm.

Hạng Ngạo Thiên thoáng ra hiệu, một gã tiểu thái giám mở ra một đạo thánh chỉ, nương theo tiếng xé gió thanh âm the thé lần nữa vang lên.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế triệu viết: Thiên Long Hoàng triều Công chúa Hạng Ngạo Sương, có tư thông cùng người ngoại bang thật đáng chê trách, nhưng niệm tình chưa tạo thành cục diện không thể vãn hồi, đặc biệt hạ chỉ, từ ngay ngày hôm nay, miễn đi phong tước Công chúa Hạng Ngạo Sương, biếm làm thứ dân, cả đời không được bước vào kinh thành nữa bước! Trái lệnh người, trảm! Khâm thủ!”

Lạnh ngắt như tờ. Những cây đuốc hừng hực bốc cháy, vang lên những tiếng nổ lộp bộp. Mọi người đều bị cục diện khó tin này làm cho khiếp sợ! Tại sao có thể như vậy? Mai Tuyết Tình trong đầu càng trống rỗng.

“Còn không mau tạ ơn?” Nương theo gió một thanh âm tức giận vừa lại the thé vang lên.

“Ta...” Mai Tuyết Tình nhảy xuống ngựa, đứng ở tại chỗ. Ai có thể nói cho nàng, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Nàng đưa ánh mắt, dừng lại trên người Hạng Ngạo Thiên, Hạng Ngạo Thiên vẻ mặt không chút biểu lộ gì ánh mắt lạnh lùng, Nghi phi đạt được mục đích nở nụ cười châm biếm. Cứ như vậy tươi cười không chút kiêng nể gì, không chút nào có ý che dấu. Bằng vào trực giác của phụ nữ, Mai Tuyết Tình dự cảm được, chuyện này hẳn là có liên quan đến Nghi phi.

Hạng Ngạo Thiên rốt cuộc vì một Nghi phi đến thương tổn nàng? Bọn họ hóa ra ân ái, hóa ra thề non hẹn biển, cũng chỉ cần Nghi phi bên tai nỉ non, mọi thứ đều tan thành mây khói rồi? Mai Tuyết Tình không cam lòng.

“Ngạo... Ca...” Mai Tuyết Tình bước lên phía trước.

“Ai là ca của ngươi?” Hạng Ngạo Thiên “xoát” một tiếng, rút trường kiếm từ bên hông ra, mũi kiếm chia thẳng về phía ngực Mai Tuyết Tình. ***“Lập tức bắt đầu từ bây giờ, chúng ta vốn là người qua đường!”*** Thanh âm lạnh như băng đâm xuyên qua trái tim Mai Tuyết Tình.

“**Ta...**” Mai Tuyết Tình còn muốn tiến thêm về phía trước một bước. Mũi kiếm đâm vào trong da thịt nàng. Hạng Ngạo Thiên, không chút nào có ý thu tay lại. Máu, từ từ chảy ra. Trên vạt áo dần dần thấm ướt đỏ cả một vùng càng lúc càng lớn. Hai người giằng co.

Thời gian, chậm chạp trôi qua, người bên ngoài cũng yên lặng không nói gì. Không có người nào, dám can đảm tiến lên đối với hành vi của hoàng đế đưa ra dị nghị.

Vẫn giằng co.

Không biết, qua bao lâu...

Đột nhiên, Mai Tuyết Tình quỳ rạp xuống đất, “**Tạ chủ long ân!**” Sau đó, dứt khoát kiên quyết đứng dậy. “**Ta còn tạ ơn, bên trong ngự thư phòng, Hoàng thượng đã vì dân nữ bưng nước chi ân!**”

Thanh âm, xa lạ xa xôi, giống như thiên ngoại chi âm.

Hạng Ngạo Thiên khóe miệng giật giật, không có phát ra âm thanh.

Nguyên lai, trong thư phòng, chuyện hăn cố ý làm đá thương nàng, nàng đã sớm biết! Lần này, hăn sợ rằng thật sự đã mất nàng rồi!

“**Công chúa...**” Đột nhiên, mọi người nhìn thấy Mai Tuyết Tình xoay người lại, trong nháy mắt, thẳng tắp té xuống. Đầu đụng vào tảng đá không lớn không nhỏ trên mặt đất.

Mai Tuyết Tình quật cường gượng đứng lên, nàng tay che đầu, hướng về phía mọi người ngọt ngào mỉm cười như xin lỗi. Sau đó, vừa lại té xuống!

“**Công chúa...**”

“**Tỷ tỷ...**”

Đám người có chút hỗn loạn, Ngạo Mai là người đầu tiên chạy vọt tới, “**Tỷ tỷ... Tỷ tỷ, tỷ đừng làm ta sợ...**” Ngạo Mai đỡ thân thể của nàng lên, kinh hoàng thất thố nhìn Hạng Ngạo Thiên.

Hạng Ngạo Thiên trong lòng thực ra đang diễn ra một trận đấu tranh kịch liệt. Cuối cùng, hăn cũng đè nén xuống được ý muốn cử động xông lên phía trước. Chuyện nhỏ không nhìn được, ắt sẽ loạn đại mưu!

Hàn Thanh động thân. Hăn ôm lấy Mai Tuyết Tình, đi vào trong phòng. Không có thái y đi theo, mọi người không biết nên làm thế nào cho phải!

Khi Hàn Thanh mang nàng đặt lên trên noãn sán, trong nháy mắt, Mai Tuyết Tình đã mau chóng tỉnh lại.

“**Không có gì đáng ngại!**” Nàng mỉm cười an ủi mọi người, phảng phất như chưa từng có chuyện gì phát sinh. Mọi người đối mặt nhìn nhau. Không có đại phu, trời vừa lại sụp tối như vậy, làm sao bây giờ?

Trần Nhất Kiếm đi tới, **“Để ta xem mạch cho nàng!”** Ngạo Mai nâng đỡ thân thể Mai Tuyết Tình dậy, để cho nàng dựa vào người của mình. Giơ lên cổ tay ngọc cổ, Trần Nhất Kiếm dùng ngón trỏ và ngón giữa xem mạch cho nàng.

Hắn cau mày, khó tin nhìn Mai Tuyết Tình liếc mắt một cái, sau đó, lần thứ hai, hắn làm lại chỉ trong chốc lát. Chẳng lẽ là, hơi nhúu nhúu mày. Lúc này đây, hắn nhìn thoáng qua Ngạo Mai. Hắn lại lần nữa đưa tay bắt mạch Mai Tuyết Tình.

“Thế nào hả? Người hiểu y thuật sao?” Ngạo Mai có chút nóng nảy.

Mai Tuyết Tình đột nhiên rõ ràng thái độ nghi hoặc cùng do dự của Trần Nhất Kiếm, chẳng lẽ... chẳng lẽ... chính mình lại... ?

Mai Tuyết Tình không dám tiếp tục suy đoán nữa, nàng nháy mắt ra hiệu với Trần Nhất Kiếm, hy vọng hắn có thể lưu tình mà dừng lên tiếng.

“Trần công tử, xem như nể mặt ta đã ra tay trợ giúp người cùng Ngạo Mai, nhất định phải trợ giúp ta, cẩn thận chân mạch hả!” Thanh âm uể oải, nhưng mà lời nói mang huyền cơ.

“Đó là, đó là” Trần Nhất Kiếm rốt cục khẳng định phán đoán của chính mình. Nữ nhân này trong đầu đầy những mưu mô, bản thân mình vậy mà cũng có một bí mật lớn như vậy? Trần Nhất Kiếm như nghĩ tới cái gì đó liền cười cười.

“Công chúa cũng không lo ngại!” Buông cổ tay ngọc ra, Trần Nhất Kiếm trầm ổn nói. **“Có điều là cách công chúa trợ giúp, hình như như vậy cũng không phải quang minh chính đại gì hả!”** Cuối cùng, còn không quên buông lời trêu chọc một câu.

Ngạo Mai mặt ửng đỏ, bí mật này, chỉ có bọn họ ba người biết.

Mọi người ba chân bốn cẳng, trợ giúp Mai Tuyết Tình, đem vết thương trên đầu và trên ngực băng bó lại.

Trời tờ mờ sáng, Hạng Ngạo Thiên vẫn đứng ở bên ngoài sân. Mắt nhìn lên bầu trời đêm đang dần dần ửng sáng, không một ai biết, hắn đang suy nghĩ cái gì!

“Hoàng thượng, chúng ta hồi cung đi!” Nghi phi nỉ non nói. Một đêm đi qua đi lại, thật khiến bọn nàng có chút mệt mỏi rồi. **“Không vội! Người không phải thích chỗ sân này hay sao! Bọn họ lập tức đi rồi, người có thể lưu lại, thu thập nơi này!”**

“Hoàng thượng... Ta thật sự có thể ở lại chỗ này sao?” Nghi phi cảm giác được chính mình như là đang nằm mơ. Nàng dùng sức nhéo mạnh một chút vào cánh tay mình, đau đớn truyền khắp toàn thân. Là thật! Nàng không phải là đang nằm mơ!

Mai Tuyết Tình thu thập vật dụng của mình.

“Tỷ tỷ, chúng ta cứ ở lại chỗ này đi!” Ngạo Mai sợ Mai Tuyết Tình đi rồi, sẽ không bao giờ trở về nữa.

“Nơi này, đã không còn là nhà của ta rồi!” Thanh âm thê lương già nua, phảng phất như xuất phát từ miệng của một lão bà tám mươi tuổi. **“Sau này, chuyện trong cửa hàng, toàn bộ đều dựa vào muội rồi, muội nhất định phải dành nhiều tâm tư một chút!”** Mai Tuyết Tình dặn dò .

Ngạo Mai nước mắt cũng không nhịn được, tuôn rơi xuống như mưa. Hoàng huynh như thế nào lại như vậy? Tại sao không có bất cứ điềm báo trước gì, đã hạ thánh chỉ? Tỷ tỷ là vì nàng mới đi biên cảnh! Về phần vì chuyện này, đại động can qua sao?

“VẬY... Tỷ tỷ, tỷ nghĩ muốn đi nơi nào?” Ngạo Mai muốn biết một chút hành tung của nàng.

“Không biết, đi tới nơi nào, nơi nào cũng chính là nhà rồi!” Mai Tuyết Tình quả thật không biết nên đi nơi nào? Đất rộng lớn bao la, nhà của nàng ở nơi nào? Nơi nào mới thật sự là nhà của nàng? Trái tim, chua xót vô cùng. Nàng sờ sờ vùng bụng bằng phẳng, nhà của nàng ngay lúc này đây còn đang trong bụng của nàng. Nơi nào, có nàng trên thế giới này, thân nhân duy nhất của nàng! Thở dài một hơi, lấy lại tinh thần, nàng xách lấy hành lý, đi ra khỏi phòng, đến bên chuồng ngựa dắt Truy Nguyệt ra

Ngạo Mai đuổi theo. **“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ cần phải nói chuyện lại với hoàng huynh đi!”** Ngạo Mai hy vọng, hoàng huynh sau khi chứng kiến khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của tỷ tỷ có thể thay đổi tâm ý.

“Hoàng huynh? Ai là hoàng huynh?” Mai Tuyết Tình giống như thoáng giật mình, **“Ta biết hử sao?”**

“Tỷ tỷ...” Ngạo Mai càng thêm giật mình, tỷ tỷ không phải ngã một cái, lại mất trí nhớ rồi sao?

Mai Tuyết Tình xoa xoa vết thương trên đầu, rất nghiêm túc hỏi Ngạo Mai, **“Hử là người nào của ta?”**

“Tỷ tỷ...” Ngạo Mai ôm lấy cánh tay của nàng, lệ rơi đầy mặt, **“Tỷ tỷ, ta không muốn tỷ đi, tỷ đi như vậy, ta thật rất lo lắng không an! Hoàng huynh cũng rất lo lắng lắm!”**

Mai Tuyết Tình bất đắc dĩ cười một chút, **“Muội yên tâm đi, ta sẽ không có việc gì đâu!”** Gỡ tay Ngạo Mai ra, **“Bằng không như vậy đi, muội dẫn ta đi gặp hoàng huynh như lời muội nói, bất quá, muội trợ giúp ta dẫn kiến hử hử, ta thật sự không nhận ra!”**

Ngạo Mai nắm tay nàng, đi ra sân. Ngạo Mai vừa đi vừa nói với nàng, **“Tỷ nhìn xem, bên kia kia, người xoay lưng về phía chúng ta chính là hoàng huynh, cũng là dương kim thiên tử! Nữ nhân đứng bên cạnh hắn đó vốn là Nghi phi!”**

“Ah!” Mai Tuyết Tình gật đầu, khiêm tốn tiếp nhận, **“Ta và hoàng huynh muội vốn là như thế nào nhận thức?”**

“Không phải nhận thức, tỷ vốn chính là công chúa!” Ngạo Mai kỳ quái, tỷ tỷ nhận thức nàng, nhận thức Trần Nhất Kiếm, như thế nào hết lần này tới lần khác không nhận biết hoàng huynh rồi đây?”

“Ta đây gặp hắn, nói cái gì?” Mai Tuyết Tình tiếp tục hướng Ngạo Mai thỉnh giáo.

“Thì nói... Khụ, ta cũng không biết, dù sao, tỷ muốn nói cái gì nhân tiện nói cái đó đi!” Ngạo Mai chỉ là hy vọng hoàng huynh có thể giữ tỷ tỷ ở lại. Các nàng thanh âm nói rất nhỏ, nhưng Hạng Ngạo Thiên thánh giác rất tốt đều đã nghe rõ ràng hết.

“Dân nữ bá kiến Hoàng thượng, bá kiến Nghi phi nương nương!” Mai Tuyết Tình quỳ gối xuống đất, hành đại lễ với từng người. Mặc dù, Hạng Ngạo Thiên không có quay đầu lại, thế nhưng, hắn nghe được âm thanh nàng quỳ xuống đất. Từ khi nào, bọn họ đột nhiên trở nên xa lạ như thế?

Hạng Ngạo Thiên không hề lên tiếng.

Mai Tuyết Tình vô tội ngược nhìn Ngạo Mai, dùng ánh mắt hỏi, bước tiếp theo làm sao bây giờ?

“Hoàng huynh...” Ngạo Mai thở nhẹ một tiếng. Không thể để cho tỷ tỷ vẫn quỳ mãi như vậy được, lặn lội đường xa mệt nhọc, còn có mới vừa rồi bị đả thương, tỷ tỷ thật không chịu nổi nữa!

“Hãy bình thân!” Sau khi làm lắng dịu tâm tình của chính mình, Hạng Ngạo Thiên xoay người lại.

“Tạ ơn Hoàng thượng!” Mai Tuyết Tình đứng dậy, **“Dân nữ đến thỉnh an Hoàng thượng, dân nữ đi!”** Một khuôn mặt hé mở nụ cười, lớn mật nhìn Hạng Ngạo Thiên. Không có chút gì sợ hãi, cũng không có oán hận, không có cảm giác thương tổn, cứ như vậy bình thản nhìn chăm chú vào Hạng Ngạo Thiên. Thật sự phảng phất, giống như bọn họ vốn là hai người xa lạ! Hạng Ngạo Thiên trong lòng vô cùng thống khổ trái tim như co thắt lại. Khoảng cách giữa hắn cùng nàng thật là càng ngày càng xa rồi! Không

biết, sau khi hăn xử lý hết tất cả mọi chuyện, lại đi tìm nàng, còn có thể hay không, còn có thể bắt kịp bước chân của nàng hay không? Tình nhi, ủy khuất cho nàng rồi! Bất luận nàng là thật sự quên ta, hay là giả vờ, ta cũng sẽ không trách nàng!

Mai Tuyết Tình quay đầu, cầm hếch lên cao, tinh thần phấn chấn tay dắt theo Truy Nguyệt, cởi bỏ dây cương trên người Truy Nguyệt, vỗ vỗ lên lưng nó **“Truy Nguyệt, người cũng tự do rồi, nghĩ muốn đi nơi nào, thì cứ đi đến nơi đó đi!”** Sau đó, nàng cũng không quay đầu lại tiêu sái rời đi, thân ảnh đơn bạc dần biến mất trong sương mù buổi sớm...

Bạch điều còn đang xoay lượn vòng vòng trên đầu Mai Tuyết Tình ... Nó một bước cũng không rời kiên trì bay đuổi theo chủ nhân!

Truy Nguyệt “hí hí” kêu lên hai tiếng, cũng tung vó cất bước đuổi theo hình bóng của nàng.

Trong nháy mắt xoay người lại, Mai Tuyết Tình rốt cục không nhìn được nước mắt mặt sức rơi xuống là chả...

Xem ra, súc sinh so với con người còn có chút hiểu được cảm tình hả!

Hạng Ngạo Thiên gọi Hàn Thanh, ghé vào bên tai hắn nói vài câu, Hàn Thanh lĩnh mệnh rồi đi. Rất nhanh, vài con khoái mã cũng biến mất trong tầm nhìn của mọi người...

Trần Nhất Kiếm bên tai Ngạo Mai nói nhỏ vài câu, Ngạo Mai kinh ngạc há hốc miệng. Sau đó, Trần Nhất Kiếm hướng về phía Hạng Ngạo Thiên cáo biệt, xoay người lên ngựa, suất lĩnh binh lính của mình, cũng tiêu tan vô tung vô ảnh.

Ngạo Mai vẽ mặt kinh ngạc nhìn vào trong mắt Hạng Ngạo Thiên. Ngạo Mai kéo hắn qua bên cạnh, thanh âm nhỏ nhẹ chỉ vừa đủ hai người mới có thể nghe được, nói cho hắn biết một tin tức khiếp sợ.

“Trần Nhất Kiếm nói, tử tử mang thai rồi!”

“Cái gì?” Hạng Ngạo Thiên kinh hô lên tiếng. Ý thức được chính mình thất thố, hắn lập ổn định lại tâm tình trở nên bình tĩnh.

“Nghĩ phi, người nhân tiện cứ ở lại chỗ này đi! Trong cung còn có việc!” Phi thân lên ngựa, giơ roi rời đi. Ra khỏi đông trang, hắn quay đầu ngựa lại, theo hướng Mai Tuyết Tình truy đuổi tới. Rất nhanh, hắn cùng Hàn Thanh, Trần Nhất Kiếm nhân mã hội hợp cùng nhau.

“Theo ta thấy, chư vị cũng nên quay về đi, ta mang nàng ta đi là được rồi!” Trần Nhất Kiếm đưa ra đề nghị, **“Mặc dù vốn là chuyện nhà của người, nhưng là đứng ở lập trường bằng hữu, ta có thể chiếu cố nàng ấy, mọi chuyện sau này liên quan đến nàng ấy để ta dàn xếp là được rồi!”**

“Đa tạ!” Hạng Ngạo Thiên hai tay ôm quyền, **“Ta đem vài tên thị vệ này giao cho người, để bọn họ trà trộn vào trong đội ngũ của người, âm thầm chiếu cố nàng!”**

“Xem ra, người hay là không tin ta hả!” Trần Nhất Kiếm cười ha ha, **“Người là không tin ta, hay là rất lo lắng cho nàng?”**

Hạng Ngạo Thiên trên mặt thoáng chốc ửng một màu đỏ sậm.

Một tháng sau. Thiên Long Hoàng triều bên trong ngự thư phòng.

“Hoàng thượng, biên cảnh thị vệ gửi thư đến!” Hàn Thanh cung kính trình lên.

Xem xong thư tìn, Hạng Ngạo Thiên đôi mày kiếm thoáng giãn ra một ít.

“Hàn Thanh, truyền Khai thái y tới gặp Trẫm!”

Hạng Ngạo Thiên thuận tiện đem tin tức tiết lộ cho Hàn Thanh, **“Tình nghi hiện đang sống cùng với cả nhà Hứa Sơn! Nàng đã có bốn người cùng bầu bạn trong những tháng ngày mang thai rồi!”** Hạng Ngạo Thiên che dấu không được nở nụ cười, trong nụ cười nọ mang theo nỗi niềm hạnh phúc của người sắp thành phụ thân.

Hàn Thanh nhìn Hoàng thượng thấy long nhan ngày càng dần dần gầy gò, rốt cục không nhịn được nói, **“Hoàng thượng, ty chức có chuyện không biết có nên nói hay không?”**

“Nói đi, người với ta trong lúc có người ngoài, trước mặt mọi người vốn là quân thần, kì thực người chính là huynh đệ, cái gì có nên nói hay không!” Cảm tình giữa Hạng Ngạo Thiên và Hàn Thanh không đơn giản chỉ là quan hệ quân thần, mà như huynh đệ thân cận.

“Đáng nói thì nói, không nên nói cũng phải nói, Trẫm cũng không trách phạt người!”

Hàn Thanh cố lấy hết dũng khí.

“Hoàng thượng, ty chức cảm giác được cần phải cho công chúa biết chân tướng, nếu không đối với nàng thật có chút không công bằng!”

“Không được, chuyện này không thể nói cho nàng!” Hạng Ngạo Thiên lập tức bác bỏ đề nghị vừa rồi của Hàn Thanh, **“Để cho nàng biết càng ít, thì càng an toàn!”**

Hàn Thanh bất đắc dĩ rời đi thỉnh Khai thái y đến.

Một lát sau, Khai thái y đứng ở trước long án, lắng lắng nghe Hạng Ngạo Thiên phân phó, sau đó lĩnh mệnh rời đi.

“Hàn Thanh... Người còn có việc gì sao?” Hạng Ngạo Thiên thấy Hàn Thanh chậm chạp không có lui ra liền hỏi.

“Hoàng thượng, việc sắc phong Nghi phi làm hoàng hậu, nhất định phải triệu cáo thiên hạ sao? Giấy không gói được lửa! Công chúa biết rồi sẽ càng thương tâm hơn!” Hàn Thanh chính là cảm giác được, Hoàng thượng thật có chút quá trớn.

Hạng Ngạo Thiên biết, công chúa trong lời hăn nói thực tế chính là Mai Tuyết Tình.

“Không chỉ triệu cáo thiên hạ, Trẫm còn muốn đại xá thiên hạ!” Hạng Ngạo Thiên nói chắc như đinh đóng cột, **“Chỉ có như thế, mới có thể mau chóng chấm dứt trò chơi này!”** Hạng Ngạo Thiên đưa ánh mắt nhìn Hàn Thanh **“Hy vọng người có thể hiểu”**.

“Đối với đông trang tiểu viện vẫn phái người ngầm ngầm theo sát chứ?” Hạng Ngạo Thiên lo lắng hỏi.

“Dạ vẫn luôn giám sát!” Hàn Thanh đáp lời.

“Ngạo Mai gần đây thế nào?” Hạng Ngạo Thiên biết, bởi vì chuyện của Tình nhi, Ngạo Mai tức giận, bây giờ cơ bản sẽ không hồi cung nữa rồi.

“Từ sau khi Nghi phi tiến vào đông trang, Ngạo Mai công chúa cũng không có trở về, nàng vẫn ngụ lại ở trong cửa hàng!”

Xem ra Tình nhi vừa đi, sự vui vẻ ở hậu cung cũng không còn, đông trang tiểu viện cũng không còn vui vẻ, nhân tiện ngay cả hăn trong lòng sung sướng cũng đều tan mất.

Hạng Ngạo Thiên thở dài một hơi. **“Trẫm bây giờ đúng là người thân xa lánh! Cũng đáng trở thành kẻ cô đơn rồi!”**

“Hoàng thượng...” Hàn Thanh không biết nên như thế nào an ủi.

Thị tập nơi biên cảnh.

Một thiếu phụ thoáng có chút bụng hơi nhô lên, trong tay dắt theo một tiểu nam hài, vừa đi, vừa vui sướng cười cười nói nói.

“Dì... Ta đưa người về đến nhà rồi, Tráng Tráng cần phải trở về!”

Tiểu nam hài giống như một tiểu đại nhân dường như dặn dò, **“Dì không nên uống nước lạnh, không nên làm việc nặng gì đó! Nhớ kỹ nha!”**

“Biết rồi!” Mai Tuyết Tình vỗ vỗ lên đầu Tráng nhi.

Thật là một tiểu quỷ thông minh!

Nàng kinh doanh một cửa hàng nhỏ, bán một ít đồ dùng hàng ngày.

Cửa hàng chỉ cách nhà một con phố, nhưng mà, Tráng nhi mỗi ngày cũng đều cố chấp muốn đưa nàng trở về.

Vợ chồng Hứa Sơn đối với nàng tốt lắm, xem nàng như bảo bối mỗi ngày đều chiều cố.

Mai Tuyết Tình không dám tưởng tượng, nếu không có gia đình Hứa Sơn viện trợ, nàng không biết sẽ thất lạc đến nơi nào.

Bây giờ tốt lắm, nơi này không ai quấy rối, không có sự huyền ảo nhộn nhịp chốn kinh thành, nơi này, càng thích hợp cho nàng an thai đợi sinh nở.

Bây giờ, trong lòng của nàng rất yên tĩnh cùng thư thái.

Ngay cả việc hoàng đế sắc phong hoàng hậu, cùng chuyện đại xá thiên hạ, cũng chưa từng ảnh hưởng đến trạng thái cũng như tâm tình của nàng.

Gần đây, trấn nhỏ này trở nên náo nhiệt rất nhiều.

Nghe giọng nói, đều là người từ kinh thành tới.

Bên cạnh cửa hàng của nàng, cũng vừa mới mở một tiệm thuốc bắc.

Nghe nói, đại phu tay nghề rất tài giỏi.

Xứng đáng là đại phu địa phương, tay nghề tài giỏi, nhận phí khám bệnh thấp, lảng giềng hàng xóm lân cận đều đến xem bệnh, cũng thuận tiện rất nhiều.

... .. Phân giới tuyến... ..

Mặt trời lên rồi mặt trời lặn, vật đổi sao dời.

Cuộc sống bình lặng trải qua, an bình sinh sống trong trấn nhỏ.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chỉ trong chớp mắt, Mai Tuyết Tình đã mang thai được bảy tháng rồi.

Sau khi đóng cửa cửa hàng, nàng về đến nhà đang chuẩn bị cơm tối.

Một thân ảnh nam nhân vút qua tiến vào.
Nam nhân kia đứng khuất sáng.
Mai Tuyết Tình nhìn không rõ lắm khuôn mặt của hắn.
Thân ảnh kia... Như thế nào... Như thế nào lại giống hẵn đến như vậy?
“giật mình sao?” Nam nhân kia lên tiếng, Mai Tuyết Tình biết là ai rồi!
Cổ lấy lại bình tĩnh, đè nén tâm tình khẩn trương mới vừa rồi, đúng là sợ chuyện không đâu!
Đưa bàn tay nhỏ bé sờ sờ lên bụng, trấn an tiểu bảo bảo trong bụng.
“Ngô Minh Tử, người như thế nào biết ta ở chỗ này?”
Tha hương gặp cố tri, Mai Tuyết Tình thật cao hứng.
“Không có chỗ nào là ta tìm không được!” Nam nhân hé mở miệng, không chút cố kỵ nở nụ cười.
Mai Tuyết Tình bận bịu hân lên.
Nam nhân kia như nghĩ tới cái gì nhìn chăm chú vào thân ảnh Mai Tuyết Tình, nàng có chút mập lên, trong ánh mắt toát lên vẻ tương tự cùng đau lòng.
Rất nhanh, hai người cùng dùng xong cơm nước.
Sơn Nam Hải bắc, ngồi nói chuyện phiếm.
Ngô Minh Tử đem những gì mình biết, những chuyện lạ từng gặp qua, cũng không hề dấu diếm kể lại hết cho Mai Tuyết Tình, pha trò chọc cười nàng, khi thì che mặt mà cười, khi thì cười to không ngừng.
Bầu không khí rất vui vẻ.
“Chứng kiến nàng có thể cười, ta rất vui vẻ!” Nam nhân kia nghiêm túc nói: **“Cái này đối với nàng cùng hài tử mới có lợi!”**
“Cám ơn người!” Mai Tuyết Tình trong lòng vô cùng cảm động.
Mấy tháng nay tới sinh sống ở biên cảnh, chỉ có Ngạo Mai, Trần Nhất Kiếm thường đến thăm qua nàng.
Hôm nay, Ngô Minh Tử viếng thăm, làm cho nàng cảm giác được. Bản thân mình cũng không có cô độc.
Nam nhân kia đứng dậy cáo từ.
“Ta có chuyện rất trọng yếu phải đi làm, có lẽ trong khoảng thời gian ba hay năm tháng gì đó không thể trở lại được, nàng phải tự mình bảo trọng thân thể!”
Nam nhân đứng dưới ánh chiều tà chuẩn bị rời đi.
Mai Tuyết Tình trong lòng cũng cảm thấy ấm áp.

“Được rồi, nàng cười lên tốt lắm... Sau này phải thường xuyên cười nhiều hơn!” Nam nhân kia quay người lại.

Trong tích tắc như vậy, lại làm cho Mai Tuyết Tình sinh ra ảo giác.

Ngô Minh Tử thân ảnh như thế nào có thể tựa như người kia, giống như thân ảnh tên nam nhân mà nàng đã oán hận kia đến như thế!

Bản thân mình cũng cần phải học cách tàn nhẫn của hắn!

Nhìn bóng lưng nam nhân kia biến mất, Mai Tuyết Tình nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Sau lúc mang thai, bản thân mình như thế nào lại đột nhiên dễ nảy sinh đa sầu đa cảm đến như vậy?

Trở lại gian phòng nhỏ của mình.

“Trần công tử? Người đến đây lúc nào?” Mai Tuyết Tình thật giật mình.

Không tới hai canh giờ, hai vị bằng hữu tới thăm.

Có bằng hữu từ phương xa tới thật chết đi được?

Nhưng, chuyện này cũng thật làm cho người ta quá kinh ngạc rồi, hình như bọn họ giống như có ước hẹn trước với nhau.

Trần Nhất Kiếm đứng dậy, **“Vừa tới. Người kia là ai?”**

Mặc dù, hắn không thấy được mặt, nhưng mà, hắn cảm giác được bóng dáng người nọ có chút quen thuộc.

“Một vị bằng hữu!” Mai Tuyết Tình mỉm cười đáp.

Trần Nhất Kiếm từ miệng Ngạo Mai biết được rõ ràng ngọn nguồn, cho nên, đối với thân phận của Mai Tuyết Tình, cùng với hành vi cử chỉ của nàng trước kia, cũng tìm được lời giải thích hợp lý rồi.

Vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Có lẽ, Hạng Ngạo Thiên người như vậy, chỉ có Mai Tuyết Tình với hành vi quái dị, mới có thể chế phục hắn.

Thật đáng tiếc, quan hệ hai người bọn họ lại đột nhiên biến thành bộ dáng hôm nay rồi!

Trần Nhất Kiếm chung quy cảm giác được nơi này vừa có gì kỳ hoặc, thế nhưng, chuyện riêng của nhà người khác, hắn cũng không tiện hỏi nhiều.

“Ngạo Mai bảo ta mang đến cho người một ít sách, nói người nếu cảm thấy nhàm chán, thì xem qua một chút sách!” Trần Nhất Kiếm đem một chồng sách, đặt lên trên bàn.

“Người vừa lại đi kinh thành nữa? Có phải đi thương lượng chuyện hôn sự giữa người cùng Ngạo Mai hay không?” Mai Tuyết Tình đùa nói.

Trần Nhất Kiếm có chút cười, **“Ngạo Mai nói, tỷ tỷ của nàng nếu như không tìm được nơi chốn tốt, nàng nhất định sẽ không xuất giá! Cho nên, hạnh phúc của ta toàn bộ ký thác lên trên người của người rồi!”**

Trước mặt Mai Tuyết Tình, Trần Nhất Kiếm không có chút gì lộ vẻ uy nghiêm của hoàng đế, bọn họ phảng phất như là lão bằng hữu, thường hay nói giỡn.

Mai Tuyết Tình thở dài nói: **“Ngạo Mai ở đâu, ta có thể đi khuyên nàng, nhưng mà, các tần phi ở hậu cung của người làm sao bây giờ? Người không phải muốn cho Ngạo Mai cùng với các nữ nhân khác, cùng nhau hầu hạ người chứ?”**

“Không có lý do gì, ta cũng không thể đuổi các nàng ấy đi!” Trần Nhất Kiếm cũng đau đầu.

Việc này Mai Tuyết Tình chung quy vẫn luôn theo dõi chuyện các tần phi ở hậu cung của hãn không buông tha.

Lấy nhiều nữ nhân như vậy, cũng không phải hãn tự nguyện, thỉnh thần thì dễ dàng, tổng tiền thần mới khó khăn.

Hôm nay, xử lý đám phi tần này như thế nào, thành ra chuyện làm hãn đau đầu nhất.

Nếu như không thể giải quyết đám phi tần này, ở hậu cung đưa hết ra ngoài, sau này có muốn đi cùng với Ngạo Mai, qua khỏi cửa ải một mình Mai Tuyết Tình này thôi cũng đã rất khổ sở rồi.

Nữ nhân này thật không tầm thường a!

“Người đã có đám nữ nhân bên mình, chưa từng an bài tốt, người còn ở nơi này làm cái gì? Mau quay về sống chung đi!”

Mai Tuyết Tình kéo hãn, **“Ta có thể cảnh cáo người, nếu còn không đem đám nữ nhân này xử lý cho tốt, ta sẽ không giúp người nói tốt đâu!”**

Trần Nhất Kiếm không thể tránh được rồi đi.

“Ngạo Mai à, nàng sao lại có một tỷ tỷ bá đạo như vậy chứ!”

Trần Nhất Kiếm thét lớn.

Thiên Long Hoàng triều, mùa thu năm thứ ba mươi mốt.
 Mùa mưa cũng mau chóng tới.
 Lượng mưa năm nay đặc biệt cũng hết sức dư dả.
 Xem ra đúng là một năm trúng mùa sung túc.
 Mai Tuyết Tình cũng hạn chế đi đến cửa hàng.
 Thân thể càng ngày càng nặng nề, cũng sắp tới thời kỳ sinh nở rồi.
 Mặc dù, tiền vốn là thứ tốt, thế nhưng, hài tử trong bụng nàng còn quan trọng hơn.

Nàng thuê một tiểu tử, trông coi toàn bộ mọi việc trong cửa hàng.
 Nhìn ngoài cửa sổ mưa phùn rả rích, Mai Tuyết Tình lại nghĩ tới cái hồ kia.

Hạng Ngạo Thiên trong thánh chỉ có nói, nàng cả đời này cũng không được quay trở lại kinh thành.

Ngay cả kinh thành cũng không thể đi, vậy cơ hội nàng quay trở về cái hồ trong ngự hoa viên, lại càng thêm khó khăn hơn.

Hiện giờ, lại có thêm một tiểu bảo bảo, năm nay hy vọng nàng quay về thế kỷ hai mươi mốt càng thêm xa vời rồi.

Ban đêm, nương của Tráng nhi đến ở cùng với Mai Tuyết Tình.

“Hôm nay cảm thấy thế nào?” nương của Tráng nhi quan tâm hỏi thăm.

“Ban ngày, có cảm giác bụng dưới lâm lâm đau quặng. Thế nhưng cũng không đau lắm!”

Mai Tuyết Tình rất cảm kích nương Tráng nhi đối với chính mình chiếu cố.

“Như vậy thật may mắn, sớm nghỉ ngơi đi!”

Hai người tắt đèn lên giường nằm nghỉ.

Mưa, càng lúc rơi xuống càng lớn. Một tiếng sấm vang rền, khiến cho người ta hãi hùng khiếp vía.

Đêm khuya canh năm.

Mai Tuyết Tình đột nhiên cảm thấy bụng dưới quặng thắt, đau ghê gớm.

Kịch liệt đau đớn, cơn đau nhanh chóng truyền khắp toàn thân.

Nương của Tráng nhi vội vàng đến nhà hàng sát vách, nhờ bọn họ giúp đỡ đi mời bà mụ. Nàng thì tranh thủ đốt lửa nấu nước sôi.

Mai Tuyết Tình đau đến nỗi không ngừng trở mình, lăn qua lăn lại. Đều nói, không dưỡng nhi, không biết cha mẹ ân. Đều nói, bất dưỡng nhi, chẳng phụ mẫu ân. (ý là: không nuôi dưỡng con cái, thì không biết ân dưỡng dục của cha mẹ)

Giờ đây, nàng đúng là thật sự cảm nhận được sâu sắc rồi.

Sinh hài tử đều không phải đau đớn giống nhau sao, loại đau đớn này đúng là đau buốt đến tê tâm liệt phế, làm cho nàng sống không bằng chết.

Thật sự nghĩ muốn chết cho rồi.

Bà mẹ vội vội vàng vàng chạy tới.

Cởi bỏ y phục Mai Tuyết Tình, kiểm tra tình hình thực tế hạ thể.

“Dùng sức... Dùng sức...” Bà mẹ cổ vũ nàng, **“Sắp ra rồi, sắp ra rồi!”**

Mồ hôi hột theo thái dương Mai Tuyết Tình không ngừng nhỏ xuống tí tách.

Nàng cắn chặt môi, máu đỏ tươi rướm đầy đôi môi tái nhợt.

Bà mẹ cầm lại một khối khăn tay đặt vào trong miệng nàng.

“Cố sức rặn... Cố sức rặn... Cũng sắp ra rồi!”

“Quan trọng nhất là phải đưa được thai nhi ra ngoài, phải thả lỏng cơ thể... điều hòa hơi thở... hít vào thở ra... đúng rồi... cứ tiếp tục như vậy...”

Mai Tuyết Tình làm theo lời bảo ban của bà mẹ, không ngừng làm đúng theo các động tác được chỉ dẫn.

Đau!

Phảng phất ngàn vạn lần bị róc xương lóc thịt, vô cùng đau đớn!

Cơn đau quặn thắt vùng bụng dưới, cái loại cảm giác đau đớn không cách nào biểu đạt được này, làm cho Mai Tuyết Tình nhịn không được buộc phải hét lớn.

“A... Đau...”

Tiếng kêu la trong đêm gió táp mưa sa, có vẻ như vậy mờ mịt, như có như không, hòa vào màn đêm mưa to gió lớn trở nên vô cùng bé nhỏ không chút gì đáng kể...

Một canh giờ trôi qua.

Hài tử, như vẫn còn lưu luyến ở lại trong thân thể mẫu thân, không chịu đi ra.

Trải qua thời gian dài giày vò, Mai Tuyết Tình khí lực tiêu hao dần, sức lực hầu như không còn.

Trên mặt đầm đìa mồ hôi, ướt đầm cả gối.

Thậm chí ngay cả tóc, cũng bị mồ hôi tẩm ướt, trở nên bết lại, rồi bời tản mát khắp đệm chăn.

Bà mẹ trên mặt cũng đầy mồ hôi hột.

“Xem ra đúng là khó sinh a...” Bà mẹ đặt mông ngồi xuống, thở hỗn hển, bắt đầu chà xát hai tay.

“Vậy làm thế nào bây giờ...” thanh âm nường của Tráng nhi tràn đầy lo lắng.

“Trước chuẩn bị một ít được cầm máu đi, người đến tiệm được mới mở kia thử xem một chút, nếu không có, chỉ có thể dùng tro cỏ cây thôi!”

Bà mẹ đúng là một nữ nhân có trách nhiệm.

Nường của Tráng nhi, dưới cơn mưa tầm tã vội vã chạy tới tiệm dược.

Chưởng quỹ vừa nghe nói, có người sắp sinh hài tử, vội vàng chuẩn bị dược tốt, lại còn theo nường của Tráng nhi tới.

Trước khi đi, hân đánh thức tiểu nhị đang ngủ, ghé bên tai tiểu nhị nói nhỏ, cần dặn vài câu.

Tiểu nhị nhanh chóng mặc quần áo, kỵ mã biến mất vào trong đêm mưa như trút nước...

Trong nhà Mai Tuyết Tình.

Nường của Tráng nhi nấu dược.

Nam nữ hữu biệt, chưởng quỹ tiệm dược đứng ở bên ngoài phòng sinh trợ giúp chỉ huy.

“Lão Thiên ah! Cầu xin ông khiến cho nàng ta thuận lợi sinh hạ hài tử, nếu nàng ta có chút sơ xuất gì, cả nhà chúng ta đều phải mất mạng!”

Chưởng quỹ chấp tay làm lễ, hướng về phía lão thiên lầm rầm cầu khẩn!

“Lại dùng sức, nhanh, ló đầu rồi...” thanh âm của bà mẹ hưng phấn hẳn lên, **“Thở ra... Hít vào... Dùng sức...”**

Mai Tuyết Tình cả người vô lực, nhưng trong lòng nàng so với ai khác cũng rõ ràng.

Nói nàng khó sinh?

Tại cổ đại khó sinh làm sao bây giờ? Hình như đều là mặc cho số phận, phó thác cho trời sao?

Nàng không sợ chết, đã chết, có thể trở về nhà cùng cha mẹ đoàn viên.

Nhưng mà, hài tử của nàng, làm sao bây giờ?

“Dùng sức... Dùng sức ah... Thời gian quá dài, hài tử sẽ bị ngộp mà chết mất!” Thanh âm của bà mụ vừa lại lo lắng hẳn lên.

Đúng rồi, nàng đã chết, hài tử cũng sẽ không sống được!

Không được!

Mai Tuyết Tình ra lệnh cho bản thân, nhất định phải đem hài tử sinh ra cho bằng được!

Mười tháng hoài thai thống khổ, bọn nàng cũng đã chịu đựng được rồi!

Không thể thua bước này!

Hạng Ngạo Thiên, ta để lại cho ngươi, chỉ có hài tử này thôi...

Ngươi nếu như vẫn còn niệm chút tình cũ, thì hãy thay ta nuôi lớn hài tử đi!

Mai Tuyết Tình dùng hết khí lực toàn thân ra sức đưa hài nhi ra...

“Me...” Một tiếng thê lương, thanh âm tuyệt vọng phát ra truyền đi...

Mai Tuyết Tình dùng hết khí lực cuối cùng, kêu gọi ra, nàng tưởng niệm thân nhân đã hơn một năm rồi...

Một tia chớp xẹt qua bầu trời đêm âm u.

Tiếng sấm nổ lớn vang rền, mưa, càng lớn hơn nữa, trút nước xuống xối xả...

Không biết, vốn là nghe được Mai Tuyết Tình bật tiếng kêu lớn phát ra từ nội tâm, hay là do tiếng sấm kinh động, những chú chim dừng lại nghỉ đậu trên cây, cũng đột nhiên hơi giật mình vỗ cánh bay lên...

Mai Tuyết Tình cảm giác toàn thân, đột nhiên trở nên nhẹ nhàng thoải mái, trong bụng áp lực không còn...

Nàng nở nụ cười yếu ớt, chìm vào trong bóng tối vô biên...

Rốt cục, có thể về nhà rồi!

Rốt cục, có thể nhìn thấy cha mẹ rồi!

“Oa... Oa...”

Tiếng khóc trẻ con vang dội, bầu trời đêm như bừng tỉnh...

Ngay cả mưa đang rơi tầm tã, vô cùng kỳ diệu đột nhiên ngừng hẳn.

Gió ngừng thổi.

Cây cũng ngừng lay.

Trên bầu trời, mây đen dần tan, lộ ra vầng trăng sáng vẫn vật.

Nhưng thật đáng tiếc, Mai Tuyết Tình không có nghe thấy, cũng không chứng kiến.]

Ban đêm trước khi Mai Tuyết Tình sinh nở.

Thiên Long Hoàng triều trong hoàng cung.

Hạng Ngạo Thiên tinh thần bất an, không ngừng đi qua đi lại.

“Hàn Thanh... Đông trang tiểu viện có phát hiện gì khác thường hay không?”

“Khải bẩm Hoàng thượng, ngày đêm đều có người bám sát theo dõi, không có gì khác thường!”

“Tình nhi... Nơi nào, hết thấy đều an toàn sao?”

“Khải bẩm Hoàng thượng, ngày hôm qua, có người hồi báo, người của chúng ta lúc nào cũng bảo vệ chung quanh công chúa, hết thấy đều bình an!”

“Ngạo Mai cũng khỏe chứ?”

“Khải bẩm Hoàng thượng, Ngạo Mai công chúa cũng rất tốt!”

Hoàng thượng hôm nay vốn là làm sao vậy?

Tinh thần có chút bất an!

Hàn Thanh nghi hoặc suy tư.

Có lẽ là mấy ngày nay khí trời âm u, mưa liên tiếp, là duyên cớ làm cho người ta tâm tình trở nên áp lực.

“Vậy là tốt rồi... Vậy là tốt rồi...” Hạng Ngạo Thiên tiếp tục bồi hồi .

“Chung quanh hồ có người tuần tra chứ?”

“Khải bẩm Hoàng thượng, lúc nào cũng có thị vệ tuần tra! Thịnh Hoàng thượng phóng khoáng trái tim!”

“Hảo... Hảo...” Hạng Ngạo Thiên bản thân cũng nói không rõ, hắc, vì sao tâm thần lại bất an như vậy.

... ..oOOo... ..

Hai mươi một thế kỷ.

Gia đình nhà họ Mai.

Bầu trời thành phố mây đen vần vũ.

Sấm vang chớp giạt, mưa to tầm tã trút xuống như thác.

“Mẹ, mẹ... Hôm nay chính là ngày đầu tiên con kiếm được tiền!”

Ngạo Sương lấy từ trong túi áo ra một số tiền.

Đôi vợ chồng lão ông họ Mai mừng rỡ.

Chưa từng có ai nghĩ rằng, Ngạo Sương với khả năng đánh đàn điêu luyện của mình, lại có thể tiện dụng thông thạo thành một nghề.

Tận mắt chứng kiến, đôi vợ chồng lão ông họ Mai không tiếc thứ gì tìm mọi cách chạy chữa bệnh cho nàng, trong lòng Ngạo Sương vô cùng cảm kích.

Trong một dịp tình cờ, nghe người ta nói, làm gia sư, dạy cho trẻ em những gia đình giàu có học cổ cầm, cũng có thể kiếm được tiền.

Ngạo Sương trong lòng chợt nghĩ đến.

Nàng cảm thấy bản thân mình có thể làm được.

Mặc dù nhạc cụ ở cổ đại so với ở hiện đại có chút khác nhau, thế nhưng, đã nắm vững quy tắc đánh đàn rồi cũng có thể suy ra cách đàn loại nhạc cụ tương tự.

Ngạo Sương tự bản thân vốn thông minh và khả năng lĩnh ngộ âm nhạc rất cao, đã mau chóng hiểu rõ. Nếu như thật có thể kiếm được tiền, như vậy cũng xem như là có chút báo đáp đối với ân tình đôi vợ chồng già nhà họ Mai.

Thuyết phục hai ông bà cụ, Ngạo Sương thử bắt đầu thăm dò khả năng chuyên nghiệp của bản thân.

Không thử không biết, thử lần đầu thật bản thân có chút hơi sợ.

Nhưng Ngạo Sương với trình độ đánh đàn của mình, thật thừa khả năng dạy học trò. Học trò của nàng cũng càng ngày càng nhiều, việc dạy đàn cũng càng ngày càng tốt. Bởi vậy, Sau khi Mai Tuyết Tình mất tích, kinh tế nhà họ Mai cũng không gặp phải khó khăn gì.

Chỉ có điều là, không ai nói ra nhưng trong lòng mỗi người đều hiểu rõ, đôi vợ chồng lão ông họ Mai giờ phút nào cũng khắc khoải nhớ thương đến con gái ruột của mình.

Ngạo Sương cũng thường trong đêm khuya ngồi lặng lẽ nhớ tới quê hương cùng người thân của mình.

“Mẹ... Hôm nay cha mẹ đã đi đến hồ nước trong công viên rồi sao?”

Ngạo Sương công việc bận rộn, dạo gần đây rất ít khi cùng đôi vợ chồng lão ông họ Mai đi đến chỗ cái hồ kia.

Trừ phi những lúc trời mưa, nàng thỉnh thoảng có thời gian, mới có thể đi cùng.

Hôm nay địa vũ là tốt rồi đại a!

Nàng muốn đi, nhưng là thiên quá muộn rồi!

“Đi, nhưng mà mưa quá lớn, cha con cứ một hai kéo mẹ trở về không cho đi!” Lão bà họ Mai đưa mắt lườm ông chồng già của mình một cái.

Ngạo Sương nở nụ cười.

Hai vị lão nhân này mặc dù đã qua tuổi năm mươi, thế nhưng vẫn ân ái như xưa.

Ngạo Sương thật rất hâm mộ.

Không biết, con gái của bọn họ, cô nương Mai Tuyết Tình kia, tính cách của nàng ta, không biết có phải cũng hiền hòa rộng rãi như thế hay không.

Thật sự dường như đã từng quen biết cô nương ấy!

Trên thế giới, thật xảo hợp lại có hai người xa lạ lớn lên giống nhau như đúc?

Nàng rất mong đợi được cùng Mai Tuyết Tình gặp mặt.

“Không được, ông nó, tôi còn muốn đi!” Lão bà họ Mai đột nhiên đứng lên, cầm lấy áo mưa mặc vào, dõm bước ra cửa.

“Này trời đang mưa to, bà đi ra ngoài đó làm gì?” Lão ông họ Mai với tay nắm lấy tay bà vợ kéo giữ lại, **“Bà nó, bà hôm nay làm sao vậy? Ngày mai hãy đi, không được sao?”**

“Không được, tôi phải đi ngay bây giờ!” Lão bà họ Mai nước mắt lưng tròng, **“Tôi hình như nghe được, Tình nhi đang kêu tôi kìa!”**

Lão bà họ Mai nước mắt tuôn rơi không ngừng...

Lão ông họ Mai cùng Ngạo Sương đều trở nên tĩnh lặng.

Trong lòng cảm thấy rất xót xa.

Có lẽ là do nhớ thương con gái quá độ, đã sinh ra ảo giác rồi chăng?

“Cha... Chúng ta đưa mẹ đi thôi!” Ngạo Sương mở miệng nói.

“Thôi được rồi...” Lão ông họ Mai không biết làm thế nào nữa, bất đắc dĩ chỉ còn biết khẽ gật đầu.

Không đi, suốt đêm nay cũng sẽ không thể ngủ.

Đi, tìm không được, xem như cũng cam lòng rồi.

Nếu Tình nhi lại không có tin tức gì, sợ rằng, bà lão nhà ông lại điên lên rồi.

Đã hơn một năm rồi, Tình nhi, con rốt cuộc đang ở nơi nào?

Cả nhà ba người mặc áo mưa vào, mang thêm cây dù, thẳng đến bên hồ mà đi.

Gió, lất phất mang theo những giọt mưa to bằng hạt đậu, đánh vào trên mặt, đau buốt.

Ngạo Sương tay cầm đèn pin, ở phía trước hai vị cao tuổi vừa chiếu sáng vừa hướng dẫn đường.

Đã hơn một năm rồi, con đường này, Ngạo Sương không biết, cô đã lui tới, đi biết bao nhiêu lần rồi.

Mỗi lần đều là hy vọng mà đến, nhưng rồi lại thất vọng mà về.

“Chầm chậm một chút... Từ từ thong thả một chút...”

Ngạo Sương dẫn đôi vợ chồng lão ông họ Mai đi lên cây cầu nhỏ.

“Đường trơn trượt, cha, mẹ, hai người nhất định phải cẩn thận...”

Ngạo Sương cố gắng hết mức hướng đèn pin chiếu sáng về phía trước con đường hai ông bà cụ đang đi.

“Ai nha...!” Thân ảnh chợt lóe, ánh sáng cùng cả thân ảnh cùng nhau rơi xuống trong hồ.

“Ngạo Sương...” Lão bà họ Mai hoảng sợ thất thanh kêu lớn.

Không một chút do dự, bà lão nhảy vào trong hồ, cố gắng nắm lấy tay Ngạo Sương kéo lên.

Phản ứng bản năng của một người mẹ, làm cho bà quên mất bản thân mình cũng vốn là một con vịt lên cạn. *(ý là người không biết bơi)*

“Ngạo Sương...” Lã ông họ Mai cũng nhảy xuống **“Bà nó ơi...”**

Ông lão vừa phát hiện, vợ ông so với ông còn sớm hơn một bước đã nhảy xuống hồ.

Rất nhanh, cả ba người biến mất tăm vào trong hồ nước.

Trên cây cầu nhỏ, Ngạo Sương cứ như vậy mang theo cây dù màu hồng phấn, theo gió ngã nhào...

Có vẻ như thế cô độc, tịch mịch.

Rất nhanh, gió ngừng lay động.

Mưa, cũng tạm hắt.

Ánh trăng, cũng lộ ra vẻ mặt tươi cười.

Hết thấy, đều trở về vẻ yên tĩnh.

Phảng phất như buổi tối hôm đó, giống như chưa từng phát sinh qua bất cứ chuyện gì.

“Hoàng thượng... Hoàng thượng...” Hàn Thanh vội vội vàng vàng chạy vào.

Hắn đã không còn giữ vẻ lạnh lùng bình tĩnh như ngày trước nữa.

“Hoàng thượng, Ngạo Sương đã trở về! Ngạo Sương đã trở về!”

Bất chấp lễ nghi quân thần, hắn hưng phấn lớn tiếng kêu lên, trong thanh âm nghèn nghẹn mang đầy vẻ ngây ngốc.

Hắn cao hứng đến khóc!

“Cái gì? Người ở nơi nào?” Hạng Ngạo Thiên kinh ngạc dừng lại nét bút trong tay.

“Ở Vô Tâm cung... Ta đã phái người đi mời thái y rồi!”

Hai người vừa nói vừa đi ra khỏi thư phòng.

“Người xác định đúng là Ngạo Sương?”

Hạng Ngạo Thiên đi như bay.

“Hoàng thượng, chính xác, khẳng định đúng! Nàng lại còn rất tinh táo!”

Hàn Thanh phảng phất như một hài tử cười rộ lên.

“Hoàng thượng, đồng thời cùng lúc Ngạo Sương xuất hiện, còn có hai vị lão nhân, hai vị lão nhân đó đang trong tình trạng hôn mê, ba người bọn họ tay nắm chặt lấy nhau không rời, mọi người phải dùng hết sức lực, mất rất nhiều hơi sức mới có thể tách rời ra!”

“Hả? Còn có chuyện như vậy sao?” Trong chớp mắt, Hạng Ngạo Thiên đã bước tiến vào Vô Tâm cung.

“Ngạo Sương... Ngạo Sương...” Vội vàng lên tiếng kêu lớn.

“Hoàng huynh...” Ngạo Sương vẫn còn chưa kịp thay y phục sạch sẽ, hấp tấp chạy ra.

“Hoàng huynh...” Thân ảnh nhỏ bé nhào vào trong lòng người anh trai thân thiết.

Nước mắt tuôn rơi như mưa.

Trời đất cũng bị làm cho cảm động.

“Hoàng huynh...” Ngạo Sương thân thể nhỏ bé, ngã vào trong lòng của Hạng Ngạo Thiên.

“Ngạo Sương...” Hạng Ngạo Thiên ôm lấy muội muội đột nhiên xuất hiện tiến vào nội thất.

Ngạo Sương thật sự rất kích động!

Nàng ngất đi!

Đem muội muội đặt ở trên giường, nhẹ nhàng hé mở y phục của nàng ra, ở đầu vai bày ra một bột hồng nhỏ.

Đúng thật là muội muội!

Hạng Ngạo Thiên cũng vô cùng vui sướng bật khóc.

Khai thái y dần theo vài ngự y vừa lúc chạy tới.

“Hai người kia ở nơi nào?” Hạng Ngạo Thiên hỏi Hàn Thanh.

“Tạm thời đã an bài chu đáo chỗ ở cho hai người họ!” Hàn Thanh sau giây phút vui mừng đã nhanh chóng khôi phục lại sự bình tĩnh thường có.

“Tốt, người dẫn bọn hắc qua đó xem một chút, nhất định phải làm cho bọn họ tỉnh táo lại!” Hạng Ngạo Thiên ý bảo Hàn Thanh đưa hai gã thái y khác đi xem hai người kia.

Nửa đêm giờ tý.

Ngạo Sương tỉnh táo lại.

Nàng đem chuyện mình như thế nào được cứu, như thế nào lại được người nhà họ Mai chiếu cố, cùng với việc như thế nào lại rơi xuống trong hồ, đơn giản tự thuật qua một lần.

“Người nói cái gì? Mai gia mất tích một người con gái cũng gọi là Mai Tuyết Tình?” Hạng Ngạo Thiên giật mình kinh ngạc, không thể tin được.

“Hoàng huynh nhận biết sao?” Ngạo Sương càng lại giật mình.

Hoàng huynh như thế nào lại nói là “cũng” gọi Mai Tuyết Tình?

Hình như Hoàng huynh cùng Mai Tuyết Tình kia dường như rất quen thuộc.

“Mai gia lão nhân đã tỉnh dậy chưa?” Hạng Ngạo Thiên hỏi Hàn Thanh.

“Đã tỉnh!” Theo lễ nghi mà nói, nam nhân vốn là không thể tiến vào tẩm cung của công chúa.

Hôm nay, Hàn Thanh trở thành ngoại lệ, hơn nữa vẫn luôn bên người Ngạo Sương săn sóc.

“Trẫm qua đó xem một chút...” Hạng Ngạo Thiên vội vã muốn làm cho mọi chuyện được minh bạch, Mai Tuyết Tình này có phải là Mai Tuyết Tình kia hay không.

Hàn Thanh thâm tình nhìn Ngạo Sương một cái, không thể không đi theo Hạng Ngạo Thiên rời khỏi Vô Tâm cung.

Mai gia phụ mẫu đang rơi lệ không ngừng.

Thấy một người trẻ tuổi khí vũ hiên ngang đi vào đến, vội vàng đứng lên, kéo tay hăn hỏi. **“Chàng trai trẻ, có nhìn thấy con gái của chúng tôi không?”**

Hạng Ngạo Thiên cau mày.

Hăn vốn là hoàng đế, cửu ngũ chí tôn, cao cao tại thượng, dám cả gan kéo tay hăn thật không có mấy người.

Hai người này, cũng quá to gan đi?

Quên đi, hôm nay cao hứng, không cùng bọn chúng tính toán so đo!

“Lệnh ái như thế nào xưng hô?” Hạng Ngạo Thiên tận lực đè nén xuống nội tâm đang kích động.

Hăn sợ lão nhân nếu nói ra, làm cho hăn thất vọng.

“Ngạo Sương... Hạng Ngạo Sương...” Lão bà họ Mai không nhịn được khóc rống lên, **“Chúng ta đúng là đặc tội người nào rồi, nên cả hai đứa con gái cũng bị mất tích!”**

Hạng Ngạo Thiên trong lòng như có một dòng nước ấm áp chảy qua.

Xem ra, muội muội Ngạo Sương trong lòng hai vị lão nhân này thật sự chiếm một vị trí rất trọng yếu, mới vừa tỉnh táo lại, liền nhớ thương lo lắng ngay đến Ngạo Sương.

Hạng Ngạo Thiên đưa ra quyết định, cho dù hai vị lão nhân này cùng Tình nhi không có chút quan hệ gì, hăn cũng muốn gia thưởng cho hai người này.

“VẬY người kia?” Hạng Ngạo Thiên thật rất muốn nghe, bọn họ nói đến ba chữ kia, rốt cục cũng lọt vào tai hăn.

“Mai Tuyết Tình!” Nhắc tới tên con gái ruột của chính mình, Lão bà họ Mai không nhịn được nước mắt càng không ngừng tuôn rơi.

“Trẫm có biết một người tên là Mai Tuyết Tình!” Hạng Ngạo Thiên có một loại dự cảm, bọn họ hăn chính là chính cha mẹ của Tình nhi.

Cho nên, hăn không chút nào do dự nói ra.

“Hoàng huynh, huynh có thật biết Mai Tuyết Tình không?” Ngạo Sương bất chấp thân thể suy yếu, đến thăm Mai gia lão nhân, không nghĩ tới, vào vào đến cửa đã nghe được câu nói kia. Đúng là hoàng huynh có biết Mai Tuyết Tình!

Thật sự là lão Thiên có mắt a!

“Cái gì, chàng trai, cậu cũng có biết một người con gái tên là Mai Tuyết Tình hay sao?”

Lão bà họ Mai cũng không ngó xem bản thân mình đang ở nơi nào, cùng với người phương nào nói chuyện, dùng sức lay lay cánh tay Hạng Ngạo Thiên.

“Cô ấy ở nơi nào?” Lão bà họ Mai hận bản thân không thể lập tức đến gặp, Hạng Ngạo Thiên thuận miệng nói **“Mai Tuyết Tình”**.

Hàn Thanh tiến lên, nhẹ nhàng đẩy tay Lão bà họ Mai ra, **“Lão nhân gia, ngài ngồi xuống hăn nói, Hoàng thượng sắp bị ngài lay đến chóng mặt rồi!”**

Hàn Thanh luôn lạnh như băng, hôm nay cũng hài hước hăn lên.

“Cái gì? Cậu là Hoàng thượng?”

Lão bà họ Mai nhìn chăm chăm vào Hạng Ngạo Thiên trong vài giây, sau đó nhìn về phía ông chồng già của chính mình.

“Ông nhà nó, hăn nói hăn là Hoàng thượng, có phải chúng ta đang nằm mơ hay không?” Lão bà họ Mai cảm thấy thật hồ đồ.

Lão ông họ Mai dường như tỉnh táo hơn.

Ngạo Sương xưng hô với người trẻ tuổi trước mắt, là “Hoàng huynh”, như vậy đã nói lên, hăn chính là người anh trai mà Ngạo Sương thường hay nhắc tới, chính là Hoàng thượng.

“Chàng trai trẻ, chúng ta vừa mới tỉnh lại, còn có chút hồ đồ! Cậu cũng đừng cười chê chúng tôi!”

Lão ông họ Mai đối với cô gái “Mai Tuyết Tình” Hạng Ngạo Thiên nói đến cũng rất kinh ngạc, chỉ mong đó thật đúng là con gái của mình.

“Bây giờ chúng tôi thật chỉ muốn gặp cô gái tên gọi Mai Tuyết Tình kia, không biết chàng trai trẻ, cậu có thể giúp chúng tôi được toại nguyện hay không?” Trong thanh âm lộ ra vẻ cấp bách cùng cầu xin.

“Nàng đang ở bên ngoài cung, như vậy đi, ngày mai đưa hai người đi, như thế nào?” Hạng Ngạo Thiên đối với hai vị lão nhân thật sinh cảm

giác rất tự nhiên chân thật, “**Trước nghỉ ngơi đi, các người cũng đã mệt lắm rồi!**”

Giọng điệu nói chuyện cũng trở nên khách khí.

Có lẽ, bọn họ, thật sự chính là nhạc phụ nhạc mẫu của mình đây!

Mặc dù Mai gia phụ mẫu rất vội vàng, thế nhưng, Hoàng thượng cũng đã nói rồi, cũng không có cách nào phản bác.

Một đêm dài không ngủ.

Trời vừa mới tờ mờ sáng.

Một con tuần mã chạy vội ra khỏi kinh thành. Tuần mã thân mình ướt sũng từng giọt nước sáng lấp lánh, người ngồi trên mình con tuần mã, càng lại như thế. Không biết vốn là mồ hôi, hay chính là nước mưa đêm qua đọng lại. Ngay tại cửa cung. Người cưỡi ngựa sau khi đem tin tức nói cho Hàn Thanh biết, liền kiệt sức ngã nhào té xuống mặt đất.

“Truyền thái y, không tiếc bất cứ thứ gì, mau cứu hãn tể lại!” Hàn Thanh rành mạch phân minh dặn dò.

Hắn liền vội vàng một mạch chạy vào hậu cung. Hạng Ngạo Thiên đang sửa sang lại đồ vật, chuẩn bị xuất phát.

Hàn Thanh cúi xuống ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ mấy câu. Hạng Ngạo Thiên cực kỳ hoảng sợ. **“Ta lập tức đi ngay, người đưa Ngạo Sương cùng Mai gia lão nhân đồng hành, thuận tiện mang theo Khai thái y. Được rồi, trong cung không phải còn có một viên hoàn hồn đan sao, mau chóng mang tới đây!”**

Hạng Ngạo Thiên người đã đi tới ngoài cửa. Mang theo viên hoàn hồn đan, Hạng Ngạo Thiên giục ngựa rời đi. **“Tình nhi, nàng cần phải kiên trì trụ lại, ngay cả nếu như nàng hận ta, không hề nhớ đến ta, cũng có thể, nhưng mà, nàng nhất định phải khỏe mạnh còn sống!”** Hạng Ngạo Thiên trong lòng không ngừng thầm cầu khẩn.

Ban đêm. Hạng Ngạo Thiên đi đến biên cảnh.

Truy Phong mệt mỏi thở hổn hển. Con ngựa tuy là súc vật. Nhưng cũng vốn có linh tính. Nhất là một tuần mã quý báu. Dọc theo đường đi có dịch trạm của triều đình, có thể nghỉ chân, thay ngựa. Nhưng Hạng Ngạo Thiên chỉ ở ven đường dừng lại một lần duy nhất. Người ngựa ăn qua loa một chút. Sau khi nghỉ ngơi ngắn ngủi, lại liền lập tức lên đường.

Mai Tuyết Tình vẫn còn đang trong tình trạng hôn mê. Đã qua một ngày. Hài tử an tĩnh ngủ. Nương của Tráng nhi khi hài tử khóc nỉ non, thì cho hắn uống chút nước, hoặc đút cho hắn một chút nước cháo.

Nhưng mà cứ như vậy cũng không phải là kế lâu dài ah! Mai Tuyết Tình bất tỉnh, hài tử ngay cả chút sữa mẹ cũng chưa được bú qua.

Hạng Ngạo Thiên phá cánh cửa xông vào.

“**Hoàng. . . .**” Nương của Tráng nhi không biết nên như thế nào xưng hô. Mai Tuyết Tình xem như ở nơi này ẩn cư, cho nên, nương của Tráng nhi cảm giác được, Hoàng thượng khẳng định cũng không muốn bại lộ thân phận.

Hạng Ngạo Thiên hướng về phía nàng khoát khoát tay, ý bảo hần không cần hành lễ. “**Là một hoàng tử!**” Nương của Tráng nhi cao hứng nói cho hần biết.

Hạng Ngạo Thiên không có phản ứng gì thái quá. Hần ngồi ở bên giường, đưa bàn tay to nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Mai Tuyết Tình.

Không một lời nói.

Mai Tuyết Tình không chút sức sống nằm yên lặng trên giường. Trên người mặc một áo ngủ bằng gấm màu tím hoa cà. Càng làm tăng thêm sắc mặt tái nhợt của nàng. Dường như nhớ tới cái gì, hần từ trong lòng móc ra một viên dược hoàn, sau khi nghiền nát, banh miệng của Mai Tuyết Tình ra bỏ vào.

Nương Tráng nhi nhanh chóng đưa đến một chén nước. Không bao lâu, chương quỹ của hiệu thuốc đưa đến tặng một bao dược. Thấy hoàng đế ở đây, hần đem tình hình Mai Tuyết Tình sau khi sinh xuất huyết như thế nào, đến lúc rơi vào tình trạng hôn mê như thế nào, nhất nhất toàn bộ báo cho biết. “**Không có gì nguy hiểm nữa rồi, thế nhưng, lại không có chút dấu hiệu gì tỉnh lại!**” Chương quỹ cũng cảm thấy khó hiểu. Hần không phải là một chương quỹ bình thường như vậy, dù gì cũng là một ngự y có danh tiếng trong cung.

Chỉ là, Mai Tuyết Tình không nhận ra mà thôi. Chương quỹ lui ra. Hạng Ngạo Thiên vẫn cứ ngồi yên lặng cầm lấy tay nàng.

Lúc gà gáy.

Hần vẫn đang ngồi yên lặng.

Khi từ phía chân trời ló sáng.

Hần vẫn còn đang ngồi.

Mãi đến lúc Nương của Tráng nhi bừng tới một chậu nước nóng. Hạng Ngạo Thiên mới đứng dậy. Tiếp nhận khăn tay từ trong tay nương của Tráng nhi, vắt khô nước, nhẹ nhàng lau mặt cho Mai Tuyết Tình.

Nương của Tráng nhi thật sự nhìn không được, nàng né đi ra ngoài, nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

“Tình nhi, ta tới là nói cho nàng biết vài chuyện!” Hạng Ngạo Thiên cố chấp cho rằng, Mai Tuyết Tình nhất định có thể nghe thấy.

“Chuyện thứ nhất, Ngạo Sương đã trở về, còn có phụ mẫu của nàng, mặc dù ta không xác định, thế nhưng, bằng trực giác, ta cho rằng, bọn họ đúng là phụ mẫu của nàng. Bọn họ đang trên đường tới đây!”

“Chuyện thứ hai, nàng nhất định phải tỉnh lại. Nàng nếu vĩnh viễn không tỉnh lại, hài tử sẽ bị chết đói. Nàng phải chịu nhiều thống khổ như vậy cố gắng sinh ra hắc, vốn là tại sao? Nàng nghĩ muốn đem hắc, lưu lại cho ta sao? Nếu như nàng ra đi, ta sẽ làm cho hài tử, theo nàng cùng đi! Ta nói được thì làm được!”

“Chuyện thứ ba, ta còn muốn hồi cung xử lý một chuyện, không thể ở lại đây cùng với nàng rồi! Việc này, quan hệ đến tương lai của nàng và ta! Tình nhi, có đôi khi, những gì nghe được và chứng kiến, không nhất định là chân thật! Ta, không dám hy vọng xa vời nhận được sự tha thứ của nàng, thế nhưng, nàng nhất định phải khỏe mạnh trở lại!”

Lấy từ trong lòng ra một vòng tay màu tím, trịnh trọng mang vào cổ tay trắng như ngọc của Mai Tuyết Tình. Cúi đầu, nhẹ hôn lên đôi môi tái nhợt không hề có chút sắc huyết của Mai Tuyết Tình.

“Tình nhi, nàng hiện giờ, ngay cả có đánh ta một bạt tai, ta cũng không tức giận! Bởi vì như vậy có thể nói rõ nàng đã tỉnh dậy!”

Đứng lên, đi tới bên cái nôi của hài nhi. Không biết từ khi nào, hài tử đã tỉnh dậy. Đôi mắt to tròn đen nhánh, sáng ngời, trong suốt, đang nhìn chăm chăm vào Hạng Ngạo Thiên. Sau đó, hài tử cười. **“Hài tử, không phải trái tim phụ hoàng tàn nhẫn, sinh mệnh người cùng mẫu thân người, vốn là gắn liền với nhau!”**

Sau đó, không chút do dự kiên quyết tiêu sái.

Đón ánh sáng mặt trời rực rỡ.

“Oa...oa...oa...” Hài tử không biết là nghe hiểu được lời nói vừa rồi, hay là vì đói bụng, tứ chi loạn đạp, khóc lớn lên.

Mai Tuyết Tình bất an cau chặt mày.

Quá mệt mỏi rồi!

Nhà ai hài tử đang khóc?

Ầm ỉ chết người đi được! Cố lấy hết sức, nàng mở mắt ra.

Hài tử!

Hài tử của ta!

Không để ý sau khi sinh thân thể suy yếu, nàng ngồi bật dậy. **“Ai nha, muội muội, người đã tỉnh dậy?”** Nương của Tráng nhi trong thanh âm tràn đầy vui sướng. **“Người cũng ngủ một ngày một đêm rồi!”** Ôm lấy hài tử, đưa cho Mai Tuyết Tình xem, **“Tiểu nam hài nhi!”** Mai Tuyết Tình tiếp nhận thân thể bé nhỏ kia, một tầng sương mù che khuất đôi mắt. Bé trai, hay bé gái, đối với nàng mà nói, đều giống nhau!

Đây, chính là hài tử của nàng!

Nàng hoài thai mười tháng, lao lực thể lực sinh hạ hài tử.

Cái loại đau đớn banh da xẻ thịt này, làm cho nàng tưởng rằng, chính mình thật sự phải đi gặp lão diêm vương rồi! Trong lòng, thân thể nhỏ nhắn mềm mại, trên làn da tay trắng nõn, còn có một vết son nhỏ. Hài tử đang khóc thút thít, đột nhiên mỉm cười! Một loại kiêu hãnh của bản năng người mẹ, nảy lên trong lòng! Mai Tuyết Tình đã ngã lòng.

Lúc đầu, đưa ra quyết định sinh hạ hài tử là đúng!

Mặc dù, đứa trẻ này không có phụ thân, nhưng mà, hẳn còn có mẫu thân! Lấy chính năng lực của nàng, đem hài tử nuôi lớn, cũng tốt lắm! Về phần quay về thế kỷ hai mươi mốt, cứ như vậy chờ đợi cơ hội là được rồi! Cho dù quay về thế kỷ hai mươi mốt, Mai Tuyết Tình cũng không thể nào để lại hài tử một mình! Muốn cùng nhau quay về! Cho dù là lúc rơi vào trong hồ nước có chết đuối, nàng cũng cam tâm tình nguyện!

“Đại tỷ, hài tử cười! hẳn có thể nhìn thấy ta sao?” Mai Tuyết Tình sau khi trong lòng hạ quyết, tâm tình cũng thư thái vui sướng hơn rất nhiều. **“Cái gì cũng nhìn không thấy! Nhìn người cười, có lẽ là mẫu tử liên tâm đó!”** Nương của Tráng nhi đột nhiên nhớ tới cái gì, cúi xuống sát bên tai Mai Tuyết Tình, khẽ nói, **“Hoàng thượng tới, mới vừa đi!”**

“Hắn...” Mai Tuyết Tình cố gắng che dấu sự kinh ngạc, **“Ta. . . Không nhận ra cái gì Hoàng thượng!”** Nhưng mà, vòng tay trên cổ tay, như lại nhắc nhở nàng, thật sự có người đã tới. Thế nhưng, vòng tay có giá trị liên thành như vậy, nàng rõ ràng đã bán! Như thế nào lại có thể lại rơi vào trong tay của người kia rồi? Không hề suy nghĩ nhiều đến chuyện đó.

“Đại tỷ, hài tử có phải đói bụng hay không?” Bây giờ, điều duy nhất có thể khiến cho nàng quan tâm đến, chính là hài tử trong lòng của nàng.

Hai người bận bịu hẳn lên.

Nâng nhẹ đầu vú, khẽ bóp nặn sữa. Đúng vậy, trước mặt, hài tử vốn là trọng yếu nhất!

Trên quan đạo.

Hàn Thanh hộ tống xe ngựa của Mai gia lão nhân cùng Ngạo Sương, chậm rãi đi tới. Xe ngựa tốc độ đi không bằng kỵ mã.

Mặt trời lặn sau dãy núi hướng tây. Chân trời rắng đỏ, đập vào mắt.

Một nhà trọ ở phía trước.

Xe ngựa dừng lại.

Trên chiếc xe thứ nhất, một nữ tử tuổi còn trẻ, dung mạo xinh đẹp bước xuống. Trên chiếc xe thứ hai, hai vị lão nhân trạc gần năm mươi tuổi bước xuống. Kỳ thật bọn họ thân tình quắc thước, nói là lão nhân, vốn chỉ là so với những người cùng đi theo mà thôi.

Đoàn người bao trọn cả tòa nhà trọ.

Buổi tối đã tới. Sau khi dùng xong cơm tối, tắm rửa xong xuôi, mọi người đều tiến vào mộng đẹp.

Ngạo Sương không hề buồn ngủ. Ngày hôm qua hồi cung đến bây giờ, nàng cùng Hàn Thanh tổng cộng nói với nhau chưa quá mười câu. Đã hơn một năm rồi, không biết Hàn Thanh có tốt không?

Rón ra rón rén đi tới trước cửa phòng của Hàn Thanh. Nhẹ nhàng gõ cửa. Trong phòng Hàn Thanh đang chuẩn bị đi ngủ. Hẳn cảnh giác khép lại vạt áo. “kéett. . . .” Cửa phòng được đẩy ra. Hai người không nói gì chỉ nhìn nhau thỏa lòng nhớ mong (*nguyên văn: vô ngôn tương vọng*). Lặng im không nói gì. Tất cả như không nói gì cũng hiểu.

“Công chúa, trời đã tối, không biết người còn có chuyện gì?” Hàn Thanh đánh giá bốn phía không người nào, nhẹ giọng hỏi.

Ngạo Sương chột bước vào trong phòng, đóng cửa cài chốt lại.

Không hề cố kỵ nhào vào trong lòng Hàn Thanh.

Hai tay choàng qua thắt lưng của người mà nàng mong nhớ ngày đêm, khóc thút thít.

Hàn Thanh hai tay không biết nên đặt ở nơi nào.

“Công chúa. . . . Công chúa. . . .” Trong lòng bối rối, thân thể cứng đờ làm cho hẳn nhất thời không dám thất thố. Nghe được Hàn Thanh gọi chính mình là “Công chúa”, Ngạo Sương nước mắt càng lúc càng không ngừng chảy xuống như mưa.

Không lâu sau, trên ngực áo Hàn Thanh, ướt đẫm một mảng.

Trái tim phẳng phất cũng đã bị thấm ướt. Hắn đem bàn tay to của chính mình tìm được nơi đi. Gắt gao đem thân thể mềm mại ôm sát trong lòng.

“Ngạo Sương...” Không có xưng hô thân phận khác biệt, không có thân phận cao quý, hắn quyết định không hề che dấu sự kích động của chính mình.

“Hàn Thanh, ta tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại người nữa rồi!” Ngạo Sương khóc to thành tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng ngửa lên. Gương mặt ràn rụa nước mắt như cánh hoa lê mang theo nước mưa đau đớn động lòng người.

Hàn Thanh đưa bàn tay to thô ráp lau đi lệ vương trên má nàng. Hai người đôi mắt đẫm lệ tương vọng.

Thời gian phẳng phất như dừng lại. Hàn Thanh cúi đầu, môi cách đôi môi Ngạo Sương càng lúc càng gần. Rốt cục, hai đôi môi ấm áp dán dính vào nhau. Không khí nóng lên. Hai khối thân thể cũng nóng lên. Nhẹ nhàng thanh âm ừm ừm khẽ vang lên.

Hôn nhau đắm đuối, đã hơn một năm tương tư cùng nhớ thương!

Ngạo Sương đôi tay nhỏ bé không biết từ khi nào đã đưa lên đỡ sau gáy của Hàn Thanh.

Thân thể nhỏ bé càng không ngừng ở trong lòng Hàn Thanh cọ xát. Đôi môi mềm mại cũng tích cực chủ động đáp lại nụ hôn của hắn. Hàn Thanh huyết mạch sôi trào. Dùng hết lý trí cuối cùng, Hàn Thanh đẩy Ngạo Sương ra, **“Nào, chúng ta cùng ngồi xuống trò chuyện.”**

Hắn sợ cứ tiếp tục như vậy chính mình cầm giữ không được, sẽ làm ra những chuyện quá phận.

Ngạo Sương kéo hắn đến bên giường ngồi xuống. Gấp rút vén áo của mình lên, cầm lấy bàn tay to của Hàn Thanh, đặt lên trên ngực mình, **“Hàn Thanh, người sờ sờ...”**. Hàn Thanh sắc mặt đại biến. Nữ nhân mà hắn yêu thích như thế nào mới vừa trở về, tính tình cũng đại biến rồi đây!

“Ngạo Sương...” Việc làm như vậy thật quá phận không thể làm được! Hàn Thanh nhắm mắt lại, mắt không nhìn tâm sẽ tịnh. Bằng không, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi. Hắn nghĩ muốn rút tay của mình về. Ngạo Sương kéo tay hắn lại, không cho hắn lui bước. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tràn đầy dáng vẻ tươi cười.

Hàn Thanh theo ý tứ của nàng, đưa tay lướt đến những chỗ nàng hướng đến. Gương mặt lãnh đạm, hai mắt nhắm chặt một lòng không dám hé nhìn,

“Ti...” một tiếng, đột nhiên tay hắn dừng lại, giữ lấy y phục của Ngạo Sương, ánh mắt mở to sáng rực như đuốc, trong mắt tràn đầy sự phẫn nộ.

“Người nào làm thương tổn nàng?” Một đường cắt khá dài hình thành vết sẹo mờ nhạt khó có thể thấy được.

Vết sẹo màu hồng nhàn nhạt dưới ánh nến lơ mờ, hiện rõ mồn một trông càng thêm gai mắt.

“Bệnh của ta, đã được chữa khỏi hẳn rồi!”

Mỉm cười sung sướng, dựa mình vào trong lòng Hàn Thanh, Ngạo Sương nhẹ nhàng kể ra lai lịch của vết sẹo. Còn nữa, nàng còn kể cho hắn nghe cuộc sống của mình đã trải qua ở thế kỷ hai mươi mốt. Hai người ôm nhau, tỉ tê tâm tình suốt một đêm không ngủ.

Trời vừa rạng sáng song mã xa đã lên đường rong ruổi, mãi đến khi mặt trời khuất bóng mới dừng lại tìm chỗ nghỉ tạm.

Mấy ngày sau, cuối cùng cũng đã tới biên cảnh.

Mai Tuyết Tình đang cho hài tử bú. Hàn Thanh tiến lên phía. **“Công chúa, người xem ai tới?”**

Mai Tuyết Tình còn chưa kịp phản ứng lại, Hàn Thanh đã vội lùi bước lại để lộ ra hai bóng người ở phía sau.

Mai Tuyết Tình khó tin nhìn chăm chú vào hai người kia. Nàng đầu tiên lắc đầu, sau đó cắn mạnh một cái vào môi của chính mình.

Đau quá! Thật không phải nằm mơ!

“Mẹ... Cha... .”

“Tình nhi... .”

Tất cả đồng thanh kêu lớn lên.

Ba người, gắt gao ôm chầm lấy nhau không rời.

Tiếng khóc vang cả một góc trời.

“Oa... Oa. . . .” Tiếng khóc trẻ con đột nhiên vang lớn.

Tiếng khóc lớn của trẻ con chọc thủng không gian, làm bừng tỉnh mọi người.

Đứa bé bị đè ép trong lòng Mai Tuyết Tình phát lên tiếng khóc lớn như kháng nghị. Mai Tuyết Tình sức tình nhẹ nhàng bế hài tử đưa xuống.

Vừa ngẩng đầu, xảy ra một chuyện càng làm cho nàng thêm kinh ngạc.

Bên giường, còn có một người con gái đang đứng! Cô gái ấy so với nàng thật giống nhau như đúc!

Nhưng mà, thật ra nàng ấy so với nàng càng quyến rũ ôn nhu hơn. Môi không tô son mà vẫn đỏ thắm, mi không vẽ mà vẫn đen nhánh. Quả thật là

một người con gái xinh đẹp, một tạo vật tinh xảo nhất thiên hạ!

“Hạng Ngạo Sương...”

“Mai Tuyết Tình...”

Cả hai đồng thanh lên tiếng kêu!

“Me... Cha...” Mai Tuyết Tình thật không có cách gì tin mọi chuyện ở trước mắt là sự thật, **“Đây là chuyện gì xảy ra vậy? Mọi người như thế nào lại có thể ở cùng một chỗ?”**

“Một hai câu nói có nói cũng không có rõ đâu! Sau này khi nào có thời gian, từ từ mới nói đi!” lão ông họ Mai trong lòng rối rức cũng cất được gánh nặng.

Con gái thân yêu của chính mình cuối cùng cũng đã tìm lại được rồi, cái gì cũng không cần phải lo nữa, bọn họ một nhà có thể đoàn tụ rồi! bà vợ của lão cũng không còn phải đau buồn khóc lóc nữa!

Tiếng khóc.

Tiếng cười vui.

Bầu không khí ngập tràn hạnh phúc, tại đây, một trấn nhỏ vô danh nơi biên cảnh, tỏa ra khắp nơi niềm hạnh phúc vô biên.

Chưa tới mấy ngày, người của Vô Ưu bổ trang cũng đều chạy tới. Trấn nhỏ nơi biên cảnh lần nữa nhộn nháo ầm ĩ! Thân nhân gặp lại, không nói gì mặc cho lệ tuôn như suối.

Sau đó, tiếng chuyện trò hòa quyện cùng tiếng cười vui vể vang cả một góc trời.

Thế nhưng, bọn họ không hề biết, có một hồi cuồng phong bão táp sắp xảy ra.

Vài ngày sau khi không khí náo nhiệt qua đi, Mai Tuyết Tình thúc giục mọi người trở về, dần dần mọi người tản đi. Ngạo Mai cũng muốn trở lại cửa hàng. Ngạo Sương từ sau khi trở về, vẫn còn chưa có thời gian cùng với hoàng huynh trò chuyện. Hàn Thanh thì lại càng bị công vụ quán thân.

Cuối cùng mọi người cũng đã tản đi hết.

Mọi chuyện trở về vẻ tĩnh lặng vốn có.

Bề ngoài đều yên ả.

Nhưng tại trấn nhỏ, bầu trời u ám, gió giật sấm rền, tràn ngập bầu không khí nặng nề như báo hiệu giông tố sắp tới.

Đêm khuya tĩnh lặng.

Mai gia, một nhà ba người đang ngồi quây quần bên nhau.

Mai gia nhị lão, vừa lại nước mắt giàn giụa.

“Nếu mà biết, có thể đến nơi này, tôi đã bán quách nhà cửa, cửa hàng cho xong, còn nữa tiền bạc tiết kiệm gửi ở ngân hàng cũng đem rút hết ra! Bây giờ thì tốt rồi, chúng ta cái gì cũng không mang theo đến đây, ngay cả một bộ quần áo cũng không mang đến, con bà nó, mặc cái bộ y phục này, thật không quen, không được tự nhiên chút nào hết!”

Mai mẫu oán giận.

Vừa nghĩ đến nhà cửa, tài sản ở thế kỷ hai mươi mốt, Mai mẫu liền cảm thấy đau lòng.

Mai phụ dường như hiểu được tâm tư của Mai mẫu, cả đời làm lưng vất vả cực khổ, tích cóp dành dụm mới có được chút xíu sản nghiệp, vậy mà nói quẳng đi là quẳng đi rồi, bất luận là ai, cũng khó mà có thể tiếp nhận được!

Ông vội an ủi bạn già, **“Tiền tài đều là vật ngoài thân, chúng ta một nhà ba người giờ đã được đoàn tụ, là tốt lắm rồi! Người được bình an là tốt rồi! Bình an là tốt!”**

Kỳ thật, ông cũng thấy đau lòng.

Thế nhưng, một câu nói “Người bình an là tốt rồi”, làm cho tâm tình ba người gia đình họ Mai cũng trở nên thoải mái hơn rất nhiều.

Nhìn thấy miếng ngọc được chạm trổ tinh xảo trên người tiểu ngoại tôn, Mai gia phụ mẫu mặt mày hớn hờ.

Đề tài, cũng tự nhiên như vậy mà chuyển sang chuyện liên quan đến Mai Tuyết Tình.

Ở trước mặt cha mẹ của mình, Mai Tuyết Tình không hề che dấu, nàng đem chuyện xảy ra giữa mình cùng Hạng Ngạo Thiên, cặn kẽ kể ra từ đầu chí cuối, không chút gì dấu diếm.

“Ôi chao, xem ra tên tiểu tử đó, nhân phẩm cũng không tệ lắm, nhưng mà...” Mai phụ thở dài một hơi, **“Hắn thân là hoàng đế, bên**

người có nhiều phi tử như vậy, Tình nhi của chúng ta thật phải chịu nhiều ủy khuất rồi!”

“Tôi không đồng ý!”

Mai mẫu dứt khoát phản đối, **“Tôi không thể nào chấp nhận được chế độ hôn nhân của bọn họ! Hẳn nếu thích Tình nhi của chúng ta, thì phải ly hôn với các phi tử, bằng không, tôi kiên quyết phản đối! Cho dù Tình nhi có hài tử rồi, chúng ta đây cũng không sợ, bằng vào nhà chúng ta ba người cùng cố gắng, chẳng lẽ ngay cả một hài tử cũng nuôi không nổi sao?”**

Mai mẫu đối với việc con gái bảo bối của mình phải chịu sự ủy khuất, rất không bằng lòng!

“Hơn nữa, hẳn không ngờ còn quá đáng hơn, chẳng biết tại sao lại hạ cái chiếu chỉ quái quỷ gì đó, phế đi thân phận công chúa của Tình nhi nhà chúng ta, lại còn cấm không cho trở lại kinh thành! Chỉ bằng vào điểm này, tôi đã dứt khoát không muốn nhìn thấy hẳn nữa!”

Đúng là khốn kiếp, dứt khoát không muốn gặp, chỉ khiến cho con gái phải chịu thêm thương tổn mà thôi!

“Đúng vậy, không cho con trở lại kinh thành, như vậy chúng ta sẽ không có khả năng quay về nhà ở thế kỷ hai mươi mốt rồi!” Mai Tuyết Tình lẩm bẩm nói.

“Đúng vậy!” Mai phụ tiếp lời, **“Bây giờ cả nhà chúng ta ba người ở cùng một chỗ rồi, chuyện quay về nhà cần phải bàn bạc kỹ lưỡng hơn! Tốt nhất cũng đừng có quá nhiều kỳ vọng, cho dù không thể quay về, chúng ta cả nhà ba người được cùng ở cùng nhau, cũng không có gì phải buồn phiền nữa!”**

Những lời Mai phụ nói, khiến cho Mai mẫu cùng Mai Tuyết Tình đều tán thành.

Đúng vậy, còn có gì phải lo buồn, so với việc cả nhà ba người, bình bình an an, cùng sinh sống bên nhau vui vẻ, không phải là niềm hạnh phúc mà bất cứ ai cũng ao ước hay sao!

Mai Tuyết Tình không nghĩ tới cha mẹ của mình lại khoáng đạt thông hiểu như vậy, ra sức ủng hộ chính mình.

“Mẹ... Cha... Hay là, chúng ta đi thôi, đến một nơi thật xa, một nơi mà không ai có thể tìm ra được chúng ta!”

Mai phụ thoáng nhìn qua con gái bảo bối của chính mình, có đúng là con gái bảo bối của mình khônh! Quả thật là có một số việc, không thể hiểu hết nó được.

“Khắp thiên hạ, không phải chỗ nào cũng là đất của vua sao, chúng ta còn có thể đi nơi nào? Ngay cả có qua lãnh thổ nước ngoài, bằng vào thế lực của hă, cũng có thể dễ dàng tìm ra được chúng ta!”

Mẹ con hai người đều trầm mặc không nói.

“Hay là chúng ta cứ ở lại chỗ này sinh sống đi! Chúng ta tiếp tục kinh doanh cửa hàng của Tình nhi, có thể thuê thêm người làm, cứ phải trốn tránh hoài, cả nhà chúng ta không phải rất mệt mỏi hay sao, chi bằng cứ ở lại nơi này sinh sống, như vậy không phải tốt hơn sao” Mai phụ lên tiếng đề nghị.

Mẹ con hai người gật đầu.

Ngày hôm sau, mẹ Tráng nhi đến thăm Mai Tuyết Tình.

“Như thế nào mà đã lâu lắm rồi, cũng không thấy Hứa đại ca đến?”

Mai Tuyết Tình biết, Hứa sơn mặc dù có chút lỗ mãng, nhưng mà, vốn là một người rất nhiệt tình.

Cho tới nay, chuyện củi lửa, gạo dầu, những thứ cần thiết trong sinh hoạt của Mai Tuyết Tình, đều là do Hứa sơn phụ trách đưa đến. **“Hă à, đi kinh thành rồi! Ta có hỏi, thì chỉ nóng nảy, nói là chuyện của nam nhân, không cho ta lăm lờ.”**

Mẹ của Tráng nhi cũng hết cách, đành chịu, **“Ta chỉ là lo sợ hă, lại đi làm chuyện xấu gì nữa!”** Đôi mi thanh tú nhú chặt lại.

“Sẽ không đâu, Hứa đại ca vốn là một người yêu hận rõ ràng, người cứ yên tâm đi!” Mai Tuyết Tình vỗ vỗ nhẹ vào tay nàng, an ủi nàng.

Thiên long hoàng triều, tại kinh thành.

Bên trong ngự thư phòng.

“Tình nhi ở nơi đó thế nào?” Hạng Ngạo Thiên ngừng lại bút son đang cầm trong tay, hỏi Hàn Thanh.

“Khải bẩm Hoàng thượng, công chúa đã ra tháng rồi, cha mẹ nàng tiếp tục việc kinh doanh cửa hàng kia! Hồi bẩm, theo thuộc hạ báo lại, hình như, bọn họ cả nhà sinh sống đều rất vui vẻ!”

Hàn Thanh biết, Hạng Ngạo Thiên hiện nay trong lòng hă nhớ thương lo lắng nhất, chính là cả nhà họ Mai ba người cùng với tiểu hoàng tử rồi.

“Đúng rồi, công chúa đã đặt tên cho tiểu hoàng tử rồi!” Hàn Thanh cảm thấy, cần phải đem tin tức này nói cho Hoàng thượng biết.

“Tên gọi là gì?” Hắc thật mong muốn biết, tất cả các tin tức liên quan đến Mai Tuyết Tình, hắc đều muốn biết, biết càng nhiều càng tốt.

“Mai Ngưu Ngưu...” Hàn Thanh nói xong, bản thân cũng đã muốn cười.

Công chúa là một người có trí tuệ như vậy, không hiểu tại sao khi đặt tên cho hài tử, lại đặt ra một cái tên nghe thô tục tầm thường như thế?

“Cái gì?” Hạng Ngạo Thiên nguyên là hình như không nghe rõ.

Sau đó, hắc cũng bật cười, **“Tình nhi này, như thế nào lại đặt ra một cái tên như vậy chứ? Nghe thật bất nhã quá!”**

“Không đúng...” Hạng Ngạo Thiên lập tức phản ứng lại, **“Người nói hài tử gọi là gì? Mai Ngưu Ngưu?”** Gọi Ngưu Ngưu, hắc còn có thể giải thích, vì mong muốn hài tử tráng kiện.

Nhưng mà, họ Mai? Tại sao chứ?

Hắc là phụ thân của hài tử, như thế nào có thể tùy tiện sửa họ?

Xem ra, Tình nhi vẫn còn đang rất tức giận hắc!

Bất đắc dĩ lại thở dài một tiếng.

“Hoàng thượng, tiểu hoàng tử theo họ của công chúa cũng rất tốt, hiện giờ, chúng ta còn có đại sự làm chưa xong, theo họ công chúa, trước mắt mà nói, đối với bọn họ, càng thêm an toàn!”

Hàn Thanh có thể đoán được tâm tư của hoàng đế, hài tử, chính tông long mạch, không thể quang minh lỗi lạc mang họ “Hạng”, có thể lý giải tâm tình của hoàng đế lúc này như thế nào.

“Cũng được... Người nói cũng có lý!” Hạng Ngạo Thiên trấn tĩnh tâm tình, cố nín nhịn.

Tình nhi, xem ra, ta thật phải tiến hành nhanh hơn mới được! Nếu không, ta, có lẽ cũng đuổi không kịp nàng nữa rồi!

“Được rồi, Hàn Thanh, Trẫm quyết định phái người, cho lấp kín cái Hồ nước trong vườn ngự uyển lại, người thấy thế nào?” Hạng Ngạo Thiên hỏi qua ý kiến của Hàn Thanh.

Hạng Ngạo Thiên đúng là một vị minh quân.

Hắc biết, bản thân mình khi xử lý những chuyện có dính dáng đến Mai Tuyết Tình, thường bị kích động không bình tĩnh. Cho nên, hắc mới nói ra, để Hàn Thanh hỗ trợ, giúp hắc cân nhắc.

Cho dù, ý kiến Hàn Thanh, hẳn không tiếp thu, nhưng ít nhất, có thể làm cho hẳn hiểu rõ trong lòng cần phải làm gì.

“**Thần đồng ý!**” Hàn Thanh không cần nghĩ ngợi, thốt ra.

Hai người nam nhân nhìn nhau cười, trong lòng cùng hiểu rõ.

Trong chuyện này, ý kiến hai người đại nam nhân, thật kỳ lạ không hện mà cùng một ý.

Bọn họ đều sợ, người yêu của mình lần nữa mất tích!

Đem Hồ nước lấp lại, thì mọi chuyện đều xong xuôi hết!

Vì vậy, khai thông kênh rạch, đem nước từ trong hồ dẫn vào các con sông đào bảo vệ thành. Tìm con suối, dùng đá tảng ngăn chặn dòng chảy lại không cho chảy vào hồ.

Công trình tiến triển, thần kỳ thần tốc.

Một tháng sau, cái hồ biến mất, nơi đó chỉ còn lại một mảnh đất bằng phẳng, trên đó trồng đầy các loại hoa cỏ đủ mọi màu sắc hòa cùng các cây cối xanh um tươi tốt.

“Hoàng thượng, Hứa Sơn tới!” Hàn Thanh bẩm báo.

“Cho hẳn tiến vào!” Trong thanh âm uy nghiêm lộ vẻ khàn khàn không che dấu được sự mệt mỏi.

Hắn thật quá mệt mỏi rồi! Công việc bề bộn như vậy, chuyện gì cũng đặt lên trên người hắn. Xem ra, làm hoàng đế cũng không phải dễ!

Hàn Thanh nhìn lướt qua Hạng Ngạo Thiên, thay hắn đau lòng.

Chỉ mong, Mai Tuyết Tình sau này có thể thông cảm cho hắn!

Hứa Sơn vừa vào đến cửa liền quỳ xuống.

“Đứng lên đi! Nói vào trọng tâm!” Hạng Ngạo Thiên lên tiếng ho khan, hắn thật sự đã bị bệnh rồi!

“Tâu vâng!” Hứa Sơn đem những gì mình nghe được, cùng các chuyện từ các huynh đệ nói lại, toàn bộ nói lại cho Hạng Ngạo Thiên biết.

“Lẽ nào, Lý Vượng thật sự cùng bách độc môn có quan hệ?” Hạng Ngạo Thiên giống như con sư tử ẩn mình ngủ đông đã lâu, nay vừa thức dậy nghe thấy được mùi con mồi.

Hắn tinh thần phấn chấn hẳn lên.

“Người lui xuống đi! Tiếp tục tìm hiểu!”

“Hàn Thanh, chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta sắp thu lưới bắt mồi rồi!” Hạng Ngạo Thiên có chút khẩn cấp nôn nóng không dằn nổi nữa rồi.

“Hoàng thượng, làm gấp như vậy, có phải mạo hiểm lắm không?” Hàn Thanh có ý phản đối, **“Nhân vật chủ chốt còn chưa lọt lưới, chúng ta lại nóng lòng thu lưới như vậy rất mạo hiểm rồi!”**

Hạng Ngạo Thiên bây giờ ngập tràn trong đầu óc đều là Mai Tuyết Tình cùng hài tử, hắn có chút nóng lòng cầu thành.

Hắn sợ, nếu sau này cứ tiếp tục kéo dài, Mai Tuyết Tình thật sự sẽ từ từ biến mất khỏi cuộc sống của hắn.

“Trầm chờ không được nữa rồi, trước cứ thu lưới, dụ dỗ Lý Vượng mắc câu! Trăm muốn buộc hắn phải tự mình chui đầu vào lưới!”

Hạng Ngạo Thiên trong lòng tràn đầy tin tưởng, **“Tên này tiểu nhân siểm nịnh gian trá, mưu đồ tạo phản, Trầm chờ hắn cũng đã mười năm**

rồi!”

Hàn Thanh tâm tình không yên bất an.

Hoàng thượng cách làm này quả thật rất mạo hiểm rồi! Nếu Lý Vượng không phải người gia hại Mai Tuyết Tình, Hoàng thượng sẽ không vội vàng hành động như vậy!

Xem ra, Hoàng thượng thật sự đối với Mai Tuyết Tình có tình cảm sâu nặng!!

Thiên Long Hoàng triều năm thứ ba mươi mốt.

Cuối thu. Gió thu nổi lên bốn phía, lá rụng đều hiu. Một chuyện lớn đã xảy ra.

Chỉ trong một đêm, toàn gia nhà họ Lý, ngoại trừ Nghi phi, nay đã trở thành Lý hoàng hậu bị biếm vào lãnh cung, còn lại nam nữ lão ấu khác, cả thảy bốn trăm mười một người toàn bộ đều bị trảm.

Tội danh chính là Lý gia trưởng tử Lý Vượng, nghịch thiên mưu phản.

Chỉ trong một đêm đó, máu chảy thành sông.

Chỉ trong một đêm đó, xác chết khắp nơi.

Chỉ trong một đêm đó, một gia đình vĩnh viễn biến mất!

Bên trong Ngự thư phòng.

“Hoàng thượng, ngài nói, sắp tới Lý vương có thể lộ diện sao?” Hàn Thanh có chút không xác định.

Chiếu cáo thiên hạ nói, nghịch tặc không một ai lọt lưới, thực tế chỉ có mấy người người biết, thủ lĩnh nghịch đảng Lý vương, vẫn còn đang tiêu diêu ngoài vòng pháp luật.

Bề ngoài mọi chuyện đều ra vẻ yên ả, nhưng thực tế vốn là sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt.

Mấu chốt quan trọng nhất, cũng chính là thời khắc nguy hiểm nhất, vẫn còn chưa tới.

“Trẫm nghĩ, hắn cũng sắp lộ diện rồi!” Hạng Ngạo Thiên trả lời quả quyết.

Trong Lãnh cung.

“Hoàng thượng... Hoàng thượng... Thần thiếp thật sự không biết ca của ta hiện đang ở nơi nào cả!”

Nghi phi, cũng chính là Lý hoàng hậu đang quỳ trên mặt đất, bám chặt lấy long bào của Hạng Ngạo Thiên, không buông tay. Phảng phất, nắm trong tay nàng, cũng giống như chính là tánh mạng của nàng. Nếu buông tay, sinh mạng của nàng cũng sẽ không còn.

Mày rồng nhú chặt. **“Ca của người cũng đã bị xử tử rồi!”**

Hạng Ngạo Thiên suy đoán, Nghi phi cùng Lý vương vẫn còn duy trì liên lạc, bằng không, nàng ta cũng sẽ không nóng lòng chứng tỏ mình trong sạch.

“Lý hoàng hậu, niệm tình người cùng Trẫm có tình phu thê, Trẫm sẽ không ban người tội chết.”

Hạng Ngạo Thiên không cần phí nhiều sức, rút long bào đang bị nắm chặt trong tay nàng ta ra, **“Tuy rằng, lấy người cũng không phải là ý Trẫm mong muốn, nhưng mà, đã qua nhiều năm như vậy, Trẫm cũng cho người cuộc sống no đủ vô ưu. Còn nữa, chuyện người giết giây Lý Vương, mưu hại Tình nhi...”**

Hạng Ngạo Thiên vừa nghĩ đến tình cảnh Mai Tuyết Tình bị my được làm hại, thì lập tức nổi giận.

Hắn ngồi xổm xuống, nâng cầm Nghi phi lên.

“Người biết, bọn họ có bao nhiêu ác độc sao? Bọn họ cho Tình nhi uống thất mị tán, một loại dược có thể làm cho cơ thể liên tục phát tác bảy ngày kích dục!”

Bàn tay to, không tự chủ tăng thêm chút sức lực, bóp mạnh cầm Nghi phi, khiến cho nàng ta đau đớn biến sắc. Một nữ tử tay trái gà không chặt, cơ thể bị trúng thất mị dược, nếu hắn không kịp lúc chạy tới, như vậy hậu quả...

Hạng Ngạo Thiên nghĩ cũng không dám nghĩ.

“Ngày khác, Trẫm cũng ban thưởng cho người một ít, cho người nhận thức một lần tư vị thất mị tán là như thế nào!”

Thanh âm, trầm thấp dọa dẫm làm người ta sợ hãi, trong con người, lóe lên tia hung hãn.

Nữ nhân, lẽ nào đều là hóa thân của đồ kỹ?

Lẽ nào đều giống nhau, ghen tuông, tranh giành tình nhân?

Đột nhiên, bàn tay buông ra.

Nghi phi há miệng thở hỗn hển.

“Hoàng thượng... Hoàng thượng khai ân, hạ dược công chúa vốn là chủ ý của thần thiếp, thế nhưng, thần thiếp tuyệt không có lòng mưu nghịch! Thần thiếp trộm nghĩ muốn Hoàng thượng chỉ yêu mỗi mình thần thiếp, cho nên... Cho nên, mới dùng thủ đoạn xấu xa như vậy!”

Nghi phi quỳ trên mặt đất, vội vã bò lết vài bước, lần nữa túm chặt lấy long bào, **“Thần thiếp vốn là yêu ngài... Thần thiếp vốn là yêu ngài!”**

Nước mắt, giàn giụa khắp khuôn mặt nàng ta.

Nữ nhân đáng thương, tưởng rằng dùng biện pháp như vậy, có thể giữ lại trái tim người yêu, đáng tiếc thay, hoàn toàn ngược lại!

Thông minh bị thông minh hại, ngược lại hại cả tánh mạng bản thân!

“Người dùng sai phương pháp rồi!” Hạng Ngạo Thiên sải bước tiêu sái ra khỏi lãnh cung.

“Hoàng thượng, chờ một chút!” Nghi phi cùng đường gượng đứng lên, **“Hoàng thượng, ngài có từng yêu qua thần thiếp không?”**

Thân ảnh cao lớn đứng lại.

“Không có!” Tàn nhẫn trả lời.

Nghi phi tuyệt vọng.

“Hoàng thượng có từng yêu qua các tần phi khác không?”

“Không có!”

Bình an vô sự trả lời. Nghi phi tới lúc này tâm lý thăng bằng lại một ít.

“Hoàng thượng có yêu một nữ nhân nào khác không?”

“Có!” Thanh âm khẳng định kiên quyết.

“Người nào?” Kỳ thật, không cần hỏi, nàng cũng đã đoán được.

“Mai Tuyết Tình!” Trong thanh âm lộ ra một tia ấm áp.

Kỳ thật, Nghi phi từ lúc phát hiện, bí mật của bọn họ trong lúc đó, cũng đã biết, Hoàng thượng không thể tự kềm chế bản thân yêu chính muội muội của mình.

Nàng dĩ nhiên tưởng rằng, bọn họ vốn là loạn luân!

Sau khi công chúa thật trở về, nàng hết thầy cũng rõ ràng rồi, Hoàng thượng thật sự yêu nữ nhân tên gọi Mai Tuyết Tình kia!

Bản thân mình trọn kiếp này, vốn là không có được phúc khí kia!

“Vậy, Hoàng thượng tại sao sắc phong thần thiếp làm hoàng hậu?”

Mặc dù, ngôi vị hoàng hậu vốn là nguyện vọng của chính mình, nhưng mà, nàng còn muốn từ chính miệng Hạng Ngạo Thiên, nghe được lời không giống như vậy.

“Người, bị người nhà của người lợi dụng rồi, cũng bị Trẫm lợi dụng rồi!”

Lời nói của Hạng Ngạo Thiên giống như cửa một đao, trái tim Nghi phi bị khoét một lỗ.

“Hoàng thượng, ngài tại sao không lừa gạt thần thiếp, ngài tại sao lại tàn nhẫn như vậy, không nên nói ra những lời thật như thế?” Nghi phi thanh âm mờ mịt.

“Trẫm sẽ không gạt người!” Sẽ không lừa gạt một nữ nhân mà mình không thương.

Hắn đã lừa gạt nữ nhân mà hắn yêu nhất... Mai Tuyết Tình. Cuối cùng, cũng có thể giải thích cho nàng hiểu rõ mọi chuyện rồi.

Cái đêm ở Đông trang kia, lời Mai Tuyết Tình nói vẫn còn đang vang vọng bên tai hắn: **“Ta còn tạ ơn bên trong ngự thư phòng, Hoàng thượng tự mình vì dân nữ bưng nước ban ân!”**

Vừa nghĩ đến lời của nàng, hắn liền sợ hãi mất đi nàng.

Cũng làm cho hắn không tiếc, bí quá hóa liều, trước chém toàn gia Lý gia, làm cho Lý vương, tiêu dao pháp ngoại.

“Hoàng thượng...” Nghi phi hoàn toàn tuyệt vọng, thanh âm thê lương mờ mịt, phảng phất sắp biến mất như mây khói.

Hắn nói rất đúng, chính mình quả thật bị người nhà lợi dụng rồi.

Lúc đầu, nàng là bị người nhà, bức bách vào cung. Sau khi vào cung sau, nàng thật sự yêu nam nhân trước mắt. Nàng nghĩ muốn đơn thuần thương hắn, người nhà không cho phép, vừa lại bức bách nàng tranh đoạt ngôi vị hoàng hậu. Cuối cùng, cái gì cũng chiếm được, nhưng cái gì cũng mất đi!

Cũng tốt, nàng rốt cục cũng nghe được, lời chân thật từ nam nhân mà nàng yêu.

Nếu, không có phát sinh chuyện lớn như thế, sợ rằng, nàng vĩnh viễn cũng không biết, bản thân có bao nhiêu phân lượng trong lòng Hoàng thượng.

“Cám ơn Hoàng thượng nói lời tâm huyết!” Nghi phi chỉ có hạ bái, **“Thần thiếp cũng có lời tâm huyết nói cho Hoàng thượng, ngài cũng nên phái nhiều thủ hạ đến bảo vệ nữ nhân mà ngài yêu thương đi!”**

Hạng Ngạo Thiên khẽ xoay người lại, **“Ca của người quả nhiên đi tìm Tình nhi rồi?”**

Long Mục tròn tròn.

Phảng phất như ngôi sao đêm lạnh lẽo lập lòe trong màn đêm.

Phát sáng, nhấp nháy, lấp lánh tia sáng lạnh lùng.

Nghi phi cười khở, **“Nhắc tới Mai Tuyết Tình, ngài lại nóng nảy! Nói với nàng ta, thiếp thật sự rất hâm mộ nàng ta! Có nàng ta bên người**

hoàng thượng, thần thiếp cũng yên tâm rồi!”

Nhìn theo bóng lưng Hạng Ngạo Thiên rời đi, Nghi phi dòng lệ tuôn tràn.

Hoàng thượng, kiếp sau, thần thiếp không muốn cùng ngài quen biết! Không muốn! Không muốn!

Sinh ra trong một gia đình quan lại, yêu một người đế vương, quả thật rất thống khổ!

Hôm sau.

Trong lãnh cung Lý hoàng hậu tự vẫn bỏ mình.

Một người tuổi xuân phơi phới nhưng tánh mạng không còn!

Nàng trở thành vật hy sinh cho việc đấu tranh quyền lợi. Cũng là vật hy sinh cho chế độ nhất phu đa thê thống trị trong chế độ phong kiến!

Hạng Ngạo Thiên sau khi từ lãnh cung trở về, phân phó Hàn Thanh lập tức chuẩn bị, dẫn theo người chạy tới biên cảnh. Hắn thì đi trước một bước, rong ruổi trên đường hướng tới biên cảnh. Khoái mã không ngừng gia tăng, liên tục đi không dám dừng lại nghỉ.

Lời thệ hải minh sơn tuy còn đó, mà phong thư gấm khó lòng gửi được cho nhau. *(nguyên văn: Sơn minh tuy tại, cẩm thư nan thác – Câu này trích ở bài thơ Thoa Đầu Phượng của Bổng Kiến Bộc, bạn nào có ý muốn tìm hiểu thêm thì vào google search nhé)*

Đêm khuya tĩnh lặng, Mai Tuyết Tình thường nhớ tới nam nhân kia, người mà từng yêu nàng sâu đậm nhất, cũng đã thương nàng sâu đậm nhất.

Hắn đúng là yêu nàng, nhưng xa nàng lâu như vậy rồi hắn còn yêu nàng hay không.

Hắn đối với nàng, từng vốn là vô tư, không cầu hồi báo.

Thương yêu nàng, chiều chuộng nàng, chăm sóc nàng, bảo vệ nàng, yêu chiều nàng, bao dung nàng, dung túng nàng.

Nàng đối với hắn, vẫn còn chút e dè. Nàng vẫn còn có chút tư tâm. Nàng nghĩ muốn trở lại thế kỷ hai mươi mốt, trở lại bên cha mẹ. Bởi vì, hắn còn có nữ nhân của hắn, còn có các tần phi khác. Cha mẹ nàng không có nàng, cuộc sống có thể thiết tưởng không chịu nổi.

Bởi vì, cha mẹ nàng chỉ có mình nàng là con gái.

Thân tình, trong lòng của nàng, hơn hẳn ái tình.

Hắn ấm áp như mùa xuân, hắn kín đáo, yêu nàng sâu sắc, nàng đều biết.

Nàng không phải tâm địa sắt đá, nàng như thế nào có thể không rõ đây?

Cho dù trái tim nàng nàng vốn là một tảng đá, bởi tình yêu chân thành ấm áp của hắn, trái tim cũng bị hắn làm cho ấm nóng lên rồi. Cho dù nàng vốn là một khối hàn băng, bởi tình cảm nồng nàn của hắn, cũng nhanh chóng tan chảy rồi.

Lúc nàng từ từ bị hắn cảm hóa, từ từ muốn không hề e ngại thương hắn, thì lại xảy ra chuyện khó tin như vậy. Hắn, dĩ nhiên xua đuổi nàng đi!

(*) Sang thu hoa cỏ úa vàng, tiêu điều, xơ xác,

Đêm thu dài đằng đẵng, trần trọc dưới ánh đèn.

Gió thu bên cửa sổ, giạt mình tỉnh giấc giữa đêm khuya,

Sao chịu được mưa thu thê lương, lạnh lẽo.

((*) bốn câu trên trích từ bài thơ “Thu song vong vũ tịch” trong truyện Hồng Lôu Mộng của Tào Tuyết Cần, mấy câu trên là mình tự phóng theo

ý...mình^_^, không chính xác mong mọi người đừng có chê cười) * Là lời củ ss okopanda Fijian cũng chưa đóc Hồng Lôu Mộng nên bó tay*

Nghe nói, cả nhà Nghi phi đều bị hấn giết.

Nghe nói, ngôi vị Hoàng hậu của Nghi phi, cũng bị hấn phế đi.

Nghe nói, hấn bị bệnh.

Hết thầy hết thầy, nghe nói rồi lại nghe nói, như vậy là có dụng ý gì?

Hấn cùng với nàng đã là người dưng!

Lời ngon tiếng ngọt, thề non hẹn biển, cũng trở nên xa xôi như vậy rồi!

Như vậy cũng tốt, không còn liên quan, dính dáng gì nữa!

Nếu như, không phải đứa trẻ trong lòng gào khóc đòi bú sữa, hấn cùng với nàng trong lúc đó, thật sự như là, cái gì cũng chưa từng phát sinh qua!

Hôm nay, cha mẹ tới, bọn họ một nhà đoàn tụ rồi. Con trai, nàng cũng có rồi. Nguyên vọng được làm mẹ cũng thực hiện được rồi. Từ nay về sau, nàng không còn gì phải đòi hỏi quá đáng nữa.

Phụng dưỡng cha mẹ nàng, dưỡng dục con trai nên người, bằng vào chính sức lao động của mình làm ra tiền, vốn là mục tiêu cuộc sống của nàng.

Nhìn đứa con trai bé nhỏ vừa bú no, đang nằm trong lòng ngực nàng chìm vào giấc ngủ say, Mai Tuyết Tình mỉm cười hạnh phúc. Khép lại vạt áo, nhẹ nhàng để hài tử xuống, để nằm lên cánh tay của chính mình.

Nàng cũng mệt mỏi rồi.

Mỗi buổi tối, hài tử đều thức giấc mấy lần. Bú sữa, đổi tã. Cha mẹ, mỗi ngày cũng ở cửa hàng bận rộn, Mai Tuyết Tình không đành lòng quấy rầy bọn họ, cho nên, mọi chuyện đều đích thân tự làm lấy.

Bản thân nàng cũng không dám ngủ say, giấc ngủ lại càng không đủ.

Cũng may, nhiệm vụ chính của nàng là chăm sóc tốt con mình. Cho nên, thừa dịp lúc hài tử say ngủ, nàng cũng theo đó chớp mắt nghỉ ngơi trong chốc lát.

Hạng Ngạo Thiên nhẹ nhàng tiêu sái tiến vào.

Trần nhỏ dân phong thuần phác.

Không nhạt của rơi trên đường, đêm không cần đóng cửa.

Mai Tuyết Tình không hề phòng bị nhắm mắt dưỡng thần.

Một hình ảnh ấm áp ánh vào trong mắt.

Nữ nhân yêu thương nhất của hấn đang nằm nghiêng người.

Nằm trong vòng tay nàng, là kết tinh tình yêu của bọn họ, đang chìm vào giấc ngủ say.

Một khắc như vậy, trong lòng Hạng Ngạo Thiên đau nhói.

Khi hài tử sinh ra, hăn lại không thể ở bên nàng.
Đó là lúc nàng muốn hăn nhất.
Hôm nay, bọn họ mẫu tử bình an, nhưng hăn lại đột ngột xuất hiện.
Thiên tính của người cha, làm cho hăn nhìn không được, vươn tay ra ôm qua nhi tử.

Thân thể bé nhỏ mềm mại, bị bàn tay to của hăn nâng lên. Một loại kiêu hãnh của người làm cha chảy thẳng vào trong lòng hăn.

Nhìn hài tử đang say giấc nồng, hăn nhất thời có chút không biết phải làm sao.

Hài tử thật quá bé nhỏ, cũng quá mềm yếu nữa.

Nên ôm lấy hăn, hay là, cứ như vậy nâng bế hăn?

Hạng Ngạo Thiên do dự mãi.

“Con mình...” Cánh tay đột nhiên rơi vào khoảng không, trống rỗng, làm cho Mai Tuyết Tình vội bừng tỉnh mở to hai mắt.

Trước mắt, một người có thân ảnh cao lớn, đang đứng đưa lưng về phía nàng.

Nàng cũng không biết bản thân lấy đâu ra sức lực, nhanh chóng xông lên phía trước.

Nắm lấy vai của người có bóng lưng cao lớn kia xoay người lại, quát lớn **“Trả hài tử lại cho ta!”**

Khí thế hùng hổ, như là con gà mái mẹ xù lông cánh, bất cứ lúc nào khi có yêu cầu, cũng sẵn sàng chiến đấu bảo vệ đàn con của mình.

Nàng giật mình dừng lại!

Hăn cũng giật mình đứng ngay ra!

Hăn không ngờ tới, nàng nhanh như vậy đã tỉnh dậy! Lại còn khí thế hung hãn như vậy!

Nàng cũng giật mình!

Nàng không ngờ tới, lại là hăn!

Hăn như thế nào tới đây?

Là muốn cướp đi con trai của nàng sao?

Ý niệm này vừa thoáng qua trong đầu, thoáng chốc như dòng thác dữ dội mãnh liệt vào của trong tâm tưởng của nàng. Dường như nổi điên, nàng vọt tới trước mặt hăn, một tay kéo lấy cánh tay hăn. Chuẩn bị đoạt lại hài tử.

Hạng Ngạo Thiên sớm có phòng bị.

Nhìn thấy nàng thần tình hoảng loạn, chỉ biết bối rối, nàng đang suy nghĩ cái gì.

Hắn sẽ không cùng nàng đoạt hài tử . Hắn muốn ngay cả mẹ của hài tử, cả thầy đoạt trở về! Bàn tay to nhẹ nhàng vừa nhấc, hài tử bị nâng lên cao.

Mai Tuyết Tình nhào vào khoảng không!

“Trả lại hài tử cho ta!” Mai Tuyết Tình lần nữa khởi xướng công kích,
“Trả hài tử cho ta!”

Hạng Ngạo Thiên quay người lại, vừa lại tránh thoát nàng!

Đột nhiên trở nên quyết liệt, Mai Tuyết Tình có chút nổi cáu hơi thở dồn dập, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn cũng trở nên đỏ hồng.

“Tình nhi, nàng xem, con của chúng ta, trông thật ngoan ngoãn! Như vậy mà vẫn có thể yên tâm ngủ say! Hắn không biết, phụ hoàng cùng mẫu hậu của hắn, đang có hứng thú đem hắn ra đùa giỡn đây!”

Hắn cố ý trêu đùa nàng!

Trông thấy nàng tiều tụy, thế nhưng vì chuyện này khuôn mặt lại đỏ ửng hẳn lên, Hạng Ngạo Thiên lòng trùng xuống, trở nên nghiêm túc.

“Tình nhi, nàng chịu khổ rồi!”

Một câu nói, bao hàm thiên ngôn vạn ngữ, truyền lại tình yêu nồng nàn say đắm vô hạn của hắn dành cho nàng.

Một câu “Nàng chịu khổ rồi!” làm cho Mai Tuyết Tình cơ hồ không nhận được, chỉ muốn nhào tới, xà vào trong lòng hắn.

Đấm hắn, đánh hắn, mắng hắn.

Nàng chịu khổ, há có thể vốn là câu nói đầu tiên có thể an ủi sao! Nàng bụng mang dạ chứa, hoài thai mười tháng. Ban ngày lo việc buôn bán, kiếm tiền, nuôi sống chính mình. Ban đêm, thắt lưng đau mỏi, chân buốt nhức, nàng đêm không thể ngủ. Vì sinh khó, để có thể sinh hạ hài tử, Nàng cơ hồ bị mất mạng!

Há có thể hắn dễ dàng chỉ một câu nói, là có thể bỏ qua hết mọi chuyện được sao?

Phải cố gắng nhẫn nại!

Mai Tuyết Tình bắt buộc bản thân, đè nén nổi ai oán trong lòng xuống.

Bây giờ, nàng cùng hắn không có liên quan gì nữa hết, mà bất luận có quan hệ như thế nào đi chăng nữa!

Khổ, nàng đã chịu qua! Nhắc lại, cũng chỉ là vô bổ!

“Hoàng thượng, xin đừng giễu cợt dân nữ!”

“Phác” một tiếng, Mai Tuyết Tình quỳ trên mặt đất, **“Dân nữ xin thỉnh an Hoàng thượng! Cầu xin Hoàng thượng trả lại hài tử cho dân nữ!”**

Hạng Ngạo Thiên hoàn toàn ngây ngẩn cả người!

Vốn định trêu đùa nàng, hưởng thụ một lần niềm vui sướng của gia đình, không ngờ tới, dĩ nhiên...

“Tình nhi... Tình nhi... Mau đứng lên!”

Hạng Ngạo Thiên đưa một tay ra, muốn nâng nàng dậy.

“Mẫu tử dân nữ, chỉ là kẻ hèn mọn thấp kém, thỉnh xin Hoàng thượng giơ cao đánh khẽ!”

Hai tay chống xuống đất, Mai Tuyết Tình nghiêm túc dập đầu xuống đất cầu xin.

“Cầu xin Hoàng thượng buông tha mẫu tử chúng tôi!” Bộ dáng tỏ vẻ người không đáp ứng, ta sẽ dập đầu cầu xin mãi không đứng dậy.

Hạng Ngạo Thiên lặng im đứng nhìn.

Một Tình nhi đã từng miệng mồm lạnh lợi sắc bén, cùng các tần phi tranh luận, đã không còn. Một Tình nhi đã từng không kiêu ngạo không siểm nịnh, đúng mực cùng khách hàng gặp gỡ, đã không còn. Một Tình nhi đã từng bướng bỉnh bất tuân, khiêu chiến cùng quyền uy của hãn, đã không còn.

Nàng là vì tức giận hãn?

Hay là vì hài tử?

Hôm nay, nàng khom lưng khuyu gối, quỳ xuống dưới chân hãn.

Nhỏ bé, cầu xin.

Hãn hãn là cao hứng mới đúng! Nàng rốt cục thần phục dưới chân hãn. Như các tần phi đều giống nhau! Bao nhiêu đêm, hãn bởi vì nàng, mà đêm không thể ngủ.

Hãn tưởng tượng ra trăm loại, ngàn loại biện pháp, như thế nào để chinh phục nàng, như thế nào làm cho nàng thuận theo hãn.

Nhưng mà, tại sao?

Lúc nàng quỳ gối dưới chân hãn, trái tim hãn, lại có cảm giác âm ỉ đau nhói? Chuyện này, vốn dĩ không phải từ trước, hãn từng mơ tưởng có được địa kết quả này hay sao?

“Tình nhi... Chẳng lẽ, ta từ nơi xa xôi như vậy đến thăm nàng, nàng lại không có lời gì muốn nói với ta sao?”

Hạng Ngạo Thiên ngồi xổm người xuống, hỏi.

“Cầu xin Hoàng thượng trả lại hài tử cho ta!”

Vén vén chỉ có một câu nói này.

“Tình nhi, chúng ta sắp đoàn tụ rồi, trước kia...” Hạng Ngạo Thiên mơ ước tới tương lai.

“Dân nữ, không nhớ rõ sự tình trước kia rồi!” Ngẩng đầu, vô tội nhìn Hạng Ngạo Thiên, **“Dân nữ trước kia nhận thức Hoàng thượng sao?”**

Hoàn toàn, Hạng Ngạo Thiên hoàn toàn bị đánh bại rồi! Hắn không nói gì mà chống đỡ. Bàn tay to đỡ lấy cằm của nàng, thoáng nâng lên.

“Có lẽ, như vậy, nàng sẽ nhớ lại một ít!” Hạng Ngạo Thiên chậm rãi cúi xuống, gần sát đến môi của nàng.

Hơi thở nam tính càng ngày càng gần.

Mai Tuyết Tình không thể không thừa nhận, hẳn đối với chính mình vẫn còn có sức ảnh hưởng rất lớn.

Hương vị ngọt ngào thơm mát của mùi sữa trên cơ thể Mai Tuyết Tình nhẹ bay vào mũi Hạng Ngạo Thiên.

Hắn long mục nhíu chặt, đúng là hắn khát vọng nàng nhiều biết bao! Kể cả hơi thở thơm mát, mùi hương ngọt ngào trên người nàng!

Hơi thở dồn dập, ấm áp, phả lên trên mặt Mai Tuyết Tình. Môi, đã nhẹ nhàng dán chặt lên đôi môi mềm mại của nàng rồi.

Mai Tuyết Tình thoáng chút nẩy người lên, tim đập loạn liên hồi.

“Thỉnh xin Hoàng thượng tự trọng!”

Tránh né đến ba thước có hơn.

Lần nữa quỳ xuống.

“Thỉnh xin Hoàng thượng trả lại hài tử cho ta !” Vẫn là một câu nói.

Lần nữa dập đầu.

Hạng Ngạo Thiên không có cách rồi! Hắn lửa giận bốc lên, nổi cơn thịnh nộ!

“Muốn hài tử có thể!” Hắn lần nữa lừa dối tiếp cận nàng.

“Lấy lòng ta!” Ra lệnh, không hơn không kém lên tiếng mệnh lệnh.

Ngồi xổm người xuống.

Một tay nâng cằm của nàng lên, một tay ôm hài tử.

Môi khát khao hôn lên đôi môi mềm mại của Mai Tuyết Tình. Ngẫu nhiên triền miên.

Đã bao lâu? Bọn họ bao lâu không cùng một chỗ rồi? Hạng Ngạo Thiên càng trở nên thêm ôn nhu.

Mai Tuyết Tình thụ động tiếp nhận, nàng không thể có phản ứng, lại càng không nên đáp lại hắn.

Hắn, đúng là làm thương tổn nàng, một nam nhân nàng yêu sâu đậm nhất! Hắn đúng là mối tình đầu của nàng, hẳn là phụ thân của hài tử. Hắn

lại không lưu tình chút nào làm thương tổn nàng! Vì một nữ nhân khác!
Nàng tự nhắc nhở bản thân, vì hài tử, nàng cái gì cũng có thể làm!

Như khúc gỗ không chút cảm xúc, nàng chịu đựng cho hãn hôn.

“Tình nhi... Tình nhi...” Bàn tay to kéo nàng đứng lên, **“Sau này, ta sẽ nói cho nàng biết hết thầy mọi chuyện!”**

Từ từ đẩy nàng hướng đến bên giường.

“Ta thị tẩm, người liền đem hài tử trả lại cho ta sao?”

Mai Tuyết Tình nhảy bén, hiểu ra được ý muốn của hãn

Hết thầy, mọi việc đều dừng lại.

Trong mắt hãn, hai đám lửa giận hùng hực bốc cháy lên.

Nàng tưởng rằng, hãn thật là lấy hài tử ra uy hiếp nàng sao?

Nàng không có một chút cảm giác nào, nhận ra là hãn đối với nàng tưởng niệm cùng yêu say đắm sao?

Nhìn chăm chăm vào nàng một lúc lâu.

“Trả lại nàng... hài... tử...của nàng!” Dem hài tử nhét vào trong vòng tay của Mai Tuyết Tình.

Hạng Ngạo Thiên xoay người nhanh chóng rời đi.

Giục ngựa giờ roi. Được rồi hơn mười dặm đường.

Hãn, đột nhiên dừng lại.

Hạng Ngạo Thiên vội bước rời đi.

Giục ngựa giơ roi.

Được rồi hơn mười dặm đường.

Hắn, đột nhiên dừng lại. Hắn tới làm gì? Hắn như thế nào đã quên? Hắn đến là để bảo vệ mẫu tử bọn họ! Bọn họ bên người vẫn còn có nguy hiểm đe dọa.

Bên ngoài, mọi chuyện có vẻ như gió êm sóng lặng, nhưng thực tế, thiên hạ cũng không có thái bình. Hạng Ngạo Thiên ảo não thở dài một tiếng. Tại sao? Hề là chuyện dính dáng đến Tình nhi, hắn đều chân tay luống cuống?

Chính mình cần phải tỉnh táo, chính mình cần phải bảo vệ gia đình nàng, thân là hoàng đế cần phải bình tĩnh quyết đoán, cần phải có yếu tố của một vị hoàng đế, những thứ này của hắn giờ cũng chạy đi nơi nào mất rồi?

Quay đầu ngựa lại. Trở về trấn nhỏ. Hắn đột nhiên như là nhớ tới cái gì. Không thể như vậy trở về. Hạng Ngạo Thiên biết, như vậy liệu lĩnh trở về, hắn cùng Mai Tuyết Tình trong lúc này, tất phải còn có tranh chấp.

Trong trấn nhỏ. Không hề gió êm sóng lặng.

“Nói, Hạng Ngạo Thiên đi nơi nào rồi?” Một nam nhân mặt mày dữ tợn, tính tình điên cuồng, đang uy hiếp Mai Tuyết Tình. Trong tay nam nhân kia đang cầm hai chân hải tử.

Hải tử đầu hướng xuống dưới. Khuôn mặt nhỏ nhắn ghen trưởng đỏ ửng hẳn lên. Oa oa tiếng khóc lớn vang lên trong không trung, truyền tới những nhà lân cận. Mai Tuyết Tình không biết, Hạng Ngạo Thiên vừa lại cùng người phương nào kết oán thù. Nhưng mà, hắn mới vừa đi, thì có người theo đuổi tới, có thể thấy được, người này cũng không phải là một người hiền lành tử tế gì.

Nghe thấy tiếng khóc của hải nhi, Mai Tuyết Tình tâm ý hoảng loạn. Hải tử, vốn là lòng tâm gan của nàng, vốn là bảo bối của nàng! Vốn là sinh mạng của nàng, là toàn bộ của nàng!

“Hạng Ngạo Thiên rời đi rồi!” Mai Tuyết Tình thành thật nói ra. Vì hải tử.

“Rời đi, không thể nào rời đi?” Nam nhân vươn tay nắm lấy áo Mai Tuyết Tình, **“Hắn như thế nào có thể rời đi? Nói, hắn rốt cuộc ở nơi**

nào?” Trong giọng nói tràn ngập vẻ bức mình sốt ruột, không nhẫn nại được.

“Người để hài tử xuống trước!” tiếng khóc của hài tử như xé rách trái tim của Mai Tuyết Tình. **“Người để xuống, ta sẽ nói!”**

“Đồ nữ nhân gian xảo đệ tiện, người nghĩ rằng ta sẽ bị mắc lừa sao?” Nam nhân kia tay tăng thêm chút sức lực, nhin không được ho khan lên vài tiếng. **“Người cùng tên tiểu nghiệt chủng này, là mối nhử của ta, ta muốn bắt được Hạng Ngạo Thiên, phải ngoan ngoãn cắn câu!”**

Nam nhân kia điên cuồng kêu lên, **“Hắn giết cả nhà ta, hôm nay, ta muốn hắn phải quỳ gối ngay dưới chân ta, hoàn toàn bái phục, đem ngôi vị hoàng đế tặng cho ta!”**

Mai Tuyết Tình hiểu rõ rồi. Nhất định hắn ta chính là người nhà của Nghi phi. Không phải nói, Lý gia toàn bộ cả nhà đều bị trảm rồi sao? Chẳng lẽ, Hạng Ngạo Thiên lại động lòng trắc ẩn, tha nam nhân trước mắt? Hạng Ngạo Thiên lần này, đã nhìn lầm người rồi. Người mơ ước quyền lực, đa số đều là người lòng tham không đáy. Dục vọng của bọn họ là vô bờ bến, không có chừng mực.

Tiếng khóc của hài tử, càng lúc càng yếu.

“Người thả hài tử...” Mai Tuyết Tình giãy dụa, **“Hài tử của ta cùng với Hạng Ngạo Thiên không có chút quan hệ gì hết!”**

Hài tử, người cần phải kiên trì sống sót! Mẫu thân nhất định sẽ cứu người!

Chung quanh, người đến vây xem càng ngày càng nhiều. Tất cả mọi người không thể tin được, bà chủ họ Mai bình dị gần gũi, như thế nào lại có thể cùng hoàng đế có quan hệ được chứ! Có hàng xóm, đã len lén chạy đi tìm Mai gia nhị lão báo tin rồi. Vài người trai tráng, tiến đến gần nam nhân Lý Vượng.

“Thả mẫu tử hai người bọn họ ra!” Trong đó một người trẻ tuổi nhất lên tiếng ra lệnh, thanh âm to lớn vang vọng như tiếng chuông ngân.

Nghe tiếng hô hấp, cũng biết là con nhà luyện võ rồi.

“Hahaha...” Lý vượng càng thêm hưng hăng.

“Nữ nhân đáng chết này, còn nói không có liên lạc gì với Hạng Ngạo Thiên, những người này là ai? Còn không phải đều là người Hạng Ngạo Thiên phái tới, bảo vệ người sao?”

“Đúng rồi, ta quên mất, cái tên nghiệt chủng này, vốn là người kế thừa ngôi vị hoàng đế tương lai!” Lý Vượng càng thêm trở nên điên cuồng.

Hắn dung đưa hài tử trong tay.

Hài tử thân thể bé nhỏ, trong không trung lúc ẩn lúc hiện. Tiếng khóc khàn khàn, nhỏ đi rất nhiều.

Mai Tuyết Tình nghe tới càng thêm đau nhói trong lòng. **“Người để hài tử của ta xuống!”** Mai Tuyết Tình hít một hơi sâu. **“Hài tử nếu có chút gì không hay xảy ra, người chẳng những tìm không được Hạng Ngạo Thiên, ngay cả Hoàng đế Nam Trần quốc cũng sẽ không bỏ qua cho người!”**

Lý Vượng giật mình một chút.

Mai Tuyết Tình cảm giác được, tâm tình Lý Vượng có một ít biến hóa.

Nàng tiếp tục nói, **“Người biết phụ thân của hài tử này là ai không? Hắn chính là Hoàng đế Nam Trần quốc, Trần Nhất Kiếm!”**

Mấy thị vệ hoàng cung đều ngây ngẩn cả người.

Nàng ta không phải là người hoàng đế mệnh lệnh phải bảo vệ sao? Nghe nói, đây là hoàng hậu tương lai. Như thế nào, vừa lại xuất hiện một Hoàng đế Nam Trần quốc nữa? Lý Vượng huýt sáo lên một tiếng, lại có vài tên nam tử hiện thân. Cũng là những kẻ hung thần ác sát, bắt đầu giằng co cùng vài thị vệ do Hạng Ngạo Thiên phái tới âm thầm bảo vệ Mai Tuyết Tình.

Lai giả bất thiện. Xem đối phương người đều không ít, Mai Tuyết Tình ý thức được, chuyện không ổn!

Mai Tuyết Tình tiếp tục tâm lý chiến.

“Người cùng Hạng Ngạo Thiên có ân oán gì ta không biết, nhưng mà, nếu người làm bị thương hoàng tử của Nam Trần quốc, thì người vừa tạo thêm một đối thủ! Hoàng đế Nam Trần quốc, hắn sẽ không bỏ qua cho người!”

Mai Tuyết Tình cố tình thối phòng lên tác dụng. Trần Nhất Kiếm, xin lỗi người rồi, vì cứu hài tử, ta không thể không nói hươu nói vượn được! Lão thiên gia làm chứng cho ta, ta tuyệt không phải cố ý hủy đi danh dự của người đâu!

Lý Vượng dừng lại động tác dung đưa tay.

“Ha... Ha... Ha... Thật không ngờ, nữ nhân của Hạng Ngạo Thiên, cũng hồng hạnh qua tường! Hảo hả, chờ lão tử làm thịt Hạng Ngạo

Thiên, làm hoàng đế rồi, thì cũng đưa người tiến nhập hậu cung!”

Lý Vượng mơ giấc mộng đẹp làm hoàng đế.

Hắn muốn làm hoàng đế, cái mộng này, hắn đã ôm ấp suốt mười năm, cũng đã chuẩn bị hết mười năm rồi.

Hắn không muốn bởi vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, mà làm thương tổn người của quốc gia khác, nhất là hoàng tử của Nam Trần quốc. Như vậy mà nói, không đợi đợi lúc hắn ngồi ổn long ý, Trần Nhất Kiếm cũng sẽ tìm hắn báo thù! Nữ nhân này nói rất đúng, không thể tạo thêm nhiều kẻ địch nữa.

“Người đem hài tử để xuống! Để xuống đi, ta nói liền cho người biết, Hạng Ngạo Thiên đi chỗ nào!”

Mai Tuyết Tình không mất thời cơ tiếp tục làm tâm lý chiến. Lý Vượng trúng kế Mai Tuyết Tình, lời nói của nàng ta không thể không tính.

“Được rồi! Lão tử để lại tên tiểu nghiệt chủng này!” Tay vung lên, hài tử bay vào không trung! Bọn thị vệ muốn tiến lên đón đỡ, đều bị người của Lý Vượng ngăn cản, mấy người cùng nhau đánh đấm. Cục diện trở nên hỗn loạn. Dao kiếm va chạm âm thanh leng keng vang lên trong không trung. **“Ngưu Ngưu. . . .”** Mai Tuyết Tình lên tiếng kêu gào, sải bước nhanh nhào người về phía trước cố trốn thoát, muốn tiếp được hài tử. Lý Vượng cười gian.

Đưa tay tóm lấy vai Mai Tuyết Tình, kéo lại quãng trở về.

“Ngưu Ngưu...” Mai Tuyết Tình không để ý tới, vẫn cố giãy dụa.

Cổ áo bị nắm ghì lại, hắn một đường thật sâu đồ bầm ở cổ nàng cũng không màng tới. Mắt tuyệt vọng nhìn thấy hài tử thẳng tắp rơi xuống...

Mai Tuyết Tình trái tim tan nát, tựa hồ như đã chết... .

Một thanh âm vang lên lạnh lút, hiện ra một con bạch điếu. . . . Một bóng dáng trắng sáng nhanh như chớp lao xuống tới...

Bạch điếu vỗ đôi cánh rộng, dùng mỏ ngậm lấy vạt áo của hài tử, vượn cánh bay lên. Ngây đại! Tất cả mọi người đều ngây đại!

Đột nhiên, vạt áo của hài tử, “Rét...” một tiếng, rách toạt hẳn ra.

Trong mỏ bạch điếu, đang ngoạm chỉ còn lại là một khúc vải rách ra từ vạt áo! Hài tử, một lần nữa rơi xuống!

“**Ngưu Ngưu...**” Mai Tuyết Tình chỉ còn biết trơ mắt, nhìn chính cốt nhục của mình, ở ngay trước mắt té rơi xuống. Nàng thân là mẫu thân, nhưng lại bất lực.

“**Không...**” Nàng gào thảm lên một tiếng, một búng máu, theo khóe miệng chảy xuống. Phảng phất, cảm giác được chủ nhân bị thương, bạch trắng lần nữa lao xuống xuống tới, cố gắng lần nữa đem hài tử ngọam lên lại.

Lý Vượng thấy như vậy là quá đủ, chuyện gì đây! Chẳng lẽ ngay chim cũng chống đối lại hần, thấy hần không đúng? Trong lòng một nỗi ghen ghét mãnh liệt dâng lên, đột nhiên dâng trào!

Hảo, ngay cả chim cũng trợ giúp các người, ta đây cho các người cùng chết!

Giương tay lên, vài đạo hàn quang bay thẳng đến hài tử cùng bạch điều!

Một tiếng kêu to bị thương! Bạch điều ở trên không trung lao đảo đánh một vòng, ngã rơi xuống. Một thân ảnh bay vọt lên!

Hài tử rơi vào một vòng tay rộng lớn!

Thân ảnh nọ, cùng lúc, bị vài đạo hàn quang từ phía Lý vượng vung tới! Có lẽ là bận tâm cho Mai Tuyết Tình đang bị bắt làm con tin, không màng đến những đạo hàn quang như hạt mưa sa, đang hướng tới thân ảnh bay đến! Mặc dù hai người đang mải mê chiến đấu kịch liệt, nhưng mà, Mai Tuyết Tình có thể nhận ra rõ, thân ảnh đang ôm lấy hài tử của nàng, chính là Ngô Minh Tử!

“**Cẩn thận....**” Mai Tuyết Tình hướng về phía hần hô to. Ngô Minh Tử thoáng chút thất thần! Nhưng mà, chỉ trong nháy mắt hần liền nhanh chóng khôi phục lại! Phảng phất, như đã hạ quyết tâm rất lớn, một đạo hàn quang hướng về phía cổ họng Lý vượngbay tới! Lý vượng thật không ngờ tới, người vừa mới xuất hiện xuất thủ bất phàm. Hơn nữa lại ra tay rất dứt khoát!

Hần theo bản năng, đem Mai Tuyết Tình chắn tới trước ngực mình, nghĩ muốn ngăn trở bắt được hàn quang. Ngô Minh Tử đón ám khí, theo hướng đạo hàn quang phát ra chặn lại, đồng thời nhảy đến trước mặt Lý Vượng. Đoạt lại Mai Tuyết Tình, nghiêng người một cái.

“**Áaa!**” Một tiếng kêu thảm thiết vang lên. Huyết quang văng khắp nơi.

Hàn quang, nằm ngay giữa cổ họng Lý Vượng! Bên kia, bọn thị vệ cũng lấy ít thăng nhiều.

Ngô Minh Tử xuất ra một đạo kim bài, hướng về phía bọn thị vệ ra lệnh, **“Vào trong trấn, tiếp tục truy tra dư nghiệt loạn đảng! Không được để lại kẻ nào sống sót!”** Đầu lĩnh thị vệ, chần chờ một chút. Đây là kim bài của hoàng đế, như thế nào lại có thể ở trong tay của người ở trước mắt?

Bất quá, bên người hoàng đế, tập trung nhiều cao thủ, có lẽ, người ở trước mắt, cũng là một người tâm phúc của hoàng đế phái đến.

Thị vệ không hề do dự, lĩnh mệnh rời đi. **“Người thế nào?”** Mai Tuyết Tình vội vàng kiểm tra thương thế của ân nhân cứu mạng.

“Cám ơn người... Cám ơn người. . . .” Lúc này, có nói lời nào cũng đều là dư thừa. Mai Tuyết Tình nước mắt lưng tròng.

Đại ân không lời nào cám ơn hết được. Nàng, không có cách khác rồi. Hài tử, ở trong vòng tay của Ngô Minh Tử, vậy mà cũng có thể an ổn ngủ thiếp đi. **“Người... Người... trên cánh tay, đã bị thương!”** Mai Tuyết Tình phát hiện hắn đã bị thương trở nên lo lắng. **“Không sao đâu! Không có gì đáng ngại!”** Ngô Minh Tử kéo Mai Tuyết Tình lại, lo lắng tìm kiếm trên người nàng có chỗ nào bị đả thương không, phát hiện hết thấy đều hoàn hảo, không tổn hao gì, mới yên tâm thở hắt ra một hơi.

“Mẹ... Cha...” Mai Tuyết Tình nhìn thấy cha mẹ đang hướng về bên này chạy tới. Phỏng chừng, là có người nào đó đã báo tin cho bọn họ. **“Mẹ, cha, lấy một ít dược liệu trị thương mang lại đây đi!”** Mai Tuyết Tình hô to. Mai gia phụ mẫu nhìn thấy nữ nhi không có việc gì, tảng đá trong lòng cũng được nhắc đi, trở nên nhẹ nhõm. Đánh giá người trẻ tuổi đang đứng bên cạnh nữ nhi, phỏng chừng là hắn bị thương. Hai vị lão nhân quay trở lại lấy dược.

“Chúng ta trở về đi thôi!” Ngô Minh Tử là người đầu tiên trấn tĩnh lại sau cuộc chiến đấu kịch liệt, hăn ung dung nhắc nhở mọi người.

“Oh!” Mai Tuyết Tình vẫn còn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại. **“Chờ đã, bạch điêu! Không người nào bị thương nghiêm trọng, nhưng còn vết thương bạch điêu!”** Mai Tuyết Tình thì thảo tự nói. Nàng tìm kiếm thân ảnh bạch điêu. Rõ ràng là rơi ở bên cạnh mà, trong nháy mắt, như thế nào đã không thấy nữa rồi?

Mai Tuyết Tình hai mắt ngấn lệ, rớt cục nhện không được tuôn rơi xuống. Một hàng xóm tốt bụng nói với nàng, **“Chớ lo, ta nhìn thấy nó bay đi rồi!”**

Mai Tuyết Tình theo hướng ngón tay người hàng xóm chỉ, nhìn thấy một bãi huyết. Huyết, đọng lại thành màu đen. Trong vũng máu đen, đọng lại vài sợi lông mao trắng nõn, hết sức bắt mắt.

“Bất hảo!” Ngô Minh Tử vừa nhìn thấy vũng máu đen kia, liền kêu to.

“Tình nhi, bảo vệ hài tử!” Hắc đem hài tử giao cho vào trong lòng Mai Tuyết Tình. Tự mình dùng tay nhanh chóng điểm vào mấy chỗ huyết vị trên người, dùng sức điểm vài cái. Mai Tuyết Tình dường như không để ý hắc đang làm cái gì vậy.

Nàng để ý chính là, hắc, Ngô Minh Tử, lại gọi nàng là “Tình nhi”, tên này chỉ có ba người kêu lên, cha mẹ cùng Hạng Ngạo Thiên!

“Tình nhi, kêu một người mà nàng quen biết, đến người cửa hàng được bên cạnh kia, bảo chương quỹ đến đây! Được rồi, nói cho hắc, ta bị trúng bách độc tiêu!” Sau đó, Ngô Minh Tử sải bước, cũng không quay đầu lại, đi vào trong nhà Mai Tuyết Tình.

Mai Tuyết Tình nghi hoặc tìm một hàng xóm, nhờ đi báo tin. Nàng theo sau tiến vào phòng trong. Tình hình trong phòng làm cho nàng thiếu chút nữa thì bật lên tiếng hét chói tai! **“Người... Người rốt cuộc là ai?”** Đặt hài tử xuống, Mai Tuyết Tình cầm kéo đi tới bên giường.

Trên giường một nam nhân đang nằm, người này cùng Hạng Ngạo Thiên giống nhau như đúc!

“Người... Người rốt cuộc là ai?” Đứng cách bên giường không xa, đưa kéo dí sát ngực nam nhân kia hỏi.

“Tình nhi, nàng muốn mưu sát chồng mình sao?” Thanh âm quen thuộc. Mai Tuyết Tình nghe ra được, quả thật là giọng nói của Hạng Ngạo Thiên.

Dí sát vào người hắc thêm một ít, nghe thấy được mùi từ thân thể hắc phát ra, cũng chính là Hạng Ngạo Thiên!

Nhưng là mới vừa rồi, vào nhà rõ ràng đúng là Ngô Minh Tử!

Ngô Minh Tử, thanh âm cùng mùi cơ thể của hắc, nàng cũng quen thuộc! Nàng rõ ràng là có thể nhận biết!

“Tình nhi, hãy thu hồi lại cây kéo đang cầm trong tay lại đi! Nàng không giết ta, ta chỉ sợ tai kiếp cũng khó chạy thoát!” Vỗ vỗ vào chỗ

trên giường bên người, “**Đến đây, ngồi cạnh bên ta!**” Mai Tuyết Tình bán tín bán nghi ngồi ở bên giường. Trong tay, cây kéo, vẫn đang nắm chặt trong tay.

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Mai Tuyết Tình nàng đang nằm mộng rồi! Chuyện gì đã xảy ra? Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

“Đừng nghĩ nữa!” Hạng Ngạo Thiên giơ cánh tay bị thương lên, chỗ bị thương nọ đã biến thành màu đen.

“Nhìn xem ta cùng Ngô Minh Tử, có phải hay không là cùng một người?” Thanh âm uể oải, vô lực.

Mai Tuyết Tình trong ngờ vực, xong cũng chứng thật. Trong mắt nàng vừa lại ngân ngấn lệ. Hắn vừa lại lừa nàng thêm một lần nữa!

Chuyện gì cũng nghĩ cho nàng, Hạng Ngạo Thiên giơ cao cánh tay, ánh vào trong mắt của nàng. **“Như thế nào... Như thế nào đột nhiên lại biến đen?”** Mai Tuyết Tình thật sự không có cách gì tin được, một đạo vết thương, vậy mà chỉ trong chốc lát đã biến đen như thế.

“Ngạo Thiên, đây là chuyện gì xảy ra? Như thế nào lại biến đen?” Mai Tuyết Tình kinh hoảng đứng lên. Trực giác phụ nữ nói cho nàng biết, vết thương biến đen, không phải chuyện tốt.

“Nàng còn nhớ tới ta, ta tưởng rằng, nàng thật sự đã quên ta rồi!” Hạng Ngạo Thiên cười, mặc dù, nụ cười nọ có chút tái nhợt, cố hết sức, nhưng mà, rõ ràng đáng vẻ tươi cười của Ngô Minh Tử. Không chỗ nào cố kỵ, đáng vẻ tươi cười rạng rỡ, ngời sáng như ánh mặt trời. Trong một khắc, Mai Tuyết Tình có chút thất thần.

Nàng đáng lẽ sớm phải nghĩ đến, Hạng Ngạo Thiên cùng Ngô Minh Tử hẳn là cùng một người! Nhưng mà, bọn họ bất đồng thanh âm cùng bất đồng hơi thở, liên tiếp bác bỏ đi trực giác của nàng!

“Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Đến nước này rồi, người như thế nào còn có tâm trí nói giỡn?” Mai Tuyết Tình bất lực không biết làm sao cả, Hạng Ngạo Thiên tỉnh táo và không có gì đáng ngại.

Đang tỉnh táo, lúc đang tỉnh táo. Hiện tại, sinh mệnh như chỉ mảnh treo chuông, hẳn như thế nào còn có thể tỉnh táo lại? Phảng phất nhìn thấu được tâm tư Mai Tuyết Tình, **“Nôn nóng cũng vô dụng! Trừ ra sự phụ, không ai có thể cứu được ta!”** Hạng Ngạo Thiên chậm rãi nói, **“Tình nhi, nàng**

không mất đi trí nhớ, ta rất vui sướng! Còn một chút hơi sức, cũng tốt, ta có lời nhắn nhủ cho nàng!”

“Ngạo Thiên, người nói sư phụ có thể cứu người, để ta đi tìm sư phụ, đúng rồi, bạch điều, để bạch điều đi, không được, bạch điều bay đi rồi, đúng rồi, hay là phái người bên ngoài đi đi!” Mai Tuyết Tình hiểu rồi, những nam nhân trẻ tuổi kia, là những người mà Hạng Ngạo Thiên phái tới bảo vệ cho nàng.

Mai Tuyết Tình đứng dậy. Hạng Ngạo Thiên nắm lấy tay nàng giữ lại.

“Tình nhi, không cần đi, bạch điều bay đi, chính là tìm sư phụ đưa tin!” Hạng Ngạo Thiên an ủi nói, **“Người không thể đi nhanh bằng chim!”**

Trong lúc vô ý ngẩng đầu, Mai Tuyết Tình làm lộ vết máu ngay cổ tay áo, khiến cho Hạng Ngạo Thiên chú ý.

“Tình nhi, nàng... Nơi nào bị thương?” Bàn tay to vô lực vén ống tay áo của Mai Tuyết Tình lên.

“Không có việc gì đâu!” Vì muốn để cho Hạng Ngạo Thiên bảo tồn thể lực, Mai Tuyết Tình thành thật nói ra, **“Lúc này vì quá nôn nóng, nên đã ới ra một búng máu!”** Chỉ là tức giận công tâm, khiến máu nghịch lưu.

Hạng Ngạo Thiên thở dài một hơi. Người, đáng tới cũng đã tới. Mai gia phụ mẫu, dẫn theo chương quỹ của tiệm dược vội vã chạy tới. Nhóm lửa, nấu dược. Hạng Ngạo Thiên cùng Mai Tuyết Tình. Mẫu thân của Tráng nhi, bận rộn trợ giúp, trong ngoài đều bề bộn. Không bao lâu, Hàn Thanh suất lĩnh nhân mã cũng chạy tới.

Lưu lại một số người thân tín, đứng ở sân ngoại, đảm nhiệm cảnh giới. Những người khác, cũng đều nhập truy quét dư đảng của Lý vương. Hàn Thanh ở ngoài cửa, liên tục bước tới bước lui.

Sau khi thuốc được nấu xong, Hạng Ngạo Thiên được cho uống một bát. Mai Tuyết Tình cũng phải uống xong phần thuốc của mình. Hạng Ngạo Thiên cho gọi Hàn Thanh tiến vào. Hàn Thanh kê tai ở bên miệng hăn, nghe hăn phân phó một số việc. Sau đó, Hàn Thanh hai mắt ngấn lệ, đi ra khỏi phòng. Hạng Ngạo Thiên khẳng định cùng hăn nói chuyện gì đó rất hệ trọng. Mai Tuyết Tình lo lắng chờ đợi.

“Công chúa, Hoàng thượng xin mời ngài vào!” Hàn Thanh thanh âm nghẹn ngào. Nhất định có việc gì trọng đại xảy ra. Nhất định là như thế!

Mặc kệ mọi người người gì, hoàn toàn không để ý đến hình tượng của mình, Mai Tuyết Tình lao vào trong phòng. **“Ngạo Thiên...”** Nàng giật mình, ngơ ngác dừng lại! Chính xác mà nói, đúng là bị dọa cho run sợ mà dừng lại. Hạng Ngạo Thiên lộ ra bên ngoài vết thương trên cánh tay, đã trở nên đen tím. **“Ngạo Thiên, chuyện gì đã xảy ra?”** Mai Tuyết Tình trợn to hai mắt, kinh ngạc. **“Không được, không thể cứ như vậy chờ đợi, không được!”** Mai Tuyết Tình lớn tiếng kêu gọi Hàn Thanh, **“Hàn Thanh, mau phái người đến Vân Phong sơn, tìm sư phụ của Ngạo Thiên! Nhanh lên, nhanh nhanh lên!”** Cuối cùng, thanh âm nghẹn tắt lại, nàng, nghẹn ngào không nói được gì nữa.

Tiếng nước nở vang lên, không thể kìm nén được. **“Tình nhi...”** Hạng Ngạo Thiên nhẹ nhàng khẽ gọi. **“Đừng khóc, ta có chuyện muốn nói, ta van nàng!”** Tha thiết siết chặt lấy tay Hạng Ngạo Thiên, Mai Tuyết Tình ngẩng đầu. **“Ta chính là bị trúng bách độc tiêu! Sư phụ cũng không nhất định có nắm chắc trị liệu khỏi hay không! Độc này do trăm loại độc được phối thành, sau khi được lực có tác dụng, người bị thương sẽ nhanh chóng sẽ biến thành một đồng bạch cốt!”**

“Ngạo Thiên, đừng dọa ta!” Mai Tuyết Tình vươn tay nhỏ bé, che lấy miệng Hạng Ngạo Thiên lại, không cho hắn nói hết. Vô lực mỉm cười, hắn nếu không nói hết, chỉ sợ rằng thật sự không còn có thời gian nữa rồi.

Bàn tay to rắn chắc cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Mai Tuyết Tình. **“Tình nhi, nếu ta chết rồi, ta nói nếu...”** Cảm giác được bàn tay nhỏ bé của nàng khẽ động, đột nhiên trở nên lạnh lẽo. **“Nếu, ta chết rồi...”** **“Ta không để người chết, người không thể chết được!”** Mai Tuyết Tình trong mắt mờ sương, hóa thành bọt nước, cuộn cuộn không ngừng tuôn xuống như mưa.

“Ngươi Ngươi vẫn còn chưa có tên, còn chờ người đặt cho một cái tên! Người không thể chết được, ta không cho người chết!” Mai Tuyết Tình cũng không thể nào có thể ức chế được tình cảm của bản thân nữa, chân tình cứ thế bộc lộ ra mạnh mẽ.

Hắn là mối tình đầu của nàng, cũng là nam nhân quan trọng nhất trong lòng của nàng.

Cũng là người cuối cùng, là người duy nhất.

Nàng, không cho hắn chết! Không cho!

“Tên của hài tử, ta đã sớm nghĩ ra rồi, hay kêu hần là Hạng Ái Mai đi! Nếu sau này chúng ta, có thêm hài tử, thì kêu là Hạng Ái Tuyết, Hạng Ái Tình!”

Mai Tuyết Tình không nhịn được, đau đớn khóc nức thành tiếng.

“Chúng ta sau này, còn có thể có thêm rất nhiều, rất nhiều hài tử! Rất nhiều!” Bàn tay nhỏ bé tăng thêm chút sức lực, siết chặt bàn tay hần, giống như là muốn đem sức lực của chính nàng truyền qua cho hần.

“Tình nhi, nếu ta chết, nàng hãy mang theo con của chúng ta quay về kinh thành, nước không thể một ngày không có vua.” Hạng Ngạo Thiên khẩn cầu nhìn Mai Tuyết Tình, **“Hàn Thanh, Lưu công công, còn có Trần Nhất Kiếm, Hứa Sơn, tất cả bọn họ đều sẽ trợ giúp nàng!”**

“Nếu... Nếu..., nàng vẫn còn muốn trở lại triều đại của nàng, cầu người, xin nàng hãy để hài tử lưu lại, hần có trọng trách gánh vác quốc gia! Thiên long hoàng triều chấn hưng cùng hùng mạnh, giờ chỉ còn biết ký thác lên trên người của hần thôi!”

Hạng Ngạo Thiên biết, yêu cầu này, có chút quá phận, có chút ích kỷ. Nhưng mà, hần chỉ có một người hài tử duy nhất, hần, không có lựa chọn nào khác. **“Uh!”** Mai Tuyết Tình liên tiếp gật đầu. Nàng không muốn làm cho hần thêm hao phí thể lực nữa.

“Hồ nước trong Ngự trong hoa viên, ta đã cho người lấp bằng rồi. Ta tưởng rằng, chỉ cần ta sống, ta sẽ không cho nàng rời khỏi ta. Nhưng mà...” Hạng Ngạo Thiên ho khan một tiếng, một búng máu phun ra. Huyết, cũng có màu đen đặc sệt. **“Trong hồ, ta dùng đá tảng lấp lại! Đào khai thông, cũng rất dễ dàng!”**

“Ngạo Thiên, đừng nói nữa, đừng nói nữa, người cần phải bảo tồn thể lực!” Mai Tuyết Tình lần nữa đưa bàn tay nhỏ bé lên che miệng của hần lại. **“Ta cái gì cũng đáp ứng người, cầu xin người đừng nói nữa, đừng nói nữa!”** Mai Tuyết Tình nước mắt lã chã rơi xuống như mưa.

“Công chúa... Công chúa...” Hàn Thanh ôm một con bạch điểu chạy vào.

Trên chân Bạch điểu, có quần một món đồ. Mai Tuyết Tình vội lấy mở ra.

Một phong thơ cùng một viên dược hoàn. Trong thơ viết vài chữ: **“Đem dược hoàn này nghiền nát cho uống! Sau đó, đem vạn niên tử băng trạc**

đặt lên trên ngực! Lão nạp lập tức tới ngay!”

Mai Tuyết Tình như là vừa được ăn một viên định tâm hoàn, không hề luống cuống tay chân.

Dược này, không thành vấn đề.

“Được rồi, Hàn Thanh, hồi cung, lấy hoàn hồn đan, có lẽ có thể có chút tác dụng!” Mai Tuyết Tình tỉnh táo lại, suy nghĩ cũng trở nên linh hoạt hơn.

Nàng nhớ lại lúc trước, tại đông trang, Hạng Ngạo Thiên cũng đã cho nàng ăn một viên hoàn hồn đan, đem nàng từ quỷ môn quan kéo lại.

“Đã không còn, trong cung chỉ có hai viên, lúc công chúa ở đông trang đã ăn một viên. Sau này, lúc công chúa hạ sinh tiểu hoàng tử, hôn mê bất tỉnh, Hoàng thượng vừa lại cấp cho công chúa viên còn lại!” Hàn Thanh bình tĩnh không có nóng nảy kể lại sự thật.

Mai Tuyết Tình trong lòng lập tức như sóng cuộn biển ngầm, trào dâng ngùn ngụt, đau đớn khó chịu vô cùng.

Trái tim, chưa bao giờ đau nhói, co thắt buốt đau đến như vậy. Cũng là vì nàng! Hắn đã đem dược hoàn cứu mạng mình ra cứu lấy nàng, cũng không hề giữ lại chút gì cho hắn!

Mai Tuyết Tình không dám tiếp tục nghĩ nữa. Nàng sợ bản thân sẽ không nhận được, nhào vào trong lòng Hạng Ngạo Thiên, lên tiếng khóc lớn.

Dược sư phụ đưa, đã nghiền nát rồi cho uống rồi. Nhưng mà, vòng tay màu tím bằng đá ngàn năm, là vật gì ?

“Hàn Thanh, vạn niên tử băng trạc, nơi nào có bán?” Mai Tuyết Tình dò hỏi.

Nàng lần đầu tiên nghe nói, vòng tay còn có thể chữa bệnh. Nói vậy, vòng tay nọ nhất định là một vật khó tìm, một bảo bối rồi! Nhưng mà, cho dù có khó tìm cách mấy, nàng cũng phải nghĩ ra biện pháp mua cho bằng được.

Vì tánh mạng của Hạng Ngạo Thiên, Mai Tuyết Tình không quản khó khăn, không tiếc rẻ thứ gì hết.

Hàn Thanh mù mờ lắc đầu. Hắn cũng là lần đầu tiên nghe nói đến. Đột nhiên, hắn linh quang chợt lóe.

“Công chúa... Hoàng thượng từng đưa cho ngài một vòng đeo tay, có phải là nó hay không hả?”

Vạn niên tử băng trạc, vòng tay màu tím bằng đá ngàn năm? Hạng Ngạo Thiên quả thật có đưa cho nàng một vòng tay. Đó cũng là lễ vật duy nhất

hắn đưa cho nàng.

“Ta đã bán rồi, lúc mở cửa hàng, ta đã bán!” Mai Tuyết Tình hối hận muốn chết.

Nếu biết, vật ấy có tác dụng như lúc này đây, cho dù là nàng có mất mạng cũng không đem bán, nàng cũng không bao giờ đem bán! **“Không đúng, ta cùng Hoàng thượng sau đó đã liền chuộc trở về!”** Hàn Thanh nhắc nhở nói. Mai Tuyết Tình bừng tỉnh đại ngộ.

Đúng rồi, lúc nàng ở cử, Hạng Ngạo Thiên đã từng đeo vào tay nàng. Mai Tuyết Tình mở ngăn kéo bàn trang điểm ra. Vòng tay cứu mạng, quả thật đang nằm lẳng lẳng ở nơi đó. Nhanh như một cơn gió, vội lấy ra. Cởi bỏ áo của Hạng Ngạo Thiên, đem vòng tay đặt lên trên ngực của hắn. Hạng Ngạo Thiên đã lâm vào tình trạng hôn mê. Cánh tay bị thương hoàn toàn biến thành màu đen. Vì bảo đảm không chút sai sót nhằm lẫn nào, Mai Tuyết Tình nhẹ nhàng kêu gọi, nam nhân này nàng vừa yêu lại vừa hận.

“Ngạo Thiên, người tặng ta vòng tay này, được gọi là vạn niên tử bằng trạc sao? Nếu nói đúng như vậy, người hãy mở mắt ra đi. Cũng không cần nói gì hết, chỉ mở mắt ra thôi.” Hạng Ngạo Thiên thật kỳ tích liền mở mắt. Mai Tuyết Tình như là vừa được cứu thoát, vui mừng đến bật khóc.

Tận hết sức mình, việc đời đều phải nghe theo thiên mệnh. Việc gì nên làm, thì tất cả mọi người cũng nên tận sức làm.

Mọi người trông ngóng chờ đợi sự phụ đến. Thời gian, có vẻ trở nên dài đằng dặc.

Mặt trời dần lặn sau rặng núi phía tây. Mọi người vẫn đang tiếp tục chờ đợi.

Trăng lên đỉnh đầu. Mọi người vẫn đang đợi.

Mai Tuyết Tình nhớ tới bạch điều. Bạch điều, đang bị thương mà bay đi, không biết, thương thế nó thế nào?

Nó chính là ân nhân cứu mạng hải tử.

Ôm lấy bạch điều đang cuộn mình ở góc tường. Lông mao trắng nõn. Không có một chút vết thương nào. Mai Tuyết Tình rõ ràng rồi.

Con này, không phải là con điều kia. Bạch điều kia, chắc dữ nhiều lành ít rồi. Nước mắt, là chả tuôn rơi xuống mình bạch điều trắng nõn. Bạch điều ngẩng đầu. Mai Tuyết Tình phát hiện, trong mắt nó cũng hàm chứa lệ. Bạch điều này cũng đang khóc! Mai Tuyết Tình càng thêm khẳng định, như vậy con bạch điều bị thương kia, khẳng định là đã chết.

Nó mang theo vết thương, bay trở về Vân Phong sơn. Gấp rút đưa tin cho sư phụ, cũng đem vết thương bị trúng độc của chính mình, đưa cho sư phụ xem.

Sư phụ tự nhiên rõ ràng, khẳng định có người cũng bị trúng độc đồng dạng như vết thương kia. Mai Tuyết Tình là chủ nhân của bạch điêu. Người bị thương, khẳng định chính là người thân sống bên cạnh Mai Tuyết Tình.

Tha thiết ôm siết bạch điêu vào trong lòng. Như ôm chính hài tử của chính mình vào trong lòng. Vui đầu sâu vào lớp lông trắng sáng của bạch điêu, òa lên khóc nức nở.

Hài tử ê a lên tiếng, nhắc nhở Mai Tuyết Tình, hài tử đã đến lúc cần cho bú rồi. Buông bạch điêu ra, ôm lấy hài tử. Những người không có phận sự biết điều đều lui ra. Hài tử, hai mắt sáng ngời mở to, nhìn thấy bạch trắng, vui sướng vươn bàn tay nhỏ bé, hươ lên không trung hướng về phía bạch điêu. Bạch điêu, cũng hướng về phía hài tử khẽ vỗ cánh, như là đang chào hỏi.

“Đứa nhỏ này, cùng với con điêu to lớn này, cũng có chút hữu duyên đây!” Mai mẩu hai mắt rưng rưng lệ nói.

Nữ nhi tìm được rồi, cuộc sống yên bình sống qua ngày, ai biết, vừa lại xảy ra chuyện lớn như vậy. Mặc dù, đối với chuyện Hạng Ngạo Thiên nhiều vợ, khó có thể tiếp nhận, nhưng mà, Mai mẩu vẫn là thích bản thân Hạng Ngạo Thiên.

Nhìn thấy một người tuổi còn trẻ, không chút sức sống nằm ở trên giường, Mai mẩu tim như bị đao cắt.

Đêm khuya tĩnh lặng.

Hạng Ngạo Thiên thanh tỉnh lại một chút.

“Tất cả mọi người nghỉ ngơi đi thôi! Không cần bồi tiếp ta, ở lại cũng không làm nên chuyện gì! Ngày mai, mọi người còn có rất nhiều việc cần phải hoàn thành!” Hãn phân phó mọi người.

Mai Tuyết Tình cố chấp ngồi lại ở bên giường.

“Hàn Thanh, bảo mọi người đều lui ra đi! Ta còn có chuyện muốn nói với Tình nhi!” Thanh âm yếu ớt, nhưng mà, mang theo quyền uy không thể xem nhẹ được.

Mọi người đều lui ra.

Bên trong trở nên yên ắng.

“Ngạo Thiên, người không nên nói nhiều, chờ thân thể khôi phục lại, người muốn nói bao lâu với ta, thì nói bấy lâu!” Mai Tuyết Tình thanh

âm ghen ngào. Nắm chặt lấy bàn tay to của Hạng Ngạo Thiên, sợ nàng một khi buông tay, Hạng Ngạo Thiên sẽ biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi đâu nữa. Người cận kề cái chết, lời nói cũng hiền lành thân thiện. Chim sắp chết cũng kết tiếng kêu ai oán bi thương.

“Tình nhi, ta biết, nàng ở lại triều đại này, cuộc sống cũng không được vui sướng gì! Cho nên, ta vừa lại lừa nàng một lần nữa. Ta dịch dung thành một nam nhân khác, kỳ thật, chính là muốn làm cho nàng vui sướng một chút! Nghĩ muốn làm cho nàng khuây khỏa, quên đi phần nào nỗi buồn và thương nhớ người thân!”

“Ta biết, ta biết!” Mai Tuyết Tình từng rất kỳ quái, Ngô Minh Tử luôn vào lúc nàng thất ý, uể oải, hoặc là đang băng khoăn nhất, thì xuất hiện, luôn như vậy xuất hiện rất kịp thời.

Hơn nữa, mỗi lần cũng có thể nhìn thấu tâm tư của nàng. Nguyên lai, bọn họ hai người là cùng một người. Hết thấy những chuyện này, sẽ không khó giải thích. Hắn dùng trái tim thuần lương đau khổ xoa dịu tâm hồn nàng, Mai Tuyết Tình lĩnh ngộ được rồi.

Đáng tiếc, có chút trễ.

Hắn đưa cho nàng vạn niên tử băng trạc, nguyên lai, cái đồ vật kia, thật quý trọng như vậy. Hắn đem hoàn hồn đan, cũng cho nàng.

Đem bất luận cái gì chỉ cần có cơ hội bảo tồn sinh mệnh của nàng, cũng đều chấp tay đưa đến trước mặt của nàng.

“Ta còn lừa nàng một lần nữa, tại ngự thư phòng, ta cố ý đem nước nóng, tát vào trên người của nàng, làm cho người bị phỏng đau đớn. Ta sợ nàng là gian tế, hoặc là dụng tâm kín đáo làm hại đến quốc gia. Ta không cầu xin của nàng tha thứ, chỉ là nghĩ cần phải nói cho nàng biết rõ, có như vậy trong lòng ta mới cảm thấy có chút thoải mái.” Hạng Ngạo Thiên đem áp lực đè nén bao lâu nay, nói ra hết.

Hắn, rất sợ, sợ rằng không còn có cơ hội, cùng người mà hắn yêu thương nhất, thành thật đối xử chân thành với nhau.

“Ta không trách người, ta không trách người, cầu người đừng nói nữa!” Mai Tuyết Tình dùng sức lắc đầu, nghĩ muốn làm cho hắn không còn cảm thấy áy náy đối với nàng nữa, nàng cảm thấy rất hổ thẹn. Nếu như nói, Hạng Ngạo Thiên thập phần yêu nàng. Như vậy, nàng yêu Hạng Ngạo Thiên chỉ có bảy phần. Không phải không thương, mà là không dám yêu.

Giữa bọn họ trong lúc đó, vẫn còn nhiều gút mắc

Nếu như, lão Thiên lại cho nàng thêm một cơ hội nữa, nàng nhất định sẽ không chút do dự yêu thương hẳn.

Không lùi bước. Không cự tuyệt. Không trốn tránh.

Nhân sinh, đến tột cùng có bao nhiêu lâu, người nào cũng không thể nào đoán trước được. Tốt nhất hãy quý trọng những gì trước mắt.

Đợi đến khi mất đi, sẽ cảm thấy hối hận, thì cũng đã muộn rồi!

“Tình nhi, còn nữa, sắc phong Nghi phi làm hoàng hậu, là vì kiểm chế cả nhà bọn họ. Ca ca nàng ta sớm đã có mưu đồ tạo phản!” Hạng Ngạo Thiên có chút mệt mỏi, thanh âm càng lúc càng nhỏ.

“Ngạo Thiên, người đừng nói nữa!” Mai Tuyết Tình cầm chặt lấy tay hẳn, **“Ngạo Thiên, sư phụ còn chưa có đến, chỉ bằng, chúng ta đi tìm sư phụ lão nhân gia đi!”** Bây giờ, trong đầu Mai Tuyết Tình toàn là ý nghĩ, như thế nào có thể cứu trị Hạng Ngạo Thiên.

“Không thể tùy tiện di chuyển được. Độc này rất lợi hại, sau khi bị thương đã phán tán, nếu như, tùy tiện vận động, độc tính sẽ nhanh chóng phát tác công tâm! Lúc đó cho dù sư phụ có tới, có lẽ, cũng không còn biện pháp nữa. Cứ chờ đây, sư phụ tới, biết đâu, vẫn còn có biện pháp!”

Hạng Ngạo Thiên mặc dù sẽ không giải được độc, nhưng mà, tại Vân Phong sơn khi học qua y thuật, cũng từng nghe sư phụ nói qua lợi hại của độc. Bách độc môn, bàng môn tả đạo. Không một ai có thể biết được người của môn phái đó.

Nhưng mà, bọn họ chuyên nghiên cứu chế tạo ra bách độc tiêu, thật khiến cho người khác sợ hãi.

Cũng may, môn phái này, cũng là nhất mạch đơn độc truyền, sư phụ chỉ lấy một người đệ tử. Cho nên, môn phái này trên giang hồ, không có cơ hội gây sóng gió. Nếu mà môn phái này đệ tử có khắp thiên hạ, chỉ bằng vào bách độc tiêu, sẽ độc bá võ lâm.

Lý Vượng, vì hẳn ôm mộng hoàng đế, liền đến bách độc môn báỉ sư.

Hạng Ngạo Thiên vì tìm ra chứng cứ hẳn nghịch thiên mưu phản, dùng suốt thời gian mười năm. Nếu không phải vì hẳn quá yêu Mai Tuyết Tình, cũng không bị như thế liệu lĩnh thu lưới sớm, chính hẳn, cũng không bị đã bị thương tổn.

“Tình nhi, còn nữa...” Hạng Ngạo Thiên bắt buộc bản thân phải lên tinh thần, nhất định phải nói, hẳn nhất định phải nói cho rõ ràng mọi

chuyện. **“Tình nhi, sau khi hồi cung, lấy danh nghĩa hài tử chúng ta, đem hậu cung phế đi, ta không muốn để cho các nàng ấy làm hại tới nàng cùng hài tử!”**

“Ta nghe lời người, cái gì cũng nghe lời người! Cầu người, Ngạo Thiên, đừng nói nữa!” Mai Tuyết Tình trong đang rỉ máu. Nghe Hạng Ngạo Thiên nói, thật giống như là di ngôn.

“Còn nữa... Còn nữa, còn một câu cuối cùng, Tình nhi, nàng nói cho ta biết, ta cùng Ngô Minh Tử, nàng yêu ai?” Trong ánh mắt còn có chút trêu chọc, phảng phất, hăn không bị thương, phảng phất, hăn còn đang rất khỏe mạnh, phảng phất, bọn họ đang nói lời tâm tình.

Mai Tuyết Tình cũng không nhịn được, **“Oa... .”** một tiếng, khóc lớn lên.

Hạng Ngạo Thiên vươn tay, dùng ngón tay cái ôn nhu lau đi nước mắt vươn trên mặt nàng. **“Ta chỉ trêu chọc nàng thôi!”** Hạng Ngạo Thiên ôn nhu khẽ nói, **“Không ngờ nàng lại cho là thật!”** Vừa lại vỗ vỗ xuống giường. **“Đến đây, Tình nhi, nằm xuống đây. Chúng ta cùng ngủ đi!”** Hăn thật sự rất mệt mỏi. Tư duy thanh tỉnh, nhưng toàn thân vô lực.

Mai Tuyết Tình thuận theo ngã người nằm xuống kế bên người hăn. Vẫn cứ không ngừng khóc thút thít.

Nàng nhỏ bé yếu ớt vòng tay thăm thiết ôm Hạng Ngạo Thiên, tựa như muốn đem hăn ôm chặt vào trong lòng mình. Nàng muốn đem nam nhân yêu thương nhất của nàng, đưa vào phạm vi bảo vệ của nàng. Hạng Ngạo Thiên không chút cự tuyệt, vùi đầu sâu vào trong lòng ngực của Mai Tuyết Tình.

Nước mắt nam nhân lẳng lặng chảy xuống.

Có lẽ, đây là đêm cuối cùng bọn hăn được bên nhau! Có lẽ, đây là lần cuối cùng bọn hăn được ôm nhau thêm một lần nữa!

“Ngủ đi, ngày mai tỉnh giấc, hết thủy đều đã có biện pháp giải quyết!” Vỗ nhẹ nhẹ vào sau lưng Mai Tuyết Tình dỗ dành, Hạng Ngạo Thiên an ủi nói. Hăn lấy thân phận Ngô Minh Tử, khi xuất hiện ở trước mặt nàng, đã từng nói qua những lời này.

Ngày đó, xảy ra rất nhiều chuyện. Lúc đó, những gì Mai Tuyết Tình có thể tiếp nhận được, nàng cũng đã tiếp nhận rồi. Lúc đó, những gì Mai Tuyết Tình không cách nào tiếp nhận, nàng cũng đã tiếp nhận rồi.

Thiền thiếp, mơ mơ màng màng, nàng ngủ thiếp đi.

Hạng Ngạo Thiên đảo khách thành chủ, dùng cánh tay còn lại có thể hoạt động của hân, ôm Mai Tuyết Tình siết chặt vào trong lòng mình. Quyển luyến nhìn khuôn mặt mệt mỏi của nàng, phảng phất, muốn đem khuôn mặt của nàng, vĩnh viễn khắc sâu vào trong tâm khảm của chính mình.

Như là chiếc thuyền nhỏ lẻ loi độc hành, tìm được nơi tránh gió ẩn nấp, phảng phất đứng hài tử bị lạc đường về tới nhà.

Hạng Ngạo Thiên tha thiết ôm siết Mai Tuyết Tình vào trong lòng.

“Tình nhi, thật xin lỗi, nếu nàng cùng ta, chưa từng quen biết qua, nàng cũng không phải chịu nhiều đau khổ như thế này!” Nhẹ nhàng hôn lên trán của nàng.

“Nếu ta thật sự chết đi, nàng nhất định phải kiên cường sống tiếp!” Một tiếng thở dài buồn thảm.

“Tình nhi, bây giờ, ta thật sự hy vọng nàng mất đi trí nhớ, có như vậy, nàng không nhớ rõ ta là ai, cho dù, ta có chết rồi, nàng cũng không phải bị thương tâm nữa rồi!” Lại thêm một tiếng thở dài buồn bã không thể tránh được.

Hạng Ngạo Thiên, cũng chìm dần vào trong cơn mê tối tăm.

Mai Tuyết Tình mệt mỏi chìm vào giấc ngủ được một lát.

Khi nàng giật mình tỉnh giấc, phát hiện, trên giường trống rỗng! Bên người lạnh tanh.

“Ngạo Thiên...” Mai Tuyết Tình hoảng loạn lớn tiếng hô hoán.

Ngạo Thiên, đi nơi nào rồi? Người nào đem hắc đi đâu mất rồi?

Chạy ra ngoài phòng. Đám người Hàn Thanh, đang đứng cung kính. Phảng phất đang chờ đợi Mai Tuyết Tình tỉnh lại.

“Ngạo Thiên đâu? Hàn Thanh, có thấy không?” Lắc lắc cánh tay Hàn Thanh, trong thanh âm tràn ngập nỗi sợ hãi.

Ngạo Thiên, không thể chết được! Hắc nhất định không chết!

“Khải bầm công chúa, đã đến lúc ngài nên trở lại kinh thành rồi!”

Vài cỗ xe ngựa đang đứng đợi ở trước cửa.

“Ngạo Thiên đâu? Nói cho ta biết, Ngạo Thiên, đi nơi nào rồi?” Mai Tuyết Tình trở nên bối rối.

“Khải bầm công chúa, ty chức thật sự không biết, hoàng thượng đi nơi nào!” Hàn Thanh trả lời đúng mực.

“Chính là sư phụ mang hắc đi rồi sao?”

“Khải bầm công chúa, đúng vậy!”

“Vậy, có phải quay về Vân Phong sơn không?”

“Khải bầm công chúa, ty chức không biết! Sư phụ trước khi đi, có nói, để tìm kiếm hơn trăm loại giải dược, muốn dẫn Hoàng thượng, dạo chơi tứ hải, như vậy, Hoàng thượng mới có hi vọng!”

Biết Hạng Ngạo Thiên còn sống, biết hắc được sư phụ mang đi rồi, trái tim Mai Tuyết Tình mới thoáng trầm tĩnh lại.

Đoàn người lên đường trở lại kinh thành.

Mai gia lão nhân. Hứa Sơn nhất gia. Hiệu thuốc bắc của Khai thái y nơi trấn nhỏ trong Kinh thành. Toán thị vệ âm thầm bảo vệ Mai Tuyết Tình. Toàn bộ đều rút lui quay trở lại kinh thành.

Nơi trấn nhỏ đột nhiên trở nên vắng vẻ, buồn tẻ.

Hơn nữa, đúng là cả nhà Hứa Sơn, bởi vì bảo vệ Mai Tuyết Tình có công, vừa lại hiệp trợ Hạng Ngạo Thiên bắt được nghịch đảng Lý Vượng, nên được đặc xá, quay về kinh thành.

Thiên Long Hoàng triều, nối tiếp việc sau khi toàn gia Lý hoàng hậu kế nhiệm bị trảm và tịch biên tài sản bởi tội phản nghịch, lại xảy ra một đại sự:

Hoàng đế lâm trọng bệnh, không hề lâm triều.

Thế nhưng, có thánh chỉ truyền đạt xuống.

Ái phi của Hoàng đế, Mai Tuyết Tình, phù trợ con trai mình, là thái tử chỉ vừa được mấy tháng, Hạng Ái Mai, làm nhiếp chính thay mặt xử lý quốc gia đại sự.

Có nghi hoặc, có phỏng đoán, có lo lắng, có đổ kỵ.

Đủ loại các lời đồn, đều lan truyền khắp nơi.

Nhưng mà, cũng chỉ là lời đồn.

Hàn Thanh vẫn cẩn cẩn trung thành như cũ. Lưu công công cũng như cũ cúc cung tận tụy. Bọn thị vệ cũng như cũ một lòng tận trung.

Còn nữa, Hoàng đế Nam Trần quốc, Trần Nhất Kiếm liên tiếp xuất hiện đến Thiên Long Hoàng triều.

Trong hậu cung, Công chúa Ngạo Mai cùng Ngạo Sương, cùng Ái phi Mai Tuyết Tình của Hoàng đế chung sống vô cùng hòa hợp.

Thiên Long Hoàng Triều, bầu không khí không có một chút căng thẳng nào.

Trái lại, những người này còn tỏ ra tinh thần hòa thuận, đoàn kết cùng hợp tác hiếm thấy.

Dần dần lời đồn chấm dứt.

Quốc sự, dưới sự trợ giúp, đồng lòng của mọi người, không hề có chút nào xao nhãng.

Mỗi ngày từ lúc sáng sớm, Mai Tuyết Tình đã bế hài tử hầy còn đang say giấc nồng, lâm triều.

Ngồi ở phía sau bức rèm che, nghe các đại thần báo cáo.

Mai Tuyết Tình dù sao cũng là người ở thế kỷ hai mươi mốt, bằng vào kinh nghiệm làm việc của nàng trong mấy năm qua ở thời đại của mình, xử lý quốc gia đại sự, cũng là từ đây suy ra mà biết.

Có khi, gặp phải một số chuyện chưa có biện pháp chắc chắn, nàng cố tìm cách trì hoãn vào ngày thượng triều hôm sau sẽ đưa ra ý kiến.

Sau đó, sau khi bãi triều, vội vàng tìm mọi người tìm cách đưa ra đối sách.

Thiên Long Hoàng triều phát triển không ngừng, ngày càng đi lên. Kinh tế phát triển. Xã hội yên ổn. Bầu không khí hòa bình, ca múa mừng cảnh thái bình.

Thiên Long Hoàng triều năm thứ ba mươi hai. Cuối xuân.

Hạng Ngạo Thiên vẫn bật âm vô tín, đã nửa năm trôi qua rồi.

Thái tử, Hạng Ái Mai, đã ê a học nói rồi.

Tất cả mọi người đều cẩn thận dè dặt tránh né, nói về Hạng Ngạo Thiên. Sợ Mai Tuyết Tình thương tâm.

Đêm khuya tĩnh lặng, Mai Tuyết Tình thong thả bước đến ngự hoa viên.

Hồ đã không còn, Đình nghỉ mát vẫn còn kia. Cảnh còn người mất, thấy cảnh thương tình.

Màn sương mù bàn bạc, bốc lên bao phủ không trung.

Mai Tuyết Tình không tự chủ được nhớ tới lại chuyện xưa, nàng cùng Hạng Ngạo Thiên tại đình nghỉ mát, nơi cây cầu nhỏ đằng kia...

Lúc đó, hắc đã từ trong hồ nước cứu nàng lên. Hắc ôm nàng, hôn nàng. Nàng cắn môi hắc chảy máu, sau đó, trốn chạy.

Cười khổ. Hai hàng lệ trong suốt, chậm rãi rơi xuống. Hết thấy, phảng phất như vừa xảy ra ngày hôm qua. Nhưng mà, hắc tử dần dần lớn lên, như nhắc nhở nàng, đó là chuyện đã xảy ra trước kia thật lâu rồi.

Cha mẹ thân thể đều khỏe mạnh, cả ngày ở trong cửa hàng bận rộn. Hắc tử bình an, do đích thân chăm sóc dạy dỗ.

Ngạo Mai cùng Ngạo Sương, cũng đều tìm được ý trung nhân của mình rồi. Xuất giá, vốn chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Nhưng mà, tại sao, lòng của nàng, thường xuyên hiu quạnh, trống vắng? Cố gắng hết sức, làm cho bản thân luôn bận rộn. Cố gắng hết sức, làm bản thân quên đi chuyện tình.

Hay là mặc kệ không bận tâm.

Thời gian, có thể hòa tan cừu hận cùng oán giận, cũng không có thể hòa tan ái cùng tương tư.

“Hoàng tấu...”

Quay đầu về hướng thanh âm vừa phát, Ngạo Sương cùng Ngạo Mai đang đứng cách đó vài bước.

Các nàng không muốn tiến lên cắt đứt dòng hồi ức và trầm tư của Mai Tuyết Tình.

Nhưng mà, đêm lạnh sương rơi, các nàng thật không đành lòng đứng nhìn, trong lòng các nàng hoàn toàn không muốn tấu tấu nhiễm lạnh ngã bệnh.

Đối với cách xưng hô “Hoàng tấu” thế này, Mai Tuyết Tình không có phản đối. Xưng hô, chỉ là cách phân biệt người này với người kia mà thôi. Gọi cái gì, cũng không sao cả.

Các nàng thích, sẽ theo các nàng đi!

Tỷ muội ba người vừa đi, vừa đàm luận việc các phi tử khác.

“Cấp cho các nàng ấy y phục, đã đưa đi rồi hay chưa?” Mai Tuyết Tình hỏi Ngạo Mai.

Mặc dù, Hạng Ngạo Thiên từng có nhả nhủ, bảo nàng có thể phế bỏ hậu cung. Thế nhưng xuất phát từ đồng cảm, nàng không làm theo. Chỉ là, để cho các nàng ấy thường ngày, tụng kinh niệm Phật nhiều một chút, thay Hạng Ngạo Thiên cầu phúc, yêu cầu các nàng ấy, ngày thường lúc nhàn rỗi bớt lời ong tiếng ve mà thôi.

“Hoàng tấu, ta xem, tốt hơn hết là đem các nàng ấy đều phế bỏ, để tránh cho tấu vẫn còn vì các nàng ấy bận tâm lo nghĩ!” Ngạo Sương vốn là thích nhất Mai Tuyết Tình.

Không đơn giản là, Mai gia phụ mẫu đối với nàng có ân, chủ yếu là bởi vì, nàng đã từng ở thế kỷ hai mươi một trong thời gian hơn một năm, cho nên, nàng cùng Mai Tuyết Tình có thể thông hiểu lẫn nhau, càng cảm thấy thân cận.

“Phế bỏ rồi, để các nàng ấy an bài ở nơi nào? Muội cho rằng, các nàng ấy cũng giống như muội cùng Ngạo Mai hay sao, có thể dễ dàng tiếp nhận những quan niệm mới mẻ, học tập những tri thức tân thời sao? Các nàng ấy rời khỏi hoàng cung, chỉ có một con đường chết mà thôi!”

Vào Hạ. Tư liệu bay phất phơ trước gió.

Mai Tuyết Tình không thể nào nhẫn nại được nữa, nàng đau đớn hạ quyết tâm, để hài tử ở lại trong cung. Tự mình ký mã, chỉ để Hàn Thanh theo cùng, ngày đêm gấp rút lên đường, đi một chuyến đến Vân Phong sơn.

Nàng hy vọng, Hạng Ngạo Thiên đã trở lại trên núi. Đang ở nơi nhà tranh của sư phụ, nghỉ ngơi dưỡng sức.

Thế nhưng, trời không toại lòng người.

Trong ngôi nhà tranh của Sư phụ, khắp nơi tro bụi phủ dày cả lớp. Nơi góc tường, có chỗ, tơ nhện giăng đầy.

Nhìn vật nhớ người. Hy vọng mà đến. Thất vọng mà về.

Sau lúc quay về kinh thành, Mai Tuyết Tình bị bệnh. Uất ức, lo lắng, tưởng niệm, rốt cục, làm cho nàng bệnh liệt giường suốt năm ngày.

Hoàng cung, hoang mang, lo sợ.

Khuyên giải an ủi, khích lệ, mỗi người ai cũng hy vọng nàng có thể khỏe mạnh đứng lên.

Mai mầu nóng lòng như đốt.

Trước giường bệnh của nữ nhi. Mai mầu nước mắt dàn dụa.

“Tình nhi, con không thể nào gục ngã được, con còn có mẹ, có ba, còn có con trai nữa!” Vuốt ve nữ nhi bàn tay bé nhỏ gầy yếu của con gái, **“Ngạo Thiên vốn là hoàng đế, vốn là long là con của trời mà, hắn sẽ không có việc gì đâu!”**

Mai Tuyết Tình không chút phản ứng

“Một khi nếu con có chuyện gì không hay xảy ra, mẹ cũng không thiết sống nữa!” Mai mầu thả nói ra lời tàn nhẫn.

Những người có mặt, Ngạo Mai, Ngạo Sương, Liên nhi cùng nữ quyến, che mặt mà khóc.

Hàn Thanh sai bước đi ra ngoài.

Hắn lấy một con chim bồ câu đưa tin, phóng cho bay đi.

Ngày thứ tư ban đêm.

Hoàng cung một mảnh yên tĩnh. Sao ngủ. Ánh trăng cũng ngủ. Mặt đất, bao la trống trải thâm trầm yên ổn.

Mai Tuyết Tình nằm nghiêng trên giường.

Trong giấc ngủ nửa mê nửa tỉnh, nàng thấy mình được một vòng tay ấm áp ôm chặt vào lòng.

Hơi thở quen thuộc, tinh thần mơ mơ màng màng như đang được ôm ấp trong vòng tay triu mến thân quen!

“Ngạo Thiên... Ta là đang nằm mơ phải không?” Mai Tuyết Tình tham lam hấp thu hơi thở nàng quen thuộc, không dám mở mắt.

Nàng sợ nếu mở mắt, mộng sẽ biến mất.

“Không phải mộng, là thật!” Một giọng nam trầm thấp vang lên bên tai Mai Tuyết Tình.

Một đôi môi ấm áp, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng.

“Mở mắt, nhìn qua ta một chút, Tình nhi...” Hạng Ngạo Thiên khẽ giọng kêu.

“Không...” Mai Tuyết Tình vẫn không dám tin, nàng ngày đêm nhung nhớ đến hắn, nhưng lúc thân thể hắn bên cạnh nàng lại sợ.

Là mộng, nhất định là mộng! Nàng nằm ở trên giường lâu lắm rồi nên mới sinh ra ảo giác.

Môi dọc theo gương mặt, chuyển qua môi của nàng. Cùi khô gập phải lửa lớn. Lập tức bén cháy bùng bùng.

Thăm dò lẫn nhau, tương tư lẫn nhau. Trong phút chốc, không cách nào dùng ngôn ngữ biểu đạt.

Đêm hôm đó, Mai Tuyết Tình không hề giữ lại bản thân, toàn bộ dâng hiến cho người mà nàng hàng đêm tưởng niệm.

Dù sao là mộng, để bản thân phóng túng một lần đi!

Uyên ương trong trướng, mờ hơi pha lẫn nước mắt tương tư, đêm hôm đó, tùy ý thỏa thích.

Mệt mỏi, Mai Tuyết Tình cảm thấy mỹ mãn nằm trong vòng tay ấm áp thiếp đi.

Vòng tay quấn chặt lấy thắt lưng của Hạng Ngạo Thiên.

Hai mắt vẫn nhắm chặt, không hề dám hé mở.

Hạng Ngạo Thiên không còn yêu cầu nàng, mở mắt nhìn hân nữa.

Nửa năm qua bao nhiêu lo lắng buồn phiền, làm cho nàng chịu đựng rất nhiều rồi, vốn không phải việc nàng phải gánh chịu, nhưng tất cả cũng đã đặt lên đôi vai bé nhỏ của nàng.

“Tình nhi, đây thật sự không phải mộng, ta quay về Vân Phong sơn rồi. Trong thân thể ta, vẫn còn có mười loại độc, không tìm được giải được. Sư phụ không cho chúng ta gặp mặt, sợ tâm tình kích động, độc tố khuếch tán nhanh hơn. Ta là len lén quay về đây.”

Nhẹ nhàng để đầu Mai Tuyết Tình tựa trên ngực mình, để cho nàng nghe được nhịp đập liên hồi như trống trận của trái tim mình.

“Ta sẽ quay lại Vân Phong sơn tiếp tục điều dưỡng. Sư phụ đang giúp ta đi khắp nơi tìm giải được! Để nàng phải chịu khổ rồi! Rất nhanh thôi, chúng ta sẽ lại được đoàn tụ rồi!”

Vỗ vỗ vào lưng Mai Tuyết Tình, khe khẽ ngân nga bài đồng giao mà mẫu hậu đã dạy hân, nhẹ nhàng ru Mai Tuyết Tình đi vào giấc ngủ.

Đêm hôm đó, đúng là giấc ngủ an ổn nhất của Mai Tuyết Tình trong suốt nửa năm nay.

Bởi vì, nàng vừa mơ một giấc mộng đẹp.

Thẳng một giấc đến sáng hôm sau tỉnh lại, nàng mới ý thức được, đêm qua không phải mộng.

Cả người đau nhức, trên người ứ đọng những vết tím, trên giường chăn đệm lộn xộn, cảm xúc mạnh mẽ lưu lại căn cứ xác thực. Nhắc nhở nàng, đêm qua, Hạng Ngạo Thiên đã trở về.

Mai Tuyết Tình buồn phiền hồi hận.

Tại sao không mở mắt ra nhìn hắc. Hắc gầy, hay đen? Nàng cũng không có nhìn thấy. Nàng còn có rất nhiều điều muốn nói, rất nhiều điều còn chưa có hỏi hắc.

Tại biên cảnh, hắc như thế nào có thể rời đi không một lời từ giã? Sau lúc hắc dịch dung, như thế nào ngay cả thanh âm cùng mùi cơ thể cũng thay đổi?

Nàng còn có rất nhiều điều muốn nói, muốn giáp mặt hỏi hắc.

Bất quá, oán quy oán. Sau khi biết hắc mọi thứ đều tốt. Mai Tuyết Tình trong lòng cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Ngày thứ năm, thật kỳ tích thân thể cũng trở nên khỏe hơn.

Hàn Thanh, như nghĩ tới cái gì mỉm cười.

Tâm bệnh thì cần phải trị bằng tâm dược mới được.

Xem ra, “Dược” nhận được tin hắc gửi đi, hơn nữa, “Dược” đã từng trở về.

Gia sự, quốc sự, thiên hạ sự tình, mọi chuyện thuận theo trái tim. Hậu cung, ôi...hì hì tiếng cười, đùa giỡn vang trong không trung không ngớt. Bầu không khí vui vẻ hòa thuận bao bọc hoàng cung.

Sau hai tháng, một chuyện càng vui mừng truyền ra.

Mai Tuyết Tình mang thai rồi.

Việc này, càng thêm có bằng chứng, Hạng Ngạo Thiên từng trở về là chuyện thực.

Vân Phong sơn.

Trong nham động nơi dốc núi.

Ba người nam nhân đang ngồi quây quần bên nhau.

Hạng Ngạo Thiên, Trần Nhất Kiếm, Hàn Thanh.

“Công chúa mang thai rồi, đã được hai tháng!” Hàn Thanh báo tin. Hắc vẫn còn có thói quen xưng hô Mai Tuyết Tình là công chúa.

Xuất phát từ nghĩa khí bạn thân, hắc là mượn công làm danh nghĩa, vụng trộm chạy đến Vân Phong sơn thăm Hạng Ngạo Thiên.

Nghe được tin báo của Hàn Thanh, Hạng Ngạo Thiên cười tươi như một đóa hoa. Không kiêng nể gì, không chút nào che dấu niềm sung sướng của hắc.

“Trốn sư phụ, người chạy về cung mấy lần à?” Trần Nhất Kiếm trêu chọc hắc.

Hạng Ngạo Thiên mặt đỏ lựng. Lão Thiên lợt mắt xanh hắc, làm cho hắc nhiều tử nhiều tôn.

“Ganh tị sao? Người cũng nhanh đi!” Hạng Ngạo Thiên không cam lòng yếu thế.

Trần Nhất Kiếm thở dài một tiếng.

“Hoàng huynh, cầu người rồi, người sớm hồi cung đi, người cùng với nữ nhân xảo quyết kia không kết quả, Ngạo Mai sẽ không chịu xuất giá!” Trần Nhất Kiếm hai tay ôm quyền, nhãn mặt làm trò hề, chấp tay thi lễ liên tiếp hướng Hạng Ngạo Thiên vái dài.

Ba người nam nhân đồng thời cười lớn.

“Không cho người bôi nhọ Tình nhi, nàng mới không xảo quyết!” Hạng Ngạo Thiên thay người yêu mền biện hộ.

“Bôi nhọ?” Trần Nhất Kiếm thiếu chút nữa nhảy dựng lên, **“Ta bôi nhọ nàng ấy? Tại biên cảnh, người biết, nàng ấy vốn là như thế nào bôi nhọ ta hay không? Nói ta, là phụ thân của Ngưu Ngưu!”**

Vừa nghĩ đến, Mai Tuyết Tình bôi nhọ danh dự hãnh, hãnh còn tức. Bất quá Ngưu Ngưu quả thật rất khiến cho người khác yêu thích, làm nghĩa phụ của hài tử đó, hãnh cũng rất nguyện ý.

Cũng bởi vì như thế, hãnh mới không cùng Mai Tuyết Tình so đo.

Hạng Ngạo Thiên kêu ngạo cười.

“Như vậy nói rõ, Tình nhi thông minh, cấp bách trung sinh trí!”

Hàn Thanh cũng thở dài một hơi.

“Người xem, Hàn Thanh cũng có sự phiền não kia!” Trần Nhất Kiếm không bỏ cơ hội quạt gió đốt lửa.

“Thật sao? Hàn Thanh?” Hạng Ngạo Thiên không nghĩ tới cùng một lúc hãnh lại gả đi hai muội muội. Nhưng mà, hãnh vẫn còn đang cao hứng.

“Ta...” Hàn Thanh có chút ngại ngùng. **“Ngạo Sương cũng nói qua, ngài nếu không đem công chúa phong làm hoàng hậu, nàng ấy sẽ không gả cho ta!”** Nói xong, gãi đầu. Mặt ửng hồng.

Cho dù người nào cũng không nghĩ đến, Hàn Thanh từng lạnh như băng, trong tình yêu lại dịu dàng mắc cỡ, tính tình cũng đã thay đổi rất nhiều.

“Ta trên người, còn có năm loại độc chưa giải được, sư phụ đang tìm giải dược cho ta!”

Trong hậu cung. Yên tĩnh, không hề có sóng gió.

Các phi tử mỗi ngày đều ăn chay niệm phật, cũng nghe được thông tin Mai Tuyết Tình lần nữa mang thai. Đố kỵ, phẫn hận, tràn ngập khắp phật đường.

Vào một ngày trời trong nắng ấm. Sau khi bãi triều.

Mai Tuyết Tình chậm chậm đi đến bên ngoài phật đường, đang do dự, nghĩ có nên vào thăm các nàng ấy hay không.

Nếu đi vào, lại sợ các nàng ấy đa tâm hiểu lầm, tưởng rằng nàng cố tình vào đó điều võ dương oai. Còn không vào, đã đến nơi đây rồi, trong lòng cũng có chút không đành lòng. Dù gì cũng đều là thân phận nữ nhân cả!

“Ai da, tỷ tỷ tới, tỷ tỷ đến thăm chúng ta!” Đông phi là người đầu tiên phát hiện ra nàng.

Thân phận Mai Tuyết Tình, đã vốn là nữ nhân của hoàng đế, hơn nữa lại là nữ nhân hoàng đế sủng ái nhất, các phi tử đương nhiên sẽ xưng hô nàng là tỷ tỷ.

Mai Tuyết Tình không muốn vào, cũng không được.

Một loạt những lời nói xã giao khách sáo vang lên. Đều là những lời ngon tiếng ngọt, a du nịnh nọt. Mai Tuyết Tình mỉm cười nghe. Mặc cho những lời nói sáo rỗng đó lọt vào lỗ tai bên trái, đi ra lỗ tai bên phải!

Cuối cùng, đề tài chuyển tới Hoàng tử Ngưu Ngưu.

“Tỷ tỷ, chúng ta vẫn còn chưa biết mặt hoàng tử nữa, tất cả mọi người đều rất yêu thích hẳn, không biết, lúc nào có thể để cho chúng ta gặp mặt qua một lần?”

Đông phi lên tiếng nhắc tới.

“Đúng vậy, đúng vậy!” Những người khác đều phụ họa.

Mai Tuyết Tình khóe miệng khẽ nhếch lên. Vẫn còn chưa từng thấy Ngưu Ngưu, như thế nào lại có thể yêu thích? Vốn không phải là những lời nói thực tâm!

Bất quá, nàng không có biểu hiện ra bên ngoài.

“Hôm nào, khí trời mát mẻ, có thể ẩm theo Ngưu Ngưu, tản bộ đến đây! Đến lúc đó, thì mọi người sẽ có cơ hội nhìn thấy thấy hẳn!”

Cuối cùng cũng không thể lẩn tránh được nữa. Cuối cùng chuyện gì tới cũng đã tới, cẩn thận một chút là được!

Sau giờ ngọ mọi người ra ngoài tản bộ. Trong Ngự hoa viên.

Trong đình nghỉ mát nơi bàn đá, mấy vị phi tử đang ngồi quây quần.

Ngạo Mai, Ngạo Sương cùng Mai gia phụ mẫu cũng đến cửa hàng.

Liên nhi bị Mai Tuyết Tình triệu hồi, giúp nàng chiêu cố Ngưu Ngưu.

Mai Tuyết Tình dặn dò Liên nhi, nhìn thấy các vị phi tử thì phải thông minh lanh lợi một chút.

Liên nhi tự nhiên hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Mai Tuyết Tình.

Mọi người ngồi xuống.

“Tỷ tỷ, đây là trà long tinh ngon nhất, có thể cho vài lời bình phẩm.”

Đông phi nhẹ nâng tay, rót trà đầy vào chung của mọi người. Vừa lại cẩn thận cầm từng chung trà lên đưa tận tay từng người một.

“Đây là nước hoa quả do tự tay muội ủ, có thể cho hoàng tử nếm thử một chút!” Tay nhẹ nâng một bình nhỏ bằng ngọc tinh xảo, khẽ nghiêng, từ trong bình ngọc chảy ra một chất lỏng màu hồng nhạt thơm ngát.

“Đây là nước trái nho!” Sợ Mai Tuyết Tình không tin, Đông phi tự mình trước uống trước một chén.

Sau đó, liền rót một chung nhỏ đầy khác cho Ngưu Ngưu.

Liên nhi không dám chớp mắt, nhìn chăm chăm vào chất lỏng từ trong bình ngọc chảy ra.

Tất cả mọi người sau khi đều nâng chung, Liên nhi móc ra một ngân châm, để vào trong chung của Ngưu Ngưu và Mai Tuyết Tình, thử độc. Không có gì lạ xảy ra.

“À, tỷ tỷ, đây quả là không nếm mặt bọn muội muội rồi!” Đông phi giả vờ tức giận.

“Đúng vậy, đúng vậy!” Những người khác cũng phụ họa theo.

“Tỷ tỷ không tin, vậy để ta uống hết trước!” Đông phi giơ lên, uống một hơi cạn sạch. Các phi tử khác cũng uống một hơi cạn sạch.

Liên nhi cùng Mai Tuyết Tình đưa mắt nhìn nhau.

Mai Tuyết Tình cũng nâng chung trà lên, có lẽ là bản thân mình quá đa tâm rồi. Nghi thần nghi quỷ, bản thân mình đã tỏ ra quá hẹp hòi.

Chung trà, từ từ đưa lên tới miệng.

Phía chân trời, một đám mây đen nhẹ theo gió lừng lờ bay tới, che lấp ánh mặt trời sau giờ ngọ ấm áp rạng rỡ.

Đột nhiên, một cái thân ảnh bay vọt tới.

Không nói gì, đoạt lấy chung trà từ trong tay Mai Tuyết Tình, uống một hơi cạn sạch.

Rồi lại cầm lấy chung nước hoa quả của Ngưu Ngưu để ở trên bàn đá. Cũng một hơi cạn sạch.

“Tiểu Phượng, người đang làm cái gì vậy?” Liên nhi tay mắt lạnh lẽ, một tay đẩy Tiểu Phượng ra.

Chủ tử uống gì đó, hạ nhân như thế nào có thể tùy tiện giật lấy?

“Công chúa, có độc!” Tiểu Phượng kêu lên, trong nháy mắt khuôn mặt trở nên trắng bệch, huyết theo khóe miệng chảy xuống.

Mai Tuyết Tình tất cả đều minh bạch. Nàng nổi giận vỗ án.

Không đợi nàng nói chuyện, Đông phi tiên phát chế nhân. *(ý là: đánh đòn phủ đầu, hành động trước để kiềm chế đối phương)*

“Bọn tử muội, kế hoạch của chúng ta đã bị bại lộ rồi, dù sao cũng chết, chi bằng kéo theo nữ nhân này làm lót lưng cùng chết với chúng ta!” Nữ nhân độc ác lớn tiếng xúi giục mấy phi tử khác.

Các phi tử khác đồng loạt đứng lên.

Mai Tuyết Tình cùng Liên nhi ôm Ngưu Ngưu bị vây ở chính giữa.

“Người đâu mau tới!” Mai Tuyết Tình lớn tiếng gọi, **“Hàn Thanh... Hàn Thanh...”**

Các phi tử điên cuồng kéo xé.

Mai Tuyết Tình cùng Liên nhi rơi vào thế hạ phong.

Tiểu Phượng chịu đựng nỗi đau đớn kịch liệt, cũng tập trung tinh thần vào việc đánh nhau bảo vệ chủ tử.

Đông phi độc ác từ trong tay áo rút ra một thanh đao nhỏ hàn quang lòe lòe, **“Người chết đi!”**

“Công chúa...” Tiểu Phượng một tay đẩy Mai Tuyết Tình ra.

Đao đâm một nhát thật sâu vào phía sau lưng Tiểu Phượng.

“Tiểu Phượng...” Mai Tuyết Tình phản nộ. Nàng sao lại đồng ý cùng bọn họ ngồi cùng bàn uống trà chứ, hướng về phía Đông phi tiến tới.

Bắt kẻ trộm trước phải bắt kẻ chủ mưu.

Đông phi cũng ngây ngẩn cả người. Nàng thật sự đã giết người?

Nhìn thấy Tiểu Phượng ngã xuống đất như vậy, trong một khắc, nàng ý thức được, nàng thật sự đã giết người!

Thấy Đông phi nhất thời thất thần, Mai Tuyết Tình hô to, **“Liên nhi, mau đi!”** Chỉ cần hài tử bình an là tốt rồi! Hài tử an toàn, nàng an tâm.

Liên nhi tìm được một chút sơ hở, chạy thoát ra ngoài.

“Hàn Thanh... Hàn Thanh... Hàn thống lĩnh...” Liên nhi vừa chạy thoát ra, vừa lớn tiếng kêu cứu.

Đông phi bình tĩnh trở lại.

Giết người cũng đã giết rồi, nàng một lần nữa nắm chặt tay, vung thanh đao, vừa lại đánh tới.

Một bóng dáng màu trắng nhanh như chớp lao xuống tới.

Phát ra những tiếng kêu to đầy phẫn nộ.

“Bạch điều, bắt lấy đao!” Mai Tuyết Tình luống cuống không nghĩ ngợi gì nhiều hô lớn. Lúc này, đối với nàng bất cứ thứ gì có thể giúp đỡ cũng đều xem như là vật cứu tinh.

Lời của nàng, bạch điều hình như nghe hiểu được. Nó vỗ mạnh đôi cánh, giậm dữ mỗ liên tiếp vào hai tròng mắt của Đông phi, không chế hành động của nàng ta lại.

“Áaaa...” Đông phi thật không ngờ, nửa đường lại nhảy ra một Trình Giảo Kim, nàng vội vàng lấy tay che hai mắt lại.

Thanh đao, rơi xuống trên mặt đất.

“Dừng tay...” Một thân ảnh lao vút tới. So với thanh âm còn nhanh hơn, vọt đến trước mắt.

Nhanh chóng trấn áp, mấy nữ nhân thúc thủ ngoan ngoãn chịu trời.

Thấy cục diện đã mất không thể cứu vãn, Đông phi nhặt lấy thanh đao rớt trên mặt đất, hướng về phía ngực mình đâm một nhát thật mạnh.

Kêu lên một tiếng đau đớn, thêm một nữ nhân đổ kỵ ra đi, té ngã nhào trên mặt đất!

Mai Tuyết Tình chưa bao giờ nghĩ tới, nàng lại cùng với một đám người khác đánh nhau, hơn nữa lại là cùng một đám nữ nhân cổ đại đánh nhau. Nỗi hoảng sợ lúc ban đầu qua đi, bình tĩnh trở lại, nàng vội vàng ôm lấy Tiểu Phượng.

Hàn Thanh tiến lên phía trước, đưa tay bắt lấy cổ tay Mai Tuyết Tình xem mạch.

Công chúa thân thể rất quan trọng, hãn cũng không muốn công chúa lại bị bất cứ thương tổn gì thêm nữa.

Thử xem khí tức, Hàn Thanh buông tay xuống.

“Cứu!” Chỉ một chữ đơn giản dễ hiểu, người đã tắt thở.

“Tỷ tỷ...” Bên cạnh Tiểu Thúy nhào tới, bổ nhào xuống người Tiểu Phượng, òa lên khóc lớn.

“Tỷ tỷ, là do muội không tốt, đều là do muội chạy đi báo tin chậm chạp, nếu muội chạy nhanh hơn, Hàn thống lĩnh đã kịp thời chạy tới, tỷ sẽ không bị như vậy rồi!”

Mai Tuyết Tình minh bạch vài phần, nhất định là Tiểu Phượng nghe biết tin, mới phái Tiểu Thúy thông tri cho Hàn Thanh, còn bản thân nàng ấy thì liền chạy tới đây cứu mình cùng Liên nhi!

Mai Tuyết Tình thật sự không ngờ, bản thân mình lúc trước chỉ là nhân tiện thăm hỏi, tiện tay trợ giúp qua các nàng ấy chỉ một lần.

Hôm nay, các nàng ấy lại báo đáp, trợ giúp chính mình, lại còn đem cả tánh mạng của mình ra báo đáp.

Ôm chặt Tiểu Thúy vào trong lòng, Mai Tuyết Tình khẽ nói **“Sau này, ta sẽ là tỷ tỷ của muội...”**

“Oa...” một tiếng, Tiểu Thúy gào khóc lớn lên, **“Công chúa... Tiểu Phượng tỷ tỷ nói, tỷ ấy không muốn chết đâu, nhưng mà, tỷ ấy nghe được Đông phi nói, loại độc dược này, vô sắc vô vị, có dùng trăm bạc thử cũng không ra, tỷ ấy vốn là không thể không uống, tỷ ấy muốn đích thân uống xong, mới có thể vạch trần hành vi độc ác của Đông phi! Tỷ tỷ vốn là không muốn chết, tỷ tỷ vốn là không muốn chết đâu...”**

Nước mắt, đã ươn ướt hai mắt Mai Tuyết Tình.

Nước mắt, từng giọt từng giọt một rơi xuống trên đôi vai gầy yếu mỏng manh của Tiểu Thúy.

Sau khi phân phó bọn thị vệ giải quyết hậu quả, an bài ổn thỏa mọi việc, Hàn Thanh đỡ Mai Tuyết Tình hồi cung nghỉ ngơi.

Tiểu Thúy thân thiết tựa vào thân thể của hân.

Thái y đã sớm chờ ở trong cung.

Liên nhi chuẩn bị nấu dược.

Sau khi bắt mạch, thái y lắc đầu. **“Thai khí bị động, lão thần kê chút an thai dược, thử xem sao đã!”**

Ban đêm, mọi người tụ tập cùng một chỗ, thần sắc ngưng trọng.

Liên nhi cơ trí mang theo Ngưu Ngưu tránh thoát, đã không có bị bất cứ thương tổn gì. Mai Tuyết Tình tâm tình cũng khoan khoái hơn rất nhiều.

Mặc dù, bản thân di chuyển làm động thai khí, nhưng mà, có Khai thái y y thuật cao minh, nàng cũng không có quá nhiều lo lắng.

Mai Tuyết Tình nằm ở trên giường, khuyên mọi người, **“Cũng trở về đi thôi! Mọi người có ở bên ta suốt cả đêm, cũng không làm nên chuyện gì! Cũng nên trở về nghỉ ngơi đi!”**

Nàng mỉm cười an ủi mọi người.

“Cha, mẹ, hai người cao niên nhất ở đây cũng nên đi đầu, trở về nghỉ ngơi đi!”

Nàng nhất định phải làm cho bản thân tươi vui hơn.

Nàng không muốn làm cho mọi người vì nàng bận tâm lo lắng, nàng lại càng không muốn cho thai nhi trong bụng cảm nhận được sự bất an!

Tâm tình sầu lo cùng không yên bất an, sẽ vô hình trung truyền lại cho hài tử.

Trong phòng, chỉ còn lại Ngạo Sương cùng Ngạo Mai.

Ở trước mặt các nàng, Mai Tuyết Tình không thể che dấu được tâm tình của mình.

“Đông phi, như thế nào lại cổ quái như vậy? Tại sao nàng ấy uống thứ nước ấy không hề hấn gì? Trong khi cùng là thứ nước ấy, dành cho ta cùng Ngưu Ngưu lại có độc?”

Ngạo Mai cùng Ngạo Sương cảm thấy không có cách nào tiếp tục dấu diếm nữa rồi.

Các nàng thành thật nói ra.

Ngạo Sương lên tiếng trước. **“Đó là ca ca đưa cho Nghi phi, cái bình nọ vậy gọi là bình âm dương, miệng bình, có một cái chốt ngằm không ai biết, thực tế, bên trong bình, có vách ngăn chia làm hai phần hoàn toàn tách rời. Muội nghĩ, Đông phi bỏ độc được vào một bên bình, còn bên kia thì không có độc, cho nên, khi nàng ấy sử dụng chốt ngằm, có thể thần không biết quỷ không hay đem phần nước ở bên có độc rót ra!”**

Ngạo Sương từ lúc sau khi trở về, cũng không gọi Hạng Ngạo Thiên là “Hoàng huynh” nữa, nàng cũng bắt đầu có thói quen gọi là “ca ca”, sinh sống ở thế kỷ hai mươi mốt đã hơn một năm, làm cho nàng càng cảm thấy được thân tình vốn trọng yếu cùng vĩ đại.

“Có lẽ, sau này Nghi phi đưa lại bình này cho Đông phi!” Ngạo Mai cũng tham gia suy đoán.

“Có lẽ, các nàng ấy vốn là sớm đã có dự mưu rồi!” Mai Tuyết Tình rất cục cựa hiểu rõ, câu nói độc ác nhất là lòng dạ nữ nhân!

Nữ nhân, vì lòng đố kỵ thúc giục, thật sự sẽ làm ra những chuyện thật khiến cho người ta phải sợ hãi.

“Vậy cái bình hai ngăn kia, ngày mai, để ta đập bể nó đi!” Mai Tuyết Tình cũng cảm thấy có chút tức giận.

Cái bình kia, thiếu chút nữa đã hại chết nàng cùng hài tử!

Vừa nghĩ tới Hạng Ngạo Thiên, Mai Tuyết Tình xoay người, nhắm mắt lại, buồn bực nói, **“Các người cũng trở về nghỉ ngơi đi, ta muốn ngủ!”**

.....oOo.....

Trong Vô Tâm cung.

“Người nói, ca của ta rốt cuộc ở nơi nào? Đừng cho là ta không biết, các người khẳng định có liên lạc với nhau!” Ngạo Sương tức giận xung thiên.

Chuyện của hoàng tấu cùng ca ca, phải được giải quyết rồi. Nguyên lai chỉ là hiểu lầm, cần phải sớm loại bỏ, giải quyết càng sớm càng tốt. Bây giờ, lại xảy ra thêm chuyện Đông phi sử dụng bình âm dương hạ độc. Nếu, vạn nhất thai nhi trong bụng hoàng tấu có xảy ra chuyện gì, như vậy không phải hoàng tấu thật sự sẽ oán hận ca ca suốt cả đời rồi hay sao chứ.

Người khác nàng có thể mặc kệ, nhưng chuyện của huynh tấu, nàng nhất định phải nhúng tay. Nàng phải tìm được ca ca, làm mọi chuyện sáng tỏ.

“Ta thật sự không biết!” Hàn Thanh đánh chết cũng không nói. Đây là bí mật giữa bọn hắn, ba nam nhân, hắn cũng không muốn tiết lộ ra ngoài.

“Hàn Thanh, ta nói cho người biết, nếu người làm cho ta thương tâm, ta thật sự sẽ cho khai thông hồ nước kia, một lần nữa rời đi trở lại thế kỷ hai mươi mốt. Bên kia, đang có một đại tổng tài theo đuổi ta đấy!” Ngạo Sương nói chính là lời nói thật.

Nàng lúc còn ở thế kỷ hai mươi mốt, trong thời gian dạy đàn, có quen biết với phụ huynh một học trò của nàng, vốn là tổng tài của một tập đoàn lớn có danh tiếng, góa vợ, đối với Ngạo Sương theo đuổi nhiệt tình. Sau khi trở về, Ngạo Sương đem chuyện này nói cho Hàn Thanh biết rồi, Hàn Thanh canh cánh trong lòng.

Hàn Thanh vốn là người hết sức trung với chủ tử cùng bằng hữu. Hắn cũng may may không đổi ý, **“Cũng có người theo đuổi ta, công chúa Nam Trần quốc nhân tiện cũng năm lần bảy lượt đến kinh thành đi tìm ta.”**

Không đề cập tới Trần Nhất Nhu còn hơn, nhắc tới Trần Nhất Nhu, tính đố kỵ của nữ, cuồn cuộn không ngừng nảy lên trong lòng. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Ngạo Sương, tái nhợt hẳn lên.

“Được rồi, Hàn Thanh, vậy người cứ đi tìm nàng ấy đi, bốn cung muốn nghỉ ngơi rồi!”

Nói không rõ tại sao, tự trong đáy lòng của Ngạo Sương, cảm giác ghen tuông, đố kỵ như ăn phải dấm chua, hơn nữa, cái loại cảm giác này từ hướng ra tứ chi lan tràn khắp cơ thể thấm sâu vào tận xương cốt.

Trong mắt, bao phủ một tầng sương mù.

Xoay người, quay về nội thất.

Vốn là nàng ở tại thế kỷ hai mươi một thế trong một thời gian quá dài, quan niệm tư tưởng thay đổi? Hay là nàng cùng Hàn Thanh trong lúc đó, vốn là có ngăn cách?

“Ngạo Sương...” Nhìn thấy nàng thân ảnh cô đơn, bất lực tiêu sái tiến vào nội thất.

Hàn Thanh hối hận, tại sao mình cùng nàng nảy sinh miệng lưỡi tranh cãi chi. Chính mình như thế nào lại không có thể như hoàng đế sủng ái Mai Tuyết Tình như vậy, cũng sủng ái Ngạo Sương đây?

Vốn là chính mình tính tình chất phác, hay là chính mình còn chưa đổi đời sâu sắc với Ngạo Sương đây? Hay là, vị trí chủ tử cùng bằng hữu ở trong lòng, so với Ngạo Sương quan trọng hơn?

“Ngạo Sương...” Hàn Thanh chần chờ gọi với theo một tiếng.

“Hàn thống lĩnh, bốn cung thấy không khỏe, có chuyện gì, ngày mai hãy nói đi!” Thanh âm như có như không từ nội thất truyền ra đến.

Hàn Thanh trái tim co quắp đau nhói.

Hắn vội bước đi vào nội thất.

“Ngạo Sương, hãy nghe ta nói...”

Ngạo Sương cùng đang nằm nghiêng trên giường, **“Hàn thống lĩnh, không cần giải thích...”** Ngạo Sương ngay cả mắt cũng không dám hé mở dù chỉ một chút. Nàng sợ rằng bản thân vừa mở mắt ra, nước mắt sẽ không ngừng chảy xuống.

Hàn Thanh vốn là một thuộc hạ trung với chủ tử, vốn là một nam nhân trung với bằng hữu, nhưng mà, hắn sẽ là một hảo tượng phu sao?

Lúc đầu, hoàng tấu múa kiếm, chỉ là thanh kiếm chỉ hướng về phía ca ca, Hàn Thanh đã không vì tình riêng mà đả thương hoàng tấu, khi đó, thân

phận hoàng tấu còn chưa có bại lộ, đối với Hàn Thanh thực tế lúc đó mà nói đó chính là nàng, Hạng Ngạo Sương!

Vì chủ tử, ngay cả nữ nhân mà mình yêu mến nhất, cũng hẳn tâm thương tổn, nữ nhân gặp phải nam nhân như vậy, không biết, vốn là may mắn hay là bất hạnh?

“**Ngạo Sương...**” Hàn Thanh ngồi xuống bên mép giường, hẳn đưa ra quyết định, “**Ngày mai, ta đưa nàng đi, có được hay không?**”

Lệ, cũng không nhịn được, theo gương mặt chảy xuống.

Bàn tay to thô ráp, thay nàng lau đi nước mắt.

“**Ta là người thô lỗ...**”

Sáng sớm ngày hôm sau.

Liên nhi trợ giúp Mai Tuyết Tình xử lý các vết sướt trên mặt và cánh tay. Mai Tuyết Tình dặn dò xuống dưới, phải hậu táng long trọng Tiểu Phượng. Chưa thấy Ngạo Sương đến, Mai Tuyết Tình cảm thấy có chút kỳ quái. Mỗi ngày sáng sớm, Ngạo Mai cùng Ngạo Sương đều đã đúng giờ xuất hiện ngay trước mặt nàng.

“Ngạo Sương công chúa đâu?”

“Hàn thống lĩnh bồi công chúa xuất cung rồi, nghe nói, bọn họ ngày hôm qua ban đêm, âm ỉ một chút!” Liên nhi trả lời.

Mai Tuyết Tình nghĩ tới, mới vừa rồi, Hàn Thanh có tới hồi báo, nói là muốn xuất cung một chuyến. Nguyên lai là khứ bồi Ngạo Sương.

Nam nữ luyện ái đều như vậy! Mai Tuyết Tình đối với bọn họ hết sức thông cảm.

Sau khi dùng xong điểm tâm.

Mai Tuyết Tình phái Liên nhi lấy luật điển của Thiên Long Hoàng Triều mang tới. Nàng bắt đầu nghiên cứu đến luật pháp.

Mưu hại hoàng tử, tội tru di, liên lụy cửu tộc. Mai Tuyết Tình tàn nhẫn quyết tâm. Có luật điều thì phải y theo, nàng không hề do dự thiếu quyết đoán. Ta không hại người, nhưng người lại đến hại ta.

Đưa tới hình bộ đại thần, sau khi xác minh lần nữa, nàng lập tức ban chỉ, Đông phi cả nhà, trăm lập quyết! Đối với các phi tử khác, nàng ấn theo điều luật hạ chỉ, cả nhà sung quân, trở thành lưu dân.

Mặc dù, chứng kiến những tánh mạng này do thủ hạ của mình xử lý biến mất, nhưng tâm lý vẫn có chút không thoải mái, thế nhưng, nàng tự an ủi bản thân, phế tam cung lục viện, vốn là theo những gì Hạng Ngạo Thiên căn dặn. Về phần, giết người, nàng vốn là vì con mình, Ngưu Ngưu, mà suy nghĩ.

Nàng bây giờ chính là một vị mẫu thân, hài tử vốn là toàn bộ của nàng, nàng quyết không cho phép có người làm thương tổn hài tử của nàng!

Dưới chân núi Phong Vân Sơn.

“Ca ca như thế nào lại ở trong sơn động ở vách núi?” Ngạo Sương khó hiểu. Trên núi ánh nắng tươi sáng, điều ngửi hoa hương. Tại sao ca ca hết lần này tới lần khác đối với sơn động lại có nhiều tình cảm đến như vậy?

Hàn Thanh nắm tay Ngạo Sương, hai người ngược dốc núi nương theo con đường nhỏ, từ từ di chuyển. Hướng về đáy cốc.

“Nơi đó vốn là chỗ bọn họ đánh ước!” Hàn Thanh cũng là nghe Hạng Ngạo Thiên chủ động nhắc tới, bằng không, không ai biết. Vì vậy, Hàn Thanh kể cho Ngạo Sương nghe về bọn họ vốn là như thế nào rơi xuống vực, như thế nào được cứu, như thế nào đánh ước. Ngạo Sương rất hâm mộ.

“Hàn Thanh, nếu ta cũng rơi xuống vực, người có phải cũng sẽ cứu ta hay không?”

“Không cứu!” Hàn Thanh lạnh nghiêm mặt. Nào có ai lại đi hâm mộ chuyện rơi xuống vực chứ? Thật không hiểu, trong đầu nghĩ cái gì nữa?

“Không cứu thì không cứu!” Ngạo Sương cũng nổi cáu làu bàu, hất tay Hàn Thanh ra.

“Ai nha...” Dưới chân vừa trượt, Ngạo Sương đầu chúi xuống, rơi xuống phía dưới.

Nhanh như chớp, một thân ảnh lao tới vươn tay nắm ngang qua eo lưng Ngạo Sương. Bước đi như bay gấp rút trụ lại.

“Hàn Thanh, ta không phải cố ý, ta thật sự không phải cố ý...” Ngạo Sương kinh hồn, vẫn còn chưa lấy lại bình tĩnh, gắt gao ôm lấy cổ Hàn Thanh, vội vàng giải thích.

Hàn Thanh trầm mặc không nói. Khối băng cũng biết tức giận!

“Hàn Thanh, ta thật sự không phải cố ý đâu!”

“Câm miệng! Nàng đã quên, mục đích tới chỗ này rồi hay sao?” Hàn Thanh một bụng tức khí, không chỗ phát tiết.

Nhìn thấy nàng ngã xuống, trong nháy mắt, trái tim hẫng tan nát. Khẩn trương, đau lòng, các loại tâm tình hỗn tạp trộn lẫn cùng một chỗ.

Ngạo Sương biết điều, ngoan ngoãn ngã người vào trong lòng hẫng, hẫng vận dụng khinh công, không bao lâu, đã tới đáy cốc.

Đem nàng đặt ngồi lên một tảng đá nơi miệng hang động.

“Hoàng thượng ở bên trong, đi nhanh về nhanh, chúng ta phải nhanh một chút quay trở lại!” Nán lại quá lâu, hẫng lo lắng an toàn trong cung.

Ngạo Sương cố trấn tĩnh và làm cho tinh thần phấn chấn lên. Nàng rón ra rón rén tiêu sái đi vào trong hang động. Đánh giá nham động đơn sơ, Ngạo Sương rõ ràng thâm tình của ca ca đối với hoàng tẩu. Trong đầu liền chột nảy sinh một trò đùa quái ác.

“Ngạo Thiên...” Nàng khe khẽ lên tiếng kêu gọi, **“Ta là Tình nhi...”**

Hạng Ngạo Thiên đưa lưng về phía miệng hang động, mặt hướng vào trong vách động, đang xếp bằng tĩnh tọa. Hắn, không nhúc nhích.

Ngạo Sương đi tới phía sau lưng hắn, làm nũng ôm cổ Hạng Ngạo Thiên. Đã lâu lắm rồi không có cùng ca ca ở chung một chỗ rồi, Ngạo Sương có chút kích động.

Nghĩ đến mình đang đóng kịch, nàng tiếp tục nói, **“Ngạo Thiên, ta là Tình nhi... Ta đến tới thăm ngươi!”**

“Hồ đồ!” Hạng Ngạo Thiên xoay tay lại vỗ vỗ vào đầu của nàng, **“Muội còn giả thần giả quỷ làm gì? Hàn Thanh cùng muội tới sao? Hoàng tẩu muội gần đây thế nào?”**

Biết mình đã bị phát hiện, Ngạo Sương uể oải ngồi xuống bên cạnh ca ca, cong cái miệng nhỏ nhắn lên, **“Ca, ca ngay cả đầu cũng không hề quay lại, như thế nào biết muội không phải hoàng tẩu?”**

“Ca của muội còn không có ngu đến mức, ngay cả nữ nhân yêu quý của mình cũng phân biệt không được!” Hạng Ngạo Thiên nói, **“Có chuyện gì phát sinh sao?”**

Vì vậy, Ngạo Sương đem chuyện Đông phi hạ độc được, và chuyện bình âm dương, từ đầu chí cuối nói cho Hạng Ngạo Thiên biết không sót chút gì. Sau khi Hạng Ngạo Thiên Thính nghe xong, thở dài một tiếng!

“Sau khi muội trở về, nghĩ biện pháp, khiến cho hoàng tẩu muội đem tam cung lục viện phế đi!”

“Vậy chuyện của ca cùng hoàng tẩu tính sao bây giờ?” Ngạo Sương nhắc nhở ca ca, **“Phải cho hoàng tẩu một danh phận đi? Phong làm Phi? Hay làm Hậu?”**

“Ca ca xem nàng là nữ nhân của ca rồi, có phong làm phi hay phong làm hậu cũng như nhau cả! Chỉ cần nàng vui vẻ là tốt rồi!”

“Ca, muội vốn có một biện pháp, có thể khiến cho hoàng tẩu vô cùng vui vẻ sẵn lòng gả cho ca!” Ngạo Sương đột nhiên nghĩ đến một biện pháp tốt nhất.

“**Nói!**” Hạng Ngạo Thiên nôn nóng không chịu được.

Ngạo Sương cúi xuống bên tai hắn, nói ra một đại kế.

“**Muội có nắm chắc không?**” Hạng Ngạo Thiên có chút không xác định, “**Muội sống ở thế kỷ hai mươi, chỉ mới được hơn một năm, phong tục tập quán của bọn họ, muội thật sự cũng hiểu rõ ràng chứ?**”

“**Không phải còn có ba mẹ sao?**” Ngạo Sương hy vọng nói, “**Ba mẹ bọn họ cũng hiểu rõ, có bọn họ trợ giúp, muội nghĩ chúng ta khẳng định có thể khiến cho hoàng tấu vui vẻ đồng ý!**”

“**Không thể đánh mà không nắm chắc phần thắng, nếu ca thua, thật không gượng dậy nổi đâu!**” Lúc gần đi, Hạng Ngạo Thiên còn không quên dặn dò, “**Nhất định phải khiến cho hoàng tấu của muội nghỉ ngơi tốt, đừng để cho nàng mệt mỏi!**”

“**Biết rồi!**” Ca ca như thế nào lại trở nên lôi thôi, dài dòng đến vậy, “**Nếu không muốn khiến cho hoàng tấu chịu mệt, ca cũng mau chóng hồi cung đi!**”

“**Ta sẽ mau chóng quay về cung thôi! Chỉ còn lại một loại độc chưa giải thôi!**” Hạng Ngạo Thiên so với bất luận kẻ nào còn nôn nóng hơn. Trong cung có nữ nhân của hắn, có hài tử của hắn, còn có thân nhân của hắn. Hắn, thật rất muốn cùng mọi người sinh hoạt cùng nhau.

Ngạo Sương cất bước rời đi, Hạng Ngạo Thiên đi tới bên cạnh một mộ bia. Trên mộ bia, bất ngờ viết vài chữ to, ” Nghĩa điều Bạch điều chi mộ.” Đó là hắn lập mộ bia cấp cho bạch điều đã anh dũng cứu chủ. Mỗi khi hắn có vấn đề gì cần suy nghĩ, hắn có thói quen thông thả đi về phía bên này.

Trên đỉnh Phong Vân Sơn, trong phòng sư phụ.

“**Sư phụ, đồ nhi muốn hồi cung một chuyến!**” Hạng Ngạo Thiên hai gối quỳ xuống đất. Sau khi nghe Ngạo Sương kể lại tình hình trong cung, hắn càng thêm lo lắng cho Mai Tuyết Tình. Hắn nghĩ muốn quay về cung một chuyến, tự mình xử lý chuyện phế hậu cung.

“**Thiên nhi...**” Sư phụ thanh âm nghiêm khắc, “**Người có tính tình nóng nảy thô lỗ, kẻ vô tích sự. Người có tâm bình khí hòa, trăm phúc tự tụ lại. Lời thầy dạy, người cũng đã quên rồi sao?**”

Đối với đồ đệ đang quỳ bên người, sư phụ vốn là vừa yêu quý lại vừa tức giận. Nếu không phải hắn lần trước len lén quay về cung, độc của hắn đã sớm giải rồi. Sau khi trở về, xem qua mạch của hắn, sư phụ cái gì cũng rõ

ràng cả rồi. Hồi cung cũng được, nhưng hắt lại mang theo trong máu độc tố, cùng Mai Tuyết Tình cô nương từng có da thịt chi thân.

Sư phụ thở dài một hơi, **“Khụ... Nếu Tuyết Tình cô nương lại hoài thai, vậy trên người hài tử trong bụng cũng sẽ có chứa độc tố!”**

“Sư phụ...” Thân là hoàng đế, Hạng Ngạo Thiên tự nhiên rõ ràng, sư phụ biết chuyện hắt từng lén lút hồi cung rồi.

Hắt không dấu diếm nữa, **“Sư phụ, đồ nhi biết sai rồi, Tình nhi quả thật hoài thai rồi! Thỉnh xin sư phụ cứu hài tử trong bụng nàng!”**

“Thuận theo tự nhiên đi! Nếu hài tử đó có thể thuận lợi sinh ra, vậy còn có thể cứu, nếu thai nhi chết trong bụng, cũng xem như là kết quả của khôn sống mống chết!” Sư phụ chậm rãi nói.

“Sư phụ, cầu sư phụ nhất định phải cứu Tình nhi cùng hài tử trong bụng nàng. Sau khi Tình nhi cùng đồ nhi quen biết, cuộc sống còn không được hưởng thụ đến một ngày an ổn, con không muốn làm cho nàng lại phải chịu đả kích!” Hạng Ngạo Thiên ở trước mặt sư phụ, không chút nào che dấu cảm tình của chính mình, hắt hai mắt đã có chút ươn ướt.

“Sư phụ, đồ nhi đã cho người lấp bằng hồ nước trong ngự hoa viên rồi, chỉ sợ nàng rời bỏ nơi này trở lại thế giới của nàng, nếu như thai nhi khó tránh khỏi cái chết, Tình nhi trong lòng thương tâm, khẳng định sẽ cho khai thông hồ nước, rời bỏ con mà đi!” Nói xong lời cuối này, thanh âm có chút nghẹn ngào.

“Cha mẹ nàng ta cũng đã tới nơi này, ở bên cạnh nàng ta lại có hài tử cần phải chăm nom lo lắng, cái hồ đó đã không còn là chuyện quan trọng nữa rồi!”

“Sư phụ, ngài vốn là nói Tình nhi sẽ không rời khỏi ta bỏ đi sao? Sư phụ, vốn là thật vậy chẳng?” Hạng Ngạo Thiên phảng phất như là người bị chết đuối, bắt được dây thừng cứu mạng, hắt che dấu không được sự kích động của bản thân.

“Nếu cha mẹ nàng tâm địa không thiện lương, nhảy vào trong hồ cứu Ngạo Sương, người cùng Tình cô nương có lẽ là có một kết cục khác. Thiện nhân chung thiện quả, người tốt có hồi báo tốt ah!” Sư phụ muôn vàn cảm khái.

“Người cứ an tâm đợi độc tố trên người giải đi, chỉ còn chờ nước chảy thành sông, thời cơ chín muồi, thì có thể rồi!” Sư phụ vỗ vỗ vào vai

hắn, “Thầy còn phải đi ra ngoài tìm giải dược cho người, người nhất định phải ở trên núi an tâm liệu dưỡng, không thể làm ra chuyện lỗ mắng nữa!”

“Dạ, sư phụ, đồ nhi nhất định nghe theo sự an bài của sư phụ!” Những lời sư phụ nói như cho Hạng Ngạo Thiên ăn một viên thanh tâm hoàn, hắn an tâm tiếp tục liệu dưỡng.

136 chương tương thân tương ái người một nhà

Thiên Long Hoàng triều năm thứ ba mươi ba.

Mùa xuân.

Cây cỏ hoa lá tươi tốt, chim bay lượn hót líu lo, côn trùng kêu rả rích, đúng là mùa vạn vật hồi phục.

Mai Tuyết Tình mỗi ngày càng nặng nề vác cái bụng to đùng, dẫn theo con mình Ngưu Ngưu xử lý triều chính.

Chỉ còn khoảng hơn hai mươi ngày, là sinh rồi.

Sau sự việc Đông phi hạ độc, Mai Tuyết Tình nằm ở trên giường dưỡng thai gần một tháng. Hoàn hảo, hài tử giữ lại được. Bất quá, theo thời gian trôi qua, hài tử càng lúc càng lớn nhanh như thổi, Mai Tuyết Tình phát hiện, lần này mang thai so với lần mang thai Ngưu Ngưu, bụng lớn hơn rất nhiều. Thân thể nặng nề, bước đi cũng trở nên khó khăn hơn.

Nàng bây giờ hy vọng nhất là Hạng Ngạo Thiên có thể hồi cung. Nhưng mà, bạch điều mang tin tức về. Loại độc cuối cùng, giải dược thật sự rất khó tìm, Hạng Ngạo Thiên hồi cung còn cần thêm chút thời gian.

Nàng thật sự không thích chính trị, nàng chính là thích kinh thương, kiếm tiền. Nhìn thấy cha mẹ cùng Ngạo Mai, Ngạo Sương, bọn họ mỗi ngày bề bộn công việc, bận rộn đến chết đi được, nàng quả thực đổ kị đến phát cuồng.

Thế nhân biết, Hạng gia Hoàng triều thiên tử, quyền khuynh thiên hạ, rất ít có người biết, trên thực tế, trải qua hai năm nay Hạng gia phát triển, cũng trở thành một nhà giàu nhất nước. Chỉ là, bọn họ cũng rất kín đáo, cũng không phô trương. Đương nhiên, có được như vậy không thể không kể đến công của Mai Tuyết Tình. Hơn nữa, sau này do Mai Tuyết Tình đưa ra vấn đề bàn bạc và quyết định, nên bọn người Liên nhi đã sớm đổi lại trang phục nữ nhân.

Tại triều đình khởi xướng, nên sau này rất nhiều nữ tử cũng từ từ đi vào xã hội, tham dự vào việc làm ăn buôn bán. Thiên Long Hoàng triều ngày

càng kinh tế phát triển, chính trị rõ ràng minh bạch, quốc thái dân an, một cảnh tượng hòa bình.

Chỉ là, làm cho Mai Tuyết Tình nghi hoặc chính là, đám người Ngạo Sương, Ngạo Mai cùng Hàn Thanh, tới nay vẫn không biết đang lên lút làm cái gì. Hình như bọn họ cố ý không muốn cho Mai Tuyết Tình biết.

Mai Tuyết Tình tuy có hoài nghi, nhưng chưa suy nghĩ nhiều. Bọn họ đều là thân nhân của nàng, bất luận làm cái gì, cũng sẽ không xúc phạm tới ích lợi quốc gia cùng thân nhân của chính mình. Có lẽ, bọn họ sợ nàng thêm mệt mỏi thôi!

Một buổi sáng nắng ấm áp.

Gió nhẹ nhẹ thổi, dương liễu chập chờn.

Ngạo Sương cùng Ngạo Mai cười khanh khách, đi tới tẩm cung của nàng cùng Hạng Ngạo Thiên.

“Hoàng tẩu, chúng ta vừa may một vài bộ y phục mới, muốn mời tẩu mặc làm mẫu! Giúp chúng ta đưa ra một số ý kiến!” Ngạo Mai mở ra kiện hàng đang cầm trong tay. Một bộ y phục bằng tơ lụa mượt mà trắng nõn bày ra ở trước mặt.

“Hoàng tẩu, tẩu mặc vào xem một chút!” Không đợi Mai Tuyết Tình có điều phản ứng, Ngạo Sương bắt đầu giúp nàng cởi áo tháo thắt lưng.

Mai Tuyết Tình bị bọn họ làm cho hồ đồ rồi.

“Ta vóc người như thế này, không phải sẽ làm cho thành quả lao động của các muội hư hết hay sao?”

Ngạo Sương cùng Ngạo Mai dường như giống như là bắt cóc con tin, giúp Mai Tuyết Tình thay y phục. Sau đó, kéo nàng ngồi xuống ghế, giúp nàng chải chuốt lại mái tóc dài.

“Các người... Các người vừa lại đang làm trò xiếc, đùa cái quái quỷ gì vậy?” Mai Tuyết Tình mơ mơ hồ hồ, có một loại cảm giác như đang bị người khác sắp đặt.

Có điều là cái kiểu y phục này, nàng thật đúng là rất thích. Kiểu dáng như áo cưới, lại vừa đơn giản, lại vừa trang nhã. Nàng mặc ở trên người cũng rất vừa vặn.

“Nhưng mà kiểu y phục này, các người có ý định bán cho phụ nữ mang thai hay sao?” Mai Tuyết Tình hoài nghi hỏi, nếu không bán cho thai phụ, đúng là không có ai mua.

“Đúng vậy... Đúng vậy!” Ngạo Mai cùng Ngạo Sương hai người nháy mắt mấy cái, nói, **“Hoàng tấu, tấu thật thông minh, chỉ cần liếc mắt qua một chút liền nhìn ra ngay ý đồ của chúng ta rồi!”**

“Nhưng mà có điều là, thai phụ mặc kiểu y phục này thì hơi có chút rườm rà phiền toái, dễ sảy chân, các người còn cần phải sửa lại chiều dài!” Mai Tuyết Tình giống như vừa nhàn hạ hưởng thụ Ngạo Mai giúp nàng chải tóc, vừa chân thành góp ý.

“Đúng vậy... Đúng vậy... ý kiến Hoàng tấu đưa ra chúng ta sẽ tiếp nhận! Lần sau chúng ta nhất định sẽ sửa lại!” Hai người trong lòng cười trộm, Hoàng tấu không hoài nghi.

Kế tiếp, phải chờ Hàn Thanh ra trận rồi.

Không lâu sau, Hàn Thanh vội vàng gấp rút chạy tới, thế nhưng mặt mày hớn hở vui mừng chạy vào bẩm báo, **“Công chúa, Hoàng thượng đã trở về!”**

“Ở nơi nào?” Mai Tuyết Tình quên hẳn bản thân mình đang là một thai phụ, nàng thoáng cái từ trên ghế đứng lên. Sau khi ý thức được mình đường đột, nàng ổn định lại tâm tình. Nàng không thể kích động, nàng phải vì hài tử trong bụng mà lo nghĩ!

“Còn đang ở ngoài cung, Hoàng thượng nói, muốn đưa công chúa đi tới một nơi! Ty chức cũng đã chuẩn bị xe ngựa xong hết rồi!”

“Vậy còn không mau đi đi!” Nhẹ nâng váy dài lên, nàng còn nhanh hơn so với bất cứ ai rời đi.

Ngạo Mai cùng Ngạo Sương vội vàng đỡ lấy nàng, **“Hoàng tấu, đừng nóng vội! Đừng nóng vội!”**

Ba người lên xe ngựa, xe ngựa hướng ra vùng ngoại ô chạy tới.

Sau khi ra khỏi thành, ước chừng một giờ đồng hồ. Xe liền dừng lại ngay trước một công trình kiến trúc thấp thoáng sau rặng trúc xanh ngắt.

Ngạo Sương cùng Ngạo Mai đỡ Mai Tuyết Tình xuống xe. Đứng vững thân thể, Mai Tuyết Tình trợn mắt há hốc mồm, ngây ngốc đứng nhìn.

Giáo đường!

Tại Thiên Long Hoàng Triều, như thế nào lại có giáo đường? Nàng chưa từng nghe qua ai nhắc tới!

“Hoàng tấu, ca ca đang ở bên trong chờ tấu đấy!” Không cho Mai Tuyết Tình kịp hoàn hồn, nàng đã được người điều khiển, dìu đỡ đi vào bên trong.

Mọi người cũng đều có mặt bên trong giáo đường!

Trước hết ánh vào mắt nàng chính là Hạng Ngạo Thiên, hấn mặc tây phục, đứng ngay ở phía trước, đang nhìn nàng mỉm cười.

Cha nàng, mẹ nàng!

Còn có Trần Nhất Kiếm! Còn có Liên nhi đang bế Ngưu Ngưu! Còn có Tiểu Chín cùng với mọi người trong cửa hàng! Còn có cả nhà Hứa Sơn!

Lưu công công cũng đứng ở nơi đó, một thân trang phục giáo phụ.

Những người đáng đến, cũng đều đã tới rồi.

Mai phụ từ trong tay Ngạo Mai tiếp nhận tay nữ nhi, dắt nàng, hướng về phía Hạng Ngạo Thiên đi đến.

Ngạo Mai ngồi ở bên, khải lên một khúc nhạc. Đây chính là khúc nhạc Ngạo Sương đã dạy cho nàng, không biết Hoàng tẩu có có thể nghe ra được hay không.

Mãi đến lúc khúc nhạc dưới mười đầu ngón tay Ngạo Mai khải lên, du dương cất lên, Mai Tuyết Tình rốt cục cũng hiểu rõ mọi chuyện, nàng đã bị bọn họ lừa!

Khúc nhạc kết hôn tha thiết nồng nàn vang lên, ngân nga khắp trong giáo đường ...

Mai Tuyết Tình có chút kích động!

Bọn họ như thế nào biết, nàng thích kiểu kết hôn như thế này? Nhưng mà, bọn họ như thế nào không có ai thông tri trước cho nàng biết?

Mặc kệ tất cả, hôn lễ trong mơ, được lấy nam nhân mà mình yêu thương, ngay lúc đây đang ở phía trước chờ nàng. Về phần bị lừa gạt là một chuyện khác, sẽ chờ sau này hôn lễ hoàn tất, sẽ tìm bọn họ tính sổ lại!

Mai Tuyết Tình dứt bỏ hết tất cả trong đầu ý niệm trừng phạt bọn họ, toàn bộ tâm tư đều tập trung tinh thần vào hôn lễ.

Khoảng cách tiến đến nam nhân mà nàng yêu thương càng lúc càng gần. Mai Tuyết Tình vô cùng hồi hộp, trong lòng ngực, trái tim bang bang như trống trận, nhảy không ngừng.

Vui sướng, kích động, khẩn trương, nàng chỉ muốn nhào vào trong lòng nam nhân yêu thương, cùng hấn thổ lộ hết những tương tư trong khoảng thời gian qua.

Trái tim, càng lúc càng đập nhanh.

Trong mắt, che phủ sương mù.

Mai phụ rốt cục đem tay nữ nhi, trao qua tay Hạng Ngạo Thiên.

Hạng Ngạo Thiên ánh mắt tràn đầy vẻ ôn nhu, thâm tình, Mai Tuyết Tình cảm giác như mình đã hóa đá rồi.

“Tình nhi, ta yêu nàng!” Hạng Ngạo Thiên cúi xuống bên tai nàng, nhẹ giọng hỏi, **“Tình nhi, nói cho ta biết, nàng có yêu ta không?”**

Mai Tuyết Tình phảng phất như thiếu nữ mới biết yêu, thoáng chốc khuôn mặt đỏ lựng lên.

“Ta...” Mai Tuyết Tình đột nhiên kêu to lên, **“Ôi chao...”** Nàng đưa tay lên ôm lấy bụng, **“Ngạo Thiên, nhanh lên, hình như sắp sinh rồi!”**

Tiếng đàn dừng lại đột ngột.

Tiểu hài tử cũng muốn tham dự hôn lễ của cha mẹ, không nhẫn nại được nữa đòi ra đời trước thời hạn.

Mọi người đầu vào đấy, không chút lộn xộn, chiếu cố đứng lên.

Hạng Ngạo Thiên ôm lấy Mai Tuyết Tình, sải bước đi ra khỏi giáo đường.

“Hàn Thanh, nhanh chóng hồi cung, bảo các thái y chuẩn bị sẵn sàng, còn nữa, tìm ngay một bà mẹ kinh nghiệm nổi danh nhất ở kinh thành mau chóng đưa đến đây!” Hoàng đế tỉnh táo cùng uy nghiêm, không chút nào giảm sút.

“Chúc mừng Hoàng thượng, vốn là hai vị tiểu công chúa!” Bà mẹ mừng khắp khởi hồi báo.

“Cái gì, hai vị? Trẫm nhìn một chút!”

“Không được, Hoàng thượng, nam nhân không thể đi vào!” Bà mẹ muốn ngăn cản Hạng Ngạo Thiên lại, nhưng Hạng Ngạo Thiên vung mạnh tay lên, thiếu chút nữa hất ngã bà mẹ.

“Thôi được rồi, đừng ngăn cản!” Ngạo Sương ở bên cạnh, **“Ca ca đang rất vui mừng, thôi thì chúng ta cứ để ca vào đi!”**

Mai Tuyết Tình mặc dù mồ hôi tuôn đổ, nhưng vẫn rất thanh tỉnh.

Lần này so với lần sinh Ngưu Ngưu, thuận lợi hơn nhiều.

“Tình nhi, vất vả cho nàng rồi!” Cũng không kiêng dè bà mẹ, Hạng Ngạo Thiên nhẹ hôn lên môi Mai Tuyết Tình.

“Hôn lễ, chờ lúc đầy tháng, chúng ta sẽ cử hành lại!” Bàn tay to cầm bàn tay nhỏ bé, Hạng Ngạo Thiên chân thành bày tỏ thâm tình.

“Đồ ngốc, chỉ có người tái hôn, mới cử hành hôn lễ lần hai!” Mai Tuyết Tình mặc dù thể lực còn suy yếu, nhưng tinh thần vẫn minh mẫn.

“VẬY... Sau khi đầy tháng, chúng ta cử hành đại điển sắc phong, ta muốn sắc phong nàng làm hoàng hậu!”

Mặc dù, Hạng Ngạo Thiên cảm giác được sắc phong hay không cũng không quan trọng, nàng vẫn chính là nữ nhân yêu thương nhất trong lòng của mình. Nhưng mà, vì muốn cho người yêu thương, lưu lại trong tâm trí những kỷ niệm tốt đẹp, hẳn quyết định cử hành đại điển sắc phong.

“Hoàng hậu, phi tử, đối với ta mà nói, cũng không trọng yếu, ta chỉ là vợ của người, như vậy là đủ rồi!” Mai Tuyết Tình chán chường nói.

Hạng Ngạo Thiên trong lòng cũng sục sôi, kích động không thôi. Đại nam nhân cũng không nhịn được hai mắt đầm lệ mông lung.

“Đúng rồi, nàng là thê của ta, mãi mãi là thê tử của ta!” Hạng Ngạo Thiên cúi xuống, vùi đầu vào trong lòng Mai Tuyết Tình, nhẹ nhàng nói.

Mai Tuyết Tình chìm vào những lời tâm tình êm ái của Hạng Ngạo Thiên, hạnh phúc ngập tràn.

Bà mẹ mặc dù tuổi lớn, nhưng đây lần đầu tiên nhìn thấy cảnh thân mật như thế, nên đã sớm tránh đi ra ngoài.

“Ca... Tiểu chất nữ (cháu gái) trông giống ai hả?” Thấy Hạng Ngạo Thiên đi ra, Ngạo Mai cùng Ngạo Sương nôn nóng, nhịn không được vây lại hỏi.

“Ta...” Hạng Ngạo Thiên không nói gì.

“Ca, ca chỉ lo cùng hoàng tẩu thân thiết, không nhìn qua hài tử chút nào sao?” Ngạo Sương kinh ngạc lớn tiếng chất vấn.

Ca thật quá trọng sắc rồi, ngay cả bộ dáng của hài tử của mình cũng quên nhìn!

Những người khác đều len lén che mặt mà cười, người làm cha này, khẳng định vốn là quên nhìn xem bộ dáng của hài tử rồi!

“Tự mình vào xem đi, như vậy chẳng phải sẽ biết rồi sao?” Hạng Ngạo Thiên bị mọi người đoán trúng, xấu hổ mặt đỏ bừng, cố giả bộ nghiêm túc, vội vàng rời đi.

Bên trong Ngự thư phòng.

Hạng Ngạo Thiên phân phó, khai thông lại hồ nước.

Hàn Thanh có chút do dự.

“Yên tâm đi, sư phụ nói, các nàng ấy sẽ không đột nhiên biến mất lần nữa đâu!” Hàn Thanh tự nhiên biết, “Các nàng” là chỉ Ngạo Sương cùng Mai Tuyết Tình.

Vài ngày sau, trong hồ nước trong xanh biếc, dập dờn bông bèo xao động.

Hai vị tiểu công chúa bú xong sữa. Hạng Ngạo Thiên đem dược của sư phụ tặng, chia làm nhiều lần cho hai tử uống dần. Hắc cũng không dám nói, trong thân thể hai tử có độc tố. Nói cách khác, mọi người thừa dịp lại cười nhạo hắc, nói hắc rất háo sắc, mới có thể chăm chút nữ nhi như vậy.

Song, sư phụ có nói, dược của sư phụ có thể giải được độc tố, nên Hạng Ngạo Thiên cũng an tâm, không nghĩ ngợi gì nhiều. Hắc tin tưởng hai nữ nhi nhất định sẽ trở nên khỏe mạnh. Tục ngữ nói, đại nạn không chết, tất có hậu phúc. Nữ nhi của hắc, nhất định sẽ trở nên khỏe mạnh, chóng lớn.

Thời gian hạnh phúc, qua rất nhanh.

Thoáng một cái, đã mười năm trôi qua rồi.

Thiên Long Hoàng triều năm thứ bốn mươi năm.

Đầu hạ.

Mai Tuyết Tình đã ba mươi bốn tuổi. Nàng càng tăng thêm nét quyến rũ của đàn bà. Dáng đi của nàng càng thêm uyển chuyển nhẹ nhàng, duyên dáng thướt tha như đóa phù dung, đôi gò má nõn nà trơn láng sáng ngời, vóc dáng nở nang mềm mại, thanh thoát, vẫn làm cho Hạng Ngạo Thiên tìm đập thành thích.

Hạng Ngạo Thiên ba mươi bảy tuổi. Vẫn như trước cao to, rắn rỏi, khôi ngô tuấn tú, chỉ bất quá, hóm hỉnh hài hước hơn rất nhiều, đã bớt vẻ nghiêm nghị lạnh lùng. Mọi người biết, đó là nguyên do bởi vì Mai Tuyết Tình.

Nhi tử Ngưu Ngưu cũng đã chín tuổi. Tiểu tử này thật sự giống hệt phụ thân, thật sự như cùng một khuôn mẫu khắc ra, chừng vài năm nữa, đã là một cậu bé trai anh tuấn xuất sắc.

Hai nữ nhi cũng đã lên bảy rồi. Hoạt bát hiếu động, cổ quái thông minh lanh lợi, hoàn toàn thừa hưởng gen di truyền của mẫu thân.

Trong Ngự hoa viên, náo nhiệt khác thường. Một vòng tròn lớn vây quanh bàn đá trong đình nghỉ mát, ngồi đầy người. Bọn nhỏ, ở xa xa chơi đùa. Nữ nhi (*con gái*) của Mai Tuyết Tình, nhi tử (*con trai*) của Ngạo Mai, nữ nhi của Ngạo Sương, còn có nữ nhi của Hứa Sơn, cùng với nhi tử của Liên nhi, chờ một chút.

Hôm nay, vốn là một ngày đặc biệt.

Hôm nay chính là ngày kỷ niệm Mai Tuyết Tình cùng Hạng Ngạo Thiên quen biết nhau vừa tròn mười năm.

Ngày này vào mười năm trước, Mai Tuyết Tình thần xui quý khiến xuyên qua đến Thiên Long Hoàng triều, Hạng Ngạo Thiên từ trong hồ đem nàng cứu lên.

Trong nháy mắt thời gian trôi qua, đã tròn mười năm rồi.

Hết thầy, phảng phất như vừa phát sinh ngày hôm qua.

Mai gia phụ mẫu thân thể vẫn còn cường tráng khỏe mạnh, thân là trưởng bối, cao niên nhất trong thế gia vọng tộc, nên bọn họ ngồi ở phía trên, ngôi chủ vị.

Trần Nhất Kiềm, Ngạo Mai, Hàn Thanh, Ngạo Sương, vợ chồng Hứa Sơn, và đám người Liên nhi cũng ngồi vào vị trí.

Đây là gia đình yến hội.

“Cha, mẹ, con đã trở về!” Ngưu Ngưu thở hắt hắt chạy tới.

Tráng nhi thân mang trường kiếm, đi theo phía sau Ngưu Ngưu, hắn đã trưởng thành rồi, trở thành một chàng trai cao lớn, võ nghệ cao cường, vốn là thiếp thân thị vệ của Ngưu Ngưu.

“Gọi phụ hoàng, mẫu hậu!” Hạng Ngạo Thiên uốn nắn lại. Đứa nhỏ này, mỗi ngày đều uốn nắn hắn, nhưng hắn chung quy vẫn không để ở trong lòng.

“Mẹ nói. Gọi phụ hoàng, mẫu hậu, có vẻ xa lạ! Ở quê mẹ, ai cũng gọi như vậy cả!” Ngưu Ngưu cố gắng tranh biện.

“Được rồi, được rồi, gọi gì cũng không sao cả, Ngưu Ngưu chung quy vẫn là ngoại tôn tử của chúng ta!” Mai mẫu cười rạng rỡ nói.

Hạng Ngạo Thiên không hề tranh cãi.

“Trong triều quốc sự, cũng xử lý xong hết rồi chứ?” Hạng Ngạo Thiên hỏi.

“Dạ rồi, ba!” Ngưu Ngưu ngồi xuống bên cạnh Mai Tuyết Tình, “Mẹ, công việc con đang thực tập, lúc nào mới xong? Con còn muốn quay về Phong Vân Sơn, sư phụ gia gia đang ở đấy!”

Sư phụ gia gia muốn truyền cho hắn thuật dịch dung. Hắn không có dũng khí nói cho mẹ biết, bởi vì hắn biết, mẹ đối với thuật dịch dung trong lòng còn mang khúc mắc. Lúc đầu, cha chính là dịch dung thành một người khác, tiếp cận mẹ. Sau khi mẹ biết, đã thương tâm trong nhiều năm.

Nhưng mà, hắn phải học, sư phụ gia gia nói, thuật dịch dung vốn là hạng nhất tuyệt kỹ, hơn nữa đều là đơn độc truyền. Sư phụ gia gia nói, cũng vì hắn hiếu học, trong tương lai hắn phải kế thừa ngôi vị hoàng đế, càng cần phải học đệ nhất kỹ năng này, như vậy mới càng có thể bảo đảm sự an toàn của bản thân.

Nhưng mà, hắn tuyệt đối sẽ không ở trước mặt mẹ dùng thuật dịch dung, hắn sợ lại làm cho mẹ không hài lòng đối với cha. Nếu không phải cha cùng

mẹ bức bách hẳn học tập triều chính, hẳn bây giờ đang ở trên núi, cùng sư phụ gia gia học thuật dịch dung rồi!

Cha cùng mẹ thật đồng lòng, từ lúc hẳn học tập triều chính tới nay, bọn họ càng trở nên thành thơi. Thấy mẹ không có trả lời, Ngưu Ngưu đưa mắt nhìn sang Hạng Ngạo Thiên. Đối với câu hỏi của con mình, Hạng Ngạo Thiên trả lời, **“Tiếp tục thêm vài ngày nữa đi!”**

Hắn còn muốn dẫn theo Mai Tuyết Tình, cùng nhau du sơn ngoạn thủy, chúc mừng bọn họ mười năm nhân duyên.

“Con kháng nghị, mẹ nói, ở quê mẹ chỉ cần làm việc năm ngày, nghỉ ngơi hai ngày. Con cũng đã liên tiếp thượng triều tám ngày rồi, đã vậy một ngày cũng chưa từng nghỉ ngơi nữa!” Ngưu Ngưu đáp lại lời cha, vô cùng bất mãn, **“Ngài không phải là phạm pháp thuê lao động trẻ em chứ!”** Ngưu ngưu lên tiếng, nói ra một đồng từ ngữ hiện đại.

Hạng Ngạo Thiên không biết làm thế nào nhìn Mai Tuyết Tình liếc mắt một cái, đều là do Tình nhi gây ra họa, có cần phải lúc nào cũng đem cuộc sống, tập quán và phương thức làm việc ở nguyên quán nàng ra truyền bá cho bọn nhỏ. Bằng không, hẳn còn có thể thành thơi thêm vài ngày.

Nhìn bộ dáng cha con bọn hắn tranh chấp, tất cả mọi người đều mỉm cười hạnh phúc. Có thể khống chế Hạng Ngạo Thiên, không phải chỉ có một mình Mai Tuyết Tình rồi! Không chỉ riêng gì con trai của hắn, mà ngay cả hai đứa con gái cũng có thể đem hắn, người làm phụ thân này, ăn được thì ăn, một chút cũng không tha. Nhưng mà, Hạng Ngạo Thiên làm như không biết chán.

“Ngưu Ngưu, ba với mẹ, người nào tốt hơn hả?” Mai mẫu không nhịn được đùa hắn.

“Đương nhiên chính là mẹ rồi...”

Thấy Hạng Ngạo Thiên mặt mày trầm xuống, Ngưu Ngưu vội vàng bổ sung thêm, **“Nếu ba không quán quít lấy mẹ, kỳ thật, ba cũng rất tốt!”** Ngưu Ngưu nói chính là lời nói thật, đúng là bởi vì phụ thân cứ độc chiếm mẫu thân không tha, làm cho hắn cơ hội đến gần mẫu thân cũng rất ít, cho nên hắn mới ghen ghét đây!

Mọi người không kiêng nể gì bật cười ha hả..

Hạng Ngạo Thiên mặt đỏ rần lên.

Tiếng cười của đám người lớn hòa lẫn với tiếng vui đùa âm ỉ của bọn nhỏ từ phía xa vọng lại, trên không trung bạch điêu cất tiếng kêu to, hợp tấu

ra một giai điệu tràn đầy hạnh phúc, một khúc nhạc du dương vui sướng,
vang vọng khắp bầu trời hoàng cung, ngân nga mãi không dứt...

Toàn Văn Hoàn